

Quân Hôn Độc Ái

Contents

Quân Hôn Độc Ái	3
1. Chương 1: Tình Yêu Vốn Ngọt Ngào Như Vậy	3
2. Chương 2: Rất Yêu, Rất Yêu Anh!	6
3. Chương 3: Mệnh Lệnh Của Cấp Trên	9
4. Chương 4: Yên Nhi Có Tin Mừng	11
5. Chương 5: Nguy Hiểm Đến Gần	15
6. Chương 6: Mạc Yên Bị Bắt Cóc	17
7. Chương 7: Khẩn Cấp Cứu Viện	20
8. Chương 8: Dự Cảm Của Ác Mộng	22
9. Chương 9: Cứu Giúp Để Anh Chuộc Tội	25
10. Chương 10: Đánh Cược Hay Không?	28
11. Chương 11: Đau Đớn Gặp Lại	30
12. Chương 12: Tiếng Lòng Đang Khóc	33
13. Chương 13: Một Đời Đau Thương	35
14. Chương 14: Cô Ấy Không Muốn Sống	39
15. Chương 15: Thần Đồng	41
16. Chương 16: Sự Uy Hiếp Của Ác Ma (2)	43
17. Chương 17: Ai Sưởi Ấm Ai (thượng)	45
18. Chương 18: Ai Sưởi Ấm Ai (hạ)	47
19. Chương 19: Sống Phải Thấy Người, Chết Phải Thấy Xác!	49
20. Chương 20: Kế Hoạch Phản Kích	52
21. Chương 21: Cường Hôn Không Buông Tay	55
22. Chương 22: Sát Khí Lẫm Liệt	58
23. Chương 23: Lại Tội Đen	61
24. Chương 24: Huỳnh Mặt Của Cô	64
25. Chương 25: Lấy Máu Ai Để Tế Điện?	65
26. Chương 26: Quỷ Thủ Thần Y	67
27. Chương 27: Sống Chết Có Nhau	70
28. Chương 28: Độc Cô Thiên Nhai	73
29. Chương 29: Quan Hệ Khé Ước	75
30. Chương 30: Ai Có Thể Đoán Được Tâm Tư Của Nam Bá Đông?	78
31. Chương 31: Nhược Điểm Trí Mạng	81
32. Chương 32: Gương Mặt Đẹp Lại Xuất Hiện	84
33. Chương 33: Gia Tộc Nhà Họ Nam	86
34. Chương 34: Anh Từ Bỏ Quân Đội Theo Thương Nghiệp	89
35. Chương 35: Sống So Với Tử Nạn	91
36. Chương 36: Yên Tiệc Không Tốt Thì Không Phải Là Yên Tiệc (phần 2)	94
37. Chương 37: Có Chạy Đàng Trời	95
38. Chương 38: Không Phải Mày Chết Thì Chính Là Tao Chết!	97
39. Chương 39: Quyết Đánh Đến Cùng	100
40. Chương 40: Chân Thành Tổ Tình	103

41. Chương 41: Anh Ấy Xuất Hiện	106
42. Chương 42: Anh Đã Chết?	108
43. Chương 43: Không Nhìn Thấu Cô	111
44. Chương 44: Khẩu Phật Tâm Xà	113
45. Chương 45: Thân Bất Do Kỳ	115
46. Chương 46: Nhấn Nhục Chịu Khó	117
47. Chương 47: Sống Ở Trong Địa Ngục	119
48. Chương 48: Chỗ Hiểm Của Mạc Yên	122
49. Chương 49: Tạm Biệt	124
50. Chương 50: Chuẩn Bị Trở Về Thủ Đô	126
51. Chương 51: Máu Thú Sắp Sôi Sục	128
52. Chương 52: Ai Sợ Ai Vui	130
53. Chương 53: Sự Kích Thích Của Yến Tiệc	133
54. Chương 54: Gặp Lại	135
55. Chương 55: Sẽ Không Buông Tay Nữa!	137
56. Chương 56: Đa Tình Dù Sao Vẫn Khổ Hơn Vô Tình	139
57. Chương 57: Làm Sao Bồi Thường Đây?	141
58. Chương 58: Phản Ứng Kịch Liệt	143
59. Chương 59: Cầu Huyết Anh Em Ruột Sao?	146
60. Chương 60: Yêu Em Tới Hoá Điện!	148
61. Chương 61: Âm Sát	149
62. Chương 62: Chấn Động Bốn Phía	151
63. Chương 63: Uy Hiếp Trắng Trợn	154
64. Chương 64: Cổ Độc Phát Tác	156
65. Chương 65: Em Có Thể Đối Với Anh Tốt Một Chút Hay Không?	158
66. Chương 66: Nam Bác Thao Đến	160
67. Chương 67: Chân Tướng Về Thân Thể	162
68. Chương 68: Vết Thương Cũ Là Tai Họa Ngầm	164
69. Chương 69: Giọt Nước Mắt Cuối Cùng	166
70. Chương 70: Đàn Ông Dùng Năm Đám Để Nói Chuyện!	169
71. Chương 71: Mỹ Nam Kế Cửa Tần Thiên Nham	181
72. Chương 72: Mạc Hà Thổ Lộ	186
73. Chương 73: Năng Lực Của Độc Cô Thiên Nhai	192
74. Chương 74: Yêu Không Có Gì Là Sai Cả!	197
75. Chương 75: Lặng Lẽ Bỏ Trốn	203
76. Chương 76: Cái Bẫy Nguy Hiểm	209
77. Chương 77: Nhờ Không Đúng Người	214
78. Chương 78: Đoàn Kiều Thành Là Vua Đất Này	219
79. Chương 79: Nếu Như Mạc Yên Mà Có Chuyện Gì Xảy Ra...	222
80. Chương 80: Chuộc Tình	227
81. Chương 81: Quán Quýt Si Mê	233
82. Chương 82: Cô Dâu Là Dùng Để Yêu!	237
83. Chương 83: Nhân Danh Tình Yêu	240
84. Chương 84: Xinh Đẹp Và Dịu Dàng Chỉ Dành Cho Em	246
85. Chương 85: Bốn Người Đàn Ông Tề Tụ Lại Một Chỗ	252
86. Chương 86: Có Phải Có Hay Không?	257
87. Chương 87: Bỏ Thuốc	261
88. Chương 88: Chinh Người Rất Sáng Khoái, Còn Hậu Quả Thì Cực Kỳ Nghiêm Trọng	264
89. Chương 89: Để Cho Cô Cả Đời Vô Ưu (giới Thiệu Văn Tắt - Đoạn Ngắn Ba) (t)	270
90. Chương 90: Tin Mừng Có Thêm Quý Tử	274
91. Chương 91: Hung Mãnh Như Thú	279
92. Chương 92: Anh Thật Sự Muốn Cô Ấy Sao?	285
93. Chương 93: Ra Tay Cực Nhanh!	288
94. Chương 94: Vợ À, Đừng Phớt Lờ Anh!	293

95. Chương 95: Trở Về Quê Hương, Tình Địch Gặp Nhau	298
96. Chương 96: Say Rượu Làm Loạn	304
97. Chương 97: Hạnh Phúc Nhỏ Của Tần Thiên Nham	310
98. Chương 98: Thâm Tình Vô Hối (đại Kết Cục) (1)	315
99. Chương 99: Thâm Tình Vô Hối (đại Kết Cục)	318

Quân Hôn Độc Ái



Giới thiệu

Cô và anh là một đôi thanh mai trúc mã quyền lực trong truyện Quân Hôn Độc Ái, một người có cha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-hon-doc-ai>

1. Chương 1: Tình Yêu Vốn Ngọt Ngào Như Vậ

Một buổi chiều tà mùa hè vào tháng năm, bao phủ bốn phía của Đại học Kinh Đông là một tầng mỏng ánh sáng.

Một cô gái dáng cao gầy, có làn da trắng nõn, tóc dài tới thắt lưng, ngũ quan tinh xảo dịu dàng, mặc một cái áo đầm tơ tằm màu xanh da trời có đường viền lá sen, giống như một đóa mây nhẹ, bước đi nhẹ nhàng từ trong trường ra cổng.

Cô tên là Mạc Yên, sinh viên năm tư của Đại học Kinh Đông, cũng sắp tốt nghiệp.

Trong mắt mọi người, Mạc Yên là con gái của trời. Cô có một gia thế tốt, có cha mẹ làm chức cao trong quân đội, có một người anh tuấn Tú và tài giỏi làm nhà ngoại giao, cô có một dung mạo tràn đầy cổ điển, xinh đẹp và tinh xảo làm cho người khác phải ganh tỵ, cô còn có một người chồng anh tuấn, đẹp trai lại còn biết săn sóc như đứa con hiếu thảo.

Hôm nay trong trường, Mạc Yên nhận được điện thoại của chồng, Tần Thiên Nham, anh nói anh được hai ngày nghỉ phép, anh có thể ở bên cô rồi sau đó phải đi làm nhiệm vụ.

Vừa nghe anh nói phải đi làm nhiệm vụ, tâm tình đang cao hứng của Mạc Yên liền trầm xuống.

Hình như từ khi anh vào quân đội, bọn họ gặp mặt cũng ít đi. Mỗi lần thân mật gặp mặt thì luôn đại biểu một phút tiếp theo sẽ phân ra, cứ thế mà đã trôi qua nhiều năm rồi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Mạc Yên vẫn yêu Tần Thiên Nham, yêu vô cùng, cho nên cô rất quý trọng những thời gian ở chung với Tần Thiên Nham, cô cũng không muốn lãng phí từng giây từng phút.

Biết anh đang chờ trước cổng trường, cô liền nói hẹn gặp lại với bạn học rồi chạy ra cổng trường.

Một chiếc Hummer màu đen đã sớm chờ đợi ở một bên, khí phách uy vũ, khi Mạc Yên chạy ra tới thì cửa xe được mở ra, một người có thân hình cao lớn cường tráng bước xuống, người đàn ông có nước da màu

đồng, toàn thân toát lên vẻ cương nghị và bất phàm.

Mặt của anh như kiếm, con ngươi trong đôi mắt như được điểm mực, hình dáng cương nghị, giống như một pho tượng điêu khắc, tràn đầy sự mạnh mẽ và đặc ý.

Toàn thân khoát lên một bộ quân trang thẳng thớm, xanh lá, uy vũ, lại khiến khí chất kiên cường như sắt thép của một người đàn ông toát lên vô cùng tinh tế.

Mạc Yên vừa nhìn thấy anh liền cười với anh rồi chạy chậm tới, không chút kiêu cách nào nhào vào trong ngực anh, ôm eo anh, yêu kiều kêu lên một tiếng, “Ông xã!”

“Bà xã!”

Tần Thiên Nham vững vàng ôm lấy bà xã bảo bối mà mình yêu thương, trong nháy mắt trái tim cứng rắn đều mềm tựa như nước.

Tần Thiên Nham luôn tự nói ôm chặt thì sợ làm cô đau, còn ôm nhẹ thì sợ mình ôm không vững, cho nên lực ôm của anh luôn không mạnh không nhẹ, ôm cô hoàn toàn tốt, làm cho cô vừa thoải mái, vừa cảm thấy anh đang cho cô ấm áp.

“Đi thôi! Lên xe nào!”

Anh ôm cô vòng qua đầu xe, mở cửa xe của ghế ngồi bên cạnh ghế tài xế, để cho cô ngồi xuống, rồi sẵn sàng giúp cô thắt dây an toàn.

Anh lại theo thói quen in xuống một nụ hôn ở trên môi cô, sau đó mới ngồi vào ghế tài xế, đạp chân ga, xe Hummer lao nhanh như bay, làm cho không người nào kịp cảm thán.

Từ nhỏ đến lớn, Tần Thiên Nham luôn đối tốt và chu đáo với Mạc Yên.

Mạc Yên cũng rất hưởng thụ sự phục vụ tỉ mỉ của Tần Thiên Nham. Anh luôn nói đây là cách thể hiện tình yêu của anh, và quan tâm tới biểu hiện của cô.

Bởi vì quân nhân là nghề mà anh chọn, nên cô lúc nào cũng vườn không nhà trống. Cho nên anh luôn nói cô nên cho anh có cơ hội biểu hiện nhiều hơn.

Bọn họ mặc dù đã là vợ chồng, nhưng sự ân ái chỉ có tăng chứ không giảm.

Cuộc đời này có thể gả cho Tần Thiên Nham, không thể nghi ngờ là Mạc Yên rất hạnh phúc.

Hai người bọn họ từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã. Ở trong quân đội, có thể nói bọn họ cùng mặc chung một cái quần cho tới lớn. Hai nhà Tần Mạc lại môn đăng hộ đối, ba của Tần Thiên Nham là Tư lệnh trong quân khu, còn ba của Mạc Yên là Tham mưu trưởng, cũng là một đôi bạn nối khố nhiều năm.

Hai nhà giao tình mấy chục năm, cho nên bọn họ kết hôn thì tình cảm hai nhà được kéo dài trên người bọn họ.

Mà Tần Thiên Nham, anh chẳng những bộ dạng anh tuấn, từ nhỏ đến lớn đều biểu hiện ưu tú trong ưu tú, tình anh trong tình anh, lấy được thành tích ở khắp mọi mặt, càng thêm thường hay vượt lên đầu người khác, rất được ba và mẹ Tần lấy làm kiêu ngạo.

Tần Thiên Nham không phải là Tiểu Bá Vương, nhưng chỉ một cái ánh mắt liền khiến cho tất cả các đứa trẻ trong quân khu đều xem anh là vua, toàn bộ nghe theo sự chỉ huy của anh.

Mà cô cũng giống nhiều đứa trẻ ở trong quân khu, từ nhỏ đã đặc biệt sùng bái người anh này, và anh của mình là Mạc Hà, ngày ngày chạy theo phía sau cái bóng của anh.

Trước mười tám tuổi, bọn họ vẫn ở chung một chỗ như gần như xa.

Tần Thiên Nham lớn hơn Mạc Yên hai tuổi, bọn họ ở chung từ khi còn bé lên đến tiểu học, rồi đến trung học cơ sở, sau đó đến trung học cao đẳng, sau trung học cao đẳng, anh thi đậu vào trường quân đội của trung ương. Sau đó Mạc Yên cũng thi được vào một trường lớn ở thủ đô.

Hai người đều là trai tài gái sắc, nên từ nhỏ đã bị hai nhà ghép lại thành một đôi.

Ba Tần và mẹ Tần ngày ngày dặn dò con trai, một đứa bé xinh đẹp như thi như họa như Yên nhi, anh nhất định phải che chở thật tốt, quý trọng thật tốt, phải tốt với Yên nhi.

Ba Mạc và mẹ Mạc cũng ngày ngày dặn dò Mạc Yên, Tần Thiên Nham là một người đàn ông ưu tú cỡ nào. Yên nhi không nên bỏ qua, nếu như bỏ qua thì cô sẽ hối hận cả đời.

Vào một ngày sinh nhật mười tám tuổi của cô, bọn người Tần Thiên Nham và Mạc Hà theo cô đi ăn mừng sinh nhật, vốn không uống được rượu, nhưng là một ngày vui và mọi người thay phiên nhau rót rượu tới, rốt cuộc cô say khướt ở trong ngực của Tần Thiên Nham.

Một đêm đó, hai người bọn họ lần đầu tiên hoàn thành một chuyện quan trọng nhất ở trong đời.

Cô còn nhớ rõ, sau khi ăn cô xong, trên mặt của anh lộ ra dáng vẻ đắc chí và thỏa mãn. Lại sợ cô giận, rõ ràng xấu hổ nhưng không thể làm gì khác hơn là cố làm ra vẻ bình tĩnh.

Cô lúc đó lại không có việc gì nói đây chỉ là trò chơi của người trưởng thành khiến Tần Thiên Nham nổi nóng, dè Mạc Yên ở phía dưới, anh cần phải khiến Mạc Yên đưa ra ý kiến chịu trách nhiệm với anh.

Mạc Yên chớp cặp mắt to đen nhánh, cố ý đùa anh nói: “Anh Nham, hai chúng ta đều đã trưởng thành rồi, đây chỉ là trò chơi người lớn thôi, nên em sẽ không cho là thật đâu!”

Lúc ấy, sắc mặt của Tần Thiên Nham liền tối sầm! Còn đen hơn cả đáy nồi!

Sau đó anh không nói gì, trực tiếp đá cánh cửa mà đi. Nhìn anh đi, trong lòng Mạc Yên liền cảm thấy mát mát và chua xót. Tại sao anh có thể đi như thế chứ? Chẳng lẽ anh không biết là cô đang đùa giỡn sao?

Cô cho rằng ngày ấy anh đã chấp nhận cách nói của cô về trò chơi của người lớn này.

Thật không ngờ, ngày hôm sau cô liền nghênh đón cuộc hội thẩm của hai nhà.

Cô không biết Tần Thiên Nham đã nói gì với ba mẹ cô. Tóm lại, chuyện lớn cả đời của cô và anh, cứ như vậy được quyết định ngay trước mặt ba mẹ của hai nhà!

Mỗi lần Mạc Yên nhớ tới anh và câu chuyện hai người ở chung, thì sẽ không nhịn được mà cười, hạnh phúc tốt đẹp của tuổi thanh xuân, khiến mỗi một lần hô hấp đều vui vẻ như bong bóng bay lên.

Tuổi hợp pháp của Mạc Yên vừa đến, Tần Thiên Nham liền lôi cô đi lấy giấy kết hôn, mở tiệc. Anh nói Yên nhi của anh lớn lên đáng đẹp xinh đẹp như vậy, phải theo đuổi tới ngay, nếu không cẩn thận cô bị người ta bắt cóc, thì anh sẽ đau lòng tới chết.

Đã ở bên nhau nhiều năm, nhưng bọn họ vẫn còn yêu thương nhau lắm. Trong mắt của những bạn tốt, không biết có bao nhiêu người vụng trộm ghen ghét.

Tần Thiên Nham vừa lái xe, vừa đưa mắt nhìn bà xã bảo bối của mình, bộ dáng cô cúi đầu miệng cười khê làm cho anh xem bao nhiêu lần cũng không ngán.

Anh nghĩ cả đời này anh thua trên tay Mạc Yên rồi.

Trừ cô, anh còn có thể yêu người nào?

Nhiều năm qua, cô giống như tể bào, đã ngấm vào từng góc trong thân thể của anh, anh yêu cô, yêu đến nỗi mỗi chân lông sợi tóc đều đang gào thét rằng: tôi yêu Mạc Yên! Tôi yêu Mạc Yên!

Bọn họ kết hôn đã ba năm rồi, vì muốn chiếm đoạt toàn bộ của cô, mà anh không để cho cô mang thai đứa bé.

Người ta nói, khi phụ nữ có đứa bé thì họ sẽ chỉ vây xung quanh đứa bé.

Như vậy sao được?

Mạc Yên là của anh! Là của một mình anh! Đứa bé, đứng sang một bên đi!

Tần Thiên Nham đã tính toán xong, không tới ngày cuối cùng, anh cũng không cho cô có đứa bé.

Hai bên cha mẹ đương nhiên là mong muốn được bông cháu, nhưng cũng may anh và cô đều còn trẻ, nên nói với họ chờ thêm mấy năm nữa, chờ tới khi Mạc Yên tốt nghiệp đại học rồi hãy nói.

Thật ra thì nếu không phải vì nguyên nhân của cha mẹ, Tần Thiên Nham thật sự nghĩ cả đời cũng không sinh con, như vậy cả đời Mạc Yên đều chỉ thuộc về một mình anh.

Cả đời đều chỉ nhớ một mình anh, chỉ thích một mình anh, như vậy thật tốt!

Hai người cùng nhau đi siêu thị mua đồ ăn, rồi trở về khu vườn của bọn họ ở trên phố Trường An, cũng nhờ phúc của bạn bè, bọn họ mới mua được phòng ở tốt bằng nửa giá tiền.

Trong nhà có ba phòng cộng thêm một phòng khách, tiền là Tần Thiên Nham trả, tất cả trong nhà đều do một tay của Mạc Yên quan tâm đặt mua, lắp đặt một hệ thống thiết bị màu vàng nhạt, ấm áp và mới mẻ, trở thành một tổ ấm nhỏ của bọn họ từ sau khi dọn ra quân khu.

Vừa về tới nhà, đóng cửa lại, Tần Thiên Nham liền ném đồ ăn một bên. Một tay ôm lấy Mạc Yên bế lên, vừa hôn vừa đi vào phòng.

Mạc Yên kéo mặt của anh áp xuống mặt mình, trên mặt đều là ý cười, giận nói, “Ông xã, sự chững chạc và bình tĩnh của anh đã chạy đi đâu rồi? Mau gọi chúng nó trở lại đi!”

Tần Thiên Nham một tay bế lấy cô thả vào trên giường lớn, thân thể cường tráng cứ như vậy đè ép xuống, đè ở trên người cô, cảm nhận thân thể mềm mại và co giãn của những năm tháng thanh xuân, than một tiếng thật sâu, “Yên nhi, có thể ôm em cả đời như vậy, anh chết cũng cam tâm rồi.”

Vừa nói, anh vừa vội vàng cởi quần áo của cô.

Mạc Yên bắt lấy đôi tay đang bận rộn của anh, “Còn chưa có tắm!”

“Không kịp rồi!” Anh khàn giọng nói, “Yên nhi, anh nhớ em quá, trước tiên em hãy để anh yêu em một lần, rồi sau đó sẽ tắm, có được hay không?”

Mạc Yên há mồm muốn nói không vệ sinh, đã bị anh thật nhanh ngăn lại đôi môi, tình cảm nồng nhiệt này cuồng liệt như lửa, rất nhanh liền đốt cháy thân thể của cô, cả người nóng lên, ngay cả hít thở cũng đều là mùi vị phái nam của anh.

Không chỉ có anh khát vọng cô, mà cô cũng khát vọng anh giống như vậy.

Cô cho tới bây giờ cũng không có sức chống cự anh, chỉ cần bị anh ôm chặt lấy ở trong ngực, chỉ cần trong hơi thở ngửi thấy được hơi thở của anh, trái tim cô liền say mất rồi.

Cô cũng muốn anh, nghĩ đến tim đều đau nhức, làm sao còn có thể cự tuyệt.

Có lúc, Tần Thiên Nham vừa đi chính là nửa tháng, một tháng, thậm chí có lần gần nửa năm. Thời điểm anh làm nhiệm vụ, sợ bị lộ hành tung và thân phận, nên thường không cho phép liên lạc bên ngoài.

Cô thường nhớ anh, nghĩ đến tim đều đau. Mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều nhào tới giống như một con sư tử cái, chỉ hận không thể ép khô ép sạch anh, khiến anh vĩnh viễn đều không thể rời bỏ cô mới chịu thôi.

“Anh Nham...”

Cô hí hóp nhìn khuôn mặt tuấn nghị (anh tuấn + kiên nghị) của anh, nhẹ kêu tên của anh, tâm thần sớm đã bị lạc vào sự dịu dàng của anh, chỉ có thể đi theo tiết tấu của anh, cùng trầm luân, kêu lên vui vẻ...

2. Chương 2: Rất Yêu, Rất Yêu Anh!

“Yên nhi, Yên nhi ngoan của anh...”

Anh động tình gầm to tên của cô, hai cánh tay có lực cường tráng siết cô thật chặt ở trong ngực, không lưu lại chút khe hở.

Sau khi kích tình, ánh mắt của cô long lanh như nước, mặt đỏ ửng, môi đỏ mọng kiêu diễm, xinh đẹp không gì sánh bằng.

Ngọn lửa trong Tần Thiên Nham vừa dập tắt, nhưng khi liếc mắt nhìn cô, thì lại cảm thấy ngọn lửa lập tức nổi lên, còn chưa kịp tách ra khỏi người cô, nên anh lại bắt đầu cuồng dã rong ruổi tàn phá trên người cô một lần nữa.

“Yên nhi, phải làm thế nào nếu anh yêu em không đủ?” Anh thở hổn hển, chóp mũi đụng vào chóp mũi của cô, khoảng cách gần làm hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, làm cho Mạc Yên có thể thấy sự thâm tình và mê luyến dành cho cô tràn đầy trên mặt của anh.

Mạc Yên cười đến híp cả mắt, gắt gao cuốn thật chặt lấy anh như một con đỉa, “Vậy thì anh cứ tiếp tục yêu, yêu cả đời, yêu đến thiên trường, yêu đến địa cửu, yên đến sông cạn đá mòn...”

“Tốt...” Anh đáp một tiếng, liền hôn xuống thật sâu.

Từ khi về đến nhà, hai người đều một mực dây dưa ở trên giường, cho đến khi phóng tất cả nhiệt tình của sự chia lìa dành dùm ra hết, Mạc Yên cũng mệt mỏi ngủ mê mang.

Lúc này Tần Thiên Nham mới lưu luyến không rời, ôm cô vào phòng tắm, tắm sạch sẽ, sau đó thả cô trở lại giường, cẩn thận giúp cô đắp lại chăn mỏng, hôn xuống một nụ hôn ở trên môi cô, rồi mới đi ra khỏi phòng.

Đi tới trước cửa, nhìn mấy túi đồ ăn bị anh ném ở góc cửa, Tần Thiên Nham lắc đầu cười khổ, chỉ cần vừa đụng đến cô thì anh sẽ đều mất khống chế như vậy.

Ngay sau đó, khuôn mặt tỏ ra hạnh phúc, cầm lên mấy túi đồ ăn, đi vào phòng bếp, bắt đầu cầm dao lên bận rộn nấu.

Không chỉ Mạc Yên biết làm cơm tình yêu mà anh cũng biết làm, mà còn làm rất ngon, anh có thể nấu cho Mạc Yên ăn, anh cảm giác đó cũng là một loại hạnh phúc.

Sau hai giờ đồng hồ, một bàn thức ăn nóng hổi được dọn xong, tất cả đều là món ăn yêu thích của Mạc Yên, Tần Thiên Nham cũng thở phào một hơi.

Anh rửa tay sạch sẽ, rồi xoa người đi vào phòng ngủ.

Trên cái giường rất to, Mạc Yên đang cúi người ngủ ở chỗ đó, khuôn mặt yên tĩnh dịu dàng khi ngủ, nước da trắng như tuyết làm cho Tần Thiên Nham nhìn mãi vẫn không thấy chán.

Anh cứ ngồi ở mép giường nhìn cô, Tần Thiên Nham cảm thấy giống như mình đã có toàn thế giới, một hạnh phúc bình thường tốt đẹp.

Đời này, anh có cô thì đã quá đủ!

Nhìn hồi lâu, vẫn không thấy Mạc Yên có dấu hiệu tỉnh lại. Tần Thiên Nham nhẹ nhàng cúi người, bắt đầu hôn nhẹ lên lỗ tai nhỏ, mềm mại của cô.

Vành tai chính là điểm mẫn cảm của cô, anh dùng chiêu này đánh thức cô thì nhất định có tác dụng.

“Đừng...”

Quả nhiên, trong giấc mộng Mạc Yên cảm thấy anh đang xâm lấn, thân thể run rẩy, lông mi cô run rẩy mấy cái như cánh bướm nhẹ nhàng, vừa mới mở ra thì liếc anh một cái, mang theo oán trách vừa rên vừa nói, “Tần Thiên Nham, anh lại làm chuyện xấu!”

Ngay sau đó, hai mắt lại nhắm nghiền rồi tiếp tục ngủ lần nữa.

Anh nhẹ giọng dụ dỗ, “Bảo bối, anh làm cơm xong rồi, em mau dậy đi, ăn một chút cơm rồi ngủ tiếp, nghe lời đi!”

Cô nửa ngày vẫn không lên tiếng.

Đang lúc Tần Thiên Nham định gỡ lại mảnh cù, Mạc Yên nhắm hai mắt lẩm bẩm một câu, “Tần Thiên Nham, anh lại muốn đi công tác trong bao lâu?”

Chân mày của Tần Thiên Nham nhảy một cái, khi Mạc Yên gọi anh là Tần Thiên Nham thì trong lúc này liền đại biểu tâm tình của cô đang khó chịu. Lúc này nếu không nói chuyện để nghe với cô, anh sẽ là người chịu đủ hậu quả.

Anh che miệng ho nhẹ một tiếng, suy nghĩ một chốc mới nói, “Có thể một hoặc hai tháng, dĩ nhiên nếu như có thể hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, thì có thể trở về trước thời hạn.”

“Nguy hiểm không?” Cô vẫn không có mở mắt, chỉ nhích thân thể lại gần trên người anh.

Tần Thiên Nham cảm thấy trong lòng ấm áp, ôm lấy cô, “Em còn ở đây, thì cho dù là nơi nguy hiểm hơn nữa, anh cũng sẽ sống sót trở về.”

Lỗ mũi Mạc Yên có chút chua xót, tựa đầu vào trước ngực anh, đánh anh nhẹ nhẹ, oán trách, “Tần Thiên Nham, anh nói xem tại sao anh phải đi lính? Tại sao em lại muốn gả cho anh? Anh có biết, mỗi ngày lo lắng đề phòng, cho dù em chưa già nhưng đã muốn yếu rồi hay không?”

Tần Thiên Nham yêu thương vuốt đầu cô, “Yên nhi ngoan, anh đồng ý với em, chờ con của chúng ta ra đời thì anh sẽ không làm nhiệm vụ nữa có được hay không?”

Cô bỗng ngẩng đầu lên kinh ngạc, đáy mắt tràn đầy vui mừng, “Thật sao?”

Tần Thiên Nham nặng nề gật đầu, “Nói một, không hai!”

Mạc Yên cười rồi đề anh ở trên giường, cởi quần áo của anh ra, “Vậy thì tốt, tối nay chúng mình đừng ăn cơm, tiếp tục tạo người đi!”

“Yên nhi...” Âm thanh của anh tràn đầy bất đắc dĩ, bị cô chặn lại miệng.

Sư Tử cái của anh phát động sự hung dữ, cũng làm cho anh vừa yêu vừa hận.

Chỉ là, Tần Thiên Nham đặc biệt thích sự hung dữ của cô nảy sinh ở trên giường, như vậy anh có thể nhìn thấy Yên nhi yếu ớt mềm mại của nhà anh hoá thân thành nữ vương, đó là một cơn gió dịu êm xinh đẹp, giống như yêu nghiệt tu luyện trăm năm hút hết linh hồn nhỏ bé của anh đi.

Mạc Yên cảm thấy tự mình làm nữ vương giày vò một lần, còn mệt hơn anh làm ba lần, cho nên, vừa xong, cô liền nằm sấp trên người anh ngủ thiếp đi.

Kết quả, Tần Thiên Nham lại phải khổ cực nhẫn nhịn tiến hành giải quyết hậu quả.

Đồ ăn đầy bàn thì cũng chỉ biết bỏ vào trong tủ lạnh để ngày mai ăn.

Hai ngày nghỉ, hạnh phúc ngọt ngào nháy mắt đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ còn cùng nhau trở về nhà họ Tần một chuyến, cũng thuận đường ghé qua nhà họ Mạc, người lớn hai nhà đều nói những lời đó, Mạc Yên sắp tốt nghiệp rồi, nên có ý định sinh đứa bé.

Tần Thiên Nham và Mạc Yên lần đầu tiên xưa nay chưa từng thấy, không tìm lấy cớ để đùn đẩy, ngoan ngoan đáp một tiếng, “Được!”

Tần Thiên Nham còn nói thêm một câu, “Con sẽ nỗ lực!”

Làm cho ba mẹ hai bên đều cười ha ha, Mạc Yên mắc cỡ đỏ mặt, nên trốn ở phía sau anh.

Sáng sớm hôm sau, lúc sắp đi, Tần Thiên Nham giống như thường ngày, làm bữa sáng đặt trên bàn, để lại một tờ giấy yêu thương, thừa dịp lúc cô ngủ, hôn cô một cái rồi lặng lẽ đi.

Khi anh nhẹ nhàng đóng cửa lớn lại, khéo mắt của Mạc Yên chảy xuống một giọt nước mắt.

Vốn bất đắc dĩ phải chia xa, luôn khiến cô một mình cô đơn canh chừng cái nhà này, muốn làm một người vợ tốt của Tần Thiên Nham, chính là lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, còn phải giỏi ở trên giường, càng thêm chịu đựng được cô đơn, chịu đựng được cô độc, chịu đựng một cuộc sống thê lương lúc bệnh không ai chăm sóc.

Thật ra mỗi lần anh đi, cô đều biết.

Nhưng cô sợ mình không giả ngủ được, thì sẽ không khống chế mà ôm lấy anh, khóc nói không cho anh đi.

Như vậy Tần Thiên Nham sẽ khó xử, anh đi sẽ không được an tâm.

Ngộ nhờ anh nhớ cô, liên tục phân tâm trong lúc làm nhiệm vụ, hậu quả này làm cho cô không dám tưởng tượng và chấp nhận.

Cô biết, Tần Thiên Nham là lính đặc chủng giỏi nhất trong quân đội, là bộ đội đặc chủng tiên phong.

Mỗi lần Tần Thiên Nham làm nhiệm vụ, đều là nguy hiểm trong nguy hiểm, cho nên ba cô luôn dặn cô phải hiểu chuyện, không được liên lụy anh, mà phải cùng anh sống những ngày tốt đẹp.

Cho nên, mặc dù Mạc Yên có nhiều câu oán giận thì cô cũng chỉ phát cáu nho nhỏ, còn không thì giấu ở trong lòng, chỉ mong anh có thể bình an trở về là tốt rồi.

Anh đi, Mạc Yên cũng không còn buồn ngủ nên đứng dậy, dọn dẹp gian phòng thật tốt, quả nhiên thấy trên bàn ăn bày bữa sáng đang còn bốc hơi nóng, nhìn tờ giấy để bên cạnh một cái, vẫn là những câu nói đó, “Bảo bối, anh yêu em! Chờ anh trở về!”

Mạc Yên cảm thấy trái tim cùng mắt đều đã ướt ươn rồi.

3. Chương 3: Mệnh Lệnh Của Cấp Trên

Tần Thiên Nham đi xuống lầu, ở dưới lầu đã sớm có một chiếc xe riêng màu xanh biếc của quân đội đang chờ chờ anh về đơn vị.

Người lái xe chính là Đồng Tranh, bạn cùng trường quân đội, đồng thời cùng thi chung vào đại đội, lại cùng nhau lăn lộn trở thành anh em tốt trong đại đội đặc chủng, tình cảm và sinh mệnh của Tần Thiên Nham và Đồng Tranh có thể xem như là bạn sinh tử.

Tần Thiên Nham vừa lên xe, Đồng Tranh liền trêu ghẹo nói, “Thiên Nham, không đành lòng xa vợ để đi sao?”

Tần Thiên Nham tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt nhắm lại, thở dài một tiếng, “Không bỏ được thì có thể làm gì? Nếu chúng ta đã lựa chọn làm lính, có chuyện thì phải tiến lên, gặp nạn thì phải gánh, đây không phải là sứ mạng không thể từ chối của người làm lính sao?”

Đồng Tranh cười nói, “Thiên Nham, cậu cũng đừng khua môi múa mép ở trước mặt tôi, cậu tỏ ra yếu thế một chút sẽ chết hã, cùng lắm thì bị tôi cười hai câu, vợ chồng ân ái vốn là chuyện bình thường!”

Tần Thiên Nham cười nhạo một tiếng, “Đồng Tranh, tôi cần phải tỏ ra yếu thế trước mặt cậu sao? Chúng ta đều là người lớn hết rồi, cũng không thể giống như bọn nhóc con xấu hổ chứ? Tôi nâng lên được thì hạ xuống được, nên làm gì thì làm cái đó, công và tư rõ ràng, mới có thể cố gắng để đầu óc tỉnh táo và sức phán đoán quả quyết, nếu trên chiến trường mà còn nghĩ vợ ở nhà, vậy tôi không thể trở về gặp cô ấy, mà đã chết ở trên chiến trường rồi.”

Tần Thiên Nham vẫn không tỏ ra yếu thế, những lời nói mới vừa rồi có thể là lời nói ở trong lòng anh.

Làm lính, lại còn là một người lính tiên phong!

Đây là do anh từ nhỏ ở cùng ông nội và ba nên nghe riết rồi bị ảnh hưởng, toát ra một niềm tin và một cổ khí chất người lính.

Hai người lớn ở nhà từ nhỏ đã truyền thụ cho anh một ý niệm chính là: là đàn ông thì phải biết gánh vác việc nhà, ở nhà thì phải gánh vác gia đình, đi ra ngoài thì phải biết bảo vệ mọi người, nếu đã mặc quân phục, thì đại biểu anh phải gánh vác phần trách nhiệm này, vì tổ quốc cùng nhân dân, cho dù phải trả giá bằng mạng sống, cũng phải can đảm tiếp tục gánh vác, cho đến khi...ngã xuống mới thôi.

Đồng Tranh không có việc gì nói, “Nếu cậu có bản lãnh, thì tới trước mặt vợ cậu nói những lời này, xem thử cô ấy có thu thập cậu hay không?”

Tần Thiên Nham bĩu môi, “Vợ nhà tôi rất rộng lượng, cậu cho cô ấy là tam coi lục bà, thích náo loạn không nghĩ sao?”

Đồng Tranh liếc mắt nhìn anh một cái, “Thiên Nham, cậu nói, Tiểu Trần và vợ lúc trước cũng nổi danh yêu nhau thắm thiết, thế mà giờ náo loạn đòi chia tay rồi đó?”

Tần Thiên Nham mắt lạnh thoáng qua vẻ xem thường và coi nhẹ, hừ nhẹ một tiếng, “Còn không phải vì tiền?”

Đồng Tranh than nhẹ một tiếng, “Cậu nói người đàn bà này hả, chẳng lẽ mọi người đều coi trọng tiền như vậy sao? Vợ tôi và tôi cũng cãi nhau, tám mươi chín phần trăm đều là chuyện tiền bạc, ai ôi...Này, vợ của cậu có cãi nhau với cậu về tiền hay không?”

Tần Thiên Nham đắc ý bĩu môi, “Vợ tôi chưa bao giờ làm chuyện đó, cô ấy chưa bao giờ ầm ĩ.”

Khi đang nói chuyện, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt trắng mịn tinh tế và trầm tĩnh của Mạc Yên.

Chỉ cần Tần Thiên Nham nghĩ tới Mạc Yên, trái tim liền mềm thành nước, vì Yên Nhi của anh, trước mỗi lần ra chiến trường, Tần Thiên Nham đều đã dọn dẹp sạch sẽ những tâm tình hỗn tạp, một lòng một dạ ra chiến trường, không phải vì không yêu cô, mà vì yêu quá nhiều, vì nguyên nhân đó, anh mới bỏ hết những tạp niệm, chỉ vì... anh phải sống để về gặp cô!

Đồng Tranh cảm khái, “Nói cũng phải, gả cho cậu không lo ăn mặc, còn có thể ở nhà cao cấp, cũng không còn gì tốt để ầm ĩ, ai ôi, chúng ta đến rồi...”

Khi đang nói chuyện, hai người bọn họ đều đã tiến vào cổng của quân khu.

Thành viên cảnh vệ canh giữ ở cổng hướng họ làm lễ chào, bọn họ chào lại, rồi chậm rãi lái xe vào.

Chạy thẳng đến trước mặt một toà nhà màu trắng, xe mới dừng lại.

Một lính cảnh vệ nhìn thấy bọn họ xuống xe, lập tức chạy chậm đến trước mặt Tần Thiên Nham, đối anh nói, “Đội trưởng Tần, Tư lệnh Tần bảo anh đến phòng họp.”

“Cảm ơn, tôi lập tức đến!”

Tần Thiên Nham quay đầu phất tay với Đồng Tranh, “Người anh em, tôi có việc đi trước, hôm nào gọi cậu ra uống rượu.”

Đồng Tranh trả lời, “Được, tôi chờ cậu ha ha...!”

Đi lên phòng họp ở lầu hai, Tần Thiên Nham thấy cha anh cũng tức là Tư lệnh trong quân khu, Tần Kiến Quốc, và cha vợ anh cũng tức là Tham mưu trưởng của quân khu, Mạc Vấn, đang ở nơi đó đầu đung đầu thương lượng chuyện gì đó.”

Tần Thiên Nham gõ cửa, Tần Kiến Quốc và Mạc Vấn cùng ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Tần Thiên Nham liền khép lại hai chân, chào một cái quân lễ, “Chào Tư lệnh! Chào Tham mưu trưởng!”

Khi bọn họ đang làm việc, bình thường trong mắt chỉ có đồng đội đánh trận chứ không có tình thân và tình riêng.

Tần Kiến Quốc và Mạc Vấn trả lại Tần Thiên Nham một cái quân lễ.

Mặt Tần Kiến Quốc lạnh lẽo và nghiêm túc, ánh mắt lại rơi vào xấp tài liệu trước mặt, cũng không nhìn anh.

Ngược lại Mạc Vấn vẫn như ngày nào, trên mặt cười chào đón, hướng anh vẫy tay, “Thiên Nham, mau vào rồi đóng cửa lại.”

Tần Thiên Nham đi tới như một ngọn núi lớn, đứng ở nơi đó chờ hai thủ trưởng ra lệnh.

Tần Kiến Quốc bật hình chiếc lên, trên màn ảnh hiện ra hình ảnh của một người đàn ông, ảnh chụp một người đàn ông lạnh nhạt ngồi trên ghế sofa, đã muốn làm cho người ta cảm giác được trên người người đàn ông này truyền đến cảm giác lạnh thấu xương mãnh liệt và xơ xác tiêu điều.

Người đàn ông này, thoát nhìn chỉ chừng hai bảy hai tám tuổi, ngũ quan anh tuấn và hoàn mỹ, lông mày rậm ẩn vào tóc mai, nhìn rất tàn bạo, phía dưới lông mày là một đôi mắt đen ở giữa và màu xanh da trời xung quanh, giống như thủy tinh sáng nhất của cực phẩm bảo thạch, long lanh nhưng lại tàn mát ra sự đặc biệt hung ác nham hiểm, lạnh rét và băng bình bất tuân, môi mỏng khê mím lại, sinh ra một cổ cảm giác lạnh lẽo chớ đến gần.

Đây là một trường hợp làm cho bất kỳ người nào cũng không thể sao lãng người đàn ông này.

Hắn ta, rất nguy hiểm!

Tần Kiến Quốc nhìn con trai của mình, giọng nói vô cùng nặng nề, “Người đàn ông này, chính là đối thủ lần này của cậu — Trùm Ma Túy Tam Giác Vàng Nam Bá Đông! Nhiệm vụ lần này của cậu là cứu đặc công Nhị Hào đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn, đồng thời muốn cậu làm nổ tung kho chứa mười triệu Đô-la ma túy của Nam Bá Đông đang có ý định vận chuyển về Hoa Hạ, nhớ an toàn trở về. Đây là tài liệu của kế hoạch a và b, cậu hiện tại nhét nó vào trong đầu đi, một chữ cũng không được để lọt!”

“Dạ!”

Khi Tần Thiên Nham đang lấy xấp tài liệu trong tay Tần Kiến Quốc thì Mạc Vấn ở một bên bổ sung, “Thiên Nham, Nam Bá Đông này là một người quỷ kế đa đoan, lòng dạ độc ác, nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, cấp trên quyết định đặt nhiệm vụ này là aa+, con nhất định phải cẩn thận.”

Trong mắt Mạc Vấn hiện lên một tia quan tâm và lo lắng.

Tần Thiên Nham nghiêm túc nhìn Mạc Vấn, “Dạ! Tham Mưu Trưởng, tôi bảo đảm, nhất định sẽ còn sống trở về!”

Mạc Vấn dùng sức vỗ vai anh, “Tốt! Giỏi lắm!”

Tần Kiến Quốc là một người không khéo dùng từ, ông cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Bây giờ cậu còn ba tiếng, ba tiếng sau xuất phát!”

“Dạ, thủ trưởng!”

Tần Kiến Quốc ngược mắt nhìn con trai, liền sải bước đi ra ngoài, đáy mắt có chút uơnh ướn.

Đứa con trai này luôn là niềm kiêu ngạo của ông, mặc kệ mỗi lần đi ra ngoài, anh luôn mang thắng lợi trở về, tuy tuổi còn trẻ, nhưng anh đã lập vô số chiến công, đạt được vô số vinh hạnh đặc biệt, ngay cả quan lớn trong quân đội đều gờ ngón tay cái đối với anh, nói anh làm tốt lắm.

Có con như thế, ông còn đòi hỏi gì nữa?

Chỉ là lần này, nguy hiểm nhiều hơn trước, Nam Bá Đông này, âm lãnh xảo trá như một con rắn độc miệng rộng mở to, trước đây có phải một vài người nằm vùng, ba chết một bị thương, chuyến đi lần này của Thiên Nham...

Tần Kiến Quốc thở dài một tiếng, ép xuống nỗi lo lắng trong lòng, một lần nữa thẳng sống lưng, tiếp tục đi về phía trước.

4. Chương 4: Yên Nhi Có Tin Mừng

Sau khi Tần Thiên Nham đi làm nhiệm vụ, Mạc Yên lại một lần nữa lâm vào tình trạng một người chờ đợi, tiếp tục trải qua cuộc sống của mình. Cũng may là cô gần sắp tốt nghiệp, trong khoảng thời gian này cô toàn lực chuẩn bị luận văn tốt nghiệp. Vì để loại bỏ lo lắng và nhớ nhung trong nội tâm của chính mình, cô đành phải cố hết sức đặt toàn bộ tinh lực vào luận văn tốt nghiệp.

Trong chớp mắt, Tần Thiên Nham đã đi được hai tháng, cũng chỉ có ba Mạc gọi điện cho Mạc Yên, nói anh vẫn khỏe mạnh và vẫn còn ở bên ngoài để cho cô an tâm.

Mà Mạc Yên cũng lấy được bằng tốt nghiệp xuất sắc nhất của Kinh Đông.

Khi cô đang chậm chạp cố sức đi tới, thì phát hiện ra thân thể của mình có gì đó không đúng.

Kinh nguyệt của cô...hình như gần hai tháng rồi đã không có. Lại nhớ đến áp lực tốt nghiệp vừa được buông lỏng, mình liền cả ngày ở trên giường, muốn ngủ cũng ngủ không đủ. Lúc bắt đầu cô còn tưởng mình hơi mệt mỏi, hiện tại mới phát hiện, không phải là mình có chứ?

Nghĩ đến khả năng này, cô vội vàng gọi điện thoại ẹ cô, Bạch Yên, kêu Bạch Yên đi theo cô đến bệnh viện kiểm tra một chút.

Bạch Yên vừa nghe tin tốt này, liền cúp điện thoại, lập tức chạy tới chỗ Mạc Yên, hào hứng cùng cô đi bệnh viện. Kiểm tra xong quả nhiên là mang thai, Bạch Yên vui mừng không biết phải làm gì cho tốt.

Từ nhỏ Mạc Yên đã được Mạc Vấn và Bạch Yên yêu thương, liền đặt tên là Mạc Yên. Cũng là lấy “Mạc” của Mạc Vấn cùng “Yên” trong Bạch Yên, lấy tên của hai người hợp lại, tỏ vẻ vợ chồng bọn họ ân ái mãi mãi. Cũng hy vọng ân ái tốt đẹp này, có thể truyền trên người con gái bảo bối của họ.

Mạc Yên có thể gả cho Tần Thiên Nham, có một cuộc sống tốt, đã coi như là hoàn thành được một tâm nguyện lớn của bọn họ.

Bây giờ Yên nhi lại mang thai, trong đầu Bạch Yên hiện lên sự vui mừng, cuộc sống của con gái là một việc lớn, gần như được xem là hoàn toàn tốt đẹp. Về sau có Tần Thiên Nham ở đây thì bà cũng không cần quan tâm nhiều, mấy năm nữa về hưu thì bà có thể chờ hưởng thụ một cuộc sống vui vẻ bên gia đình rồi.

Bạch Yên rất vui mừng, liền lập tức gọi điện thoại cho bà thông gia, Lương Mộc Lan.

Khi Lương Mộc Lan biết tin Mạc Yên có thai, tất nhiên là rất vui mừng. Sau khi cúp điện thoại của Bạch Yên, bà lập tức gọi điện cho Tần Thiên Nham. Khi điện thoại không thông bà mới nhớ con trai đang đi công tác, liền không nhận được mà có chút đau lòng cho đứa nhỏ Mạc Yên này.

Bà than nhẹ một tiếng, sau khi hồi phục lại tinh thần liền gọi điện cho chồng mình, Tần Kiến Quốc, vui mừng nói, “Lão Tần, ông sắp trở thành ông nội rồi.”

“Cái gì? Bà nói cái gì?”

Tần Kiến Quốc đang nói chuyện cùng Mạc Vấn, chợt nhận được điện thoại của vợ gọi tới, mở đầu một câu như vậy làm cho ông hoàn toàn không kịp phản ứng.

Lương Mộc Lan giận cười, rồi lớn tiếng nói một câu, “Tôi nói ông sắp trở thành ông nội, ha ha ha.”

Lúc này Tần Kiến Quốc mới phản ứng, mặt vui mừng, “Thật không? Có thật không?”

Lương Mộc Lan mặt mày hớn hở, “Đương nhiên là thật rồi! Mới vừa rồi bà thông gia gọi điện tới nói, bà ấy đã đưa Yên nhi đi bệnh viện kiểm tra. Đứa nhỏ này đã mang thai được hai tháng rồi, mà giờ nó mới biết. Tôi nghĩ con bé bận loay hoay với luận văn trong khoảng thời gian này, nên bản thân mang thai cũng không biết. Không nói nữa, tôi phải chạy vội qua đưa một chút thuốc bổ cho con bé, để cho cháu nội tôi bổ một chút.”

Tần Kiến Quốc luôn luôn tỉnh táo khó được lúc lại luống cuống như thế này, lớn tiếng cười nói, “Ha ha ha, vậy thì tốt quá! Mộc Lan, bà đi nhanh lên, cho Yên nhi nhiều một chút. Nè nè, nếu không thì như thế này, Mộc Lan, bà hỏi Yên nhi một chút về ý của chúng ta muốn đón con bé về đại viện ở, nhà mình cùng nhà lão Mạc gần nhau, có thể cùng nhau chăm sóc cho Yên nhi, để tránh con bé ở bên ngoài một mình, làm tôi không yên tâm.”

“Được, tôi giờ liền qua hỏi ý kiến của Yên nhi một chút!”

Lương Mộc Lan cúp điện thoại, liền cùng thư ký của mình, Tiêu Chính, dặn dò một tiếng, liền vội vã đi ra ngoài.

Đi tới cửa, đúng lúc đụng phải anh của Mạc Yên, Mạc Hà, Lương Mộc Lan vội gọi anh lại, “Tiểu Hà.”

Mạc Hà vừa thấy là Lương Mộc Lan, cười ôn hoà, “Chủ nhiệm Lương, có chuyện vui phải không? Nhìn mặt dì rất hồng hào.”

Lương Mộc Lan không ngừng cười ha ha, “Có tin vui, có tin vui! Yên nhi đã mang thai.”

Sự nho nhã trên khuôn mặt tuần tú của Mạc Hà bỗng ngẩn người, sau đó liền cười, “Dì Lương, vậy thì cần phải chúc mừng dì, dì rất nhanh sẽ trở thành bà nội, con cũng có thể vinh dự trở thành cậu rồi.”

Lương Mộc Lan và Mạc Hà đều thuộc Bộ Ngoại Giao, Lương Mộc Lan đảm nhiệm chức chủ nhiệm ở Bộ Ngoại Giao.

Còn Mạc Hà là một nhà ngoại giao mới, biết bốn loại ngoại ngữ Anh, Pháp, Ý, Đức, đặc biệt phụ trách một ít ngoại giao ở Âu Mỹ, bởi vì làm việc cẩn thận và xuất sắc, anh rất được cấp trên tính nhiệm.

Bề ngoài bọn họ bình thường hợp tác trong nhiệm vụ, sau công việc bọn họ liền trở thành người thân.

“Không phải sao! Cậu cũng muốn vinh dự lên chức cậu.” Lương Mộc Lan xem đồng hồ một chút, mới giật mình với thời gian trôi qua, vui vẻ nói, “Ồi trời, dì phải đi trước đây, mới vừa hẹn với mẹ con xong, muốn tới đó nhìn xem chỗ ở sắp tới của Yên nhi.”

“Được! Dì lương, dì đi đi, tối nay con sẽ tới gặp Yên nhi.”

Mạc Hà dịu dàng cười, phất tay với Lương Mộc Lan, nhìn bà đi ra ngoài, liền móc điện thoại ra, bấm dãy số mà anh đã học thuộc lòng.

Điện thoại vừa vang lên một tiếng, đầu bên kia điện thoại liền truyền tới giọng nói yêu kiều và trong vắt của Mạc Yên, “Này, là anh hai sao?”

Tim của Mạc Hà mềm nhũn một cái, “Con bé ngốc, mang thai cũng không nói cho anh biết?”

Mạc Yên giận cười nói, “Em và mẹ vừa mới trở về, làm sao anh biết nhanh như vậy? Là mẹ chồng em nói cho anh biết sao?”

“Đúng vậy, nếu không phải đụng dì Lương, anh làm sao mà biết! Con bé ngốc, nhớ phải ăn uống và nghỉ ngơi đầy đủ biết không? Hôm nay anh hơi vội, kiếm thời gian khác rồi anh đến thăm em.”

Mạc Hà đối với Mạc Yên cũng đặc biệt cưng chiều, mặc dù sau khi kết hôn, anh ít khi gọi điện cho cô. Thế nhưng giọng nói yêu thương vẫn giống như trước, luôn khiến cho Mạc Yên cảm động.

“Được thôi, anh còn bận việc thì chờ rảnh rồi rồi tới, dù sao giờ em cũng không có vướng bận gì. Mới vừa rồi mẹ có nói với em, để em trở về đại viện ở, cho nên về sau anh không lo sẽ không có cơ hội lấy lòng em, ha ha ha...”

Nghe Mạc Yên ha ha cười khúc khích, Mạc Hà lại mất hồn trong chốc lát.

“Anh hai, tại sao anh không nói chuyện?”

Vừa nghe Mạc Yên la lên, Mạc Hà mới phục hồi lại tinh thần, trên mặt tuần tú hiện lên một chút đỏ ửng, “A, không có việc gì, mới vừa rồi anh đang suy nghĩ không biết nên mua gì cho em?”

“Ồi dào, anh không cần phải mua gì đâu, anh không phải không biết, hai nhà chúng ta có rất nhiều những thứ đó, em đoán chừng đến lúc đó em sẽ ăn tới ối luôn. Nếu như anh muốn thật lòng chúc mừng em, thì hôm nào theo em đi dạo phố mua đồ dùng em bé đi có được không?”

“Được thôi! Hai ngày nữa là chủ nhật, anh đi cùng em!”

“Cứ quyết định như vậy đi!”

“Được, Yên nhi, nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe, anh cúp trước đây!”

“Được, anh cũng nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng quá liều mạng biết không?”

“Biết rồi, con bé ngốc, bai!”

“Bái bai.”

Vừa cúp điện thoại, Mạc Hà có chút ngẩn ngơ, năm ấy có một cô bé nhỏ vẫn chạy theo sau lưng anh, thế mà chớp mắt đã thành mẹ. Đóa hoa của nhà họ Mạc của anh đẹp như vậy, lại sớm bị thằng quý nhỏ Tần Thiên Nham hái được, thật đúng là diễm phúc không cạn.

Mạc Hà cười đến có chút cô đơn và phiền muộn, ngay sau đó lại lên tinh thần, khôi phục sự trầm ổn và lão luyện, tiếp tục đi vào bên trong.

Mới vừa để điện thoại xuống, Bạch Yên liếc nhìn cô một cái, “Anh con gọi tới sao?”

Mạc Yên gật đầu một cái, khê dạ.

Bạch Yên than nhẹ một tiếng, “Con nhìn xem, con sắp làm mẹ rồi, mà anh con đến ngay cả một bóng dáng của bạn gái cũng không có. Thằng nhỏ này, cứ cắm đầu vào công việc, cũng không biết là tốt hay xấu nữa.”

Mạc Yên cười nói, “Mẹ, con là kết hôn sớm, còn anh con thì còn trẻ lắm, chỉ bằng vào tướng mạo của anh hai, mẹ còn sợ không tìm được một người con dâu hiền sao!”

“Cũng không phải như vậy, mẹ cứ có cảm giác hình như anh con không thích con gái. Con xem nó chỉ có tới tới lui lui ở chung một chỗ với mấy người anh em, ngay cả Cao Kiệt cũng nói nó không gần con gái. Mẹ mừng vì nó giữ được trong sạch của mình, không có cùng một dạng với mấy đứa con trai quậy phá khác, nhưng lại buồn vì nó không tìm được bạn gái.”

Mạc Yên thấy buồn cười, “Mẹ xem mẹ đang lo chuyện không đâu rồi, anh làm việc có chừng mực, hiện giờ anh đang nghĩ liệu mạng vào sự nghiệp nên mới không có bạn gái, nếu không hai ngày nữa anh hai tới đây, con hỏi một chút ý tứ của anh?”

“Được rồi, trời ơi, vẫn là sinh con gái thân thiết hơn. Con trai hử, thật là cái gì muốn nói trong lòng đều nói không được.” Bạch Yên ôm cô con gái cưng xúc động.

Mạc Yên mỉm cười nói, “Mẹ à, mẹ hiện tại có một trai một gái, không biết có bao người hâm mộ mẹ.”

“Nói rất đúng, người khác thì không nói, cả nhà mẹ chồng con cả ngày hâm mộ mẹ có hai đứa con. Nhà bà ta thì chỉ có mình Tần Thiên Nham, lại nói, Yên nhi, nếu như thai này của con là sinh con trai, khẳng định gia đình chồng con sẽ rất vui mừng, còn con gái thì...”

Thấy Bạch Yên nói đến phần sau, trong mắt bà ẩn chứa lo lắng, Mạc Yên vỗ vỗ lưng của bà, “Mẹ, người cũng đừng lo lắng vớ vẩn nữa, đây là nam hay nữ, đều là ông trời ban thưởng cho chúng ta, chúng ta sao có thể cưỡng cầu được.”

“Đứa nhỏ này là bảo bối của hai nhà chúng ta, con cũng phải cẩn thận một chút. Bây giờ muộn rồi nên mẹ ở lại với con đêm nay, ngày mai con cùng mẹ về nhà ở, mẹ cũng có thể chăm sóc tốt cho con có được hay không?”

Mạc Yên suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, ôm cánh tay Bạch Yên làm nũng nói, “Tốt thôi, không có Tần Thiên Nham ở đây, con còn có ba mẹ thương, nhìn như thế nào cũng tốt hơn con ở một mình ngu ngơ.”

“Con nghĩ như vậy là tốt rồi.” Mạc Yên là người tính luôn hiền hòa và hiểu chuyện, luôn khiến Bạch Yên càng thêm đau lòng.

Không bao lâu, mẹ chồng cô Lương Mộc Lan mang theo bao lớn bao nhỏ đến nhà.

Sau khi nhìn giấy chuẩn đoán mang thai không có sai, bà mừng rỡ lôi kéo tay Mạc Yên, mặt kích động nói, “Yên nhi, cả nhà họ Tần của mẹ đều trông cậy vào con, sinh cho chúng ta một đứa bé trai mập mạp, chúng ta sẽ rất cảm kích con.”

“Mẹ, có thể đây là con gái hay không còn chưa biết, lại nói, sinh con là con cam tâm tình nguyện, sao phải để cho ba mẹ cảm kích đây.” Mạc Yên cười cười, đẩy mắt lại âm thầm có một tia đau buồn. Không lẽ mình sinh con gái, mẹ chồng lại không vui mừng sao?

Mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe Lương Mộc Lan ở đó nói, “Lời nói cũng không phải là nói như vậy, sinh con trai thì có thể cho nhà họ Tần của mẹ thêm cây thêm trái, còn nếu sinh con gái thì...” Bà dừng lại một chút rồi nói, “Nhà lão Tần của tôi liền tuyệt tự tuyệt tôn rồi, hai ông bà già tôi làm sao dám đi gặp tổ tông của lão Tần đây!”

Mạc Yên và Bạch Yên liếc mắt nhìn nhau, tràn đầy bất đắc dĩ.

5. Chương 5: Nguy Hiểm Đến Gần

Bạch Yên thấy không khí có chút xấu hổ, vội vàng đổi đề tài, “Mộc Lan, bà vẫn chưa ăn cơm phải không? Không bằng cùng chúng tôi đi ra ngoài ăn đi!”

Lương Mộc Lan cũng là người tinh ý, vừa thấy trên mặt hai mẹ con tỏ ra lúng túng, cũng biết lời của mình nói hơi quá, vội vàng hòa theo Bạch Yên nói, “Tốt lắm, hay chúng ta kêu luôn lão Tần và lão Mạc cùng ra ngoài ăn tối, cũng coi như ăn mừng Yên nhi có tin vui!”

Bạch Yên cũng cười phụ họa, “Đây là tin tốt nhất, chúng ta nên ăn mừng một trận!”

Đối mặt với sự nhiệt tình của hai trưởng bối, Mạc Yên chỉ có thể nhún vai, tỏ ra bất đắc dĩ, nhưng cũng rất hạnh phúc tiếp nhận sự mừng rỡ của họ. Bởi vì cô cũng như bọn họ, lòng tràn đầy mong đợi sự chào đời của đứa bé này.

Đây là kết tinh tình yêu của cô và Tần Thiên Nham, là sự kéo dài huyết mạch của nhà họ Tần.

Có đứa bé, giữa bọn họ có bị cắt cũng không chia lìa.

Cô tin rằng nếu Tần Thiên Nham biết cô có em bé, nhất định sẽ rất vui mừng giống cô. Khi đứa bé sinh ra, anh nhất định sẽ chăm sóc giống châu bảo.

Vừa nghĩ tới sẽ có một ngày đó, một người đàn ông như Tần Thiên Nham lại trở thành một vú em, ân cần chăm sóc đứa nhỏ, thì Mạc Yên nở nụ cười dịu dàng.

Trong nụ cười hạnh phúc đó, có giấu thể nào cũng không được.

Tam Giác Vàng nằm ở Đông Nam Á, mảnh đất tiếp giáp Miến Điện, Lào, và Thái Lan, là địa phương do bọn quân phản động và trùm buôn thuốc phiện khống chế. Bởi vì sản xuất nhiều cây anh túc và chế tạo ma túy, nên nó nổi tiếng là nền tiêu thụ thuốc phiện mạnh nhất trên toàn thế giới.

Hiện nay Tam Giác Vàng tồn tại ba thế lực cầm đầu, một nhánh là do thế lực bên Thái khống chế gọi là Ngõa liên quân, với một nhánh là thế lực của người thừa kế ngu dốt của Miến Điện.

Một nhánh khác, chính là thế lực còn sót lại của Quốc Dân Đảng ở vùng sát biên giới, hiện do Nam Bá Đông cầm đầu bộ đội vũ trang.

Trong ba nhánh bộ đội riêng này, tất nhiên trang bị của quân đội Ngõa liên quân là hoàn mỹ nhất, Ngõa liên quân cũng là quân đội đứng đầu Đông Nam Á, chứ không phải là quân đội của chính phủ.

Tại nơi người thừa kế ngu dốt của Miến Điện đang cai quản, được kết hợp với những thành viên cường hãn đang chiếm ở vị trí thứ hai.

Thế lực của Nam Bá Đông được tạo từ tàn dư của Quốc Dân Đảng và người Lào từ bên ngoài đến tổ chức, nhìn từ ngoài vào thì nó đang chiếm vị trí thứ ba của Tam Giác Vàng.

Ngõa liên quân và người thừa kế ngu dốt từng có mấy lần muốn hợp tác, họ có ý định muốn nuốt thế lực lãnh đạo ngoại lai của Nam Bá Đông. Tuy cỗ thế lực này của Nam Bá Đông không bằng bọn chúng, nhưng lại nhờ vào địa thế của thiên nhiên, sự chuyên nghiệp và cường hãn của thành viên mình, lấy ít thắng nhiều, Ngõa liên quân và người thừa kế ngu dốt mấy lần cố ý xâm lấn, đều bị Nam Bá Đông hung hăng phản kích lại, đánh một lại tới một trận đẹp mắt, họ chính là hung tàn ổn định cắm sâu góc rễ vào địa bàn của mình, còn nhân tiện cần quét một vài thế lực nhỏ ở chung quanh.

Hai bên thế lực của Ngõa liên quân và người thừa kế ngu dốt chẳng những không chiếm được lợi thế nào. Ngược lại hao binh tổn tướng, lại còn bị Nam Bá Đông phái người phá hủy đi vài vườn cây anh túc, thường mất đi việc làm ăn, còn làm cho Nam Bá Đông bỗng chốc đoạt được không ít mối làm ăn trên thị trường quốc tế, thế lực tăng không ngừng.

Cùng Ngõa liên quân và người thừa kế ngu dốt tạo thành ba chân, ba phần thiên hạ trong Tam Giác Vàng.

Cũng vì vậy, tướng lĩnh Thẩn Sa của Ngõa liên quân và người thừa kế ngu dốt hận anh thấu xương, không có lúc nào không nghĩ đến tiêu diệt Nam Bá Đông, không ba thì năm bữa phái người xâm nhập, ý đồ ám sát anh.

Mà nội bộ bên trong thế lực của Nam Bá Đông cũng cất giấu một cớ nguy hiểm.

Đó chính là đến từ người hợp tác cùng với anh – Mông Lệ, một người đàn bà lòng dạ độc ác.

Theo lý thuyết mà nói, bị thế lực khắp nơi nhìn chăm chăm vào, cùng với sự mơ ước có anh từ Mông lệ trong nội bộ, Nam Bá Đông nên cảm thấy nhứt đầu không dứt mới đúng, nhưng ngược lại anh giống một người đang chơi mèo vờn chuột tỏ ra không có việc gì, chơi rất dễ sợ.

Lúc này, có một ngôi biệt thự sang trọng nằm trong Tam Giác Vàng, bốn phía đề phòng nghiêm ngặt, có thể thấy là có rất nhiều phần tử vũ trang vác súng khắp nơi.

Bên trong phòng khách của biệt thự, trang hoàng bằng hệ thống màu trắng đen, đối lập rõ nét, có đủ các loại vật kiện kim loại tinh xảo xen kẽ trong đó, có những tác phẩm trắng đen kinh điển và tao nhã, nhưng nó cũng lộ ra một loại đặc biệt lạnh lùng.

Bên trong thư phòng rộng lớn ở lầu hai, chính giữa phòng để một bộ ghế sofa vòng tròn màu đen bằng da thật, lúc này mặt mày Nam Bá Đông rất âm trầm, ngồi ổn định ở trên cao, khớp xương tay phải rõ ràng một lần lại một lần gõ lên thành ghế sofa, một tiếng “đắc đắc” tối tăm, bên trong thư phòng toàn bộ yên lặng như tờ, tiếng gõ giống như tiếng chuông cổ, làm lòng người cuồng loạn.

Không khí vô cùng áp lực và ngột ngạt.

Ở hai bên trái phải ghế sofa của Nam Bá Đông đều ngồi hai người, cộng lại là ba nam một nữ.

Quân sư Văn Bác, Ô Linh từ tổ tình báo, Đường Thạch và Bạch Lãng từ nhóm chấp hành, bốn người này chính là trợ thủ và phụ tá đắc lực nhất của Nam Bá Đông.

Phụ trách tổ tình báo, Ô linh chính là phái nữ quan trọng duy nhất trong đoàn thể của Nam Bá Đông.

Ô Linh tính tình bình tĩnh và trầm ổn, so với Nam Bá Đông lớn hơn vài tuổi. Mặc dù hơn ba mươi tuổi, nhưng lại có khuôn mặt trẻ con của tuổi đôi mươi. Khuôn mặt dễ thương nhưng tính tình bên trong lại vô cùng lạnh lùng. Khi cô làm nhiệm vụ, thì người ta sẽ thấy cô tùy thời đều có thể hoá thân thành yêu tinh, đi dụ dỗ và mê hoặc những người đàn ông mà cô được yêu cầu quyến rũ, bình thường thì những người đàn ông đó cuối cùng cũng không thoát được lòng bàn tay cô.

Sự tồn tại của cô đối với Nam Bá Đông mà nói thì giống như chị gái, bạn bè, và thuộc hạ, trợ giúp cho Nam Bá Đông rất nhiều, cô cũng là thuộc hạ đi theo Nam Bá Đông chinh chiến sớm nhất.

Ô Linh ngồi bên cạnh một người đàn ông mang mắt kiếng, đó chính là quân sư Văn Bác.

Ở bên trong đoàn thể của Nam Bá Đông, Văn Bác được xưng là “Người đa mưu túc trí”. Anh có khuôn mặt trắng nõn và nho nhã, vừa nhìn chính là người còn trẻ con và thiếu kinh nghiệm. Chỉ có cặp mắt kia giống như có khả năng nhìn thấu hết thấy thế gian, thường tản mát ra sự sắc bén, cơ trí, và rét lạnh.

Nói chung, chuyện hợp kế trước giờ của Nam Bá Đông và anh, tám chín phần mười đều là những kế hoạch được thực hiện rất hoàn mỹ, chưa bao giờ xảy ra một lỗi nào.

Nhìn lại bên này của ghế sofa, ngồi đối diện Ô Linh là một người trẻ tuổi có khuôn mặt vô cùng phúc hậu, anh tên là Đường Thạch.

Nếu như bạn cảm thấy anh lớn lên có khuôn mặt phúc hậu, cười lên giống người rất thiện lương và vô hại, vậy là bạn đã sai hoàn toàn rồi!

Bình thường trong lúc mục tiêu của Đường Thạch không đề phòng anh thì đã chết trong tay anh, đến cuối cùng trong mắt người chết cũng chỉ lưu lại nụ cười thật thà này của Đường Thạch.

Chỉ vì anh ra tay cực nhanh! Nhanh đến mức...khiến người chết không kịp đổi sắc mặt.

Một người đàn ông lạnh như băng có khuôn mặt co quắp đang ngồi bên cạnh Đường Thạch, tên gọi là Bạch Lãng!

Bạch Lãng, tên này mới nghe giống như sát thủ kiếm khách trong tiểu thuyết võ hiệp, mà anh ở trong đoàn thể của Nam Bá Đông chính là sát thủ giỏi nhất, ở trên bảng sát thủ quốc tế cũng được xếp hạng năm.

Bốn người bọn họ luôn luôn hợp tác chặt chẽ, Ô Linh phụ trách thu thập tin tức, quân sư Văn Bác phụ trách chuẩn bị kế hoạch, Đường Thạch và Bạch Lãng phụ trách chấp hành và huấn luyện.

Nếu như Nam Bá Đông thật sự có dã tâm muốn nuốt trọn hết toàn bộ thế lực ở Tam Giác Vàng, dựa vào đoàn thể này của anh, cũng không phải là chuyện không thể.

Nhưng bọn họ cũng biết, Nam Bá Đông...Anh còn có một mục tiêu to và xa hơn.

Mà hôm nay, có thể làm cho Nam Bá Đông có vẻ mặt âm trầm và tâm tình không tốt cực điểm như vậy chính là—kho hàng ma túy có giá trị mười tỷ Đô-la của bọn họ bị người phá hủy và cho nổ tung.

Điều này đại biểu, bọn họ không có cách nào giao hàng đúng thời hạn cho ông chủ lớn ở Hoa Hạ.

Cũng đại biểu, lĩnh vực tuyệt đối này của bọn họ bị người ngoài xâm nhập vào được.

Thấy Nam Bá Đông có bộ dáng hung ác muốn giết người, bốn người còn lại rất thức thời mà không phát ra một chút tiếng động, lặng lẽ chờ đợi quyết định của Nam Bá Đông.

6. Chương 6: Mạc Yên Bị Bắt Cóc

Qua một hồi lâu, Nam Bá Đông nâng mắt lên, sự lạnh lùng bắn thẳng tới trên người của Ô Linh, “Có tra ra được là ai làm không?”

Ô Linh làm thanh cổ họng một cái rồi giọng nói rõ ràng báo cáo anh, “Trước mắt, theo đồ vật lưu lại trên người của một người chết cho thấy, được nghi là lính đặc chủng giỏi nhất của bộ đội Trung Hoa thuận lợi xâm nhập vào đoàn thể, ngoài ra, còn có hai đồng phạm đang lẫn trốn, tôi đã phái Hắc Báo và Hắc Lang dẫn người đuổi theo.”

Hắc Báo và Hắc Lang là hai cao thủ đứng sau Đường Thạch và Bạch Lãng.

Nam Bá Đông nhíu mắt lại, ánh mắt dữ tợn, trầm giọng ra lệnh, “A Lãng, A Thạch, hai người hãy cùng đi, tôi muốn hai người kia sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Thanh âm của anh vừa phải, nhưng lại lộ ra một cỗ thế lực thề không bỏ qua.

Đường Thạch và Bạch Lãng lập tức đứng dậy, “Dạ!”

Ngay sau đó, bọn họ liền biến mất ở trong biệt thự.

“Các người cũng đều đi ra ngoài đi, để cho tôi lẳng lặng suy nghĩ một chút.”

Nam Bá Đông vừa nói ra lời, Ô Linh và Văn Bác lập tức đứng dậy, cúi đầu chào Nam Bá Đông, rồi một trước một sau đi ra ngoài.

Để lại Nam Bá Đông một người lẳng lặng dựa vào ghế sofa, nhắm hai mắt, nhíu mi lại, không biết là đang suy nghĩ gì.

Còn hai người lính đặc chủng đang bỏ trốn, thì vào lúc hoàng hôn liền bị bọn họ bắt trở về.

Cho dù anh có tra tấn họ bằng các hình phạt nghiêm khắc như thế nào, hai lính đặc chủng đó vẫn là chết cũng không nhận tội, không còn cách nào khác Nam Bá Đông đành phải mời bạn tốt của mình là Mẫn Lạp tới đây.

Sở trường của Mẫn Lạp là—thuật thôi miên.

Lúc Mẫn Lạp thôi miên sâu hai người, bọn họ cuối cùng cũng không kháng cự, mà đem thân phận và quan chỉ huy nói ra hết.

Mặc dù nội gián ẩn núp bên trong còn chưa tìm ra, nhưng Nam Bá Đông lại kêu Ô Linh đem tài liệu của hai vị quan chỉ huy được điều tra tung ra bên ngoài.

Khi Nam Bá Đông thấy hình người nhà của một vị quan chỉ huy, anh thấy một khuôn mặt hết sức quen thuộc, nhất thời giật cả mình.

Quả đấm đang xiết chặt của anh buông lỏng, buông rồi lại xiết, hơi thở lớn được đè xuống, rồi đè xuống cho tới khi thô, tỏ ra sự khác thường, ngay cả khi Ô Linh đưa tài liệu cho anh cũng có thể cảm nhận rõ ràng được sự luống cuống của anh.

Ánh mắt Ô Linh nhàn nhạt rơi vào tấm hình kia, trong hình có hai người phụ nữ vô cùng giống nhau, một điểm giống nhau nhất của hai người đều là người đẹp dịu dàng, tao nhã và cổ điển.

Cô biết đó là vợ và con gái của một trong hai vị quan chỉ huy.

Nhưng mà, để làm cho lão Đại có thể luống cuống như vậy thì đến tột cùng là người phụ nữ trung niên xinh đẹp? Hay là người con gái xinh đẹp ở tuổi thanh xuân?

Theo như tình huống này mà nói, với tuổi của Lão Đại và tuổi của cô gái xinh đẹp thì tương đối gần nhau, nhưng theo như cô biết, Lão Đại và cô gái này căn bản chưa bao giờ có dịp gặp nhau, thì làm sao hai người họ biết nhau chứ?

Chẳng lẽ là...người phụ nữ trung niên xinh đẹp?

Trong lúc Ô Linh đang suy tư, thì thỉnh thoảng nghe được âm thanh lạnh lùng của Nam Bá Đông vang lên, “Ô Linh, phái người đi đưa cái này cho tiểu thư Mạc Yên rồi mời cô ấy tới đây, nhớ kỹ, không cho phép làm cô ấy bị thương một chút nào.”

Ô Linh chưa bao giờ nghe giọng nói của anh ra lệnh thận trọng như vậy, bất giác nghiêm túc đáp một tiếng, “Dạ, thuộc hạ lập tức phái người đi ngay.”

“Không, lần này cô tự mình đi, tôi mới yên tâm! Lập tức lên đường đi!”

Nam Bá Đông bổ sung làm cho Ô Linh hí mắt lại, nhưng cô vẫn cung kính đáp một tiếng, “Dạ!”

Kể từ ngày cô được Nam Bá Đông cứu sống, cô liền thề, bất luận người đàn ông này kêu cô làm cái gì, cô đều sẽ không chút do dự nào làm cho anh, mà còn phải làm một cách tốt nhất.

Nam Bá Đông thấy Ô Linh đi mất, con mắt âm u sâu xa, không có ai biết ngay sau đó anh muốn làm gì?

Thủ đô.

Bởi vì bảo bối của cha mẹ hai nhà, Mạc Yên liền dọn về đại viện của quân khu, bọn họ đều không để cô một mình đi ra khỏi cửa, đi nơi nào đều phải có người đi theo, bọn họ sợ cô xảy ra chuyện.

Mà cô cũng tự nhiên đắc ý sống một cuộc sống của một con sâu gạo hạnh phúc.

Vào một ngày chủ nhật, cô mỗi ngày đều buồn bực ở nhà, thật sự là buồn đến không chịu nổi, chỉ đành gõ cửa phòng của Mạc Hà, cầu xin anh, “Anh hai, anh dẫn em đi ra ngoài mua chút đồ dùng trẻ sơ sinh đi.”

Mạc Hà tất nhiên là sẽ không cự tuyệt yêu cầu của cô, không nói hai lời, dẫn cô đi tới khu đồ trẻ sơ sinh trong khu mua sắm Hữu Nghị trong thành phố, bắt đầu đi theo cô chọn đồ dùng cho trẻ sơ sinh.

Mạc Yên cầm lên một cái áo lót màu hồng của trẻ con, khoa tay múa chân, “Anh hai, anh xem cái áo lót của trẻ con này rất đáng yêu!”

Mạc Hà cười nhạt, “Vậy thì mua đi!”

Mạc Yên lại cầm lên một cái khung của một đôi giày thêu nhỏ màu đỏ, “Oa, đôi giày nhỏ này cũng thật đáng yêu! Anh hai, anh nói có phải hay không?”

Mạc Hà vẫn cười như vậy, “Thích thì mua thôi!”

“Oa, bình sữa này cũng rất dễ thương.”

“Mua!”

“Cái quần nhỏ này cũng rất đẹp...”

Cô chọn một cái lại một cái, thấy thích liền hỏi Mạc Hà, Mạc Hà nhận lấy liền lập tức nhét vào tay của người nhân viên đi theo bọn họ. Nhìn thấy cô em gái nhỏ đang chọn đồ hăng say, trong mắt anh tràn đầy sự cưng chiều, khoé môi vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Yên đã chọn được một đồng lớn.

Mắt thấy nhân viên bán hàng kia không cầm hết, lúc này Mạc Yên mới cười khúc khích nói, “Ôi chao, mới có một lúc mà đã chọn nhiều như vậy rồi hả? Thôi được rồi, làm ơn tính tiền đi, lần sau em trở lại xem nữa.”

Mạc Hà thông minh mà cầm tấm chi phiếu đưa tới.

Mạc Yên ngay lập tức kéo đầu anh xuống, nhón mũi chân, dùng sức hôn vào má anh một cái, “Anh hai, cảm ơn anh đã hào phóng, em thay cháu trai của anh cảm ơn anh nhiều.”

Mạc Hà bất đắc dĩ cười khổ, con bé này, từ bé tới lớn, chuyện thích làm nhất là gõ cây gậy trúc vào anh.

Mà anh, thì cam tâm tình nguyện để cô gõ.

Anh và ba mẹ có một cách nghĩ giống nhau, miễn là tiểu cô chúa nhà bọn họ vui vẻ, thì cô muốn làm gì cũng được.

Ngay lúc Mạc Yên lòng tràn đầy hạnh phúc, đang mong chờ ngày Tần Thiên Nham trở về, lúc cô đang muốn cho anh một tin vui, thì nguy hiểm đang lặng lẽ tới gần.

Chủ nhật cửa hàng rất đông người, Mạc Hà một tay xách đầy túi, còn một tay trống rỗng thì phải bảo vệ bốn phía cho Mạc Yên, chỉ sợ người khác đụng phải cô, bị thương là việc rất quan trọng đối với phụ nữ có thai.

Mạc Yên cũng đi rất chậm, đối với trái tim nhỏ của cô, cô phải bảo vệ thật tốt bảo bối của mình để chuyện ngoài ý muốn không xảy ra.

Hai anh em muốn một đường đi thẳng tới thang máy, đi xuống tầng dưới lấy xe, kết quả thang máy bị hư đang chờ sửa chữa, chỉ có thể đi thang bộ xuống, nhưng mới vừa đi vào cửa cầu thang đi thông với tầng dưới, phía sau cửa đột nhiên xuất hiện một người, trực tiếp dùng mộc côn (cây gỗ to), từ phía sau đánh Mạc Hà tới ngất.

Mạc Yên chưa kịp phản ứng, liền bị người phía sau bịt kín lỗ mũi, cô mới kháng cự một hồi, liền nghĩ thấy một mùi hương gay mũi, Mạc Yên thậm chí nói không tốt, khoé mắt liền thấy anh trai đã té xuống đất, mà đối phương hiển nhiên là một nhóm người, chính mình sẽ không đấu lại bọn họ.

Cô lại còn đang mang thai, cũng không thể đánh nhau với bọn họ, trong lúc suy nghĩ vừa chuyển, cô ngay lập tức ngừng thở, giả bộ hôn mê bất tỉnh.

Đối phương thấy cô ngã xuống, quả nhiên bọn chúng tiếp đón thân thể cô, đem khăn bịt mũi lấy xuống, ôm lấy cô, nhẹ kêu một tiếng, “Đi”, liền bắt đầu chạy như bay.

Thân thể đang ôm cô rất mềm mại và có tính đàn hồi, hiển nhiên là phụ nữ!

Trời ơi, rốt cuộc là ai muốn bắt cóc cô? Mục đích của bọn họ là gì?

Trong lòng Mạc Yên vừa khấn trương, vừa sợ hãi, cô cầu ngàn lần con của cô sẽ không có chuyện gì xảy ra. Cô hiện tại chỉ có thể cầu Mạc Hà tỉnh lại và báo cảnh sát nhanh một chút, cứu cô ra ngoài.

7. Chương 7: Khẩn Cấp Cứu Viện

“Này, anh gì ơi, anh tỉnh lại! Tỉnh lại đi!”

Mạc Hà cảm giác được một trận đau đớn, anh mới phát hiện anh đang bị người cấp bách bấm vào huyết nhân trung (huyết trên môi, dưới mũi). Anh chợt tỉnh dậy, lúc mới mở mắt ra, đầu óc anh có chút mơ màng, phía sau bả vai vừa động thì đau đến không thể chịu được, sức người kia ra tay cũng rất hung tàn.

Ngay sau đó, anh ở bên tai lại nghe thấy có người đang vui mừng kêu lên, “Tỉnh dậy rồi! Tỉnh dậy rồi!”

Mạc Hà lại một lần nữa nhắm mắt, hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện xảy ra trước khi hôn mê, sắc mặt của anh nhất thời trắng bệch, ánh mắt hướng về đồng tử lúc nãy mưa sầm đang nằm tán loạn trên mặt đất, anh lập tức nhảy dựng lên.

“Anh gì ơi, anh có khỏe không?”

Mạc Hà nhàn nhạt quét mắt qua người hỏi, hỏi anh là một người công nhân thủy điện trẻ tuổi, bên cạnh anh ta còn có một người nữa, hai người đều mặc đồng phục của công ty.

Sắc mặt của Mạc Hà bình tĩnh, khoát tay với bọn họ, khí thế không giận mà uy của anh làm cho người công nhân thủy điện đó ngậm miệng, đứng ở một bên quan tâm nhìn Mạc Hà, mà không nói gì nữa.

Anh run tay sờ vào điện thoại ở trong túi quần, vẫn may là nó vẫn còn ở đây!

Lấy điện thoại di động ra, tay run rẩy bấm, Mạc Hà vội vàng bấm vào phím số 1, đó chính là cách gọi vào số Mạc Yên nhanh nhất, nhưng trong điện thoại một lần lại một lần vang lên giọng nói nhắc nhở, “Số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Tắt máy rồi...

Tim Mạc Hà bỗng cuồng loạn, đôi mắt đỏ ngầu, nếu như Mạc Yên mà có xảy ra chuyện gì, anh cả đời cũng sẽ chẳng bao giờ tha thứ ỉn.

Yên nhi, Yên nhi...

Anh ở trong lòng lại một lần kêu nhủ danh của Mạc Yên, mồ hôi lạnh một tầng lại một tầng đổ ra, đầu óc trống không một hồi, sau đó anh ngay lập tức tay run rẩy gọi điện thoại về nhà.

Người nhận điện thoại là Bạch Yên, “Xin chào!”

“Mẹ, Yên nhi...trở về nhà... chưa vậy?” Muốn bình tĩnh lại một chút, nhưng trong giọng nói của Mạc Hà vẫn còn rất run rẩy.

Anh thật sự rất sợ! Anh chưa bao giờ trải qua một nỗi sợ hãi như vậy ở trong đầu.

Yên nhi là bảo bối của hai nhà bọn họ, mà còn là bảo bối không ai có thể thay thế ở trong lòng anh.

“Yên nhi? Con bé chưa trở về!” Bạch Yên trả lời anh, nhưng liền nghe đến từng tiếng hít thở gấp rút ở trong điện thoại, nghe thanh âm của con trai có gì đó không đúng, trái tim Bạch Yên ngay lập tức nhảy lên một chút, vội vàng hỏi, “Tiểu Hà, đã xảy ra chuyện gì? Có phải Yên nhi xảy ra chuyện gì không?”

Mạc Hà cố gắng cầm nắm tay mới có thể định thần lại nói, “Mẹ, đã không thấy Yên nhi nữa, đã qua một tiếng rồi mà điện thoại của Yên nhi vẫn tắt máy, mẹ gọi ọi người đi tìm một chút đi, con sẽ gọi cho ba để thương lượng, xem phải làm sao bây giờ?”

Bạch Yên vừa nghe thấy Mạc Yên mất tích, thiếu chút nữa là hôn mê, nước mắt bỗng chốc dâng trào, ngay sau đó nghẹn ngào mắng, “Con, thằng bé này, đã xảy ra chuyện gì rồi, không phải đã bảo là sẽ coi chừng Yên nhi sao? Nếu như Yên nhi gặp một chút chuyện không hay xảy ra, con kêu mẹ phải sống sao đây?”

Thanh âm Mạc Hà mang theo đau đớn, nhỏ giọng nói, “Mẹ, con biết rồi, nếu như Yên nhi có chuyện gì xảy ra thì sẽ rất khó khăn để cho con chuộc tội. Chờ tìm được Yên nhi, mẹ muốn xử con thế nào cũng được, nhưng bây giờ, chúng ta cần phải tìm Yên nhi về trước rồi hãy nói, có được hay không?”

Bạch Yên chỉ có thể kìm chế trái tim đang gấp cùng đau, vội vàng cúp điện thoại, rồi điện từng người từng người tìm Mạc Yên.

Khi từng người từng người đều có đáp án là “Không có gặp Mạc Yên”, Bạch Yên càng ngày càng tuyệt vọng.

Con bé là đứa con gái khéo léo hiểu chuyện, vạn nhất nếu có xảy ra chuyện gì, bà nên làm sao bây giờ? Trong bụng của con bé còn có em bé nữa!

Trong lúc này, Mạc Hà cũng cảm giác mắt cay cay, tim căng ra đến muốn nổ tung, trong cơ thể như có một con dã thú hung mãnh muốn xông ra, nhưng rồi lại bị nhốt, làm cho anh muốn điên cuồng, muốn cao giọng rống to, muốn tìm được người đã tổn thương Mạc Yên, lại đem hấn hung hăng tiêu diệt, nghiền xương thành tro.

Sắc mặt của anh tái nhợt, tròng mắt đỏ ngầu, cả người lộ ra sát khí, làm cho hai thợ thủy điện kia liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau lùi lại vài bước, lo lắng nhìn anh.

Lúc điện thoại của Mạc Hà thông với Mạc Vấn, anh trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Ba, Yên nhi bị bắt cóc rồi!”

“Con nói cái gì?” Mạc Vấn ở đầu kia giật mình, ngay lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, “Yên nhi bị bắt cóc rồi?”

Bây giờ ông đang cùng với Tần Kiến Quốc vì Tần Thiên Nham và mấy vị đặc công đang vui lấp ở Tam Giác Vàng mà nhức đầu. Mặc dù Tần Thiên Nham còn chưa bị bại lộ thân phận, nhưng ba người đặc công kia đã không liên lạc được rồi, nguy hiểm của Thiên Nham đang dần tiến tới gần anh.

Lúc vừa nghe tới tin Mạc Yên bị bắt cóc, trái tim ông nhảy lên, Tần Kiến Quốc ở bên cạnh nghe đến cũng hai mắt trừng trừng.

Mạc Vấn cố gắng kìm chế nhịp tim của mình, trầm giọng hỏi, “Chuyện khi nào?”

“Bốn mươi phút trước, con và Yên nhi đang dạo phố trong khu mua sắm Hữu Nghị, trong lúc chuẩn bị đi về từ cửa cầu thang đi xuống bãi đậu xe, ở cầu thang bị người phục kích, thủ pháp ra tay của đối phương rất chuyên nghiệp, chỉ một lúc sau khi con tỉnh dậy...đã không thấy Yên nhi.”

Lúc Mạc Hà nói đến phần sau, tim anh nghẹn ngào, thiếu chút nữa nói không ra lời, cảm giác lo lắng, sốt ruột, áy náy, và tự trách giống như sóng thủy triều tràn ngập anh, vui lấp cả người anh vào bên trong, làm cho anh gần như không cách nào hô hấp.

“Mạc Hà, con nghe đây, chạy nhanh đi điều tra lại máy thu hình của khu mua sắm, con xem thử có tìm ra manh mối gì không? Ba bây giờ sẽ gọi điện cho nhà ga và sân bay, để cho bọn họ giúp mình kiểm tra, sau đó nói tiếp! Con cũng đừng gấp gáp, cẩn thận một chút, nói không chừng có thể phát hiện ra một chút đầu mối.”

“Dạ!”

Mạc Vấn cúp điện thoại, chán nản ngồi trên ghế, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng.

Tần Kiến Quốc cũng nghe thấy điện thoại của Mạc Vấn, thấy Mạc Vấn sắc mặt tái xanh, trong lòng ông cũng tức giận sôi trào, ở thủ đô này, trong vòng một phần ba dặm, ai dám động tới con dâu của Tần gia ông chứ?

Giận tái mặt, Tần Kiến Quốc liền gọi điện cho trưởng cục công an của thành phố.

Ngay sau đó, mọi người đều nhận được lệnh điều tra và giám sát nghi phạm từ máy điện thoại trong nhà ga và sân bay, vô số cảnh sát, cũng nhanh chóng chạy thẳng tới nhà ga và sân bay.

Mặt ngoài của thủ đô rất yên bình, nhưng vì Yên nhi, mà đang ngầm dâng lên sóng to mãnh liệt.

Mạc Hà nhìn về phía Tần Kiến Quốc, ngưng giọng hỏi, “Bác Tần, bác nói thử là ai muốn hạ độc thủ lên người Yên nhi?”

Tần Kiến Quốc chấp tay sau lưng, ở trong phòng thông thả đi tới đi lui mấy vòng, ngay sau đó chợt nhìn về phía Mạc Hà, “Có phải hay không là...?”

Mạc Hà vừa nghĩ tới khả năng này, tức khắc chảy ra một thân mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bạch, “Bác nói là... Tam Giác Vàng?”

Tần Kiến Quốc dùng sức gật đầu một cái, vẻ mặt ngưng trọng, “Con hãy thử nghĩ một chút, Yên nhi biết điều và hiểu chuyện như vậy, con bé là đứa bé được nuôi dạy tốt, nó tuyệt đối sẽ không gây chuyện, mà nói lại, ở thủ đô này có ai mà không biết con bé là hòn ngọc trên tay của hai nhà chúng ta chứ, người nào thấy nó mà không cho nó mấy phần sắc mặt, có ai lại có lá gan dám động tới con bé? Hơn nữa, Yên nhi lại vừa vặn đúng lúc này mất tích, trừ bỏ bọn họ, bác không thể nghĩ tới khả năng nào được. Mau lên! Chúng ta cần nhanh chóng gọi điện thoại hỏi sân bay kia thử, có máy bay riêng từ Thái lan đậu ở đây hay không?”

Tiếc là, bọn họ gọi đến sân bay, sân bay đầu bên kia trả lời chắc chắn là—không có!

Tần Kiến Quốc trầm ngâm một hồi, lại hỏi đầu kia, “Làm phiền cho tôi tra một chút, hôm nay tất cả máy bay trực thăng cách biên giới là từ đâu tới, và đi về hướng nào không?”

Phía sân bay trả lời, “Hôm nay có ba máy bay trực thăng xin đỗ xuống, một cái là từ New York tới và sẽ trở về New York, một cái nữa từ Vancouver tới và trở về Vancouver, còn cái còn lại là từ Singapore tới, và đường về được đăng ký là Singapore.”

Tần Kiến Quốc vừa nghe đến Singapore thì giật mình, “Rất tốt, còn nữa, ba máy bay trực thăng này đã cất cánh hay chưa?”

“Máy bay trực thăng từ Singapore ghi lại, từ hai mươi phút trước đã cất cánh, hướng đi chính là Singapore.”

“Tập trung vào nó cho tôi, và liên lạc với phía Singapore xin hỗ trợ điều tra! Chúng tôi sẽ đến sân bay ngay lập tức.”

“Dạ.”

Thấy Tần Kiến Quốc cúp điện thoại, Mạc Vãn ôm một tia hy vọng hỏi, “Lão Tần, chúng ta có phải hay không đã nghĩ sai rồi?”

Tần Kiến Quốc lắc đầu, “Nếu như Yên nhi thật sự bị người kia bắt đi, có thể khẳng định là những đặc công kia chẳng những xảy ra chuyện, mà bọn họ còn không thể chống chọi, nếu như lúc này mà Yên nhi rơi vào trong tay bọn họ...”

Tần Kiến Quốc không nói thêm được gì, ngược đầu, liền đem nước mắt ầm ứ trong nháy mắt giấu đi, trong bụng Yên nhi còn có huyết mạch nhà họ Tần của bọn họ, nếu như con bé xảy ra chuyện...

Chỉ mong, tất cả còn kịp!

8. Chương 8: Dự Cảm Của Ác Mộng

Mặc dù lúc Mạc Yên bị người phụ nữ kia che miệng, cô đã kịp thời ngậm miệng lại, nhưng trước đó cô cũng đã hít phải một ít thuốc mê vào trong cơ thể, Mạc Yên chỉ cảm thấy cả người khí huyết cuộn cuộn, dạ dày lại một trận ầm ỉ.

Lúc người phụ nữ đang ôm cô ngồi vào một chiếc xe thương vụ, Mạc Yên đã không nhận được nữa, mở miệng kêu, “Nôn...” mới một tiếng, liền phun ra.

Một ngụm vật dơ bẩn, trực tiếp ói lên người của Ô Linh.

Ô Linh choáng váng, trợn to hai mắt, cúi đầu nhìn một đồng vật dơ bẩn hôi đến không chịu được trên người mình, cô ấy cảm giác cổ mình hình như phát khô đến muốn nôn, lúc cô ấy còn chưa kịp phản ứng lại, ở đầu bên kia Mạc Yên lại một tiếng, “Nôn...” ói ra trên người cô ấy.

Cả khuôn mặt Ô Linh tái nhợt, dùng sức đẩy Mạc Yên ra, cầm lấy khăn giấy, mặt chán ghét mà dùng sức lau chùi trên thân thể của cô ấy.

Trong tai vẫn còn nghe thanh âm nồn mưa của Mạc Yên.

Cô ấy mắt lạnh nhìn về phía Mạc Yên, nhìn thấy cô đem khuôn mặt dán vào giữa hai chân, ở nơi này nồn đến như muốn đem mặt nồn cả ra ngoài, Ô Linh mắt lạnh nhúu chặt, mắt cô ấy thoáng qua một tia tinh quang.

Mạc Yên nồn đến đầu óc choáng váng, thật vất vả mới dừng lại, vừa thấy một đồng tang vật mà mình đã nồn đầy cả ra xe, làm cho bản tính được giáo dục tốt của cô không nhận được mà nhẹ cau mày.

Cô đang muốn đưa tay lau đi khóe miệng dính vật bẩn ghê tởm, nhưng một hộp khăn giấy lại đưa đến trước mặt cô, “Lau đi!”

Mạc Yên ngược mắt nhìn sang, lúc nhìn đến khuôn mặt trẻ đẹp và quyến rũ của đối phương, cô ngẩn người, nhận hộp khăn giấy, khẽ nói, “Cảm ơn!”

Nguyên nhân mà cô nói cảm ơn là mặc dù người phụ nữ trước mắt này lạnh lùng, nhưng cô nhìn thấy ánh mắt cô ấy trong suốt, Mạc Yên cũng không cảm nhận được nguy hiểm và địch ý từ trên người của đối phương.

Việc đã đến nước này, Mạc Yên ngược lại không lo lắng.

Cô hắng giọng một cái, “Cô có thể nói cho tôi biết các người là ai hay không? Tại sao lại bắt cóc tôi?”

Ô Linh nhàn nhạt khiêu mi nói, “Là chủ nhân của tôi muốn mời cô tới làm khách.”

Mạc Yên lại đuổi sát mà hỏi, “Chủ nhân của cô là ai?”

“Chủ nhân của tôi là...” Ô Linh nở nụ cười xảo quyệt với cô, “Cô nhìn thấy thì sẽ biết.”

Mạc Yên nhúu đôi mi thanh tú, mang theo chút hi vọng hỏi, “Cô có thể gọi điện cho người nhà của tôi hay không? Tôi sợ bọn họ sẽ lo lắng.”

Cô mất tích, anh trai nhất định phát điên chứ? Nếu ba mẹ biết, khẳng định bọn họ sẽ điên đến hỏng.

Ô Linh lại lắc đầu, “Không được!”

Thấy mắt hạnh xinh đẹp của Mạc Yên tỏ ra thất vọng, Ô Linh còn nói, “Chờ đến nơi, cô có thể nói chuyện với chủ nhân, nói không chừng, chủ nhân sẽ đồng ý.”

Mạc Yên không nói thêm gì, cô biết rõ có nói cũng vô dụng.

Ô Linh nói chuyện với cô cũng cố gắng khách khí, hơn nữa, từ lúc cô tỉnh lại tới giờ, cô ấy không có dùng thủ đoạn tàn nhẫn nào khác đối với cô, có thể thấy cô ấy sẽ không làm tổn thương cô. Ít nhất, tạm thời sẽ không.

Nhìn lại ghế ngồi đằng trước là hai người đàn ông cường tráng và lạnh lùng đang che mặt, cho dù bên trong xe tràn đầy mùi hôi thối, nhưng bọn họ vẫn như cũ, mặt không đổi sắc, hai mắt như điện bắn phá bốn phía như tùy thời chuẩn bị làm chiến sĩ chiến đấu, dùng toàn bộ tinh thần đề phòng, một khắc cũng không buông lỏng.

Có thể thấy được, đây là một băng nhóm rất có tổ chức làm bọn bắt cóc tổng tiền, tuyệt đối không phải là một đám ô hợp.

Mạc Yên vẫn cho là, bọn họ sẽ tìm chỗ an bài ỳnh, nhưng khi xe thương vụ lái vào lối đi chuyên dụng áy bay trực thăng, dừng ở trước mặt một máy bay trực thăng thì khi đó Mạc Yên mới biết, suy nghĩ của cô đã sai.

Nghĩ đến lúc này phải rời đi, cô bắt đầu kinh hoàng, cô muốn kéo cửa sổ kêu cứu, thì một lần nữa bị Ô Linh đánh ngất xỉu.

Mạc Yên nằm mơ!

Cô cảm thấy hình như cô đang đi vào một vùng sa mạc hoang tàn vắng vẻ, cô bị phơi nắng đến môi khô lưỡi khô, cô không tìm được tiếng nói, ở chỗ này cô không ngừng đi rồi lại đi, những bão cát vô tình thổi vào trong mắt cô, không cầm được sự đau rát, làm cho nước mắt cô rơi như mưa.

Cuối cùng cô không có khí lực đi nữa, cô cảm giác mình sắp chết đến nơi, trong miệng lẩm bẩm kêu tên người đàn ông mà cô yêu nhất, “Anh Nham, anh Nham, cứu em, cứu em với...”

Cô nhìn thấy Tần Thiên Nham đến! Cô hưng phấn bò dậy, hướng anh nhào tới.

Nhưng lúc đó, Tần Thiên Nham lại đột nhiên rút ra một con dao, hung hăng hướng ngực cô đâm vào, mặt dữ tợn mà cười nhìn cô ngã xuống.

Mạc Yên giống như cảm giác trái tim mình một trận đau nhức, cô không dám tin mà nhìn Tần Thiên Nham, thét to và vùng vẫy hai tay, “Đừng! Không cần như vậy...”

Cô liền tỉnh dậy! Nghĩ tới giấc mộng ghê sợ mới vừa nãy, Mạc Yên lại không nhận được mà đánh một cái rùng mình, chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng.

Giấc mộng đó, lại chân thật như vậy, cô tựa hồ có thể nghe được tiếng dao đâm vào ngực và thân thể bị xé rách, cô tựa hồ có thể cảm giác được một cổ đau đớn thấu xương từ tim mình.

Cô làm sao lại mơ một giấc mộng hoang đường như vậy chứ?

Tần Thiên Nham yêu cô như vậy, cho dù anh có chết, anh cũng sẽ không giết cô. Mạc Yên lắc đầu cười khổ, cũng may đây chỉ là một giấc mộng mà thôi, không phải là sự thật.

Tâm trạng chưa bình tĩnh, lại đột nhiên nghe được tiếng cửa “két” nhỏ vang lên, lòng của cô cũng theo đó run lên.

Mạc Yên ngược mắt nhìn sang, chỉ thấy Ô Linh cầm một chai nước vitamin bổ sung thể lực đi vào, thấy cô mở mắt to, một bộ dáng vẻ hồn vía lên mây, làm cho người nhìn sinh lòng thương tiếc, lại tùy ý hỏi một tiếng, “Cô đã tỉnh?”

Mạc Yên khẽ gật đầu, nâng mắt nhìn về khoang máy bay bên ngoài, trời bên ngoài đã tối đen, bọn họ cũng đã ngồi tắm bảy tám tiếng đồng hồ trên máy bay rồi.

Ô Linh nhét đồ uống vào trong tay cô, “Uống nước đi! Chúng ta sẽ lập tức hạ máy bay.”

Mạc Yên nhận lấy, mở nắp ra, ngẩng đầu lên, “Ừ ục” một lần uống hết phân nửa chai, lòng của cô giờ rất rối loạn, cô cần phải ổn định cảm xúc của chính mình, nếu không cô sợ mình sẽ sụp đổ.

Cô không phải không sợ hãi, không phải không hoảng hốt, nhưng càng vào thời khắc nguy hiểm, cô càng phải bảo vệ tốt mình và đứa bé trong bụng, cô tuyệt đối không thể để cho đứa bé trong bụng mình xảy ra chuyện!

Nghĩ như thế, Mạc Yên lại tựa hồ cảm thấy một cổ lực lượng cường đại đang nổi lên bên trong cơ thể.

Ô Linh ngồi ở trên giường của cô ấy, nhìn thẳng tắp vào gương mặt tái nhợt gần như trong suốt của Mạc Yên, nhẹ giọng hỏi, “Cô không phải là đang mang thai chứ?”

Mạc Yên chột nhìn về cô ấy, nhìn vào đáy mắt của Ô Linh cũng không thấy cô ấy có tính toán xấu gì, cô mới gật đầu, “Ừ, gần ba tháng rồi.”

Mạc Yên đột nhiên ôm chầm cánh tay của Ô Linh, hai tròng mắt rung rung mà cầu xin cô, “Chị ơi, em cầu xin chị, làm ơn thả em về đi có được hay không? Các anh chị có yêu cầu gì, có thể nói với em, mặc kệ anh chị muốn cái gì đều được, em có thể thuyết phục người nhà của em cho các người. Nếu các người thả em về, em sẽ báo đáp hậu hĩnh cho các người, có được hay không? Em van cầu chị.”

Ô Linh nhẹ nhàng vặn bung tay của cô, chăm chú và nghiêm túc nhìn cô, “Không thể thả cô đi, quyền quyết định không ở trong tay tôi, cũng không phải trong tay cô, mà là ở trong tay chủ nhân của tôi.”

Mạc Yên thu hồi nước mắt trên mặt, mặt trầm xuống cười, “Các người có biết tôi là ai hay không?”

Ô Linh nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, “Em gái nhỏ, đừng ngây thơ chứ! Chúng tôi sẽ không bắt sai người, con dâu của Tư lệnh Tần Kiến Quốc, con gái bảo bối của Tham mưu trưởng Mạc Vấn, không sai chứ?”

Nháy mắt tìm của Mạc Yên trầm xuống, bọn họ đem lại lịch của cô điều tra rõ ràng như thế, vậy mục đích của những người này là cái gì đây? Nếu như bọn họ không đạt được mục đích, có thể bỏ qua hay không?

Mạc Yên cảm thấy trong lòng tựa như có một tảng đá lớn đè xuống, trong đầu một mảnh xương mù, không biết cái gì đang ở phía trước, đến tận cùng sẽ có dạng nguy hiểm nào đang chờ cô? Cô và đứa bé trong bụng có thể bình an vô sự được cứu sống hay không? Cô cần phải cứu mình như thế nào mới tốt đây?

Lúc tâm trạng của cô đang hoảng hốt, thì bỗng nhiên nghe được Ô Linh ở đó nhẹ nhàng nói, “Mạc Yên, cô thật may mắn, người nhà của cô đều rất yêu thương cô!”

Mạc Yên không hiểu, nhú mi nhìn về hướng cô ấy, vẻ mặt nghi ngờ.

Ô Linh nhẹ nhàng nói, “Cô mất tích, làm cho cả bầu trời thủ đô biến loạn! Chỉ tiếc là...”

9. Chương 9: Cứu Giúp Để Anh Chuộc Tội

“Chỉ tiếc cái gì?”

Mạc Yên nháy cặp mắt to đen nhánh nhìn cô ấy, ánh mắt trong suốt và ngây thơ kia như là ánh mắt của đứa bé ngây thơ không nhiễm thế tục, chung quy có thể làm cho lòng người mềm nhũn ra.

Mạc Yên đích xác là chẳng biết gì, cô là người mà nhà họ Tần bảo vệ thật tốt, ở trong điều kiện gia đình tốt, làm cho hai mươi hai năm qua của cô đều thuận buồm xuôi gió, mà nhà họ Mạc cùng cô trưởng thành thì chưa bao giờ cho cô có cơ hội tiếp xúc với những thứ lộn xộn như vậy.

Sau khi cưới, nhà họ Tần và Tần Thiên Nham lại đối với cô bảo vệ chu toàn, cho dù anh có muốn cùng nhóm bạn đi ăn cơm hay mở tiệc, cũng bình thường lựa những chỗ có tiếng hoặc hội sở trong khách sạn, tuyệt đối sẽ không đi đến những hộp đêm hoặc những khu ăn chơi.

Cho nên thế giới của Mạc Yên rất sạch sẽ, lòng của cô cũng tinh khiết không tỳ vết, cũng dưỡng cô thành tính cách trầm tĩnh và lạnh nhạt, không tranh danh lợi, không thích mưu kế, làm người phải khiêm tốn.

Ở trong thế giới của cô, người quan trọng nhất ngoài Tần Thiên Nham ra thì còn có ba mẹ và anh trai cô.

Thật ra tâm tư của Mạc Yên sáng như gương, cô cũng biết, trong băng nhóm này, những người cả ngày chỉ liều mạng này liều mạng kia, tựa hồ không phân cao thấp, nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhưng Mạc Yên vẫn còn chưa có tiếp thu tốt những hành động này, mặc dù cha mẹ và anh trai cô đều là người có tiếng trong xã hội, cô chưa bao giờ ý vào sự yêu thương của bọn họ mà làm bậy, lại càng sẽ không đem tiền xài vào những đồ có nhãn hàng hiệu ở trên.

Từ nhỏ đến lớn, Mạc Yên muốn cái gì, có cái đó, cô cái gì cũng không thiếu, nên luôn im lặng mà sống trong thế giới của mình, trừ bỏ cùng Tần Thiên Nham ở chung một chỗ, rảnh rỗi thì lướt mạng, xem một chút tin tức, chú ý tới mục sinh hoạt đời sống ở trên kênh thời sự và văn văn, sống bình thản và nhàn nhã.

Dĩ nhiên, Mạc Yên sẽ không phải là người ngu ngốc, ngược lại, cô là một người phụ nữ có trí tuệ.

Tuy cô chưa từng kể ra những nỗi khổ của các tầng lớp xã hội mà cô đã xem trên tin tức và sách báo, mà cô cũng chỉ có thể tỏ ra một chút đồng tình với những chuyện xảy ra trong nhân dân. Mỗi một năm cô đều đem tiền lì xì của cô, còn có tiền tiêu vặt mà ba mẹ và anh trai cho, tất cả đều đem đi mua đồ dùng văn phòng phẩm và sách vở, quyên tặng cho những bạn học nhỏ có hi vọng được đi học tại vùng núi xa xôi.

Mạc Vãn và Bạch Yên, còn có Mạc Hà sau khi biết chẳng những không có ngăn cản cô, ngược lại toàn lực ủng hộ cô làm từ thiện, đôi lúc còn cố ý cho cô nhiều tiền tiêu vặt một chút, để cho cô có thể đem tình yêu thương của mình tỏa sáng tốt hơn, hi vọng cô có thể giúp nhiều người khác, và đem hạt giống tình yêu gieo trồng trong nội tâm của người khác, làm ột phần tình yêu này được truyền xuống cho nhiều thế hệ sau.

Vì vậy, Mạc Yên được người nhà gọi đùa là “Thiên Sư” thiện lương và đáng yêu.

Một người có tâm tư lương thiện và trong sáng như Mạc Yên, làm sao có thể không làm cho người ta đau lòng?

Mạc Yên từ nhỏ đã được gia đình nuôi dạy tốt, cộng thêm tự thân tu dưỡng, trong lúc cô giờ tay nhấc chân, đều như một loại gió xuân tươi đẹp làm cho người ta tìm lòng không được, có ý muốn cùng cô thân thiết, nghe âm thanh mềm mại của cô, sẽ cảm giác một loại thoả mãn nồng đậm.

Cả người cô toả ra một cổ hơi thở tinh khiết, không chỗ nào không cảm nhận được.

Ngay cả lúc ở cùng một chỗ với cô, cũng có thể cảm nhận tâm linh của mình giống như đang được cứu chuộc (cứu giúp + chuộc tội), trong nháy mắt tâm hồn cảm thấy được bình tĩnh và yên bình.

Ngay cả cô ấy, từ trong đáy lòng cũng đối với Mạc Yên nảy sinh một cổ thương tiếc.

Khó trách, cả thủ đô đều vì cô mà lật ngược.

Chỉ đáng tiếc, những người đó làm sao lại biết, máy bay trực thăng bay đi Singapore kia cũng chỉ là thứ mà bọn họ ngụy trang, đợi đến lúc bị họ phát hiện mình đuổi theo nhằm phương hướng, thì cô ấy đã mang theo Mạc Yên trở về bên chủ nhân rồi.

Mạc Yên không đợi Ô Linh cho cô đáp án, Ô Linh chỉ là sờ đầu cô, trên mặt hiện ra một chút lạnh lẽo, nhưng dịu dàng nhiều hơn, “Cô bé ngốc, ngủ một lúc nữa đi, có lẽ chuyện sẽ không hỏng bét như cô tưởng tượng đâu!”

Mạc Yên khẽ gật đầu một cái, cảm thấy thân thể bỗng nhiên mệt mỏi, cũng nghe lời nằm lại trên giường, nhắm mắt lại, một lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say.

Trải qua một phen trần trở, rốt cuộc Ô Linh cũng đem Mạc Yên còn đang ngủ say đưa đến trước mặt của Nam Bá Đông.

Điều khiến Ô Linh kinh ngạc chính là người như Nam Bá Đông lại tự mình đứng trước cửa biệt thự chào đón.

Ô Linh thấy Nam Bá Đông hướng xe của cô đi tới, vội vàng mở cửa xe ra.

Nam Bá Đông liền nhìn thấy người phụ nữ nhỏ đang nằm cuộn tròn ở ghế phía sau, mày rậm nhăn lại, ngay sau đó, anh khom người tiến vào bên trong xe, tự mình ôm Mạc Yên ra.

Cử chỉ cẩn thận che chở từng li từng tí kia, khiến Ô Linh và Văn Bác, Đường Thạch, hai mặt nhìn nhau, khinh hã khắp nơi, tất cả đều không dám tin vào mắt mình.

Bọn họ đi theo Nam Bá Đông lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy Nam Bá Đông đối với người phụ nữ nào từng có cử chỉ thân mật như vậy!

Nhìn bóng dáng cao lớn của Nam Bá Đông nhanh chân đi vào biệt thự, vẻ mặt Văn Bác nghi hoặc hỏi Ô Linh, “A Linh, cô thật sự chắc chắn tài liệu mà cô điều tra đều chính xác? Lão Đại và Mạc Đại Tiểu Thư này chưa từng gặp qua nhau?”

Ô Linh cực kỳ khẳng định gật đầu, “Tôi tuyệt đối khẳng định! Mạc Yên là mỹ nữ được nuôi dưỡng trong khuê phòng, còn Lão Đại thì lúc trước ở nước Anh, sau đó lại tới Tam Giác Vàng, mỗi lần Lão Đại hành động căng bản đều có một hay hai người trong bốn người chúng ta đi theo, các người có thấy Lão Đại gặp qua cô ấy khi nào không?”

Văn Bác nhẹ nhàng cười một tiếng, “Như vậy còn không đúng sao, cô hãy nhìn Lão Đại đi, không giống như hôm nay mới biết Mạc Yên đó, tôi xem cái dạng này giống như người tình nhiều năm thất lạc vừa gặp lại, hôm nay trở lại trong ngực cậu ta, cảm giác đều giống nhau.”

Đường Thạch nói một câu đúng sự thật, “Quản cậu ta khí giới là mới vui mừng khi gặp lại người yêu hay không, Lão Đại chịu đựng vào phụ nữ, thì không phải là chuyện tốt sao?”

Gương mặt Bạch Lăng lạnh lùng, “Có lẽ người phụ nữ này sẽ là thuốc giải của Lão Đại!”

Thuốc giải?

Mặt khác ba người còn lại cũng sốt một chút, ngay sau đó trên mặt đều nở một nụ cười mong đợi nhàn nhạt.

Nam Bá Đông đương nhiên biết lúc mình ôm Mạc Yên lên, mấy thủ hạ ở sau lưng kia sẽ có vẻ mặt gì. Trước giờ anh sống đều đối với phụ nữ chán ghét với không nhìn được, cũng chưa từng biểu hiện bộ dạng thật cần thận này đối với phụ nữ.

Phụ nữ đối với sinh mệnh của anh trong những năm vừa qua là không thể thiếu, giống như thuốc cứu mạng của anh. Nhưng phụ nữ đối với anh mà nói, cũng giống như áo mưa an toàn, dùng xong liền ném.

Đối với Mạc Yên ở trong ngực, anh có một cảm giác không nói được nên lời.

Nói tóm lại, thời điểm anh lần đầu tiên nhìn thấy cô ở đó, anh liền khát vọng đem cô giấu kỹ, giống như đã chờ đợi ngàn năm, cũng chỉ vì chờ sự xuất hiện của cô.

Nhưng, có thể sao?

Tính mạng của anh tùy thời đều có thể chết, vậy anh sẽ có may mắn được ở bên cạnh cô sao?

Nam Bá Đông ôm thật chặt Mạc Yên vào trong ngực, ôm vào phòng của mình, ôm cô nhẹ nhàng đặt trên giường lớn của mình.

Giường rộng lớn làm tôn lên thân thể càng thêm xinh đẹp và đáng yêu của cô.

Anh chậm rãi ngồi xuống bên mép giường, con người khôi phục các chất hỗn loạn mà nhìn về phía gương mặt ngọc trắng nõn gần như trong suốt của cô, nhìn cô ở ngoài càng thêm xinh đẹp và linh khí hơn trong hình.

Cho dù là trong cơn ngủ say, cô vẫn đẹp như thi như họa, lông mày đen mượt, môi như anh đào xinh đẹp. Cho dù đang trong trạng thái như thế này, cô vẫn như cũ có sắc mặt ngủ rất yên bình, chẳng qua thấy như vậy, mà anh đã cảm giác một loại tâm hồn bình lặng.

Mạc Yên, cực kỳ giống như cô bé miệng cười chúm chím dựa vào bên cạnh người phụ nữ kia trong trí nhớ của anh, người phụ nữ mà cả đời ba anh không bao giờ có được, nhưng vẫn ngày đêm nhớ nhung – Bạch Yên.

Mạc Yên và Bạch Yên, mẹ con hai người chẳng những có bề ngoài giống nhau, ngay cả tên cũng giống nhau, chẳng qua là khác họ mà thôi, đây thật đúng là ý trời sao chứ? Là ý trời đem Mạc Yên đưa đến trước mặt anh, muốn đem những tội lỗi của anh ở trong bóng tối gấp rút chuộc ra sao?

Nếu như anh mang Mạc Yên về, ba anh có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước, một lần nữa tiếp nhận anh hay không?

Vào giờ khắc này, Nam Bá Đông không còn là Trùm Ma Tuý chém giết khắp thiên hạ nữa, mà là một người có tấm lòng khẩn thiết, là một đứa bé khát vọng sự chú ý của ba mình.

Nhưng chỉ là một phần quan tâm này, qua nhiều năm đã xen lẫn rất nhiều yếu tố khác, đến nỗi...không hề đơn giản như vậy.

Mạc Yên yếu ớt tỉnh dậy, mắt trong suốt nhìn bốn phía xung quanh một cái.

Khi tầm mắt của cô dừng ở trên người đang đứng ở trước cửa sổ, một người đàn ông đưa lưng về phía cô, trái tim chợt nhảy mạnh một cái.

Bóng lưng cao to và kiên cường này, cùng với Tần Thiên Nham của cô cao lớn không sai biệt lắm, đại khái cũng ột mét tám tám, bất quá, bờ vai Tần Thiên Nham của cô rộng hơn một chút, cô giận dữ đứng dậy, làm cho người ta có một loại khí thế Thái Sơn áp đảo.

Mà dáng vẻ của người đàn ông này lại có vẻ thon dài hơn một chút.

Anh mặc một bộ quần áo thoải mái màu đen thiết kế cầu kỳ, dáng người thanh nhàn mà khẽ tựa vào bên tường của cửa sổ cao lớn, lúc ánh sáng hoàng hôn chiếu rọi lên thành một khối dài, mang theo một chút ưu nhã và cao quý, nhưng quanh thân của người này, vẫn toát lên một loại nhàn nhạt bị thương, cô độc và tịch mịch.

Quan sát nửa ngày, lúc này Mạc Yên mới nhớ đến một vấn đề mấu chốt, người đàn ông này...là ai?

Đang lúc cô muốn cất tiếng lên, hình như người đàn ông này cảm thấy tầm mắt của cô, anh chậm rãi xoay người lại, bỗng cất bước đi, từng bước từng bước giống như giẫm lên lòng của cô, mang theo một cổ khí thể vô hình, vững vàng đi tới trước mặt cô, sau đó đứng lại, cứ như vậy ở trên cao nhìn xuống cô.

10. Chương 10: Đánh Cuộc Hay Không?

Cho đến khi anh đi tới trước mặt, Mạc Yên mới phát hiện khí thể của người đàn ông này rất cường đại. Cho dù anh không cố ý biểu hiện ra, nhưng vẫn có một cổ khí thể như cũ làm cho người ta không thể thở nổi.

Nhưng nhìn lại, dáng dấp của người đàn ông này còn cực kỳ đẹp mắt, ngũ quan thâm thúy lập thể, giống như con lai, cực kỳ khôi ngô, tóc rơi xuống, có vài sợi rơi trước trán, che đi một chút sắc sảo trên khuôn mặt lạnh và cứng rắn của anh, nhiều thêm một phần mùi vị bướng bỉnh và bất tuân.

Cặp mắt màu xanh lam đậm ở dưới ánh đèn như bảo thạch, sáng chói như Lưu Ly.

Nếu như cô không nhìn lầm, bên trong cặp mắt kia đang nhìn cô trừ bỏ cảm xúc phức tạp không hiểu, còn có một vẻ dịu dàng thấp thoáng xẹt qua.

Người đàn ông không quen biết này dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô như vậy, thật đúng là làm cho Mạc Yên cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Nam Bá Đông cứ từ trên nhìn xuống cô như vậy, giữa con người phức tạp mang theo một tia xem xét và nghiên cứu. Anh nhìn thấy Mạc Yên sau khi tỉnh dậy tỏ ra một chút mệt mỏi, bất mãn nhàu mảy, nhưng làm sao đến một chút phòng bị đối với người xa lạ như anh mà người phụ nữ này cũng không có?

Nếu như một người bình thường tiếp xúc với một hoàn cảnh xa lạ như vậy, thấy một người đàn ông xa lạ ở mép giường mình, không phải đều thét chói tai hay hoảng hốt lo sợ mới đúng sao?

Nhưng sao cô lại không có chứ?

Cô lại gương cặp mắt đẹp đen nhánh như mực thẳng tắp nhìn anh, mang theo một tia tò mò, chớp chớp, giống như ngôi sao trong veo mê người trên bầu trời tối tăm.

Hai hàng lông mi dài kia ở dưới cái bóng của ánh đèn và mắt của cô tạo thành hai độ cong hoàn mỹ, làm cho ngũ quan vốn tinh xảo trên gương mặt, càng toát lên một tầng hoàn mỹ.

Trên gương mặt trái xoan trắng nõn nà kia, khảm một đôi đồng tử xinh đẹp đặc biệt đen như bảo thạch lại có hơi thở của linh hồn, làm cho cả người cô cũng lộ ra một cổ hơi thở linh động, đẹp đến nỗi làm cho người khác kinh ngạc.

Nhìn thấy Mạc Yên làm cho đầu Nam Bá Đông nghĩ tới vài chữ—gốm sứ bạch ngọc.

Cô như một người đẹp cổ điển đang đứng ở giữa mưa bụi xinh đẹp của Giang Nam, lại vẫn tinh xảo như một loại gốm sứ bạch ngọc, tự nhiên làm cho người ta nảy sinh một cảm giác muốn che chở cô trong vòng tay như người phụ nữ của mình.

“Anh là ai?” Mạc Yên nhàn nhạt hỏi ra tiếng, hỏi xong cô lại cảm thấy có chút ngu ngốc. Người đàn ông xuất hiện ở chỗ này, không cần phải nói cũng có thể khẳng định là chủ nhân ở trong miệng của người phụ nữ kia.

Giọng nói trong vắt như chim hoàng anh của cô, làm cho tiếng lòng khô cạn nhiều năm của Nam Bá Đông như bị người nhẹ nhàng trêu chọc một cái. Trong lòng bỗng rung động, nhìn vào đôi mắt của cô, bỗng chốc nổi lên hai đóa lửa.

Rõ ràng thanh lệ như tiên, nhưng bên trong lại toát lên một cổ trạng thái quyến rũ câu hồn, tự nhiên khúm núm, phong tình vạn chủng, là trời sinh hay là yêu tinh.

Bụng dưới của anh đột nhiên dâng lên một cỗ nhiệt tình, nhìn con người có mấy phần tối tăm của cô, quả nhiên muốn đứng lên và xử cô ngay tại chỗ.

Anh nhàn nhạt phun ra tên mình, “Nam Bá Đông!”

“Nam Bá Đông?” Mạc Yên khẽ nhú đôi mi thanh tú, nhàn nhạt nhìn anh hỏi, “Anh bắt tôi tới đây là có ý đồ gì?”

Nam Bá Đông đột nhiên nghiêng người tới trước, con người màu lam léo lên u quang phóng thẳng tới trên mặt của cô, “Tôi muốn cùng em làm một cuộc giao dịch.”

“Giao dịch gì?” Tim Mạc Yên đột nhiên nhảy lên một cái, có một loại cảm giác không ổn dâng lên ở trong lòng.

“Gả cho tôi!”

Nghe anh nói ra ba chữ này, khoé môi Mạc Yên gợi lên một tia châm chọc, “Nam tiên sinh, tôi nghĩ nếu như anh đã trối tôi tới đây thì nên biết thân phận và lai lịch của tôi. Nếu như anh quên, tôi có thể nhắc lại một lần nữa cho anh. Tôi là một người phụ nữ đã có chồng, hơn nữa, trong bụng tôi bây giờ đang có em bé, anh nói đi, tôi có thể gả cho anh sao?”

Nhìn thấy trên mặt cô căm hận và trong đồng tử ánh lên tia tức giận mỉa mai, mâu quang của Nam Bá Đông có nhiều hơn một tia hứng thú, ngược lại nở nụ cười, giống như ma quỷ, “Tôi biết rõ, nhưng tôi không ngại!”

Anh cho rằng, người phụ nữ nhỏ này vẫn sẽ bình tĩnh như vậy. Ai dè, cô bất quá cũng như vậy thôi!

Bất quá, làm cho cô chìa ra móng nhọn, vẫn đáng yêu hơn đáng vẻ vân đạm phong khinh mới vừa nãy.

Trong tâm Mạc Yên cảm thấy người đàn ông này rất dễ tiện và vô sỉ tới cùng, cô liền gầm nhẹ một tiếng, “Anh không để ý, nhưng tôi để ý!”

“Em cảm thấy rằng, chồng em yêu em sao?”

Ách? Mạc Yên bỗng bị anh hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy thì hơi sững sốt. Nhưng ngay sau đó lại lập tức cười nói, “Anh ấy dĩ nhiên là yêu tôi!”

“Yêu bao nhiêu?” Anh lại hỏi, mâu quang mang theo mấy phần ý lạnh.

“Rất yêu, rất yêu tôi!” Mạc Yên hung hăng liếc anh một cái, ánh mắt còn tỏ cáo, anh đã hỏi xong chưa đây?

Anh lại ý vị thâm thường hỏi một câu, “Nghe nói, chồng em là quân nhân?”

“Đúng thì sao?”

Mạc Yên cảm thấy có một dòng tà hỏa nhấm vào não xông lên. Thường ngày cô trầm tĩnh và dịu dàng, nhưng lúc này lại bị người đàn ông này cố ý khiêu khích, không giữ lại chút gì, giọng nói lại càng ngày càng cao.

Gương mặt Nam Bá Đông đột nhiên trầm xuống, vẻ mặt hung ác nham hiểm, con người mang theo lạnh lẽo, giọng nói giống như Tuyết Sơn băng châu, vừa lạnh vừa cứng, “Chúng ta đánh cược như thế nào đây?”

“Đánh cược cái gì mà đánh chứ?”

Về mặt đề phòng của Mạc Yên nhìn người đàn ông bất tuân kia, chung quy vẫn cảm thấy người đàn ông này có một bụng âm mưu quỷ kế, giống như muốn mưu tính cái gì với cô, làm cho tâm cô cũng đi theo bất an mà nhảy lên.

Cùng đấu với Trùm Ma Tuý Nam Bá Đông, Mạc Yên là người chưa từng dính vào bóng tối của xã hội và mưu kế ươn bẩn, làm sao có thể là đối thủ của anh đây?

Nam Bá Đông và cô nhìn nhau hồi lâu, mới chậm rãi nói, “Chỗ này của tôi gần đây không yên ổn, bên trong bên ngoài đều có người cấu kết với nhau, làm cho tôi bị người ta phá hủy gần mười tỷ đô la hàng. Gần đây, tôi mới nghĩ đến một người là nội gián, cho nên, tôi muốn mời em giúp tôi thử anh ta một chút.”

“Thử? Làm thế nào thử?” Trái tim Mạc Yên cảm thấy bất an càng ngày càng nặng.

Anh chưa từng trực tiếp trả lời thẳng, mà nói tiếp, “Nếu như em đánh cược thắng, tôi sẽ thả em quay về! Nếu như em thua, em phải cùng đi với tôi! Thấy thế nào?”

Mạc Yên nhẹ nhàng đề xuống trái tim đang đập loạn, nhàn nhạt nghiêng mắt nhìn anh, “Anh còn chưa nói đánh cược như thế nào đây?”

Nam Bá Đông trực tiếp đứng dậy, đột nhiên lộ ra một nụ cười y hệt ác ma, “Nói thật với em, người nội gian mờ ảo này, chúng tôi đang nghi ngờ anh ta chính là chồng em—Tần Thiên Nham.”

Mặt Mạc Yên lập tức trắng bệch, không dám tin nhìn Nam Bá Đông, đôi môi đóng mở nhiều lần, nhưng vẫn giống như có thứ gì chặn ở cổ, làm cho cô không nói ra được một chữ.

Anh nhẹ nhàng giễu cợt, “Thế nào? Rất kinh ngạc sao? Không bao giờ nghĩ tới phải không?”

Người đàn ông này quả nhiên không có lòng tốt! Một bụng tâm địa gian trá! Lại nghĩ đến Tần Thiên Nham nhận nhiệm vụ này đã hai ba tháng, chẳng lẽ anh đang đi làm nằm vùng? Người bọn Tần Thiên Nham đối phó hồi giờ đều là người có tội ác tày trời, còn người đàn ông này, anh đến tột cùng là loại người như thế nào?

Mạc Yên kìm nén sự sợ hãi, cố gắng ổn định thanh âm của mình, mắt hạnh khẽ nhú, “Anh nghĩ như thế nào?”

Nam Bá Đông bất thành linh chìa tay ra, vén một chút tóc bên tai của cô lên, quấn vòng trên tay anh. Mạc Yên muốn tránh, nhưng lại bị anh một tay giữ cổ cô lại, chỉ có thể ngẩn mặt lên, nghe anh ở nơi này thờ ơ nói, “Em không phải nói chồng em thật sự rất yêu em đấy sao? Tôi cùng em đánh cược, xem anh ta sẽ chọn vứt bỏ em hay chọn vứt bỏ sinh mệnh của mình?”

“Anh muốn mạng của chúng tôi?”

Sắc mặt Mạc Yên trắng hơn, giọng nói cũng run lên, vấn đề hai chọn một mà đặt trước mặt người nào cũng đều rất khó chọn, tại sao anh ta lại tàn nhẫn như vậy?

Cô hỏi câu này lại rước lấy một trận cười to của Nam Bá Đông, “Ha ha ha, tàn nhẫn sao? Cô bé ngốc, tôi nên nói em rất ngu ngốc, hay là ngây thơ, hay là không hiểu thái nhân tình đây? Sử dụng một câu của người Trung Quốc các người là làm vợ chồng giống như làm chim rừng, tai họa đến nơi thì mạnh ai nấy bay, em thật sự nghĩ rằng trên cõi đời này có—tình yêu đến chết không thay đổi sao?”

Mạc Yên nhìn thẳng anh, giống như muốn nhìn vào chỗ sâu nhất trong linh hồn của anh. Thấy thế tim anh hoảng hốt, lại nghe được giọng nói như đinh đóng cột của cô, “Đúng! Tôi tin trên cõi đời này có tình yêu đến chết không thay đổi!”

Anh mang theo nụ cười suy ngẫm nhìn cô, vẻ mặt trêu tức và châm chọc, “Em đã tin tưởng như vậy, thì tại sao không dám cùng tôi đánh cược một lần? Nếu như anh ta lựa chọn cùng em đồng sang cộng tử, như vậy thì chính là em thắng, tôi thả cho các người đi. Nếu anh ta giết em, thì em thua, tôi bảo đảm em không chết, em sẽ đi theo tôi! Thấy sao?”

Nhìn vào trông mắt của cô, mãi lâu sau vẫn trầm mặc không nói, Nam Bá Đông lại cười lạnh một tiếng, “Hay nói cách khác, em chính là ăn ở hai lòng, ngoài miệng nói tin tưởng anh ta, thật ra trong nội tâm lại không tin tưởng anh ta, có đúng không?”

Mạc Yên bỗng nhiên ngẩn đầu, hung hăng nhìn thẳng anh...

11. Chương 11: Đau Đớn Gặp Lại

Mạc Yên bỗng nhiên ngẩn đầu, hung hăng nhìn thẳng anh, lạnh giọng ép hỏi, “Anh nói thật chứ? Nếu như tôi thắng, anh thật sự chịu thả chúng tôi rời khỏi sao?”

“Tôi, Nam Bá Đông, cho đến bây giờ chưa nói hai lời!”

Nhìn khuôn mặt Nam Bá Đông tuần tú và lạnh lẽo, Mạc Yên kìm ném nỗi lo lắng trong lòng, nặng nề gật đầu một cái, “Được, tôi cụt!”

Mạc Yên chưa từng nghĩ tới, ba chữ đơn giản như vậy nhưng sẽ quyết định tình yêu của cô và Tần Thiên Nham, từ hạnh phúc suông sẻ, cho đến nhiều dự đoán số mệnh khó có thể nói trước.

Sau khi cho nổ tung kho hàng ma túy của Nam Bá Đông, Tần Thiên Nham vẫn còn phải ở lại đây vì chưa cứu được đặc công Nhị Hào.

Nhưng anh không ngờ, hành động của Nam Bá Đông lại nhanh thần tốc như vậy, thuộc hạ lại mạnh như vậy. Chẳng những đặc công Nhị Hào lần trước chưa được cứu ra, mà còn đem hai chiến sĩ đồng hành trong hoạt động lần này lòng bắt trở về rồi, làm cho ba chiến hữu rơi vào tay giặc, chưa biết sống chết như thế nào.

Từ sau khi kho ma túy bị nổ tung, phòng vệ của Nam Bá Đông lại càng thêm nghiêm ngặt như tường sắt, muốn tìm một khe hở cũng không thể.

Lấy một cứu ba? Anh làm sao mà cứu đây? Vấn đề trước mắt này làm cho Tần Thiên Nham nhức đầu nhất và khó giải thích nhất.

Nhưng anh có thể cứ như vậy rút lui sao?

Theo lý thuyết, tình huống của mình ở nơi này có thể đã bị bại lộ rồi, Tần Thiên Nham cần phải nhanh chóng rút lui thôi.

Nhưng mà anh lại không thể! Anh lại không thể bỏ lại chiến hữu đồng sanh cộng tử với anh. Anh lại càng không gặp nạn mà chạy, Tần Thiên Nham anh tình nguyện chết trận ở chỗ này, cũng không muốn mang theo nỗi nhục chưa hoàn thành nhiệm vụ bỏ lại chiến hữu mà trở về nước.

Ở nơi này đau khổ trôi qua hai ngày, Tần Thiên Nham nhận được mệnh lệnh phía trên của quan chỉ huy, ra lệnh cho anh lập tức rút khỏi Tam Giác Vàng.

Nhưng Tần Thiên Nham lại trả lời một chữ “Không”, nếu như anh không hoàn thành nhiệm vụ, thì không quay về nước.

Lúc này Tần Thiên Nham làm sao có thể dự đoán được, Yên nhi yêu quý của anh, đã được Nam Bá Đông “mời” tới Tam Giác Vàng, hơn nữa còn đang chuẩn bị đem Yên nhi đẩy tới trước mặt anh, dùng cô để thử anh.

Ngày thứ ba, ánh bình minh vừa hé rạng.

Người anh em dẫn anh bước vào Tam Giác Vàng, Mẫn Lương, mới sáng sớm liền đi vào phòng anh, nhìn Tần Thiên Nham (dùng trên giả Mạnh Lôi) trực tiếp nói, “Mạnh Lôi, mau dậy đi, Lão Đại đang tìm mày!”

Vừa nghe Nam Bá Đông đang tìm anh, Tần Thiên Nham chấn động, mặt ngoài vẫn cười ngây ngô như cũ, “Anh Mẫn, có biết Lão Đại tìm em có chuyện gì không?”

Mẫn Lương lắc đầu, “Tao không biết, đi thôi! Đi chậm, nếu như làm Lão Đại không cao hứng, mày cũng biết thủ đoạn của Lão Đại, một khi không cao hứng, không chừng liền đem chúng ta ra sau núi làm mồi cho cá sấu ăn.”

Tần Thiên Nham đứng dậy, đi theo phía sau Mẫn Lương, trong lòng cũng đã cảnh giác cao độ.

Nam Bá Đông đột nhiên cho người tìm anh, rốt cuộc là có chuyện gì? Chẳng lẽ thân phận của anh đã bị phát hiện?

Nếu quả thật là như vậy, vậy anh lần này chắc sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Lúc này, Tần Thiên Nham đột nhiên nghĩ đến Mạc Yên, anh luôn luôn nghĩ về Mạc Yên, nếu như anh hôm nay thật sự đem sinh mạng giao tại chỗ này, vậy cô ấy nên làm sao bây giờ?

Nếu như anh chết, cô nhất định sẽ sụp đổ!

Không! Anh không thể chết, tuyệt đối không thể! Anh từng nói qua, anh phải lưu lại một mạng để về gặp cô!

Coi như có phải liều mạng, anh cũng muốn dùng hơi thở cuối cùng, chảy giọt máu cuối cùng, cho dù là bò, anh cũng muốn dùng biện pháp bò ra khỏi chỗ này.

Khi Tần Thiên Nham ở dưới sự hướng dẫn của Mẫn Lương, lúc bước vào một đại sảnh được trang bị, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nam Bá Đông đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt sâu không lường được, ngồi ở hai bên của anh ta đều là thủ hạ đặc lực “Tứ Đại Thiên Vương”, nhìn bốn phía một chút, thấy một vòng người áo đen, từng khuôn mặt lạnh lẽo, tay mang ak47, vẻ mặt đề phòng.

Trong lòng Tần Thiên Nham đã có một dự cảm không tốt đang cháy mãnh liệt.

Mẫn Lương đẩy Tần Thiên Nham tới trước mặt Nam Bá Đông, “Lão Đại, đây là Mạnh Lôi.”

Nam Bá Đông ngồi dựa lưng vào ghế sofa, đôi tay giang ra, đặt ngang sau lưng của ghế sofa, vênh một chân bắt chéo, nhìn Tần Thiên Nham sau khi vào cửa, mâu quang lóe lên, khoé môi câu khởi, một bộ dáng bất cần đời.

“Cậu chính là Mạnh Lôi?”

Tần Thiên Nham có hơi há miệng, lộ ra một chút nịnh hót mà cười, “Dạ đúng! Lão Đại.”

Bất kể thân phận có bị bại lộ hay không, cho dù trước một giây vẫn chưa có xác định bại lộ thân phận cuối cùng, anh vẫn phải tiếp tục ra vẻ đáng thương.

Nam Bá Đông lười biếng khơi mào mắt phượng, đang nhìn Tần Thiên Nham một thân quần áo trung niên bỉ ổi, cười một tiếng chế nhạo thật thấp, cái gì cũng chưa nói, bàn tay nhẹ nhàng phát lên.

Ngay lập tức Tần Thiên Nham nhìn thấy hai người áo đen, đang áp giải một người phụ nữ hai tay bị trói sau lưng đi đến, người phụ nữ kia cúi thấp đầu, tóc dài che đi biểu cảm trên mặt, thân thể bị hai người kia ép nên có phần cúi xuống, trong lòng anh nhất thời sinh ra một cảm giác, tại sao cảm giác thân hình này lại có chút quen mắt như vậy?

Vốn là Tần Thiên Nham đang cảnh giác, cho đến khi người phụ nữ kia ngẩng đầu lên, lúc nhìn rõ khuôn mặt trái xoan đau đớn đó, nhất thời như sấm đánh xuống, một đôi con ngươi nhanh chóng co rút, trái tim đi theo cũng vừa kéo vừa kéo đến đau nhức mà nhảy lên.

Yên nhi? Tại sao Yên nhi lại ở chỗ này? Tại sao quan chỉ huy không hề nói cho anh biết, Yên nhi xảy ra chuyện?

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Mạc Yên, Tần Thiên Nham cảm giác tim mình giống như bị một thứ gì đó hung hăng đâm vào một cái, từng cơn đau theo tim anh tới miệng, vẫn thẳng hướng toàn thân lan tràn đi ra.

Anh cứ như vậy đứng yên bất động ở đó, không dám nhúc nhích một cái, tựa hồ ngay cả hô hấp cũng nhanh hơn một chút, một lần lại đau một lần.

Yên nhi, Yên nhi của anh, anh coi Yên nhi giống như sinh mạng của mình...

Cô đến đây là có ý gì đây? Nam Bá Đông đem cô đẩy tới trước mặt anh, rốt cuộc là muốn làm gì?

Sắc mặt Tần Thiên Nham thay đổi, với sự thông minh của anh, đầu óc anh vừa chuyển, là có thể đoán được ý đồ của Nam Bá Đông.

Tần Thiên Nham muốn khống chế chính mình làm mặt không đổi sắc, nhưng mà cho dù nguy trạng tốt tới đâu, nghĩ tới Yên nhi sẽ bị tổn thương thì anh như quân lính tan rã.

Chỉ có chuyện không liên quan tới mình, người ta mới có thể mất cảm giác.

Chỉ có chuyện không liên quan tới mình, người ta mới có thể coi mạng người như cỏ rác.

Chỉ có chuyện không liên quan tới mình, người ta mới có thể cố hết sức tàn nhẫn giết người.

Nhưng mà một khi đụng đến ranh giới cuối cùng của mình, đối mặt với người phụ nữ mà mình vô cùng yêu thương, cho dù người đàn ông nào sợ rằng cũng không thể nào có thể xuống tay tàn nhẫn.

Cứ như vậy trong nháy mắt, cứ như vậy một bước đi tới, Tần Thiên Nham giống như đang đi qua nỗi đau khổ cả đời của mình.

Anh cảm thấy trong cơ thể mình giống như được người châm đuốc, hung hăng đốt nóng lực phủ ngũ tạng của anh, đau đến mức anh chỉ có thể cắn chặt răng, chặt chẽ nhằn nại, nhưng cái gì cũng làm không được, chỉ có thể chờ đợi người đàn ông ngồi ở đó giống như ác quỷ, nhìn xem anh ta rốt cuộc muốn thực hiện thủ đoạn ác ma của anh ta như thế nào tới hành hạ bọn họ.

12. Chương 12: Tiếng Lòng Đang Khóc

Mạc Yên vẫn đang rũ mắt, giống như cảm nhận thấy tầm mắt của cặp mắt kia của Tần Thiên Nham đang phóng tới, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn sang anh.

Khi cô nhìn thấy Tần Thiên Nham ngụy trang, có thể xác định trước mắt mình vài thước xa kia là một ông chú bĩ ổi, lại là trang phục của người đàn ông mà cô yêu thương nhất, trong đôi con ngươi đen trắng rõ ràng kia, tròng thật to, tựa hồ nóng lòng muốn khắc anh vào sâu trong tim một lần nữa, mãi mãi vĩnh viễn cất giấu kỹ.

Chỉ cần nhìn thấy anh, Mạc Yên giống như tìm được sinh mạng để cô dựa vào.

Mấy ngày tâm thần không yên, mấy ngày chịu ức uất và đau khổ, đều tại một khắc này hoá thành một hàng nước mắt trong suốt sáng long lanh, càng không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt trắng trong như ngọc của cô.

Cô muốn gọi tên anh, nhưng cô đang bị khống chế huyệt châm, một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể si ngốc nhìn thẳng tới anh như vậy.

Nhìn thấy cô không một tiếng động mà nhìn mình, cứ từng giọt lệ rơi xuống, ngực Tần Thiên Nham trướng đầy, nổi trường qua đi thì sinh ra một hồi đau đớn, giống như có một bàn tay vô hình, bắt đầu lôi kéo trái tim của anh, đau đến nỗi không thể hô hấp.

Yên nhi của anh, tuy bề ngoài yếu ớt, làm cho người ta phải yêu thương, nhưng trên thực tế tính tình của cô rất quật cường, rất kiên định, nhưng giống như bây giờ cô khóc, có thể hiểu được hiện tại cô rất bất lực, nói vậy hai ngày nay, cô chắc bị rất nhiều rất nhiều uất ức, cho nên cô mới khổ sở giống như vậy.

Anh đã suy nghĩ rất nhiều, giống như muốn tiến lên ôm cô thật chặt vào trong ngực, dịu dàng hôn lên nước mắt của cô, cho cô sự an ủi ấm áp nhất.

Nhưng mà bây giờ anh cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng không làm được.

Cá nhân anh là một người mạnh mẽ, nhưng chung quy vẫn là người bình thường, hai quả đấm cuối cùng cũng chỉ khó khăn nắm ở hai tay.

Một loại bất lực chưa từng trải qua, đem anh cả người không một tiếng động bao phủ.

Tần Thiên Nham nhìn Mạc Yên, anh hiện tại mới hiểu một câu nói, cái gì là gần trong gan tấc mà viễn cách mặt.

Rõ ràng cô đang ở ngay trước mặt anh, rõ ràng chỉ cần vài bước là có thể kéo khoảng cách gần lại, nhưng hết lần này tới lần khác, anh một bước cũng không bước ra.

Nam Bá Đông nhìn thấy Mạc Yên im lặng rơi lệ, thân phận của Tần Thiên Nham cũng tại chỗ này ngày càng được chứng thật, nhưng anh lại không có cảm thấy nhẹ nhõm như dự đoán, ngược lại, anh một lòng cảm nhận nỗi quặn đau của cô mà đau.

Đây không phải là điều anh muốn sao? Không phải anh muốn cô đối với Tần Thiên Nham cảm thấy tuyệt vọng, rồi sau đó sẽ thống khổ đoạn tuyệt quan hệ, vĩnh viễn sẽ không gặp lại nhau sao?

Nhưng vì cái gì khi thấy dáng vẻ đau khổ của cô, tại sao trong lòng anh lại không cảm thấy dễ chịu? Thậm chí, anh còn có ý nghĩ muốn thu tay lại, muốn thả cô rời khỏi, có ý nghĩ muốn một lần nữa nhìn thấy nụ cười nở rộ trên mặt cô.

Nhưng mà ý nghĩ đó vừa mới hiện ra, liền bị anh hung hăng dập tắt ở trong lòng.

Anh ngẩng đầu lên, cặp con ngươi tựa như báo kia, nhiễm sắc bén và quang mang lạnh lùng bắn thẳng tới trên người của Tần Thiên Nham, “Mạnh Lôi, không, tôi nên gọi anh là Tần Thiên Nham mới đúng chứ!”

Thân thể Tần Thiên Nham chấn động, quả nhiên thân phận của anh đã bị bại lộ!

Nếu đã bị bại lộ, thì anh cũng không cần giả bộ nữa!

Tần Thiên Nham chợt đứng thẳng người lên, một thân khí phách lạnh lùng, từ cơ thể phát ra.

Mới vừa rồi còn là một ông chú bở ỉ, giờ phút này, mặc dù khuôn mặt anh vẫn bở ỉ như cũ, thể nhưng hai tròng mắt lại lạnh thấu xương, và cả người hùng hồn như núi, thở mạnh như biển dạt dào, lại làm cho người ta thấy người này trời sinh vương giả.

Lúc này Tần Thiên Nham như được lột xác, toàn thân tản mát ra một loại hàn quang mãnh liệt, mang theo một loại xơ xác tiêu điều kiếm khí, giống như một chiến sỹ đang giờ kiếm, tùy thời đều có thể đem thanh kiếm cắm vào trái tim của quân địch, đem mạng đối thủ lấy đi.

Con ngươi của Nam Bá Đông thoáng qua một tia thương thức, nếu như không phải là kẻ thù, anh và người đàn ông này có thể trở thành bạn tốt.

Trong lòng Tần Thiên Nham lặn tẩn gọn sóng, âm thầm tìm kiếm cơ hội đánh trả, mặt ngoài vẫn không chuyển động thanh sắc, “Nam Bá Đông nếu như anh đã biết thân phận của tôi, nói đi, vậy anh muốn như thế nào?”

Nam Bá Đông lạnh lùng cười một tiếng, duỗi bàn tay.

Bạch Lãng ngay lập tức đưa cho anh một khẩu súng lục khéo léo, dừng nhìn cây súng nhỏ này, nó chính là một vũ khí được đặt chế để bắn với cự ly gần, lực phá hoại của nó tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Nam Bá Đông đưa tay tháo, ngay lập tức một vỏ đạn lưu loát rơi vào trong tay anh.

Anh cầm vỏ đạn sáng đưa tới hướng Tần Thiên Nham, khoé môi duyên dáng câu khởi một tia cười ma quỷ tàn ác, “Cây súng này, chỉ có một viên đạn, Tần Thiên Nham, hôm nay tôi muốn cho anh một cơ hội, chỉ cần anh hướng về phía người phụ nữ này, bóp cò, bất kể đạn có bắn ra hay không, tôi sẽ thả anh và ba chiến hữu của anh ra khỏi nơi này.”

Sau khi Nam Bá Đông nói xong, nhanh nhẹn thả vỏ đạn trở về, ánh mắt ra hiệu, lập tức có người cầm lấy súng, đưa tới trước mặt Tần Thiên Nham.

Tần Thiên Nham nhìn thấy khẩu súng ngắn đen nhánh kia, rõ ràng là khẩu súng ngắn xinh xắn, nhưng lại tạo cho anh một loại áp lực.

Anh không dám đưa tay ra, hai tay ở bên người nắm chặt thành quyền.

Anh sợ! Anh sợ phải đưa tay ra, rồi sẽ đứng trước một lựa chọn gian nan nhất cuộc đời mình.

Vợ yêu của anh và ba đồng đội của anh, ai khinh ai trọng?

Với cá nhân anh, Mạc Yên của anh là người so với sinh mạng của anh còn quan trọng hơn, là bảo bối hai mươi mấy năm qua của anh duy nhất vẫn dụng tâm trân quý và che chở, anh tình nguyện chính mình chết, cũng không nguyện ý làm cô bị thương cho dù là một cộng lông tơ.

Anh yêu cô, yêu đến thâm trầm như vậy, yêu đến chân thành như vậy, yêu cô đến cùng như vậy, yêu đến...chỉ cần có cô ở bên cạnh, anh giống như đã có toàn bộ hạnh phúc của toàn thế giới.

Nhưng mà, với thân phận của anh đứng ở chỗ này mà nói, anh là một người lính, một người lính đặc chủng gánh trách nhiệm quan trọng của tổ quốc trên vai, tính mạng của ba đồng đội của anh, so với Mạc Yên quan trọng hơn rất nhiều.

Khi anh mặc vào một thân quân trang, khi anh dùng một thân phận bước vào Tam Giác Vàng, anh là Tần Thiên Nham, là một người mười phần vẹn mười, không thể khuất phục, một người quân nhân thề sống chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ.

Tần Thiên Nham chưa từng nghĩ tới, thân phận của anh, tại giờ phút này biến thành gông xiềng.

Một bộ khiến anh không cách nào thoát khỏi gông xiềng này!

Tần Thiên Nham chỉ cảm thấy trước mắt đỏ ngầu một mảnh, quay mắt nhìn về Nam Bá Đông đang cho anh một sự lựa chọn, tay anh đang run rẩy, tim anh đang rỉ máu.

Bản năng anh đưa mắt nhìn về phía Mạc Yên, lại phát hiện, lúc này Mạc Yên, đã ngừng khóc, chẳng qua sắc mặt trắng hơn, một đôi mắt hạnh đen nhánh kia mở rất lớn nhìn anh.

Cô có một đôi mắt rất đẹp, rất huyền bí, và cũng rất có thần.

Con ngươi của cô luôn luôn rất đen, con ngươi luôn luôn rất sáng, giống như bầu trời đầy sao, giống như rất đen, giống như một người mang theo những ngôi sao đã tắt dẫn lực mãnh liệt, có thể đem toàn bộ tâm thần của một người hút vào trong.

Mà bây giờ, ánh mắt của cô càng thêm sáng to đến dọa người!

Trong ánh mắt trên mặt cô, đối với anh tràn đầy tín nhiệm, đối với anh khát vọng, đối với anh chờ đợi và yêu say đắm.

Tần Thiên Nham nghe được tim của mình đang khóc...

Yên nhi, Yên nhi của anh...

Tầm mắt của hai người trên không trung quần lấy nhau, mang theo mê luyến mà nhìn chăm chú vào đối phương, tựa hồ giữa trời đất tại nơi này, chỉ có sự tồn tại của hai người, ai cũng không thể đi vào bên trong, tạo nên một thế giới của riêng họ.

13. Chương 13: Một Đời Đau Thương

Yêu có nhiều khó khăn, yêu có nhiều đau thương, yêu...tại sao lại có nhiều đau khổ?

Nghi vấn như vậy, nhưng trước kia chưa bao giờ xuất hiện trong đầu của Tần Thiên Nham và Mạc Yên đối với cuộc sống vẫn luôn hạnh phúc của một đôi tình nhân, nhưng bây giờ trong mắt bọn họ lại hiện lên một loại đau đớn thấu tận xương.

Mạc Yên làm sao lại không biết hiện tại Tần Thiên Nham đang nếm nhiều đau khổ, cô thương tiếc anh.

Nhưng cô cũng hiểu rõ anh, thậm chí hiểu rõ anh còn hơn với bản thân mình.

Cũng bởi vì quá hiểu rõ anh, cho nên, cô mới sợ.

Cô sợ, từ nay về sau, cô và anh...sẽ cách xa nhau vĩnh viễn như trời và đất.

Nếu như, cô chỉ là cô;

Nếu như, cô không mang thai;

Nếu như những thứ này không có nếu như, cô yêu anh như vậy, cô thật sự mong muốn thành toàn cho anh, cam tâm tình nguyện mà thành toàn cho anh.

Nhưng mà, đứa trẻ cứ như vậy sống sờ sờ mà sinh trưởng trong thân thể cô, đó là kết tinh tình yêu của hai người bọn họ, là sinh mạng kéo dài của bọn họ, cô làm sao mà bỏ đây? Tại sao cô có thể cam lòng bỏ đi? Tại sao có thể? Tại sao có thể? Tại sao có thể?

Cô nhìn vào tròng mắt xa xôi của anh, tràn đầy sự cầu xin, anh Nham, không cần phải như thế!

Cầu xin anh, em không muốn tàn nhẫn như vậy!

Đây chính là đứa con của chúng ta, là con của chúng ta đó! Cầu xin anh đừng tàn nhẫn mà tước đoạt đi sinh mạng của nó, có được hay không? Em van xin anh!

Nhưng mà, bất kể nguyện vọng trong lòng cô mãnh liệt như thế nào, nội tâm gào thét thê lương như thế nào, cho dù ngực đang kim nếm nỗi đau đớn, tìm kiếm nén như muốn ngừng thở, cô vẫn một câu nói cũng nói ra không được.

Nam Bá Đông chỉ sợ là đã sớm nghĩ tới điểm này, cho nên mới sai người chế trụ huyết cam của cô, để cho cô có lời cũng không nói ra được, ma quỷ tàn nhẫn đáng chết đó!

Cô đã cầu xin tất cả, chỉ có thể thông qua cặp mắt vừa đen, vừa lớn lại vừa to đến dọa người kia của cô để biểu đạt tới anh.

Tất cả nam nữ ở bên trong đại sảnh, tất cả đều đem tầm mắt đặt trên gương mặt tuyệt sắc của Mạc Yên, vẻ mặt của cô như sắc đẹp của mưa bụi, một thân vương vấn nỗi buồn thảm, và nỗi khổ không nói gì, coi như thần linh vô tâm, sợ cũng sẽ bị rung động, huống chi là người trần như bọn họ.

Trong tim của mỗi người tại chỗ này, cho dù bọn họ đều là phần tử chẳng sợ mang theo trong tay máu tanh tẩm tối, cũng đều vào lúc này, đối với cô sinh ra một loại thương tiếc không hiểu, đối với biểu hiện bi thương của cô mà rung động, và cảm động lây.

Thân là người đàn ông mà cô vô cùng yêu thương, Tần Thiên Nham như thế nào lại không biết mong ước của cô.

Hai người bọn họ ở chung một chỗ rất lâu, chỉ cần một ánh mắt hai người liền có thể biết rõ đối phương đang nghĩ gì, hiện tại, anh cũng rõ ràng cảm giác được, Yên nhi của anh đang muốn nói với anh: không muốn! Không muốn!

Cô muốn biểu đạt thông tin mãnh liệt như vậy, là vì không hy vọng anh nổ súng!

Đối mặt với ánh mắt mãnh liệt của Mạc Yên cầu xin anh đừng làm như thế, lòng Tần Thiên Nham đang run rẩy dữ dội.

Nhìn thấy ánh mắt hai người quần quýt si mê như thế, một thân buồn triền miên kia, Nam Bá Đông đột nhiên có chút hâm mộ.

Từ trên người của họ, bỗng Nam Bá Đông cảm nhận được, cũng nguyện tin ở trên thế giới này, thật sự còn có tình yêu có chết cũng không thay đổi.

Chẳng qua, anh chưa có gặp mà thôi.

Nghĩ đến những người và chuyện mà mình đã gặp từ nhỏ đến lớn, đều là bản tính, vô tình, và tàn nhẫn như vậy, mà tình cảm của hai người bọn họ, vẫn tốt đẹp và đơn thuần như vậy, Nam Bá Đông đột nhiên có một loại xúc động muốn phá hư và hủy diệt tất cả.

“Người đâu, đem ba người kia áp giải ra bên ngoài!”

Nam Bá Đông gầm lên một tiếng, thành công đem si mê và bi thương của Tần Thiên Nham và Mạc Yên từ trong thế giới tình cảm mà chuyển qua cặp mắt tàn nhẫn kia đang nhìn người bị lôi ra ngoài.

Mạc Yên giống như một con thú mẹ nhỏ đang cắn ra máu, ánh mắt che kín tơ đỏ, hung tợn mà xéo đục anh.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, Nam Bá Đông không chút nghi ngờ, ở dưới ánh mắt sắc bén, lạnh lùng như đao của cô, anh đã chết không biết bao nhiêu lần.

Tầm mắt anh không được tự nhiên mà dời đi chỗ khác, nhìn về phía Tần Thiên Nham.

Lúc nhìn thấy Tần Thiên Nham vẫn không hề cầm lấy khẩu súng, tim Nam Bá Đông bị quắt một cái.

Chẳng lẽ anh thật sự đoán sai tinh thần trách nhiệm của người đàn ông này sao? Thật sự đã đoán sai ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh của quân nhân Trung Quốc và vì huynh đệ mà tâm huyết nguyện giúp bạn không màng đến tính mạng sao? Hay là lỗi ở chỗ đánh giá trình độ yêu thương của người đàn ông này đối với Mạc Yên? Chẳng lẽ Tần Thiên Nham thật sự tình nguyện mọi người cùng chết, cũng không nguyện ý cầm nòng súng lạnh như băng chĩa về hướng vợ của anh ta?

Nhìn thấy Tần Thiên Nham và Mạc Yên đứng đối mặt nhau, tim Nam Bá Đông cũng đi theo đó mà bóp chặt.

Anh đột nhiên cảm thấy một loại sợ hãi, bên trong thân thể, có một loại rét lạnh từ trong xương lộ ra.

Nếu như Tần Thiên Nham thật sự lựa chọn mọi người cùng nhau chết, vậy anh thật sự đã thua!

Mà anh, không thể thua! Tuyệt đối không có khả năng thua!

Anh không được thua! Nếu như anh thua như vậy, vậy anh làm thế nào xứng đáng với sự ủy khuất nhiều năm của mình, lý do anh vẫn tận lực cắn răng đau khổ sống tiếp, không phải vì có một ngày, có thể giẫm lên đầu lão già đó, nắm trong tay toàn bộ gia tộc Nam thị, làm cho những người đã từng khinh thường trên người mình toàn bộ có được báo ứng sao?

Nghĩ đến đây, hai mắt Nam Bá Đông thoáng qua một tia tàn ác, nhẹ nhàng vỗ tay một tiếng.

Ba con tin bị bịt mắt kia, trong nháy mắt bị đẩy tới đứng vị trí song song với Mạc Yên, cùng Tần Thiên Nham đứng ở trong tình trạng hình tam giác khấn trương và giằng co.

Nam Bá Đông lạnh lùng nhìn về phía Tần Thiên Nham, giọng nói nhắc nhở lạnh lạnh, “Tần Thiên Nham, anh nên quyết định!”

Súng ngắn lại một lần nữa được người đưa tới trước mặt của Tần Thiên Nham.

Nam Bá Đông nhẹ nhàng duỗi lông mày, cặp mắt hoa đào hẹp dài léo ra một tia sáng tà ác, “Nếu như anh không hạ được quyết tâm, vậy tôi làm thay anh! Tần Thiên Nham, kể từ bây giờ bắt đầu một phút, cứ một phút anh chần chờ, tôi sẽ giết một người đồng đội của anh, nếu như ba người đồng đội của anh toàn bộ chết, sẽ đến phiên các người, đến lúc đó, tôi sẽ không cho các người thêm cơ hội, một người trong các người cũng không thoát được! Kho hàng mười tỷ Đô la của tôi, liền lấy mệnh của các người đến an táng cùng, coi như cũng lấy được một chút vốn về.”

Tần Thiên Nham nhìn đến ba người bạn chiến hữu ỉu xiu kia bị bọn họ hành hạ đến vết thương đầy mình, lại nhìn tới khuôn mặt bị thương của Mạc Yên, hai tròng mắt anh đỏ ngầu.

“Tần Thiên Nham, mười giây đếm ngược, mười, chín, tám...”

Nghe Nam Bá Đông đọc những con số như đòi mạng, Tần Thiên Nham run rẩy bắt đầu cầm súng, đưa bàn tay cầm súng về phía người nọ.

Trong nháy mắt, mắt của Mạc Yên trợn to, sợ hãi mà liều mạng lắc đầu, trong cổ họng phát ra một tiếng “Ồ ô” mà kêu khóc, nước mắt giông như trân châu đứt dây, càng không ngừng liên tục rơi xuống.

Không muốn! Tần Thiên Nham, đừng mà...

Tần Thiên Nham si ngốc nhìn Mạc Yên, giữa con ngươi như máu đỏ, gần như muốn chảy ra huyết lệ.

Anh ghen ngào, từng chữ từng câu mà nói, “Yên nhi, thật xin lỗi...! Nếu như em chết rồi, chờ anh đem bọn họ về nước, anh sẽ xuống ngay cùng với em, bất kể là lên trời hay xuống đất, anh, Tần Thiên Nham cũng đều sẽ đi theo em!”

Nước mắt của Mạc Yên, chảy đến càng nóng nẩy hơn.

Nhưng hiện tại cô trừ bỏ mãnh liệt lắc đầu ra, cái gì cô cũng không làm được.

Đây chính là lựa chọn của anh! Cùng với lựa chọn dự tính của cô đều giống nhau! Anh vẫn lựa chọn vứt bỏ cô!

Tần Thiên Nham, anh là đồ ngốc! Anh thật sự là một đại ngốc!

Quyết định của anh, đã làm cho em thua!

Em thua, không phải chỉ là em và anh, mà còn là tình cảm và tín nhiệm giữa chúng ta.

Khoé môi cô gợi lên một tia cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Mặt tràn đầy bi thương, khắp người đau xót, vì cô, mà cũng vì anh!

Khi Tần Thiên Nham dùng sức nhắm mắt lại, một khắc đưa tay di chuyển bóp cò, Mạc Yên thấy được hai mắt anh xuất hiện hai điểm đỏ, sau đó, hai điểm kia nhẹ nhàng chảy xuống.

Hai hàng huyết lệ (máu và nước mắt) đỏ tươi, tựa như hai dòng suối nhuộm thành máu đỏ, quanh co chảy xuống, hợp với khuôn mặt trắng bệch hiện giờ của anh, cực kỳ thê lương như quỷ.

“Cạch...”

Mạc Yên cảm thấy thanh âm viên đạn xuyên thấu vào trong cơ thể, con người cô rút kịch liệt, rõ ràng là thanh âm rất nhỏ như vậy, nhưng vang lên ở trong lòng cô, lại giống như bom nổ vang, ở trong toàn bộ đại não và trong thân thể của cô tạo thành tiếng nổ ầm ầm.

Thế giới của cô, vào giờ khắc này liền sụp đổ!

Sau một hồi chết lặng, ngay sau đó một hồi đau nhói, từ lòng ngực lan tràn ra...

Máu đỏ tươi, giống như suối phun từ ngực cô ra.

Mạc Yên mở mắt thật to, thế giới hoàn toàn yên tĩnh, lúc này, trong mắt của cô, chỉ có thấy hai hàng huyết lệ của người đàn ông đó chảy ra, chỉ cảm thấy cả người câu liệt.

Ngày xưa hạnh phúc, tựa như một cuốn phim, ở trong đầu cô lướt qua.

Bọn họ từ nhỏ là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối, ở thời điểm mười tám tuổi, hai người đã trải qua lần đầu tiên hạnh phúc, sau khi cưới, bọn họ lại càng yêu thương lẫn nhau, làm bạn bè phải ao ước.

Bọn họ ở chung một chỗ mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây, tựa hồ thấm đầy hạnh phúc.

Nhưng Mạc Yên lại chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày như thế này, người chồng Tần Thiên Nham mà cô vô cùng yêu thương sẽ vì nghĩa lớn của quốc gia, đem một viên đạn cuối cùng trong vật cầm trên tay, vô tình bắn vào thân thể của cô.

Cô hiểu sự lựa chọn của anh, thật sự đã hiểu rồi!

Nhưng mà, bụng đang co quắp, đau đớn, còn có một dòng nhiệt lưu đang chảy ra, đều ở đây vô tình nhắc nhở cô, một xác hai mạng, con của cô, thậm chí còn không có cơ hội ra ngoài liếc nhìn thế giới này, cũng đã mất! Cô đến chết...cũng tuyệt đối không tha thứ cho anh!

Tần Thiên Nham nhìn thấy thân thể của người vợ mà mình vô cùng yêu thương yếu ớt ngã xuống, cả người anh cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, một thân hơi sức giống như bị người hút đi, trước mắt một mảnh tối tăm.

Nhìn thấy cặp mắt xinh đẹp kia của cô, cho đến chết, vẫn trừng thật to.

Trong tròng mắt đen trên mặt kia chứa đựng không dám tin, bi thương, thất vọng, còn có tuyệt vọng, giống như dấu vết, từ nay về sau, khắc sâu trong đầu anh, in sâu trong lòng anh, trở thành nỗi đau thương suốt cả cuộc đời của anh, cả đời đau đớn.

Bất kể bao nhiêu năm trôi qua, Tần Thiên Nham chỉ cần nhớ một màn này, tim tựa như bị người ta hung hăng khoanh một miếng thịt, cứng rắn mà đau đớn.

14. Chương 14: Cô Ấy Không Muốn Sống

Nam Bá Đông nhìn thấy Mạc Yên té xuống đất, anh thoáng qua một tia thương tiếc và đau lòng không hiểu, lại nhìn về phía Tần Thiên Nham giống như hoá đá cứng đờ ở nơi đó không nhúc nhích, mâu quang phát lạnh, khéo môi câu lên một tia trào phúng châm chọc lạnh lẽo, lạnh giọng ra lệnh, “Đem bọn họ thả ra đi!”

Mấy người áo đen nhanh chóng tiến lên, một phen đem ba người kia kéo ra hướng cửa.

Còn có hai người muốn tiến lên đem Tần Thiên Nham kéo ra ngoài, nhưng tay của bọn họ vừa mới bắt giữ tay Tần Thiên Nham, cả người Tần Thiên Nham chợt chấn động, cả người giống như đang trong tình trạng hoá đá bỗng giật mình tỉnh dậy, một đôi mắt màu đỏ giống như mãnh thú muốn cắn người, phiếm lạnh như một loại mũi nhọn lạnh lẽo của lưỡi dao, bất chợt cả mình toả ra sát khí, thật sự đem hai người áo đen đang đến gần bức phải rút tay trở về.

Tần Thiên Nham cũng không để ý đến nhóm người đang nhìn anh, mà cặp mắt huyết lệ kia lại nhìn về phía Mạc Yên đang cả người ngã xuống giữa vũng máu, anh giống như một dạng điên cuồng mà nhào tới.

Một ánh mắt của Nam Bá Đông, liền lập tức có nhiều người áo đen tiến tới, ở trong nháy mắt tạo thành một vòng tường người, che ở trước mặt của Tần Thiên Nham.

Tần Thiên Nham cái gì cũng không nói, cả người tản mát ra một cỗ sát khí huỷ thiên diệt địa lạnh thấu xương, có xu thế gấp thần giết thần, gấp phạt giết phạt, giống như một con sư tử đã mất đi lý trí, tay nâng chân đá, vô tình lãnh khốc từng bước từng bước trực tiếp đá bay những người áo đen đang ngăn cản anh tiến tới.

“Rắc rắc” tiếng xương gãy không ngừng vang lên, những người áo đen đang ngăn cản nằm trong tay anh không chết cũng bị thương, chỉ chốc lát, ngăn cản trước mặt anh có mười mấy người áo đen nhưng đều bị anh đá đánh cho bị thương, nhất thời bên trong đại sảnh loạn thành một đoàn.

Tần Thiên Nham như một Chiến Thần anh dũng, thoáng cái đã dọa lui không biết bao nhiêu người áo đen, từng người từng người co quắp không dám tiến lên.

Hai tròng mắt của Nam Bá Đông nhú lại, thoáng hiện qua một tia âm ngoan, nghiêng đầu hướng Bạch Lăng gật đầu.

Ngay lập tức Bạch Lăng móc ra một cây súng bên hông, “Rắc rắc” lên đạn, “Bằng bằng” hai tiếng súng vang lên, bắn thẳng tới hai bắp chân của Tần Thiên Nham.

Vì bất ngờ không kịp đề phòng ở bên dưới, Tần Thiên Nham đang vì Mạc Yên mà sớm đã tâm thần rối loạn, nổi cơn điên, và mất đi lý trí, nên anh không có tránh kịp, chỉ cảm thấy hai chân một trận đau nhói, hai chân mềm nhũn, cơ thể liền ngã xuống.

Tần Thiên Nham cũng không để ý, giống như máu chảy trên đùi không phải của anh, giống như thân thể của anh cũng không đau thương, chẳng qua tầm mắt của một đôi mắt đỏ kia vẫn đang nhìn chăm chăm chặt chẽ vào thân thể Mạc Yên đang nằm trên mặt đất, hai tay chống đỡ dưới đất, thân thể lão đảo còn muốn đứng dậy, rồi lại té trở về trên mặt đất.

Đứng lên, té xuống...

Anh lại đứng lên, rồi một lần nữa té xuống...

Anh không hề la, cũng không kêu, dường như nếu anh không làm như vậy, thì không có cách nào đem nỗi đau đớn trong trái tim trút hết ra ngoài, chẳng qua anh lại một lần lại một lần tái diễn hành động đứng lên rồi ngã xuống.

Tim, ở nơi đó cực kỳ bi ai mà đau đớn, co quắp.

Thân ảnh đau thương kia, tính tình ương ngạnh thấy chết không sờn kia, cho dù khi đối mặt với đối thủ, Tần Thiên Nham vẫn như vậy làm cho người khác phải kính nể, không có một người đi lên ngăn anh lại.

Cho đến khi...vết thương quá nặng, không có một chút khí lực để mình chống đỡ đứng lên tiếp, anh giống như đã chết, mà dán mặt vào trên sàn nhà, chỉ có tiếng thở hổn hển “hồng học”.

Trên mặt đất, rất nhanh, nằm hai người...

Mãi cho đến lúc này, Nam Bá Đông mới hơi nghiêng mắt, Đường Thạch nhanh chóng tiến lên, khe khẽ nhẹ nhàng bước tới phía sau Tần Thiên Nham, dùng một con dao đánh anh ngất xỉu, một lần nữa kéo anh ra ngoài.

Lúc này Nam Bá Đông mới sải bước đến bên cạnh Mạc Yên, một chân quỳ xuống, một phen bế cô lên, xoay người đi về phòng y tế ở phía sau biệt thự.

Bộ dáng không hề thông dong bình tĩnh như hồi nãy.

Phòng y tế ở phía sau biệt thự, sớm đã chuẩn bị những thiết bị điều trị tốt nhất và Mẫn Lạp đang đứng đầu trong đoàn chữa trị đang chờ để cứu cô.

Nam Bá Đông cứ như vậy lẳng lặng đứng ở ngoài cửa sổ cách ly, nhìn Mẫn Lạp đang bận rộn, rõ ràng là mặt không chút thay đổi, nhưng lại làm cho bốn người Ô Linh, Bạch Lãng, và Đường Thạch đứng ở bên cạnh anh, cảm nhận được một loại hơi thở tử vong xông đến.

Ô Linh nhẹ nhàng tiến lên, “Lão Đại, anh cũng yêu thương Mạc Yên như vậy, thì tại sao còn muốn làm khổ cô ấy như vậy?”

Nam Bá Đông nhàn nhạt liếc cô một cái, cũng không nói gì, Ô Linh cũng không dám lên tiếng tiếp, liền lui về vị trí ở bên cạnh Bạch Lãng.

Bạch Lãng nhẹ nhàng ở bên tai cô phun ra một câu, “Chỉ có từng đau đớn, thì mới có thể ghi nhớ.”

“Bạch Lãng, cậu không phải là quá rảnh rỗi sao?” Phía trước bay tới một câu nói nhàn nhạt, nhất thời làm cho sắc mặt Bạch Lãng trắng bệch, cúi đầu xuống.

Uy phong của Lão Đại, không có ai có dũng khí tới đụng đâu!

Thời gian này, ở nơi này từng điểm từng điểm nặng nề qua đi, nhưng không có một ai dám lên tiếng, lại không dám rời đi nửa bước.

Ba giờ sau, Mạc Yên cuối cùng cũng được đẩy ra từ phòng phẫu thuật, chuyển vào một phòng giám sát vô khuẩn.

Mẫn Lạp kéo khẩu trang xuống, một thời gian dài trong phòng mổ, đã làm cho sắc mặt của anh thoát nhìn có chút mệt mỏi.

Nam Bá Đông nhàn nhạt hỏi một câu, “Tình trạng của cô ấy như thế nào rồi?”

Mẫn Lạp nhìn anh một cái, “Cậu, tiểu tử này thật đúng là tàn nhẫn! Đối với một cô gái nhà lành yết ớt như thế, cậu cũng không tiếc giày vò như vậy, cậu sẽ không đau lòng sao?”

Nam Bá Đông mặt lạnh, giận tái mặt, “Ít nói nhảm đi! Nói chuyện chính!”

Thấy Nam Bá Đông vô tâm với chuyện đùa, Mẫn Lạp cũng nghiêm túc lại, “Giải phẫu rất thành công, ngoại thương thì đã chữa được, nhưng mà, ở nơi này...” Mẫn Lạp kéo tay chỉ vào trái tim một chút, “Thật là khó chữa!”

Sắc mặt Nam Bá Đông cứng đờ, ngay sau đó lại lạnh giọng nói, “Tôi sẽ cho cô ấy thời gian!”

Bỏ lại câu nói này phía sau, Nam Bá Đông liền trực tiếp hướng phòng giám sát vô khuẩn đi tới.

Mẫn Lạp giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng về bóng lưng của Nam Bá Đông hỏi một câu, “Còn có, cô ấy mang thai, cậu có biết không?”

Thân hình của Nam Bá Đông tức khắc dừng lại, hai tay nắm thành quyền, lại tiếp tục hướng về phía phòng giám sát vô khuẩn đi tới.

Nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Nam Bá Đông, Mẫn Lạp lắc đầu cười khổ, cậu đó nha, làm người ta bị thương thành như vậy, nhìn đi, sau này cậu sẽ chịu lại!

Nghĩ đến gương mặt tinh xảo mà tái nhợt như tuyết kia, Mẫn Lạp nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Một người phụ nữ vẫn luôn sống trong một cuộc sống hạnh phúc, đột nhiên bị người đàn ông của mình biến mình thành tấm bia, lại mất cả đứa bé, quá thảm khốc, ai mà có thể vượt qua được đây?

Đã một ngày trôi qua, mà Mạc Yên vẫn chưa tỉnh lại.

Rồi hai ngày, ba ngày, Mạc Yên vẫn chưa tỉnh.

Khí ép trong toàn bộ căn cứ càng ngày càng thấp, không người nào dám đến gần bên cạnh của Nam Bá Đông, ngay cả bọn người Ô Linh và Bạch Lăng cũng đều phải cẩn thận, không phải lúc bất đắc dĩ, thì bọn họ tuyệt đối không đến gần anh, sợ bị cơn thịnh nộ của anh lây sang.

Đến ngày thứ tư rồi mà người còn chưa tỉnh lại, rốt cuộc Nam Bá Đông không nhịn được liền vọt tới trước mặt của Mẫn Lạp, nắm cổ áo anh ấy quát, “Tại sao cô ấy vẫn còn chưa tỉnh? Nếu như cô ấy không tỉnh dậy, thì tôi cho cậu đi Châu Phi làm bác sĩ cho người rừng.”

Thế mà Mẫn Lạp tuyệt đối không sợ anh, ngược lại vẻ mặt buồn cười nhìn anh, từ từ kéo tay của anh xuống, vuốt vuốt lại cổ áo rồi mới nói, “Cô ấy cố tình cản trở, không có ý chí cầu sinh, mặc dù thân thể đang khôi phục, nhưng lại không phải điều cô ấy muốn, nên cô ấy lựa chọn mà thú ngủ đông, không muốn tỉnh lại, cái chuyện này lại không liên quan tới tôi.”

Sắc mặt Nam Bá Đông mềm nhũn ra, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Cần phải nghĩ biện pháp kích thích ý chí cầu sinh của cô ấy.”

“Kích thích như thế nào đây?”

Nhìn đến người đàn ông lúc nào cũng tỏ vẻ sạch sẽ lưu loát mà cũng có lúc phải lúng túng như thế này, Mẫn Lạp tốt bụng nhắc nhở, “Ví dụ như, cô ấy hận cậu...”

Vừa nghe thấy câu này, sắc mặt của Nam Bá Đông liền chìm xuống.

Tim, giống như bị một loại nào đó nặng nề đè ép, một hơi thở nhanh.

15. Chương 15: Thần Đồng

Mẫn Lạp lại giống như không nhìn thấy sắc mặt của Nam Bá Đông, anh vẫn ưu nhã, ung dung mà cười nói, “Tình cảm mãnh liệt nhất của con người, đó là yêu và hận, nếu như muốn kích thích sóng não của bệnh nhân có hiệu quả, một là người mà cô ấy quan tâm nhất, hai sẽ là người mà cô ấy hận nhất. Tôi tin, hiện tại khẳng định cô ấy hận cậu đến thấu xương, chỉ cần cậu nói chuyện nhiều với cô ấy, sóng não của cô ấy sẽ có phản ứng. Mặt khác, còn có một người mà cô ấy quan tâm nhất—đó là đứa bé, trong quá trình giải phẫu, tôi có thể cảm giác được, cô ấy vô cùng vô cùng quan tâm đến đứa bé đã từng sống trong bụng cô ấy ngày qua ngày, nhưng mà thật đáng tiếc...”

Mẫn Lạp nhớ tới thời điểm tự làm phẫu thuật nạo thai cho cô, tựa hồ trong tiềm thức của Mạc Yên cũng cảm giác được đứa bé đang rời cô, coi như đã chích thuốc mê sâu cho cô, nhưng cô vẫn như cũ trên bàn mổ giùng giàng, sóng não của cô, và tâm diện đồ đều xảy ra sự khác thường, giống như một loại kháng cự mãnh liệt, lại tựa hồ nói cho anh biết, cô đang van cầu anh đừng làm như vậy! Cầu xin anh đừng tàn nhẫn như vậy! Cầu xin anh giữ lại đứa bé cho cô!

Nếu như đứa bé còn có cơ hội sống sót, tới lúc đó cho dù có cưỡng lại mệnh lệnh của Nam Bá Đông, Mẫn Lạp cũng muốn giữ lại một mạng cho đứa bé.

Đáng tiếc, lúc đó Mạc Yên lại mất máu quá nhiều, lại còn bị kích thích nghiêm trọng, cả người đã sớm ở trong tình trạng sốc, đứa bé trong bụng cũng vì vậy thiếu dưỡng khí mà chết.

Anh không thể không đối với cô tiến hành giải phẫu nạo thai.

Nghĩ đến gương mặt xinh đẹp mà tái nhợt của Mạc Yên, Mẫn Lạp ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, nói tiếp, “Nói đến đứa bé, tôi nghĩ, nói không chừng để cho Nam Tinh tiếp xúc với cô ấy một chút, đó là một biện pháp tốt!”

“Nam Tinh?” Lòng mảy mảy Nam Bá Đông nhíu lại, “Nó chính là một đứa bé tự bế, làm sao có thể....?”

Mẫn Lạp khẽ mỉm cười, “Chuyện duyên phận giữa người với người là một lực hút rất kỳ diệu, có lẽ hai người đều là người thiếu đi người họ yêu ở chung một chỗ, mà nảy sinh ra một loại tình cảm không đồng dạng.”

Nam Bá Đông nhíu nhẹ mi một hồi, ngay lập tức liền đồng ý, “Được! Cậu đã nói như vậy, thì cứ thử xem!”

Mẫn Lạp lại nhắc nhở anh, “Cậu cũng là một thành viên không thể thiếu!”

Nam Bá Đông nhớ tới “câu nói yêu hận” ấy của Mẫn Lạp, nghĩ đến người trong lòng Mạc Yên hận là mình, mắt lạnh liếc anh, hừ một tiếng nặng nề, nghiêng đầu xoay người liền đi ra ngoài.

Mẫn Lạp cười cười, cũng không cho là ý gì, suy nghĩ một chút, anh đi nhanh về phía một ngôi nhà trúc ở phía sau biệt thự.

Ở nơi đó, chính là chỗ ở của con trai của Nam Bá Đông.

Một đứa bé năm tuổi có chứng tự bế—Nam Tinh.

Lúc này Mẫn Lạp lại không hề nghĩ tới, câu nói của anh lại như lời tiên tri.

Nam Tinh thật sự kéo Mạc Yên ra khỏi bóng tối, mà Mạc Yên, cũng ở đây sống cuộc sống sau này, đem phần tình thương của mẹ đối với đứa bé không được sinh ra của cô, dồn hết trên người của Nam Tinh đáng yêu, dùng tình yêu chữa đi chứng tự bế của Nam Tinh, tạo cho xã hội một thần đồng.

Hai người thiếu đi tình thương, đều coi đối phương như sinh mạng của thân nhân quan trọng nhất của mình, thành tâm bảo vệ lẫn nhau.

Ngôi nhà nhỏ bé ẩn ở trong rừng cây xanh biếc phía sau biệt thự, là một ngôi nhà bằng trúc hai tầng, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, một đứa bé cùng với hai người làm chăm sóc bé ở cũng xem như là rất rộng.

Lúc Mẫn Lạp bước tới cửa, giống như anh đang nhìn thấy bóng dáng cao lớn như núi của ngày xưa mà đứng im lặng tại chỗ như thần giữ cửa.

Anh gọi Bố Khảm và Mạnh Tẩu là hai người từ lúc Nam Tinh ra đời, liền đi theo bên cạnh Nam Tinh, cũng là người nhìn Nam Tinh lớn lên.

Đứa nhỏ Nam Tinh này từ nhỏ thân thể đã không được tốt, bị ốm đau hành hạ, mẹ bé lại chết thì khó sanh, không có ai cho bé tình thương của mẹ, mà Nam Bá Đông đối với đứa bé không mong đợi và cũng chẳng có tình cảm, không vui chào đón, đó là nguyên nhân, đứa bé từ từ bị tự bế, mà Bố Khảm và Mạnh Tẩu cũng không phải là người thân của bé.

Bố Khảm ức chừng trên dưới ba mươi, dáng người khô ngô cao lớn, là dân bản xứ Lào, dáng dấp lớn lên thật thà chất phát.

Bởi vì anh đối với Nam Bá Đông trung thành, Nam Bá Đông thấy anh yêu si mê Vũ Thành, cũng là người cùng anh lớn lên, nên lúc Nam Tinh chào đời, Nam Bá Đông liền để Bố Khảm tới bảo vệ Nam Tinh.

Mạnh Tẩu, chừng bốn mươi tuổi, là người hầu hồi môn của người vợ đã chết của Nam Bá Đông, sau khi cô chủ của bà khó sanh mà chết, liền toàn tâm toàn ý tận lực bảo vệ huyết mạch của cô chủ.

Bà cả đời chưa gả đi, nên đối với Nam Tinh coi như con ruột.

Bố Khảm vừa nhìn thấy bóng dáng của Mẫn Lạp, liền hướng anh cười thân thiện, “Chào, bác sĩ Mẫn!”

Anh biết, cứ cách mấy ngày Mẫn Lạp sẽ đến thăm Nam Tinh.

Mẫn Lạp cười hướng anh phát tay, giọng to nói, “Chào, Bố Khảm, Nam Tinh đâu?”

Bố Khảm chỉ trong phòng, “Ồ bên trong đấy, Mạnh Tẩu đang ở cùng bé.”

Anh vừa nói, vừa một bên cung kính mở cửa cho Mẫn Lạp.

Mẫn Lạp bước vào, bên trong phòng khách rộng rãi của nhà trúc, không giống như một phòng khách sạch sẽ ngăn nắp, mà giống như một phòng nghiên cứu cơ giới, ghế sofa, cái bàn, trên băng ghế ngồi, khắp nơi bày đầy linh kiện máy móc, thậm chí, ở bên cạnh trên một cái tủ gỗ, còn bày các loại vũ khí vô lực hạng nặng như súng ngắn và súng máy đã được lắp ráp.

Mẫn Lạp đi vòng qua đằng sau cái bàn lớn, rút cuộc ở giữa đồng lớn đồng võ nát vụn này, thấy được bóng dáng của một đứa bé chỉ có một thước, đang ngồi xổm dưới đất thành thạo và nhanh nhẹn thử đo độ của một cây súng lục.

Cảm giác được Mẫn Lạp tiếp cận, bé chợt đứng dậy, đem súng chỉ thẳng vào Mẫn Lạp, một đôi con người lam đậm được di truyền từ Nam Bá Đông, nghiêm nghị bắn một cổ hàn quang sắc bén lạnh lẽo, làm cho lòng Mẫn Lạp run lên, rồi lại đau xót.

Ánh mắt của Nam Tinh, không có chỗ nào giống như ánh mắt của đứa bé năm tuổi, ánh mắt của bé không trong sáng và tinh khiết, mà lại lạnh như băng, sắc bén, vô tình, lãnh khốc, nhưng thật ra lại giống như một con báo đang chuẩn bị sẵn mồi, nếu bé để mắt tới người, trong nháy mắt đó người sẽ cảm thấy một cổ nguy hiểm và uy hiếp tới tính mạng mình.

16. Chương 16: Sự Uy Hiếp Của Ác Ma (2)

Đợi sau khi Nam Tinh thấy rõ mặt người đàn ông ở trước mắt là Mẫn Lạp, lúc này bé mới từ từ buông tay xuống, lại quay đầu tiếp tục chơi với súng lục của bé, hoàn toàn không thấy sự tồn tại của Mẫn Lạp.

Mẫn Lạp bất đắc dĩ lắc đầu, đứa nhỏ xấu xa này thật không đáng yêu!

Nhìn thấy bé vẫn cứ sống trong thế giới của mình, hoàn toàn không trao đổi với những người bên cạnh, có đôi lúc, thậm chí bạn còn cho rằng bé là một người câm điếc không biết nói chuyện, Mẫn Lạp thật sự đã hi vọng, một ngày nào đó đứa bé thông minh này có thể đi ra khỏi thế giới đang bị đóng chặt của mình, đi tiếp xúc với thế giới tràn đầy sức sống, đi về phía cuộc sống tuyệt vời và kích thích của anh.

Mẫn Lạp đi tới sát vào trước mặt Nam Tinh, cười nói dịu dàng, “Tiểu Tinh, hôm nay đừng chơi với súng nữa, chú dẫn con đi gặp một người có được hay không?”

Nam Tinh không lên tiếng, cũng không ngẩng đầu lên, giống như không nghe thấy lời của anh.

Mẫn Lạp lại kiên nhẫn dụ dỗ bé, “Tiểu Tinh, con có muốn mẹ không?”

Nam Tinh chợt nâng mắt lên, con người lam đậm nổi lên một cổ gió bão, hung hăng trừng Mẫn Lạp.

Có thể Nam Tinh chưa từng thấy, chỗ tối sâu trong con người của bé, cất giấu một tia oán hận nồng đậm, không cam lòng, và bi thương.

Ngay cả người luôn tự xưng ưu nhã và mặt dày là Mẫn Lạp, khi anh nhìn vào ánh mắt sắc bén đó, cũng đều nhận không được mà sờ lỗ mũi, che dấu sự chật vật và lúng túng của anh.

Bị một đứa trẻ xấu xa dồn tới bước đường này, Mẫn Lạp thật sự có một loại cảm giác thất bại nặng nề.

Đứa trẻ này, thật không hổ là con trai của Nam Bá Đông, còn nhỏ tuổi, mà đã có một khí thế cường bá như vậy, nếu như sau này lớn lên, nhất định là sóng sau đè sóng trước.

Sau đó Mẫn Lạp ở trong lòng than nhẹ một tiếng, cũng không cần biết Nam Tinh có đang lắng nghe hay không, tiếp tục dùng thanh âm dịu dàng của anh ở nơi này tự nói, “Dáng dấp của cô ấy rất đẹp rất đẹp, một người lẳng lặng nằm trên giường bệnh, con có biết không? Cô ấy và con rất giống nhau, cũng không thích cùng người khác tiếp xúc, cô ấy mới vừa mất đi đứa con của mình, cô ấy hiện tại rất cô độc, cũng rất tuyệt vọng, cho nên, vẫn nằm trên giường cũng không chịu tỉnh lại, nếu như con chịu đi gặp cô ấy, chú tìn khi con thấy cô ấy, nhất định sẽ rất yêu thích yêu thích cô ấy. Tiểu Tinh, con có nguyện đi đánh thức công chúa của vương tử một lần hay không?”

Hai người kia cũng làm cho anh hao tổn rất nhiều khổ tâm nha!

Nam Tinh vẫn trầm mặc, vẫn ở nơi đó bắt tay vào thí nghiệm độ lắp ráp linh hoạt của súng, một hồi đánh bóng, một hồi lại lắp ráp, tới tới lui lui không biết bao nhiêu lần, mà Mẫn Lạp vẫn kiên nhẫn ngồi một bên chờ bé.

Lúc đó, Mạnh Tẩu đang dọn dẹp trong phòng đi ra ngoài, chào hỏi một tiếng, Mẫn Lạp cười phất tay với bà, Mạnh Tẩu lại tiếp tục đi làm việc của bà.

Chờ đến khi cây súng của Nam Tinh đã hoàn thành tất cả kiểm tra, thì thời gian cũng đã trôi qua gần hai tiếng.

Mẫn Lạp đột nhiên phát hiện, sự kiên nhẫn của mình càng ngày càng tốt rồi.

Còn may là, Nam Tinh không có cô phụ sự mong đợi và chờ đợi của anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh khốc của bé nhẹ nhàng ném cây súng ngắn đã được lắp ráp tốt một cái, trực tiếp ném thẳng vào trong lòng của Mẫn Lạp, lạnh lùng một tiếng, “Tặng cho chú!”

Nói xong, bé liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Mẫn Lạp nhìn thoáng qua cây súng lục nhỏ tinh xảo và khéo léo ở trong tay, khá lẩm, thật sự là một thiên tài, nhỏ như vậy, mà đã có thể lắp ráp ra vũ khí hạng nặng được, bình thường đứa nhỏ này luôn đem mình xem như bảo vật, làm sao hôm nay lại chịu đồng ý đi cùng anh một phen chứ? Thật là kỳ tích!

Chẳng lẽ là...?

Mẫn Lạp vẫn còn đang suy nghĩ, trong khéo mắt lại nhìn thấy một bóng dáng nhỏ lạnh lùng đã muốn đi ra cửa rồi, vội vàng đem cây súng nhỏ vất ở ngang hông, hướng về phía bóng lưng nhỏ của Nam Tinh rống một tiếng, “Tiểu Tinh, chờ chú một chút!”

Mẫn Lạp làm ba bước thành hai bước mà đuổi theo, nhìn thấy phương hướng mà Nam Tinh đang đi tới, anh có phần ngạc nhiên, “Tiểu Tinh, làm sao con biết cô ấy đang ở nơi nào?”

Nam Tinh khinh bỉ liếc anh một cái, thấp giọng hừ nhẹ, “Cháu không có điếc cũng không có câm nha!”

Mẫn Lạp bị lời nói của bé làm nghẹn một lúc, dừng lại cước bộ, đợi phản ứng kịp, liền không nhịn được vươn tay cầm hận muốn trọc trọc bé.

Phía sau của Nam Tinh lại giống như có một ánh mắt, lúc anh muốn hướng về phía bé trọc trọc, bé chợt quay đầu lại, mắt lạnh mang theo một cổ hàn khí, thật sự đem tay Mẫn Lạp vừa vươn ra ngượng ngùng thu lại.

Thấy Nam Tinh quay đầu tiếp tục đi, Mẫn Lạp không nhịn được hướng về phía vỏ não nhỏ kia lẩm bẩm một câu, “Thật là không đáng yêu!”

Mạc Yên cảm giác giống mình đang bị vây trong một thế giới bóng tối.

Ở nơi thế giới tối đen này, trong không khí tràn đầy sự lạnh lẽo, gió lạnh thổi ào ào, thổi làm cho người cô toát ra khí lạnh, dưới chân đạp chính là một mảnh nước màu đỏ, âm u khinh khủng, không có một chút ấm áp.

Cô hận không được cứ như vậy ngã xuống, vĩnh viễn không muốn tỉnh lại một lần nữa.

Nhưng mà ở trong tiềm thức, cô lại cảm thấy có vô số ràng buộc, giống như từng sợi tơ chém không đứt, đang không ngừng lôi kéo thần kinh của cô.

Đó là...sự ám áp đến từ ba, mẹ, còn có anh trai.

Sự tồn tại của bọn họ, dĩ nhiên khiến cho sự tuyệt vọng của cô, đối với cái thế giới này sinh ra một tia lưu luyến và không nỡ.

Nhưng mà, cho dù như vậy, cô cũng không muốn tỉnh lại.

Cô muốn chạy trốn, cô sợ hãi khi phải đối mặt với những thứ chuyện đoàn kết của nhân dân đã làm cho cô khó chịu, đã làm cho cô khổ sở, đã làm cho cô tuyệt vọng và thống hận.

Nếu như có thể, cô muốn cứ như vậy vẫn tiếp tục núp ở trong cái sừng thông minh của mình, tiếp tục ngủ mê man.

Thế nhưng, rõ ràng có người không cho phép cô tiếp tục tiêu cực mà ngủ say như vậy nữa.

Cô nghe được thanh âm triệu hồi của ác ma.

Cô nghe được thanh âm ác ma âm ngoan đang nói chuyện với cô, “Em tốt nhất nên nhanh chóng tỉnh lại cho tôi, em đừng quên, em vẫn còn nợ tôi một lời hứa khi em thua! Từ nay về sau, em, Mạc Yên, sinh ra là người của Nam Bá Đông, chết cũng là quỷ của Nam Bá Đông! Không có mệnh lệnh của tôi, cho dù em chết, tôi cũng phải xuống hoàng tuyền kéo em trở về!”

Cô phớt lờ anh!

Cô cụp lỗ tai đang dựng đứng của mình, không coi anh ra gì!

Nhưng vì cái gì, cô rõ ràng đã cụp lỗ tai, âm thanh ma quỷ của anh vẫn chui vào lỗ tai cô, đã tàn nhẫn và châm biếm tâm linh và thần kinh yếu ớt của cô.

“Tôi cho em thời gian một ngày để cân nhắc, nếu như ngày mai em còn chưa tỉnh lại, cũng đừng trách tôi không khách khí, tôi sẽ trực tiếp phá hủy ba mẹ mà em yêu thương, còn có vị anh trai thân ái tài giỏi xuất sắc của em, nếu như em mong muốn sống ở trong địa ngục, vậy tôi sẽ khiến cho tất cả bọn họ đều xuống cùng với em!”

Trái tim nhỏ của Mạc Yên đang ngủ mê man bỗng run lên, cô không có chút nghi ngờ về thực lực của ác ma này, anh đã nói ra, thì khẳng định sẽ làm được!

Không được! Cô không thể để cho anh hại ba mẹ và anh trai! Không được! Tuyệt đối không được!

Nhưng mà, vừa nghĩ tới cứ như vậy làm cho ác ma này được như ý, nghĩ đến sau này đều phải ở bên cạnh ác ma này, cô không cam tâm! Cô làm sao có thể cam tâm đây!

17. Chương 17: Ai Sưởi Ấm Ai (thượng)

Nam Bá Đông vừa nói ngoan thoại(*), một bên lại nheo mắt phượng, thật chặt khoá trên khuôn mặt lớn lên tuyệt mỹ của cô, không dám bỏ qua một chút biểu tình của cô.

(*) Ngoan Thoại: lời nói hung ác quyết tâm giết hoặc làm những điều kinh khủng đối với kẻ được đề cập trong lời nói.

Khi thấy cơ mặt của cô giật giật, khi thân thể cô bắt đầu run nhè nhẹ, anh cho rằng cô sẽ ngay lập tức tỉnh dậy, tâm luôn lạnh nhạt trầm ổn không gợn sóng, thế mà lại khấn trương nhảy lên “Bằng bằng”.

Nhưng mà, sau khi anh khấn trương một hồi lâu, cô đáng chết đã bình phục, cũng không có tỉnh lại, Nam Bá Đông tức giận chìa tay ra, đặt trên cổ họng của cô, thật sự muốn cứ như vậy quên hết tất cả một phen bóp chết cô.

Cái người phụ nữ đáng chết này, lúc nào thì Nam Bá Đông anh lại để một người phụ nữ như vậy ở trong lòng?

Chỉ cần vừa nghĩ đến chính mình thế mà lại nghe Mẫn Lạp nói cái gì “bàn luận Yêu và Hận”, ngu ngốc mà chạy trước mặt cô đối cô nói lời ngoan thoại, anh đã cảm thấy thật bức mình.

Anh dụng tâm như vậy, không phải là muốn cô nhanh một chút tỉnh lại sao? Cho dù cô có tỉnh lại, sẽ đối với anh kêu đánh kêu giết, chung quy cũng tốt hơn bây giờ, nửa chết nửa sống mà nằm ở nơi này, nhìn thấy sẽ khiến cho anh khó chịu, trong lòng giống như bị một tầng sương mù bao phủ, kìm nén đến mức khiến anh thở không được.

Nhưng mà kiếp này anh còn chưa có tiếp nhận tình cảm tốt đẹp của người nhà, cho dù anh giống như một thằng hề ở chỗ này biểu diễn, cô vẫn ngủ say trong thế giới của mình, chết cũng không chịu tỉnh dậy liếc anh một cái.

Nam Bá Đông hung hăng nhìn chằm chằm sắc mặt của Mạc Yên, nhìn một hồi lâu, cuối cùng, vẫn là hít thở sâu, kìm xuống nội tâm tức giận của chính mình, bắt lực và sợ hãi, thật sự đem tay anh thu về, đổi lại thanh âm trầm trầm ở bên tai của cô nói, “Em không muốn tỉnh dậy có đúng không? Có phải là không tin lời nói của tôi? Có muốn hay không, tôi lập tức chứng minh cho em xem?”

Mạc Yên nghe thấy thanh âm của Nam Bá Đông, giống như thanh âm ma quỷ từ trong địa ngục xông tới, càng không ngừng đâm vào lòng của cô.

Nhìn thấy trên mặt của Mạc Yên mới vừa rồi yên tĩnh, lại bắt đầu xuất hiện vẻ mặt cau mày và giãy giụa, Nam Bá Đông tiếp tục gia tăng âm thanh kích thích, âm thanh còn lạnh hơn băng, “Tôi nói rồi, tôi cho em thời gian một ngày để suy tính, em là một người thông minh, đừng ép tôi phải ra tay, em hãy nhớ rõ, một ngày, em chỉ có thời gian một ngày, sáng sớm ngày mai nếu em còn chưa tỉnh lại, tôi nhất định trói ba mẹ em và anh trai em tới nơi này cùng với em!”

Nam Bá Đông khí thế cực kỳ hung ác, nhìn thấy đôi môi nhợt nhạt của cô, anh cúi đầu gặm cắn lên đó.

Tựa như mang theo phát tiết, hung hăng mút hôn cô.

Nhưng mà, bất kể anh hôn kịch liệt như thế nào, bất kể anh thô lỗ gặm cắn ra sao, còn có dịu dàng mà hôn, Mạc Yên vẫn cứ giống như xác chết, không cho anh một chút đáp trả.

Thất bại, một thất bại nghiêm trọng!

Ngay tại khi ánh mắt Nam Bá Đông trừng đến chảy máu, đột nhiên nghe ở cửa truyền đến một tiếng hừ lạnh, “Thật thất bại!”

Tiếng trẻ con thanh thúy kia, Nam Bá Đông không cần quay đầu, cũng biết là ai!

Đang lúc Nam Bá Đông đang nín một bụng khí không có chỗ phát tiết, đi nhanh mà tới, một tay kéo Nam Tinh đến trước mặt mình, hai tròng mắt âm lãnh theo dõi bé, cười lạnh nói, “Tiểu tử thú vị, đừng tưởng Lão tử lưu một mạng của con lại thì có nghĩa là yêu con, nếu con còn dám ở trước mặt Lão tử càn rỡ, ta có thể một súng bắn chết con!”

Nam Tinh lại tuyệt đối không sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như vừa lạnh vừa khóc, chỉ có cặp con ngươi lam đậm giống như Nam Bá Đông, có một luồng bão táp màu đen ngưng tụ.

“Ông tốt nhất nên giết tôi, dù sao tôi cũng chán sống, ông dám không?”

“Con nói thử ta có dám hay không!” Nam Bá Đông đang muốn một chưởng chụp qua, Mẫn Lạp vội vàng đi lên bắt lấy tay anh.

Xem bọn họ hai người cha con này hiện tại kích động đến căm hận giống như đang đối mặt với kẻ thù, Mẫn Lạp thật đúng là sợ hai người cha con này chuyển động một bước, cũng đều hận không được muốn tiêu diệt đối phương trong một lần, khiến trách nói, “Được rồi được rồi, các người làm gì vậy? Tôi mời các người tới đây, là muốn cứu Mạc Yên, không phải để cho các người tới đây gây gỗ!”

Nói xong, Mẫn Lạp một phen đoạt lại Nam Tinh trong tay Nam Bá Đông, đưa bé tới trước mặt của Mạc Yên, dịu dàng hỏi, “Tiểu Tinh, nhìn xem, cô ấy chính là Mạc Yên, con thích cô ấy không? Muốn cô ấy làm mẹ của con không?”

Khi ánh mắt của Nam Tinh rơi xuống trên gương mặt trắng đến gần như trong suốt của Mạc Yên, thể mà bé lại cảm thấy trong lòng giống như bị đụng phải một cái, tay nhỏ bé, kim lòng không được đưa về phía mặt của Mạc Yên, theo lông mi, mắt, lỗ mũi, đôi môi cô, từng điểm đi xuống.

Cảm xúc của đầu ngón tay lại tốt đẹp đến như vậy, tốt đẹp đến mức...làm cho bé không muốn buông ra.

Trong mũi, có một mùi thuốc nồng nặc, để sát một chút, còn có thể ngửi trên người cô truyền tới một mùi thơm tự nhiên, rất dễ chịu! Dễ ngửi đến làm cho em không nhịn được ghé khuôn mặt nhỏ nhắn vào nằm trong ngực của Mạc Yên, thật sâu cảm nhận hơi thở của cô, như vậy ấm áp và thơm, có phải hay không...chính là mùi hương của mẹ?

Một khắc ở nơi này, Nam Tinh quyết định, bé muốn cả đời bảo vệ người phụ nữ này!

18. Chương 18: Ai Sưởi Ấm Ai (hạ)

Là đứa bé có chứng tự bế luôn luôn cô độc, không đến gần người khác, tính khí lại nóng nảy.

Từ nhỏ Nam Bá Đông lớn lên trong môi trường dấm đá nhau, sau khi mười lăm tuổi thì bị người cha thân yêu của mình hạ lệnh trục xuất, cho nên, anh không biết yêu là gì, đối với anh mà nói, giữa người với người, chỉ có lợi dụng và bị lợi dụng.

Cho nên, cho dù là đối với Nam Tinh, cho tới bây giờ anh cũng chưa dùng tâm qua, không có dồn vào một chút yêu thương.

Nhìn thấy Nam Tinh luôn luôn cô độc và lạnh lẽo, thể mà lại biểu hiện thân thiết đối với Mạc Yên, trong lòng Nam Bá Đông có một mùi vị không nói ra được, vừa chua xót, vừa chát, vừa đau, vừa ghen ghét, vừa đố kị...tất cả mọi tư vị đều xông lên đầu.

Mẫn Lạp nhìn sắc mặt âm tình bất định của Nam Bá Đông, dắt anh đi ra ngoài, “Nói không chừng Nam Tinh thật sự có thể đánh thức cô ấy, để cho bọn họ thử chung sống xem sao!”

Nam Bá Đông lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Mạc Yên thật sâu một cái, lúc này mới đi theo Mẫn Lạp đi ra ngoài.

Bên trong phòng, yên lặng không một tiếng động.

Chỉ còn lại một người là Mạc Yên yên lặng nằm trên giường nghỉ ngơi, còn có một cậu bé vẫn như cũ nhẹ nhàng nằm ở trước ngực của cô.

Thần thái của Mạc Yên không ngờ lại bình thản và tĩnh mịch.

Mà Nam Tinh, khuôn mặt nhỏ bé luôn luôn tàn bạo kia, thể mà cũng tràn đầy nhu hoà.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy vẻ mặt của một lớn một nhỏ này, khéo môi Mẫn Lạp gọi lên một chút vui vẻ, nói với vẻ mặt đang khó chịu của Nam Bá Đông, “Đi, đi uống rượu!”

Lúc cảm giác được Mẫn Lạp và Nam Bá Đông muốn rời đi, lúc này Nam Tinh mới ngẩng đầu lên, một đôi mắt lam đậm sáng chói như sao, ngược lại lúc này lại như đứa trẻ hồn nhiên và tò mò.

Sau một lúc, thể nhưng bé lại bò lên giường, nằm bên người Mạc Yên, tay nhỏ bé ôm lấy Mạc Yên, nhẹ nhàng nói ở bên tai cô.

“Bọn họ nói, mẹ con bị con hại chết, lúc mẹ sinh con ra, bị xuất huyết mà chết.”

“Bọn họ nói, con thật sự đáng thương! Có ba mẹ sinh, nhưng không có ba mẹ thương.”

“Bọn họ nói, con đây một thân thai độc (nhiệt độc trong thai), sợ là muốn sống, cũng sống không lâu. Thật ra thì con len lén nghe được ba và chú Mẫn Lạp nói chuyện, chú nói, con đây là từ trong thai mang tới cổ độc, bây giờ còn chưa tìm được biện pháp, không có thuốc chữa được, chỉ có thể tạm thời dùng thuốc kìm chế.”

“Mạnh Tẩu nói, nhìn con cô độc như vậy, bà rất đau lòng, nếu như cô chủ vẫn còn, mẹ nhất định sẽ không để con cô đơn như vậy, bà nói, hi vọng ba cưới một người phụ nữ thương con thật lòng, để cho con có một gia đình hoàn chỉnh.”

“Có rất nhiều người phụ nữ muốn đến gần ba, muốn lấy lòng ba, nhưng mà, con không thích họ, ghét họ, từng người từng người một có mùi thú vị sắc cả người, giống như một tên hề khó coi đến chết.”

“Chỉ là, con thích cô! Mạc Yên, con cũng rất muốn một người mẹ, cô làm mẹ con có được hay không?”

“Mẹ, mẹ, mẹ...”

Nam Tinh ôm cô thật chặt, đem khuôn mặt nhỏ nhắn thân thiết dính vào trên cánh tay cô, cọ cọ, bé không có nhìn thấy, khéo mắt của Mạc Yên chảy xuống hai hàng nước mắt.

Thủ đô, trong bộ chỉ huy của quân khu.

Trong phòng làm việc của Tư lệnh rộng rãi và sáng ngời, có hai lão già đang ngồi hút thuốc.

Nói bọn họ già, thì chẳng qua là mới năm sáu chục tuổi, chỉ là bình thường Tần Kiến Quốc mặt uy nghiêm và Mạc Vấn nho nhã, lúc này đều giống như già đi mười tuổi. Đặc biệt là Mạc Vấn, ngay cả điều thuốc cầm trên tay đều run rẩy.

Trước mặt bọn họ, đang bày ra mấy phần quân sự báo cáo của những lính tham gia hành động của Tam Giác Vàng nộp lên, nội dung bên trong nhìn thấy mà giật mình, quả thật làm cho hai lão già có một nỗi đau như vạn tên xuyên tim.

Sau khi một nhóm người của Tần Thiên Nham về nước, trừ trạng thái bề ngoài không tốt lắm của Tần Thiên Nham, những người còn lại vừa tỉnh lại thì liền nộp lên bản báo cáo.

Tại thời điểm Tần Thiên Nham bắn chết Mạc Yên, bọn họ đều có mặt ở chỗ đó, cho nên báo cáo cũng đều có ghi lại trong hồ sơ, khi Tần Kiến Quốc và Mạc Vấn thấy mấy phần báo cáo này, hai người đều ngu ngơ! Đặc biệt là Mạc Vấn, con gái và cháu ngoại đều không có, đối với ông là một sự đả kích, giống như là trời sập xuống, trong nháy mắt cảm giác long trời lở đất.

Trong chớp mắt khi thấy báo cáo đó, ông thật sự có tâm tư muốn giết Tần Thiên Nham.

Đó là hai mạng người sống sờ sờ đó nha!

Hai vợ chồng bọn họ vẫn cho rằng Tần Thiên Nham chính là người chồng của Mạc Yên trong cuộc đời này, vậy mà hôm nay, anh thế mà hủy diệt mạng của Mạc Yên và đứa bé còn chưa sinh ra đời sao?

Mạc Vấn cũng nhịn không được đem tàn thuốc ở trong tay hung hăng dè một cái, chột đứng bật dậy, xông vào phòng làm việc lấy súng lục của mình vất ngang hông, liền hướng bệnh viện quân khu vọt đi.

“Lão Mạc, Lão Mạc, ông đi đâu vậy? Ông chờ tôi một chút!” Tần Kiến Quốc vừa rống, vừa nhanh chóng đuổi theo.

Lúc chạy ra, thì Mạc Vấn đã lên xe, tự mình lái xe bay thẳng ra ngoài, tốc độ kia, nhanh đến mức làm người ta kinh ngạc.

Tần Kiến Quốc sợ có chuyện không may, vội vàng kêu nhân viên bảo vệ lên xe, “Nhanh, mau chóng lái xe đuổi theo Tham mưu trưởng!”

Khi Mạc Vấn một thân sát khí chạy tới trước giường bệnh của Tần Thiên Nham muốn chất vấn, lại thấy một mặt thất bại, gãy vỡ xương của Tần Thiên Nham, Mạc Vấn chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng, lý trí mất đi cũng đột nhiên trở lại.

Hiện tại, khó khăn nhất, thương tâm nhất, và người thống khổ nhất, phải là đứa nhỏ này mới đúng?

Tần Thiên Nham đối với Mạc Yên rất tốt, đối với Mạc Yên nuông chiều, một điểm một giọt bọn họ đều nhìn thấy ở trong mắt, đã có bao nhiêu ngày đêm, ông và Bạch Yên đã nói đến Tần Thiên Nham và Mạc Yên, đều ở đây vì Mạc Yên vui mừng, may mắn khi Mạc Yên tìm được một người đàn ông yêu thương con bé như vậy.

Nhưng mà, tình yêu mãnh liệt như vậy, nhưng ở trước mặt quân lệnh và quân pháp nặng như núi, đối mặt với quốc gia đại nghĩa và uy hiếp đến tính mạng của đồng đội, anh thật sự rất đắn đo lựa chọn, buộc anh đại nghĩa diệt thân, lúc đối với người phụ nữ yêu nhất của mình, thật là một loại đau bao sâu? Một loại bị thương sâu hơn? Nhiều hơn một phần tình cảm đau thương? Nhiều hơn một loại hành hạ đau đớn?

Nhưng mà, mặc dù ý định muốn giết anh mất đi, nhưng Mạc Vãn vẫn kìm nén không được trong lòng hận ý, nội tâm nồng đậm tức giận và bị thương đến cơ hồ làm cho tim ông bị choáng, làm cho ông hung hăng giơ tay, nặng nề đánh vào trên mặt của Tần Thiên Nham.

Tần Thiên Nham giống như một người đàn độn, không phản kháng, cũng không nói chuyện.

Mạc Vãn nhìn thấy bộ dáng của anh, nỗi đau trong lòng lại càng sâu, thanh âm ông nghẹn ngào hỏi, “Thiên Nham, con có biết, Mạc Yên đã có thai gần ba tháng hay không? Ba tình nguyện con nhiệm vụ thất bại, cùng chết với Yên nhi, cũng không muốn con tự tay giết con bé và đứa nhỏ! Con có biết hay không, cử chỉ của con đại biểu cho cái gì?”

Thân thể Tần Thiên Nham rung mạnh, chợt ngược mắt nhìn về phía Mạc Vãn.

Trong cặp con ngươi đỏ ngầu kia của Mạc Vãn, chứa đựng ông không muốn tin tưởng, nhất định cũng không dám tin tưởng.

Tần Thiên Nham đột nhiên vươn tay ôm thật chặt Mạc Vãn, khóc rống, “Ba, thật xin lỗi! Thật xin lỗi!”

Mạc Vãn ngẩng đầu lên, trong nháy mắt một mặt tràn đầy nước mắt, nhìn Tần Thiên Nham đang ôm mình mà khóc, ai nói con trai có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới lúc đau lòng thôi.

“Ba, ba yên tâm! Con đã nói rồi, nếu như cô ấy không còn sống, con sẽ đi theo cô ấy xuống đất!”

Tần Thiên Nham vừa sờ đến cây súng bên hông của Mạc Vãn, lập tức rút ra, “Rắc rắc” một tiếng đưa lên đầu, trực tiếp nhắm ngay não của mình, nhắm mắt lại, dùng sức bóp cò súng.

19. Chương 19: Sống Phải Thấy Người, Chết Phải Thấy Xác!

“Không cần...”

“Dừng...”

Theo hai tiếng thê lương kêu to, Tần Kiến Quốc và Lương Mộc Lan cùng nhau vọt vào phòng bệnh, ngay sau đó, lại nhìn thấy Tần Thiên Nham vừa mới bóp cò súng “Bá bá bá” vẫn còn bình an vô sự, dọa bọn họ sợ đến thiếu chút nữa hồn bay phách lạc, tâm mới được xem là đã trở về chỗ cũ.

Thì ra, trong súng không hề có đạn!

Mới vừa rồi Tần Kiến Quốc và Lương Mộc Lan đứng ở ngoài cửa, đã nghe thấy lời Mạc Vãn nói, trong lòng cũng cảm thấy rất bị thương và đau khổ.

Nhưng mà, bất kể như thế nào, Tần Thiên Nham là con trai của bọn họ, bọn họ cũng không hi vọng anh gặp chuyện không may.

Lương Mộc Lan rốt cuộc là người từng trải việc đời, rất nhanh liền trấn định lại, vội vàng bước lên khuyên Mạc Vãn, “Lão Mạc, tôi hiểu rõ chuyện này Thiên Nham làm không được tốt, là Thiên Nham có lỗi với Mạc Yên, là nhà họ Tần chúng tôi có lỗi, Mạc Yên xảy ra chuyện, mọi người trong chúng ta ai cũng đều đau

lòng. Nhưng mà, ai bảo Thiên Nham lại khoác lên bộ quân phục đây? Nó nhận quân lệnh này, rồi hoàn thành nhiệm vụ này, ngay lúc đó nó lựa chọn có bao nhiêu khó khăn, tôi nghĩ trong lòng ông cũng rất rõ ràng, tâm ý Thiên Nham đối với Mạc Yên, là một lòng cho đến chết. Ở dưới tình huống đó, Thiên Nham lại chọn buông tay người vợ mà nó yêu thương nhất, nội tâm của nó đều so với chúng ta đều phải cảm thấy thống khổ và khổ sở hơn mới phải. Lão Mạc, tôi hiểu tâm tình của ông, nhưng mà ông lại là cấp trên của nó, có phải hay không, hay không hiểu cho nó một chút?”

Mạc Vấn lòng hận đoạt lại cây súng trong tay của Tần Thiên Nham, hai tròng mắt màu đỏ hung hăng trợn mắt liếc Tần Thiên Nham một cái, xoay người đoạn tuyệt mà đi.

Ra cửa, Mạc Vấn mới cảm thấy trên mặt mát lạnh, đưa tay lên sờ, mới phát hiện một tay đều toàn là nước mắt.

Nghĩ đến Mạc Yên, tim của Mạc Vấn vừa kìm nén lại đã bắt đầu đau nhói.

Là bảo bối được cưng chiều từ nhỏ đến lớn như châu như bảo của nhà họ Mạc bọn họ, cứ như vậy mà biến mất sao? Nếu như tin tức này mà để Bạch Yên và Mạc Hà biết được, bọn họ nhất định sẽ giống như ông, cảm giác đều muốn nổi điên rồi sao?

Yên nhi, đứa con gái ngoan của ta...

Từ nhỏ đến lớn, Yên nhi đều biểu hiện đặc biệt hiểu chuyện và nhu thuận, cái miệng nhỏ nhắn ngọt sớt, luôn luôn dụ dỗ bọn họ vui vẻ.

Là một bảo bối như vậy, tự nhiên nói biến mất là biến mất, làm cho Mạc Vấn tiếp nhận như thế nào đây?

Nếu như, nếu như Mạc Yên không có chết giống như báo cáo của mấy người kia, nếu như con bé còn sống...

Vừa nghĩ tới Mạc Yên còn có khả năng là còn sống, trong lòng tuyệt vọng lại tự nhiên nảy sinh ra một cổ hy vọng mới, Mạc Vấn vội vàng lái xe, trở về văn phòng của Tham mưu trưởng trong quân khu.

Chỉ cần có một tia hy vọng, ông cũng sẽ không bỏ qua!

Yên nhi, bảo bối của ba, bất kể con đang lưu lạc ở nơi nào, chỉ cần con chưa chết, ba nhất định sẽ tìm con trở về.

Trở lại phòng làm việc, Mạc Vấn đi qua đi lại, ông rất muốn đích thân đi Tam Giác Vàng tìm Mạc Yên, nhưng mà, thực tế thì một Tham mưu trưởng không được phép rời quân khu, nghĩ đến chính mình không đi được, hai chân Tần Thiên Nham lại bị trúng đạn, nhất thời cũng không đi được, hơn nữa lại không được đi Tam Giác Vàng, vậy còn ai có thể thích hợp đi đây?

Trong đầu đột nhiên hiện ra một người—Mạc Hàn.

Mạc Hàn là con trai của em trai thứ hai của ông, đứa nhỏ này và Tần Thiên Nham đều xuất sắc như nhau, ở trong quân đội biểu hiện cũng xuất sắc, nó là một đứa bé kiêu ngạo, hôm nay đã có một vị trí quan trọng bí mật trong Cục Quốc An.

Nghĩ đến chuyện cấp bách cứu Mạc Yên, Mạc Vấn không nói hai lời liền lập tức gọi điện thoại cho Mạc Hàn.

Điện thoại vừa vang lên, Mạc Hàn đang nhìn một đám người đang huấn luyện đối chiến, vừa nhìn thấy mã số điện thoại bí mật bị niêm phong, chợt đứng dậy, một bên đi ra ngoài, một bên nhận, “Alo!”

“Mạc Hàn, là bác cả đây!”

Nghe thấy thanh âm lộ ra một tia nhỏ giọng và nghẹn ngào của Mạc Vấn, Mạc Hàn giọng đau lòng run lên, “Bác cả, đã xảy ra chuyện gì?”

“Yên nhi, con bé....đã xảy ra chuyện rồi!”

Mạc Hàn cũng nghe thấy chuyện Mạc Yên bị bắt cóc, mấy ngày nay, cả nhà bọn họ ai cũng lo lắng cho con bé.

Hôm nay lại nghe Mạc Vấn nói con bé xảy ra chuyện, lại nghe thấy giọng nói Mạc Vấn bàng hoàng và yếu ớt, thông minh như Mạc Hàn đều có thể liên tưởng những thứ ghê rợn có khả năng, trong lòng đánh một cái lạnh run, “Bác cả, bác cần, con làm gì?”

Mạc Vấn nghe được thanh âm tỉnh táo và bình tĩnh của Mạc Hàn, lý trí cũng trở về, “A Hàn, con có rãnh hay không? Nếu có, lập tức đến quân khu tìm bác một chút, gặp mặt rồi nói sau!”

“Được, con lập tức tới ngay!”

Mạc Hàn vừa cúp điện thoại, thì liền gọi điện cho cấp trên của mình xin phép một cái, lập tức vội vã lái xe hướng về phía quân khu.

Mạc Yên, không chỉ là bảo bối của một nhà bác cả, mà còn là tâm can bảo bối của nhà bọn họ.

Nhà họ Mạc bọn họ, có thể có một cô con gái như hoa như ngọc như vậy, nếu quả thực đã xảy ra chuyện gì, thương tâm đau lòng, không chỉ riêng nhà bác cả, còn có bọn họ, những nhóm người thân của cô.

Mạc Vấn vừa nhìn thấy bóng dáng cao lớn lạnh lùng của Mạc Hàn, ngay lập tức từ băng ghế ngồi đứng lên, đi tới, một phen giơ tay ôm lấy Mạc Hàn, tâm đang rối loạn giống như tìm thấy được chỗ dựa.

Đúng vậy, ông là một người lính! Một lão quân nhân chinh chiến ở sa trường mấy chục năm!

Theo lý, ông cần phải biểu hiện lãnh khốc hơn, bình tĩnh hơn một chút mới phải, theo lý, ông không nên biểu hiện yếu ớt và khổ sở giống như bây giờ.

Nhưng mà, hiện tại ông chỉ có một đứa con gái thân yêu, là một người cha lo lắng cho sự sống chết của con gái.

Nhìn thấy Mạc Vấn như vậy, trong lòng của Mạc Hàn đau nhói.

Đây là bác cả của anh, ở trong ấn tượng của Mạc Hàn, cho tới bây giờ ông đều luôn tao nhã, là một quân sư bình tĩnh mà chỉ huy, ông có một trí thông minh hơn người, có một phong thái ung dung, khi nào thì lại thấy một bác cả sợ hãi như vậy chứ?

Yên nhi, Yên nhi của nhà họ Mạc của bọn họ, anh họ nhất định sẽ tìm được em, sống phải thấy người, chết....cũng phải thấy xác!

Trong tổng bệnh viện của quân khu.

Sau khi Mạc Vấn tự nổi giận bùng bùng bỏ đi, Lương Mộc Lan mặt đau lòng nhìn con trai của mình.

Đã như vậy mấy ngày trôi qua, không thấy thần thái phấn chấn trước kia của con trai, thay vào đó chính là bộ dáng nửa sống nửa chết như hiện tại, Mạc Vấn ông ta đau lòng cho con gái của mình, chẳng lẽ Lương Mộc Lan bà lại không đau lòng cho con trai của mình sao?

Việc đã đến nước này, bọn họ ngoại trừ đau lòng, khổ sở, còn có thể làm được chuyện gì, nếu như hối hận, đau lòng và sám hối có thể đổi lấy mạng sống của Mạc Yên, Lương Mộc Lan bà là người đầu tiên hướng về phía Mạc Vấn quỳ xuống, cầu xin sự tha thứ của bọn họ!

Nhưng mà, nhìn bộ dáng ngây ngốc của con trai mình, lúc này Lương Mộc Lan lo lắng hơn là, mức độ con trai của bà yêu Mạc Yên, cứ sợ sẽ bị ác mộng của Mạc Yên vây quanh cả đời, thoát ra không được, thật sự hoá điên thì đó chính là tội nghiệt của cả đời rồi.

Nhìn thấy bộ dáng của Tần Thiên Nham ngây ngốc ngờ ngạc giống như mất linh hồn, Lương Mộc Lan đau lòng mà ôm anh vào trong ngực, “Con trai ngoan, con đừng như vậy, mẹ nhìn mà rất đau lòng.”

Tần Thiên Nham giống như không nghe thấy lời của bà nói, con người thông minh, trong suốt ngày ấy, lúc này lại hoảng hốt, hoàn toàn không có tiêu điểm.

Anh không biết, tại sao anh bắn mấy phát súng mà lại không có chết?

Chú Mạc lừa gạt anh, ông không muốn anh đi xuống theo Mạc Yên sao?

Mạc Yên của anh, đi thật rồi sao?

Không! Anh không tin! Anh không thể cứ như vậy nằm ở trên giường bệnh, anh phải đi tìm cô.

Sống phải thấy người, chết...phải thấy xác!

Tần Thiên Nham đẩy Lương Mộc Lan ra, liền muốn đứng lên, nhưng hai chân vừa động, vết thương liền như ngàn vạn cây châm đâm vào rất đau đớn, nhưng anh không để ý, chột đứng mạnh dậy, liền lập tức làm cho vết thương vỡ toang ra, băng gạc liền nhiễm một mảng đỏ.

Lương Mộc Lan thấy thế thì liền sợ hãi, trực tiếp vọt ra cửa, kêu to, “Bác sĩ, bác sĩ mau tới đây...”

Phòng của Tần Thiên Nham đang ở là phòng bệnh săn sóc đặc biệt cao cấp, khi Lương Mộc Lan rống to một tiếng, toàn bộ y tá đứng chữa bệnh và chăm sóc với phòng làm việc của bác sĩ đều bị kinh động, tất cả ngay lập tức đứng dậy, hướng bên này chạy tới.

Tần Kiến Quốc giận Tần Thiên Nham tùy hứng và cố chấp, một cái tát liền quét tới, đánh Tần Thiên Nham đang đứng lên ngã xuống đất, chỉ vào mũi anh mà mắng, “Nhìn bộ dạng bất lực này của con một chút đi, đi ra ngoài, đừng nói là con trai của Tần Kiến Quốc.”

Lương Mộc Lan nhìn thấy chồng chẳng những không bảo vệ con trai của mình, mà còn rất muối ở trên miệng vết thương của anh, bà giống như con sư tử cái đang bảo vệ con của mình mà vọt tới, chột đẩy Tần Kiến Quốc, “Lão Tần, ông đây là muốn làm gì? Con trai đã như vậy, ông còn muốn hành hạ nó, ông không phải thật sự muốn bức chết nó chứ?”

20. Chương 20: Kế Hoạch Phản Kích

Tần Kiến Quốc chỉ vào Tần Thiên Nham cả người tràn đầy bị thương và vô lực đang ngã trên mặt đất, vừa đau vừa hận, “Con nhìn lại cái tướng bất lực này của con đi, có đánh được hấn ta không?”

Lương Mộc Lan trợn mắt liếc ông một cái, lưỡi phải để ý đến ông, bà đi đến bên cạnh của Tần Thiên Nham, muốn đỡ anh đứng dậy, nhưng bà chỉ có một chút sức lực, như thế nào có thể đỡ Tần Thiên Nham ột mét tám đây, khiến cho cả buổi cũng không thể kéo Tần Thiên Nham lên, Lương Mộc Lan thấy Tần Kiến Quốc đứng ở chỗ này mặt lạnh liếc nghiêng, không nhìn được khí tức từ trong lòng, hướng về phía Tần Kiến Quốc rống giận, “Tần Kiến Quốc, ông còn đứng đó làm gì? Tại sao không mau tới đây giúp tôi một tay?”

Tần Kiến Quốc hừ nhẹ một tiếng, quay đầu hướng cảnh vệ Đỗ Uy ra hiệu, Đỗ Uy lập tức tiến lên, “Phu nhân, để tôi giúp ngài!”

Anh và Lương Mộc Lan hai người cùng nhau đỡ Tần Thiên Nham lên giường.

Một đám bác sĩ và y tá chen ở cửa, nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Tần Kiến Quốc, đang muốn vào nhưng không dám vào.

Lương Mộc Lan vội vàng gọi bọn họ vào, “Bác sĩ, mau vào xem một chút, làm phiền các vị rồi!”

Những bác sĩ và y tá đang muốn tiến vào, lại bị Tần Kiến Quốc đột nhiên quát lạnh một tiếng, “Không ai được vào! Bà, cũng đi ra ngoài đi!” Một câu phía sau là hướng về phía Lương Mộc Lan mà nói.

Lương Mộc Lan không tin ông ngay cả mình mà cũng muốn đuổi, ngạc nhiên đưa tay chỉ vào mũi mình, “Ông nói, tôi cũng phải đi ra ngoài sao?”

Tần Kiến Quốc mặt nghiêm túc lạnh lẽo, “Bà cũng đi ra ngoài, tôi muốn cùng nó nói chuyện một chút.”

Lương Mộc Lan nhìn thoáng qua Tần Thiên Nham, than nhẹ một tiếng, cũng phải để Lão tử ông dọn dẹp nó một chút, nhưng nhớ tới tính tình nóng nảy như lửa kia của Tần Kiến Quốc, khi nổi giận lên cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì, trước khi đi ra bà kéo ống tay áo của Tần Kiến Quốc, “Lão Tần, ông cũng phải vừa phải một chút, thằng bé hiện tại đang bị thương đây.”

Tần Kiến Quốc trợn mắt, “Tôi tự có chừng mực!”

Đợi Lương Mộc Lan vừa đi khỏi, đóng cửa lại, Tần Kiến Quốc liền đi tới mép giường của Tần Thiên Nham, hai tay chắp sau lưng, mày rậm nhíu lại, giống như một con thú bị vây mà phải chạy vòng vo mấy vòng, lúc này mới dừng trước giường bệnh, từ trên cao nhìn xuống về mặt suy sụp của Tần Thiên Nham, trầm giọng nói, “Con cứ như vậy tuý hứng bước xuống, lấy cái chết để tạ tội sao?”

Tần Thiên Nham không nói gì, chẳng qua là khoé mắt nhắm chặt, có hai hàng nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

Nhìn khuôn mặt không tiếng động khóc thút thít kia, lồng ngực kia không nén được mà lên xuống kịch liệt, làm cho người xem bên cạnh phải lo lắng và khó chịu.

Tần Kiến Quốc lại lạnh giọng khiển trách hỏi, “Con chưa từng nghĩ tới, giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt sao? Con có nghĩ tới hay không, nếu như con cứ như vậy mà chết đi, ngộ nhỡ Yên nhi không có chết, các người đây mới chính là người với người mãi mãi xa cách như trời và đất, con cũng không nghĩ nhanh lên một chút chữa khỏi vết thương, nhanh lên một chút cứu con bé ra ngoài sao? Dầu gì Yên nhi là người của nhà họ Tần ta, cho dù có chết rồi, ba cũng phải thấy xác của con bé mới có thể chết tâm!”

Ngừng lại, Tần Kiến Quốc lại ý vị sâu xa nói với anh, “Thiên Nham, con luôn luôn là con trai kiêu ngạo của ba mẹ, nếu như con cứ tiếp tục như thế này, vậy con cũng khiến ba mẹ quá thất vọng rồi. Ba hiểu rõ, đứng ở góc độ là một người quân nhân, sự lựa chọn của con là không sai, hơn nữa, còn hoàn thành nhiệm vụ rất khá! Nhưng mà, đứng ở dưới góc độ là một người chồng, con đã sai lầm rồi! Cho nên, ba vô cùng hiểu tâm tình của Lão Mạc, dù là ba và mẹ của con, nhưng vừa nghĩ tới Mạc Yên, trong tim cũng lạnh và đau!”

Tần Kiến Quốc đề xuống kích động trong nội tâm, bắt đầu hỏi han tình hình lúc đó, “Con nói cho ba biết, lúc con bắn phát súng kia, nếu như nói là cấp cứu kịp thời, Mạc Yên sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng sao?”

Tần Thiên Nham chấn động mạnh một cái, ngồi bật dậy, giọng giải thích, “Con nhớ rõ, con cố ý bắn lệch đi, nếu như Nam Bá Đông kịp thời cứu cô ấy, khẳng định còn có cơ hội sống. Nhưng mà, Nam Bá Đông sẽ dốc hết sức để cứu một con tin sao?”

Tần Kiến Quốc hừ lạnh một tiếng, “Nam Bá Đông này chịu dùng Mạc Yên để đổi mạng của bốn người, chẳng lẽ con không cảm thấy rất không bình thường sao? Thiên Nham, bình tĩnh và lý trí của con đi đâu rồi? Làm sao lại hồ đồ như thế chứ?”

Thấy trên mặt của Tần Thiên Nham chột tỉnh, chột kinh sợ, chột hối hận, Tần Kiến Quốc than nhẹ một tiếng, “Thiên Nham, cho dù con rất thông minh, nhưng lại còn quá trẻ, vừa đụng tới Mạc Yên, trong đầu con lại rối loạn, đó chính là nhược điểm chí mạng của con!”

Tần Thiên Nham biết Tần Kiến Quốc nói không sai, lúc anh thấy Mạc Yên trở thành con tin, tim cũng đã hoảng hốt, dưới sự xúi giục và thúc ép của Nam Bá Đông, mới mất đi tỉnh táo và một chút quyết đoán.

Hai ngày này, bất kể là anh ngủ, hay tỉnh, trong đầu đều tràn ngập cặp mắt to tròn tròn trĩnh thật to kia của Mạc Yên, còn có bóng dáng ngã xuống giữa vũng máu, tim của anh, không có lúc nào là không có thống khổ và giày vò.

Lúc Mạc Yên ngã xuống, là bình tĩnh như vậy, rồi tuyệt vọng và đau khổ như vậy, nếu cô còn sống, cũng sợ là sẽ hận anh thấu xương đi?

Anh đột nhiên nhớ lại lời nói của Mạc Vãn, khoé môi gợi lên tia cười chua xót, Đúng vậy nha! Lúc đó tại sao anh không có ý nghĩ cùng chết với cô chứ? Cho dù là mấy người cùng ôm nhau chết, giết một người, hay giết một đôi, giết nhiều hơn nữa cũng huê, cũng tốt hơn giống như hiện tại, lại sống trong địa ngục thống khổ và bị giày vò chứ?

Tần Thiên Nham chưa từng nghĩ tới, thì ra anh bất quá cũng chỉ là một kẻ ngu ngốc! Còn là một đại ngu ngốc!

Tần Kiến Quốc biết anh đã tỉnh lại rồi, nhìn anh thật sâu một cái, “Ba đi về trước, chính con tự suy nghĩ, xem mình cần phải làm như thế nào!”

Nói xong, ông liền xoay người đi ra ngoài, cùng Lương Mộc Lan nói một tiếng, “Tôi về quân khu đây”, liền dứt khoát rời đi.

Trong lòng của ông còn nhớ kỹ phần nộ lúc rời đi của Mạc Vấn, ở trong thời điểm đặc biệt này, ông thật đúng là lo lắng cho Mạc Vấn sẽ mất đi lý trí, làm ra chuyện điên rồ, hai người bọn họ ở chung một chỗ đã mấy chục năm rồi, ông không hy vọng chiến hữu cũ của ông trước khi già lại phạm sai lầm của chính trị, phá hủy đi vinh quang và tiền đồ mà ông ấy xây dựng cả đời.

Đợi lúc ông trở lại phòng làm việc, đúng lúc thấy Mạc Vấn tiễn Mạc Hàn ra ngoài.

Mạc Hàn hướng Tần Kiến Quốc cung kính chào, “Thủ trưởng, khỏe!”

Tần Kiến Quốc nhíu mày, nhìn Mạc Vấn một cái, vẻ mặt của Mạc Vấn lại sâu không lường được, lúc này Tần Kiến Quốc nhìn về phía Mạc Hàn, “Mạc Hàn, tới đây có chuyện gì sao?”

Mạc Hàn nhẹ “Dạ” một tiếng, liền nói, “Thủ trưởng, tôi còn có việc đi trước, tôi đi đây, tạm biệt!”

“Đi đi!” Tần Kiến Quốc nhìn Mạc Hàn sải bước đi, đi tới trước mặt Mạc Vấn, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Lão Mạc, ông vào đây, tôi có việc muốn thương lượng với ông!”

Tam Giác Vàng.

Mạc Yên không biết mình đến tột cùng đã ngủ bao lâu, khi nghe tiếng đe dọa của ác ma, cô càng thêm sợ hãi và bất an, một người núp ở trong thế giới của mình, không dám nghe không dám nhìn.

Cô thật sự muốn như vậy mà chết đi, cô thật sự không muốn sống, cô không muốn tỉnh lại, cô muốn buông xuôi hết tất cả.

Chỉ có chết đi, mới có thể khiến cho cô được giải thoát.

Đang trong lúc cô không ngừng giãy giụa, cô lại nghe thấy một thanh âm ấm áp và trong trẻo, ở nơi này càng không ngừng kêu cô “Mẹ, mẹ”, tim của cô đang chìm vào trong băng, giống như đột nhiên cảm thấy một tia ấm áp, mà tia ấm áp này, cũng từ từ vậy trái tim lạnh như băng của cô lại, từ từ xua tan đi sự lạnh lẽo trên người cô.

Gió, không lạnh, máu, cũng dần dần biến mất.

Khi cô nhìn thấy một thiên sứ nho nhỏ, mang theo ánh mặt trời xông vào thế giới của cô, bé nói với cô, bé chính là con của cô, sau này bé vẫn sẽ ở bên cạnh của cô, Mạc Yên liền động lòng!

Cô từ từ mở mắt ra, đập vào mắt, quả nhiên hé ra một khuôn mặt nhỏ bé dị thường tuần tú.

Bé đang mở to cặp mắt to lam đậm, chớp chớp mắt nhìn cô, vừa thấy cô tỉnh lại, con người nhanh chóng thoáng qua một tia vui mừng, “Mẹ, mẹ đã tỉnh?”

Ý thức của cô có một khoảnh khắc dừng lại, mẹ? Cô liền nghĩ tới, thanh âm này, chính là thanh âm của tiểu thiên sứ trong mộng kia.

Thì ra, có một đứa bé đang dùng tim để sưởi ấm cô là có thật!

Cô kim lòng không được vươn tay, vuốt vuốt đầu Nam Tinh, “Tiểu bảo bối, con là ai?”

Nam Tinh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng cọ xát trên khuôn mặt nhỏ nhắn, “Mẹ, con tên là Nam Tinh, con thật sự rất yêu thích mẹ, mẹ có thể làm mẹ của con được không?”

Mạc Yên nở nụ cười, “Con đừng có nhận mẹ loạn như thế, ba và mẹ của con sẽ tức giận!”

“Con không có mẹ, ba cũng không để ý con, con là một đứa trẻ không ai muốn!”

Nam Tinh dẹp dẹp cái miệng nhỏ, hai mắt trong suốt loé lên, giống như lập tức sẽ khóc, thấy vậy Mạc Yên cảm giác một hồi thương tiếc, “Ngoan, đừng khóc! Cô đồng ý với con, về sau, Nam Tinh chính là con của cô, con cứ gọi cô là mẹ!”

“Thật tốt quá!”

Nam Tinh hoan hô một tiếng, chọt nhào vào trên người cô, không cẩn thận đụng vào vết thương trên ngực làm Mạc Yên đau đến hừ nhẹ một tiếng, tay lại như cũ ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ không thả.

Giống như là...đang ôm lấy một tia hy vọng của cô!

Thân thể mềm mại nhỏ nhỏ ở trong ngực, làm Mạc Yên cảm giác một cổ ấm áp, mắt phủ lên một tầng sương mù, nhẹ nhàng nháy mắt, cũng cảm giác hai hàng lệ chảy xuống.

Bên ngoài cửa gương, có một người đàn ông mặt lạnh lùng, thở ra một hơi dài, liền xoay người đi.

Có Nam Tinh làm bạn, sự đau lòng của Mạc Yên cũng từ từ được bình phục.

Chỉ là, giữa hai hàng lông mày u buồn, quanh thân bi thương này, làm thế nào cũng không tản đi được.

Nam Bá Đông tới thăm cô một lần, nhưng mà Mạc Yên lại hình như không biết anh, đối với anh làm như không thấy.

Ai cũng mặt lạnh, ai cũng không mở miệng nói chuyện, cứ như vậy mà giằng co.

Cho đến khi Nam Tinh đến tìm Mạc Yên, thì vẻ mặt của Mạc Yên mới xem như mềm xuống, trong lòng lại thật sự muốn Nam Bá Đông biến đi nhanh một chút, nhưng Nam Bá Đông lại cố ý không quan tâm, cho nên cứ như vậy ngồi ở đó, hứng thú nhìn Nam Tinh và cô chơi trí lực xếp hình, liền ngồi luôn cả một buổi chiều.

Một ngày này, Mạc Yên ở bên cạnh chơi với Nam Tinh một chút, lúc xoay người đang muốn trở về phòng, nhưng không nghĩ lại đụng phải một bức tường thịt.

Cô không cần ngẩng đầu, chỉ cần ngửi mùi kia, cũng biết người đàn ông trước mặt này chính là ai.

21. Chương 21: Cường Hôn Không Buông Tay

Mạc Yên cứ như vậy cúi thấp đầu, tính chết cũng không nhìn Nam Bá Đông. Nhưng ngay sau đó, cô phát hiện ra tay anh quấn chặt lấy eo thon của cô như rắn nước. Lúc này cô mới hiểu ra, có phải người đàn ông này không định bỏ qua cho cô dễ dàng như thế không?

Nhưng mà, cô cũng không phải là người dễ sống chung!

Mạc Yên chọt ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lùng giống như lưỡi dao, thẳng tắp đâm vào mắt của Nam Bá Đông, phun ra mấy từ lạnh như băng, “Buông móng vuốt của anh ra ngay!”

“Móng vuốt?”

Nam Bá Đông không giận mà cười, ngược lại ưu nhã đưa tay của mình ra, đặt ở trước mắt giả vờ không có nhìn thấy cô, “Thật là thú vị! Có người nói tay tôi giống tay người đánh đàn, thon dài đẹp mắt, có người nói nó khớp xương rõ ràng, có lực hấp dẫn, đây là lần đầu tiên có người nói, tay của tôi là móng vuốt, Yên nhi, phương thức biểu đạt của em thật đúng là đặc biệt, tôi rất thích! Em nói xem, tôi nên thưởng cho em như thế nào mới tốt đây?”

Con người lam đậm của anh trầm tĩnh, loé lên tia sáng đen tối kỳ dị, rồi lại giống như đang ghim vào người, thấy vậy trong lòng Mạc Yên hoảng hốt.

“Anh thật vô sỉ! Buông tay!”

Cô muốn đưa tay đẩy anh ra, nhưng bàn tay anh giống khoá sắt, khoá hông cô thật chặt.

Cô càng giãy dụa, tay của anh liền càng khoá chặt, thân thể hai người cũng dán lại gần hơn, chỉ lưu lại một khe hở nhỏ.

Mạc Yên kinh hoàng ngược mắt, nhìn gương mặt tuần tú ép tới càng ngày càng gần. Hơi thở tràn đầy tà ác, tràn ngập tranh đoạt của dã thú bay tới mũi cô theo sự áp sát của Nam Bá Đông. Hơi thở của người đàn ông kia bao quanh cô.

Từ nhỏ tới lớn Mạc Yên là đóa hoa được nuôi trong nhà kính. Ngoài Tần Thiên Nham làm gì có người đàn ông nào to gan dám đụng vào cô chứ?

Nhưng mà bây giờ, Nam Bá Đông đáng chết này, chẳng những đụng vào cô, mà đôi tay đáng chết kia, còn dám sờ cô...

Mạc Yên cắn chặt môi, trợn to đôi mắt hạnh nhìn anh. Trong đôi mắt đen nháy tràn đầy hoảng hốt, sợ hãi, vừa đưa đôi tay ra, bắt đầu đánh trên người anh, vừa cực kỳ tức giận gầm lên với anh, “Nam Bá Đông, đồ khốn kiếp! Buông tôi ra mau!”

Cứ nhìn anh trong khoảng cách gần như vậy, cô lại giật mình khi nhìn thấy người đàn ông này tuần tú phi phàm, khí thế bức người.

Lông mày này, mắt này, không gì không tốt, không gì không đẹp.

Rõ ràng là diện mạo nghiêng về hướng nữ tính, nhưng lại hoàn toàn không có hơi thở của mẹ. Trong lúc đó vẻ mặt của anh rất lạnh lùng và cứng rắn, làm cho khuôn mặt nữ tính xinh đẹp của anh, nhìn vào càng thấy mỉa mai, ưu nhã, cao quý...và lạnh lùng.

Nhưng khi rơi vào trong mắt của cô, nó cũng ghê tởm đáng chết, chói mắt, hận không được lại muốn tát trên khuôn mặt cười tà nịnh của anh.

Mạc Yên bị anh ôm cứng tại chỗ, cảm giác eo thon cũng muốn bị bẻ gãy. Cô không nhịn được vừa nóng vừa giận, khuôn mặt trắng ngọc nhỏ nhắn đã muốn sung huyết đỏ bừng, nhỏ giọng quát, “Nam Bá Đông, anh có nghe tôi nói hay không? Buông tôi ra mau!”

Ai ngờ, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, sau khi bỏ đi tổn thương nặng nề và tái nhợt, lại xinh đẹp như hoa đào, lại tươi đẹp như phấn hoa đào, thanh lệ và kiều diễm khiến cho người đàn ông trước mặt không dám đùa giỡn cô nữa, dứt khoát trực tiếp cuối đầu, hung hăng hôn xuống.

Đại não của Mạc Yên oanh một tiếng nổ tung, nháy mắt cả người mất hồn, ngay sau đó, chính là kịch liệt phản kháng.

Nhưng cô lại không có nhiều khí lực, đối với Nam Bá Đông mà nói thì anh thường sống chết ở trên sa mạc, giống như sức lực này chỉ để cù lét anh. Chẳng những hoàn toàn không đủ uy hiếp anh, ngược lại càng làm dục vọng trong cơ thể của người đàn ông này dâng lên, động tác hôn của anh cũng càng kịch liệt.

Khi nụ hôn cuồng phong của anh vẫn đang cắn xuống, Mạc Yên cảm thấy không khí càng ít, càng ngày càng mỏng manh.

Sức lực của cô trước mặt người đàn ông này thật sự nhỏ yếu như vậy.

Ở trước mặt người đàn ông này, cô ngay cả kháng cự, quyền lợi nói “Không” cũng không có. Một cỗ bất lực, vô lực, bất đắc dĩ, lại không có cảm giác, lặng lẽ bao phủ lên tim của cô.

Ý thức của cô đột nhiên tỉnh táo lại, chỉ cần anh muốn, cô căn bản không có cách nào kháng cự lại sự chiếm đoạt của anh. Cô tuyệt vọng buông tha giây dưa, ủy khuất nghẹn ngào nhắm hai mắt lại.

Hai hàng nước mắt trong veo, theo gò má trắng óng ánh chảy xuống, tựa như lòng của cô, tức khắc vỡ thành những mảnh nhỏ.

Cô tưởng rằng, cô có thể quên hết mọi thứ. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện, lòng ngực đau đớn này, chỉ cần đụng vào, sẽ cứng rắn đau đớn, đau đến mức cô chết đi sống lại, toàn bộ thân thể và thần kinh cũng đang co quắp.

Ở chỗ này, đã hủy diệt đi cuộc đời hạnh phúc của cô. Tên ác ma đáng chết này, tất cả mọi thứ ở đây đều không ngừng nhắc nhở cô. Ở nơi này đã từng phát sinh những chuyện làm cô cực kỳ không chịu nổi, làm cho cô cơ hồ đánh mất đi năng lực yêu, làm cho cô bắt đầu hoài nghi phương hướng đang ở đâu trong cuộc đời tối đen này của cô.

Tại sao cô có thể quên đây? Cô có thể quên như thế nào đây?

Mấy ngày trước, cô còn có một cuộc sống hạnh phúc như vậy, giống như đang ngâm mình trong lọ mật ong, tất cả quanh thân đều là ngọt ngào.

Nhưng vài ngày sau, cô chẳng những mất đi hạnh phúc, mà còn trở thành đồ chơi trong tay tên ác ma ở trước mặt này.

Không muốn! Cô không muốn như vậy!

Cô muốn chạy trốn! Tránh xa tên ác ma này! Tránh xa hết thảy chuyện của nhân dân, vĩnh viễn vĩnh viễn nói với những người này—không hẹn gặp lại!

Đánh tiếc là, cô dù có trăm ý định muốn tránh xa, tên ác ma trước mặt này cũng không cho phép.

Lúc vừa mới bắt đầu, anh liền bày tầng tầng lớp lớp bẫy, chờ cô ngu ngốc nhảy vào, lại tiếp tục đưa Tần Thiên Nham tiến vào, đánh bại từng người một trong bọn họ.

Sau đó, anh lại giam cô trong nhà tù hoa lệ này, làm cho cô vĩnh viễn cũng trốn không thoát anh, cuối cùng, trở thành độc chiếm riêng của anh.

Đây chính là mục đích của tên ác ma này!

Nam Bá Đông đang cảm giác hơi nóng bừng bừng thiêu đốt, đột nhiên lại cảm giác đang hôn một chút vị mặn, thân thể cứng đờ, chợt ngước mắt, nhìn về mặt của cô.

Khi thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ đều là bi thương và tuyệt vọng, hai trong mắt nhắm chặt, lông mi thật dài khẽ run, nước mắt cũng đang không tiếng động mà chảy xuống, dục hỏa trong cơ thể đang điên cuồng đốt, trong nháy mắt lại bay mất.

Tim của anh, giống như bị người nào đó dùng sức xé ra, lại cứng rắn cảm thấy đau đớn.

Nhưng tay anh đang ôm thắt lưng cô thật chặt, không có buông lỏng nửa phần.

Anh chẳng qua vươn tay ra, mang theo dịu dàng nhẹ nhàng lau đi khéo mắt chảy nước mắt của cô, mặt không được tự nhiên hừ một tiếng, “Đừng khóc! Khó coi chết được!”

Anh không nói lời nào tốt, mà vừa lên tiếng, ngược lại Mạc Yên lại khóc không ra tiếng.

Cô chôn mặt trước ngực anh, hai tay nắm thật chặt quần áo của anh, giống như phát tiết, ô ô mà khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc đến ruột gan đứt đoạn,

Tất cả đau khổ, tất cả kìm nén, tất cả khổ sở, toàn bộ tất cả tổn thương, giống như vào giờ khắc này, khóc lên toàn bộ.

Nhìn thấy cô khóc đến thở không ra hơi, thân thể nhỏ nhắn càng run thêm, Nam Bá Đông đột nhiên cảm giác, cô xé chính là tim anh, rách chính là phổi anh, người đau lòng...ngược lại chính là anh.

Anh đưa tay vỗ lưng cô, dịu dàng nói, “Được rồi! Đừng khóc nữa! Cùng lắm, thì tôi xin lỗi em!”

Anh không có phát hiện, trong đáy mắt mình, lần đầu tiên xuất hiện một tia dịu dàng và cưng chiều.

Mẫn Lạp và Bạch Lăng đứng ở trong góc tối, nhìn một màn trước mặt này, cùng nhau trừng lớn mắt, không dám tin.

Mẫn Lạp càng khoa trương hơn, dụi dụi mắt.

Nhưng một màn trước mặt này chứng minh, bọn họ cũng không có nhìn lầm, Nam Bá Đông trừ đối với anh em thân cận một chút ra, đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều cảm thấy chán ghét, vô tình, không cho phép tới gần người, cho nên đầu óc thật sự hiểu rõ!

Đáy mắt của hai người đàn ông này thoáng qua một tia ranh mãnh, đây chính là chuyện tốt, về sau, không lo không có ai trừng trị anh ấy rồi!

Nhìn lại đôi nam nữ vẫn còn đang ôm nhau như cũ, một người cao lớn, một người xinh xắn lạnh lợi, hình ảnh đứng chung một chỗ ôm nhau, thấy thế nào cũng đều rất hoàn mỹ.

Mẫn Lạp và Bạch Lăng nhìn nhau cười một tiếng, lặng lẽ xoay người rời đi.

Tâm thần bị tổn thương của Mạc Yên, vốn là mất máu quá nhiều, thân thể lại chưa hoàn toàn bình phục, lại trải qua một trận phát tiết khốc hết toàn lực, rốt cuộc hao hết hơi sức, thân thể mềm nhũn liền té xỉu ở trong ngực của Nam Bá Đông.

Nam Bá Đông nhẹ la một tiếng, ôm ngang lấy cô, hướng phòng anh đi tới.

Lúc bắt đầu, anh chỉ nghĩ tới lợi dụng người phụ nữ này, giành được sự khen ngợi của ba, tiếp theo cướp lấy vị trí chủ nhân của Nam thị.

Nhưng bây giờ, anh mới phát hiện, tâm tư của anh đã bị người phụ nữ này ảnh hưởng.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, cây cân trong lòng anh đã dần dần nghiêng về hướng của cô.

Là thời điểm ánh mắt của cô dịu dàng cười khẽ, yêu thương Nam Tinh sao?

Hay là lúc mới vừa rồi hôn cô, từ tim đến thân thể đều cảm giác rung động?

Hay là còn...lần đầu tiên ở trên màn ảnh nhìn thấy hình của cô, nụ cười như nắng ấm vui sướng kia?

Bất kể là lúc nào động tâm, đối với anh mà nói, đã không còn quan trọng nữa rồi.

Quan trọng nhất là, anh hiện tại đã nhận ra tâm ý của mình đối với cô, anh liền tuyệt đối sẽ không buông tay cô!

Anh muốn cô danh chính ngôn thuận trở thành Nam phu nhân của anh.

Cho dù...anh có gặp phải nguy hiểm đe dọa tới tính mạng, anh cũng sẽ không buông tay!

Nhưng anh quên mất một điểm, đó chính là, ở trong trận trò chơi tình yêu này, người nào yêu trước, người đó liền thua!

22. Chương 22: Sát Khí Lẫm Liệt

Chờ lúc Mạc Yên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm nghiêng trên một chiếc giường lớn xa lạ. Mà thân thể của cô, đang bị Nam Bá Đông ôm thật chặt vào trong ngực, tay của anh còn quấn chặt ngang hông của cô. Mông phía sau còn chĩa vào một món đồ chơi mất thăng bằng, lúc này cô vừa xấu hổ vừa giận, đỏ mặt như nước thủy triều, thân thể cũng căng lên thật chặt, đôi tay càng thêm nắm chặt thành quyền.

Bởi vì tức giận, hơi thở của cô cũng lớn. Trong đầu đang có một thanh âm rống giận, giết giết giết, giết anh ta đi! Hãy giết tên ác ma này!

Nghiêng đầu nhìn về gương mặt tuần tú gần trong gang tấc thì đôi mắt hạnh đen nhánh loé lên tia sáng lạnh. Mạc Yên đang tức giận liền không chút suy nghĩ, một quyền bèn nhón trực tiếp đánh qua.

Cô tưởng rằng, người đàn ông này đang giả bộ ngủ, cô khẳng định sẽ không đánh được anh!

Ai ngờ, một quyền này của cô, thật như vậy mạnh mẽ đánh vào trên gương mặt tuần tú của Nam Bá Đông.

Sau khi một tiếng đánh vang lên, khéo miệng của anh, có một tia máu tươi chảy ra.

Nam Bá Đông chợt mở đôi mắt sắc bén, cứ như vậy nhàn nhạt liếc cô một cái, thông thả ung dung duỗi ngón tay ra, lau đi tia máu bên khéo miệng, âm thanh mang theo tia mới tỉnh ngủ, lười biếng và trầm thấp, lạnh nhạt nói, “Hết giận chưa?”

Một lúc trước Mạc Yên còn tức giận, giờ thì lại ngu ngơ!

Người đàn ông này thế nào lại không tránh? Anh cứ như vậy cam tâm tình nguyện mà để cho cô đánh sao? Còn không có sinh tức giận, mà hỏi ngược lại cô rằng cô hết giận chưa? Người đàn ông này...không phải là đang phát sốt chứ?

Thấy cô ngây ngốc nhìn mình, tâm tình của Nam Bá Đông khá hơn một chút, há miệng cười một tiếng.

Nụ cười này, lại kéo tới vết thương trên khóe miệng, đau đến anh thấp giọng hút khí lạnh, lẩm bẩm một câu, “Cái người phụ nữ này, xuống tay thật đúng là nặng!”

Nghe được anh nhạo báng, lúc này Mạc Yên mới hoàn hồn, cúi đầu nhìn quần áo hoàn hảo trên người mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vừa liếc mắt hận oán anh một cái, liền xoay người xuống giường.

Nam Bá Đông cũng không có ngăn cản cô, anh cũng không muốn bức cô nóng nảy, nhìn bóng dáng sợ hãi của cô đang chạy, môi của anh câu khởi một tia cười suy ngẫm.

Mạc Yên mới vừa ra khỏi phòng, liền nhìn thấy một người đẹp có đường cong lả lướt đang đứng ở cửa cầu thang, cô ta mặc một bộ xườn xám đen toàn thân có thêu hoa mẫu đơn, người phụ nữ này ưu nhã ngậm một điều thuốc thật dài, tóc thì uốn quăng như sóng, cứ như vậy xoã trên vai, mắt vẽ như tranh, đôi môi nhỏ nhắn đỏ thắm, giống như một ngôi sao trong làng giải trí ba bốn mươi năm về trước.

Mạc Yên không biết cô ta, cũng không muốn làm quen bất luận kẻ nào ở đây, ngẩng người, cũng không có coi trọng, cứ thẳng một đường đi trên đường của cô.

Sau khi hai bên nhìn chằm chú một lúc, Mạc Yên và cô ta, chỉ nhìn thoáng qua.

Thấy Mạc Yên làm như không nhìn thấy mình như vậy, trong mắt của Mông Lệ loé lên một tia sát khí bén nhọn.

Người phụ nữ này, mới sáng sớm lại đi từ phòng của Nam Bá Đông ra, có thể nghĩ, cô ta tối hôm qua đã làm những chuyện gì ở trong phòng của Nam Bá Đông rồi.

Nam Bá Đông anh được lắm, thường ngày thì giả bộ thanh cao, ngay cả đụng một cái cũng không muốn tôi đụng vào, bây giờ lại cùng với người phụ nữ hạ tiện này lên giường, hừ, thật đúng cho rằng Mông Lệ tôi là người ngu ngốc sao, tôi phi! Tôi Mông Lệ vì anh mà bỏ ra rất nhiều, Nam Bá Đông anh nếu không cho tôi một câu trả lời thoả đáng, tôi sẽ làm cho người phụ nữ nào dính tới anh đều chết, tôi xem anh sẽ làm gì được tôi nào?

Nghĩ tới đây, Mông Lệ hung hăng cầm tàn thuốc dập tắt trên tay vịn của lan can, bước trên giày cao gót, thì thầm rồi thì thầm biến mất khỏi cửa chính của biệt thự.

Ở trên đầu của Nam Bá Đông, vẫn còn có một cỗ thể lực khác, người cầm đầu chính là vợ hai của cha vợ đã chết của anh Mạnh Thanh Viễn—Mông Lệ.

Năm đó khi Nam Bá Đông còn bé, bị người của gia tộc Nam thị tính kế, bị ba tước đi thân phận con trai trưởng, đuổi ra khỏi nhà, sau khi bị đuổi, chẳng những không có một đồng nào, lại còn phải trốn người trong gia tộc của Nam thị đang đuổi giết.

Thời điểm lúc anh bị thảm, may mắn gặp được Mạnh Thu đang học ở trường đi ra ngoài, được Mạnh Thu cứu.

Mạnh Thu, là con gái duy nhất và cũng là quân sư của Mạnh Thanh Viễn, người có thể lực còn sót lại của Quốc Dân Đảng ở Tam Giác Vàng, đáng đáp của cô ấy ôn nhã động lòng người, đối với Nam Bá Đông thì vừa thấy đã yêu, không phải anh thì không lấy chồng.

Ngay lúc đó Nam Bá Đông từ là con cháu của một nhà giàu, liền biến thành một tiểu tử nghèo khổ và vất vả, lại đang trong tình trạng bị đuổi giết bị thảm, ngay cả ăn cũng ăn không đủ, giống như là một người sắp đói chết, khi anh bèo dạt gặp được Mạnh Thu, Mạnh Thu lại có ý với anh, anh ngay lập tức biết thời thể đi theo Mạnh Thu về Tam Giác Vàng, cũng sống tại Tam Giác Vàng, trở thành một thủ hạ của Mạnh Thanh Viễn.

Sau đó vài năm, Nam Bá Đông dựa vào cơ trí và thủ đoạn hơn người, còn có lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn khốc, cùng với một thân võ công nổi trội, quả thật giúp Mạnh Thanh Viễn có không ít việc buôn bán, cũng vì vậy mà thu phục Mạnh Thanh Viễn từ trên xuống dưới.

Lúc đó, cũng có người đối với Nam Bá Đông nghi ngờ, nghi ngờ anh có động cơ không được trong sáng.

Mạnh Thanh Viễn lại nhìn Nam Bá Đông rất vừa mắt, Nam Bá Đông đối với mình trung thành, tuy không hơn là nói gì nghe nấy, nhưng ông nói, Nam Bá Đông vẫn nguyện ý nghe.

Hơn nữa, Mạnh Thu cũng gả cho anh, nói thế nào Nam Bá Đông cũng là một nửa con trai của Mạnh Thanh Viễn ông.

Vả lại, Nam Bá Đông đối với Mạnh Thu rất tốt, vợ chồng ân ái, anh cũng chưa bao giờ tạo ra chuyện gì căng đần nào, giống như một lòng một dạ vùi đầu vào kiếm tiền, nghĩ lại một gia nghiệp lớn này sớm muộn gì cũng cho hai vợ chồng bọn chúng, Mạnh Thanh Viễn cũng yên tâm.

Nhưng mà vợ hai của ông là Mông Lệ vẫn tùy thời chờ đợi lại không cam tâm.

Mông Lệ rất trẻ, ả so với con gái của Mạnh Thanh Viễn là Mạnh Thu bất quá cũng chỉ lớn hơn vài tuổi, ả chịu ỷ khuất ở với Mạnh Thanh Viễn, cũng không phải đơn giản như vậy. Ả vẫn luôn mong đợi Mạnh Lão Đầu chết sớm một chút, nghĩ thầm sau khi ông chết, toàn bộ tài sản ở chỗ này đều là của ả rồi.

Mấy năm này, thân thể của Mạnh Thanh Viễn cũng bị ả đào bới không sai biệt lắm, ả cũng đang suy nghĩ khi nào thì nên kết liễu ông, chỉ còn sót lại cái con quỷ nhỏ Mạnh Thu, Mông Lệ ả coi như chỉ đưa ra một đầu ngón tay, cũng có thể đem cô ta bóp chết.

Nhưng làm sao tưởng tượng nổi, nửa đường lại chạy ra một Trình Giảo Kim là Nam Bá Đông chứ.

Ngắn ngủn chỉ trong thời gian mấy năm, Nam Bá Đông liền hoàn toàn ép ả xuống, trở thành tâm phúc đắc lực nhất của Mạnh Thanh Viễn, cũng làm khoảng cách giữa ả và Mạnh Thanh Viễn ngày càng xa.

Ả không cam lòng, cũng không biết cho Mạnh Thanh Viễn uống thuốc mê gì, đột nhiên liền thay đổi cách nhìn đối với Nam Bá Đông, lại đối với Mông Lệ nói gì nghe nấy, cũng từ từ thu hồi lại quyền lợi vốn thuộc về Nam Bá Đông.

Lúc này Nam Bá Đông đã sớm có khả năng hung ác tàn bạo, đã sớm có thuộc hạ và thế lực của mình, tất cả buôn bán lớn đều là anh lấy mạng mình đi đàm phán, có nơi nào còn chứa Mạnh Thanh Viễn nói đoạt quyền là đoạt quyền.

Thời điểm Mạnh Thanh Viễn và Nam Bá Đông đang gây nhau, Mạnh Thanh Viễn lại đột nhiên chết!

Mạnh Thanh Viễn chết tại thời điểm mấu chốt như vậy, người chịu hiềm nghi lớn nhất là Nam Bá Đông, Mạnh Thu đang chờ sinh lại ủng hộ Nam Bá Đông, chứng minh ngày đó Nam Bá Đông và cô ở chung một chỗ, Mạnh Thanh Viễn hoàn toàn không phải bị giết, cũng giúp Nam Bá Đông qua được một kiếp này.

Đêm đó, Mạnh Thu bị kích thích, lại vì khó sanh và dẫn tới băng huyết, chỉ có thể bảo vệ tính mạng của Nam Tinh, còn Mạnh Thu thì hương tiêu ngọc vãn.

Hết thấy tất cả, mũi nhọn đều chỉ hướng về Mông Lệ, nhưng những người liên quan đều trong một đêm chết hết, Nam Bá Đông không có chứng cứ, trong lúc đó cũng không thể giết chết ả ta.

Sau khi Mạnh Thanh Viễn chết, Mạnh Thu lại bất ngờ chết đi, thế lực khắp nơi loạn thành một đoàn.

Mông Lệ dựa vào thủ đoạn và tâm kế phi phàm của mình, bỗng chốc kéo được một phần hai thế lực, cùng Nam Bá Đông chống đối nhau, mỗi người dành được nửa bầu trời.

Trong lúc Nam Bá Đông đang ở trong tình thế đuối lí, lại không thể làm gì ả, Mông Lệ lại hướng anh ném ra một cành ô liu, nói rõ chỉ cần anh chịu cưới ả, và bảo đảm vĩnh viễn không bao giờ rời xa, ả ngay lập tức mang tất cả thế lực võ trang của mình, đưa tất cả cho Nam Bá Đông.

Mông Lệ cho rằng Nam Bá Đông sẽ đồng ý, bởi vì, theo ả nghĩ, Nam Bá Đông là một người đàn ông cũng vì mục đích mà sử dụng mọi thủ đoạn.

Nhưng Nam Bá Đông lại lấy lý do thi thể vợ mình còn chưa lạnh, trong ba năm, không nói đến chuyện kết hôn, lại dám cự tuyệt sự cầu xin tình yêu của ả.

Mông Lệ giận tới mức giơ chân chửi má nó, lại biết tính tình của Nam Bá Đông, ép anh, anh tuyệt đối không để ý cùng ả đến lưới rách cá chết, người đàn ông này, ả còn chưa muốn đánh mất dễ dàng, ả còn muốn tranh thủ.

Vì vậy, Mông Lệ liền kiên nhẫn chờ đợi.

Ba năm vừa qua, Mông Lệ liền nhắc lại chuyện kia, thế lực lúc này của Nam Bá Đông đã ổn, những năm này nuốt chửng không biết bao nhiêu thế lực nhỏ của thủ hạ của Mông Lệ, lần này đến lấy cơ cũng lười phải tìm cho ả, chỉ nói không muốn suy nghĩ về chuyện này.

May mắn, nhiều năm trôi qua như vậy, bên cạnh của Nam Bá Đông cũng không xuất hiện bất kỳ người phụ nữ nào, anh chẳng những cự tuyệt ả, mà cũng cự tuyệt tất cả những người phụ nữ khác, ngay cả con gái của sĩ quan cao cấp của Thái Lan hướng anh lấy lòng, anh cũng như cũ cự tuyệt, đây cũng làm cho lòng của Mông Lệ được an ủi.

Nhưng mà, lần này, Mạc Yên chẳng những ở gần bên anh, mà còn vào phòng anh, lên giường của anh, nhất thời Mông Lệ cảm giác một cổ khủng hoảng.

Sát khí, lăm liết bùng lên.

23. Chương 23: Lại Tối Đen

Trung Quốc, phòng họp của bộ tư lệnh trong quân khu.

Tần Kiến Quốc và Mạc Văn ngồi ngay ngắn trên đầu, vẻ mặt trên mặt, tất cả đều toát ra sự nghiêm túc nặng nề.

Phía dưới, là ba chiến sĩ bị bắt ở Tam Giác Vàng đang ngồi—Hứa Khả, Hàn Chiến, La Hán, còn có ba đội viên mới gia nhập—Lữ Khương, Thiết Tam, Tô Thanh Phong.

Tần Kiến Quốc đứng dậy, nhìn sáu vị đội viên này, chỉ vào hình chiếu của bản đồ đang chiếu ra từ máy chiếu xạ ở Tam Giác Vàng, thanh âm bình tĩnh đối với bọn họ nói, “Các đồng chí, trải qua sự đồng ý phê chuẩn của cấp trên, biệt hiệu nhiệm vụ lần này của các người là ”khởi báo động“, tôi đã nhận được tuyến báo của Tam Giác Vàng, con tin của chúng ta là Mạc Yên bị trùm buôn ma túy Nam Bá Đông giam cầm vẫn còn sống. Hứa Khả, Hàn Chiến, La Hán.”

Ông vừa điểm tên, ba người liền đứng dậy, đáp một tiếng, “Có!”

Tần Kiến Quốc ra hiệu bọn họ ngồi xuống, đối với bọn họ nói, “Ba người các cậu lần trước lúc thi hành nhiệm vụ, đã từng ẩn núp ở Tam Giác Vàng một đoạn thời gian ngắn, tôi tin đối với khu vực thế lực và tổ chức của Nam Bá Đông và địa hình ở Tam Giác Vàng các cậu đều có nhận biết rõ, hiện tại, tổ chức sẽ phái Lữ Khương, Thiết Tam, Tô Thanh Phong và các người cùng một đội, sau khi các người vào trong mục tiêu, trước tiên hãy liên lạc trước với đồng chí 001 đang ẩn núp trong khu vực của Nam Bá Đông, cuối cùng, do đồng chí 001 phụ trách thống nhất an bài chiến lược hành động lần này. Mấy người các cậu, có vấn đề hay không?”

Sáu người chiến sĩ đồng thời đứng dậy, cổ găm thét, “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!”

Tần Kiến Quốc lại lạnh lùng quát, “Có lòng tin hay không?”

Sáu chiến sĩ lần nữa rống to, “Có!”

“Hứa Khả, Hàn Chiến, La Hán.”

Nghe Tần Kiến Quốc lại lần nữa điểm tên bọn họ, Hứa Khả, Hàn Chiến, La Hán lại cùng kêu lên, “Có!”

Tần Kiến Quốc nhìn thấy ba người bọn họ, trong ánh mắt thoáng hiện qua một tia nặng nề, “Đáng lẽ, lần này tổ chức không muốn chuẩn bị dùng lại ba người các người đi làm nhiệm vụ, nhưng các người lại mãnh liệt yêu cầu muốn lên chiến trường, lại vừa thông qua các hạng trắc nghiệm tâm lý của quân y, cho nên, tổ chức mới có thể đồng ý cho các người xuất chinh. Nhưng mà, các người phải nhớ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng của các người, đã có lá gan đi, thì sẽ phải hoàn thành nhiệm vụ giao phó của quốc gia và tổ chức, hơn nữa

còn phải tẩy đi sỉ nhục lần trước, giương uy phong của nước ta lên cao, giương uy phong của quân ta lên ca! Đã hiểu chưa?”

Nghe thấy mấy tiếng cuối cùng cao vút mà rống to của Tần Kiến Quốc, như châm đâm vào buồng tim ba người của Hứa Khả, Hàn Chiến, và La Hán, mâu quang của ba người lộ vẻ đồ ngấu, giận dữ hét lên, “Thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ!”

Giữa mâu quang của Tần Kiến Quốc cũng hiện lên một tia kích động, cùng với Mạc Vãn cùng nhau hướng họ làm một cái lễ kính, “Chuẩn bị lên đường!”

Đang lúc sáu người xoay người muốn đi ra ngoài, đột nhiên, cửa phòng họp mở ra, một bóng dáng cao lớn, rắn rỏi, một thân võ trang đầy đủ oai hùng, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Tần Kiến Quốc và Mạc Vãn liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên không sai với dự đoán của bọn họ, tiểu tử này quả nhiên tới đây!

Tần Thiên Nham vừa vào cửa, trước hướng Tần Kiến Quốc và Mạc Vãn kính một cái lễ, tiếp theo vội vàng nói, “Báo cáo Thủ trưởng, hãy cho phép tôi cùng tham gia hành động lần này!”

Tần Kiến Quốc cau mày, nhìn vẻ mặt khí khái hào hùng của con trai, từ thần thái trên gương mặt đó mà xem, quả thật đã khôi phục sự sắc bén và tinh táo của thường ngày.

Nhưng ông vẫn lo lắng hỏi, “Đồng chí Tần Thiên Nham, thương thế của cậu đã khỏi hẳn chưa? Cậu có thể đảm bảo, cậu sẽ không bởi vì vết thương cũ tái phát hoặc tinh thần chịu không nổi áp lực và đã kích mà làm nhiệm vụ thất bại hay không?”

Tần Thiên Nham cố gắng thẳng lưng, rống lớn nói, “Báo cáo Thủ trưởng, vết thương ở chân đã bình phục, Tần Thiên Nham thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ!”

Tần Kiến Quốc vung tay lên, “Rất tốt! Đứng vào hàng ngũ, xuất phát!”

“Rõ!” Mâu quang của Tần Thiên Nham thoáng hiện qua một tia cảm ơn, lại hướng Mạc Vãn gật đầu một cái, đi theo đội ngũ cùng nhau chạy ra ngoài.

Lần này đi, không thành công, thì sẽ hy sinh!

Đợi lúc một nhóm của bọn họ chạy ra ngoài, Tần Kiến Quốc và Mạc Vãn đi tới trước cửa sổ, nhìn bóng dáng của bọn họ đang bước nhanh lao ra, ngay ngắn và nhanh chóng tiến vào buồng của máy bay trực thăng.

Chỉ chốc lát sau, máy bay trực thăng bay càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, cho đến khi, không thể nhìn thấy được nữa.

Mạc Vãn than nhẹ một tiếng, “Chỉ mong, bọn họ có thể sớm ngày mang theo Mạc Yên thuận lợi trở về!”

Tần Kiến Quốc nặng nề vỗ vỗ vai ông, “Nhất định sẽ! Đừng quá lo lắng!”

Mặt trời chiều ngã về tây, chiếu rọi khắp núi đồi hoa hạt dẻ, làm cho nhiều đóa hoa kiều diễm, càng thêm xinh đẹp, càng tản mát ra một loại mê hoặc trí mạng.

Mạc Yên một thân quần trắng, cứ như vậy đứng lẳng lẳng trước mặt của hoa hạt dẻ, nhìn một mảnh địa phương diễn ra vô số tội ác, cau mày nhẹ khinh, yên lặng không nói gì.

Quần trắng theo gió lay động, cùng với mái tóc tối thắt lưng bay bay, đang lúc hoa anh túc đầy trời, một cô gái đứng đó giống như một tinh linh.

Một màn đẹp như một bức họa như vậy, nhiều người bốn phía nhìn thấy đều ngây người, cũng bao gồm, hai bóng dáng giống nhau, của hai người đàn ông cao lớn da đen mang võ trang canh giữ ở bên người cô.

Kể từ sau khi bị thương nặng rồi tỉnh dậy, Mạc Yên vẫn buộc chính mình không được suy nghĩ đến bất luận người nào, không thêm nghĩ tới bất cứ chuyện gì, cố gắng làm tim của mình yên tĩnh bình lặng xuống.

Hiện tại, ngoại thương đã tốt, nhưng cô biết rõ, lòng đau, thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ khỏi hết.

Tần Thiên Nham, người đàn ông mà cô từng hứa sẽ lấy cả đời, lấy cả sinh mạng, tại thời điểm mấy chót đó, anh lại thành toàn cho chiến hữu vĩ đại của mình, mà hy sinh cô và đứa bé. Lòng này bị thương, sợ rằng vĩnh viễn cũng không tốt được trở lại.

Ở trong chuyện tình cảm, cô cũng chỉ là một người phụ nữ ích kỷ, cô không có “thanh kiếm rộng lớn” vĩ đại, cô chỉ muốn một nhà của mình sống tốt, cho dù vất vả, cô cũng tình nguyện mang theo đứa bé trong bụng và anh cùng nhau xuống địa ngục, cũng không thừa nhận người mình thương, tham sống sợ chết.

Tần Thiên Nham, một khắc lúc anh nổ súng kia, chúng ta chỉ có thể nói gặp lại sau! Chỉ có thể như vậy!

Nghĩ đến Tần Thiên Nham, liền nghĩ tới tên ác ma kia, nghĩ đến trận đánh cực hoang đường giữa bọn họ, chẳng lẽ...sau này cô thật muốn tiếp tục đi theo anh sao?

Trong tâm của cô thật sự hận người đàn ông này, nếu như không có tên ác ma này, nếu như anh không ép Tần Thiên Nham lựa chọn, cô không cần đối mặt với đau đớn mất đi đứa bé.

Cô không thể ở chỗ này khoanh tay chịu chết được, cô phải chạy đi!

Nhưng mà, phải trốn như thế nào? Mạc Yên lẳng lặng tự hỏi mình biện pháp thoát đi.

Tuy nói Nam Bá Đông không có cấm chân của cô, nhưng lại phái hai người da đen cao lớn theo sát cô, bắt kể cô chạy tới nơi nào, coi như đi vệ sinh, bọn họ cũng sẽ ở bên ngoài coi chừng.

Cô muốn chạy trốn, trước mắt cũng không có chỗ để trốn.

Còn nói lúc sáng nay rời giường trong xấu hổ, mặt mày Mạc Yên, lại tỏa ra một chút u buồn.

Nếu như tiếp tục như vậy, một ngày nào đó cô sẽ bị tên ác ma kia ăn thịt, giờ làm thế nào mới tốt đây?

Cô thân trời gà không chặt, lại ở trong hoàn cảnh xa lạ này, vừa không có một người bạn có thể giúp đỡ, chỉ bằng vào lực lượng cá nhân của cô, làm thế nào có khả năng chạy thoát khỏi nhà tù này đây?

Nếu như có đồng minh trợ giúp, có lẽ cô có thể chạy đi, nhưng mà, ở chỗ này, người nào sẽ tin tưởng một người nước ngoài như cô, người nào sẽ nguyện ý mạo hiểm đắc tội với Nam Bá Đông nguy hiểm mà giúp cô thoát khỏi đây chứ?

Mạc Yên đem những đối tượng có khả năng loại bỏ một lần, trước mắt cùng cô có tiếp xúc qua, cũng chỉ có mấy người mà thôi. Nam Bá Đông thì tuyệt đối không để cho cô đi, Nam Tinh và Mặc Lạp, một là con trai của Nam Bá Đông, một là bạn bè đáng chết của anh, bọn họ sẽ giúp đỡ cô đối phó với Nam Bá Đông sao? Còn nữa, Nam Tinh yêu thích cô như vậy, bé làm sao sẽ để cô rời khỏi đây?

Mà hai người cao lớn đang coi chừng bên cạnh cô thì lại không thể nào, cô và bọn họ ngay cả trao đổi cơ bản cũng là vấn đề, huống chi, hai người đàn ông tựa như câm, cô nói cái gì hỏi cái gì, bọn họ đều không nghe thấy không hỏi, chỉ xem chừng bóng dáng của cô, cô ở đâu, bọn họ đang ở đâu, làm cho cô rất vô lực.

Thật ra suy nghĩ một chút, cô không nghĩ trở lại thủ đô, không muốn phải nhìn người kia, vậy thì ở nơi nào cũng vậy mà.

Cô thật sự hi vọng, vào lúc này, có thể xuất hiện một Thiên Sứ mang cô rời đi không?

Nhưng mà, ở một địa phương tội ác như vậy, chỉ có tên ác ma làm cô thương tâm tuyệt vọng, nhưng lại không có khả năng cứu bầu trời của cô!

Mạc Yên khẽ thở dài một tiếng, hướng tới toà nhà bằng trúc ở phía sau biệt thự mà đi.

Nếu như nói ở chỗ này còn có cái gì có thể làm cho lòng cô ấm áp, đó chính là Nam Tinh, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn non nớt kia, tâm lạnh như băng của cô, mới có thể từ từ ấm áp đứng dậy.

Mạc Yên đi ở phía trước, hai người da đen theo sát không xa không gần ở phía sau cô.

Lúc đi ngang qua một khu rừng râm mát, đột nhiên có hai người da đen khác đối diện đi tới, hai người da đen đi tới bảo vệ Mạc Yên, chỉ vào Mạc Yên, “Thì Thâm” mà nói cái gì đó.

Mạc Yên cũng lười để ý bọn họ, tự chính mình đi, nhìn thấy trước mặt chính là toà nhà nhỏ của Nam Tinh, cô cũng tăng nhanh bước chân ở dưới chân.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến ở phía sau, đang muốn quay đầu lại nhìn đến tột cùng là chuyện gì, lại cảm giác một trận gió lạnh đánh tới, ở sau gáy đã bị một đòn nghiêm trọng, thân thể trong nháy mắt mềm nhũn xuống.

24. Chương 24: Huỷ Mặt Của Cô

Trước khi Mạc Yên ngã xuống, môi của cô gợi lên một nụ cười khổ, lại bị người ta bắt nữa rồi!

Lần này, trong lòng của cô có một dự cảm xấu. Nếu so với rơi vào trong tay của Nam Bá Đông sợ rằng lần này còn nguy hiểm hơn. Đến tột cùng là ai muốn đối phó cô đây?

Trong đầu, đột nhiên hiện ra một người phụ nữ xinh đẹp đang hút thuốc, sẽ là cô ta sao?

Khi Mạc Yên bị người dùng nước đá hất tỉnh, và khi cô nhìn thấy Mông Lệ đang ngồi trên ghế sa lon hút thuốc, trong lòng âm thầm cảm thán. Có đôi khi, trực giác của phụ nữ đối với một ít sự vật, thật chuẩn xác đến kinh người.

Mông Lệ nhìn xuyên qua một tầng khói mỏng thì thấy Mạc Yên đã tỉnh dậy. Ắ đang chờ nhìn xem bộ dáng sợ hãi thét chói tai của Mạc Yên. Nhưng lại không nghĩ đến, người phụ nữ đang bị trói hai tay kia, đối mặt với hoàn cảnh xa lạ lại chẳng sợ hãi, cũng chẳng sợ khi bị nước đá làm ướt toàn thân. Về mặt vẫn như cũ bình tĩnh và lạnh nhạt.

Khéo môi Mông Lệ hung hăng nhếch một cái, lại không nhịn được hung hăng hút vào một hơi khói. Hai đồng tử nhẹ híp lại quan sát Mạc Yên, giống như muốn từ trên về mặt của Mạc Yên tìm ra một chút dấu vết. Nhưng mà, ả ta đã thất vọng rồi!

Ánh mắt của Mạc Yên cứ bình tĩnh và yên lặng như vậy. Làm như trời có sập xuống, cô cũng tuyệt đối không hoảng hốt, mà cứ bình tĩnh và lạnh nhạt như vậy.

Trong lòng Mông Lệ thất kinh, người phụ nữ này quả nhiên là không đơn giản. Nếu như lúc này không diệt trừ, thì tuyệt đối sẽ là tai họa vô tận về sau.

Ả lại mạnh mẽ hút vào một hơi khói, đưa tay ngọc đang cầm tàn thuốc ra ngoài.

Một thủ hạ đang đứng ở bên người ả, ngay lập tức nhận lấy tàn thuốc trong tay của ả. Nhưng Mông Lệ lại không đưa cho hắn, chỉ là nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Thủ hạ đó thật sự rất tinh ý, hắn vội vàng mở ra bàn tay của mình, gơ đều ở trước mặt của Mông Lệ.

Ngay sau đó, Mông Lệ lại để tàn thuốc ở trên tay của người đàn ông đó, dùng sức giày xéo lòng bàn tay của hắn. Rõ ràng thịt bị tàn thuốc làm cháy sạch bốc khói, đau đến mức gã thủ hạ đó đều muốn thét chói tai. Nhưng người đàn ông đó, lại không có một tiếng ở trong cổ họng, cứ cắn răng như vậy, cứng rắn đứng im.

Mạc Yên mắt lạnh nhìn bọn họ, giống đang nhìn một trò đùa giỡn, đồng tử thoáng hiện qua một tia cười lạnh.

Cô dĩ nhiên biết rõ hành động này của Mông Lệ đại biểu cho cái gì, không phải ả muốn cho cô thấy một sự uy hiếp sao. Để làm cho cô thấy rõ ràng ả hung tàn bao nhiêu, thủ đoạn lại lợi hại bao nhiêu sao? Bất quá, mục đích mà ả đối phó với cô là gì? Vì Nam Bá Đông sao?

Lúc Mông Lệ thấy trong đáy mắt của Mạc Yên có một sự mỉa mai và châm chọc, ả cũng không tức giận. Ả chậm rãi đứng dậy, bước từng bước chậm rãi đi tới trước mặt của Mạc Yên, nửa ngồi chồm hổm nhìn thẳng vào Mạc Yên.

Sau đó lại cười lạnh lùng một tiếng, vươn tay chế trụ cằm của Mạc Yên, thật sự muốn nâng lên khuôn mặt đang rũ xuống của Mạc Yên. Ánh mắt lại như ánh đao quét ở trên mặt của Mạc Yên một lần, nhàn nhạt nói, “Dáng dấp quả nhiên có chút sắc đẹp, cũng khó trách làm cho đàn ông động tâm. Bất quá...”

Ả dừng lại một chút, tiến tới trước mặt của Mạc Yên, nhẹ nhàng nói, “Nếu như ở phía trên này vẽ vài nhát dao, không biết anh ta có còn thích cô hay không?”

Đôi đồng tử của Mạc Yên thoáng qua một tia trào phúng, nhàn nhạt nói, “Vẽ đi! Tôi sẽ rất cảm ơn cô nếu tôi có thể thoát khỏi anh ta. Chẳng qua, tôi muốn nhắc nhở cô một chút, ngoài khoa tay muốn chân trên mặt tôi, còn có một biện pháp nữa là dứt khoát bán tôi vào trong hầm chứa. Chẳng những cô có một khoản tiền, mà tôi còn là một người phụ nữ bị hàng vạn người cười lên. Là một người đàn ông thì sẽ không bao giờ muốn tôi.”

Mạc Yên muốn mượn tay của cô để thoát ra ngoài. Mông Lệ nhìn thẳng tắp vào khuôn mặt của Mạc Yên, nhưng trên mặt của Mạc Yên lại không có một chút ý tứ đùa giỡn nào. Trong lòng ả thầm nghĩ, chẳng lẽ người phụ nữ này không sợ chết? Hừ, ả cũng muốn nhìn một chút, tính tình của người phụ nữ này có thể cứng được bao nhiêu? Cô có thể cứng rắn tới khi nào?

Ánh mắt của Mông Lệ thoáng hiện qua một tia độc ác, “Ngược lại lời của cô lại nhắc nhở tôi, làm cho tôi nghĩ tới một biện pháp tốt hơn mà còn làm cho tôi sáng khoái. Người đầu, cầm dao tới!”

Thủ hạ vừa mới bị ả châm thuốc bước lên một bước, nhẹ nhàng nhắc nhở ở bên tai ả, “Chủ nhân, ngộ nhờ làm Nam Bá Đông tức giận thật sự thì phải làm thế nào?”

Mông Lệ cười cười, cầm lấy một con dao nhỏ được thủ hạ đưa tới, cười khanh khách, “Ta chỉ sợ anh ta sẽ không tức giận thôi!”

Thủ hạ kia sững sờ, ngay sau đó lại cười hỏi, “Chẳng lẽ chủ nhân còn có phần sau sao?”

Mông Lệ không nói gì thêm, cầm con dao nhắm ngay khuôn mặt như ngọc của Mạc Yên, sống dao lạnh như băng ở trên mặt của Mạc Yên đi chuyển qua lại.

Nhưng vẻ mặt của Mạc Yên vẫn bình tĩnh như cũ, ngay cả ánh mắt của không nháy.

Mông Lệ nhìn thẳng vào cô, ngược lại bị ánh mắt bình tĩnh đến không bình thường của Mạc Yên nhìn lại, ả có chút thẹn quá thành giận mà cười lạnh, “Thế nào? Sợ sao? Cô cứ yên tâm, cây dao này được đặc chế vô cùng sắc bén. Một dao vẽ xuống, cô sẽ không cảm thấy quá đau, chẳng qua...sau đó cô sẽ bị giầy vò.”

Ả lại giả bộ làm đáng thờ dài một tiếng, “Nói thật, gương mặt đẹp như vậy, tôi thật có chút không muốn làm như vậy. Nhưng mà, ai bảo cô lại đụng vào người trên tay của tôi đây, cô chỉ có thể tự nhận xui xẻo thôi.”

Câu nói sau cùng vừa nói xong, tay nắm dao của Mông Lệ cứ hung hăng vạch xuống mặt của Mạc Yên.

Cảm giác được lưỡi dao đang đi chuyển trên da mình, Mạc Yên ngược lại nở một nụ cười.

25. Chương 25: Lấy Máu Ai Để Tế Điện?

Cô đã đánh giá thấp sự độ ác của Mông Lệ rồi!

Mông Lệ vẫn nhìn chăm chăm vào mặt của Mạc Yên. Ả thật sự muốn xem trên mặt của Mạc Yên có lộ ra một nét hoảng hốt và sợ hãi nào không. Ả muốn nhìn thấy Mạc Yên khóc thét cầu xin ả, nhưng Mạc Yên lại vẫn bình tĩnh như nước hồ. Bất kể là lúc trước hay hiện tại, giống như một đao kia không phải vẽ ở trên mặt cô, giống như máu này không phải chảy ra từ người cô, vẫn lạnh nhạt giống như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến cô, điều đó càng làm cho Mông Lệ tức giận.

Sự ghen tỵ của Mông Lệ càng khiến ả nổi điên, nhìn thấy biểu cảm của Mạc Yên lại càng khiến ả hung hăng vạch xuống từng dao.

Ở trong lòng ả điên cuồng kêu, người phụ nữ hạ tiện, tôi xem thử cô còn bình tĩnh như thế nào?

Tất cả đang bùng cháy bên trong đôi đồng tử của ả đều là mạch máu ác độc. Ngay cả thủ hạ của ả đều không nhẫn tâm nhìn thấy sự điên cuồng vặn vẹo hiện ra trên mặt ả.

Má phải của Mạc Yên đã bị ả ác độc xiên hai đường dao cứng rắn vẽ trên mặt, trên khuôn mặt đẹp khuynh thành của Mạc Yên bỗng chốc biến thành xấu xí. Nhưng mắt cô vẫn như cũ mở ra nhìn thế giới rất ngọt ngào, và nở nụ cười đẹp tuyệt thế như gió dịu êm.

Cô mở đôi mắt đen nhánh thâm thúy như ánh sao đêm, bình tĩnh nhìn khí thế thất bại của Mông Lệ như đang nhìn trò cười của ả. Khiến cho lửa giận của Mông Lệ càng bốc cháy hừng hực.

Người phụ nữ hạ tiện này, một ngón tay của ả cũng có thể bóp chết cô ta, cô ta dựa vào cái gì mà nhìn ả với ánh mắt hèn mọn và khinh thường như vậy. Cô ra hiện tại chính là món đồ chơi bằng thịt của ả, nhưng tại sao cho tới bây giờ, cô ta vẫn giống như dùng bộ dáng của nữ vương nhìn ả khoanh dung và khi dễ như vậy?

“Tôi để cho cô nhìn, rồi tôi sẽ móc mắt của cô, tôi xem thử cô có còn thấy được gì nữa không?”

Mông Lệ rống giận, lại giơ dao lên lần nữa, hướng con mắt của Mạc Yên đâm xuống.

Mắt thấy đôi mắt xinh đẹp kia của Mạc Yên sẽ bị hủy ở dưới dao của Mông Lệ, đột nhiên một phi đao léo lên hàn quang mang theo tiếng kêu nhỏ sắc bén phóng tới, “Vèo” bắn thẳng vào cổ tay của Mông Lệ.

Mông Lệ đau đến hét lên một tiếng, động mạch trên cổ tay bị phi đao đâm trúng, ngay lập tức máu liền chảy xuống.

Mông Lệ không hổ là người phụ nữ kiên cường, coi như gặp phải chuyện này ả cũng rối loạn một chút, liền lập tức trấn tĩnh nắm động mạch của mình lại, ngăn máu tươi chảy ra ngoài, vừa rống giận thủ hạ của mình, “Bất tên khốn này đến cho ta, ta muốn móc tim hắn pha rượu uống.”

Lời của ả vừa truyền xuống, lại thấy một thanh phi đao trong không trung phóng tới.

Lần này, phi đao trực tiếp bắn thẳng vào gò má trái của ả, xuyên qua gò má phải, rồi bắn thẳng vào trên người thủ hạ của ả.

Một đao bén nhọn này làm cho Mông Lệ và toàn bộ thủ hạ của ả đều sợ choáng váng.

Đội Mông Lệ cảm giác được đau đớn, máu tươi lại như suối phun ra, ả mới giật mình, ả biết mình đã xong rồi! Muốn nói chuyện cũng đã không nói được nên lời, máu của hai vết thương giống suối phun, càng chảy ra không ngừng, qua một hồi liền chảy đầy đất.

Chỉ chốc lát sau, Mông Lệ bởi vì mất máu quá nhiều mà ngất đi.

Thủ hạ của Mông Lệ sợ tới mức rút súng ra, bóp cò súng, vẽ mặt cảnh giác nhìn bốn phía, nhưng nửa buổi cũng không thấy có chút động tĩnh nào.

Đột nhiên, có một tiếng nổ vang ở trong biệt thự, nhất thời nhà lầu bốc cháy, dọa tất cả người trong nhà thét lên, ôm lấy Mông Lệ chạy ra ngoài.

Vừa nổ vang một tiếng, toàn bộ biệt thự bắt đầu lung lay sụp đổ.

Ngay tại lúc mọi người đều chạy trốn ra bên ngoài, một người đàn ông mặc trang phục của Tam Giác Vàng thừa dịp náo động nhanh chóng chạy tới bên người của Mạc Yên, khéo mắt liếc thấy thương tích trên mặt của Mạc Yên, giữa đôi đồng tử thoảng hiện qua vẻ điên cuồng và sát khí.

Sau đó, anh thoải mái ôm lấy Mạc Yên, nhanh chóng hướng trên núi phía sau biệt thự mà chạy.

Lúc anh chạy được nửa đường, lại buông Mạc Yên xuống, gọi một cú điện thoại về Tam Giác Vàng, sau đó rút cuộc bin của điện thoại ném đi, rồi tiếp tục chạy trốn.

Nam Bá Đông cùng bọn Ô Linh đang ở trong một hội nghị quan trọng, đột nhiên lại cảm thấy nheo mắt, trái tim vừa kéo, làm như có chuyện gì đó không tốt đang xảy ra.

Tiếp theo đó, điện thoại của Hắc Bác bỗng vang lớn lên.

Hắc Báo nghĩ không biết là tên khốn nào gọi điện tới quấy rầy đây?

Anh thấp thỏm liếc nhìn Nam Bá Đông một cái, chẳng qua thấy mi mắt của Nam Bá Đông nhẹ nhíu như ngọn núi, vẻ mặt lạnh lùng trên mặt cũng không có tức giận. Lúc này Hắc Báo mới móc điện thoại ra, nói với Nam Bá Đông một tiếng, “Lão Đại, tôi đi nghe điện thoại!”

Nam Bá Đông gật đầu, thì anh mới dám đứng lên, đi tới một bên nghe.

“Người nói cái gì? Tôi biết rồi! Trước tiên các người đi chung quanh tìm một chút, tôi sẽ báo lại cho Lão Đại quyết định.”

Hắc Báo cúp điện thoại, len lén nhìn về phía Nam Bá Đông, không nghĩ tới lại đụng phải cặp mắt sáng như đèn pha của Nam Bá Đông, nhất thời cảm thấy trong lòng hoảng hốt, vừa nghĩ tới hậu quả của cơn tức giận của Nam Bá Đông kia, cả người Hắc Báo đánh cái lạnh run.

Anh kiềm chế bất an trong lòng, chạy chậm đến trước mặt của Nam Bá Đông, cung kính cúi đầu nói, “Lão Đại, đã xảy ra chuyện rồi, A Bố và A Sai đang trông coi tiểu thư Mạc Yên vừa mới bị phát hiện có người đánh ngất xỉu ở trên đường nhỏ trong rừng cạnh trúc lâu, còn tiểu thư Mạc Yên...lại không thấy!”

Trong nháy mắt vẻ mặt của Nam Bá Đông trầm xuống, trong lòng những người khác thầm kêu không ổn.

Nam Bá Đông đứng dậy, lạnh lùng nói, “Ô Linh, cô lập tức thông báo xuống, canh giữ mọi lối ra, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào. Đường Thạch, Bạch Lăng, Hắc Báo, Hắc Lang, mỗi người mang theo một nhóm người, lập tức chia nhau lục soát cho tôi! Nếu Mạc Yên có mệnh hệ gì, tôi sẽ để cho tất cả các người cùng chôn theo!”

Vừa nói xong, Nam Bá Đông dẫn đầu đi ra ngoài.

Những người khác nhìn thấy bộ dáng sát khí của Nam Bá Đông, làm sao còn dám nhiều lời, vội vàng đi theo đội người lục soát.

Người của bọn họ vừa mới rải rác ra ngoài, liền có một thủ hạ chạy đến trước mặt của Nam Bá Đông nói, “Lão Đại, có một em trai nhỏ nhìn thấy tiểu thư Mạc Yên bị thủ hạ của mẹ hai người mang đi.”

“Mông Lệ?” Đáy mắt lạnh như băng của Nam Bá Đông thoáng qua tia sát khí, anh không nói câu nào, chẳng qua giơ tay phải lên, mang theo một thân lãnh ý xơ xác tiêu điều, bay thẳng tới đỉnh núi của Mông Lệ, dẫn đầu chạy như điên.

Những người khác vừa thấy một thân điên cuồng của Nam Bá Đông giữa hơi thở âm lãnh như ma quỷ, còn mang theo một cỗ sát khí điên cuồng khát máu, trong lòng lại thấy rùng mình, không nhận được lại sinh ra sợ hãi, sau một phút cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng chạy đuổi theo.

Dù sao, bọn họ cũng chưa từng thấy Nam Bá Đông tự mình động thủ, mà mỗi một lần Nam Bá Đông động thủ lại giống như kiếm tháo ra khỏi vỏ, tất cả đều phải nhuộm máu.

Lần này, anh lại muốn lấy máu ai để tế điện đây?

26. Chương 26: Quỷ Thủ Thần Y

Chương 26:

Đợi đến khi Nam Bá Đông đàng đàng sát khí mang theo thủ hạ đuổi tới nơi của Mông Lệ diễn, biệt thự của Mông Lệ đã sớm bị nổ tung hai lần đến thất linh bát lạc. Mông Lệ và tất cả thủ hạ dưới trướng cô đã dời đi nơi khác. Bốn phía của biệt thự cũng không có một bóng người.

Nam Bá Đông vừa động, bốn người Đường Thạch, Bạch Lăng, Hắc Báo và Hắc Lang nhanh chóng phân tán ra, Nam Bá Đông đứng giữa cùng đi vào bên trong biệt thự đơn.

Một phần thủ hạ đi vào theo, còn một phần ở lại bên ngoài canh gác, phân nhau canh giữ bốn phía.

Nhìn thấy trong phòng khách chảy một vũng máu tươi, trong không khí cũng bay mùi máu, khoé mắt Nam Bá Đông vừa kéo, đồng tử thoáng hiện qua một tia lạnh như băng, “Lục soát!”

Đường Thạch và Bạch Lăng phát tay về phía thủ hạ, nhanh chóng mang người chia ra bốn phía.

Bọn họ rất nhanh liền đưa ra kết luận, “Lão Đại, ở nơi này không có ai!”

Hai tay Nam Bá Đông nắm chặt thành quyền, đôi đồng tử đỏ ngầu như máu, thanh âm lạnh thấu xương, “Tiếp tục lấy biệt thự này làm trung tâm, chia ra lục soát bốn phía, cho dù có phải lật cả ngọn núi này, cũng phải tìm được người cho tôi! Còn có Mông Lệ nữa!”

“Dạ!”

Còn anh thì vẫn đứng yên lặng ở trước hai vũng máu đó, một bước cũng không động .

Nam Bá Đông có thể khẳng định một vũng trong này là của Mạc Yên, là đồ tạp chủng nào đã ra tay? Lại dám đụng tới người của anh? Muốn tìm chết?

Nổi giận thì nổi giận nhưng khi nghĩ đến Mạc Yên bị người ta làm tổn thương, trái tim Nam Bá Đông liền không chế không được mà co quắp đau.

Anh thật sự không có cách nào tưởng tượng, nếu như anh nhìn thấy Mạc Yên bị cái gì không tốt, thì anh phải làm như thế nào?

Cuồng nộ trong lòng như hỏa hoạn ngập trời, mang theo xúc động muốn hủy diệt đi tất cả mọi thứ, điên cuồng thiêu đốt, thiêu đốt rồi lại thiêu đốt .

Trước kia, anh chưa bao giờ hiểu, tại sao ba của anh lại yêu như mê như say người phụ nữ tên gọi Bạch Yên kia, thậm chí không tiếc làm tổn thương mẹ của anh và những người đàn bà khác. Cho dù ông không chiếm được bà ấy, ông cũng muốn để Bạch Yên vào tận sâu trong đáy lòng của mình đến suốt cả cuộc đời.

Khi anh nhìn thấy Mạc Yên, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp tinh khiết như vậy, nhìn thấy ánh mắt đẹp nhất trên thế giới kia, cuối cùng Nam Bá Đông cũng đã hiểu rõ!

Mạc Yên lặng lẽ phảng phất như dòng suối chảy vào trong lòng anh, như mọi vật trong suối lớn, vô thanh vô tức chiếm trọn trái tim của anh.

Anh muốn giữ cô xinh đẹp trân quý ở lại bên cạnh mình vĩnh viễn, muốn làm cho cô vĩnh viễn ở cùng với mình, muốn ôm cô vào dưới cánh chim của mình, bảo vệ thật tốt cho cô suốt cả đời.

Nhưng mà, chưa được bao lâu mà anh đã để cho người ta dễ dàng làm tổn thương Mạc Yên nặng nề ngay trên địa bàn của mình.

Lúc Nam Bá Đông đang cảm thấy vô cùng tự trách, anh đột nhiên nghe được một thanh âm thanh thúy vội vàng vang lên, “Ba, con biết mẹ đang ở đâu!”

Nam Bá Đông đột nhiên xoay người, nhìn thấy con trai Nam Tinh vẫn luôn bị anh xem nhẹ, con mắt sáng lên, “Con biết sao? Con làm sao mà biết?”

“Con từng tặng ẹ một hệ thống định vị được đặc chế ở tay, mau dẫn người đi theo con!”

Trên mặt tuần tú của Nam Tinh tràn đầy chăm chú và nghiêm túc, còn mang theo một chút sát khí .

Lúc này Nam Bá Đông mới phát hiện, đứa con này cực kỳ giống anh.

Anh xem nhẹ sự gọn sóng ở trong lòng, theo Nam Tinh bước nhanh đi ra ngoài.

Đường Thạch và Bạch Lăng vừa nhìn thấy, vội vàng kêu thủ hạ đi theo.

Nhìn thấy Nam Tinh vẫn đi về phía ngọn núi vắng vẻ, cách phạm vi thế lực của Mông Lệ càng ngày càng xa, Nam Bá Đông lạnh giọng hỏi, “Nam Tinh, con có khẳng định phương hướng này là đúng không?”

“Con khẳng định!” Nam Tinh cũng không quay đầu mà vẫn trả lời lại.

Ánh mắt của bé vẫn nhìn vào máy hướng dẫn định vị trong tay, một chút cũng không dám thả lỏng, chỉ sợ một bước sai, người mẹ bé mới vất vả tìm được liền đột nhiên biến mất.

Mọi người đi thẳng, đi thẳng, đi đến miệng khô lưỡi khô, cũng không ai dám kêu ca một tiếng.

Cuối cùng, máy hướng dẫn định vị trong tay của Nam Tinh cũng phát một tiếng nhỏ vang lên “Đỉnh”, Nam Tinh vui mừng nhìn về phía Nam Bá Đông, “Ba, đã tìm được rồi!”

Máy hướng dẫn chỉ phương hướng về phía một khu rừng dày đặc, bốn phía thưa thớt vài cành cây khô gãy, rõ ràng là bị người dùng lưỡi dao sắc bén chặt đứt, đặt ở nơi này như muốn che dấu một thứ gì .

Nam Bá Đông đang muốn tiến lên thì đã bị Đường Thạch và Bạch Lăng giành trước một bước, nhanh chóng vén lên những nhánh cây gãy khô trước mặt. Ngay sau đó, mọi người liền nhìn thấy một người cả thân toàn máu đang nằm ở dưới đất, không biết sống hay chết.

“Mẹ...” Nam Tinh kêu lên một tiếng liền nhào tới, thấy hình dạng bi thảm của Mạc Yên, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Những người khác nhìn thấy khuôn mặt đầy máu không nhìn rõ của Mạc Yên, tất cả sợ đến mức không dám thở mạnh lấy một tiếng.

Nam Bá Đông cảm giác mình như bị điện giật, cả người run lên, trái tim như ngừng đập tại giây phút đó, sắc mặt tái xanh, khó coi đến cực điểm.

Ngay cả Đường Thạch và Bạch Lăng nhìn thấy người phụ nữ đã từng rất xinh đẹp lại biến thành bộ dạng như hiện tại, cũng đều cảm giác một trận đau thương.

Không khí khẩn trương bắt an đến cực điểm.

Nam Tinh chợt nâng mắt, nhìn thẳng về phía Nam Bá Đông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sát khí, “Ba, con muốn giết sạch bọn chúng để báo thù ẹ!”

Nam Bá Đông cũng không nói cái gì, chẳng qua chỉ lẳng lặng ngồi xổm xuống bắt mạch cho Mạc Yên, sau đó kiểm tra thân thể của cô một lần, phát hiện không có gãy xương thì lập tức bế cô lên.

“Đường Thạch, báo cho Mẫn Lạp chuẩn bị cấp cứu! Bạch Lăng, cậu dẫn người đi tiêu diệt Mông Lệ! Ngay lập tức! Ngay lập tức! Phải làm cho toàn bộ bọn chúng đều biến mất!”

Nói xong, Nam Bá Đông liền ôm Mạc Yên đi như bay về phía biệt thự của mình.

Trước kia anh dễ dàng tha thứ cho Mông Lệ là bởi vì ả ta không có chạm đến cực điểm của anh.

Nhưng mà lần này anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ả!

Nam Bá Đông cúi đầu liếc nhìn thoáng qua Mạc Yên ở trong ngực, đôi đồng tử ẩn một tầng ảm uất, khuôn mặt đã từng tuyệt mỹ khuynh thành hôm nay lại biến thành như vậy, nếu như cô ấy tỉnh lại mà đau lòng khổ sở thì phải làm sao?

Mới vừa rồi anh có nhìn một chút, vết thương trên mặt của Mạc Yên đã bị người dùng thủ pháp đặt biệt xử lý qua, cũng điểm huyết áu ngừng chảy, nhưng nếu như không kịp cấp cứu, tánh mạng của cô vẫn rất nguy hiểm.

Dưới chân Nam Bá Đông đi như bay, hận không có sinh ra Phong Hoả Luân* để tới giúp!

*Phong Hoả Luân là hai bánh xe lửa tròn ở dưới chân Na Tra đấy.

Trong một góc của khu rừng, có một bóng dáng toàn thân xanh biếc đang ẩn ở trong đó.

Anh nhìn thấy Mạc Yên được Nam Bá Đông đang khẩn trương và cẩn thận ôm đi, giữa đồng tử thoáng hiện qua một tia đau xót và bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn mấy tấm hình đang cầm trong tay, trong bức ảnh rõ ràng là Mạc Yên đang nằm dưới đất như một xác chết, anh cúi đầu nói, “Yên nhi, em yên tâm! Anh sẽ làm theo mong muốn của em! Nhưng em cũng phải...bảo trọng!”

Mạc Yên lại một lần nữa nằm trên bàn mổ đó.

Mẫn Lạp vì cô mà khăn trương khâu vá lại vết mổ, một bên ở trong lòng lại âm thầm chửi rửa Mông Lệ, người độc ác như vậy nên bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, hai cha con Nam Tinh và Nam Bá Đông cùng nhau đứng trước cửa sổ thủy tinh, hai ánh mắt nhìn chăm chăm trên bàn mổ, không chớp mắt một cái.

Thoạt nhìn bọn họ rất trấn định, mặt không có chút biểu cảm. Nhưng có ai biết trong lòng bọn họ đã sớm căng lên, đã sớm tràn đầy hoảng hốt và sợ hãi, chỉ sợ xảy ra sai lầm một chút thì Mạc Yên của anh, mẹ của bé đều không còn.

Đặc biệt là Nam Tinh, trong cặp mắt lam đậm kia vẫn cố giữ nước mắt.

Nhưng mà, bé chính là không chịu cho nó chảy xuống.

Đây là lần đầu tiên trong đời bé đối với một người phụ nữ không muốn xa rời, lần đầu tiên có tình cảm yêu mến này, lần đầu tiên muốn cô ôm vào trong ngực mỗi ngày, mỗi ngày hôn cô và nói chào buổi sáng, để cho cô mỗi ngày sờ đầu bé, để cho cô lắng lắng ở bên cạnh bé mỗi ngày. Cho dù không nói lời nào cũng được, bé lại thấy rất yên lòng.

Bởi vì có sự xuất hiện của cô mà mỗi một ngày của bé đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Bé thật rất vả mới có thể nhận được sự yên tĩnh và hạnh phúc từ trên người của cô, làm sao bé có thể cho nó dễ dàng mất đi như vậy?

Mẹ Mạc Yên, từ nay về sau con sẽ không cho ai ức hiếp mẹ nữa!

Ai dám khi dễ mẹ, con sẽ đập chết người đó!

Một tiếng sau, Mẫn Lạp đi ra ngoài.

Anh kéo xuống khẩu trang than nhẹ một tiếng, nói với cha con của Nam Bá Đông, “Giải phẫu rất thành công, không có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng mà mặt của cô ấy...đã bị hủy!”

Đáy mắt của Nam Bá Đông thoáng qua tia tàn ác, “Còn có biện pháp nào nữa không?”

Con người của Mẫn Lạp chợt loé, “Trừ khi có thể mời quỷ thủ thần y Độc Cô Thiên Nhai ra tay, nếu không thì rất khó mà khôi phục như trước!”

Nam Bá Đông gật đầu một cái, “Tôi sẽ tìm ra người đó!”

Mẫn Lạp khề ừ một tiếng rồi cũng không nói gì.

Nam Bá Đông lấy điện thoại ra gọi cho Ô Linh, “Bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm ra quỷ thủ thần y Độc Cô Thiên Nhai cho tôi!”

27. Chương 27: Sống Chết Có Nhau

Lúc này, nhóm người của Tần Thiên Nham vừa mới ngồi lên phi cơ bay được vài giờ. Người còn chưa tới Tam Giác Vàng, thì đột nhiên nhận được lệnh của tổ chức nói hành động lần này bị hủy bỏ, để bọn họ tiếp ứng cho số 001 sau, còn bây giờ thì lập tức rút về! Có thể nói là “Ra quân chưa thắng đã chết, khiến nước mất anh hùng chảy thắm khăn.”

Tần Thiên Nham vừa tức vừa vội, rồi lại tỏ ra mơ hồ không biết đã xảy ra chuyện gì ?

Đội bọn họ và số 001 gặp nhau thì mới biết, mục tiêu lần này của bọn họ đã chết!

Sau đó Tần Thiên Nham liền choáng váng!

Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của số 001, giọng nói của anh nghẹn ngào hỏi, “Anh Hàn, Yên nhi, cô ấy thật sự....?”

Đúng vậy! Mạc Hàn chính là người mà Mạc Vấn phải đến ẩn úp tại Tam Giác Vàng sau khi Mạc Yên chết, cũng là người điều tra về sự mất tích của Mạc Yên.

Khi Mạc Hàn điều tra được Mạc Yên không có chết, mà thật sự được Nam Bá Đông cứu sống, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến người nhà của bọn họ, và đôi uyên ương số khổ này, cuối cùng còn có cơ hội.

Chỉ là không nghĩ đến, Mạc Yên nhanh như vậy lại xảy ra chuyện!

Thật sự chẳng lẽ chuyện tốt thì nhiều, mà người tốt thì khó gặp sao?

Vừa nghĩ tới gương mặt xinh đẹp của Mạc Yên lại biến thành bộ dáng như vậy, không hiểu sao tim của Mạc Hàn co rút đau đớn.

Nhưng sau khi nghĩ tới Nam Bá Đông rất quan tâm Mạc Yên, trong lòng anh âm thầm thở dài. Có lẽ Nam Bá Đông sẽ đối tốt với Mạc Yên, anh tin anh ta sẽ tìm được bác sĩ giỏi nhất để chữa khỏi cho Mạc Yên .

Anh thật sự không muốn để Mạc Yên lưu lại ở nơi trần ngập tộc ác này, nhưng Mạc Yên lại nói cô không muốn trở về. Cô càng không muốn gặp bất cứ người nào sau khi trở thành bộ dáng như bây giờ!

Cho nên cô cầu xin anh, cho cô một cơ hội nữa để bắt đầu lại cuộc sống, để cho cô ở lại nơi này. Dù sao cô cũng đã từng chết một lần, thì cứ để ọi người biết là cô thật sự đã chết đi !

Mạc Yên khóc thút thít không một tiếng động, trong mắt của cô xẹt qua một tia bi thương và bất đắc dĩ. Cả người lại toát ra một nỗi bi thương khó nói nên lời, không một ai không thất vọng và đau khổ.

Lúc Mạc Yên đã quyết tâm kiên trì và kiên cường với ý kiến của mình, cô bảo đảm một lần nữa, Nam Bá Đông tuyệt đối sẽ không tổn thương cô! Mạc Hàn chỉ có thể đồng ý yêu cầu của cô.

Theo như Mạc Yên yêu cầu, cô chỉ muốn lưu lại một lời nhắn cuối cùng, hơn nữa còn phải chụp lại một vài hình ảnh “chết” của cô, để cho anh trở về báo cáo nhiệm vụ.

Trở lại quân khu, Tần Kiến Quốc, Mạc Vấn, Tần Thiên Nham, và Mạc Hàn cùng nhau nghe ghi âm lời nhắn của Mạc Yên. Lúc nhìn thấy một sắp hình “chết” của Mạc Yên, từng người ở nơi này đều cả giật mình, qua hồi lâu cũng không khôi phục lại tinh thần .

Bọn họ còn chưa vui sướng khi tìm được người, thì lại nhận được tin tức Mạc Yên đã chết thật, làm sao bọn họ có thể chấp nhận điều này đây?

Thanh âm của Mạc Vấn run rẩy hỏi, “Hàn nhi, đây là sự thật sao?”

Mạc Hàn nặng nề gật đầu, nhìn về phía Tần Thiên Nham, phát hiện cả người anh tựa như hoá đá, cũng không nhúc nhích lấy một cái, như là linh hồn đã bị rút ra khỏi thân thể, hoàn toàn không có sức sống.

Anh chỉ có thể ở trong lòng than nhẹ một tiếng.

Mạc Vấn lại trầm giọng hỏi, “Hàn nhi, con tận mắt nhìn thấy Mạc Yên chết, thì tại sao không đem theo xác của con bé về?” Khi nói xong lời cuối cùng thì giọng nói đã có một tia khàn khàn thê lương.

Mạc Hàn rũ mắt, “Bác cả, thật xin lỗi! Là Hàn nhi bất tài, lúc mang theo Mạc Yên bị thương nặng thoát đi, hành tung của con lại bị Nam Bá Đông phát hiện, nhóm người của bọn họ luôn luôn chạy theo đuổi giết con. Sau đó chúng con liền trốn vào một hang động, vết thương lần trước của Yên nhi lại chưa lành, lần này lại mất máu quá nhiều, con bé không kiên trì nổi mới để lại di ngôn, còn khẩn cầu con phải chạy đi. Nếu không con bé trở thành ma quỷ cũng sẽ không buông tha con!”

Khi Mạc Hàn nói xong lời cuối, lại còn khơi dậy sự khổ sở và đau thương của Yên nhi, dù là người đàn ông một mét tám, cũng không nhịn được mà rơi lệ.

Mạc Vấn vô lực phát tay về phía anh, ngẩng đầu lên thu nước mắt trở về. Nhưng đáy lòng lại đau đớn, cũng đang lan tràn không ngừng ra toàn thân.

Ngày hôm sau, người của nhà họ Tần phát hiện, Tần Thiên Nham mất tích!

Anh lưu lại một phong thư và một tờ giấy, viết rằng anh không tin Mạc Yên đã chết, anh muốn đi tìm Mạc Yên. Cho dù cô đã chết rồi, anh cũng muốn đi tìm xác của cô trở về!

Cho dù số 001 cũng đã cung cấp ghi âm và hình ảnh, nhưng anh vẫn không tin Mạc Yên đã chết.

Mạc Yên của anh sẽ không chết, vĩnh viễn sẽ không chết!

Anh cũng đã từng nói coi như cô thật sự chết, cô sống thì anh sống; cô chết thì anh cũng sẽ đi theo cô cùng chết.

Sinh cùng vạt áo, chết cùng chỗ chôn!

Tần Thiên Nham ôm trong mình một lòng tin cố định, một mình lao tới Tam Giác Vàng, điều tra tung tích của Mạc Yên.

Vài ngày trôi qua cũng không hề có một chút tin tức của Độc Cô Thiên Nhai.

Mặt của Nam Bá Đông càng ngày càng đen khi không tìm thấy Độc Cô Thiên Nhai. Tâm tình của những người chung quanh anh cũng bao phủ ở dưới bóng tối của anh, từng ngày trôi qua đều run như cây sậy, ai cũng không dám đến gần anh trong vòng một mét, sợ bị lửa giận của anh làm liên lụy.

May mà Mạc Yên đã tỉnh dậy, trong lúc mọi người lo lắng rằng cô sẽ không tiếp thu nỗi chuyện mình bị hủy dung, thì cô so với bất luận kẻ nào cũng đều bình tĩnh và lạnh nhạt hơn. Thậm chí lúc cô soi gương, Mạc Yên nhìn thấy hai vết thương dữ tợn chưa lành trên mặt, cô vẫn khẽ mỉm cười an ủi bên cạnh hai gương mặt đang đau lòng cho cô của Mẫn Lạp và Nam Tinh, “Thật ra biến dạng cũng tốt, sẽ không có người nhớ tới mình!”

Một mảnh bầu trời ở Tam Giác Vàng này đang bị lửa giận điên cuồng của Nam Bá Đông thiêu đốt, thế lực của Mông Lệ bỗng chốc bị dọn dẹp sạch sẽ.

Chẳng những xác chết của Mông Lệ bị treo ngược thị chúng trong ba ngày, ba ngày sau Nam Bá Đông còn muốn băm xác của ả, sau đó ném vào trong núi cho sói ăn, điển hình là chết không có chỗ chôn.

Còn những người đã từng tham gia vào chuyện bắt cóc và tổn thương Mạc Yên thì đều không thoát được kết quả giống như Mông Lệ.

Lúc Bạch Lăng dẫn người đi tiêu diệt những thủ hạ khác của Mông Lệ thì đã chết nhiều hơn phân nửa, những người khác thông minh lựa chọn quy thuận Nam Bá Đông.

Lại một lần nữa mọi người được lãnh giáo sự độc ác và ngoan tuyệt của Nam Bá Đông, sẽ không còn có ai dám sinh lòng dị tâm.

Ngày hôm đó, Mạc Yên tìm Nam Bá Đông và cùng anh trao đổi giao dịch, về phần bọn họ đã nói gì, thì chỉ có bọn họ mới biết.

Nhưng mà xế chiều hôm đó, Mạc Yên liền dẫn Nam Tinh lên một chiếc máy bay trực thăng rồi biến mất. Ngoại trừ Nam Bá Đông, không có ai biết tung tích của bọn họ.

Nam Bá Đông cố ý bảo vệ và bày mưu kế, nên bất kể Tần Thiên Nham có tra tìm như thế nào, thì anh cũng chỉ lấy được tin tức Mạc Yên đã chết và xác đã bị thiêu rồi.

Ở Tam Giác Vàng ngày người suốt nửa năm, cuối cùng Tần Thiên Nham cũng tuyệt vọng.

Mạc Yên đã chết, anh sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Mang theo một thân bi thương, Tần Thiên Nham từng bước đi lên tới đỉnh núi cao nhất ở Tam Giác Vàng, gào lớn, “Yên nhi, anh đến cùng em!” liền tung người nhảy xuống!

Giọng nói bi tráng muốn chết và mang theo một tia giải thoát, bay lượn ở trong sơn cốc thật lâu...

Tin tức vừa truyền đến, Nam Bá Đông câu môi khẽ cười, người phụ nữ nhỏ bé này quả nhiên liệu sự như thân, nhưng cũng làm cho anh hiểu người phụ nữ nhỏ bé này rất nhẫn tâm và lạnh lùng.

Ngàn vạn lần đừng tổn thương và chọc cô, nếu không hậu quả cũng không phải ai cũng có thể thừa nhận được.

Thời gian như ngựa trắng chạy nhanh qua.

Trong nháy mắt mà đã hai năm trôi qua.

Nam Bá Đông nhìn theo hướng kia, ở trong lòng lại nhẹ nhàng hỏi, Yên nhi đã hai năm không gặp, không biết em có thay đổi hay không? Em nói em sẽ sống mạnh mẽ và thật tốt, thì anh sẽ buông tay cho em tự do bay đi! Hiện tại ngày quay về đã đến, hi vọng...em đừng làm anh thất vọng!

28. Chương 28: Độc Cô Thiên Nhai

Trên Thái Bình Dương mênh mông vô bờ, có một hòn đảo nhỏ không hề có mặt trên bản đồ. Phong cảnh nơi đó xinh đẹp, ánh nắng tươi sáng, cảnh sắc thiên nhiên nguyên thủy, và toà nhà lầu hiện đại hoà làm một thể với thiết bị cao cấp, trở thành một thế lực thần bí ở nơi đó.

Thời tiết tốt đẹp của một ngày đầu thu .

Ánh chiều tà nhẹ chiếu lên bờ cát, chiếu rọi xuống mặt biển xanh thẳm, tạo thành một đường ba ánh sáng của ánh trời hồng xinh đẹp, rơi vào ngày cuối cùng sáng lạng và tốt đẹp .

Trên đá ngầm, có một người phụ nữ ngồi yên lặng với mái tóc dài đến thắt lưng.

Cô cứ ngồi lẳng lặng ở nơi đó, một người cô đơn như đã ngăn cách với bốn phía của thế giới. Nhưng phong cách tự nhiên lộ ra sự độc lập, làm cho người ta liếc mắt một cái đã nhớ tới cô.

Cách cô không xa có một đôi mắt hoa đào, cả người tràn ngập phong lưu phóng khoáng của đàn ông, đang chấp tay sau lưng, lười biếng ngồi trên bờ cát, cặp mắt hoa đào say sưa như có khả năng câu hồn và lòng người, đang chuyên tâm nhìn bóng hình xinh đẹp ở nơi xa kia .

Đã hơn một năm, anh đã tới hòn đảo này hơn một năm. Anh cũng biết cô hơn một năm, dùng hết tất cả biện pháp vẫn không thể nào đi vào lòng cô.

Anh không phải không thừa nhận, luôn luôn có một đồng phụ nữ bám theo mình, nhưng lần này thì đúng là gặp hạn rồi!

Anh, Độc Cô Thiên Nhai, chấp nhận bị Mạc Yên đánh bại rồi!

Quý thủ thần y Độc Cô Thiên Nhai, dáng dấp quả thật rất xinh đẹp. Cho dù hiện tại anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng có hoa thời thượng, ống tay áo cũng tùy ý tự nhiên cuộn lên tới khuỷu tay, phía dưới chỉ mặc một cái quần đùi hoa văn. Chỉ là tùy ý ăn mặc nhưng anh vẫn tỏa ra một hương vị tao nhã và cao quý.

Mái tóc chia ba bẫy, một nửa rũ xuống che đi phía bên trái của trán trơn bóng và lông mày trái tung bay của anh, rất hợp với vẻ mặt lười biếng. Tổng thể làm cho người ta cảm giác được một vẻ đẹp không chịu gò bó và chán chường.

Nhìn một thân ăn mặc của anh thì đã biết, tính tình Độc Cô Thiên Nhai rất kiêu ngạo, rất khó mà thuận phục .

Nói đến lý do Độc Cô Thiên Nhai xuất hiện tại chỗ này, đều phải nói sau khi bị Nam Bá Đông tìm được, liền bị bắt cóc mang đến hòn đảo nhỏ này để chữa trị vết thương trên mặt của Mạc Yên.

Nam Bá Đông ước chừng tìm được Độc Cô Thiên Nhai trong nửa năm, mới đưa người đàn ông đang vui vẻ đi du lịch khắp nơi, tìm được ở trong một bộ lạc ở Châu Phi.

Tính của Độc Cô Thiên Nhai rất tự do, anh ở Châu Phi chơi chưa đã, tất nhiên sẽ không nghe theo ý nguyện của Nam Bá Đông tới đây chữa cho Mạc Yên.

Nhưng Nam Bá Đông đã tìm anh trong nửa năm, đã sớm không còn kiên nhẫn, trực tiếp hạ lệnh, “Trối lại! Ném tới đảo đi!”

Lúc đó, sau khi tỉnh dậy, Độc Cô Thiên Nhai mới phát hiện mình đang ở trên một hòn đảo nhỏ, thì giận đến mức dậm chân. Ở trên đảo làm ầm ĩ một chút, nhưng khổ nỗi lại không có thuyền bè, cũng không có phi cơ, anh hoàn toàn không có cơ hội thoát đi hòn đảo này, chỉ có thể tạm thời chịu đựng.

Anh ở trong lòng âm thầm cười lạnh, những người này thật sự nghĩ chỉ cần trốn anh tới nơi này là họ có thể đạt được mục đích sao? Vậy bọn họ cũng đã coi thường anh quá rồi.

Anh, Độc Cô Thiên Nhai, cũng không phải người dễ chọc!

Chỉ cần anh không muốn, ai cũng không thể bắt anh làm. Thật sự muốn chọc tới anh, anh sẽ phát tán ra một loại độc ở trên đảo này, làm tất cả bọn họ bị độc chết. Nếu như bị bọn họ khi dễ, anh cứ nhịn như vậy, thì quá làm nhục tên quý y của anh rồi.

Nhịn xuống buồn bực, Độc Cô Thiên Nhai đi tới bãi biển mê người để giải sầu, muốn phóng hết tất cả buồn bực và kìm nén trong nội tâm vì đã bị người mạnh mẽ bắt cóc.

Đúng lúc này, anh nhìn thấy Mạc Yên đang ngồi trên tảng đá ngầm.

Áo trắng tóc đen, theo gió nhẹ bay, bóng lưng tinh tế xinh đẹp như vậy, nhưng lại lộ ra nhiều vẻ cô tịch và cô đơn. Chẳng qua nhìn thấy bóng lưng cô, làm lòng anh không khỏi sinh ra một cổ thương tiếc.

Người phụ nữ này là ai ?

Trong đầu anh loé lên một ý nghĩ, bước chân cũng nhẹ bước về phía cô.

Độc Cô Thiên Nhai đứng ở một bên mặt của Mạc Yên, ánh mắt đầu tiên của anh nhìn thấy một nửa má phải của Mạc Yên xinh đẹp không tỳ vết. Trong lúc anh âm thầm khen ngợi một người làm sao có thể xinh đẹp tuyệt mỹ như vậy, thì Mạc Yên chợt quay đầu nhìn về phía anh.

Nhìn thấy má trái của Mạc Yên có hai vết dao chổng chéo lên nhau, Độc Cô Thiên Nhai ngẩn cả người. Nhưng anh cũng không có như người bình thường giật mình hoặc là thét chói tai, mà chỉ dùng cặp mắt hoa đào giàu tình cảm tràn đầy thương tiếc nhìn cô. Coi như là đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ bị phá hư, lẩm bầm nói, “Thật đáng tiếc, quá đáng tiếc!”

Bản tính Độc Cô Thiên Nhai thích đẹp, anh yêu tất cả những thứ xinh đẹp, tự nhiên quan điểm cũng bắt bẻ đến cùng.

Như toàn thân Mạc Yên lộ ra một cổ thanh thuần mang theo một tia lãnh diễm, ngũ quan trên người lại xinh đẹp khéo léo như vậy, đây chính là lần đầu tiên anh tự nhiên có hảo cảm với một người.

Sau đó, anh không nói gì mà ngồi bên cạnh của Mạc Yên, bắt đầu cố gắng kheo khoang về y thuật thần kỳ của anh tới Mạc Yên. Nói anh có thể chữa khỏi hoàn toàn vết thương trên mặt cô, làm cho cô khôi phục lại bộ dáng xinh đẹp, thậm chí chỉ cần cô gặt đầu, anh còn có thể giúp cô đẹp hơn trước.

Cho dù ngày đó anh có nói tới môi khô và rách cả miệng, Mạc Yên vẫn hoàn toàn xem anh như trong suốt, chỉ ngồi im nhìn về ánh chiều tà đang dần hạ xuống.

Lúc rời đi, cô mới nhẹ giọng nói với Độc Cô Thiên Nhai, “Tôi cảm thấy hiện tại rất tốt, anh không cần phải lo lắng!”

Độc Cô Thiên Nhai choáng váng !

Anh chưa bao giờ nghĩ, trên thế giới này còn có người phụ nữ không thích xinh đẹp.

Bộ dáng của người phụ nữ này đẹp như vậy, tại sao lại biến thành như vậy? Từ đẹp nhất cho đến xấu nhất, tại sao cô có thể thần nhiên tiếp nhận như vậy? Chẳng lẽ cô thật sự không quan tâm đến mặt của mình hay sao? Cô đã trải qua chuyện thương tâm như thế nào mới có thể làm ình buông xuống hết tất cả, thậm chí ngay cả mặt của mình cũng không quan tâm như một cái xác không hồn còn sống?

Không thể không nói, lần đầu tiên thấy Mạc Yên, Độc Cô Thiên Nhai nổi lên nồng đậm hứng thú đối với Mạc Yên.

Từ đó về sau, người trên đảo nhỏ sẽ thường xuyên nhìn thấy một màn, một vị đẹp trai phong lưu thời thượng, đi theo phía sau một người phụ nữ, luôn miệng khuyên, “Yên nhi, Yên nhi, chờ anh một chút! Chờ anh một chút!”

“Yên nhi, Yên nhi, cầu xin em hãy để anh trị khỏi khuôn mặt cho em!”

“Yên nhi, Yên nhi, em hãy nói đi, em muốn như thế nào mới để cho anh trị khỏi khuôn mặt cho em?”

Những tiếng hét kêu gào này làm ọi người càng ngày càng không hiểu ý định của Mạc Yên, tại sao cô không để cho Độc Cô Thiên Nhai trị khỏi mặt cho cô?

Phong Hành đã từng rất chán ghét Độc Cô Thiên Nhai cứ quần quýt si mê Mạc Yên, còn trực tiếp ra tay với anh .

Thật không ngờ, Độc Cô Thiên Nhai chẳng những có một thân y thuật tốt, mà còn có thân thủ tốt, ngay cả Phong Hành cũng đều không đánh lại anh. Về sau, Phong Hành thấy Mạc Yên cũng không để ý đến anh, vẫn luôn đi thẳng trên con đường của mình, nên cũng tùy ý để Độc Cô Thiên Nhai rống như quỷ kêu!

Nhân viên trên đảo đã tới đây hơn một năm nên cũng thường xuyên thấy cảnh này. Mỗi lần như vậy đều chỉ mỉm cười thiện ý, rồi cũng quay đầu đi sống cuộc sống của mình.

Không ngờ cứ như vậy trôi qua hơn một năm, Mạc Yên vẫn không đồng ý để cho anh trị khỏi mặt. Tính tình của Độc Cô Thiên Nhai cũng đặc biệt khó lay chuyển. Em không đồng ý để anh trị, thì anh vẫn cứ tranh luận với em.

Em không đồng ý cho anh trị, anh liền quần quýt em cả đời!

29. Chương 29: Quan Hệ Khế Ước

Người phụ trách trên đảo nhỏ này là Phong Hành. Năm nay anh hai mươi tám tuổi, cũng là Tổng Giám Đốc ở ngoài mặt của “Tập Đoàn Quốc Tế Kinh Vũ” của Nam Bá Đông.

Dưới anh còn có bốn người trở thủ đắc lực, chia ra là—Nam Vân, Nam Lôi, Nam Vũ, và Nam Minh .

Bốn người được chia ra quản lý những mảng khác nhau của tập đoàn. Nam Vân phụ trách ngành điện tử, và hàng không. Nam Lôi phụ trách ngành địa ốc, và thời trang. Nam Vũ phụ trách ngành bảo vệ và an ninh. Nam Minh phụ trách ngành ngân hàng, chứng khoán và tài chính.

Bốn người bọn họ sẽ báo cáo những ngành mà họ phụ trách với Phong Hành, còn anh lại báo cáo tất cả lại cho Nam Bá Đông, và cũng quản lý công việc ngoại giao của công ty.

Nam Bá Đông nắm trong tay sự điều khiển phương hướng phát triển và giám sát tập đoàn, là ông chủ ẩn ở phía sau bức màn.

Ban đầu, Nam Bá Đông muốn lợi dụng Mạc Yên để kiếm chút hảo cảm từ chủ nhân của nhà họ Nam. Tuy nói là lúc đó cũng thật sự lớn mạnh rồi, nhưng dựa vào sự thông minh và kinh nghiệm nhiều năm kinh doanh ở Tam Giác Vàng của anh, cũng lợi dụng ma túy buôn bán không ít tiền, lại còn kiếm được nhiều tiền để đầu tư. Dựa vào ánh mắt đặc biệt và thủ đoạn tàn nhẫn, rất nhanh liền hạ cả một bầu trời.

Nhưng quy mô của anh so ra vẫn thua kém gia tộc Nam thị có trăm năm. Có thể mua được một hòn đảo nhỏ, cũng có thể làm cho hòn đảo đó biến mất ở trên bản đồ, điều này cũng chỉ có thể xem như có chút năng lực.

Nhưng đối với anh mà nói, nhìn xa vẫn không đủ.

Nam Bá Đông muốn ngôi vị chủ nhân của Nam thị, chẳng qua chỉ muốn tẩy đi sự sỉ nhục lúc còn trẻ. Cũng muốn vì mẹ mình đòi lại một cái công đạo từ chủ nhân của Nam thị.

Sau khi anh phát hiện địa vị của Mạc Yên ở trong lòng của mình, Nam Bá Đông liền dễ dàng quyết đoán bỏ đi ý niệm lợi dụng Mạc Yên.

Nếu như vẫn còn là một người đàn ông, thì anh không thể lợi dụng người phụ nữ của mình để trao đổi lợi ích được. Anh phải dựa vào chính đầu óc và thủ đoạn của chính mình, giành được sự tôn trọng và kính nể. Có như vậy Mạc Yên mới có thể công nhận anh.

Tất nhiên, Nam Bá Đông cũng không phải là người thiện lương. Lúc cần thiết, anh cũng không ngại lợi dụng người khác để đạt được mục đích.

Ngày đó, lúc Mạc Yên tìm Nam Bá Đông để đàm phán, Nam Bá Đông đã từng suy nghĩ một chút. Có lẽ anh nên lựa chọn thắng thắng với Mạc Yên, phơi bày tất cả về mình trần trụi như hàng vỉa hè ở trước mặt cô.

Tuy anh đối với Mạc Yên rung động, nhưng lại không thể xác định cô có rung động với anh hay không, nên Nam Bá Đông tuyệt đối sẽ không động vào cô.

Mà Mạc Yên thì căn bản cũng không quan tâm đến chuyện của anh, cô chỉ muốn rời khỏi đi nơi đã làm cô đau lòng, làm cho người vẫn chưa từ bỏ ý định với cô không tìm được cô, và đi tới nơi khác bắt đầu lại cuộc sống của cô.

Nhưng cô vẫn rất thật tâm biết ơn Nam Bá Đông, đặc biệt khi Nam Bá Đông cho cô một cơ hội, để cho cô có thể lựa chọn ra đi hoặc ở lại. Lần đầu tiên cô có vài phần kính trọng đối với Nam Bá Đông.

Mạc Yên không có lựa chọn ra đi, mà cũng không có lựa chọn ở lại, mà lại lựa chọn tách ra một khoảng thời gian ngắn với anh.

Cô nói, cô có thể dựa theo lời giao ước đã đánh cược với anh mà ở lại bên cạnh anh, nhưng cô cần có thời gian quên đi quá khứ, một lần nữa bắt đầu lại từ đầu. Hơn nữa, cô sẽ không lấy thân phận là người anh độc chiếm, mà...lấy thân phận là người phụ tá tư nhân của Nam Tinh mà sống.

Cô thích Nam Tinh. Nam Tinh có thể bù đắp cho đứa con mà cô đã đau đớn mất đi.

Nam Bá Đông đồng ý thỉnh cầu của cô, đồng ý để cho cô và Nam Tinh cùng nhau tiếp nhận huấn luyện, để cho cô và Nam Tinh cùng nhau phát triển. Vạn nhất sau này có xảy ra chuyện gì, chí ít có cô ở cùng Nam Tinh, anh cũng yên tâm hơn.

Anh đối với cô tín nhiệm không có lý do.

Khi anh giao Nam Tinh cho cô, anh đã xem Mạc Yên như người thân nhất.

Nam Bá Đông còn cùng Mạc Yên nói rõ điểm này, anh có thể không đụng tới cô, nhưng anh yêu cô, và Nam Tinh cũng rất yêu cô, và muốn cô ở lại bên cạnh họ. Có một biện pháp tốt nhất để đối mặt với người ngoài, đó chính là trở thành vợ chồng.

Khi Mạc Yên nghe thấy thì liền đổi sắc mặt.

Nam Bá Đông lại cười bồi thêm một câu, “Dĩ nhiên, chỉ là khế ước vợ chồng.”

Nam Bá Đông tưởng rằng yêu cầu này của anh Mạc Yên sẽ không đồng ý, lại không nghĩ tới Mạc Yên chẳng qua chỉ trầm ngâm một hồi, liền sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của anh.

Chỉ bất quá, cô muốn có ba điều quy ước với anh.

Thứ nhất, hai bên không có sự đồng ý của nhau thì không cần phải thực hiện cuộc sống vợ chồng.

Thứ hai, hai bên nam nữ không được quá nhiều đời sống tình cảm của đối phương.

Thứ ba, bất kì bên nào muốn giải trừ khế ước, nhất định phải đáp ứng vô điều kiện. Bất kể bên nào nói ra lời giải ước trước, bên nhà trai đều phải đưa cho bên nhà gái một khoản tiền làm thù hợp lý, và khế ước lập tức được giải.

Còn nói đến thời gian của khế ước, Mạc Yên nói, “Tạm định trước ba năm, nếu cần thiết thì có thể sẽ kéo dài ra.”

“Được!”

Nhìn khế ước này thế nào cũng thấy Mạc Yên đều có lợi, nhưng Nam Bá Đông lại không có bất kỳ dị nghị nào.

Sau đó, anh liền an bài cho Mạc Yên và Nam Tinh đến một toà nhà trên hòn đảo nhỏ, mời thầy cô tài chính, quản lý thương mại, võ thuật và văn văn tốt nhất, tới để tiến hành tăng cường huấn luyện cho cô và Nam Tinh.

Trong hai năm nay, Mạc Yên thật sự cũng không muốn nghĩ tới cái gì, trừ học ra, cũng vẫn là học.

Chỉ có thể trang bị đầu óc đầy đủ, cô mới sẽ không nghĩ tới những chuyện khác.

Loại học tập thêm kiến thức này, dần dần chữa đi chứng mất ngủ và hoảng sợ trong lòng của cô.

Mặc dù Nam Bá Đông không có ở trên đảo này, nhưng nhất cử nhất động của Mạc Yên và Nam Tinh, sẽ tự có người báo cáo lại cho anh biết rõ.

Lúc anh đáp ứng cô, trong hai năm sẽ không đi quấy rầy cô, anh sẽ cho cô một không gian hoàn toàn tự do phát triển.

Trong hai năm, anh chỉ có thể mỗi ngày nhìn thấy cô từ video. Cảm giác cứ một ngày lại một ngày, cô từ một đóa hoa trong nhà kính, dần dần trưởng thành như một gốc cây đại thụ có thể chịu đựng được khảo nghiệm của mưa gió nổi lên.

Rốt cuộc hai năm cũng trôi qua, anh sẽ đến đón cô, để cho cô ở cùng với anh, cùng đi ra ngoài đối mặt với những mưa gió trên thế giới này.

Thời gian hai năm, cũng không dài và cũng không ngắn.

Đối với một người phụ nữ cực kỳ thông minh và kiên nhẫn mà nói, cho cô thời gian hai năm, là đã đủ rồi!

Lúc Mạc Yên bị trói tới Tam Giác Vàng, cô vừa mới tốt nghiệp, đối với khả năng tiếp thu học vấn vẫn còn rất mạnh. Ở trường học, cô chính là một học sinh thuộc loại giỏi. Bởi vì ảnh hưởng của gia đình, Mạc Yên là một cô gái vừa có bề ngoài lẫn nội hàm.

Cô chẳng những cầm kỳ thi họa đều tinh thông, mà chịu sự ảnh hưởng của anh trai là quan ngoại giao, cô cũng học được nhiều ngoại ngữ, biết bốn thứ tiếng là anh, pháp, đức, và nhật.

Hôm nay lại trải qua hai năm huấn luyện điên cuồng, Mạc Yên của hai năm sau chính là một thanh kiếm chưa bỏ vỏ ở trong mắt của Phong Hành.

Một khi ra khỏi vỏ, nhất định có khả năng bộc lộ tài năng, vang danh thế giới.

Không phải là không có thể, mà chủ yếu là cô có muốn hay không, có nguyện ý hay không mà thôi!

Nhưng Phong Hành hiểu rõ, đối với tính tình của Mạc Yên, sợ rằng cô tình nguyện làm người ẩn hình ở bên cạnh của thiếu gia, cũng không nguyện ý làm lợi kiếm chiến đấu.

Thời gian cũng ở trong lúc đó lơ đãng đã trôi qua.

Mạc Yên từ cửa sổ ở trên lầu giương mắt nhìn về phía chân trời, nhìn lại hòn đảo nhỏ này. Cô tới nơi này ngày người đã hai năm rồi, nếu như vô ý đi ra bên ngoài, hôm nay cô sẽ thấy người đàn ông kia.

Trong hai năm chưa bao giờ gặp mặt, nhưng lại làm cho cô cảm giác được sự hiện hữu khí tức đàn ông của anh khắp nơi.

Trải qua hai năm thông qua miệng của Phong Hành, Mạc Yên đối với sự hiểu biết về Nam Bá Đông cũng khác sâu một chút. Cô không phải không thừa nhận, Nam Bá Đông chính là một người đàn ông dám làm dám chịu, dám yêu dám hận.

Những thủ hạ của Nam Bá Đông đối với anh đều thề chết trung thành. Anh nói một câu, thủ hạ nhất định hoàn thành trăm phần trăm.

Nghe Phong Hành nói, trải qua hai năm nay, anh bày mưu nghĩ kế, tập đoàn Kinh Vũ của anh đã muốn trở thành cái tên làm kinh động toàn thế giới.

Lúc tâm tư cô đang hoảng hốt, tiếng gầm rú của phi cơ từ xa đến gần.

Nhìn thấy chiếc phi cơ quen thuộc đáp trên hòn đảo nhỏ, sau đó mọi người trên đảo long trọng chào đón, từ miệng khoang máy bay có một người đàn ông sải bước khí vũ hiên ngang đi ra.

Mạc Yên than nhẹ một tiếng, người nên thấy, vẫn phải thấy thôi!

Rất nhanh, cô liền nghe được cửa phòng vang lên tiếng vang nhỏ, nhưng cô vẫn không có xoay người.

Thật sự bây giờ cô không biết nên đối mặt với người đàn ông này như thế nào.

Cảm giác được anh từng bước tiếp cận, tim Mạc Yên đập dồn dập, lại theo đó có phần nóng nảy.

Lúc cô muốn lấy hết dũng khí để quay lại, một đôi cánh tay dài từ phía sau duỗi tới, dịu dàng ôm phía trước cô, cánh mũi ngửi thấy hơi thở quen thuộc của Nam Bá Đông, trong nháy mắt thân thể của Mạc Yên căng chặt hết mức.

30. Chương 30: Ai Có Thể Đoán Được Tâm Tư Của Nam Bá Đông?

Rõ ràng là đã hai năm cô chưa gặp người đàn ông này, rõ ràng cô và anh chỉ sống chung trong một thời gian ngắn, nhưng hơi thở bá đạo nồng đậm trên người đàn ông của anh lại làm cho cô nhớ kỹ đến rõ ràng.

Thấy thân thể cứng ngắc của cô không nói lời nào, khoé môi của Nam Bá Đông gợi lên một tia cười yếu ớt, vô cùng thân mật đặt nhẹ cằm mình lên đỉnh đầu của cô. Dùng giọng nói khó có được vẻ dịu dàng mang theo cứng chiu hỏi, “Thế nào? Cũng đã qua hai năm rồi, em vẫn không muốn nhìn thấy anh sao?”

Mạc Yên chậm rãi kìm nén quyết tâm giữa tâm tình phức tạp, nhàn nhạt nói, “Buông em ra!”

Nam Bá Đông làm như không nghe thấy, nhẹ nhàng chuyển môi qua bên tai của cô, tiếp tục dùng giọng nói hùng hậu trầm thấp kia quyến rũ cô, “Lâu như vậy không gặp em, để cho anh ôm em một chút không được sao? Dù sao...anh cũng là chồng trên danh nghĩa của em đây, Nam phu nhân!”

Nam phu nhân ?

Nghe thấy anh gọi cô bằng danh hiệu hài hước này, Mạc Yên cười lạnh hừ nhẹ một tiếng, lười biếng đáp lại lời anh. Cô ngay lập tức thẳng hai tay ra, một cổ sức lực xông ra, vặn bung vòng tay cứng rắn đang chắn động của Nam Bá Đông ra.

Mâu quang Nam Bá Đông chợt lóe, không giận mà cười, “Chiến sĩ ba ngày không gặp, quả nhiên là phải nhìn em với cặp mắt khác. Thân thủ không tệ nha!”

Mạc Yên chợt rút thân về, một đôi mắt hạnh trợn to, quật cường và lạnh lùng nhìn anh một hồi. Sau đó xoay người đi nhanh tới cửa, mặt kệ anh.

Nam Bá Đông là một nhân vật có dã tâm như vậy, anh chưa bao giờ gặp qua người nào không có cho anh một chút sắc mặt như vậy, đặc biệt còn là một người phụ nữ. Một người phụ nữ mà anh thích lại xem thường anh như vậy, làm cho tim anh một trận lại một trận đau co rút.

Gương mặt tuần tú bỗng trầm xuống, quát lên một tiếng, “Đứng lại!”

Muốn đưa tay chặn cánh cửa của Mạc Yên, nhưng như anh mong muốn cô đã dừng lại tại cửa. Cô không có xoay người lại, chẳng qua cô cố gắng đứng thẳng lưng như đang cố nén một thứ gì đó.

Cảm giác được anh đang tiến tới gần, Mạc Yên nhàn nhạt nói, “Em muốn đi xem Nam Tinh!”

Coi như đang cho anh một lời giải thích đi !

Nam Bá Đông đưa hai tay ra, dùng sức nắm lấy hai vai của cô, lại dùng lực xoay người cô lại, làm cho cô không có cách nào trốn thoát, phải trực tiếp đối mặt với anh.

Cặp mắt lam đậm sâu thâm thúy và u ám kia đang phát sáng lên, tối tăm như giếng bão sắp tới trước biển rộng, tối tăm như muốn cắn nuốt hết tất cả.

Anh đang tức giận!

Mạc Yên có thể nhìn thấy tâm tình của anh không được tốt, nhưng mà cô cũng không muốn quan tâm! Anh càng mất hứng, cô lại càng vui vẻ.

Ánh mắt sắc bén của Nam Bá Đông mang theo tia lạnh lùng bắn thẳng tới trên mặt của cô. Nhìn thấy trên má trái của cô có vết sẹo chằng chéo ửng hồng, anh lại cảm thấy rất đau lòng.

Trong lòng đang phát hỏa, cũng từ từ hạ xuống .

“Tại sao không để Độc Cô Thiên Nhai chữa lành cho gương mặt của em?” Anh có chút đau lòng vuốt lên.

Mạc Yên nghiêng đầu né tránh tay của anh, con mắt rũ thấp xuống, lạnh lùng trả lời, “Cứ như thế này cũng tốt!”

Mây rậm của Nam Bá Đông nhả lại, cô đối với anh tránh né và e sợ còn không kịp như trong lòng anh đang cầm một cây gai, làm cho anh vô cùng không thoải mái.

Đồng tử của anh híp lại, đưa tay nâng cằm cô lên, buộc cô phải ngước mắt nhìn thẳng anh, sau đó anh dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc mang theo một tia trách mắng nói, “Mạc Yên, anh không thích tinh thần sa sút này của em!”

Trong lòng Mạc Yên rung mình, mâu quang lại lạnh lùng, “Đó là tại anh không thấy điểm tích cực của em mà thôi!”

Nam Bá Đông lạnh lùng cười một tiếng, “Chữa khỏi khuôn mặt của em cho tốt, anh liền tin em đang rất tích cực!”

“Anh tin hay không cùng em có quan hệ gì?” Giọng nói của Mạc Yên mang theo một tia kháng cự thê lương, hai đồng tử có chút thống khổ, đôi môi có chút run rẩy.

Anh đang ép buộc cô phải đối mặt với chuyện này, bất kể có là quá khứ hay tương lai .

Nam Bá Đông nghiêm mặt, giọng nói lại có thêm mấy phần nghiêm khắc, “Mạc Yên, em nên biết, anh giao Nam Tinh cho em là tại vì anh tin em có thể vượt qua quá khứ, sống tiếp với một tương lai xuất sắc. Anh cũng tin rằng em có thể cho Nam Tinh một mái nhà tốt, nhưng anh...thì lại không thể! Hai năm trước, anh không thể đồng ý với em, nhưng bây giờ anh có thể nói, em có bao nhiêu năng lực, anh đều có thể cho em bấy nhiêu vũ đài! Chỉ cần em có khả năng! Anh không hy vọng em cô phụ sự mong chờ của anh đối với em!”

Nhìn thấy trên gương mặt tuần tú kia của anh hiện ra sự khẳng định và nghiêm túc, đột nhiên Mạc Yên cảm thấy lỗ mũi chua xót, chợt đẩy anh ra, xoay người chạy ra ngoài.

Cô chạy lên sân thượng, từ chỗ cao nhất ngắm nhìn phương xa.

Chỉ có đứng ở chỗ cao nhất, nhìn biển rộng mênh mông và núi nhỏ chập chùng kia, nơi thiên nhiên nguy nga long lanh này, cô mới cảm giác được mình thật nhỏ bé, và tâm tình của mình cũng dần dịu xuống.

Đối với Nam Bá Đông, cô có rất nhiều sự oán hận, nhưng cũng có một phần biết ơn.

Cô hận người đàn ông này vô tình phá hủy đi hạnh phúc và sự bình yên của cô, anh làm cho cô hiểu rõ sự tàn nhẫn là gì. Thì ra cô không phải là người mà Tần Thiên Nham yêu nhất, hạnh phúc của cô còn rất mờ mịt và hư vô. Những vui vẻ và hạnh phúc đã từng có như từng cái bóng bóng hạnh phúc, chỉ cần người nhẹ nhàng chạm một cái, liền biến mất không tung tích.

Anh gieo mầm móng hận thù ở trong lòng cô, và cũng đã phá hủy đi cây giống hạnh phúc của cô rồi.

Cho nên, cô rất hận anh!

Mà điều làm cho cô biết ơn anh là lúc cô yêu cầu cần hít thở không khí mới mẻ, anh lại cung cấp cho cô một hoàn cảnh mới mẻ, để cho cô có thể hít thở dưỡng khí, lại còn để Nam Tinh ở lại bên cạnh mình, làm cho tâm đã chết của cô sống lại một lần nữa.

Hai năm nay, điều mà cô nghĩ đến nhiều nhất chính là tình yêu là gì? Hận là gì? Cô đã từng mất đi cái gì? Cô lại có được cái gì? Vậy hiện tại, cô đang có những gì diễn?

Câu trả lời thì lại rất cay nghiệt và vô tình, nhưng đại đa số những người đã trải qua đều biết, cô mất đi chính là sự thanh thuần và mỹ mãn khi còn trẻ, còn lấy lại được chính là sự trưởng thành, hiểu đời và lạnh nhạt.

Hiện tại, thứ cô có chính là tình thân. Thứ tình thân mà cô có từ cha mẹ, anh trai, và Nam Tinh.

Chỉ có tình thân mới có thể tồn tại mãi mãi, mới có thể làm lòng người ấm áp, mới có thể làm lòng người sau khi chết đi còn có thể sống lại lần nữa.

Tình yêu là gì?

Lúc nó nồng nàn thì như hoa mùa hè sáng rực rỡ.

Nhưng lúc mất đi, nó như gió thu vô tình cuốn hết lá vàng đi.

Lúc yêu, nó có thể làm lòng người say mê.

Lúc mất đi thì làm lòng người thống khổ đến không chịu được.

Hôm nay cô yêu người nào? Hận người nào? Cô đều không muốn suy tính nữa, cô chỉ muốn bình tĩnh, an ổn mà sống tiếp.

Nhưng khi Nam Bá Đông đứng trước mặt cô, cô cũng đã tỉnh tường nhân thức được, cuộc sống yên bình của cô trong hai năm sống trên hòn đảo nhỏ này đã muốn chấm dứt.

Cô—nhất định phải đưa ra sự lựa chọn của mình! Hơn nữa còn phải là sự lựa chọn cho khuôn mặt mà cô đã từ chối!

Thứ nhất, cô phải chữa khỏi gương mặt này.

Thứ hai, cô phải rời đi hòn đảo nhỏ này, bước chân nặng nề tiến về Trung Quốc.

Cô đều không có sự lựa chọn về hai chuyện này. Người sống nhờ gương mặt, cây sống nhờ vỏ. Cũng chỉ có hòn đảo thừa thớt người này, cô mới có thể tùy tiện mà sống. Nếu như quả thật cô phải sống ở một chỗ đông người, làm sao cô vẫn có thể thản nhiên như bây giờ?

Cô biết cô nhất định là không thể! Nếu để cho ba mẹ và anh trai nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô, bọn họ nhất định sẽ đau lòng chết mất thôi. Coi như là vì bọn họ, cô nhất định phải chữa khỏi gương mặt này.

Tùy tiện sống phóng túng trong hai năm như vậy là đủ rồi!

Tay lạnh như băng của cô đột nhiên bị người cầm thật chặt, ấm áp như vậy, nhu thuận như vậy thì chỉ có thể là Nam Tinh thôi!

Mới vừa nãy Mạc Yên còn có sắc mặt đau buồn, trong nháy mắt lại khôi phục sự yên tĩnh, nâng lên một tia cười yếu ớt, nhìn về phía hình dáng càng ngày càng tuấn tú mới bảy tuổi của Nam Tinh, “Tiểu Tinh, sao con lại tới đây?”

Nam Tinh nhìn cô cười, chớp cặp mắt lam xinh đẹp và ngây thơ, “Con đi tới phòng của mẹ lại tìm không được mẹ, nên con đoán rằng mẹ nhất định đang ở chỗ này thương xuân thu buồn rồi!”

Mạc Yên lại thấy buồn cười, “Con tiểu gia hỏa này, con biết thương xuân thu buồn là như thế nào sao? Thật là chỉ biết nói lung tung!” Sau đó cô liền sờ đầu bé dịu dàng hỏi, “Con tìm mẹ có chuyện gì sao?”

Nam Tinh lười kéo cô ngồi xuống một băng ghế nhỏ, nhẹ nhàng tựa đầu trên người của cô, “Con nghe ông ta nói, chờ đến khi chữa khỏi mặt của mẹ, chúng ta sẽ phải rời khỏi nơi này. Ông ta còn nói muốn dẫn chúng ta trở về nhà họ Nam, muốn cho con nhận tổ quy tông.”

Mạc Yên biết, ông ta ở trong miệng của Nam Tinh chính là Nam Bá Đông.

Anh muốn dẫn bọn họ trở về nhà họ Nam sao?

Phong Hành từng nói qua với cô, những người ở nhà họ Nam đều rất hung tàn độc ác như sói lang cắn máu, không có một người nào là tốt, vậy tại sao Nam Bá Đông lại muốn trở về? Anh mang theo cô và Nam Tinh cùng trở về rốt cuộc là muốn làm gì? Cô cũng không hề nhận ra, chẳng qua anh chỉ muốn Nam Tinh có thể đơn giản nhận tổ quy tông mà thôi.

31. Chương 31: Nhược Điểm Trí Mạng

Trong lời nói của Nam Tinh lộ ra một tia không tình nguyện như vậy. Mạc Yên biết Nam Tinh cũng như cô, tình nguyện sống nương tựa lẫn nhau ở nơi này, cũng không muốn đi ra ngoài sống cuộc sống người lừa ta gạt mà bé đã từng trải qua.

Cô ôm nhẹ lấy Nam Tinh, hai tròng mắt đen nhánh bỗng hiện lên một tia sáng, “Tiểu Tinh, con không muốn trở về nhà họ Nam cùng với ba con sao?”

Nam Tinh chợt nhìn cô, con người thoáng hiện qua một tia sáng hưng phấn, “Ý mẹ là....?”

Mạc Yên vừa nghe giọng điệu của bé, cũng biết với sự thông minh của bé thì đã hiểu ý cô rồi. Một tay cô ôm lấy Nam Tinh đang ngồi bên người đặt ngồi trên đùi cô, cùng đối mặt với cô, Nam Tinh cũng ngay lập tức thuận theo ôm lấy cổ của cô, cười ngọt ngào với cô, hai mẹ con hiểu ý cùng cười một tiếng.

Mạc Yên chìa hai tay ra, nâng khuôn mặt tuấn tú của bé, thân mật dựa vào trán bé, chớp chớp mắt mê người của mình nhìn bé. Cô như là tội phạm đang lường con nít, mẹ hoặc Nam Tinh, “Đến lúc đó hai chúng ta cùng nhau chạy trốn khỏi đây có được không?”

Hai mắt phát sáng của Nam Tinh bỗng cười lên như trăng rằm, “Thật sao?”

Mạc Yên dùng sức gật đầu, “Thật! Chờ sau khi chúng ta chạy thoát đi bàn tay của anh ta, mẹ liền dẫn con quay trở về Trung Quốc. Chúng ta cùng đi gặp ông ngoại, bà ngoại, và cả cậu nữa có được hay không?”

“Thật tốt quá!” Nam Tinh hoan hô một tiếng, ôm mặt của Mạc Yên dùng sức hôn rồi lại hôn.

Mạc Yên nhẹ nhàng ôm bé, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Có con trai như vậy, cô còn cầu mong gì?

Mặc dù Nam Tinh không phải là con ruột của cô, nhưng cô lại dành hết tất cả tình yêu của mẹ lên mình đứa bé này. Mà Nam Tinh cũng chưa từng làm cô thất vọng, bé cũng hoàn toàn đối đãi cô như mẹ ruột của bé.

Có lẽ Nam Tinh và cô cùng mất đi người mình yêu thương nhất, nên bọn họ lại càng quý trọng một phần tình duyên mẹ con không dễ có này hơn bất luận người nào.

Đội Mạc Yên dắt Nam Tinh đi xuống lầu ba, thì thấy Phong Hành đang canh giữ ở cửa cầu thang.

Anh thấy Mạc Yên xuống thì vẻ mặt cung kính tiến lên nói, “Phu nhân, chủ nhân mời cô tới phòng ý tế một chút, Độc Cô Thiên Nhai đã chuẩn bị xong rồi.”

Mạc Yên nhẹ nhàng gật đầu, “Tôi sẽ qua ngay.”

Nam Bá Đông làm việc luôn luôn mạnh mẽ vang dội, anh luôn không cho người ta suy nghĩ xem họ nên làm như thế nào. Đây chưa kể luôn luôn không phải là phong cách của anh, nên Mạc Yên cũng không có nói thêm lời vô nghĩa, trực tiếp dắt theo Nam Tinh đi theo phía sau Phong Hành, đi tới phòng y tế đã sớm chuẩn bị cho cô hai năm trước.

Phòng y tế nằm ở bên lầu trái của biệt thự.

Lầu bên trái tầng một, rộng hàng nghìn mét vuông, trong phòng y tế rộng lớn trắng như tuyết này, để không ít dụng cụ y tế tiên tiến, so với kích thước của một bệnh viện nhỏ cũng không sai biệt lắm.

Lúc Mạc Yên dắt Nam Tinh đi tới nơi đó, Nam Bá Đông đang ngồi trên ghế sa lon với vẻ mặt lạnh lùng.

Nhưng Độc Cô Thiên Nhai thì đã sớm mặc áo blouse trắng, đang cà lơ phát phơ ngồi dựa vào bàn bác sĩ, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía cửa.

Lúc anh nhìn thấy Mạc Yên xuất hiện ở cửa, ngay lập tức nhảy dựng lên, hai mắt sáng tiến lên đón, khuôn mặt cười hi ha mà nói, “Yên nhi, anh chờ em thật lâu, nếu em mà không tới, bông hoa là anh đây cũng muốn tạ lỗi!”

Mạc Yên lạnh lùng liếc anh một cái, nhưng Độc Cô Thiên Nhai vẫn cười không ngừng nói lời vô nghĩa.

“Bắt đầu đi!” Nam Bá Đông ra lệnh một tiếng, Độc Cô Thiên Nhai ngay lập tức thay đổi thành một người khác, cả bộ dáng cà lơ phát phơ cũng biến thành một bác sĩ đang ở trạng thái nghiêm túc và tập trung cao độ, thái độ trước sau như hai người.

Mạc Yên nhìn bốn phía thì cũng chỉ có Độc Cô Thiên Nhai mặc áo blouse trắng, liền nhàn nhạt hỏi một câu, “Chỉ có một mình anh sao?”

Đuôi lông mày Độc Cô Thiên Nhai nhướng lên, “Thế nào? Không tin y thuật của anh sao?”

Mạc Yên khẽ mỉm cười, “Tin chứ! Bất quá em có một yêu cầu!”

Độc Cô Thiên Nhai có chút ngoài ý muốn, ngay lập tức khôi phục lại bộ dáng chân chó mà nịnh hót, “Yên nhi, chỉ cần là em nói, anh nhất định sẽ nghe lời. Mặc kệ là yêu cầu gì, anh cũng sẽ làm theo! Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của lãnh đạo!”

Nam Bá Đông sải bước tiến lên, trừng mắt nhìn Độc Cô Thiên Nhai, “Cậu lấy đâu ra nhiều lời nói nhảm như vậy? Chỉ là chữa có một khuôn mặt thôi mà, chứ có phải là chữa hết toàn thân của Yên nhi đâu.”

Mặt của Độc Cô Thiên Nhai trầm xuống, không cam lòng yếu thế mà phản lại nói, “Nam Bá Đông, nếu không phải vì mặt của Yên nhi, anh nghĩ rằng hòn đảo nhỏ này có thể giam tôi cả đời sao? Nếu không phải nhìn thấy vết sẹo trên mặt Yên nhi, thì tôi đã sớm phá hủy hết tất cả mọi thứ trên đảo nhỏ này rồi.”

“Cậu dám?” Đồng tử của Nam Bá Đông thoáng hiện qua một tia tàn ác.

“Anh nói xem thử tôi có dám hay không!” Độc Cô Thiên Nhai cũng không tỏ ra yếu thế chút nào mà nhìn thẳng vào anh.

Hai người đàn ông mặt lạnh trầm xuống, cả người xơ xác tiêu điều đứng đối mặt nhau, một người như là hổ dữ, một người như sư tử oai phong, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn ra bốn phía, sát khí khắp nơi, tính khí bá vương nên ai cũng không cúi thấp đầu cao quý của mình trước người kia.

Không khí giương cung bạt kiếm hết sức căng thẳng.

Mắt thấy sẽ sắp ra tay, giọng nói trong troé du dương không nhoẻ vang lên, “Các người cũng nhàm chán quá đi, có trị thì nhanh lên một chút, còn không thì tôi đi đây!”

Độc Cô Thiên Nhai hung hăng trợn liếc mắt Nam Bá Đông một cái, ngay lập tức bắt lấy tay của Mạc Yên kéo tay nhỏ bước nhanh về phòng phẫu thuật bên cạnh, “Băng” một tiếng, đưa tay đóng cửa phòng phẫu thuật lại.

Nam Bá Đông đuổi theo vài bước, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại.

Nam Tinh chớp hai cặp mắt phát sáng, mang theo một tia suy ngẫm bắn thẳng tới trên người Nam Bá Đông. Nhìn thấy một thân Nam Bá Đông căng thẳng, vẻ mặt mất hứng ở nơi này đi qua đi lại, khéo môi nhỏ của Nam Tinh không nhịn được nâng lên.

Xem ra, lão đầu tử thật sự thích mẹ!

Rõng rỗng rỗng, chẳng trách mẹ lại có lá gan dám khuyên bé cùng nhau chạy trốn. Đến lúc lão đầu tử này biết chuyện chạy trốn của bọn họ, nhất định sẽ giận tới sùi bọt mép.

Vừa nghĩ tới bộ dáng phát điên của Nam Bá Đông, trong lòng của Nam Tinh cười ha hả không ngừng.

Nam Bá Đông vô tình quay đầu lại, thấy vẻ mặt của thằng bé Nam Tinh đang cười giả tạo, con mắt nhú lại. Lập tức đi tới trước mặt của Nam Tinh, ngang ngược đưa tay ra ôm Nam Tinh đáng thương đứng dậy.

Nam Bá Đông lạnh lùng trừng mắt nhìn Nam Tinh đang có chút lúng túng, “Đang cười cái gì? Nói ra để cho ba cũng cười xem sao.”

Nghe được trong giọng nói của Nam Bá Đông mang theo một cổ gió lạnh rét, thân thể của Nam Tinh run lên, rúc đầu về, “Ba, mẹ mới vừa nói, sau khi mặt mẹ được trị khỏi thì để cho con là người đầu tiên hôn mẹ!”

Nam Tinh vừa nói chuyện, vừa nhìn xem phản ứng của Nam Bá Đông.

Quả nhiên như bé dự liệu, không khí lạnh trên người của Nam Bá Đông càng sâu, con mắt chỉ dư lại một đường chỉ như một ánh đao loé sáng, “Cô ấy để cho con làm người thứ nhất được hôn mình sao?”

Về mặt ba lại càng đen, hi hi ha ha.

Ở trong lòng của Nam Tinh cười thả ga, nhưng lại giả bộ như không có nhìn thấy sắc mặt của Nam Bá Đông. Khuôn mặt nhỏ tuổi vẫn cười như nở hoa, liên tục nói, “Đúng”, hồn nhiên chưa phát hiện sắc mặt của một người đàn ông này đã muốn đen như đáy nồi rồi.

Mà kết quả dám trêu chọc người đàn ông này tức giận chính là Nam Tinh bị Nam Bá Đông dùng sức ném ra ngoài cửa.

“Phốc” nhanh chóng, nhưng cũng chấn động rung đến mấy phần.

Mông của Nam Tinh rơi xuống lại càng đau, ở nơi đó nghe răng nhếch miệng đau đớn hút ngụm khí, nhưng một chút bụi bặm cũng không có, liếc anh mắt lãnh sát của Nam Bá Đông. Bé ngay lập tức bò dậy đứng nghiêm túc ở sau lưng Nam Bá Đông như một đứa con trai ngoan ngoãn, nhưng trong lòng lại mắng cha mình gần chết. Lão đầu tử, xem con sau này làm sao thu thập ba, hừ

~Bé còn nhớ rõ lúc còn ở Tam Giác Vàng, có một lần trở về bé cũng bị Nam Bá Đông ném ra ngoài. Bé không phục liền sử dụng khí lực bú sữa mẹ của mình xông lên cùng đánh nhau với Nam Bá Đông. Thật sự đối phó với Nam Bá Đông, nhưng vẫn bị Nam Bá Đông chinh đến ỉu xiu.

Nam Bá Đông vẫn cảm thấy không đủ, lúc đó khí trời đang vào đông lạnh, nên phạt bé ở trong nước một ngày một đêm, không cho ăn uống.

Nam Tinh cũng có tính tình quật cường, trong lòng nhất định không phục. Chống đỡ mấy tiếng ở trong nước nhưng bé còn quá nhỏ nên không chịu được cho đến khi té xỉu ở trong nước. Anh mới để cho người vớt Nam Tinh dậy, sau đó lại bị cảm mạo, sốt và viêm phổi, cũng làm mạng nhỏ của Nam Tinh mất đi một nửa.

Sau này Nam Tinh cũng biết chỉ cần Nam Bá Đông muốn người nào nghe lời, thì anh nhất định sẽ độc ác chinh đốn người đó, cho đến khi bắt người đó nghe lời mình mới thôi.

Nam Tinh đã từng ném thủ đoạn độc ác và vô tình của Nam Bá Đông. Bé rốt cuộc vẫn không có can đảm ném lại lần thứ hai. Trong lòng bé hiểu rõ muốn thắng ba bé, bé sẽ phải không ngừng trở nên mạnh mẽ, cho đến khi...mạnh hơn ba bé mới thôi.

Bất quá theo như bé cẩn thận quan sát, vị ba ra tay hung ác này của nhà bé, hiện tại cũng có nhược điểm trí mạng rồi!

32. Chương 32: Gương Mặt Đẹp Lại Xuất Hiện

Với y thuật cao siêu và thần kỳ của Độc Cô Thiên Nhai, chỉ trong bốn tiếng đồng hồ anh liền nói với Mạc Yên, “Được rồi, nửa tháng sau anh lại có thể thấy một người phụ nữ xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành rồi.”

Mạc Yên ngồi dậy, đưa tay sờ mặt mình, mặt của cô lại bị quấn một vòng lại một vòng bằng gạc thật dày. Cả khuôn mặt bị bó chỉ chừa lại có đôi mắt, hai lỗ mũi và cái miệng lộ ra bên ngoài.

Lúc này tất cả vết thương đã từng ở trên má trái đều tê ngứa một chút. Mạc Yên không nhịn được muốn đưa tay lên gãi, nhưng Độc Cô Thiên Nhai nhanh tay lẹ mắt bắt được cổ tay của cô, nhắc nhở cô, “Mạc Yên, em ngàn vạn lần không được gãi, coi như có ngứa em cũng phải nhịn. Anh quét lên mặt em một loại thuốc mỡ được đặc chế từ bảo vật ngọc phu, dùng xong thì cũng chẳng còn nữa. Đó cũng không phải là một bảo bối bình thường. Nếu không phải là em mà là người khác, thì anh đã không nỡ dùng rồi.”

Mạc Yên nhìn về phía anh, có chút không dám tin, lại xác nhận một lần nữa, “Thiên Nhai, mặt của em còn cần phải chờ nửa tháng nữa mới lành lại sao?”

Độc Cô Thiên Nhai liếc cô một cái, “Đương nhiên rồi! Anh nói nửa tháng thì là nửa tháng. Nếu hơn một ngày mà cũng không tốt, thì anh tùy em xử lý.”

Mạc Yên cười một tiếng róc rách, “Thiên Nhai, cảm ơn anh!”

Độc Cô Thiên Nhai nhìn cô có chút quái dị, “Ôi, hôm nay còn khách khí với anh nữa đấy. Mạc Yên, hôm nay em thật không giống bình thường!”

Cô nhàn nhạt ngược mắt, “Có gì không giống chứ?”

Độc Cô Thiên Nhai cười với cô, một nụ cười sáng ngời như ánh mặt trời ấm áp, rồi lại khẽ cười lộ ra một tia trêu chọc và hài hước, “Thái độ hôm nay em đối với anh cũng đoan trang nhiều hơn! Ừ thì anh chưa hết mặt của em, sau này em cũng sẽ không cho anh nhìn thấy một chút sắc mặt khó coi!”

Mạc Yên nhẹ nhàng gật đầu, môi cười khẽ, “Được!”

Thấy Mạc Yên phối hợp như vậy, Độc Cô Thiên Nhai cũng ngưng mà gãi đầu, cười với cô, liền xoay người dọn dẹp dụng cụ bảo bối của mình.

Mạc Yên thấy anh ngưng ngừng, khoé môi cong lên, phát hiện lỗ tai của Độc Cô Thiên Nhai cũng đã đỏ.

Ánh mắt cô chột loé, Độc Cô Thiên Nhai cũng đã ở trên hòn đảo nhỏ này ngày người không ít thời gian. Mặc dù anh ngày ngày quấn quýt lấy cô đòi giúp cô chữa trị mặt, nhưng nói thật thì thời gian hai người bọn họ nói chuyện phiếm, thổ lộ tâm tình cũng không có. Hiện tại đã chữa trị xong mặt của cô, có phải anh cũng muốn rời đi đấy chứ?

Mạc Yên trực tiếp hỏi nghi vấn ở trong lòng ra, “Thiên Nhai, mặt em đã được tốt rồi, anh dự định sẽ đi đâu?”

Độc Cô Thiên Nhai như chưa từng nghĩ đến vấn đề này, thân thể bỗng cứng đờ, cũng không quay đầu mà chẳng qua trả lời bằng giọng nói bình tĩnh, “Đến lúc đó rồi nói sau!”

Nếu anh đã nói vậy thì Mạc Yên cũng không hỏi nữa, đứng dậy nói với lưng của anh, “Vậy em đi ra ngoài trước!”

“Được.”

Độc Cô Thiên Nhai nghe thấy tiếng bước chân của cô ra tới bên ngoài cửa, thì lúc này mới nghiêng mắt nhìn thấy bóng lưng thon thả và tinh tế của cô, trong lòng khẽ thở dài. Trong lúc này anh nhất định phải làm ra một sự lựa chọn.

Quay đầu lại thì anh đã kiên trì ở đây hơn một năm rồi, không phải anh chỉ muốn giúp cô khôi phục lại gương mặt hoàn mỹ và xinh đẹp thôi sao?

Nhưng sự kiên trì này của anh phải có một cái kết trong hôm nay. Như vậy anh còn có lí do gì có thể ở lại bên cạnh cô sao? Giống như tự mình cũng không tìm được lý do ở lại, nhưng không hiểu vì lí do gì trong lòng lại có một loại nồng đậm không muốn?

Đoạn thời gian này, anh đã có thói quen đuổi theo sau lưng cô, đã có thói quen nói lung tung trước mặt cô ở biển Haiti, cũng quen đứng ở bên cạnh cô, ngửi hương thơm của cô, cảm giác được sự yên tĩnh của cô, cứ như vậy sống một cuộc sống tùy ý và tự do.

Nếu như không có cô, anh có thể sống tự do và hạnh phúc như vậy sao?

Nhớ thương và tưởng niệm, anh muốn vì cô mà bỏ ra tất cả, muốn vì cô mà ở lại. Nhưng khi tâm tình yêu thích chưa bao xuất hiện một lần trên người lưu lãng tử xứ như anh, lại từ từ xuất hiện ngay sau khi anh gặp Mạc Yên, hơn nữa còn càng ngày càng chiếm cứ hết suy nghĩ của anh.

Độc Cô Thiên Nhai trở về suy nghĩ mấy lần, sau đó lại hạ quyết tâm rằng anh quyết định theo đuổi tâm ý của mình.

Trong lòng của Độc Cô Thiên Nhai rất rõ ràng, Mạc Yên đối với anh cũng không có cảm giác đặc biệt gì. Nhưng mà anh chính là không muốn rời xa cô!

Cho dù chỉ là lãng lãng chờ đợi ở bên cạnh cô, chỉ cần lúc cô yêu cầu, anh có thể giúp cô một tay, làm cho cô vui vẻ và hạnh phúc, thì anh cũng cảm giác thỏa mãn.

Nhưng mà anh cuối cùng cũng có một ngày phải rời đi, nhưng anh vẫn muốn chờ đợi cô, đợi đến khi cô thật sự có được hạnh phúc của mình, Độc Cô Thiên Nhai anh đây có lẽ có thể cười và phất tay với cô, nói một tiếng, “Mạc Yên, tạm biệt!”

Trong nháy mắt đã qua nửa tháng.

Trong khoảng thời gian này, Nam Bá Đông cứ đi đi về về giữa hai bên.

Hôm nay chính là ngày má trái của Mạc Yên có thể thấy ánh mặt trời.

Trong phòng ỷ tế rộng rãi sáng ngời ở tầng một của biệt thự trên hòn đảo nhỏ, Nam Bá Đông cầm đầu một đám người, toàn bộ canh giữ ở trước giường bệnh, nhìn Mạc Yên ngồi ở chỗ đó ngưỡng mặt lên từ ý Độc Cô Thiên Nhai thi triển đôi tay khéo léo của anh, nhẹ nhàng cởi bỏ một vòng lại một vòng băng gạc quấn ở trên mặt của Mạc Yên.

Trên gương mặt nhỏ tuần tú của Nam Tinh hiện một mảnh khấn trương, trong con người lam to và sáng tràn đầy lo lắng.

Bên cạnh Nam Bá Đông còn có Phong Hành, Đường Thạch, và Ô Linh. Bọn họ nhìn thấy trên mặt của Mạc Yên nhanh sẽ hiện ra gương mặt mới, rồi nhìn lại bộ dáng và vẻ mặt lạnh lùng của Nam Bá Đông, trong lòng cũng rất khấn trương và bất an.

Chỉ mong, tất cả đều tốt đẹp!

Khi một vòng băng gạc cuối cùng rơi xuống, trong nháy mắt mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Một đôi mắt màu sắc bất đồng không ngoại lệ nhìn Mạc Yên với tất cả sự nóng bỏng. Trên gương mặt vẫn ngưỡng lên và nhắm mắt lại đẹp tới mức tận cùng của người phụ nữ kia, bộ dáng lúc nhắm mắt kia yên tĩnh lạnh lùng và thản nhiên như một bức tranh mực Sơn Thủy nhẹ nhàng băng quơ. Mà cô như một người đẹp tuyệt sắc bước chân hoạt bát và nhẹ nhàng ở giữa bức tranh.

Một mái tóc đen nhánh như phát sáng, khuôn mặt trắng nổi bật ở trên làn da trong trẻo trơn mềm như một loại sương tuyết.

Mặt như tranh vẽ, mũi ngọc trắng xinh, môi đỏ mọng như anh đào. Ở trước gương mặt tuyệt sắc khuynh thành của cô, tất cả lời ca ngợi cũng đều có vẻ yếu ớt.

Trong lòng của Độc Cô Thiên Nhai từng dự đoán qua vô số lần mặt cô nên xinh đẹp như thế nào, nhưng sau khi nhìn gương mặt hoàn chỉnh của Mạc Yên lại có thể xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành như thế này, tuyệt đẹp kỳ ảo như vậy, đẹp đến mức làm cho người ta cảm thấy tâm linh rung động như vậy.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn đến ngay cả người. Cho dù Nam Bá Đông là người đã từng nhìn thấy gương mặt trước kia của Mạc Yên cũng như vậy.

Lúc này ở trong lòng của bọn họ cũng không nhịn được than một tiếng tán thưởng, cô...thật sự là quá đẹp!

Mạc Yên chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy bọn họ từng người ngẩng ngốc ở chỗ này, còn tưởng mặt của mình bị gì chứ. Cô theo bản năng đưa tay lên xoa má trái của mình, vừa sờ vào, cảm xúc của tay rất mịn màng nõn nà. Cô ngay lập tức đứng dậy tới trước gương mà nhìn.

Ngay sau đó, nhẹ nhàng nhếch môi, mặt của cô...quả nhiên đã tốt trở lại!

Chẳng những tốt mà da thịt này còn sáng trong như nước mềm hơn trước kia, nhìn như chưa từng bị thương, hoàn toàn không nhìn ra một chút vết tích.

Độc Cô Thiên Nhai, y thuật của anh là thật rồi!

Cô hít thở sau một hơi, xoay người chạy nhẹ đến trước mặt Độc Cô Thiên Nhai, tay đặt lên ngực trái, hơi cúi người, dùng giọng nói rất chân thành, nghiêm túc, và cảm kích nói với anh, “Thiên Nhai, cảm ơn anh một lần nữa! Ân huệ chữa mặt của em, em sẽ khắc ghi vào tâm khảm!”

Độc Cô Thiên Nhai sờ lỗ mũi rồi cười ha ha một tiếng, giang tay ôm lấy cô, “Yên nhi, em đối với anh vẫn khách khí như vậy, anh sẽ thấy rất buồn!”

Anh còn chưa ôm thân thể của Mạc Yên, liền cảm giác có một cổ sức mạnh ở sau lưng mang theo sát khí bén nhọn đánh tới anh.

33. Chương 33: Gia Tộc Nhà Họ Nam

Lúc bóng sáng ở trong khóe mắt của Độc Cô Thiên Nhai thấy rõ ràng Nam Bá Đông đang tập kích mình, đẩy mắt tức khắc thoáng hiện qua một tia cười lạnh. Cái người này, nếu không dạy dỗ anh ta tốt một chút, thì anh ta thật sự ỉnh là thiên hạ vô địch!

Lúc cú đánh của Nam Bá Đông sắp đánh vào gáy anh, trong nháy mắt Độc Cô Thiên Nhai đẩy Mạc Yên ra, lại nhanh chóng cúi đầu. Sau khi tránh được một cú đánh này của Nam Bá Đông, anh nhanh chóng thu chân về, trực tiếp hung hăng đá ngược lại Nam Bá Đông.

Một cước này của anh, sức lực đá chân vừa nhanh vừa ác mang theo một tia phá hoại. Nếu như bị chân của anh đá trúng, coi như không gãy xương thì chỉ sợ cũng ăn một chút đau đớn.

Nhưng Nam Bá Đông cũng không phải là một ông chủ ngồi không, anh đã từng theo nhiều cuộc chiến sinh tử, giết người vô số trong nhiều năm như vậy, những kinh nghiệm được tích lũy cũng không phải là để che mắt. Khi anh thấy một cú của mình không trúng, một khắc sau phát hiện Độc Cô Thiên Nhai phản kích lại, trong nháy mắt thân hình của Nam Bá Đông nhảy lên cao.

Anh chẳng những khéo léo tránh được một cú đá của Độc Cô Thiên Nhai, thân thể trên không trung lại xoay vòng một cái, đá một cú bén nhọn vào cổ của Độc Cô Thiên Nhai.

Độc Cô Thiên Nhai cũng không tránh được, mà hét lớn một tiếng, “Được lắm!”

Có một câu nói, cánh tay không so với bắp đùi!

Nhưng Độc Cô Thiên Nhai lại hết lần này đến lần khác lại không theo lẽ thường để xuất chiêu, anh lại lấy đôi tay trần cứng rắn của mình để ngăn cản cú đá ngang của Nam Bá Đông.

Khi hai người bọn họ đánh nhau, mọi người vây xem đã ở trong trạng thái hoảng sợ nhanh chóng lùi ra bốn phía, chừa ra một khoảng trống rộng rãi để bọn họ đánh nhau, cũng tránh hai người bọn họ đánh nhau làm bị thương mình.

“Bằng” một tiếng vang dội...

Trong lúc mọi người không kịp chớp mắt, chỉ thấy tay của Độc Cô Thiên Nhai và chân của Nam Bá Đông hung hăng đánh vào nhau.

Đồng thời Nam Bá Đông và Độc Cô Thiên Nhai cùng nhau cảm giác một cổ lực lượng khổng lồ truyền đến từ tay và chân của mình.

Ngay sau đó, Độc Cô Thiên Nhai bị một lực lượng khổng lồ đánh trúng đùi, “Bách, bách, bách” phải lùi lại ba bước.

Nam Bá Đông cũng không có kém, khi anh bị lực lượng khổng lồ này đánh trúng nhất thời cảm giác có một cổ lực lượng dời núi lấp biển đánh trúng chân mình, khiến cho anh không thể không đảo lộn mấy vòng liên tiếp ở trên không trung. Nhân cơ hội ổn định lại thân thể, anh làm một cú xoay người đẹp hoàn mỹ văng vèo đứng trên mặt đất.

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết có hay không!

Đôi đồng tử của Nam Bá Đông sắc bén như đao nhìn về phía Độc Cô Thiên Nhai mang theo vài phần chí khí chiến đấu!

Nếu như không phải võ công của anh tài giỏi, hôm nay anh liền bị xấu mặt rồi!

Bất quá, nếu đối thủ càng dũng mãnh, Nam Bá Đông anh mới càng cảm giác có hứng thú!

Đối với thực lực của đối thủ, anh chưa bao giờ keo kiệt về lời khen ngợi, “Thần y Độc Cô, thân thủ quả nhiên rất tốt!”

Nhưng Độc Cô Thiên Nhai lại không hề khách khí, lấy ra hết bản lãnh tức chết người không đền mạng của anh nhàn nhạt cười Nam Bá Đông, “Anh cũng đâu có kém.”

Ánh mắt của Nam Bá Đông chợt lóe, không nói hai lời, lần nữa xông lên khi dễ.

Độc Cô Thiên Nhai cũng thu hồi lại gương mặt hi hi ha ha của mình, nghiêm túc đối phó với kẻ địch. Hai người dần ông lại một lần nữa quyền cước với nhau, chỉ chớp lát sau thì cũng đã mười mấy chiêu.

Mạc Yên thấy bọn họ đánh rất hăng say, đảo cặp mắt trắng dã, nói thầm một câu, “Thật là nhàm chán! Quá thừa tình lực (Tinh thần và thể lực)!”

Nói xong liền dẫn đầu đi ra khỏi phòng y tế.

Nam Tinh thấy Mạc Yên đi ra, nên cũng vội vàng lặng lẽ đi theo.

Bé cũng không có quên chuyện mẹ nói người thứ nhất muốn hôn là bé nha!

Hiện tại, thừa dịp bọn họ đang đánh nhau là thời điểm đòi hôn tốt nhất của bé. Bé thật ước gì bọn họ có thể đánh nhau tiếp, tốt nhất là cả hai đều bị thương, thì mẹ có thể chỉ lo ột mình bé. Ha ha ha... Nam Tinh ở trong lòng len lén cười.

Đáng tiếc, thực tế của mong ước tuyệt vời kia cũng rất tàn khốc!

Mặc dù hai người Độc Cô Thiên Nhai và Nam Bá Đông đều hận không được muốn đánh ngã đối phương trước, nhưng trong lúc bọn họ đang đánh thì một nửa tâm thần của họ cũng đặt ở trên người của Mạc Yên.

Bọn họ muốn đánh ngã đối phương thì điều kiện trước tiên là Mạc Yên phải có ở đây, chỉ cần Mạc Yên ở đây thì họ mới có cảm giác thành tựu khi đánh ngã đối phương chứ.

Nhưng lúc này vừa thấy nhân vật nữ chính Mạc Yên cũng muốn phát tay bỏ đi, bọn họ còn đánh cho ai nhìn xem đây chứ?

Độc Cô Thiên Nhai và Nam Bá Đông lập tức rất ăn ý cùng nhau thu tay lại, đồng thời đuổi theo Mạc Yên.

Đáng thương cho Nam Tinh, vừa có cơ hội nắm tay Mạc yên, liền bị một người khác ôm lấy, chỉ cảm thấy thân thể tung bay trên không trung mấy vòng, mông nhỏ khổ sở của bé liền hôn môi với sàn nhà.

Nhìn thấy Mạc Yên bị lão già nhà mình ngang ngược ôm vào trông ngực, hai mắt nhỏ của Nam Tinh cũng đỏ ngầu, hai tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, hận không được muốn xông lên hung hăng đập dẹp Nam Bá Đông đáng ghét.

Trong lúc tâm lý bé giận sôi thì Nam Tinh lại vui mừng phát hiện mẹ Mạc Yên của bé đã không khách khí chút nào đẩy lão già nhà bé ra, ngược lại xoay người vây tay với bé, “Tiểu Tinh, tới đây nào!”

Nam Tinh mừng như điên. Bé chưa bao giờ cảm thấy giọng nói tuyệt đẹp của Mạc Yên dễ nghe như giờ phút này.

Chân bé nhanh nhẹn trực tiếp nhào tới trên người của Mạc Yên.

Mạc Yên vững vàng đón được bé, “Con cẩn thận một chút!”

Nam Tinh lại sợ ác má trở về cướp người của bé, dứt khoát mở rộng tay chân ra, dùng cả tay chân quần tới, hai tay ôm lấy cổ Mạc Yên, gắt gao không thả.

Cuối cùng còn không quên ném cho Nam Bá Đông một ánh mắt đắc ý, còn Nam Bá Đông ném tới bé ánh mắt sắc như đao chém điên cuồng.

Tầm mắt của hai cha con bắt đầu im lặng đánh nhau trên không trung.

“Tiểu tử thú! nhìn xem ba sau này thu thập con như thế nào!”

“Tới đây đi! Tới đây đi! Con có mẹ bảo vệ, con không sợ ba nha!”

“Ba xem mẹ con có thể bảo vệ con được bao lâu? Một ngày nào đó ba sẽ chinh chết con!”

“Ha ha ha, lão già, có bản lãnh thì ba cứ việc phóng ngựa tới đây, nhìn xem tiểu gia con có sợ hay không!”

“Con con con...”

“Con con con cái gì! Sợ ba thì đã không phải là con trai của Mạc Yên!”

PK không tiếng động, cuối cùng Nam Bá Đông cắn răng nghiêng lợi lại không thể làm gì hết hoàn toàn bại trận!

Tiểu Tinh đắc ý ở trước mặt Mạc Yên giơ dấu tay hình chữ V thắng lợi.

Mạc Yên lại từ tốn nói một câu, “Tiểu Tinh, chúng ta có thể tha cho người ta, thì nên tha cho người ta đi!”

Tiểu Tinh đỏ mặt!

Thì ra, ánh mắt của mẹ lại sáng như hạt tuyết!

Nước Anh, Luân Đôn.

Ở ngoại ô thành phố Luân Đôn có một tòa trang viên cực lớn vô cùng nổi danh, được đặt tên là—trang viên nhà họ Nam.

Bãi cỏ xanh biếc, khu rừng rậm rạp, nước hồ xanh trong bao quanh một tòa pháo đài cổ kính được xây vào thế kỷ mười chín, có một loại không khí yên tĩnh, hơi thở yên ổn và giàu có mang theo một loại quý tộc kiêu ngạo và cao quý, cứ lạnh lùng liếc nhìn thế giới phương tây như vậy.

Nơi này chính là đại bản doanh của gia tộc nhà họ Nam.

Tổ tiên của nhà họ Nam là quân nhân phản động chống đối chính trị, lúc ở Trung Quốc đã hung hăng tạo ra một số tài sản lớn, lại vào lúc thời thế rung chuyển nên đã thông minh di chuyển lực lượng chính ra nước ngoài. Tại thời điểm nhiều nhóm nhà giàu đấu tranh bị tàn phá ở Trung Quốc, thì gia tộc nhà họ Nam đang ở trên địa bàn nước ngoài cùng với quỹ lông vàng tranh giành chết đi sống lại.

Năm đó người đứng đầu nhà họ Nam là Nam Phong kiên quyết mạnh dạn, quyết đoán sát phạt và thủ đoạn.

Hôm nay gia tộc nhà họ Nam đã trải qua nhiều thế kỷ, thế lực ở trong góc tối cũng đã sớm vương xa ra thế giới.

Mà thành viên trong gia tộc nhà họ Nam cũng càng ngày càng lớn mạnh, chỉ có mạng lưới ngày càng phức tạp, nhiều thế hệ tranh đoạt không ngừng.

Người đứng đầu nhà họ Nam đời thứ nhất là Nam Phong trên danh nghĩa có ba người con trai và hai người con gái.

Mà năm đứa trẻ đời thứ hai truyền xuống tổng cộng mười tám đứa cháu.

Mà mười tám đứa cháu đời thứ ba truyền xuống một con số hơn năm mươi con cháu.

Đến đời thứ tư lại càng dọa người, thành viên của gia tộc nhà họ Nam có tới con số một tới hai trăm người.

Đời thứ năm thì lại càng gia tăng không cần nói, cả nhà họ Nam chỉ sợ cũng có năm tới sáu trăm người, không bao gồm những người họ hàng ngoài.

Mà Nam Bá Đông cũng là con trai trưởng dòng chính tông đời thứ tư.

Theo lý chỉ bằng vào thân phận của anh, lúc này Nam Bá Đông nên phải hưởng thụ tôn vinh gia tộc của nhà họ Nam, nắm quyền to ở trong tay mới phải. Vậy rồi cuộc vì nguyên nhân gì năm đó anh là con trai trưởng chính tông đời thứ tư mà lại phải có kết cục luân lạc thảm như vậy?

34. Chương 34: Anh Từ Bỏ Quân Đội Theo Thương Nghiệp

Thủ đô.

Hai năm trước, ở thủ đô phồn hoa rực rỡ tầng long ngoạ hồ này có một công ty tên “Long Uy Bảo An”, không có bất kỳ một dấu hiệu báo trước nào mà ngang nhiên thành lập.

Lúc “Long Uy Bảo An” xuất hiện, mọi người trên dưới của thủ đô đang chờ xem trò cười của “Long Uy”. Bởi vì những sự nghiệp về bảo an của thủ đô bao gồm cả những thành phố khác ở xung quang đã sớm bị một công ty tên là “Hổ Báo Bảo An” độc quyền.

Trong thủ đô có ai mà không biết, người đứng sau “Hổ Báo Bảo An” cũng rất siêu mạnh và đã trải qua mấy năm phát triển. Hiện tại lại trở thành công ty bảo an số một số hai toàn quốc, thậm chí còn mở rộng địa vị trên cả nước.

Sản nghiệp bảo an trong nước có “Nam Uy Viễn, Bắc Hổ Báo”, chính là hai công ty bảo an lớn nhất nước. Một là trùm phương Nam, một là trùm phương Bắc, tự kiểm soát trên lãnh thổ của mình, nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng bây giờ, đột nhiên phía Bắc nhảy ra một “Long Uy Bảo An” tới giành ăn, làm sao lại không có trò hay để nhìn chứ!

Tất cả mọi người mỗi mắt mong chờ muốn nhìn xem tay mơ “Long Uy” sẽ bị con “Hổ Báo” to lớn cắn một ngụm như thế nào.

Có thể làm cho người ta kinh hãi đó chính là nửa năm qua “Long Uy” chẳng những không có chuyện gì, ngược lại “Hổ Báo” lại cúi đầu cao quý với “Long Uy” và chính thức tuyên bố bị “Long Uy Bảo An” thu mua. Từ nay về sau “Hổ Báo” ở Trung Quốc đã trở thành chuyện đã qua.

Ở phía Bắc to lớn của Trung Quốc một mình “Long Uy” chống đỡ nửa giang sơn với “Uy Viễn” ở phía Nam.

Không còn sự uy hiếp của “Hổ Báo”, việc lớn của “Long Uy” ngày càng thịnh.

Trong khoảng thời gian hai năm ngắn ngủi ở nơi này đã nhiều lần mở rộng phát triển. Ngay cả “Uy Viễn” ở phía Nam, mà “Long Uy” vẫn dòn về các tỉnh thành ở phía Nam, làm “Uy Viễn” ở phía Nam phải biết mất.

Mà “Long Uy Bảo An” cũng trở thành công ty bảo an bậc nhất cả nước.

Theo thời gian trôi qua, trên khắp ngõ phố đều truyền tai nhau về truyền thuyết này.

Tục truyền, thành viên của “Long Uy Bảo An” có 0.8 phần trăm là lính đặc chủng giải ngũ. Hơn hai mươi phần trăm là đến từ cao thủ võ thuật dân gian. “Long Uy” chẳng những có căn cứ của chính mình, mà còn có thiết bị tiên tiến nhất và những võ sĩ dũng cảm nhất của mình. Bọn họ có thể tạo ra những kỳ tích hoàn mỹ nhất cho người thuê.

Tục truyền, thành viên của “Long Uy” có thể chấp nhận bất cứ một nhiệm vụ gì, chỉ có người trả không nổi tiền, chứ không bao giờ có chuyện bọn họ không làm được nhiệm vụ.

Tục truyền, người đứng sau “Long Uy” còn mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với “Hổ Báo” trước đó, lẫn lộn giữa đen trắng, không có người nào có thể lay động.

Tục truyền, “Long Uy” là công ty bảo an đầu tiên có thể hợp tác tư nhân với chính phủ.

Tục truyền....

Mọi người đã từng nghĩ ra rất nhiều truyền thuyết về “Long Uy Bảo An” như là tạo ra một quân đội vô trang của mình tung hoành giữa hai giới hắc bạch.

Mà ở dưới tất cả truyền thuyết, tổng giám đốc của “Long Uy Bảo An” tự nhiên cũng trở thành nhân vật thần bí nhất của công chúng.

Đứng nghiêm trên phố đô thành và trước cửa công ty “Long Uy Bảo An” toàn là ký giả nối dài không dứt. Bọn họ tìm đủ mọi cách và không có chỗ nào là không tìm để vào “Long Uy Bảo An”, muốn nhìn trộm diện mạo thật sự của tổng giám đốc thần bí của “Long Uy Bảo An”.

Chỉ tiếc, các biện pháp bảo an của “Long Uy Bảo An” thật sự quá mức nghiêm ngặt, cho tới bây giờ vẫn chưa có ký giả nào có bản lĩnh ẩn nấp vào trong công ty “Long Uy Bảo An” để tìm ra được sự thật.

Càng như thế tổng giám đốc của “Long Uy Bảo An” lại càng làm cho người ta quan tâm.

Công ty “Long Uy Bảo An” ở trên phố đô thành là một toà lầu cao cấp mười tầng, thoạt nhìn cũng không lớn, ngoại trừ bốn chữ quảng cáo “Long Uy Bảo An” trên biển hiệu tương đối dễ coi ra, thì thật đúng là không nhìn ra nó có chỗ nào đặc biệt hơn người.

Thế nhưng hiện tại ở thủ đô và phần lớn các thành phố phía Bắc đã có 0.8 phần trăm công ty lớn áp dụng hệ thống bảo an và thành viên phụ trách bảo an của “Long Uy Bảo An”. Phí bảo an của những công ty này trả cũng đủ để dọa người, chứ nói gì đến những nhiệm vụ sau lưng kia, càng không biết có bao nhiêu tiền chảy cuộn cuộn không ngừng vào “Long Uy Bảo An”.

Long Uy, Long Uy, vươn cao Long Uy, chấn hưng Trung Hoa! Nếu xâm phạm uy phong của tôi, mặc dù ở xa cũng phải giết!

Đây chính là mục đích và lòng tin cố định của “Long Uy”.

Mất thấy lễ mừng năm mới sắp đến, đại viện của nhà họ Tần cũng náo nhiệt.

Hôm nay là chủ nhật, ông cụ Tần ra lệnh một tiếng làm tất cả con cháu đều ngoan ngoãn chạy tới đại viện nhà họ Tần. Toàn bộ mười mấy người ngồi vây quanh ở trong phòng khách, đàn ông tán gẫu về thời sự, còn đàn bà trò chuyện về sinh hoạt thường ngày của gia đình. Hai, ba nhóm tùy ý trò chuyện và chờ nghe mệnh lệnh cao nhất từ ông cụ.

Chỉ chốc lát sau, ông cụ Tần vỗ tay sau lưng cùng đi với một đồng chí cảnh vệ, chậm rãi đi ra!

Ông cụ Tần có một khí thế không giận mà nghiêm, trong nháy mắt làm cho thanh âm trong phòng khách hoàn toàn biến mất. Từng người đổi sang vẻ mặt cung kính, cúi mắt kêu “Ba”, “Ông nội” và linh tinh các loại hỏi thăm.

Ông cụ khoát tay chặn lại, “Đều ngồi cả đi!”

Ông ngồi ở trên cao, anh mắt lợi hại đảo qua, ngay sau đó nhìn về phía Tần Kiến Quốc, “Thiên Nham đâu? Cũng sắp tới giờ cơm tối, tại sao nó còn chưa về?”

Lương Mộc Lan vội vàng nói, “Ba, con vừa mới gọi điện thoại cho Thiên Nham rồi, nó nói mười phút nữa đến!”

Ông cụ khẽ ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Trong lúc cảm giác không khí bên trong phòng khách nặng nề thì bên ngoài đại viện vang lên tiếng động cơ của ô tô. Ánh mắt Lương Mộc Lan sáng lên, là con trai bà đã tới sao?

Bà vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài đón.

Quả nhiên bà vừa mới tới cửa liền nhìn thấy được con trai bà cao to cường tráng, mặc một bộ áo đen và quần đen, uy vũ và đẹp trai đang bước đi mạnh mẽ vào trong đại viện.

Khí thế dương cương, uy vũ và lạnh lùng vô cùng mạnh mẽ, rồi lại ưu nhã như báo săn chính là con trai bảo bối Tần Thiên Nham của bà.

Trong lòng Lương Mộc Lan tràn đầy tự hào, nhưng lúc Tần Thiên Nham nâng lên đôi mắt lạnh băng như đao kia lạnh lùng nhìn vào bà, Lương Mộc Lan liền đau lòng vô cùng! Nhất thời tất cả chua xót cho rằng đã dề xuống lại hoá thành nước mắt rơi như mưa.

Đứa bé này, lúc được người ta cứu về từ Tam Giác Vàng chỉ còn lại một hơi thở, toàn thân cao thấp đều gãy xương và các loại chấn thương bên trong. Khi bà nghe được đứa bé này nhảy núi tự sát để chết theo tình yêu với Mạc Yên, Lương Mộc Lan đã khóc suốt một tuần.

Cho dù có mang anh trở về, dùng các điều trị tốt nhất trong đoàn đội kéo anh từ quỷ môn quan trở về, thì Tần Thiên Nham cũng phải nằm trong bệnh viện ước chừng hai tháng mới hồi phục.

Từ sau khi tỉnh lại, anh đã trở thành bộ dạng như hiện tại, đối với người nào cũng đều trưng ra vẻ mặt lạnh lùng, cả người như bị rút hồn, như xác không hồn còn sống. Cho dù đối với mẹ ruột là bà, thì anh cũng không chột chút sắc mặt tốt để nhìn.

Mạc Yên đi đã hai năm rồi, mà tới bây giờ Tần Thiên Nham vẫn một mình coi chừng ngôi nhà nhỏ của bọn họ.

Có một lần Tần Thiên Nham về nhà, Lương Mộc Lan như lơ đãng nói một câu, “Thiên Nham, Mạc Yên đã ra đi lâu như vậy rồi, không phải con cũng nên suy tính một chút cho chuyện của mình sao?”

Tần Thiên Nham lập tức nhấn mặt, sau đó suốt nửa năm cũng không về nhà, hơn nữa cũng không nói câu nào với Lương Mộc Lan.

Trong lòng Lương Mộc Lan vừa tức vừa đau, vừa khổ sở vừa thương xót. Làm thế nào mà con trai của người ta nói đến vấn đề về phụ nữ thì cứ lạc quan phóng khoáng như vậy, mà con trai ngu ngốc của bà thì lại yêu một người phụ nữ đến chết không thay đổi là sao? Anh chẳng những vì cô mà có thể sống, còn vì cô mà có thể chết. Chẳng lẽ anh còn nên vì cô mà suốt đời sống cô đơn tới già sao?

Mạc Yên, nếu con ở dưới tuổi vàng có biết, nhìn thấy Thiên Nham vì con như vậy, con có thể yên tâm sao?

35. Chương 35: Sống So Với Tử Nạn

Tần Thiên Nham như không nhìn thấy sự đau lòng của mẹ mình, vẫn lướt qua bà đi thẳng vào trong phòng khách.

Gương mặt lạnh lùng kia của anh, và một thân khí thế lạnh lẽo so với ông cụ còn hơn chứ không kém. Vừa vào cửa liền hạ xuống hơn phân nửa hơi thở của tất cả mọi người trong phòng khách, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh và lạnh.

Mấy người đàn ông bên trong phòng nhìn thấy Tần Thiên Nham uy vũ như vậy đều ở trong lòng quát một tiếng làm màu, nhưng trong mắt cũng ẩn ẩn vài phần đau lòng.

Đúng vậy! Tần Thiên Nham như trưởng thành trong một đêm trở thành một người đàn ông thành thực và chững chạc. Thiếu niên luôn luôn nở nụ cười như ánh mặt trời trước tất cả mọi người trong nhà năm ấy đã không còn. Nhưng mà sự trưởng thành và chững chạc của anh làm như thế nào để đổi lấy thì trong lòng của bọn họ đều biết hết sức rõ ràng.

Lúc ấy, sau khi thương thế của Tần Thiên Nham lành liền thỉnh cầu Tần Kiến Quốc rằng anh muốn giải ngũ, sau đó làm Tần Kiến Quốc không biết làm sao!

Đối với gia tộc nhà của bọn họ luôn luôn chiếm lĩnh vị trí quan trọng trong quân đội mà nói giải ngũ là chuyện không thể nào xảy ra!

Huống chi, Tần Thiên Nham là đời thứ ba ở trong quân đội, tuổi còn trẻ mà đã bỏ lên được vị trí này, làm sao có thể bỏ dễ dàng như vậy?

Đương nhiên là không dễ dàng rồi! Trong việc này chẳng những có anh tự mình cố gắng, nhưng nếu như không có thế lực của gia tộc ở phía sau, anh có cố gắng bỏ lên từng bước như thế nào đi nữa, thì làm sao có thể như hiện tại một bước lên mây như điều gặp gió?

Hiện tại anh lại đòi bỏ, nói lui liền rồi! Làm sao anh không suy nghĩ một chút người trong nhà vì anh lên chức đã bỏ ra bao nhiêu là cố gắng?

Sau khi Tần Kiến Quốc sững sờ, ngay sau đó chính là lửa giận ngút trời, vung tay lên hung hăng cho anh một tát, “Anh là cái đồ vô dụng, nếu anh dám nói lại một lần nữa thì có tin tôi đánh chết anh hay không!”

Nhưng mắt Tần Thiên Nham vẫn không chớp, tránh cũng không tránh, chính là chấp nhận một cái tát này từ ba mình.

Người đàn ông sinh hoạt lâu dài ở trong quân đội, nên khi ông ra tay thì có bao nhiêu sức lực? Một cái tát này đánh sững đổ gương mặt của Tần Thiên Nham, khoé miệng chảy máu.

Nhưng Tần Thiên Nham vẫn quật cường kiên định ngẩng đầu lên, lại nói một câu, “Ba, coi như ba có đánh chết con, thì con vẫn muốn giải ngũ!”

“Anh anh anh...” Tần Kiến Quốc chỉ vào anh đến mức giận không nói được nên lời, chỉ cảm thấy cổ họng như bị một cổ khí tức chặn lại, tim thì bị bóp chặt một trận đau đến mức ông không thở được.

Lúc bàn tay ông vừa giơ lên thì thấy mặt Tần Thiên Nham đã sững sờ, vô tận lạnh giá và bi thương ở trong đáy mắt làm cho ông liền nhịn xuống.

Ở bên trong phòng lo lắng đi tới đi lui, Tần Kiến Quốc chợt dừng ở trước mặt Tần Thiên Nham, “Anh cho tôi một lý do. Nếu như anh có thể thuyết phục tôi, thì tôi sẽ cho anh thôi lui!”

Hai tròng mắt của Tần Thiên Nham tràn đầy thống khổ và đau thương, “Ba, lúc Yên nhi chưa xảy ra việc gì, con vẫn luôn cảm thấy mình là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất. Con ở trong mắt nhiều người là một anh hùng. Nhưng bây giờ con mới biết, con là một người nhát gan vô dụng, ngay cả vợ mình mà cũng không giữ được. Con ngay cả Yên nhi chẳng những không bảo vệ được, mà ngay cả con của mình cũng chết dưới tay con. Ba, hiện tại con không qua được cửa ải của chính mình, con...không cảm nổi súng!”

Cổ họng Tần Thiên Nham ẩn chứa một trận nghẹn ngào, trước mắt lại hiện ra hình dáng lúc Mạc Yên ngã xuống. Nước mắt của anh tuôn trào, không nói được gì nữa.

Tần Kiến Quốc cũng không nói chuyện, nhưng nhìn con trai như vậy, ông cũng khó chấp nhận, tức giận trong lòng cũng theo đó hạ xuống.

“Thiên Nham, con có thể xin nghỉ phép, nghỉ bao nhiêu cũng được. Nhưng đừng xem nhẹ chuyện giải ngũ như vậy!”

Tần Thiên Nham cười khổ sở lắc đầu, “Không được ba, chỉ cần con còn mặc bộ quân phục này, chỉ cần con cầm lấy súng, thì con sẽ nhớ đến ánh mắt lúc Mạc Yên ngã xuống. Cô ấy cứ nhìn thẳng con như vậy, biểu cảm trên mặt cô ấy vẫn bình tĩnh như vậy rồi lại mãnh liệt như một trận gió lốc lớn, có thể đánh tan nát toàn bộ tâm thần của con. Ba, con có lỗi với cô ấy! Hơn nữa con càng có lỗi với đứa con chưa kịp ra đời của chúng con! Con đã không còn xứng đáng để đứng trên chức vụ thiêng liêng này. Nếu con còn ở đơn vị

này một ngày, thì con sẽ thống khổ một ngày. Ba, cầu xin ba hãy đồng ý thỉnh cầu của con, để cho con có thể đổi lại cách sống, nếu không...con sẽ sống không nổi!”

Tần Kiến Quốc nghe giọng nói bi thương và đau khổ của Tần Thiên Nham, đôi đồng tử cũng đỏ ngầu, mơ hồ có một tầng nước chớp động.

Ông ngửa mặt lên, cố gắng hít mũi một cái, ổn định đáy lòng đang rung động, mới thắm thía nói với Tần Thiên Nham, “Thiên Nham, ba hiểu tâm tình của con, nhưng chúng ta là quân nhân, chúng ta đã đứng trên vị trí này, thì vị trí này trừ bỏ đại biểu quyền lợi cao nhất đối với bên ngoài, trên thân con còn có trách nhiệm và nghĩa vụ. Con nên nhớ, lợi kiếm của bộ đội đặc chủng của chúng ta có bao nhiêu anh dũng, trong bọn họ có người nào mà không phải ngã xuống trước họng súng của kẻ địch vô tình vì phải bảo vệ đất nước và nhân dân, vậy bọn họ là vì cái gì? Vì muốn không có lỗi với đảng, không có lỗi với nhân dân, không có lỗi với quân phục xanh biếc ở trên người chúng ta!”

Tần Kiến Quốc dang trào dừng lại chỗ này, cảm giác tâm tình mình quá mức kích động. Ông lại dừng một chút, mới thở dài một tiếng, “Toàn thân quân phục này không phải mỗi người có thể mặc ra thần thái của nó. Con là nhân tài đứng đầu về quân sự, bất kể về công hay về tư, ba cũng không cho phép con giải ngũ. Nếu như con nhất định giải ngũ, thì sau này... đừng gọi ba là ba!”

Nói xong, Tần Kiến Quốc phát tay bỏ đi.

Tần Kiến Quốc biết ông đang lấy quan hệ cha con để buộc anh, nhưng trong lòng ông cũng rõ ràng, Tần Thiên Nham là người nói một sẽ không nói hai. Nếu hôm nay anh đã nói ra lời này, phần lớn sẽ không có đường sống quay về.

Bất đắc dĩ, Tần Kiến Quốc chỉ đành trở về nhà, báo cho ông cụ biết chuyện của Tần Thiên Nham, để cho ông cụ tới quyết định chuyện đi hay ở của anh.

Ông tin rằng chỉ cần ông cụ nói một câu, bất kể như thế nào Tần Thiên Nham vẫn sẽ nghe.

Ông cụ Tần đối với Tần Thiên Nham kỳ vọng rất cao, Tần Thiên Nham là nhân tài trưởng thành trong nhóm con cháu của ông. Vốn muốn cho anh phát triển ở trong quân đội, nhưng bây giờ xem ra, Mạc Yên là vết thương lớn ở trong tim anh, ngay cả công việc yêu thích nhất mà anh cũng nhất quyết từ bỏ.

Ông cụ Tần vòng vo nửa ngày đột nhiên nhớ đến buổi mặt đàm mấy hôm trước với Thủ trưởng Nhất Hào, ánh sáng trong đầu loé lên.

Ngay lập tức ông nói lại ý tứ của Thủ trưởng Nhất Hào với Tần Kiến Quốc. Sau khi hai cha con ở trong thư phòng vạch kế hoạch nửa ngày, cuối cùng ông cụ Tần lại đích thân gặp mặt nói chuyện cả nửa ngày với Tần Thiên Nham. Rốt cuộc vẫn đồng ý thỉnh cầu giải ngũ của Tần Thiên Nham, để cho anh gánh trách nhiệm nặng nề khác.

Lúc đó cùng Tần Thiên Nham xin giải ngũ còn có người anh em Đồng Tranh, Hàn Tiểu Trần, và những con tin đã từng ở Tam Giác Vàng như Hàn Chiến, La Hán. Bọn họ liền trở thành nhân viên quan trọng của “Long Uy Bảo An”.

Sau đó, Tần Thiên Nham triệu tập toàn bộ những lính đặc chủng giải ngũ đến trước mặt, chính thức hợp thành “Long Uy Bảo An”, bắt đầu trở thành công việc và cuộc sống mới của Tần Thiên Nham.

Không có ai biết trong hai năm nay anh đã trải qua bao nhiêu khó khăn. Vì để mình không nghĩ tới Mạc Yên, không làm cho ông nội và cha mẹ thất vọng và đau lòng, anh mặt dày sống tạm bợ ở trên thế giới này.

Hiện tại, Tần Thiên Nham mới hiểu được tại sao có người nói sống không bằng chết!

Chết thật sự rất dễ dàng; nhưng sống so với chết còn khó chịu hơn!

36. Chương 36: Yến Tiệc Không Tốt Thì Không Phải Là Yến Tiệc (phần 2)

Tần Thiên Nham bỏ hết tất cả tinh lực vào “Long Uy”, mỗi ngày chỉ ngủ có hai ba tiếng đồng hồ, chính vì muốn tâm linh của chính mình chạy không ngừng nghỉ để không cho chính mình nghĩ đến Mạc Yên.

Mỗi lần nhận được nhiệm vụ nguy hiểm với thù lao khổng lồ, anh luôn luôn là người đầu tiên xông ra. Toàn bộ sự phát triển ở “Long Uy” trong hai năm có gần như một nửa là do một mình Tần Thiên Nham hoàn thành trong tất cả nhiệm vụ cá nhân.

Thậm chí anh còn thường xuyên hi vọng, anh có thể chết đi trong khi làm những nhiệm vụ nguy hiểm như vậy. Có lẽ anh và Mạc Yên có thể gặp nhau.

Bọn Đồng Tranh và Hàn Tiểu Trần nhìn thấy Tần Thiên Nham hành hạ chính mình như vậy, nhìn thấy anh âm u chém chết từng đám trùm buôn ma túy và thủ hạ dưới tay họ, họ rất kính trọng anh, rồi lại không nhận được than thở trong im lặng.

Ở giữa những cuộc chém giết với mùi máu tanh trong hai năm, sát khí trên người và khí phách của Tần Thiên Nham càng thêm rõ ràng. Bất kể là ở trong trường hợp nào, anh cứ đứng tuý tiện như vậy, cả người tản mát ra một loại khí lạnh chớ đến gần như ngọn đèn pha mạnh liệt dẫn toàn bộ chú ý của mọi người vào trên người anh.

Mà một đôi con người sắc bén vĩnh viễn lạnh băng đến thấu xương như vậy, làm cho không có ai dám đụng vào mũi nhọn đó.

Danh tiếng của Tần Thiên Nham ở bốn phía trong thành phố càng thêm vang dội hơn so với trước kia. Cho dù là nhân vật ở trong vòng thái tử khi nhìn thấy anh cũng đối với anh kính trọng ba phần.

Càng làm cho ông cụ Tần vui mừng chính là tuy với danh tiếng vang dội của cháu trai nhà mình nhưng nó lại đối với mọi người rất khiêm tốn.

Hai năm nay Tần Thiên Nham chưa từng tạo ra quan hệ với người nào. Bất kể là Thủ trưởng Nhất Hào, Thủ trưởng Nhị Hào, hay là chín người đại trưởng lão bên trong nội bộ, bất kể có giao tình hay không có giao tình, chỉ cần nhắc đến Tần Thiên Nham thì khó thấy được từng người một đều gợn lên ngón tay cái.

Một người muốn người có người, muốn tài có tài, muốn tiền có tiền, muốn thế lực có thế lực như Tần Thiên Nham cũng tự nhiên trở thành người đàn ông độc thân hoàn toàn kim cương nhiệt nhất có tài nhất ở trong bốn mươi chín thành phố.

Coi như anh đã từng kết hôn cũng không ngăn được những thế gia nhiệt tình kia, từng người nhào tới trước nhà họ Tần như người trước ngã xuống người sau tiến lên.

Hơn một năm nay, cửa nhà họ Tần cũng thiếu chút nữa bị người đập gãy rồi.

Chỉ tiếc, cha mẹ của những người phụ nữ cùng tiến tới cửa nhà anh chưa từng có ai có thể làm cho Tần Thiên Nham di chuyển. Cho dù gia thế nhà đàn gái có to lớn như thế nào cũng đừng mơ tưởng làm cho Tần Thiên Nham đi ra ngoài gặp mặt một lần.

Tần Thiên Nham cứng mềm đều không ăn, người nhà họ Tần cũng không biết làm sao.

Ông cụ Tần và Lương Mộc Lan cứ buột miệng nói ra lần thứ hai, thì Tần Thiên Nham liền giận hai người nên không trở về.

Sau đó, không có một ai dám đi xếp đặt bày chuyện của anh nữa.

Hôm nay, ông cụ Tần tự mình gọi điện cho Tần Thiên Nham nói trong nhà mở một buổi yến tiệc vào buổi tối. Bất anh nhất định phải về, thì Tần Thiên Nham mới trở về.

Ông cụ vừa thấy cháu trai lớn rất nghe lời, vậy mà thật sự chạy về, tâm treo ngược của ông cũng để xuống, nét mặt già nua cũng cười như đoá hoa nở rộ, “Thiên Nham, tối đây, tối đây, ngồi bên này với ông nội!”

Khéo mắt Tần Thiên Nham đảo qua, mọi chú bác cô thím bên trong đại sảnh, còn có anh chị em họ khi nhìn thấy anh thì từng người đều nở một nụ cười mập mờ trên mặt. Tần Thiên Nham cũng biết được tiệc rượu hôm nay là Hồng Môn Yến.

Quả nhiên khi mông của anh chưa kịp ngồi thì đã nghe được tiếng chuông điện thoại vang lên của ông nội. Sau khi nhân viên cảnh vệ của ông cụ nhận điện thoại, khom lưng đến trước mặt ông cụ nói, “Lão Thủ trưởng, nhân viên cảnh vệ của Thủ trưởng Nhất Hào điện tới, bảo sẽ lập tức tới ngay!”

“Tới đây sao? Được thôi!” Ông cụ Tần vội vàng đứng dậy, vung tay lên, “Các người cũng cùng đi theo tôi ra ngoài, chúng ta cùng đi đón khách quý!”

Ông cụ Tần đã có lệnh, thì có ai dám không theo.

Một nhà mười mấy người ngay lập tức cùng đi với ông cụ, tất cả đều đứng ở cửa.

Lúc người một nhà vừa đứng ở cửa, thì thấy có một chiếc xe hơi với hình cờ đỏ lâu đời chậm rãi dừng lại trước cửa nhà họ Tần với hai chiếc xe đen chạy trước và sau để bảo vệ.

Ông cụ đẩy Tần Thiên Nham, “Còn không mau đi mở cửa xe cho Thủ trưởng Nhất Hào!”

Đáy mắt của Tần Thiên Nham thoáng qua một tia chán ghét, nhưng vẫn nghe theo lời của ông cụ, đi nhanh tới, mở cửa xe của chiếc xe hơi có hình cờ đỏ.

Ai ngờ, ngهنh đón cũng không phải là Thủ trưởng Nhất Hào, mà là một cô bé xinh đẹp mê người.

Tần Thiên Nham ở trong lòng lập tức thầm mắmg một tiếng, “Mẹ kiếp!”

Nhưng ngoài mặt, anh vẫn phải giả bộ thành một bộ dáng thân sĩ, mời vị đại tiểu thư này của nhà Thủ trưởng Nhất Hào xuống xe.

Chẳng qua, ánh mắt càng sắc lạnh thêm mấy phần.

37. Chương 37: Có Chạy Đàng Trời

Cô bé này lớn lên rất xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan, mắt ngọc mảy ngài, má cười lúm đồng tiền như hoa, với mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp tùy ý xoã trên vai.

Cô mặc một cái quần jean bó sát người làm cho hai chân thon dài càng hiện rõ. Trên người mặc một bộ áo khoác dài màu trắng, bên trong lại mặc một cái áo len cao cổ màu đen, phía trên lại quấn thêm khăn choàng len thời thượng. Nhưng cô lại không có vẻ tiểu thư kênh kiệu của thể gia, ở giữa hơi thở yên tĩnh thanh cao lại làm cho người ta cảm giác như em gái nhỏ vui vẻ và ấm áp nhà bên, tính tình ôn nhu như ngọc.

Cô ưu nhả đưa tay về phía Tần Thiên Nham, khẽ mỉm cười, ” Chào anh Thiên Nham! Em là Lý Băng! Đã sớm nghe qua đại danh của anh, hôm nay vừa thấy thì quả nhiên là danh bất hư truyền. Khí thế của anh rất cường đại, rất hân hạnh được biết anh.”

Tính cách phụ nữ của người ta cũng đã tốt như vậy thì Tần Thiên Nham cũng không phải không biết tốt xấu, cũng phải phân rõ tình hình. Cho dù anh không yêu thích người ta, thì anh cũng không thể đắc tội cô vào lúc này. Huống chi, Thủ trưởng Nhất Hào cũng đã xuống xe ở bên cạnh, đang cùng trưởng bối nhà mình đứng chung một chỗ, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm vào biểu hiện của anh.

Tần Thiên Nham khách khí đưa tay ra, ứng phó một câu, “Chào cô, Lý tiểu thư!”

Ông cụ Tần vừa thấy đều muốn tở nhạt, thì vội vàng cười nói, “Thủ trưởng Lý, Lý tiểu thư, bên ngoài trời rất lạnh, mau vào trong nhà ngồi đi!”

Lý Băng hờn dỗi liếc Tần Thiên Nham một cái, lại vẫn dịu dàng đi tới kéo cánh tay ông cụ Tần, thân thiết nói, “Ông nội Tần, ông cứ gọi con là Băng Băng đi, con và ông nội mạo muội tới quấy rầy, nên thật ngại quá! Cái này là chút lễ vật nhỏ con mua cho cả nhà, hi vọng ông nội Tần, chú Tần và các cô chú đều thích.”

Ông cụ cười híp mắt, vỗ vào tay Lý Bằng, “Con bé này, con thật quá khách sáo rồi! Con và ông nội con có thể tới thì đó chính là vinh dự của nhà họ Tần, đâu cần phải mua lễ vật, con thật quá khách sáo!”

“Ha ha, đây chỉ là chút tâm ý của con mà thôi. Nếu quả thật ông không nhận thì làm con quá đau lòng. Tiểu Quang, mau mang lễ vật tới đây.” Câu này của Lý Bằng là nói với nhân viên cảnh vệ của ông nội cô.

Tiểu Quang vội vàng mang một túi xách lễ vật vào trong phòng khách, Lý Bằng lại lấy một hộp gấm màu đỏ đưa tới trước mặt ông cụ cười nói, “Ông nội Tần, đây là con tình cờ lấy được một bộ bàn cờ bằng ngọc đá âm. Nghe nói ông rất thích đánh cờ, cho nên hôm nay con cả gan mang tới cho ông, hi vọng ông sẽ thích.”

Cô vừa nói vừa mở hộp gấm ra, bên trong chia làm hai bên, một bên quân cờ đen còn một bên quân cờ trắng.

Con người của ông cụ Tần thoáng qua một tia kinh ngạc, ông đưa tay nhặt lấy một quân cờ bạch ngọc âm, cầm vào tay ấm áp và trơn bóng. Ông nhàn nhạt nhìn về phía Lý Bằng, lại nhàn nhạt thở dài, “Con bé Bằng Bằng này, lễ vật này rất đáng quý nha! Con nói xem, ông già ta muốn nhận thì phải cho con lễ vật nào mới tốt đây! Nếu không có quà đáp lễ, người ta sẽ nói ta không biết đối nhân xử thế, con đây không phải là đang làm cho ông nội Tần khó xử sao?”

“Ông nội Tần, nếu ông mà nói như vậy, thì làm con ngại chết mất! Con thật sự không muốn cái gì hết, chỉ là muốn làm cho ông vui một chút mà thôi (Á bì: Ta không tin).” Lời nói của Lý Bằng rất thần nhiên, rất thẳng thắn, tuyệt đối không làm bộ, ngược lại làm cho người nhà họ Tần rất có hảo cảm.

Lý Bằng này quả thật không tệ!

Bộ dáng của cô rất tốt, gia thế tốt, cách cư xử rất khéo léo, tiến lên lùi xuống rất thỏa đáng, còn rất biết cách đối xử với người khác. Ông cụ Tần lại liếc qua khuôn mặt lạnh khốc của cháu trai nhà mình một lần nữa, trai tài gái sắc, trong lòng ông lại âm thầm hi vọng, hi vọng Thiên Nham đừng bỏ lỡ Lý Bằng.

Thủ trưởng Nhất Hào thấy cháu gái nhà mình thắng được hảo cảm của ông cụ Tần, lập tức cũng cười vui vẻ, “Lão Tần, con bé này nhà tôi là một sinh viên hướng ngoại. Nó đó hả, đối với ông nội này cũng chưa từng tốt như vậy đâu. Tôi nói với nó cho tôi đi, ông biết nó nói với tôi như thế nào không? Nó nói tôi đây là lão già không biết phân biệt tốt xấu, cho tôi bàn cờ này thì phí của trời. Ông thử nói xem, con bé này không phải là muốn chọc giận tôi sao, bây giờ nhìn lại xem, nó đưa cho ông rất thuận tay, ngay cả là ông nội ruột như tôi đây đều rất hâm mộ ông đó.”

Ông cụ Tần cười đáp, “Con bé Bằng Bằng này, quả thật là có tâm. Thôi được rồi lễ này tôi nhận, nhưng mà tôi có qua thì phải có lại. Mộc Lan, con lấy hộp gấm trên đầu giường của ba tới đây.”

Lương Mộc Lan vội vàng đáp một tiếng, “Dạ” lấy hộp gấm đã chuẩn bị tốt từ trong phòng ông cụ ra, đưa cho ông cụ, rồi ông cụ lại đưa tới tay của Lý Bằng.

“Bằng Bằng, đây là quà đáp lễ của lão già ta, con xem có thích hay không?”

Lý Bằng mở ra, vừa nhìn thấy là một vòng tay xanh biếc trong suốt. Theo màu sắc và độ sáng thì cũng biết vòng tay này có giá trị không rẻ. Cô vội vàng đóng lại, đẩy hộp gấm trở về, về mặt thành thật nói, “Ông nội Tần, vòng tay quá quý giá, con không thể nhận!”

“Con không nhận quà trả lễ của chúng ta sao? Nếu như con không nhận, thì ông nội cũng không thể nhận lễ vật của con!”

Nhìn thấy vẻ mặt thành thật của ông cụ Tần, trong con người còn mơ hồ có nếu như con không nhận, thì ông sẽ trả lại lễ vật của con. Ngay lập tức Lý Bằng liền cười dịu dàng, “Vây được rồi, không nghĩ tới, ngược lại hôm nay con lại chiếm tiện nghi của ông nội Tần. Ông cũng không được ở phía sau tính nợ của con đó nha.”

“Ông chú trọng chính là tâm ý, cũng không thể nói như vậy.” Ông cụ Tần nói xong lại nhìn về phía vẻ mặt thần thờ của Tần Thiên Nham, nhẹ nhàng nhắc nhở, “Thiên Nham, còn không mau châm trà cho Thủ trưởng!”

Tần Thiên Nham lặng lẽ ngồi ở một bên làm sạch trà, châm trà, rồi cũng cung kính bưng tới trước mặt của Thủ trưởng Nhất Hào, “Thủ trưởng, mời dùng trà!”

Thủ trưởng Nhất Hào nhìn thấy Tần Thiên Nham anh tuấn tài giỏi như vậy, hài lòng gật đầu, nhận ly trà hộp một hơi, “Trà ngon! Trà ngon! Thiên Nham, ”Long Uy” của con phát triển thật không tệ nha, đều có tên trên thị trường quốc tế, sau này sẽ có tiền đồ rất lớn!”

Tần Thiên Nham cười nhạt, “Thủ trưởng quá khen, ”Long Uy” vừa mới bắt đầu, sau này có thể còn rất nhiều khó khăn và thử thách nhưng tôi sẽ tiếp tục cố gắng!”

Anh tao nhã vinh nhục đều không sợ hãi càng làm cho Thủ trưởng Nhất Hào và Lý Băng kính trọng vài phần.

Thủ trưởng Nhất Hào nhìn về phía ông cụ Tần, “Lão Tần, cháu trai này của nhà ông là đàn ông độc thân hoàn kim trong bốn mươi chín thành phố đó nha.” Thủ trưởng Nhất Hào gơ ngón tay cái lên.

Ông cụ Tần cười đến mức vui vẻ, còn có gì có thể so sánh với lời khen ngợi của Thủ trưởng Nhất Hào làm cho ông càng thêm nghi ngờ, một câu nói này của Thủ trưởng chính là thánh chỉ nha.

Cháu trai tốt này, thật sự làm tăng thêm thể diện cho ông nha!

Bất quá có trưởng bối của hai nhà ủng hộ mạnh mẽ như vậy, lại cộng thêm điều kiện cực tốt của bản thân mình, cô có lòng tin cô nhất định có thể thắng được trái tim của anh!

Lúc ánh mắt của Lý Băng ở tình thế bắt buộc đụng phải ánh mắt lạnh như băng của Tần Thiên Nham, nhìn thấy đáy mắt anh ẩn giấu sự coi thường và xem nhẹ. Trong nháy mắt Lý Băng cảm thấy lòng tràn đầy lửa nóng của cô như bị một chậu nước lạnh đổ vào tim, khắp người lạnh như băng.

Nhưng Tần Thiên Nham càng lạnh lùng, trong lòng Lý Băng lại càng không phục.

Lý Băng cô muốn thân hình có thân hình, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn gia thế có gia thế, cô chẳng có một điểm nào là không tốt cả. Ở trong bốn mươi chín thành phố, những người đàn ông muốn nịnh bợ cô đều có đầy, nhưng tại sao Tần Thiên Nham anh lại đối với cô lạnh lùng, keo kiệt đến mức ngay cả một nụ cười cũng không cho cô?

Trong lòng Lý Băng tức giận ngập trời, nhưng dù sao từ nhỏ đến lớn cô đã đi theo chơi với những người làm chính trị, đã sớm luyện được một bản lãnh vẻ mặt đóng băng không biến sắc. Cho dù trong lòng thẹn quá hoá giận như thế nào, Lý Băng cô hôm nay cũng phải nhịn.

Cô có thể khẳng định, nếu hôm nay cô nhẫn nhịn khẩu khí này, thì về sau cô hy vọng càng có cơ hội ở chung một chỗ với Tần Thiên Nham.

Nhưng chờ khi cô nhịn qua cửa ải này, Tần Thiên Nham anh chỉ có chạy đằng trời.

38. Chương 38: Không Phải Mà Y Chết Thì Chính Là Tao Chết!

Ông cụ Tần và người nhà họ Tần nhiệt tình tiếp đãi, nên Thủ trưởng Nhất Hào và Lý Băng ở lại ăn xong cơm tối rồi mới tạm biệt ra về.

Lúc gần đi, Thủ trưởng Nhất Hào còn năm lần bảy lượt bảo Tần Thiên Nham chiếu cố cháu gái bảo bối nhà ông nhiều một chút. Tần Thiên Nham cũng không muốn làm mất mặt Thủ trưởng Nhất Hào, nên anh chỉ cười mà không nói gì.

Ông cháu bọn họ chân trước vừa đi, ông cụ Tần chân sau liền hỏi ý kiến Tần Thiên Nham, “Thiên Nham, đứa nhỏ Lý Băng này thật là khá! Con tính thử một chút xem có thể cùng con bé lui tới hay không?”

Mây rậm của Tần Thiên Nham nhả lại, “Ông nội, hiện tại ”Long Uy” mới vừa khởi động, con không muốn nói tới những chuyện như thế này.”

Ông cụ Tần trừng mắt, lớn tiếng quát mắng, “Con không nói thì cũng phải cho ông nói, Mạc Yên cũng đã chết hơn hai năm rồi, con cần phải nhận rõ thực tế. Con bé chết rồi thì sẽ không bao giờ trở về nữa. Chẳng lẽ con cứ nghĩ sẽ sống độc thân như vậy suốt cả đời sao?”

“Cô ấy không có chết! Ở trong lòng con, Mạc Yên vĩnh viễn cũng không có chết!” Thiên Nham đứng bật dậy, đi nhanh ra khỏi cửa.

Ông cụ vừa thấy anh phát tay bỏ đi như vậy, giận tới mức gầm lên một tiếng, “Thằng bé chết tiệt, con đứng lại đó cho ông!”

Tần Thiên Nham làm như không nghe thấy, cứ thẳng bước đi ra ngoài, bắt đầu lái xe chạy đi.

Mỗi lần vừa nhắc đến chuyện này, tim của anh liền tràn đầy bi thương.

Yên nhi, Yên nhi của anh...

Anh luôn luôn có một loại cảm giác rằng Yên nhi của anh không có chết, cô vẫn còn sống. Mặc dù anh không biết cô đang sống ở nơi nào, nhưng anh chính là biết cô vẫn còn sống!

Cô chẳng qua vẫn còn giận anh, cô đang lẩn tránh anh, cô không muốn anh tìm được cô.

Yên nhi, Yên nhi...

Xe Hummer màu đen như một âm hồn tối tăm chạy như bay ở trên đường.

Tần Thiên Nham tiện tay nhấn một đĩa CD, âm nhạc du dương cất lên chính là bài hát bi thương của Thủ Lĩnh Mạc “Tôi chờ em ở trong trí nhớ”. Chiếc CD này cũng là Mạc Yên mua cho anh. Lần đầu tiên Tần Thiên Nham cảm thấy rằng những ca từ này lại sâu đến vậy như muốn đâm thẳng vào trong trái tim của anh.

Tôi cho rằng có thể buông tha

Buông tha ột phần tình cảm này

Có quá nhiều hồi ức lắng đọng để ở trong lòng

Làm cho tôi không có cách này chạy trốn

Thì ra em luôn luôn ở trong giấc mộng của tôi

Vẫn sống ở trong bóng hình của tôi

Làm cho tôi chờ em ở trong trí nhớ

Anh cứ nghe bài hát này lặp đi lặp lại, nghe đến quen thuộc giọng hát bi thương này, tim lại nhói đau lên một hồi.

Anh lại cảm thấy như Mạc Yên đang ngồi ở bên cạnh anh, cô đang dùng giọng nói yêu kiều và êm ái ở nơi này thổ lộ với anh, “Thiên Nham, hôm nay em có xem một quyển sách. Nữ chính này thật là đáng thương, còn tác giả này thì thật đáng ghét bởi vì đã làm cho cô ấy chết, hại em khóc hết nửa cuộn giấy. Nhưng mà em lại cảm thấy cô ấy rất hạnh phúc bởi vì có ba người đàn ông yêu cô ấy, cứ luôn luôn chăm sóc cô ấy, trông coi những hồi ức của bọn họ với cô ấy, cũng vì cô ấy ở vậy suốt đời làm cho người ta rất đau lòng. Anh không biết đâu, lúc đấy em đang nghe bài hát này, vừa nghe vừa khóc đến nước mắt rơi đầy mặt. Mấy ngày nay em cũng đang chìm đắm trong câu chuyện xưa này, em hận nhất là nhìn thấy bi kịch. Nhưng có thể làm cho người ta khắc sâu trong trí nhớ cũng chỉ có bi kịch.”

Mạc Yên của anh chính là một cô bé cảm tính như vậy, vì một cuốn tiểu thuyết cũng có thể khóc đến than thở âm ỉ. Nhưng đến khi người đó là anh, một người đàn ông to lớn thì đó lại là một chuyện bất khả tư nghị đến cỡ nào. Khó trách người ta thường nói phụ nữ được làm từ nước.

Lúc đó anh còn an ủi vuốt vuốt đầu của cô, “Cô bé ngốc, đó chỉ là một cuốn tiểu thuyết thôi, đặc biệt trên chợ những cô bé như các em, vậy mà em cũng muốn vào đó diễn trò như vậy.”

Lúc đó Mạc Yên còn mở mắt to yếu ớt hỏi anh, “Thiên Nham, nếu có một ngày em chết đi, thì anh phải làm sao bây giờ?”

Lúc đó, tim của anh thoáng nhảy lên lộp bộp, liền mắng cô, “Không cho em nói lời này! Coi như anh có chết, thì em cũng sẽ không chết! Yên nhi, anh sẽ che chở cho em hết cuộc đời này, tuyệt đối sẽ không để người ta khi dễ em!”

Một màn kia, một câu kia, đều giống như chuyện mới xảy ra hôm qua.

Nhưng mà người tổn thương cô sâu nhất lại chính là anh!

Là anh tự tay chôn đi tình yêu của bọn họ, là anh tự tay đẩy người phụ nữ mà anh yêu nhất vào trong địa ngục.

Khi anh tuyệt vọng nhảy xuống vách núi, anh chưa bao giờ nghĩ tới anh sẽ phải sống tiếp.

Mặc dù hôm nay anh vẫn còn sống, nhưng anh sẽ vì cô mà sống. Coi như Mạc Yên thật sự đã chết, thì anh cũng sẽ làm cho cô giống như bị kịch của nữ chính mà cô hâm mộ, anh sẽ trông coi những hồi ức của anh và cô, và ở vậy suốt đời vì cô.

Cuộc đời này của Tần Thiên Nham anh chính là của Mạc Yên.

Cho dù cô còn sống hay đã chết, anh đều sẽ là người của Mạc Yên.

Làm toàn thân phát lạnh ở trên đường Bán Thiên Phong xong, lúc Tần Thiên Nham trở lại khu vườn ở trên phố Trường An thì thời gian cũng đã chỉ mười một giờ đêm.

Anh vào phòng tắm nước nóng, rồi khẽ tựa vào giường đốt một điếu thuốc, nhẹ nhàng hút, thuận tay cầm lấy tấm hình của Mạc Yên ở trên tủ đầu giường, si ngốc nhìn hồi lâu.

Khói tắt, đèn tắt, Tần Thiên Nham dán nhẹ tấm hình của cô vào trên mặt, mắt nhắm lại rồi tựa đầu vào gối.

Mỗi ngày đều như thế, anh có thể cảm giác được như Mạc Yên đang nằm bên cạnh anh, cùng anh đi vào giấc ngủ.

Đang muốn chìm vào giấc mộng đẹp thì đột nhiên điện thoại của anh vang lên thanh âm chói tai.

Anh vừa nhìn thì thấy là Hàn Tiểu Trần đang gọi tới!

“Có chuyện gì?”

Giọng nói của Hàn Tiểu Trần vội vàng truyền đến, “Lão Đại, có một vụ làm ăn từ Luân Đôn, người thuê ra giá một trăm ngàn bảng Anh, mục tiêu là con trai trưởng của gia tộc nhà họ Nam, vậy anh có muốn làm hay không?”

Đuôi lông mày của Tần Thiên Nham nhếch lên, “Một trăm ngàn bảng Anh? Ra giá lớn như vậy sao? Vậy lai lịch của mục tiêu đã điều tra xong chưa?”

“Anh chờ một chút, em sẽ email tài liệu của mục tiêu cho anh.”

“Được.”

Tần Thiên Nham nhảy xuống giường, nhanh chóng mở puter ở trên bàn của mình ra.

Khi anh nhìn thấy gương mặt có hoá thành tro anh cũng nhận ra kia, hai tròng mắt thoáng qua một tia sát khí, lập tức gọi điện lại cho Hàn Tiểu Trần, “Việc này anh sẽ nhận! Cậu lập tức an bài một chút, anh liền xuất phát.”

Hàn Tiểu Trần vội vàng nhắc nhở anh, “Lão Đại, anh thật sự phải nhận sao? Nhưng đối phương không phải người dễ dãi!”

“Nhận! Coi như có chết cùng hắn ta, anh cũng phải muốn hắn ta chết!”

Hàn Tiểu Trần có chút ngoài ý muốn về sự quyết tuyệt của Lão Đại, “Lão Đại, anh cùng hần ta có hận thù gì sao?”

Tần Thiên Nham nhắm mắt, cắn răng nói, “Hần chính là bọn giết người ép anh giết Mạc Yên! Chính là trùm buôn ma túy ở Tam Giác Vàng, Nam Bá Đông.”

“Mẹ kiếp! Lão Đại, vậy em sẽ đi với anh!”

“Không cần, một mình anh đi là được! Cậu ở nơi này coi chừng đại bản doanh là được, chuyện này một mình tôi làm là được rồi.”

“Vậy anh nhớ cẩn thận một chút!”

“Được.”

Tần Thiên Nham không có nghĩ đến, ngoại trừ ở bên ngoài Nam Bá Đông là trùm buôn ma túy ở Tam Giác Vàng ra, thì anh chính là con trai trưởng chính thống của gia tộc nhà họ Nam nổi tiếng khắp thế giới.

Nếu anh ta là con trai trưởng của nhà họ Nam, thì anh ta cũng có quyền thừa kế chính thống nhất của mình, khó trách sẽ có người lại muốn mạng của anh ta.

Coi như không có ai treo giải thưởng muốn mạng của anh ta, chỉ cần có tin tức của anh ta, anh sẽ giết tới nơi để rửa mối nhục lần trước.

Nếu quả thật Nam Bá Đông an phận sống ở Tam Giác Vàng, anh ta lại có võ trang của chính mình, cùng với đề phòng nghiêm ngặt, anh thật sự không phải có thể ra tay liền ra tay được. Nhưng chỉ cần anh ta còn ở Tam Giác Vàng, muốn giết anh ta cũng sẽ dễ dàng hơn.

Tần Thiên Nham cảm thấy máu trong người đều sôi trào, sát khí lăm lệt.

Nam Bá Đông, lần này không phải mày chết thì chính là tao chết!

Mày chờ tao!

Đây là bài hát “Tôi chờ em ở trong trí nhớ”.

39. Chương 39: Quyết Đánh Đến Cùng

Luân Đôn, trang viên của nhà họ Nam.

Trong chớp mắt, Mạc Yên và Nam Bá Đông đã trở lại nhà họ Nam hơn nửa năm.

Hơn nửa năm này, phần lớn thời gian của Mạc Yên đều cùng với Nam Bá Đông và Nam Tinh sống ở Tam Giác Vàng. Người đứng đầu nhà họ Nam là Nam Bác Thao luôn hi vọng bọn họ trở về nhà họ Nam mỗi tháng một lần, và ít nhất ở thêm vài ngày rồi mới đi.

Nam Bá Đông quyết định mang theo Mạc Yên trở về là chính xác, tất cả dự đoán trước kia của anh cũng chính xác. Ba của anh là Nam Bác Thao vẫn luôn yêu sâu sắc mẹ của Mạc Yên là Bạch Yên. Năm đó, vì bị gia tộc tham gia cưỡng ép, nên ông không thể không từ bỏ Bạch Yên để cưới mẹ của Nam Bá Đông—con gái của Bá Tước ở nước Anh là Alice làm vợ.

Mà Bạch Yên cũng phải nhanh chóng gả cho Mạc Văn.

Nam Bác Thao vẫn đối với chuyện của mình và Bạch Yên không được ở cùng nhau cảm thấy thật tiếc nuối.

Cả đời này của ông có thể nói đã đứng ở trên đỉnh cao của giới kinh doanh, có rất nhiều chính khách vì ông mà làm việc, cũng có thể nói là quyền thế ngập trời. Nhưng vinh hoa phú quý nhiều hơn nữa, vẫn như cũ không bù đắp được nỗi tiếc nuối đã ẩn sâu trong lòng của ông.

Hôm nay vừa thấy Nam Bá Đông cưới Mạc Yên trở về, lại thấy phong thái của Mạc Yên hơn hẳn Bạch Yên năm đó mấy phần, thì lại càng ở trong lòng yêu thích cô, đối với oán hận với con trai lớn Nam Bá Đông cũng theo đó tan thành mây khói.

Vài ngày sau khi Nam Bá Đông mang Mạc Yên trở về, Nam Bác Thao lại tuyên bố với người trong gia tộc, Nam Bá Đông chính thức trở về gia tộc, anh vẫn là con trai lớn của nhà họ Nam, liền trở thành người thừa kế cao nhất.

Lời của Nam Bác Thao đối với Nam Bá Đông là chuyện nằm trong dự tính.

Nhưng đối với những người đã tính toán hơn nửa đời người ở nhà họ Nam thì là một tiếng sấm kinh sợ không thể nghi ngờ, nổ đến những người đó đầu óc choáng váng. Một hồi lâu đều bị tin tức bất ngờ này làm cho chấn động.

Đặc biệt là vợ thứ hai của Nam Bác Thao là Hàn Thiên Á cùng với hai đứa con trai là Nam Diệc Đông và Nam Chấn Đông, nghe thấy tin tức này như sấm sét giữa trời quang, đơn giản nổi trận lôi đình, hận không được muốn ngay lập tức xông tới xoay người bóp chết Nam Bá Đông.

Năm đó, Hàn Thiên Á là thư ký của Nam Bác Thao, bà ta vì muốn ngồi lên vị trí bà chủ lớn này của nhà họ Nam mà lấy lòng trưởng bối nhà họ Nam, hơn nữa lập kế hoạch ép Bạch Yên phải rời đi.

Nhưng bà không có nghĩ tới, Bạch Yên đi rồi lại vẫn không tới phiên bà, một người phụ nữ bình thường. Nam Bác Thao quay đầu liền cưới Alice môn đăng hộ đối làm vợ.

Hàn Thiên Á không biết làm sao đành xuất ra thủ đoạn của mình, bỏ thuốc dụ dỗ Nam Bác Thao đang có tâm tình sa sút vì mất đi Bạch Yên lên giường, và trở thành tình nhân bí mật của ông. Sau đó lại khéo léo tố cáo chuyện của bọn họ cho Alice.

Nhưng Alice lại độ lượng ănnhẫn, Hàn Thiên Á lại bắt đắcdĩ thiết kế Alice lên giường cùng với người đàn ông khác, hơn nữa còn ghi băng lại để cho Nam Bác Thao và người nhà họ Nam biết tất cả, để cho tiếng xấu của Alice lan xa.

Ngoài mặt thì Hàn Thiên Á là một người phụ nữ hiểu chuyện động lòng người và biết tiến biết lùi, bà trở thành thư ký đắc lực nhất của Nam Bác Thao. Bà âm thầm ở sau lưng không tiếng động thấu tóm những chuyện làm ăn của Nam Bác Thao vào trong tay. Lúc nào cũng có thể biến những bí mật này thành vũ khí để đạt được mục đích cuối cùng của bà.

Vì để kéo Alice và Nam Bá Đông xuống, bà không biết đã dùng biết bao nhiêu tâm cơ và thủ đoạn, cuối cùng mới được như ý nguyện.

Nam Bác Thao và Alice ly hôn, Nam Bá Đông còn nhỏ tuổi đột nhiên thành tội phạm buôn bán thuốc phiện. Cuối cùng vì bảo vệ danh dự của gia tộc, Nam Bá Đông bị Nam Bác Thao đuổi ra khỏi gia tộc.

Trải qua nhiều năm kinh doanh và cố gắng, Hàn Thiên Á đã có thể lực của mình, bà và hai đứa con trai bà lòng đều nghĩ gia tộc nhà họ Nam khẳng định sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ba người.

Hiện tại thân thể của Nam Bác Thao ngày càng tệ, chỉ cần ông vừa chết, nhà họ Nam chính là của mẹ con bọn họ rồi.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính!

Bọn họ có thể nào cũng không nghĩ ra, tự nhiên ở đâu lại xuất hiện một Mạc Yên, làm cho Nam Bác Thao tiêu trừ thành kiến đối với Nam Bá Đông, lại để cho Nam Bá Đông trở về ngôi nhà này một lần nữa, lại đưa con vệt đến miệng của bọn họ đánh bay ra ngoài một lần nữa.

Càng khiến cho Hàn Thiên Á học máu đó chính là Nam Bác Thao vừa nhìn thấy Mạc Yên liền biến cô trở thành tâm can bảo bối mà yêu thương.

Mỗi lần chỉ cần Mạc Yên trở lại, chẳng những ông mang theo Mạc Yên dạo chơi khắp nơi, còn ở cùng cô cả ngày lẫn đêm. Mỗi lần nhìn thấy Nam Bác Thao và Mạc Yên ở một chỗ, cho dù giữa bọn họ không có điều mập mờ gì, Hàn Thiên Á vẫn cảm giác có vô số nội thương.

Hận ở trong lòng bà, cũng ngày ngày được tích lũy.

Không cam tâm, làm sao bà có thể cam tâm đây?

Bà thật vất vả mới có địa vị ngày hôm nay, hai tiểu tiện chủng Nam Bá Đông và Mạc Yên tự nhiên nhô ra muốn giành kết quả của bà. Bà nhất định sẽ không để cho bọn họ được như ý.

Dám can đảm cùng đối nghịch với bà, muốn giặt đồ ăn ở trong miệng bà, bà nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, nhất định phải làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn!

Vì thế Hàn Thiên Á cùng thương lượng với hai đứa con trai, bọn họ tìm được “Long Uy” nổi tiếng nhất trong hai năm nay phụ trách, đặt nặng số tiền thưởng để mua một mạng của Nam Bá Đông.

Bọn họ nghĩ, chỉ cần Nam Bá Đông vừa chết, thì giết chết con nhỏ hạ tiện kia đơn giản như bóp chết một con kiến.

Sau khi trả một nửa tiền đặt cọc khổng lồ, Hàn Thiên Á nhận được tin “Long Uy” ở bên kia đang phái người tới đây, lòng của bà liền thoải mái, khoé môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Nam Bá Đông, may mắn nhất nên hưởng thụ mấy ngày cuối cùng đi, may cũng không sống được mấy ngày đâu.

Lúc này, trong thư phòng của nhà họ Nam, Mạc Yên đang ngồi đối diện với người đương nhiệm của nhà họ Nam là Nam Bác Thao, yên lặng theo ông chơi cờ vây, cô nhường ông không chút dấu vết, làm cho ông thắng rất sung sướng.

Mạc Yên nhìn người giống như cha mẹ già yêu thương mình, nhẹ nhàng cười, “Còn muốn chơi nữa sao?”

Nam Bác Thao lắc đầu, “Không, gần đây tinh thần không tốt nên mới chơi hai ván mà đã mệt rồi! Yên nhi, tới đây, ngồi nói chuyện với ba một chút.”

“Dạ được!”

Động tác của Mạc Yên ưu nhã bắt đầu pha trà, động tác nhẹ nhàng như nước chảy, cử chỉ yên tĩnh thanh cao không màng đến danh lợi làm cho Nam Bác Thao càng xem càng yêu thích, “Yên nhi, ba mẹ con dạy dỗ con rất tốt! Ba muốn có một đứa con gái như con thì thật tốt!”

Mạc Yên cười róc rách một tiếng, ánh mắt đung đưa nhẹ nhàng, “Hiện tại con không phải là một nửa con gái của ba sao? Ba!”

Đáy mắt Nam Bác Thao thoáng qua một tia xúc động, cười giòn một tiếng, “Nói đúng, con bây giờ là con dâu của chúng ta, cũng là đứa con của ba, tốt, tốt lắm! Yên nhi, lúc nào con và Nam Bá Đông lại cho ba thêm một đứa cháu đây?”

Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Mạc Yên “Xoát” một cái liền đỏ.

“Ba, chúng con có Nam Tinh là đủ rồi!”

Nam Bác Thao trừng mắt, “Như vậy sao được, Nam Tinh là Nam Tinh, con và Nam Bá Đông cũng nên sinh thêm con của chính mình mới được, như vậy tình cảm mới có thể bền vững.”

Mạc Yên không có lên tiếng, nhưng đột nhiên nghe được giọng nói vui sướng của Nam Bá Đông vang lên, “Ba, ba cứ yên tâm! Con và Mạc Yên sẽ cố gắng!”

Mạc Yên trợn mắt liếc anh, mặt đẹp càng hồng thắm mang tai.

Trong lòng của Nam Bá Đông vụng trộm vui vẻ, cũng không dấu vết ngồi ở bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực.

Nhìn thấy hai người đặc biệt ân ái, trong lòng của Nam Bác Thao cũng thở dài thoải mái.

Ông không có được hạnh phúc, nhưng con trai lại có thể có, coi như đây là một sự bù đắp đi!

Lần này Mạc Yên cùng Nam Bá Đông và Nam Tinh trở lại nhà họ Nam bởi vì hai ngày nữa chính là ngày đại thọ sáu mươi tuổi của Nam Bác Thao. Nam Bác Thao hi vọng bọn họ nhất định phải trở về chúc thọ cho ông, còn nói ông có chuyện lớn muốn tuyên bố trong ngày sinh nhật.

Chuyện lớn gì?

Đầu óc Nam Bá Đông vừa chuyển thì anh liền hiểu, chuyện lớn ở trong lời nói của Nam Bác Thao không phải là muốn trao lại quyền lớn cho những đứa con trai của ông sao?

Thật ra, sản nghiệp của nhà họ Nam có lớn hơn nữa anh cũng không quan tâm.

Nhưng anh không muốn Nam Tinh bước theo gót của anh, làm một trùm buôn ma túy kinh tởm.

Anh phải an bài trước đường lui cho Mạc Yên và Nam Tinh. Nếu như Nam Tinh có thể đón lấy vị trí đứng đầu nhà họ Nam, thì cho dù anh có chết...cũng nhắm mắt.

Trong lòng của Nam Bá Đông rất rõ ràng, muốn để cho Nam Tinh lên ngôi, thì đầu tiên phải tiêu diệt chương ngại là Hàn Thiên Á, thủ đoạn của người đàn bà này quá độc ác, hơn nữa thế lực của bà đã hình thành, muốn đánh ngã một lần cũng không dễ dàng. Anh nên thu xếp làm sao để thắng bà đây?

Tự nghĩ cả buổi, nhưng khi anh nghe được có người tiết lộ nói Hàn Thiên Á muốn tìm sát thủ giết anh, thì một kế hoạch quyết đánh đến cùng ngay lập tức được tạo ra ở trong đầu anh.

40. Chương 40: Chân Thành Tổ Tình

Nam Bá Đông và Mạc Yên lại ngồi tán gẫu với Nam Bác Thao một hồi, rồi cùng nói với Nam Bác Thao một tiếng, “Ba, con và Mạc Yên còn có chút chuyện cần thương lượng, chúng con về phòng trước.”

Nam Bác Thao phát tay, “Đi đi!”

Nam Bá Đông dắt tay của Mạc Yên ra cửa, trực tiếp đi về phòng của bọn họ.

Vừa vào cửa, Mạc Yên liền không dấu vết bỏ tay của anh ra. Cảm thấy có chút môi khô lưỡi khô, cô rót một chén nước ình tự uống, lúc này mới quay thân người nhìn anh, nhân nhạ hỏi, “Có chuyện gì?”

Nam Bá Đông đi tới trước mặt của cô, ôm cô để ở trên tường, một tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn như ngọc của cô, ánh mắt có chút tối nhạt. Giọng nói từ tính mười phần của anh lại lộ ra mấy phần bất đắc dĩ và chán nản, “Mạc Yên, nếu như anh chết, em có đau buồn không?”

Mạc Yên chột ngược mắt nhìn về phía anh, sau khi kinh ngạc lại lạnh lùng cười, “Anh cảm thấy tôi sẽ đau buồn sao? Anh phá hủy hạnh phúc của tôi, nếu như anh chết, tôi vui mừng còn không kịp nữa kia, làm sao tôi lại đau buồn.”

Tim của Nam Bá Đông cứng lại, nhìn thấy sự căm thù trong đáy mắt của Mạc Yên, trong lòng đau nhức như sóng lớn từng đợt từng đợt đánh về phía anh.

Bỗng nhiên anh nở nụ cười, “Em nói rất đúng, có lẽ anh chết đối với mọi người đều tốt!”

Anh cười đến rất khổ sở, trên gương mặt tuần tú kia chưa từng có một tia yếu ớt xuất hiện, nhưng khi Mạc Yên nhìn thấy, không biết tại sao trong lòng lại có một loại ức chế không được mà khổ sở, rất muốn khóc.

“Mạc Yên, đáp ứng anh một chuyện có được không? Nếu như anh chết, xin em hãy lấy thân phận là mẹ, giúp anh chăm sóc Nam Tinh, cho đến khi...nó trưởng thành mới thôi, có được hay không?”

Nhìn thấy bộ dáng vẻ mặt kinh sợ của Mạc Yên, Nam Bá Đông lại cười, “Anh biết, yêu cầu này của anh rất vô lý, nhưng hiện tại anh chỉ có thể tin mỗi mình em, anh tin coi như anh không có ở đây thì em cũng nhất định thương yêu Nam Tinh, có đúng hay không?”

Mạc Yên nghe được lời nói này của anh, trong lòng như bị một cây gai làm nghẹn lại, vừa kéo lại đau, muốn nói chuyện lại phát hiện cổ họng như bị cái gì chặn lại, một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể trợn to cặp mắt trong trẻo kia theo dõi anh chặt chẽ.

Tại sao anh lại muốn nói như vậy? Tại sao anh lại giống như đang giao phó di ngôn? Tại sao anh lại nói những lời này với cô chứ?

Bọn họ—bất quá chỉ là vợ chồng trên khế ước mà thôi.

Chẳng lẽ anh không biết trong lòng cô vẫn luôn hận anh! Vẫn luôn hận anh phá hủy hạnh phúc của cô! Sao anh vẫn dám nói ra loại yêu cầu này với cô? Không thấy như vậy rất xấu hổ sao? Coi như cô sẽ đối tốt với Nam Tinh, thì đó cũng là chuyện của cô, cùng anh không có quan hệ nào!

Đúng là cô rất hận anh, nhưng cũng chưa đến tình trạng hi vọng anh chết!

Hơn hai năm này Nam Bá Đông đối với cô rất tốt, đối với cô bao dung, đối với cô cưng chiều. Cô không phải là đầu gối, nên đối với mỗi điểm đó cô đều ghi tạc ở trong lòng.

Câm hận của cô đối với anh không có hoàn toàn hết, cô còn chưa hành hạ anh đủ, cô muốn anh sống, tiếp tục để cho cô hành hạ, tiếp tục để cho cô trút tâm giận, tiếp tục để cho cô phá hủy mới phải. Tại sao anh có thể nói ra những lời giao phó hậu sự này làm cho cô khổ sở như vậy?

Người đàn ông này quả nhiên là không có tim không có phổi!

Nhìn thấy trên mặt của Mạc Yên rơi xuống một giọt nước mắt, Nam Bá Đông nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Cô bé ngốc...”

Anh vươn tay ôm mặt của cô vào trong ngực của anh, cúi đầu, nhẹ nhàng in lên nước mắt cô, hôn lên nước mắt của cô, vậy Mạc Yên mới biết, mình thế mà lại khóc rồi!

Nhưng cô khóc vì anh sao?

Cô thế mà vì một người buôn ma tuý đáng hận mà lại khóc, Mạc Yên may chính là mẹ nó thật có tiền đồ!

Mạc Yên âm thầm mắng chính mình một câu, đẩy anh ra, đưa tay hung hăng lau đi nước mắt trên mặt, đột nhiên lại cảm tức nhìn anh, “Nam Tinh là giọt máu của anh, chăm sóc nó là trách nhiệm của người làm cha này, không phải trách nhiệm của một người xa lạ như tôi! Nam Bá Đông, anh đừng mơ tưởng để cho tôi thay anh mang gánh nặng này ở trên lưng!”

Nam Bá Đông đi tới trước mặt cô, không có nói gì mà ấn cô vào trong ngực của mình, ôm hông của cô thật chặt, mặc kệ cô có giãy giụa như thế nào, cô vẫn là không có biện pháp thoát đi khống chế của anh, càng không có biện pháp thoát đi hơi thở bá đạo đang bao trùm của anh.

“Mạc Yên, em yên lặng một chút, hãy nghe anh nói có được không?”

Nghe thấy giọng nói lộ rõ bi thương của anh, cảm giác thân thể của anh tản mát ra hơi thở lạnh như băng, đột nhiên Mạc Yên phát hiện thần sắc gần đây của Nam Bá Đông thật không được tốt.

Gương mặt của anh càng ngày càng tái nhợt, càng ngày càng tuấn mỹ như vampire tràn đầy quyến rũ, lại có một loại trắng nhợt đẹp đến trình độ cao, lại mơ hồ lộ ra một sinh mạng gần chết tiêu tan đến quyết tuyệt và bi thương.

Đúng là cô không nhảy bén sao? Thậm chí ngay cả triệu chứng của anh như thế nào cũng không nhìn ra?

Cho tới bây giờ Nam Bá Đông vẫn luôn là một người đàn ông quả quyết, bá đạo, quyết tuyệt trên tên, và mạnh mẽ, anh thật sự sẽ phải rời đi bọn họ hay sao?

Không! Sẽ không! Người đàn ông này luôn luôn xảo quyết đa đoan, làm việc gì cũng như thầy cúng biết trước kết quả, anh làm sao có thể...làm sao có thể...làm sao có thể ra đi?

Mạc Yên chợt lắc đầu, nước mắt ào ào rơi xuống.

Nam Bá Đông ấn đầu của cô vào trong ngực của anh, anh không muốn nhìn thấy nước mắt của cô, không muốn nhớ cô vì anh mà khóc thút thít, lại càng không muốn thấy bộ dáng bi thương của cô.

Anh ngẩng đầu lên, cười nhẹ nhàng nói ra, “Yên nhi, khi anh lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của em trong tấm hình kia, trong lòng liền chôn dấu bóng hình của em. Khi anh nhìn thấy Tần Thiên Nham và em ở chung một chỗ, anh thật sự ghen tỵ sự ăn ý và hạnh phúc của các người, ghen tỵ tình cảm sống chết có nhau của các người. Những thứ ghen tỵ này như mầm mống của thuốc độc nảy mầm và mọc rễ chôn sâu ở trong lòng anh, làm cho anh nghĩ muốn phá hủy tình cảm tốt đẹp giữa hai người.”

“Từ nhỏ anh đã thấy được quá nhiều người có tính tình xấu xí, anh không tin vào tình yêu, mà hạnh phúc của các người lại làm cho anh ghen tỵ, và cũng làm cho anh hoài nghi. Cho nên anh mới có thể cùng em đánh cược, đánh cược tình yêu của Tần Thiên Nham đối với em, cuối cùng có thể áp đảo trên tính người hay dưới tính người?”

“Sự thật chứng minh tình yêu của anh ta đối với em vẫn ở dưới tính người. Anh ta đã không thể vứt bỏ thân phận của anh ta, không vứt bỏ được trách nhiệm về vang ở trên lưng của anh ta, bỏ đi từng lý do chính đáng để vứt bỏ em, cho nên em mới có thể thua anh.”

Mạc Yên lại cảm thấy đau khổ như đạn nhập vào tim, cô nghẹn ngào, “Van xin anh, đừng nói nữa...”

Nam Bá Đông như không nghe thấy lời của cô, tiếp tục ở nơi này nói, “Có điều, anh rất may mắn khi anh ta lựa chọn như vậy, nếu như anh ta không phải lựa chọn như vậy, có thể em vĩnh viễn sẽ không có cơ hội sống ở bên cạnh anh, chúng ta có thể cũng không có cơ hội ôm nhau như bây giờ, Nam Tinh cũng có thể sẽ không có một người mẹ làm bạn như vậy.”

“Mạc Yên, anh muốn cảm ơn em, em đã mang cho hai cha con bọn anh rất nhiều điều mà cả cuộc đời này chưa chắc anh đã có thể báo đáp em. Anh đã mở một tài khoản cho em ở ngân hàng Thụy Sĩ, cho dù anh sống hay chết, khoản tiền kia của anh đều cho em. Anh hi vọng xem như không có anh, không có Tần Thiên Nham, hay bất cứ một người đàn ông nào, Mạc Yên của anh cũng sẽ sống rất tốt!”

Mạc Yên thật vất vả mới ngừng khóc, thì nước mắt giờ lại chảy xuống ào ào.

Nam Bá Đông cảm thấy trước ngực ứ đọng, tim của anh đập nhanh như tiếng vang của sấm.

Anh dịu dàng nâng mặt của cô lên, nhìn thấy vệt nước mắt giàn giụa của cô, đáy mắt tràn đầy thương tiếc, “Yên nhi, cô bé ngốc...”

Anh cúi đầu hôn xuống, mang theo thương tiếc, yêu thương và một loại thần thánh, từng chút từng chút như hôn môi của nữ thần, hôn qua mỗi tác da thịt của cô.

Khi nụ hôn nóng bỏng của anh hạ xuống, cả người Mạc Yên lạnh một trận, rồi lại nóng, nhẹ nhàng run rẩy.

Cô trốn tránh nụ hôn của anh, nhưng anh lại kiên nhẫn dụ dỗ cô, không nóng nảy, từng chút cậy mở môi của cô, rất có kiên nhẫn tiếp tục đánh công kiên* từng chút làm cho cô mỗi bước lùi chân đến khi quân lính tan rã.

*Đánh công kiên: tiến công tiêu diệt quân địch phòng ngự có công sự kiên cố bằng binh lực, hỏa lực mạnh.

Lúc cảm giác được bản thân không thể kháng cự lại sự dịu dàng của anh, nước mắt của Mạc Yên lại chảy xuống.

Ranh giới giữa yêu và hận vào giờ phút này lại mơ hồ như thế.

Mơ hồ đến mức....cô muốn phân biệt cũng không rõ ràng, đến cuối cùng tình cảm cô đối với anh là cái loại tình cảm gì?

Cảm giác bụng dưới đang bị cái vật cứng rắn kia đâm trúng, cô càng thêm tâm hoảng ý loạn, gương mặt như lửa đốt nóng hầm hập.

41. Chương 41: Anh Ấy Xuất Hiện

Nam Bá Đông hôn càng ngày càng nhanh, hơi thở gấp cũng càng ngày càng nặng, cả người như máy móc lên dây cót, căng thẳng đến mức cảm giác như bùng nổ ngay lập tức.

Nhịp tim của Mạc Yên đập “Thùng thùng, thùng thùng” như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ý thức của cô như đã rời khỏi thân thể, cả người vô lực dựa vào người anh, bất lực và bị động để anh bá đạo cướp đoạt tất cả ngọt ngào của cô.

Ngay tại lúc Mạc Yên cho rằng lần này Nam Bá Đông sẽ thật sự tiến tới cô, thì kết quả cuối cùng lại là Nam Bá Đông đẩy mạnh Mạc Yên ra, vọt thẳng vào phòng tắm.

Mất đi cánh tay giam cầm có lực của Nam Bá Đông, hai chân của Mạc Yên mềm nhũn, trượt ngồi xuống đất.

Cô không biết loại cảm giác nổi lên ngay lúc này là gì, nhưng nó giống như thở dài nhẹ nhõm, rồi lại có chút chua xót.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên mất khống chế như thế này, Mạc Yên biết nếu như anh muốn cứng rắn tiến tới cô, thì cô tuyệt đối không thể ngăn cản sự xâm lược của anh. Nhưng mỗi lần đến phút cuối, Nam Bá Đông đều như vừa rồi, cuối cùng chạy vào phòng tắm, tắm nước lạnh để giải quyết.

Cô có thể cảm giác được ý nghĩ mãnh liệt của Nam Bá Đông đối với cô, cũng cảm giác được dục vọng muốn chiếm lấy mãnh liệt của anh đối với cô. Nhưng mấy lần đến phút cuối, anh luôn lựa chọn dùng phương pháp này để tiêu trừ dục vọng của mình.

Tại sao? Là sức hấp dẫn của cô không đủ để làm cho anh để ý sao?

Mạc Yên thật sự không hiểu, cũng cảm giác có chút thất bại!

Vừa nghĩ tới đây, đột nhiên cả người của Mạc Yên run lên, rốt cuộc thì cô đang muốn suy nghĩ gì đây? Thế mà cô lại không kháng cự ở cùng một chỗ với anh? Sự xấu hổ của cô đã đi đâu rồi? Tại sao cô có thể dễ dàng quên đi những tổn thương mà anh đã gây ra cho cô như vậy? Tại sao cô có thể dễ dàng quên đi nỗi hận đối với anh?

Mạc Yên tựa đầu chôn sâu vào hai đầu gối như con đà điểu, hận không được muốn mất đi tất cả cảm giác của mình, để cho cô từ nay về sau đều chui vào trong khe hở vĩnh viễn biến mất mới thôi.

Bên trong phòng tắm, Nam Bá Đông đưa tay mở vòi sen để cho nước lạnh như băng chảy từ trên đầu của anh chảy xuống.

Nước lạnh như băng ngay lập tức dập tắt dục hỏa sôi sùng sục ở bên trong cơ thể của anh, cũng làm cho cổ độc bởi vì tình dục phát động mà chậm rãi hạ xuống.

Từng đợt đau đớn truyền đến từ trong tay chân và gân mạch của anh như có vô số côn trùng đang cắn nuốt ở trong máu thịt của anh. Anh đau đớn đến mức phải thở hổn hển, đôi tay vì quá thống khổ mà nện vào vách tường, hai tròng mắt đổ ngầu tựa đầu vào vách tường, cho đến khi đau đớn được giảm dần. Anh mới vô lực theo vách tường trượt xuống ngồi trên sàn nhà.

Theo nước chảy trên đỉnh đầu, cho dù anh có cứng rắn như thế nào, thì giờ đây trong khoé mắt cũng chậm rãi chảy ra hai hàng nước mắt như dòng sông chảy xuống.

Cuối cùng anh cũng không thể yêu cô, không cách nào cho cô hạnh phúc.

Nam Bá Đông từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy bộ dáng cuộn tròn đáng thương của Mạc Yên ngồi trên đất, trong lòng lại nổi lên một trận thương tiếc.

Anh khom lưng một tay nâng cô từ dưới đất lên, chống lại cặp mắt kinh hoàng của cô là nụ cười dịu dàng của anh, “Dưới đất lạnh lắm, đừng để bị lạnh! Nếu như mệt mỏi thì lên giường nằm đi.”

Mạc Yên không có kháng cự, tuy anh cởi quần áo của cô, lại đổi đồ ngủ cho cô, cô như khúc gỗ tùy ý anh động tay trên người mình.

Yêu, không thể vui vẻ yêu, mà hận, cũng không thể vui vẻ hận...

Cái loại cảm giác yêu và hận đều không thể này như dao phủ của tình cảm, đang lắng trĩ từng nhát từng nhát trên người của cô.

Lúc này, cô chỉ cảm thấy một loại lạnh lẽo từ trong xương tủy càng không ngừng lan ra...

Nam Bá Đông như biết rõ suy nghĩ của cô, cũng không làm gì, chẳng qua chỉ lẳng lặng ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vuốt lưng của cô, tâm thần của Mạc Yên chậm rãi được buông lỏng, hơi thở dần dần ổn định.

Cảm giác được Mạc Yên đang tiến vào mộng đẹp, Nam Bá Đông mới thở dài một hơi.

Lúc này anh mới phát hiện, một đồng lời nhảm nhí anh vừa nói lại không có nói ra ba chữ quan trọng nhất kia.

Thôi được! Cứ như vậy đi! Có mấy lời, có lẽ không nói ra vẫn tốt hơn!

Ánh mắt của Nam Bá Đông cúi xuống nhìn khuôn mặt trắng nõn và mềm mại của Mạc Yên, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói, “Yên nhi, anh chỉ hi vọng nếu có một ngày em nhớ lại chuyện cũ, em có thể nhớ rõ ràng đã từng có một người đàn ông, anh ta đã từng yêu em sâu lắng!”

Ở nơi Nam Bá Đông không nhìn thấy, lòng dạ độc ác của Mạc Yên đang đau đớn đến co rút...

Trong nháy mắt hai ngày đã trôi qua, hôm nay trong trang viên của nhà họ Nam, đèn đuốc rực rỡ, khách khứa đầy nhà.

Lấy tư cách là người nắm quyền của gia tộc trăm năm của nhà họ Nam, lễ đại thọ sáu mươi của Nam Bác Thao dĩ nhiên phải long trọng ăn mừng. Những người trong giới kinh doanh càng thêm xu nịnh, chỉ tiếc cánh cửa của nhà họ Nam quá cao, không phải ai muốn vào cũng vào được. Hôm nay có thể trở thành tân khách bước vào cửa chính của nhà họ Nam, tất nhiên không phải giàu sang thì là địa vị cao quý.

Vì để buổi yến tiệc này có thể tiến hành thuận lợi, cũng có kết thúc mỹ mãn, Nam Bác Thao phát động tất cả lực lượng an ninh của gia tộc nhà họ Nam, yêu cầu người làm phải đảm bảo an toàn cho các khách quý.

Trong trường hợp như vậy, bất kể tân khách nào có chút tổn thương đều có trăm hại mà không có lợi đối với danh dự của nhà họ Nam của ông.

Tiệc tối chính thức bắt đầu vào lúc bảy giờ.

Cả trang viên đều vui mừng, tụ thành tốp năm tốp ba, ai cũng quần áo tóc tai đẹp đẽ, ly dụng liên hồi, cười nói vui vẻ.

Thân là ông chủ và bà chủ nên trên mặt của Nam Bác Thao và Hàn Thiên Á đều là nụ cười thân thiết, trước sau vội vàng chào hỏi khách. Mà lấy tư cách là người mà Nam Bác Thao chuẩn bị giao quyền, Nam Bá Đông đều đi theo bên cạnh của Nam Bác Thao. Nam Bác Thao càng không ngừng giới thiệu Nam Bá Đông cho các doanh nhân nổi tiếng nhất England biết mặt.

Hàn Thiên Á vừa thấy Nam Bá Đông đi theo, cũng cho gọi hai đứa con trai của mình đi theo. Cho dù Nam Bác Thao không đặc biệt giới thiệu, chỉ cần lần mặt vào cho quen thì đối với phát triển sau này của bọn họ, chỉ có lợi chứ không có hại.

Không thể không nói, người đàn bà này tận dụng triệt để bản lĩnh cực cao của mình, ngay cả một chút cơ hội cũng chưa từng bỏ qua.

Mạc Yên mặc một bộ lễ phục nhỏ màu tím nhạt tới đầu gối, xa hoa, thần bí, rồi lại lộ ra một chút khí chất cao quý, hợp với nước da trắng tuyết của Mạc Yên, rước lấy biết bao ánh mắt kinh ngạc.

Cô không có ở bên cạnh cùng xã giao với Nam Bá Đông, chỉ ngồi ở trên ghế sa lon trong góc nhỏ. Nam Bá Đông biết cô không quá thích thú với những trường hợp như thế này, nên cũng không miễn cưỡng cô. Huống chi anh cũng không muốn trưng bày vẻ đẹp của cô ở trước mặt mọi người, anh chỉ muốn một mình trân quý vẻ đẹp của cô.

Ở bên người làm bạn với Mạc Yên còn có Nam Tinh, và có Độc Cô Thiên Nhai như gió kia.

Một thân của Độc Cô Thiên Nhai mặc một bộ tây trang Armani màu xám đậm, càng lộ ra vẻ phóng khoáng và tuấn lãng.

Vốn anh luôn có thói quen tùy ý, cũng không có thói quen mặc những bộ lễ phục chính thức này, nhưng dạ tiệc hôm nay rất đặc biệt, Mạc Yên cũng lựa chọn một bộ tây trang cho anh. Nếu là trước người khác anh nhất định sẽ không mặc, nhưng đây lại là Mạc Yên, chỉ cần một câu nói của cô, coi như có kêu anh đi chết thì chỉ sợ anh cũng sẽ không cãi lời.

Hôm nay tiểu Nam Tinh cũng mặc một bộ tây trang nhỏ, thoát nhìn cũng giống như một thân sĩ nhỏ, ngũ quan hoàn mỹ sâu sắc hoàn toàn được di truyền từ Nam Bá Đông tuấn tú, còn nhỏ tuổi nhưng đã rước lấy ánh mắt theo đuổi như sói như hổ của nhiều cô bé xinh đẹp.

Từng nhóm cô bé xinh đẹp kia muốn nhao nhao đấu nhau, những bộ dáng nhỏ lườm lự muốn lên nhưng không dám lên, chọc cho Mạc Yên nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tiểu Tinh, con xem con kia, nhỏ như vậy mà đã trêu hoa ghẹo nguyệt rồi, chờ đến lớn thì không phải sẽ nguy mất sao.”

Mặt nhỏ anh tuấn của Nam Tinh trầm xuống, “Mẹ, con không thích mấy con bé đó đâu! Hừ~ ai dám đến chọc con thì con sẽ đánh người đó!”

Mạc Yên cười nhẹ ngắc mũi của bé, “Thằng bé ngốc, có người thích con thì đó là chuyện tốt. Con thân là con trai thì phải có phong độ của thân sĩ. Coi như con không thích người ta thì cũng không thể tổn thương người ta. Tốt nhất là có thể ngồi xuống nói chuyện, chứ không phải động một chút là đánh người ta, đó là không đúng. Có lúc một quả đấm của con đánh thắng, thật là rất vui sướng, nhưng tai hoạ về sau rất nhiều. Con cười cự tuyệt, lại có thể lấy được kết quả không tưởng. Có hiểu chưa?”

Nam Tinh rất thông minh, Mạc Yên vừa nói như thế, bé ngay lập tức liền hiểu, chớp ánh mắt xanh mê người, cười cong cả mắt, “Mẹ, con đã hiểu rồi!”

“Ngoan!”

Mạc Yên khẽ cười, nâng ánh mắt nhìn về bốn phía, mắt lạnh nhìn những người ở nơi này cười xã giao giả dối. Nếu như không phải có Nam Tinh và Độc Cô Thiên Nhai ở chỗ này, cô nhất định sẽ cảm thấy không chút gì thú vị.

Đột nhiên hai tròng mắt của cô trừng to, nhìn chặt chẽ chăm chú vào trên người của một người nhân viên tạp vụ mặc áo sơ mi trắng phối với một vest nhỏ màu đen.

Là anh ta sao? Anh ta ăn mặc cải trang như vậy tới chỗ này để làm gì?

Khi cô nhìn thấy nhân viên tạp vụ đang đẩy xe thức ăn mà có hoá thành tro cô cũng nhận được kia đang nhanh chóng lấy ra một khẩu súng, chĩa thẳng vào ấn đường* của Nam Bá Đông...

*Ấn đường: nơi giữa hai lông mày

42. Chương 42: Anh Đã Chết?

“Không—không được nổ súng—”

Mạc Yên rất muốn kêu thành tiếng, lại một lần nữa phát hiện cổ họng của mình như bị thứ gì chặn lại. Cô đang lo lắng nên đến cả một thanh âm cô cũng không phát ra được.

Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đạn bắn ra với tốc độ như tia chớp vô tình bắn vào ấn đường của Nam Bá Đông.

“Cạch—”

Một giây qua đi, trong nháy mắt trên trán của Nam Bá Đông mở ra một vòi máu chói mắt tuyệt đẹp.

Mạc Yên như phát điên, dùng sức đẩy những tân khách vẫn còn u mê ra, dùng toàn lực nhào tới chỗ của Nam Bá Đông.

Độc Cô Thiên Nhai và Nam Tinh vẫn ở bên cạnh cô, nên khi nhìn thấy cô chạy ra cũng ngay lập tức phản ứng lại, nhanh chóng vọt tới theo.

Sau khi mọi người ngơ ngác thì lúc này mới phản ứng lại.

Ngay lập tức, tiếng hét chói tai, tiếng cầu cứu, thanh âm chạy trốn liên tiếp vang lên, loạn thành một đoàn.

Lúc Nam Bá Thao rống giận bảo bắt hung thủ, thì hung thủ đã sớm chạy mất tiêu.

Đợi lúc Mạc Yên lấy tốc độ kinh người chạy tới trước mặt của Nam Bá Đông, thân thể đứng lặng hồi lâu của Nam Bá Đông, lúc này mới ngã xuống. Cái nhìn cuối cùng vừa đứng rơi vào trên vẻ mặt đau đớn và kinh sợ của Mạc Yên. Thế nhưng anh lại nhẹ nhàng nở nụ cười!

Thấy được cô vì anh mà đau lòng khổ sở, cho dù anh có chết cũng thấy không hối tiếc!

Nam Bá Đông nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cảm giác thân thể của mình rơi vũng vàng vào trong ngực của cô. Trước khi chết còn ngửi được mùi thơm trên người cô, có thể chết trong ngực của cô cũng thật tốt!

Hai đầu gối của Mạc Yên quỳ trên mặt đất, hai tay ôm thật chặt anh, nước mắt rơi xuống điên cuồng như trận châu đút giây, càng không ngừng rơi trên gương mặt tuấn tú giữa máu tươi của anh.

Cô vươn đôi tay đang run rẩy ra, bưng kín vết thương trên trán của anh, muốn che để không ảu chảy xuống.

Nhưng mà máu kia có làm thế nào cũng bưng không kín, còn theo khe hở của tay cô chảy ra ngoài.

Rất nhanh dưới đất đã chảy thành một vũng máu lớn, vũng máu kia vẫn không ngừng được mở rộng...

Đợi đến lúc Độc Cô Thiên Nhai chen đến trước mặt của Mạc Yên, Nam Bá Đông đã nhắm chặt hai mắt, máu của anh ta và nước mắt của Mạc Yên đã lẫn vào nhau, thoát nhìn bị thương như vậy, đau buồn như vậy, thể lương mà lại tươi đẹp như vậy, làm cho người ta cảm thấy vô cùng bị thương và khổ sở.

Tim của Độc Cô Thiên Nhai như bị người nào đó dùng dao hung hăng đâm vào, vô cùng đau đớn!

Mạc Yên khóc thút thít không tiếng động, môi của cô vẫn luôn di chuyển giống như cô vẫn muốn nói thêm gì đó với Nam Bá Đông, để cho anh có ý chí chống đỡ, lại phát hiện chính mình một câu cũng nói ra không được.

Tim, bị chặn lại.

Trái tim ở nơi này đập chậm chạp.

Mỗi lần đập thì cô lại cảm thấy cả người liên tục hẫng đau một cái.

Cho tới giờ phút này, Mạc Yên mới hiểu được!

Nam Bá Đông là cố ý tìm chết! Anh là cố ý!

Những lời nói trước kia anh đã nói với cô, tất cả đều là sự thật! Anh thật sự đang giao phó hậu sự với cô!

Nam Bá Đông, tại sao anh lại có thể như vậy? Tại sao anh có thể đối với em như vậy? Tại sao anh có thể tàn nhẫn bỏ rơi Nam Tinh rồi cứ như vậy mà ra đi?

Mạc Yên bị vây trong một trạng thái với ý thức vô cùng đau thương và hỗn loạn, đột nhiên nghe được một giọng nói như nước trong rửa sạch tâm linh bụi bặm của cô, “Yên nhi, buông tay ra! Để cho anh cứu anh ta!”

Cô mờ mịt nhìn qua.

Lại nhìn đến gương mặt quen thuộc của Độc Cô Thiên Nhai, tâm trạng được buông lỏng, rồi cảm thấy khó thở, kìm nén cho được cho nên cứ như vậy mà ngất xỉu.

Độc Cô Thiên Nhai nghiêng đầu phân phó Nam Tinh, “Tiểu Tinh, mau bấm vào nhân trung* của mẹ con. Chú sẽ cứu cha con, con nhanh lên một chút!”

*nhân trung: dưới mũi, trên môi.

Độc Cô Thiên Nhai kiểm tra con người và mạch đập của Nam Bá Đông một chút, rồi anh nhanh chóng vươn tay ra, nhấn liên tiếp vài cái vào huyệt đạo ở xung quanh trái tim, trước tiên dùng phương pháp chặn huyết để bảo vệ trái tim của anh ta. Sau đó mới nghiêng đầu nhìn về những người xung quanh, lớn tiếng hỏi, “Ở nơi này có phòng y tế không?”

Bạch Lãng vẫn lo lắng canh giữ ở bên người của Nam Bá Đông đột nhiên nói, “Cố! Bác sĩ Độc Cô, mời đi theo tôi!”

Độc Cô Thiên Nhai thoải mái ôm lấy Nam Bá Đông cao lớn, “Đi mau!”

Bạch Lãng dẫn Độc Cô Thiên Nhai tới trước một phòng y tế cấp cứu đã chuẩn bị tốt, nhìn thấy mặt đã không còn chút máu của Lão Đại, đôi môi trắng bệnh, vết thương đang mở rộng trên trán càng thêm dọa người, tim của Bạch Lãng cũng đi theo run rẩy không ngừng.

Tất cả mọi chuyện đang phát triển, quả nhiên đang từng bước đẩy vào kế hoạch và mục tiêu đã tưởng tượng sẵn của Lão Đại.

Chẳng qua, Lão Đại đã tính toán tốt hết mọi chuyện, nhưng anh có tính đến vạn nhất nếu như anh không thoát khỏi kiếp số này thì phải làm sao bây giờ?

Nếu như Lão Đại thật sự xảy ra chuyện, vậy đây thật sự là đại loạn rồi...

Nhưng nghĩ lại, không phải Lão Đại đã dự liệu trước tình trạng hỗn loạn này rồi sao?

Nghĩ tới Mạc Yên vừa mới bị Lão Đại làm cho ngất xỉu, còn có trong đáy mắt của Lão Đại nhỏ có lo sợ nhưng lại cố gắng làm mình trấn tĩnh, anh mới phát hiện tàn nhẫn có trong đáy mắt của Lão Đại nhỏ không thuộc về cái tuổi này của bé. Bé như con báo con đang chuẩn bị săn mồi, bất kể lúc nào chỗ nào đều có thể vươn móng vuốt đánh về phía con mồi của bé, chỉ một chiêu đánh ra đều có thể đánh gục đối thủ.

Bạch Lãng còn nhớ rõ những lời trước kia của Lão Đại đã nói, “Hiện tại chính là lúc nên thử thách Mạc Yên và Nam Tinh rồi.”

Suy nghĩ của Lão Đại luôn rất khó đoán, anh cũng đoán không được, nên chỉ biết dựa theo phân phó của Lão Đại mà làm.

Mặc dù đường đi tới phòng y tế để cấp cứu rất ngắn, nhưng suy nghĩ của Bạch Lãng cũng đã sôi trào vài lần rồi.

Thành viên của nhà họ Nam lấy Nam Bác Thao cầm đầu đều đi rất nhanh đến trước cửa của phòng y tế đang cấp cứu.

Mặt của Nam Bác Thao đen như đáy nồi, ánh mắt rất lạnh nhưng cũng thật yên bình, rất giống với bão táp đang tới trên biển rộng, mây đen giăng đầy như tùy thời đều có thể đem tới sóng thần cuộn cuộn to lớn cắn nuốt tất cả.

Hàn Thiên Á và hai đứa con trai của bà cũng đứng ở bên người của Nam Bác Thao. Trên mặt biểu lộ vẻ khẩn trương và bất an, không ngừng ở trong lòng cầu nguyện, tốt nhất Nam Bá Đông đừng có tỉnh lại.

Nếu như hôm nay Nam Bá Đông không chết, thì ngày mai sẽ chính là ngày chết của mẹ con bọn họ!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua...

Không khí ở bốn phía cũng càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng áp lực...

Khi máy điện tâm đồ hiện ra một dòng thẳng tắp, vẻ mặt của Độc Cô Thiên Nhai tái nhợt đi ra, một mồi nói một câu, “Thật xin lỗi! Chúng tôi đã tận lực!”

Nghe thấy câu tuyên bố đó, trong lòng của mẹ con Hàn Thiên Á thở dài một hơi.

Hai tay của Nam Bắc Thao nắm thật chắc, ngửa đầu nhắm mắt lại, dùng sức thu về giọt nước mắt ở trong mắt, ngay sau đó vẻ mặt âm lãnh hạ lệnh, “Phát lệnh truy nã của nhà họ Nam cho tôi, treo giải thưởng một trăm vạn Đô-la cho hai giới hắc bạch, phải tìm ra tung tích của hung thủ, bắt hắn tới đây thì sẽ được trọng thưởng thêm nhiều hơn!”

Hàn Thiên Á mới vừa thở phào một hơi, rồi giờ lại tức khắc khẩn trương đứng dậy.

43. Chương 43: Không Nhìn Thấu Cô

Cả người của Nam Bắc Thao tản mát ra một cỗ khí dọa người, ông lạnh lùng liếc nhìn những người xung quanh. Cuối cùng dừng lại trên thân hình lão đạo như muốn ngã đang dựa vào tường kia của Mạc Yên, thấy hai mắt của cô toàn là nước mắt, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng, trong mắt của Nam Bắc Thao hiện lên một tia vô cùng yêu thương và thương tiếc.

Ông dời bước đi đến trước mặt cô, vươn tay nhẹ nhàng vuốt đầu của cô, nói với Mạc Yên như cũng đang cảnh cáo với những người ở xung quanh, “Yên nhi, cho dù A Đông đi rồi, còn có ba, bộ xương già này ở đây, thì sau này không có ai dám khi dễ con. Nam Bắc Thao tôi sẽ là người đầu tiên không buông tha cho người đó!”

Lúc ông nói xong lời cuối cùng, Nam Bắc Thao vô tình hay cố ý liếc nhìn Hàn Thiên Á một cái.

Lập tức hù dọa một thân Hàn Thiên Á toàn mồ hôi lạnh, trong lòng run sợ không ngừng.

Bà đang suy nghĩ không biết làm thế nào để dọn dẹp con nhỏ hèn mọn này, chẳng lẽ tâm tư của bà bị lão già này phát hiện rồi sao? Nếu không làm sao ông ta lại dùng ánh mắt lạnh như băng kia nhìn bà chứ? Ánh mắt lạnh như băng giống như ông đã sớm biết tất cả mọi chuyện, làm cho bà có một loại cảm giác không có chỗ nào để che giấu.

Hiện tại bà chỉ hi vọng tên sát thủ kia có thể thuận lợi rời khỏi nước Anh, tốt nhất là biến mất vô ảnh vô tung. Chỉ cần Nam Bắc Thao không có chứng cứ, thì ông ta không thể làm gì được bà.

Không phải Nam Bắc Thao vẫn dung túng cho bà nhiều năm như vậy hay sao?

Lần này, bà tin cũng sẽ không ngoại lệ!

Nghĩ đến chuyện rốt cuộc bà cũng giết chết được tên nghiệt chủng Nam Bá Đông, khéo môi của Hàn Thiên Á gợi lên một nụ cười đắc ý, nhưng tâm tình hưng phấn kia lại bị sự dè dặt che chở không che dấu ở trong đáy mắt của Nam Bắc Thao đối với Mạc Yên mà sinh ra lửa giận ngập trời, ở trong lòng càng không ngừng nguyên rủa Mạc Yên, con quỷ hèn mọn kia, hiện tại Nam Bá Đông đã chết, kế tiếp sẽ tới phiên mày!

Mạc Yên vẫn đang đắm chìm trong bi thương thì như cảm giác được oán niệm độc ác của Hàn Thiên Á, nâng đôi mắt trong trẻo lạnh lùng lên, cô chậm chậm quét tới bà ta, thần sắc trong đáy mắt vô cùng bình tĩnh như băng tuyết mùa đông, làm cho Hàn Thiên Á có một loại cảm giác như rơi xuống băng cốc sâu thẳm, cảm thấy có một cỗ khí lạnh nâng lên từ lòng bàn chân, trong chốc lát cả người cảm thấy lạnh như băng.

Trong lòng của bà rung mình, nhưng cũng suy nghĩ và dò xét thêm tin tức. Bản chất của người phụ nữ này ở cùng một chỗ với Nam Bá Đông lâu như vậy, chẳng những chiếm được sự nuông chiều vô hạn của Nam Bá Đông, còn thuận lợi gả cho anh, lại còn dẫn cô về nhà họ Nam. Cô rất thận trọng nên chắc sẽ không phải là một người đơn giản.

Vốn bà cho rằng sau khi Nam Bá Đông chết đi thì sẽ đối phó với con nhỏ hèn mọn này dễ dàng hơn, nhưng mới vừa rồi nghe lời nói của lão già kia, rõ ràng đang muốn che chở cho cô ta, trong lòng của Hàn Thiên Á hận không được muốn bóp chết Mạc Yên ngay lập tức. Nhưng bây giờ xem ra bà muốn đối phó với con bé hèn mọn này thì bà phải cẩn thận tính toán mới được. Nếu như bị Nam Bắc Thao biết được tâm tư xấu xa cố ý của bà, thì bà cũng sẽ không có được một ngày tốt lành.

Nam Bác Thao vừa ra hiệu, Nam Tinh và Mạc Yên liền trở về phòng.

Mạc Yên không có nói gì, chẳng qua chỉ nằm ở trên giường ôm thật chặt Nam Tinh vào trong ngực, nghĩ đến di ngôn của Nam Bá Đông, nghĩ đến ánh mắt độc ác của Hàn Thiên Á, những ánh mắt đen tối của những người xung quanh đó, bất an trong lòng cô ngày càng đậm.

Hiện tại bỗng nhiên cô thật nhớ khoảng thời gian ở trên hòn đảo nhỏ, mặc dù ở nơi đó cô phải tham gia rất nhiều huấn luyện, học tập rất khổ, nhưng có Nam Tinh ở cùng nên ngày ngày trôi qua rất đơn giản và vui vẻ.

Nhưng ở nơi này, mặc dù ngày ngày được ăn ngon mặc đẹp, nhưng vừa nghĩ tới phải đối mặt với một đám nam nữ như như báo như hổ, lòng của cô vô cùng sợ hãi.

Thời gian trước tới nơi này không lâu, hướng chi mỗi lần tới đều có Nam Bá Đông và Nam Bác Thao che chở cho cô, dĩ nhiên những người đó không dám làm gì đối với cô. Thỉnh thoảng họ chỉ châm chọc vài câu, cô cũng chỉ cho là gà rừng đang gọi nhau, ngay cả phản ứng cô cũng lười phản ứng lại.

Nam Bá Đông chết, đối với tất cả mọi thứ của anh, và tất cả mọi thứ của anh ở nhà họ Nam đều không thuộc về cô. Hôm nay Nam Bá Đông đã đi rồi, dựa vào bản lĩnh học tập mấy năm này của cô, chỉ cần cô bước ra khỏi cửa này đều có thể tìm được một công việc tốt bất kỳ lúc nào, có thể một mình sống tốt.

Nhưng Nam Bá Đông lại cố ý trước đó giao phó Nam Tinh cho cô, có những chuyện cô sẽ không quan tâm, có thể xem nó như cuộc vui mà cười và xem tất cả mọi chuyện xảy ra.

Nhưng Nam Tinh lại không giống vậy, Nam Tinh là giọt máu của Nam Bá Đông, bé nhất định phải là người thừa kế sự nghiệp của Nam Bá Đông, thân phận của bé là phải ở chỗ này, cho dù Nam Tinh không tranh giành, những người đó cũng sẽ sợ sự tồn tại của Nam Tinh, họ nhất định cũng sẽ ra tay với Nam Tinh.

Cô thật lòng đối xử với Nam Tinh như con trai của mình, hôm nay Nam Bá Đông không còn, cô phải làm như thế nào mới có thể bảo vệ Nam Tinh? Làm như thế nào mới có thể giúp Nam Tinh lấy được những thứ mà bé nên có? Làm như thế nào mới có thể giúp Nam Tinh trở thành chủ nhân ở nơi này?

Nghĩ tới đây, trong đầu của Mạc Yên dần hiện ra bóng dáng của Nam Bác Thao, có lẽ hiện tại chỉ có thể trông cậy vào ông.

Nam Bác Thao là chủ gia tộc, chỉ cần ông ủng hộ Nam Tinh, thì Nam Tinh mới có cơ hội lấy được địa vị chủ gia tộc của mình. Cho dù không chiếm được địa vị của chủ gia tộc, nhưng có ông che chở thì cũng sẽ không có ai trong nhà họ Nam dám khi dễ Nam Tinh.

Bất quá với sự thông minh của Nam Tinh, thì ai khi dễ ai còn chưa biết đâu.

Thiên phú của Nam Tinh cực cao, cho dù ở trên đảo nhỏ, hai mẹ con cùng học tập, nhưng thành tích của một người lớn như cô lại không bằng thành tích cực tốt của Nam Tinh.

Cô tuyệt đối tin tưởng, coi như hiện tại Nam Tinh chỉ có tám tuổi, nhưng với năng lực của Nam Tinh còn hơn cả đoàn người đa mưu túc trí bọn họ, Nam Tinh hoàn toàn có thể đảm nhiệm địa vị của chủ gia tộc này. Mà mục đích trước kia của Nam Bá Đông khi vẫn đào tạo và huấn luyện bọn họ, không phải hi vọng Nam Tinh có thể đường đường chính chính bước vào nhà họ Nam, và quang minh chính đại làm người hay sao?

Suy nghĩ của Mạc Yên như nước thủy triều, cô nâng mắt nhìn về những người nhà họ Nam ở bốn phía, những ánh mắt vui sướng khi người gặp họa kia làm cho tim cô lạnh như băng.

Chỉ có Nam Bác Thao ở bên cạnh dùng ánh mắt từ ái như cha, còn có Nam Tinh ở bên cạnh dùng ánh mắt đau buồn nhìn nhau với cô, còn có Độc Cô Thiên Nhai, Bạch Lăng, Ô Linh ở cách đó không xa, chỉ có bọn họ làm cho cô cảm thấy yêu mến và ấm áp, chỉ có bọn họ không tiếng động nói cho cô biết rằng cô không phải chỉ có một mình, mà cô còn có bọn họ.

Nghĩ đến những lời nói vừa rồi của Nam Bác Thao, Mạc Yên rất xúc động, nghẹn ngào nói, “Cảm ơn ba! Con muốn vào nhìn anh ấy một chút.”

Nam Bác Thao than nhẹ một tiếng, “Cùng đi thôi!”

Mạc Yên đi vào bên trong phòng y tế, bên trong nồng nặc mùi máu tươi, nồng nặc đến nỗi đều làm dạ dày của cô sôi trào, tay chân càng lạnh đến dọa người, làm cho thân thể của cô không nhận được mà run rẩy, cầm tay của Nam Tinh như bắt lấy được tâm linh để dựa vào, cầm đến nỗi tay của Nam Tinh đều đau mà cô cũng không biết.

Mà cho dù Nam Tinh có đau, bé cũng không lên tiếng, hiện tại chỉ có đau đớn mới có thể làm cho bé cảm giác mình vẫn còn sống.

Bé không thể ngã xuống! Hiện tại ba đã ngã xuống, thì bé phải nghe lời của ba, phải chăm sóc tốt chính mình, và càng phải chăm sóc tốt ẹ! Dùng lời của ba mà nói chính là, cho dù hai cha con bọn họ dùng hết hơi sức, chảy hết mồ hôi, chảy khô cả máu, cũng tuyệt đối không được để mẹ chảy một giọt nước mắt.

Độc Cô Thiên Nhai nhìn thấy Mạc Yên đang lẳng lặng đứng ở trước mặt của Nam Bá Đông, nhìn đến vết thương mở rộng tuyệt đẹp đến thê lương ở trên trán của anh ta, nhưng điều bất ngờ là cô không có nói lấy một lời nào.

Chỉ có đôi mắt kia đã trải qua sự tẩy rửa của nước mắt mà trở nên càng trong suốt và sạch sẽ đang phát sáng như mũi dao, lạnh lẽo mà sắc bén đến dọa người.

Vào giờ phút này, anh lại cảm thấy bản thân không thể nhìn thấu cô.

Quanh thân cô như được bao phủ bởi một tầng sa mỏng, làm cho người ta mờ lung, giống như mây rồi lại như sương mù và như gió, tâm tư xa xôi làm cho người ta cảm thấy mây trôi ở trên cao, không thể nào chạm tới được.

Thật lâu sau mới nghe cô sâu kín nói ra một tiếng, “Tiểu Tinh, chúng ra trở về thôi! Chớ làm trễ nãi công việc của các chú!”

44. Chương 44: Khẩu Phật Tâm Xà

Nam Tinh nhìn về phía Nam Bác Thao, thì thấy ông ra hiệu cho bé và Mạc Yên có thể trở về phòng.

Mạc Yên ôm bé cũng như bình thường, sau khi giúp bé tắm rửa gội đầu, mặc xong quần áo, giúp bé đắp chăn thì cô mới đi vào phòng tắm.

Hết thảy đều như thường ngày, sắc mặt của Mạc Yên thoát nhìn rất bình tĩnh, ngay cả giọng nói của Mạc Yên đối với Nam Tinh cũng có mấy phần dịu dàng hơn so với ngày thường.

Nếu như không phải Nam Tinh quan sát thật kỹ, nếu như không phải Nam Tinh hiểu rõ cô, đổi lại là người khác thì họ sẽ cho rằng có thể Mạc Yên không có tình cảm với Nam Bá Đông, nên cô mới không đau khổ.

Nhưng Nam Tinh lại biết, có một loại đau khổ mà không rơi nước mắt, lại có thể làm cho người ta đau vào trong xương.

Đội Mạc Yên từ phòng tắm đi ra ngoài, nhẹ nhàng nằm bên cạnh bé, nhẹ nhàng ôm mặt của bé hôn lên má bé một cái làm cho bé ngủ ngon, Nam Tinh nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Mẹ, mẹ còn có con!”

Thân thể của Mạc Yên run lên một cái, khẽ ừ một tiếng rồi cái gì cũng không nói, chẳng qua ôm Nam Tinh thật chặt vào trong ngực, chặt đến nỗi làm đau Nam Tinh, cũng có thể cảm nhận nỗi yếu ớt và giả vờ kiên cường trong nội tâm của cô.

Nam Tinh cũng ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng ở bên tai của cô nói, “Mẹ, nếu như mẹ buồn thì mẹ cứ khóc, ở nơi này không có người ngoài, cho dù mẹ có khóc thành con mèo hoa, thì con cũng sẽ không có cười mẹ đâu.”

Bé cố nói giọng thoải mái như đang làm ra một lỗ hổng chậm rãi tiết hết khí nghẹn ở trong lòng của Mạc Yên ra ngoài, nước mắt cũng không thể không được mà chảy ra.

“Tiểu Tinh, sau này chỉ có chúng ta ở cùng với nhau thôi.”

“Mẹ, mẹ đừng sợ, cho dù cha có đi rồi, thì mẹ còn có Tiểu Tinh mà, Tiểu Tinh sẽ bảo vệ mẹ!” Giọng nói của bé non nớt, nhưng lộ ra một loại chân thật rất đáng tin, làm cho Mạc Yên nghe xong cũng thấy an lòng.

Cô nhẹ nhàng nói, “Mẹ cũng sẽ bảo vệ Tiểu Tinh!”

Sưởi ấm cho nhau, dựa vào nhau, một đôi mẹ con không có quan hệ máu mủ, nhưng lại cảm thấy như thân tình ruột thịt.

Lễ tang của Nam Bá Đông được tổ chức rất khiêm tốn, hơn nữa lại càng nhanh chóng. Ngày hôm sau cũng đã chôn cất ở một ngôi mộ riêng biệt ở trong vườn của trang viên nhà họ Nam.

Một đời làm anh hùng, nhưng cuối cùng vẫn bị bỏ quên.

Người chết như đèn tắt, người chết đã qua, nhưng người sống vẫn phải sống!

Mà người sống, cho dù có khó khăn, cũng phải tìm đủ mọi biện pháp để sống, còn phải sống cho thật tốt để người chết ở trên trời có linh thiêng cũng cảm thấy được an ủi.

Sau khi Nam Bá Đông xuống mồ, Bạch Lăng và Ô Linh trở về Tam Giác Vàng, còn Độc Cô Thiên Nhai vẫn như cũ ở lại bên người của Mạc Yên và Nam Tinh.

Mà làm cho người nhà họ Nam kinh ngạc là vào ngày thứ ba sau khi Nam Bá Đông chết đi, Nam Bác Thao chính thức nói với mọi người ở trong hội nghị của nhà họ Nam rằng: Mạc Yên sẽ lấy thân phận là phụ tá tư nhân của chủ tịch và chủ gia tộc, chính thức bước vào tập đoàn Nam thị.

Ông đặc biệt nói rõ là “Phụ tá tư nhân của chủ tịch và chủ gia tộc”, cái này đại biểu cho bất kể là Mạc Yên ở trong nhà họ Nam hoặc ở trong tập đoàn Nam thị thì đều là người của ông, các người nghe theo mà làm!

Quyết định này không nghi ngờ như đang ném một tảng đá lớn chấn động vào trong hồ, tức khắc kích thích ngàn tầng sóng lớn.

Đặc biệt là Hàn Thiên Á và hai đứa con trai của bà—Nam Diệc Đông và Nam Chấn Đông, quả thật như bị sét đánh.

Phải biết rằng, chức vị phụ tá tư nhân của Nam Bác Thao này cho tới bây giờ chỉ có người có khả năng nhất nhà họ Nam có thể đảm nhiệm, chỉ cần ngồi lên vị trí đó thì cũng tương đương với tuyên bố người này sẽ là người kế nhiệm tiếp theo của nhà họ Nam và tập đoàn Nam thị.

Mẹ con bọn họ phấn đấu cả đời cũng chỉ muốn chiếm vị trí đó, hi vọng có thể một ngày ngồi lên vị trí đó, trở thành người kế nhiệm tiếp theo.

Nhưng đến bây giờ, bà phấn đấu hơn nửa đời người, Nam Diệc Đông và Nam Chấn Đông phấn đấu hơn hai mươi mấy năm cũng chỉ bất quá làm được đến vị trí quản lý của tập đoàn Nam thị.

Còn người phụ nữ này, cô ta có tài đức gì? Cô ta có tư cách gì mà trực tiếp ngồi thẳng lên vị trí đó chứ?

Lời này của Hàn Thiên Á cùng với nhiều người khác cũng chỉ dám mắng ở trong lòng, nhưng cũng sẽ không có người dám lên tiếng chất vấn.

Nam Bác Viễn là em họ của Nam Bác Thao, hiện đang đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc thi hành của tập đoàn Nam thị, cũng là một người chống đối lại Nam Bác Thao, một trong những thành viên quan trọng trong hội đồng quản trị.

Ông lớn lên trắng nõn, thoát nhìn rất thân thiết và ưu nhã, nói chuyện không nặng không nhẹ, không chậm không nhanh, vừa đúng ngay cả lời nói chất vấn từ trong miệng của ông nói ra cũng có nhiều hơn một phần hương vị dịu dàng.

“Anh cả, tuy nói Mạc tiểu thư là vợ của Nam Bá Đông, nhưng cô ấy ngay cả cửa chính của tập đoàn Nam thị ở đâu cũng không biết, nếu như để cô ấy đảm nhận trách nhiệm nặng nề này có phải đối với cô ấy mà

nói là một loại gánh vác nặng nề hay không? Mà nếu như cuối cùng cô ấy đã cố hết sức mà không được thì không phải đang lãng phí một mảnh tâm ý của anh rồi hay sao?”

Trong lời nói này có nhu có cương, khẩu phật tâm xà là đang nhắm vào Nam Bác Thao và Mạc Yên.

Nam Bác Thao cười nhạt, trong lòng đã tính trước liền nói, “Nam Bác Thao tôi là hạng người gì, tôi muốn các vị ngồi đây được rõ ràng, nếu như Mạc Yên không có khả năng, thì tôi tuyệt đối sẽ không đưa vị trí quan trọng này cho con bé ngồi. Nếu như các vị lo lắng con bé không biết rõ tập đoàn Nam thị, vậy hãy để Mạc Yên đến tự mình giải hết nghi ngờ cho các vị.”

Nam Bác Thao nói xong, gật đầu với Mạc Yên.

45. Chương 45: Thân Bất Do Kỳ

Mạc Yên vẫn dịu dàng và trầm tĩnh ngồi ở bên cạnh của Nam Bác Thao, ho nhẹ một tiếng, hắng giọng một cái rồi bắt đầu dùng giọng nói vô cùng mềm mại dễ nghe của cô chậm rãi và có lực nói:

“Tập đoàn Nam thị được thành lập sớm nhất vào năm 1918, bắt đầu từ một xưởng chế biến thực phẩm nhỏ, trải qua gần trăm năm cố gắng của mấy đời tổ tiên nhà họ Nam, hiện nay đã trở thành một tập đoàn quốc tế toàn cầu, ở bên trong có những lĩnh vực khác nhau như ngành sản xuất thực phẩm, khách sạn, địa ốc, máy tính, truyền thông, điện tử, hàng không và vân vân đều chiếm lĩnh những phần quan trọng trên thị trường.”

“Trong những thị trường đó, thực phẩm đã chiếm lấy tỷ số 50 phần trăm, khách sạn 30 phần trăm, địa ốc 25 phần trăm, truyền thông 18 phần trăm, điện tử 15 phần trăm, và hàng không là 12 phần trăm. Trong những sản nghiệp này, trong đó có ngành thực phẩm và khách sạn là đang bị đình trệ, còn ngành phát triển rộng nhất trong tương lai là truyền thông và điện tử. Đây là kế hoạch phát triển mà tôi đã điều tra về tập đoàn Nam thị, mời mọi người hãy nhìn lên màn hình...”

Nam Bác Viễn và Hàn Thiên Á dẫn đầu mười mấy thành viên trong gia tộc nhà họ Nam nhìn và nghe rõ giọng nói giải thích của Mạc Yên về từng điểm một của Nam thị, tinh tường thấy rõ Mạc Yên đã lấy số liệu và phương thức trình bày rõ ràng từng lớp trên dưới nhiều tầng của tập đoàn Nam thị trước mặt của mọi người. Từng người trợn mắt há hốc mồm, trong lòng dĩ nhiên rất kinh sợ. Đối với những số liệu này, bọn họ là người nhà họ Nam mà cũng không có biết rõ ràng được như cô.

Tiếp tục nhìn vào phần sau của kế hoạch phát triển của Mạc Yên, làm cho trong lòng của bọn họ đều âm thầm khen ngợi, cũng âm thầm khiếp sợ, nhưng không có một ai dám đứng ra nói một câu “Tốt”, chẳng qua chỉ rủ mắt xuống, không dám hé răng.

Lúc Mạc Yên giải thích xong bản báo cáo của mình, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Một lúc sau, Nam Bác Thao mới nhàn nhạt liếc nhìn mọi người, trong ánh mắt sắc bén lộ ra một tia cười lạnh, “Tôi tin phần kế hoạch điều tra và phát triển này của Mạc Yên, có tám vị trong mười vị ở đây đã không thể biết rõ ràng bằng con bé, hiện tại các vị còn có ý kiến gì hay không?”

Hàn Thiên Á hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng, “Kế hoạch này thật sự là của Mạc tiểu thư làm sao? Nếu như là vậy, thì tôi cũng thật bội phục cô.”

Mạc Yên nhàn nhạt liếc bà một cái, đang muốn nói thì Nam Bác Thao đã đề cô xuống, nhàn nhạt nói, “Hàn Thiên Á, ngoại trừ năng lực bên ngoài này của Mạc Yên, mà bây giờ Mạc Yên còn chiếm năm phần trăm cổ phần trong tập đoàn Nam thị của chúng ta, như vậy con bé có đủ tư cách ngồi lên vị trí phụ tá tư nhân này của tôi hay không?”

Lúc nhìn thấy sự khiếp sợ, không cam lòng, và không dám tin trên mặt của Hàn Thiên Á, Nam Bác Thao lại trầm giọng nói, “Bây giờ tôi còn chưa có chết đâu, tôi xem hình như mỗi vị ở đây đều đã quên mất nên tôn trọng người đứng đầu như thế nào rồi phải không? Hôm nay tôi cũng muốn ở tại nơi này nói cho rõ

luôn, nếu như tôi ngoài ý muốn chết đi, thì Mạc Yên và Nam Tinh sẽ là người thứ nhất ngồi lên ghế thừa kế của tôi, chỉ dựa vào điểm này thì Mạc Yên đã có đủ tư cách trở thành phụ tá tư nhân của tôi.”

Hàn Thiên Á giận đến mức trực tiếp vỗ bàn một cái, phần nộ nhìn chằm chằm Nam Bác Thao, thét lên, “Nam Bác Thao, ông thật quá mức! Ông làm như vậy là muốn đẩy mẹ con chúng tôi tới chỗ nào?”

Từng người nhà họ Nam đều nhìn họ có chút hả hê, như đang nhìn Hàn Thiên Á và Nam Bác Thao làm trò cười, thật hy vọng vợ chồng bọn họ tranh cãi càng hung ác càng tốt.

Nam Bác Thao lại không thêm quan tâm đến lý lẽ của bà, nói với mọi người, “Hôm nay chỉ đến đây thôi, tan họp!”

Những người khác trong nhà họ Nam nhanh chóng rời đi, một lúc sau trong hiện trường chỉ còn lại Nam Bác Thao, Mạc Yên, Nam Tinh, cùng với Hàn Thiên Á, Nam Diệc Đông, và Nam Chấn Đông.

Trước khi Hàn Thiên Á muốn bạo động, Nam Bác Thao lại lộ ra một nụ cười âm u lạnh lẽo với bà, “Hàn Thiên Á, ba mẹ con các người ở sau lưng đã làm ra chuyện gì thì các người nên rõ ràng chứ? Bà có cần phải ép tôi phanh phui những chuyện xấu của các người đã làm ra bên ngoài, để cho các người rời khỏi nhà họ Nam mới chịu ngừng lại hay không?”

Hàn Thiên Á có tật giật mình, trong nháy mắt khí thế yếu đi, ngay cả Nam Diệc Đông và Nam Chấn Đông, ánh mắt cũng bắt đầu loé sáng không ngừng.

Nhưng khi bà vừa thấy Mạc Yên ngồi ở bên cạnh Nam Bác Thao, thì liền phần nộ, không chịu bỏ qua, bắt đầu sử dụng một khúc hai nháo ba thất cổ, gào khóc nói, “Nam Bác Thao, tôi đã đi theo ông nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ông định đối xử như vậy với tôi sao? Ông hãy nói đi, rốt cuộc tôi đã làm chuyện gì mà làm cho ông chán ghét tôi như vậy? Ông có chứng cứ gì nói những chuyện kia là do tôi làm hay không? Ông nói đi, nói đi chứ!”

Nam Bác Thao đứng bật dậy, một đôi mắt thâm Thuy nhìn thẳng vào mắt của Hàn Thiên Á, không chút lưu tình mà nói, “Nếu như tôi có bằng chứng, thì bây giờ bà không phải đang ở trong nhà họ Nam, mà nên ngồi trong nhà giam rồi. Mạc Yên, Tiểu Tinh, chúng ta đi thôi!”

Nhìn thấy Nam Bác Thao phất tay áo bỏ đi, trong đôi mắt của Hàn Thiên Á tràn đầy oán độc (oán hận + độc ác), như muốn hung hăng đốt cháy Mạc Yên, còn muốn hung hăng đạp lên mấy cú.

Trong lòng của bà đang điên cuồng kêu gào, “Tiện nhân, con yêu tinh, tao sẽ không bỏ qua ày! Tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua ày!”

Mạc Yên đi theo Nam Bác Thao trở lại thư phòng, nhìn sắc mặt của ông không được tốt, vội vàng bưng cho ông một ly trà, “Ba, ba không nên đi theo chân bọn họ mà tức giận, có thực lực hay không, thì con sẽ chứng minh cho bọn họ thấy, con sẽ tiếp tục đảm nhiệm trọng trách này, con cũng không sợ bọn họ đến tra!”

Nam Bác Thao nhìn Mạc Yên thở dài một hơi, “Thật xin lỗi! Yên nhi, tự nhiên ba lại đặt con vào nơi đầu sóng ngọn gió như vậy, biến con trở thành mục tiêu cho những người trong nhà họ Nam, chẳng lẽ con không tức giận hay sao?”

Mạc Yên cười nhạt, giữa khuôn mặt trầm tĩnh, loé lên một tia sáng kỳ dị, “Phượng Hoàng còn phải dục hỏa trọng sinh*, huống chi đó là con. Người khác nghĩ như thế nào con không quan tâm, chỉ cần ba tin con có thể làm là được.”

*Dục Hỏa Trọng Sinh: trải qua bao năm đau khổ (Thất bại), cuối cùng cũng được sinh ra một lần nữa (Thành công).

Nhìn vẻ mặt tự tin của Mạc Yên trên gương mặt vốn rất xinh đẹp kia, càng giống như được bọc thêm một tầng ánh sáng, làm cho cả người cô lộ ra hào quang chói mắt. Nam Bác Thao như được nhìn thấy Bạch Yên của năm đó, bộ dáng ở trước mặt của ông cũng cúi nói, trong thời gian ngắn làm cho ông nhìn đến ngây dại.

Nam Tinh không dấu vết trào vào trong lòng của Nam Bác Thao, thân thiết ôm ông, ngay thơ nói, “Ông nội, ông yên tâm, con và mẹ nhất định sẽ cố gắng!”

Bé thành công lôi kéo thần trí của Nam Bác Thao trở lại, Nam Bác Thao vuốt đầu của bé cười, “Đứa bé ngoan!”

Mạc Yên đứng lúc đứng dậy, “Ba, ba nghỉ ngơi một chút đi, chúng con trở về phòng trước.”

Nam Bác Thao cũng không có giữ cô lại, vẻ mặt cũng tỏ ra mệt mỏi, “Ngày mai con bắt đầu theo ba lên tập đoàn, hôm nay chuẩn bị tốt một chút, đi đi!”

“Dạ, vậy chúng con đi ra ngoài.”

Mạc Yên và Nam Tinh trở lại phòng của cô, Nam Tinh liền nhảy lên giường lớn, giang rộng tay chân, một đôi mắt to nhìn chăm chú vào Mạc Yên đang ngồi chải tóc trước bàn trang điểm, yếu ớt hỏi, “Mẹ, mẹ thật sự muốn sống loại cuộc sống đấu đá lẫn nhau này hay sao?”

Mạc Yên để lược xuống, đi tới bên cạnh bé, cùng bé nằm xuống, ánh mắt nhìn trên trần nhà, thở dài một tiếng sâu kín, “Nếu như bây giờ con lớn lên thì thật là tốt, vậy mẹ cũng không cần quan tâm đến những chuyện kia.”

Sau đó nghiêng người nhìn bé, “Nhưng trước khi con lớn lên, mẹ nhất định phải bảo vệ con. Tiểu Tinh, mẹ phải nhìn con lớn lên, chờ khi con tiếp quản được Nam thị, mẹ có thể thành công lui ra rồi! Ba của con ra đi thật quá sớm!”

“Mẹ, mẹ buồn sao?”

“Dĩ nhiên là rất buồn rồi, anh ta cứ buông tay như vậy, để lại hai mẹ con chúng ta, con lại còn nhỏ như vậy, mẹ cũng phải ép chính mình sống cuộc sống như vậy.”

Tuy rằng cô ở trước mặt Nam Bác Thao thề son sắt rằng sẽ làm tốt hết tất cả mọi chuyện cũng chỉ muốn ông bớt lo, chứ thật ra thì cô chưa từng nghĩ tới cái loại cuộc sống đấu đá lẫn nhau này.

Cô nghĩ cuộc sống thì phải... Trong đầu đột nhiên hiện ra cuộc sống không màng danh lợi tốt đẹp trước khi bị trói tới Tam Giác Vàng, cuộc sống lúc đó của cô thật tốt đẹp! Hiện tại suy nghĩ một chút, ngay cả tâm tình chờ đợi trong lúc đó cũng đều là hạnh phúc và bình an.

Nhưng bây giờ, cô như nhảy vào một thời không quỷ dị, tất cả mọi người xung quanh đều có một khuôn mặt mới, cô không thể thay đổi hoàn cảnh lại không thể không thích ứng với hoàn cảnh và thích ứng với từng người.

Bất chợt trong lúc đó Mạc Yên rất muốn về nhà, nghĩ đến trong nhà có cha mẹ đã hai năm rồi không gặp, cha mẹ nhất định vì cô đã chết mà rất đau lòng, cũng không biết hiện tại hai người già bọn họ đã ra sao? Cô thật sự rất bất hiểu!

Tay của Mạc Yên run run cầm lấy điện thoại đi động, nhấn dãy số đã ghi tạc ở trong đầu mà chưa từng quên.

Điện thoại vừa vang lên, thì liền thông, “A lô...”

Lúc giọng nói quen thuộc rõ ràng truyền vào trong màng nhĩ của cô, tức khắc nước mắt rơi đầy mặt của Mạc Yên.

46. Chương 46: Nhẫn Nhục Chịu Khó

“Alo, alo, alo, nói chuyện đi chứ...”

Lúc giọng nói ở trong loa đang không ngừng gào thét, Mạc Yên đã khóc thành tiếng trước, rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Kể từ sau khi xảy ra sự kiện đấu súng ở Tam Giác Vàng, đối với những người và những chuyện ở trong thủ đô, Mạc Yên lựa chọn phương thức giải quyết là đóng kín hết tất cả lại, cho dù cô biết những người ở trong

nhà và Tần Thiên Nham ở sau lưng phái người đi tìm cô, nhưng cô vẫn như cũ cầu xin Mạc Hàn xử lý cho tốt chuyện cô đã “chết”. Bởi vì lúc đó cô hoàn toàn không muốn trở về nơi cô đã từng rất quen thuộc, không muốn gặp lại bất kỳ người nào cô quen.

Cô và Tần Thiên Nham cùng nhau lớn lên, nếu như cô nhìn thấy những người đó thì họ sẽ làm cô nhớ đến Tần Thiên Nham.

Mà chỉ cần nghĩ đến Tần Thiên Nham, cô sẽ nghĩ đến ngày đó viên đạn đã bắn thẳng vào trong ngực làm cô đau đớn, loại đau đến mức tận cùng, đau đớn xâm nhập vào mỗi tắc trong da thịt, làm mỗi tế bào đều đau đớn.

Cô cho rằng cô có thể cứ như vậy phong bế hết tất cả.

Nhưng mà, hai năm đã qua, tâm hồn đã bị phong bế đã bị sự ám áp của Nam Tinh dần dần mở ra lần nữa.

Nhớ đến hôn nhân của hai người, một khi đã buông ra thì tựa như thủy triều cuộn cuộn chảy đến.

Bạch Yên ở đầu bên kia trong thủ đô kinh ngạc nhìn điện thoại trong tay, cau mày nhẹ trách, “Là người nào nhảm chán như vậy, đã gọi điện tới mà không nói lời nào, thật là kỳ lạ!”

Bà bắt màn cúp điện thoại, vừa đúng lúc chuông cửa vang lên.

Bạch Yên đi tới cửa, lúc nhìn vào trong mắt mèo thì thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc kia, bà do dự một hồi mới quyết định mở cửa.

Tần Thiên Nham nở nụ cười đứng ở cửa, trong tay mang theo hai túi lớn đồ ăn, “Mẹ, con có mua chút đồ ăn, con mang tới nấu ăn ẹ!”

Nhìn thấy trên mặt nở nụ cười của Tần Thiên Nham, trong lòng của Bạch Yên lại đau nhói, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại không thể nói, đành mở cửa ra, mời Tần Thiên Nham vào.

Lúc đầu, bà vô tình có nghe được Mạc Vãn và Mạc Hà nói về nguyên nhân cái chết của Mạc Yên, lúc đó Bạch Yên liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tiểu công chúa được một nhà của bọn họ che chở ở trong lòng bàn tay, lại bị vương tử mà bọn họ cho rằng có thể mang lại hạnh phúc suốt đời cho con gái làm hỏng.

Lúc đó, Bạch Yên thật sự cảm thấy rất hối hận.

Cả đời bà làm quân tẩu, nên bà hiểu rõ, cái danh từ quân tẩu đại biểu cho dù chờ đợi, trả giá và cô quạnh, cô đơn và nhẫn nại, thời điểm mỗi một người phụ nữ lựa chọn kết hôn với một người lính, đáy lòng kia cũng phải mang theo một chút kính nể đối với quân trang, cảm thấy một loại cảm giác thiêng liêng đối với quân hôn.

Bạch Yên, bà đã trải qua nửa đời người, cũng cảm giác được chồng và con trai làm quân nhân đều thuộc loại quân nhân có tình cảm dịu dàng, ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, tinh thần trách nhiệm, họ luôn mang đến một cảm giác rất an toàn.

Nhưng mà, bà làm quân tẩu lâu năm như vậy nhưng chưa từng nghĩ qua con gái bảo bối của mình phải trả giá cao bằng tính mạng của mình để hoàn thành toàn vẹn quân hôn gần như thiêng liêng này.

Điều này làm cho Bạch Yên đối với quân hôn luôn đặt cao hy vọng, lần đầu tiên sinh ra một loại chán ghét đối với quân hôn.

Sinh mạng đã mất thì sẽ không quay lại.

Con gái bảo bối của bà là một đứa con gái thông minh như vậy, là một đứa trẻ luôn làm cho bà kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể không một tiếng mà ra đi như vậy chứ?

Bạch Yên nằm trên giường ba tháng, Mạc Vãn và Mạc Hà cẩn thận chăm sóc từng li từng tí, lúc này mới có thể chậm rãi lấy lại tinh thần, cả người cũng gầy đi rất nhiều.

Trong lúc đó Tần Thiên Nham đã từng đến thăm nhiều lần, nhưng đều bị người nhà họ Mạc từ chối gặp mặt.

Tuy xét về giao tình giữa hai nhà, còn có thân phận quân nhân của Tần Thiên Nham, Bạch Yên làm ba mẹ vợ thì không thể làm gì Tần Thiên Nham, nhưng tâm hận và bất mãn ở trong lòng cũng không thể làm sao che dấu được.

Bà sợ một ngày nhìn thấy Tần Thiên Nham, thì bà sẽ phát tiết tất cả nỗi đau mất đi con gái lên trên người của Tần Thiên Nham, nếu bà có làm ra chuyện gì không nên làm thì giao tình tốt đẹp giữa hai nhà cũng mất đi.

Bạch Yên muốn lấy đại cục làm trọng, cũng không muốn giao tình mấy chục năm của hai nhà khi gặp nhau thì trở thành kẻ thù.

Nhưng mà chung quy oán hận ở trong lòng cũng cần phải phát tiết, cho nên Tần Thiên Nham tự động tìm tới cửa, nói trắng ra anh chính là muốn tìm tai họa.

Mà Tần Thiên Nham dĩ nhiên cũng hiểu rõ điểm này.

Chính anh tìm đến tại họa, nên nếu như Bạch Yên không ngược anh một chút, trái lại anh sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Tới cửa mấy lần đều ăn phải canh bế môn* của nhà họ Mạc, anh cũng không nổi giận. Về sau Tần Thiên Nham lại quỳ một ngày một đêm trước cửa nhà họ Mạc, chuyện này truyền ra cả đại viện của quân khu, cửa nhà họ Mạc mới có thể mở ra cho anh vào một lần nữa.

*canh bế môn: đóng cửa không cho khách vào

Ngại vì mặt mũi của mọi người, nên khi cửa được mở ra, vẻ mặt của ba người nhà họ Mạc rất khó coi.

Không người nào để ý đến Tần Thiên Nham, mà Tần Thiên Nham cũng không để tâm, chỉ cần vừa có thời gian rảnh là chạy đến thăm, giúp quét dọn vệ sinh, nấu cơm cho nhà họ Mạc. Cho dù cái gì còn sống thì anh làm sống, nếu không còn sống anh cũng làm. Anh rất biết điều nên khi làm xong cơm anh liền rời đi.

Cứ như vậy đã hai năm rồi, cho dù lòng dạ có cứng rắn cỡ nào, thì cũng bị anh làm ẽm nhũn.

Oán hận của Bạch Yên cũng bị sự kiên nhẫn từng ngày của Tần Thiên Nham mà dần dần hết giận, thay vào đó là một loại đau tận xương tủy và không biết làm sao.

Giờ thấy Tần Thiên Nham giơ lên hai túi đồ ăn khi tới đây, bà cũng chỉ biết than nhẹ một tiếng, cho dù coi như bà không để cho anh làm, anh vẫn có biện pháp làm xong tất cả rồi bưng lên cho bà.

Sự kiên trì, kiên nhẫn và tính tình tốt của Tần Thiên Nham bọn họ đều rõ như ban ngày. Nếu không thì ban đầu bọn họ cũng sẽ không giao Mạc Yên vào tay của anh như vậy.

Chẳng qua nhìn thấy bóng dáng nhần nhục chịu khó của Tần Thiên Nham ở trong phòng bếp, còn có linh hồn đã về trời của cô gái mình, Bạch Yên có một loại xúc động muốn rơi nước mắt.

Nếu như Mạc Yên vẫn còn sống thì thật tốt biết bao?

47. Chương 47: Sống Ở Trong Địa Ngục

Lúc Tần Thiên Nham giúp làm cơm xong, Mạc Vãn và Mạc Hà cũng vừa về đến nhà.

Lúc bọn họ nhìn thấy Tần Thiên Nham thì sửng sốt một chút, sau đó vẻ mặt họ liền thần nhiên, chẳng qua trong lòng của hai cha con và Bạch Yên rất giống nhau. Cho dù Tần Thiên Nham có làm cái gì, chỉ cần nhìn thấy anh liền thấy khó chịu, trong lòng rồi rấm rứt nhiều, có một loại bức bối không nói ra được.

Xuất thân của Tần Thiên Nham như vậy, đường đường là một người đàn ông bảy thước như vậy, vì nguyên nhân gì mà anh phải chịu ủy khuất như vậy? Trong lòng Mạc Vãn bọn họ đều hiểu, bất quá anh chỉ muốn chuộc tội, muốn trong lòng mình được dễ chịu một chút mà thôi.

Nhìn thấy Tần Thiên Nham cúi tạp dề xuống, chuẩn bị rửa tay rồi rời đi, Mạc Vấn liền lấy ra một bình rượu, “Thiên Nham, hôm nay ở lại uống một ly được không?”

Tần Thiên Nham có chút bất ngờ, ngày thường lúc anh có thời gian tới đây làm cơm, đa số làm cơm xong anh liền rời đi, người nhà họ Mạc cự tuyệt anh không được, nhưng cũng không giữ anh ở lại.

Hôm nay tại sao Mạc Vấn lại có thái độ khác thường như vậy?

Bất kể như thế nào, Mạc Vấn đồng ý giữ anh lại để uống rượu, đối với anh mà nói cũng coi như là chuyện tốt.

Tần Thiên Nham nhẹ nhàng đáp một tiếng “Dạ”, nhận lấy rượu ở trong tay Mạc Vấn, tự rót đầy cho Mạc Vấn và Mạc Hà, rồi lại hỏi Bạch Yên, “Mẹ, mẹ cũng cùng uống một ly chứ?”

Bạch Yên lắc đầu, “Đàn ông các người uống đi!”

Tần Thiên Nham cũng không miễn cưỡng, tự rót ỉnh một ly, giơ lên, nói với Mạc Vấn và Mạc Hà, “Ba, anh hai, một ly này con kính hai người trước.”

Nhìn anh uống một hớp, Mạc Vấn và Mạc Hà cũng không nói hai lời, trực tiếp cạn ly.

Đợi bỏ ly xuống, Mạc Vấn nhìn Tần Thiên Nham, nhìn người đàn ông cao to và trầm mặc, trong lòng lại thấy khó chịu một trận.

Tần Thiên Nham có một thân bản lãnh hơn người, có khí phách kiên cường, và rất ưu tú làm cho ông đã từng là cấp lãnh đạo của anh cũng cực kỳ ngưỡng mộ.

Nếu như không phải vì chuyện không may của Mạc Yên, Tần Thiên Nham là hậu bối mà ông thường thức nhất, là người có một không hai.

Nhưng mà, Mạc Yên là người mà cả nhà bọn họ yêu thương nhất lại cố tình xảy ra chuyện ở trong tay của anh. Bọn họ hiểu lúc đó anh rất khó xử, nhưng mà cuối cùng vẫn không có cách nào để dàng tha thứ cho anh.

Nghĩ đến tin tức hôm nay mình nghe được, Mạc Vấn nghĩ muốn tốt cho Tần Thiên Nham nên hỏi ra tiếng, “Thiên Nham, nghe nói Thủ trưởng Nhất Hào có ý cho phép con qua lại với cháu gái bảo bối Lý Băng của ông ta rồi?”

Thân thể của Tần Thiên Nham cứng lại một chút, không ngẩng đầu, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng lên tiếng đáp, “Con đã cự tuyệt!”

Mạc Vấn cau mày lại, “Tại sao?”

Tần Thiên Nham thản nhiên nhìn ông, “Ba, con là chồng của Mạc Yên, cho dù Mạc Yên đã mất, thì con vẫn là người của Mạc Yên, suốt đời này đều là như vậy!”

Bạch Yên ngồi ở bên cạnh ông nghe vậy, trong nháy mắt nước mắt không không được mà chảy xuống, để đầu xuống, bước nhanh trở về phòng.

Trong lòng của Mạc Vấn cũng căng thẳng, ông không nghĩ tới Tần Thiên Nham sẽ trực tiếp bày tỏ tâm ý của anh rõ ràng như vậy.

Ông che miệng ho một tiếng, “Hôm nay, ba của con có đi theo ba nói chuyện một lúc, nói Thủ trưởng Nhất Hào rất quan tâm đến chuyện này. Con xem Mạc Yên cũng đã đi được hai năm rồi, hiện tại con cũng nên suy tính một chút về chuyện hôn nhân của bản thân. Ba tin Mạc Yên cũng sẽ không hi vọng con sẽ vì con bé mà ở vậy cả đời.”

Nghe lời nói của Mạc Vấn, tâm của Tần Thiên Nham như bị đao cắt, một trận lại một trận đau.

Anh dề xuống hơi thở cuộn cuộn, hai tròng mắt đỏ ngầu nhìn thẳng Mạc Vấn, “Ba, cho dù muốn con suy tính một lần nữa, thì cũng chờ sau khi con để tang ba năm vì Mạc Yên rồi hãy nói. Hiện tại con tuyệt đối sẽ không suy tính gì hết, bất kể là ai nói cũng vô dụng, nếu quả thật các người muốn ép con, thì con sẽ đi xuống suối vàng với Mạc Yên!”

Lời nói này có chút bất chấp đạo lý, nhưng Mạc Vấn biết, tất cả những lời mà Tần Thiên Nham nói đều là sự thật!

Trong đôi mắt của anh hiện rõ nỗi khổ sở và đau buồn như vậy, còn mang theo một loại quyết tâm làm việc nghĩa không chùn bước nữa, nếu thật ép anh, anh có thể sẽ làm ra việc ngu ngốc đó.

Mạc Vấn than nhẹ một tiếng, “Thiên Nham, chuyện đã qua xem như xong, người phải nhìn về phía trước, Mạc Yên sẽ không trở về nữa, thay vì làm tất cả mọi người phải đau khổ, không bằng giải thoát sớm một chút, không phải sẽ tốt hơn sao?”

Tần Thiên Nham để đũa xuống, đứng dậy, “Thật xin lỗi ba! Con có việc phải đi trước!”

Anh sợ nếu như anh ở lại tinh thần không phải sẽ hỏng mất hay sao!

Tần Thiên Nham đi ra khỏi cửa của nhà họ Mạc, cảm giác lục phủ ngũ tạng ở đây đều co quắp, anh vô lực dựa vào tường, khắp người bi thương.

Về chuyện của Mạc Yên, khi mọi người biết đều nói đứng trên lập trường của anh làm vậy là không sai, nhưng anh cũng hiểu được, đứng ở trên lập trường về tình cảm, tất cả mọi người đều trách móc anh không đúng.

Bao gồm—cả anh!

Anh đau lòng, anh thống khổ, anh tự trách, anh yêu Mạc Yên bao nhiêu thì phần đau lòng, áy náy, thống khổ và tự trách lại sâu bấy nhiêu.

Trong bao đêm tỉnh mộng, anh cũng vì đau lòng mà tỉnh. Mỗi lần nghĩ tới Mạc Yên, anh luôn luôn cảm giác đau đớn đến mức muốn chết đi, loại miệng thống khổ không thấy máu này, so với bất kỳ loại đau đớn nào đều đau nhức hơn.

Thậm chí có mấy lần, anh đau đến mức không nhận được tự mình cầm dao hại mình. Những vết sẹo trên người anh là anh vẽ từng nhát từng nhát xuống, cảm giác đau trên thân thể mới có thể giúp anh giảm bớt nỗi đau thấu xương ở trong lòng.

Anh tới nhà họ Mạc, một là muốn chuộc tội, hai là vì có thể đến gần Mạc Yên hơn, chỉ có ở nơi Mạc Yên đã từng sống, anh mới có thể cảm giác Mạc Yên đang ở bên cạnh mình.

Lúc đó chuyện anh quỳ một ngày một đêm bị ông nội biết, ông cụ Tần trực tiếp quảng cho anh một cái tát trời giáng, mắng anh bị ma nhập, mắng anh không giống như một người đàn ông, mắng anh làm người nhà họ Tần mất mặt.

Tần Thiên Nham chỉ lặng lẽ chịu.

Thấy cháu trai như vậy, trong lòng ông cụ Tần rất đau, cuối cùng chỉ có thể thở dài, phát tay cho anh lui ra.

Đúng là nghiệt duyên mà!

Nghỉ ngơi một hồi lâu, Tần Thiên Nham mới nâng lên bước chân nặng nề, từng bước đi xuống lầu.

Mới vừa ra cửa, liền nhìn thấy bóng dáng một người xinh đẹp đứng ở đó.

Lúc nhìn thấy rõ người đó là Lý Băng, hai mắt anh nhất thời nhú lại!

Lý Băng vừa thấy anh đi ra ngoài, lập tức cười nghênh đón, “Thiên Nham, em có việc muốn tìm anh!”

Tần Thiên Nham cũng không để ý cô, cứ đi thẳng một đường.

Trong lòng Lý Băng khó chịu, nhưng vẫn đuổi theo níu cánh tay anh lại, “Thiên Nham, em có việc muốn nói với anh!”

Tần Thiên Nham dùng sức hất tay của cô ra, quay đầu lại găm nhẹ với cô, “Cút!”

Lúc này mi mắt của Tần Thiên Nham nhú lại như con dã thú muốn ăn thịt người, cả người lộ ra sát khí điên cuồng, dọa tim của Lý Băng hoảng sợ, lùi lại vài bước mới đứng vững.

Đợi Lý Băng phục hồi lại tinh thần, thì Tần Thiên Nham đã đi xa.

Cô nhìn chăm chăm bóng lưng cao lớn của Tần Thiên Nham, hận đến cắn răng, “Tần Thiên Nham, chưa có ai dám đối xử như vậy với tôi, anh hãy chờ xem, nếu như Lý Băng tôi không chiếm được anh, vậy tôi sẽ phá hủy anh.”

48. Chương 48: Chỗ Hiểm Của Mạc Yên

Một buổi chiều gió vào tháng thư, còn mang theo một chút cảm giác lạnh thấu xương, nhưng lạnh như thế nào cũng không bằng sự lạnh lẽo trong lòng của Tần Thiên Nham.

Những lời nói ban nãy của Mạc Vãn, anh nghe rất rõ, bọn họ không hy vọng anh trở lại cửa nhà của họ, tâm vốn rất trống rỗng bây giờ lại càng thêm vắng vẻ, cảm giác bồng bềnh lảo đảo, không có nơi nương tựa, tựa như nhìn về xa xăm, tâm linh của anh một mảnh hiu quạnh, không có nơi để sống.

Nhìn đêm tối mù mịt kia, đột nhiên Tần Thiên Nham có một loại cảm giác không biết nên đi con đường nào, trời đất to lớn nhưng tựa như không có chỗ cho tâm linh của anh sống.

Nhà họ Mạc cách nhà họ Tần không xa, Tần Thiên Nham đi chưa tới mấy bước liền tới nhà họ Tần.

Lương Mộc Lan đang ngồi trong phòng khách xem ti vi thì thấy Tần Thiên Nham trở về, vội vàng đứng dậy, quan tâm nói, “Thiên Nham, trở về rồi sao? Ăn cơm chưa?”

Tần Thiên Nham lắc đầu, “Mẹ, con mệt lắm, con lên lầu nghỉ một chút!”

Lương Mộc Lan nhìn thấy trên mặt tràn đầy mệt mỏi như muốn ngã xuống của con trai, bà vội vàng phát tay, “Được, con đi lên nghỉ ngơi một chút trước, mẹ kêu người nấu một tô mì, một chút nấu xong mẹ sẽ bưng lên cho con.”

“Dạ!”

Tần Thiên Nham vào phòng, lấy quần áo vào phòng tắm, mở nước ra, điều chỉnh nước ấm một chút, rồi mới vùi thân thể lạnh như băng của mình vào trong nước ấm, mặc cho nước ấm tẩy rửa thân thể của anh.

Mãi cho đến khi nước ấm trở nên lạnh, anh mới từ bồn tắm đứng dậy.

Nước ấm làm cho thân thể của anh ấm áp lại, nhưng ấm áp đó lại không thể tiến vào lòng của anh.

Đi tới bên mép giường, nhìn thấy nụ cười ấm áp ôn nhu giữa tấm hình, Tần Thiên Nham mới có cảm giác như tìm về được một chút sức sống, anh trân trọng đặt tấm hình đến bên môi của mình, hôn rồi lại hôn, còn nói thầm một câu, “Bảo bối, nên đi ngủ thôi!”

Đúng lúc này tiếng gõ cửa truyền tới, giọng nói ở ngoài cửa của Lương Mộc Lan vang lên, “Thiên Nham, mẹ nấu xong rồi, mẹ bưng vào cho con nha!”

Tần Thiên Nham nhét kỹ tấm ảnh của Mạc Yên vào trong chăn, mới đứng dậy mở cửa cho Lương Mộc Lan, nhận lấy tô mì ở trong tay bà, nhìn thấy đáy mắt quan tâm của Lương Mộc Lan, “Mẹ, mẹ cũng nhanh đi nghỉ ngơi đi, con ăn xong mì rồi cũng đi ngủ.”

Lương Mộc Lan gật đầu, “Được! Thừa dịp còn nóng con mau ăn đi, ăn xong rồi ngủ một giấc ngon, ngày mai tinh thần sẽ tốt thôi.”

Ăn xong mì sệt và trứng chần nước sôi nóng hừng hực, Tần Thiên Nham cảm giác trong lòng dâng lên một cổ ấm áp, tình yêu của cha mẹ nặng như núi, anh còn sống là bởi vì không thể không xin lỗi bọn họ.

Điện thoại lại vang lên, Tần Thiên Nham vừa nhìn thì thấy là Hàn Tiểu Trần, lập tức nhận ngay, “Có chuyện gì?”

“Anh, khách lớn lần trước đặt đơn ở Luân Đôn, mục tiêu lần này của họ là một người phụ nữ và một đứa nhỏ, hình như là vợ và con trai đã chết của người lần trước.”

Tần Thiên Nham hừ lạnh một tiếng, “Đơn này không nhận!”

Tần Thiên Nham chỉ giết người đáng giết, nếu như đối phương là trùm buôn thuốc phiện, xã hội đen, hoặc là gian thương, tham quan, có giết bọn họ cả trăm lần anh cũng cảm thấy chưa hết tội, tuyệt đối sẽ không nương tay. Nhưng phụ nữ và trẻ con yếu ớt, cho dù có cho anh nhiều tiền hơn nữa, anh cũng sẽ không ra tay. Đây là nguyên tắc của anh, và cũng là giới hạn cuối cùng của anh.

Nhưng anh chưa từng nghĩ tới, không nhận đơn làm ăn này là anh một lần nữa bỏ lỡ cơ hội gặp lại Mạc Yên.

Ở bên này Tần Thiên Nham không nhận đơn, Hàn Thiên Á không có cách nào, đành phải tự mình nghĩ biện pháp ra tay.

Một cuộc đấu đá không có khói thuốc súng sống chết giữa Hàn Thiên Á và Mạc Yên bắt đầu diễn ra.

Hàn Thiên Á tinh ranh như quỷ, Mạc Yên cũng thông minh trong suốt, lúc Hàn Thiên Á giở trò, Mạc Yên chẳng những lanh trí mà còn biết dựa vào thế lực của Độc Cô Thiên Nhai và Nam Bác Thao. Mỗi lần như vậy, chẳng những Hàn Thiên Á không chinh được Mạc Yên mà ngược lại còn tổn hại khí lực của chính mình. Nỗi hận đối với Mạc Yên lại tăng lên từng ngày.

Mãi cho đến khi Nam Tinh gặp chuyện không may, rốt cuộc Hàn Thiên Á đã chạm tới chỗ hiểm của Mạc Yên.

Buổi tối trở lại nhà họ Nam, vào trong thư phòng của Nam Bác Thao, Mạc Yên trực tiếp giao xấp tài liệu trong tay của mình tới trước mặt của Nam Bác Thao, “Ba, đây là chuyện gần đây mà Hàn Thiên Á đã làm đối với Nam Tinh, bình thường con và Nam Tinh không bị hại đến mức có thương tích gì nên con chưa tính, nhưng bây giờ, bà ấy lại dám mua sát thủ tới giết Nam Tinh, hiện tại Nam Tinh còn nằm trong bệnh viện, con hi vọng ba có thể cho con và Nam Tinh một cái công đạo trong chuyện này. Bằng không con sẽ dẫn Nam Tinh rời khỏi nhà họ Nam, sẽ không bao giờ trở lại.”

Bây giờ suy nghĩ của cô đã rõ ràng, cứ lấy chuyện trước kia của Nam Bá Đông mà nghĩ, giờ cô chỉ muốn mình và Nam Tinh có thể an toàn mà sống tốt thôi.

Có tiền hay thế lực đi chẳng nữa, mà không có mạng để sống thì có lợi ích gì nữa chứ?

Nam Bác Thao nhìn Mạc Yên một cái, trên mặt trầm tĩnh và dịu dàng của cô, lần đầu có vẻ giận dữ, một đôi mắt sáng xinh đẹp kia có hai ngọn lửa thiêu đốt bùng bùng, như muốn đốt cháy người mà cô hận thành tro.

Nam Bác Thao nhìn qua tài liệu, để xuống, cái gì cũng không nói, nhưng lại rót cho Mạc Yên một ly trà, “Yên nhi, con uống đi!”

Mạc Yên nhẹ nhàng hừ, “Có lẽ vì con luôn dễ dàng tha thứ, con lui một bước, người khác lại lấn tới một bước. Ba, lần này có nói gì thì con cũng sẽ không lui nữa, nhà họ Nam này có Nam Tinh thì không có bà ấy, có bà ấy thì không có Nam Tinh, về phần con, con không sao cả, tất cả mọi thứ trong nhà họ Nam đều không thuộc về con, bất cứ lúc nào con cũng có thể rời đi. Nhưng mà Nam Tinh thì lại khác, Nam Tinh là con vợ lớn chính tông của nhà họ Nam, bé là cháu trai đích tôn, bé cũng có năng lực, bé thừa kế tất cả mọi thứ vốn có của Bá Đông là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Nếu như ba không chủ trì công đạo, con cũng sẽ không để tâm nữa mà sử dụng thủ đoạn của mình, tới lúc đó con cũng sẽ không nương tay, con sẽ để cho bọn họ biết rõ, Nam Tinh không phải một mình, sau lưng bé còn có con, còn có hàng ngàn người yên lặng ủng hộ Nam Tinh!”

Nam Bác Thao nhìn thấy Mạc Yên vì kích động mà mặt đỏ ửng, nâng môi cười một tiếng, “Con bé này, ba có nói không cho con một cái công đạo hay sao? Nói nhiều như vậy miệng khô rồi chứ? Uống một hớp trà, bớt giận rồi nghe ba nói.”

Mạc Yên nghe lời uống hớp trà, ngay lập tức cảm giác miệng lưỡi được sống lại, một dòng nước ấm ngọt ngào chảy xuống cổ họng, lửa giận ở trong lòng cũng tắt đi hơn phân nửa.

Cô có chút ngạc nhiên liếc nhìn ly trà, nhưng bây giờ không phải là lúc hỏi chuyện này.

Nam Bác Thao thấy cô không có ý muốn nói sang chuyện khác, cười cười, cầm xấp tài liệu của Mạc Yên giờ lên, về mặt thành thật nói, “Yên nhi, nói cho ba biết, những tài liệu này con có từ đâu?”

Mạc Yên thông minh cười cười, “Ba, bất luận là mèo trắng hay mèo đen, có thể bắt chuột đến thử coi có phải là mèo tốt hay không, ba cũng đừng quản tài liệu này con lấy từ đâu, con có thể bảo đảm tất cả trong này đều là sự thật.”

Đáy mắt của Nam Bác Thao thoáng hiện qua một tia sắc bén, “Con đi ra ngoài trước đi! Chuyện này của Nam Tinh, ba sẽ cho con một câu trả lời thoả đáng!”

“Dạ! Vậy con đi ra ngoài trước.” Mạc Yên nghe lời đứng dậy, cung kính lui về phía sau mấy bước, lúc này mới xoay người rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong thư phòng Nam Bác Thao lấy ra một điều thuốc, châm lửa, co quắp tựa vào trên ghế sa lon, bắt đầu nhả khói.

Nhìn từ phần tài liệu này của Mạc Yên, sau lưng của Mạc Yên nhất định có cao nhân nha!

Nếu không, dựa vào giao thiệp của Mạc Yên, cô tuyệt đối sẽ không tìm ra tài liệu có đầy đủ chứng cứ như vậy, cho dù tài liệu này không giao cho ông mà vào tay của người khác, thì tại ương Hàn Thiên Á vào nhà giam là không thể tránh khỏi.

Ông hiện tại muốn biết nhất chính là Mạc Yên giao tài liệu này cho ông chỉ muốn chinh ngã Hàn Thiên Á, hay còn có ý nghĩ gì khác hay không?

Mạc Yên trở lại phòng, thấy người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon kia, tuyệt đối không cảm thấy bất ngờ.

49. Chương 49: Tạm Biệt

Mạc Yên đóng cửa lại, có chút bất đắc dĩ nhìn anh, “Anh, cái người này, tại sao lại thích leo cửa sổ như vậy chứ?”

Hồi lâu sau không thấy anh phản ứng, Mạc Yên bất giác có chút kinh ngạc, bước tới trước mặt anh, quan sát mặt mày của anh, lúc nhìn thấy đáy mắt chứa đầy mệt mỏi của Độc Cô Thiên Nhai, cũng tự mình thu lại nụ cười, đôi mi thanh tú khẽ nhíu, quan tâm hỏi, “Hôm nay làm sao lại yên tĩnh như vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Độc Cô Thiên Nhai nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, nhưng lại không nói gì, đột nhiên vươn tay ôm cô vào trong ngực, lúc cảm giác Mạc Yên giãy giụa, anh cúi đầu nói, “Cầu xin em hãy để cho anh ôm một chút!”

Mạc Yên ngẩn ra, lúc này từ trên người của Độc Cô Thiên Nhai truyền đến một hơi thở đè nén, bất lực, còn mang theo một chút bi thương. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới có thể làm ột người đàn ông phóng khoáng như gió sinh ra tâm tình như thế?

Cô than nhẹ một tiếng, vươn tay vòng lên lưng của anh, như đang vỗ về đứa trẻ, nhẹ nhàng vuốt lưng anh.

Mạc Yên biết không cần bao lâu tâm của anh sẽ bình thường lại thôi. Hôm nay chẳng qua chỉ muốn kiếm một chút an ủi từ chỗ của cô mà thôi.

Nhưng mà chuyện gì đã làm cho anh không giữ vững mình, mà không khống chế được biểu lộ mặt yếu ớt và bất lực này chứ?

Mạc Yên muốn biết nhưng không muốn đi hỏi. Khi anh muốn nói thì tự nhiên anh sẽ nói cho cô biết thôi.

Từ Tam Giác Vàng đến bây giờ đã gần ba năm rồi, Độc Cô Thiên Nhai đã làm bạn với cô hơn hai năm. Hai năm qua ngoại trừ sự ám áp mà Nam Tinh dành cho cô, sự cởi mở và ánh mắt trời của Độc Cô Thiên Nhai cũng ảnh hưởng tới cô không ít.

Những lúc cô cần sự ủng hộ, chỉ cần quay đầu lại là cô có thể nhìn thấy anh luôn canh giữ ở bên cạnh của mình.

Mặc dù anh chưa từng nói qua một chữ yêu với cô, nhưng mọi thứ đều nói rõ anh luôn che chở và yêu thương cô.

Mạc Yên vẫn luôn rất cảm kích anh, thậm chí cô đã từng nghĩ tới, nếu như có một ngày cô không còn vướng bận gì, thì cô liền đi theo anh phiêu bạt chân trời.

Nhưng ý niệm này chỉ loé lên rồi biến mất.

“Yên nhi, anh phải đi!”

Đột nhiên anh ở bên tai của cô nói một câu như vậy, thân thể của Mạc Yên trong nháy mắt cứng đờ, tay đang ôm anh cũng vô lực mà rũ xuống, “Anh muốn đi sao?”

Nghe thấy trong lời nói của cô có bất lực và hoang mang, còn có chút nhàn nhạt không muốn, Độc Cô Thiên Nhai buông cô ra, lại khôi phục khuôn mặt hi hi ha ha của anh, “Trên thế giới này chẳng có buổi tiệc nào không tàn, anh có thể ở bên cạnh em hơn hai năm cũng coi như là phúc khí của anh thâm hậu rồi. Lần này trong nhà có chút việc gấp, sau khi anh trở về sợ nhất thời không thể ra ngoài được. Yên nhi, em có muốn đi cùng với anh không?”

Đáy mắt đen bóng của anh mang theo một chút hi vọng, nhưng khi thấy Mạc Yên trầm mặc, không nói lời nào nhưng nước mắt lại chảy trước. Tự nhiên sao anh lại mù quáng như vậy, anh tự giễu cười, “Tất nhiên em sẽ không thể bỏ được! Là anh đã yêu cầu quá đáng rồi, em xem như anh chưa nói gì đi!”

Vừa nói xong, anh lại móc từ trong túi ra một bình nhỏ được làm từ ngọc bích, nhét vào trong tay cô, “Trong này có hai viên được cứu mạng, chỉ cần còn giữ lại một chút giọng nói là có thể kéo mạng lại một lúc, mặc dù không có công hiệu làm người chết sống dậy, nhưng dù sao ít nhiều cũng có hiệu quả, em hãy giữ lấy đi!”

Trong lòng của Mạc Yên rất buồn, đã không thể nói ra được gì.

Sau đó Độc Cô Thiên Nhai lại lấy xuống vòng ngọc trên cổ, tự mình đeo lên cho Mạc Yên, “Đây là ngọc khí trường bối cho anh để hộ thân, nghe nói mang vào có thể khỏe mạnh và sống lâu, anh cũng tặng nó cho em. Sau này có nghĩ đến anh, thì sờ vòng ngọc này, anh có thể cảm giác được.”

Nói xong anh còn tinh nghịch trợn mắt nhìn cô, chọc cho Mạc Yên vừa khóc vừa cười.

“Em lại không có gì thích hợp tặng cho anh!” Mạc Yên có chút lo lắng bất an nói, sau đó lại lấy xuống bông tai trân châu ở trên tai, cầm trong tay hỏi Độc Cô Thiên Nhai, “Anh có muốn cái này không?”

“Đương nhiên là muốn rồi!” Độc Cô Thiên Nhai nhanh chóng đoạt lấy, vội vàng bỏ vào trong ngực.

Sau đó anh vỗ tay một cái, phóng khoáng đứng dậy, nâng lên một nụ cười lưu manh, giang tay nhìn cô, “Được rồi, đến lúc nên nói gặp lại sau rồi! Yên nhi cho anh một nụ hôn tạm biệt có được không?”

Nước mắt của Mạc Yên lại chảy xuống, cùng anh ôm nhau thật chặt. Sau đó nhón chân lên, đang muốn hôn vào bên má của anh, thì Độc Cô Thiên Nhai lại nghiêng mặt, nụ hôn của cô rơi vào trên môi của anh.

Sau đó, cô cảm giác sau gáy của cô bị anh dùng lực giữ lại. Đôi môi nóng rực của anh như muốn đem hết toàn lực xâm nhập vào trong khoang miệng của cô, và cùng lưỡi cô quấn nhau thật chặt.

Một phút đó Mạc Yên cảm giác Độc Cô Thiên Nhai vẫn luôn dấn tình cảm mãnh liệt và nghiêm túc của mình sau khuôn mặt hi hi ha ha và thờ ơ.

Cô nhắm nghiền hai mắt, rõ ràng là nước mắt đang cuộn cuộn chảy đến nhưng lại như lặn vào trong sự ấm áp của hai người, cứ hôn cuồng liệt như vậy.

Lại một người dụng tâm bảo vệ cô sắp rời cô mà đi rồi!

Cô cảm thấy cả người bị thương, cô không muốn nói cô không nữ, và cũng không muốn ngăn bước chân của anh. Cô chỉ có thể chôn dấu những thứ không muốn này vào trong đáy lòng, biến chúng trở thành nụ hôn tạm biệt cuối cùng này, muốn nói tạm biệt anh thật sâu!

Hơi thở của anh như lửa đốt nóng cô, Mạc Yên bị hôn đến đầu óc không tỉnh táo. Lúc cô gần như hít thở không thông, thì yếu ớt ngã vào trên ghế sa lon.

Đợi lúc cô hồi phục lại tinh thần, Độc Cô Thiên Nhai đã không thấy đâu.

Mạc Yên siết thật chặt bình ngọc ở trong tay, bi thương từ trong lòng đến, rốt cuộc không nhìn được mà nằm ở trên ghế sa lon, nức nở ra tiếng.

50. Chương 50: Chuẩn Bị Trở Về Thủ Đô

Có một tình yêu gọi là buông tay.

Có một số người, cuối cùng cũng phải rời đi.

Độc Cô Thiên Nhai đi rồi! Anh cứ như vậy tiêu sái đi rồi, ngay cả hôm sau Mạc Yên muốn tìm chút đầu mối về anh cũng không thấy như anh là quá khứ thần bí, không ai có thể tra ra được anh ở nơi nào, cũng không ai biết anh đã đi tới chỗ nào. Nhưng những năng lực của anh vào thời điểm thích hợp bắt đầu hiện ra, ví dụ như những tài liệu đưa Hàn Thiên Á vào chỗ chết, những cái chết ngoài ý muốn của nhóm sát thủ.

Anh luôn luôn lặng lẽ làm những chuyện vì cô.

Nhưng bây giờ anh đã đi rồi, có thể lần này đi, anh và cô có lẽ sẽ không có cơ hội gặp lại.

Thiên Nhai, mặc kệ sự lựa chọn của anh là như thế nào, em cũng sẽ luôn chúc phúc cho anh!

Anh chỉ cần nhớ kỹ cho dù anh đang ở nơi nào, anh cũng phải sống thật tốt! Nhất định phải sống tốt! Đừng làm cho em phải lo lắng! Em sẽ nhớ anh, vĩnh viễn nhớ anh!

Hai năm này Độc Cô Thiên Nhai luôn quan tâm và chăm sóc cô, Mạc Yên vĩnh viễn sẽ không quên. Nhưng mà cô còn chưa đáp một tiếng ừ với anh mà anh đã đi rồi. Đối với Mạc Yên mà nói, trong lòng cô như có một nỗi tiếc nuối không có cách nào bù đắp.

Một góc trần đầy tiếc nuối này cũng sẽ luôn chứa đầy vì một người đàn ông tên là Độc Cô Thiên Nhai.

Trong cuộc đời của mỗi người sẽ luôn có những quan hệ giữa người tới và đi, cho dù bạn có thương cảm như thế nào, bất đắc dĩ như thế nào, bi thương ra sao, duyên đến duyên đi, nhưng cuộc sống cũng phải tiếp diễn.

Ngày thứ ba sau khi Mạc Yên giao tập tài liệu cho Nam Bác Thao, Hàn Thiên Á bị người mang đi, ít lâu sau bị xử nặng mười năm tù.

Mạc Yên không ra toà, chẳng qua chỉ nghe người ta nói lại. Hàn Thiên Á ở trên toà nguyên rửa cả nhà bọn họ chết không được tử tế, nói rằng bọn họ sẽ có báo ứng! Mạc Yên chỉ cười trừ nhưng sắc mặt của Nam Bác Thao lại âm trầm cả buổi.

Nửa năm sau, Nam Diệc Đông bị người phát hiện dính phải bệnh AIDS (Xida), nhưng anh không muốn nhập viện điều trị. Những người giúp việc ở trong biệt thự lại sợ anh như sợ cạp, không ai muốn hầu hạ anh. Nam Bác Thao không có biện pháp, đành cưỡng ép anh vào bệnh viện điều trị.

Trên đường đưa Nam Diệc Đông vào bệnh viện chữa bệnh, ngoài ý muốn xảy ra tai nạn ô-tô lớn ở cùng nơi đó, Nam Chấn Đông điều khiển một chiếc xe cùng đụng vào một xe container lớn, tài xế xe ô-tô, Nam Diệc Đông và Nam Chấn Đông ở trên xe không may mắn tránh khỏi.

Không tới một năm, nhà họ Nam có ba người chết và một người vào tù. Vốn nhà họ Nam rất náo nhiệt, nhưng giờ lại trở nên vắng tanh.

Lịch đại biến, trong một đêm Nam Bác Thao như già đi mười tuổi.

Mà Mạc Yên và Nam Tinh trải qua gần một năm cố gắng cũng thành công ngồi lên ghế lớn nhất của nhà họ Nam.

Nam Bác Thao chính thức tuyên bố với gia tộc ông sẽ ẩn lui một nửa. Mạc Yên sẽ thay thế cho ông, trở thành phó chủ tịch của Nam thị.

Ngày đó, Nam Bác Thao kêu Mạc Yên vào trong thư phòng, giao cho cô một bản kế hoạch, “Yên nhi, con xem cái này một chút, con có cảm thấy bản kế hoạch này có thể thực hiện được không?”

Mạc Yên mở bản kế hoạch ra, vừa nhìn vào tiêu đề liền kinh ngạc nhíu mi, “Tiền quân vào vùng đất công nghiệp quân sự của Trung Quốc?”

Nam Bác Thao gật đầu, cười nói, “Con nhìn xuống chút nữa, người thiết kế bản kế hoạch và công nghiệp quân sự này là ai?”

Mạc Yên không lên tiếng, lẳng lặng nhìn xuống bản kế hoạch. Lúc thấy được người ký tên thì thấy buồn cười, ánh mắt cô cố tình nhìn ra bên ngoài, rồi lại làm như dự liệu, “Đứa nhỏ Nam Tinh này, cho nên trước đó đều không tiết lộ cho con biết, khó trách con luôn nói không biết đứa nhỏ này làm gì mà cả ngày bận rộn đến không thấy bóng dáng, cũng không biết nó kinh doanh cái gì, hỏi nó thì nó lại thần bí như vậy, rốt cuộc nó lại bận rộn vì cái này. Ba, ba cảm thấy kế hoạch này của Nam Tinh như thế nào?”

Nam Bác Thao mang theo một chút cảm thán, lại có chút tự hào cười nói, “Đứa nhỏ Nam Tinh này thật sự là thiên tài trong thiên tài! Nói thật thì lúc ba vừa mới thấy kế hoạch này và bản thiết kế công nghiệp quân sự, ba đã rất chấn động! Một bản kế hoạch tỉ mỉ như vậy, một bản thiết kế thiên tài như vậy, ai có thể tưởng tượng nó lại được làm ra từ tay của một đứa nhỏ chín tuổi. Mấy hôm trước chẳng qua ba chỉ lấy phần thiết kế công nghiệp quân sự này của Nam Tinh đưa ra ngoài, quân đội của các quốc gia như Mỹ, Anh, Ý và Trung Quốc lập tức chú ý, và có phản ứng rất nhanh. Bọn họ hy vọng có thể thảo luận bước kế tiếp của bản hợp đồng với chúng ta.”

Nói tới đây, Nam Bác Thao nghiêm sắc mặt, mang theo vài phần nghiêm túc nói, “Yên nhi, đứa nhỏ Nam Tinh có thể thiết kế ra những vũ khí như thế này, chẳng những lực sát thương rất mạnh, hơn nữa lại tiết kiệm năng lượng với hiệu quả cao. Đặc biệt có một bộ có hệ thống phòng ngự hỏa tiễn rất mạnh mà ba còn chưa truyền ra ngoài, nếu truyền đi có thể làm cho quân giới càng thêm kinh ngạc. Nhưng theo ba phát ra ngoài những vũ khí kiểu mới này, hiện tại quân đội của các quốc gia đều đang chấn động thì đó là chuyện tốt. Một khi làm xong, nó sẽ nâng Nam thị của chúng ta lên một tầng ới, nhưng nếu như làm không tốt cũng sẽ mang đến những mối nguy hiểm đến tính mạng cho các con, các con cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đây là một cuộc chiến rất ác liệt.”

Mạc Yên gật đầu, “Con nghĩ nếu như Nam Tinh đã đặt bản kế hoạch này lên bàn của ba, thì đứa nhỏ này cũng đã suy tính tới phương diện này. Dù sao những vũ khí tân tiến như vậy thì bất cứ quốc gia nào cũng phải kiêng kỵ.”

”Đúng vậy! Ba chỉ muốn nhắc nhở con, nhưng đây cũng là một cơ hội tốt cho Nam thị, cho nên ba muốn con đại diện Nam thị trở về nước một chuyến, cùng quân đội của Trung Quốc bàn bạc trước một chút, sau đó chúng ta lại bàn tới vấn đề phía dưới. Về phần những người của Mỹ, thì cứ để ba ứng phó.”

Đại diện Nam thị trở về nước bàn bạc?

Mạc Yên run sợ, rốt cuộc phải về sao?

Trung Quốc có người thân mà cô vô cùng yêu thương, nhưng cũng có người mà cô bất ngờ phải nói tạm biệt.

Cuộc sống đã bị cô gắt gao phong bế ở trong góc tối cuối cùng cũng phải mở ra sao?

Mạc Yên đột nhiên cảm giác tay chân có chút lạnh như băng, trong lòng có vui vẻ, có kích động, có mong đợi, và cũng có một loại sợ hãi khi gần quê hương.

Nam Bác Thao thấy sắc mặt của Mạc Yên không tốt lắm, ánh mắt thoáng qua một tia sáng tỏ, “Con bé ngốc, con còn chưa chuẩn bị tốt sao?”

Mạc Yên đã sớm nói chuyện của cô cho Nam Bắc Thao, ngoại trừ không có nói cô và Nam Bá Đông là vợ chồng khế ước ra thì những thứ khác cô đều nói cho ông nghe.

Nghe Nam Bắc Thao quan tâm hỏi, Mạc Yên cười, “Có chút sợ, nhưng mà chuyện gì nên tới thì con cũng sẽ không trốn tránh!”

51. Chương 51: Máu Thú Sấp Sôi Sục

Trung Quốc, hội nghị cao cấp của quân đội.

Thủ trưởng Nhất Hào mặc một thân quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở trên ghế chủ trì. Cả người ông tản mát ra khí thế nghiêm túc và sắc bén làm cho những lão tướng quân có mặt ở nơi đây cũng phải sinh lòng kính sợ.

Ngồi ở phía dưới hai bên trái và phải của Thủ trưởng Nhất Hào là Thủ trưởng Nhị Hào và Tổng tham mưu trưởng của quân đội. Đi xuống chút nữa là thứ tự vị trí chỗ ngồi của tám lão tướng chính phủ của quân đội, xuống nữa là bảy Tổng tư lệnh của quân khu, sở trưởng của sở viện nghiên cứu quân sự, cùng với người chuyên trách về quân sự. Nếu có người thấy một phòng toàn là màu ô-liu với quân hàm sao đỏ sáng long lanh, thì nó phát sáng đến chói mắt, phát sáng đến rực rỡ.

Tần Kiến Quốc thân là Tổng tư lệnh của quân khu tự nhiên cũng đứng trong hàng đó.

Ánh mắt sắc bén của Thủ trưởng Nhất Hào nhìn xung quanh mọi người một cái, thấy mọi người đã đông đủ, liền quay đầu nhìn phụ tá Thường Hoà của mình và gật đầu.

Thường Hoà che miệng ho một tiếng, sau khi hắng giọng, dùng giọng nói không nhanh không chậm tình tường giải thích, “Xin chào các vị thủ trưởng! Hôm nay đặc biệt mở hội nghị này với chủ đề là: Vào mấy ngày trước tổng bộ của tập đoàn Nam thị ở nước Anh, Luân Đôn, đã công bố kết quả phát minh của hai vũ khí công nghiệp quân sự đủ để làm khiếp sợ thế giới, một là tên lửa đường dài, hai là hệ thống phòng ngự Reda trên cao. Nghe nói đây chỉ là kết quả của hai phát minh công nghiệp quân sự nhỏ của Nam thị, trong tay họ còn nắm giữ nhiều kiểu vũ khí trang bị mới. Hiện tại, Nam thị đang chiêu mộ bạn hợp tác từ khắp thế giới. Bởi vì gốc của gia tộc Nam thị là người Hoa, nên sau khi chúng ta nhanh chóng phái người đi giao thiệp với họ thì chủ tịch Nam Bắc Thao của bọn họ đã có một câu trả lời rất hữu nghị, đồng ý tạm thời không hiệp đàm với những quốc gia khác. Với điều kiện trên, họ ưu tiên cho sự hợp tác với Trung Quốc.”

“Chờ một chút.”

Thủ trưởng Nhị Hào luôn nổi tiếng là người cẩn thận, và sau khi nghe Thường Hoà giải thích, ông là người đầu tiên đưa ra nghi vấn, “Tôi có một điều thắc mắc, công trình tên lửa được nước ta tạo ra cũng đã dẫn đầu thế giới, so với kiểu vũ khí mới của bọn họ độ chênh lệch có xa lắm không, có đáng giá để chúng ta phải bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy để mua không?”

Thường Hoà khẽ mỉm cười, “Cái này thì xin mời Sở trưởng Bàng giải thích một chút.”

Sở trưởng Bàng Hạo Hạo của sở viện nghiên cứu khoa học kỹ thuật quân sự là một lão già gần bảy mươi tuổi. Ông là một lão già chính trực vui đầu vào nghiên cứu, căn bản ông nên về hưu, nhưng cấp trên không chịu thả người, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đảm nhiệm chức sở trưởng sở viện nghiên cứu quân sự này. Mặc dù giữ lại làm không phải là chủ ý của ông, nhưng ông sẽ kiên trì, Bàng lão đầu ông sẽ không thoả hiệp.

Lúc vừa nghe Thường Hoà gọi tên mình, Bàng Hạo Hạo ngay lập tức nói rõ, “Nam thị đã công bố ra ngoài bản thiết kế và số liệu liên quan để tham khảo. Lần công bố trước của Nam thị, tôi đã cùng hai nhóm chuyên trách của khu vực kiểm tra qua, số liệu của bọn họ hoàn toàn chính xác, không có sai sót, hơn nữa với dự đoán đánh giá ban đầu của chúng tôi, nếu Nam thị thật sự có thể sản xuất ra phần thiết kế này, ít nhất nó có thể dẫn đầu hơn hai mươi năm so với công trình khoa học kỹ thuật bây giờ của chúng ta.”

“Hí—” Tất cả mọi người đều phải hít một hơi.

Hai mươi năm, đây là khái niệm gì đây? Hai mươi năm sau sợ rằng cả thế giới này đều thay đổi thành bộ dáng khác rồi.

Thủ trưởng Nhị Hào cau mày, “Lão Bàng, ông có phải quá khoa trương hay không? Theo như tôi biết, ở phương diện công nghiệp quân sự tập đoàn Nam thị bọn họ luôn không am hiểu, như thế nào bọn họ lại đột nhiên làm ra được thiết bị vũ trang vượt quá hai năm mươi năm đây?”

Sắc mặt của Bàng Hạo Hạo trầm xuống, “Thủ trưởng Nhị Hào, tập đoàn Nam thị làm như thế nào thì tôi không rõ, nhưng số liệu của bản thiết kế này là cả toàn bộ nòng cốt của sự viện nghiên cứu của chúng ta đã trải qua kiểm tra tỉ mỉ mới đưa ra kết luận. Ông có thể không tin lời của tôi, nhưng cũng phải tin kết quả nghiên cứu của nhóm ở sự viện quân sự của chúng ta nghiêm túc làm ra chứ.”

Thủ trưởng Nhị Hào bị Bàng lão đầu mĩa mai như vậy, nhất thời cảm giác không xuống đài được, lại không có cách nào phản bác lại lời nói của Bàng Hạo Hạo, chỉ có thể đen mặt ngồi ở đó không nói lời nào.

Thấy cuộc họp tẻ nhạt, Thủ trưởng Nhất Hào ho nhẹ một tiếng, “Những đồng chí khác còn có những thắc mắc và ý kiến gì nữa không?”

Lần này không có ai lên tiếng.

Đôi mắt đông lạnh như băng của Thủ trưởng Nhất Hào một lần nữa đảo qua trên người của các lão tướng, “Tốt lắm, kế tiếp tôi muốn nói vài câu! Sở viện nghiên cứu quân sự ở bên kia đã xác nhận qua độ chính xác của bản vẽ và có thể dùng được. Vài ngày sau, người đại diện của Nam thị sẽ sang đây gặp mặt và theo chúng ta hiệp đàm. Nam thị ở bên kia đã xác định rõ ràng yêu cầu của mình, họ muốn chúng ta phải bảo đảm an toàn cho đại diện của họ khi ở Trung Quốc. Hiệp đàm hợp tác lần này với Nam thị, có thể một lần nữa nâng cao hạng mục công việc quan trọng của lực lượng quân sự ở nước ta, chuyện này của chúng ta phải liệt vào chuyện đại sự. Tôi không hy vọng sẽ xảy ra bất cứ sai lầm nào trong chuyện lần này.”

“Tần Kiến Quốc!”

Tần Kiến Quốc vừa nghe đến tên mình, lập tức đứng thẳng dậy, “Có!”

Thủ trưởng Nhất Hào lấy giọng nói vô cùng nghiêm túc nói, “Cậu là Tổng tư lệnh của quân khu, nhiệm vụ bảo vệ cho đại diện của Nam thị lần này giao cho cậu. Nếu như trong lúc hiệp đàm mà đại diện của Nam thị xảy ra bất cứ chuyện gì thì tôi sẽ hỏi cậu!”

Tần Kiến Quốc làm một cái quân lễ, “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Cuối cùng Thủ trưởng Nhất Hào liếc mọi người một lần, “Chú ý giữ bí mật, tan họp!”

Nói xong, Nhất Hào dẫn đầu đứng dậy, lúc đi qua bên cạnh của Tần Kiến Quốc, ông lại nói một câu, “Đồng chí Kiến Quốc, tới phòng làm việc của tôi một chút.”

Vừa đặt mông ngồi, Tần Kiến Quốc liền nghe Nhất Hào nói, thân thể lập tức như đạn trong súng bắn thẳng ra, nhanh nhẹn ứng tiếng, “Rõ!”

Lúc những người thấy Tần Kiến Quốc như vậy thì sắc mặt mọi người đen tối không rõ, có hâm mộ, có ghen tỵ, có lạnh lẽo cười, có mặt thì không biểu cảm sâu không lường được.

Tần Kiến Quốc cũng lười trông nom những người đó nghĩ như thế nào, quân giới và chính trị viên đều như nhau, ngoài trừ xem trọng thành tích chiến công ra, cũng phải chú trọng tâm cơ. Hôm nay Lý Băng của nhà Thủ trưởng Nhất Hào thích Thiên Nham, ông cũng vì vậy là được phó thác trách nhiệm quan trọng này. Nhưng theo như tính tình quật cường này của thằng bé Thiên Nham thì chuyện này thật đúng là không thể nói tốt hay xấu được.

Ông nhắm mắt theo đuôi ở phía sau Thủ trưởng Nhất Hào, đi theo ông ta vào phòng làm việc.

Sau khi Thường Hoà mời nước trà xong rồi liền lui ra, sắc mặt của Nhất Hào mới chậm rãi hạ xuống, giọng nói lúc nói chuyện cũng âm áp mềm dịu đi nhiều, “Kiến Quốc, cậu đối với nhiệm vụ lần này có ý kiến hay yêu cầu gì thì cứ nói ra, tôi sẽ cân nhắc một chút.”

~~Truyện được Á bì edit và đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn

~~Tần Kiến Quốc suy tư một chút rồi nói, “Tôi muốn áp dụng biện pháp bảo vệ một sáng một tối, để ngừa chuyện bất trắc.”

Nhất Hào nhú mày, “Thế nào là phương pháp một sáng một tối?”

Tần Kiến Quốc nhìn thẳng Nhất Hào nói, “Mình công khai phái một đội đi bảo vệ, còn ở sau lưng mình có thể phái đội ở bên kia của Thiên Nham bí mật bảo vệ. Hai bên bắt tay vào làm tương đối đáng tin hơn.”

Nhất Hào gật đầu, “Tốt, cậu trở về thương lượng với Thiên Nham một chút, gửi toàn bộ bản báo cáo tới cho tôi xem.”

“Dạ!”

Khi Tần Kiến Quốc đứng lên muốn đi, lại nghe Nhất Hào ở nơi này nói, “Đúng rồi, Kiến Quốc, cậu cũng nên nói với Thiên Nham đừng quá vội vàng về sự nghiệp, có rảnh rỗi thì đi chơi với Lý Băng.”

Thân thể Tần Kiến Quốc cứng đờ, nhưng vẫn cung kính trả lời, “Tôi sẽ nói với nó.”

~~Truyện được Á bì edit và đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn

~~Ra khỏi nhà lầu Trung Hải Nam, Tần Kiến Quốc cũng không có trở về quân đội, ngay lập tức gọi điện cho Tần Thiên Nham, hẹn anh ra ngoài nói chuyện.

Rất nhanh hai cha con ngồi mặt đối mặt trong một quán trà lâu đời, vừa thưởng thức trà, vừa thương lượng về chi tiết của kế hoạch.

Lúc hai người vẫn còn đang thương lượng thì lúc này cũng có một chiếc máy bay bay thẳng từ nước Anh, Luân Đôn về thủ đô, nó chậm rãi đáp xuống sân bay ở thủ đô dành cho trực thăng.

Một cặp mẹ con mặc trang phục thể thao, mẹ thì xinh đẹp còn con thì rất đẹp trai, cùng nắm tay nhau bước ra khỏi trực thăng.

52. Chương 52: Ai Sợ Ai Vui

Anh nhỏ đẹp trai ngẩng đầu nhìn người mẹ đẹp đến tận cùng của nó, mặt nhỏ lạnh đẹp trai bình thường giờ hiện ra nụ cười buồn bã, “Mẹ, nếu như bọn họ phát hiện chúng ta đến trước dự định, bọn họ nhất định sẽ uống phí thời gian chuẩn bị, có phải rất thất vọng hay không?”

Mạc Yên cười với Nam Tinh, “Đã mấy năm rồi mẹ mới trở về, hơn nữa còn có thể nói là âm thầm về làng, cho dù thế nào cũng phải cho bọn họ một niềm vui bất ngờ chứ?”

Mạc Yên nâng lên khuôn mặt trắng sáng tỉ mỉ của mình, ngược mắt nhìn vùng trời đã từng nuôi dưỡng cô, tất cả dường như rất xa lạ mà cũng rất quen thuộc, tâm tình cũng rất mừng rỡ mà cũng rất đau khổ. Trong lúc nhất thời cô chỉ cảm thấy ruột mềm trăm mối, tâm sự của mình không có chỗ để kể.

Mặc dù cô không có trở về nhiều, nhưng có rất nhiều chuyện đều có người nói cho cô biết.

Lúc bọn họ vừa xách hành lý ra thì thấy một người đàn ông cả người toàn khí lạnh mạo hiểm với khuôn mặt xuất chúng tiến lên chỗ bọn họ.

“Yên nhi...”

Mạc Yên vừa thấy anh, trong nháy mắt đôi mắt đã ẩm ướt, giang rộng hai tay nhào đến anh, “Anh Hàn.”

Mạc Hàn chính là người thân duy nhất mà cô liên lạc trong mấy năm qua.

Mạc Hàn giang rộng hai tay ôm cô thật chặt vào trong ngực, đưa tay khê vuốt ve đầu của cô, vành mắt cũng đỏ, “Con bé ngốc nhẩn tâm này, không trở về nhiều năm như vậy, thật đáng đánh vào lòng của em!”

Bị bọn họ xem nhẹ Nam Tinh ở bên cạnh đảo cặp mắt trắng dã, rất bất mãn kéo ống tay áo của Mạc Yên, “Mẹ, thật sự có rất nhiều người đang nhìn các người đấy, còn kém chút nữa là họ xem chúng ta thành đoàn xiếc khi đang đùa giỡn rồi.”

Bị lời nói này của Nam Tinh làm kích động, Mạc Yên và Mạc Hàn lập tức buông nhau ra, vừa nhìn lại quả nhiên thấy có rất nhiều người đang nhìn bọn họ.

Hai tròng mắt của Mạc Hàn nhú lại, ánh mắt sắc bén quét nhìn bốn phía, trong đôi đồng tử lạnh lẽo rõ ràng mang theo ý vị cảnh cáo, làm cho những người đang nhìn Mạc Yên si mê hoặc người của anh lập tức cả kinh, nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác, không dám nhìn bọn họ lâu hơn một chút.

Mạc Yên thấy một màn như vậy, nhẹ nhàng cười nói, “Anh Hàn, công lực dọa người của anh lại có tiến bộ rồi!”

Mạc Hàn là người cũng như tên, rõ ràng chú hai và thím hai là người có tính tình tốt, nhưng lại cố ý sinh ra một đứa con trai mặt than. Từ nhỏ đến lớn giận dữ hay vui vẻ mặt đều không đổi sắc như vậy, đối với người cũng đều không đổi sắc mặt. Nhưng hết lần này đến lần khác anh lại đau lòng vì Mạc Yên, cũng chính vì vậy mà Mạc Yên dám dựa vào, cũng tại lúc đó cô mới dám nói ra yêu cầu gần như vô lý như vậy với anh.

Che giấu chân tướng, lựa chọn bỏ mạng, loại lựa chọn này đối với thân phận của Mạc Hàn mà nói thì cho dù sau đó anh có giải thích như thế nào, nếu như thật sự muốn truy cứu, thì trên nguyên tắc anh đã phạm vào một loại sai lầm.

Nhưng khi anh nhìn thấy đáy mắt tuyệt vọng và bi thương của Mạc Yên, anh thật sự không có cách nào thờ ơ. Vì vậy anh tình nguyện đeo trên lưng tất cả tội danh, anh vẫn muốn thành toàn ông muốn ở trong lòng của cô.

May mắn là những năm này mặc dù Mạc Yên không có liên lạc với người nhà, nhưng cô vẫn luôn báo bình an với anh. Cho dù không nhiều lần, nhưng cũng đủ làm cho anh được an ủi.

Mạc Yên chính là đứa con gái mà làm trong lòng của cả nhà họ Mạc đều đau thương.

Có lúc Mạc Hàn sẽ nghĩ nếu như anh không phải là anh họ thì thật tốt biết bao. Nếu như không phải là anh họ của cô thì anh có thể đoạt lấy cô, đúng lý hợp tình ôm cô vào trong ngực, dụng tâm che chở cho đoá hoa xinh đẹp là cô thật tốt.

Chỉ tiếc, máu của bọn họ lại giống nhau, đã sớm định sẵn bọn họ không thể hoà hợp giao nhau.

Không thể không nói, trong lòng của Mạc Hàn từng có tiếc nuối, nhưng nghĩ lại nó cũng có một loại vui mừng khác, làm anh họ như anh, bất kể lúc nào cũng có thể đường đường chính chính đứng ở trước mặt của cô, còn có thể quan minh chính đại dạy dỗ những người đàn ông đối xử không tốt với cô.

Ví dụ như Tần Thiên Nham, khi anh ta từ Tam Giác Vàng trở về, liền bị anh hung hăng dạy dỗ ột trận.

Chỉ tiếc, lúc đó Tần Thiên Nham lại không có một chút ý chí chiến đấu. Mặc dù bị anh đánh đến gần tàn phế nhưng anh ta lại không đánh trả, làm cho Mạc Hàn cảm thấy đánh như vậy cũng không vui.

Hôm nay Mạc Hàn đến đón cô bằng chiếc Audi, trên đường đi anh nhìn vào kính thấy Mạc Yên ở ghế sau, lại hỏi cô để xác nhận lại một lần nữa, “Yên nhi, em thật không về nhà sao?”

Mạc Yên khẽ lên tiếng, “Dạ, bây giờ không phải lúc để trở về, trở về sớm sợ sẽ liên lụy đến bọn họ. Dù sao giờ em cũng đã trở về, cũng không kém ngày gặp là bao nhiêu. Chờ sau khi dự xong yến tiệc vào ngày mai, em sẽ tìm cơ hội về nhà.”

“Vậy chuyện thân phận của em...” Mạc Hàn có chút bận tâm.

Mạc Yên cười cười, khoé môi có chút mất mát và bi thương, “Bây giờ em là vợ của Nam Bá Đông của tập đoàn Nam thị, là con gái nuôi của Nam Bắc Thao, em tên là Nam Yên!”

Đáy mắt của Mạc Hàn thoáng qua một tia thương tiếc, suy nghĩ một chút vẫn quyết định hỏi nhiều hơn một câu, “Vậy Tần Thiên Nham phải làm sao bây giờ? Anh ta vẫn chưa lập gia đình đấy.”

Mạc Yên nhẹ hừ nói, “Anh ta như thế nào thì có quan hệ gì đến em, Mạc Yên đã chết, không phải sao? Bây giờ em là Nam Yên, đã không phải là Mạc Yên nữa rồi.”

“Yên nhi...” Mạc Hàn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng chỉ khẽ thở dài một tiếng, lặng lẽ lái xe.

Cuối cùng xe Audi dừng trước cửa một cao ốc năm tầng bình thường tại một vùng lân cận của cực quốc an. Mặc dù ngoài mặt thoạt nhìn không gây chú ý, nhưng ngay cả cửa chính cũng phải có thể điện tử của Mạc Hàn phốt qua mới có thể dẫn bọn họ vào trong. Bên trong như trời với đất so với bên ngoài, giấu các loại thiết bị công nghệ cao ở nơi tầm thường như vậy mới càng an toàn.

Mạc Yên và Mạc Hàn vào một phòng ở tầng cao nhất, màu chính là vàng nhạt hợp với màu xanh biếc của cây cối và trang vẽ hoa cỏ của Trung Quốc, rõ ràng đã có người bố trí rất công phu, mặc dù thiếu đi một chút khí người, nhưng cũng rất ấm áp.

Mạc Hàn giải thích một chút, “Nơi này là phòng tiếp khách mà chúng ta đặc biệt bố trí một chút cho các nhân viên quan trọng, tuy nói điều kiện không gọi là tốt nhất, nhưng nếu so với độ an toàn trong khách sạn thì tuyệt đối cao hơn rất nhiều, các người ở chỗ này, anh cũng yên tâm hơn một chút.”

Mạc Yên ôm Mạc Hàn, hôn một cái lên trên gò má anh, “Anh họ, cảm ơn anh!”

Mạc Hàn cứng chịu ngắt mũi cô, “Nếu như bị Mạc Hà biết anh đã làm nhiều chuyện gạt anh ta như vậy, anh ta không phải chặt anh thành tám khúc sao.”

“Không có sao, có em bảo vệ anh mà!” Mạc Yên vỗ ngực một cái, sau đó sắc mặt lại ảm đạm xuống, “Nhưng mà, những năm này thật làm bọn họ khổ rồi, anh nói xem nếu như bọn họ biết em còn sống, có thể tha lỗi cho em hay không?”

Sắc mặt của Mạc Hàn kìm lại, đáy mắt lại là đau lòng, “Con bé ngốc, có tin tức gì còn tốt hơn tin tức em còn sống chứ. Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, các người cũng đã ngồi trên máy bay lâu như vậy, nhanh tắm rửa một chút rồi anh mang mọi người đi kiểm chút gì để ăn.”

Mạc Yên ngồi co quắp ở trên ghế sa lon, giọng yếu ớt nói, “Thôi đi, gọi bọn họ mang đồ ăn tối đây đi, ngày mai chúng ta ra ngoài ăn, hôm nay ngồi nhiều đến thất lưng đều đau, hiện tại em chỉ muốn tắm rửa, ăn thật no rồi ngủ một giấc ngon, ngày mai còn tham gia yến tiệc nữa.”

“Được rồi, vậy các người nhanh đi tắm đi, anh sẽ cho người đi làm đồ ăn.” Mạc Hàn móc điện thoại ra, lại hỏi, “Em muốn ăn gì?” Đồ ăn Trung Quốc hay đồ ăn Tây? Thôi quên đi, để anh lái xe đi tùy ý mua cho các người ăn, các người nhanh đi tắm đi!”

Mạc Hàn nói xong, cầm lấy chìa khoá đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng cao lớn và trầm ổn của Mạc Hàn đi ra ngoài, Mạc Yên thở phào một hơi, cảm giác có người ở bên cạnh quan tâm che chở thật là tốt.

Khoé mắt cô thoáng nhìn thì phát hiện Nam Tinh lộ ra gương mặt rất thối, tức giận nhìn chằm chằm cô.

Mạc Yên thấy buồn cười, vội vàng đi tới, “Sao rồi? Đang tốt đẹp thì tức cái gì?”

Nam Tinh dẹp cái miệng nhỏ nhắn lên án cô, “Mẹ, sau khi mẹ trở về thì chỉ quan tâm nói chuyện với cậu Mạc Hàn, mẹ không chú ý tới con!”

“Có sao?” Mạc Yên thật vô tội nghiêng đầu, sau đó cúi đầu xuống ôm bé và hôn bé một cái, cười nói, “Được rồi! Mẹ sai rồi, mẹ thật xin lỗi con!”

Thấy cô ngoan ngoãn nhận sai, Nam Tinh cũng không so đo. Bé lại đột nhiên bưng lấy mặt cô, vẽ mặt thành thật nói, “Mẹ, ngày mai có người muốn theo chúng ta cùng nhau đi dự tiệc đấy! Lễ phục và trang sức để mẹ tham gia yến tiệc đều đã chuẩn bị tốt hết rồi. Mẹ hãy nghe cho kỹ đây, bạn trai ngày mai của mẹ chính là người đó có biết hay không?”

Mạc Yên mở trừng hai mắt, “Người nào? Thần bí như vậy?”

Nam Tinh cười đến mặt mũi cong cong, “Đến lúc đó mẹ sẽ biết, mẹ sẽ cảm thấy rất vui mừng.”

53. Chương 53: Sự Kích Thích Của Yến Tiệc

Điều Ngự Đài*, khách sạn Quốc Tân.

*Senkaku Island hay còn gọi là Diaoyudao Island.

Là khách sạn của Trung Quốc thường được dùng để chiêu đãi khách nước ngoài và những nhân vật quan trọng cực kỳ nổi tiếng. Nó không được mở cửa, chỉ cho phép tiếp đãi những hoạt động bên ngoài với những quốc gia khác hoặc những hoạt động của nhân viên nội bộ nước mình.

Cảnh vật xung quanh nơi này nổi danh là rất tốt, thanh tịnh, đẹp và thú vị, trăm hoa đua nở, có nước chảy qua cầu đá, xung quanh hồ được xây một toà lầu mười tám tầng, ở trên nóc còn có sân bay, rường cột chạm trổ, không mang theo một chút phong cách nồng đậm của Trung Quốc, đứng kiêu ngạo đối với những lãnh đạo và nhân vật quan trọng của các quốc gia khác tới nơi này, toát lên sự hoàn mỹ và uyển chuyển tỉ mỉ của kiến trúc phương Đông.

Hôm nay, khách sạn Quốc Tân sẽ có buổi yến tiệc vô cùng quan trọng được cử hành ở chỗ này để nghênh đón, người đứng ra tổ chức là quân đoàn. Tin tức này vừa ra, ngay sau khi người của mọi tầng lớp nghe tin thì liền hành động, muốn tìm hiểu một tấm thiệp để tham gia yến tiệc.

Chỉ tiếc, từng người đến cầu xin đều bị những người liên quan biết chuyện báo lại rằng họ cũng không biết rõ, chỉ nói buổi yến tiệc được tổ chức vì để tiếp đón một vị khách quý từ nước ngoài, không phải là người giàu có ở trong thủ đô đâu, nên không thể mời người ngoài được.

Buổi yến tiệc được quyết định bắt đầu vào sáu giờ năm mươi phút, nhưng vào năm giờ rưỡi thì đã có lần lượt mấy người lái xe đắt tiền tới, dưới sự hướng dẫn lễ phép của người bồi bàn, họ cũng đã ưu nhã tiến vào hội trường, vừa tán gẫu, vừa chờ đợi khách quý tới.

Dần dần, người trong hội trường càng ngày càng nhiều.

Gần sáu rưỡi, mắt thấy yến tiệc sắp bắt đầu để hoan nghênh nhận vật chính—đại diện của Nam thị, nhưng đại diện của Nam thị lại không thấy đâu.

Làm người tổ chức có chút lo lắng, nhưng nhân vật của Nam thị lại rất thần bí. Bọn họ đã chuẩn bị xong hết các hoạt động để tiếp đãi, nhưng tất cả đều rơi vào khoảng không, khi đến giờ vẫn không thấy mặt của đại diện của Nam thị.

Mỗi lần đều là Nam thị chủ động liên lạc, nên giờ làm cho người phụ trách an toàn là Tần Kiến Quốc và người phụ trách tiếp đãi là Thôi Khai Bình cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng càng như vậy lại càng làm cho nhiều người tò mò hơn, hiểu kỳ không biết đại diện của Nam thị là người như thế nào, lại dám làm ra vẻ như vậy, lại đối xử kiêu ngạo như vậy với nhân viên tổ chức từ quân đoàn.

Khi hai chiếc Hummer quân sự dẫn đường ở phía trước, ba chiếc Mercedes-Benz chống đạn chạy phía sau, bảo vệ ột chiếc Cadillac chống đạn dài bảy thước chậm rãi chạy vào cửa chính của khách sạn Quốc Tân, vốn đã canh giữ ở cửa của hội trường của quân đoàn từ sớm nên khi vừa nhận được tin tức, tất cả lập tức đi nhanh tới cửa chào đón.

Thân là người phụ trách an toàn cho đại diện của Nam thị, vẻ mặt của Tần Kiến Quốc càng thêm nghiêm túc, dùng toàn bộ tinh thần để đề phòng, lấy ra bộ đàm, hạ lệnh cho toàn bộ nhân viên cảnh vệ tiến vào trạng thái đề phòng cấp một, đề cao cảnh giác, muốn cho tất cả chuyện ngoài ý muốn không xảy ra.

Lúc chiếc Cadillac dừng lại ở trước cửa hội trường, có một người đàn ông bước xuống từ phía trước cửa xe Hummer, nhanh chóng chạy vòng ra bên hông, mở cửa ghế xe ở phía sau.

Bước xuống là một người đàn ông mặc một bộ đồ tây màu đen thủ công được làm từ Italy.

Vóc người của anh ấy rất cao, có khuôn mặt lai, còn có khí thế tôn quý bất phàm, tuấn tú như thiên thần, nhưng cũng có sự lạnh nhạt và kiên nghị.

Một đôi mắt sâu màu xanh như biển lạnh lẽo như muốn đâm vào người, đôi môi mím chặt, trang trọng làm cho người ta cảm giác không khí đang ấm nhưng có anh ấy thì nhiệt độ lại giảm đi.

Tần Kiến Quốc vừa nhìn thấy anh ấy, tâm liền “Đông” một cái nhảy loạn.

Nam Bá Đông, như thế nào lại là cậu ta?

Cậu ta không phải đã chết rồi sao? Như thế nào mới chớp mắt đã trở thành đại diện của Nam thị?

Đại diện của Nam thị không phải nói là một người phụ nữ tên là Nam Yên sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi? Mạng lưới tình báo của Trung Quốc bọn họ tại sao lại không điều tra rõ những chuyện như thế này? Khó trách trước đó người của tổ tình báo nói rằng họ cảm giác có người đang cố ý hay vô tình ngăn cản bọn họ điều tra về tài liệu liên quan đến nhân viên ở Nam thị, thì ra là thế này!

Tập đoàn Nam thị này, chẳng lẽ là làm ăn giữa hai giới hắc bạch sao?

Khó trách bọn họ lại có vũ khí tinh vi như vậy! Như vậy Nam thị đã vượt qua mong muốn mà họ đã đặt ra, vốn cho rằng họ chẳng qua chỉ là một đuôi cá lớn, giờ nhìn lại Nam thị là một con cá sấu lớn nha. Nếu như không cẩn thận thì bọn họ sẽ bị gặm đến một mảnh vụn cũng không còn.

Lúc tâm của Tần Kiến Quốc đang lo lắng thì chuyện càng làm ông thêm đả kích lại xuất hiện.

Nam Bá Đông cẩn thận dắt tay một người phụ nữ phương Đông xinh đẹp như tiên nữ xuống bằng phương thức hoàn mỹ không tỳ vết, ưu nhã xuất hiện ở trước mặt của mọi người.

Người xinh đẹp này làm tất cả mọi người trợn mắt to lên nhìn.

Mạc Yên? Thật sự là Mạc Yên sao?

Nhất thời Tần Kiến Quốc cảm giác như bị đánh một đòn nghiêm trọng, ánh sáng trước mắt chớp tắt, ngay cả thân thể vẫn đang đứng thẳng tắp cũng đều lung lay mấy lần, dọa nhân viên cảnh vệ đứng bên cạnh ông phải bước lên hỏi, “Thủ trưởng, ngài không sao chứ?”

“Tôi không sao?” Tần Kiến Quốc khoát tay áo.

Ông cố gắng ổn định tâm thần của mình, cùng tiếp đãi quân ủy ở khắp nơi với Thôi Khai Bình.

Thôi Khai Bình đã gần sáu mươi tuổi, nhưng mặt được bảo dưỡng nên nhìn chỉ cỡ hơn bốn mươi, trên mặt luôn nở nụ cười nhìn rất có phúc khí. Ở trước mặt ông, bạn sẽ cảm giác như mình đang đứng trước mặt của Phật Tổ Như Lai tôn kính ở Tây Thiên.

“Nam tiên sinh, Nam thái thái, hoan nghênh các vị quang lâm đến Trung Quốc, tôi thành thật hi vọng, các vị có thể đến vui vẻ, và càng vui vẻ hơn khi trở về.”

Vẻ mặt của Nam Bá Đông vẫn ngạo nghễ như vậy, vẻ mặt nhàn nhạt bắt tay cùng với ông, liền đưa mắt tới trên người của Tần Kiến Quốc, thì ánh mắt liền u tối đến mấy phần.

Tần Kiến Quốc là người như thế nào? Trong lòng của anh tự nhiên rất rõ ràng.

Lúc nhìn thấy đáy mắt của Tần Kiến Quốc thoáng qua một tia kính sợ, thì anh cũng biết trận đánh này đối với anh hay với Mạc Yên mà nói đều là một trận khiêu chiến lớn.

Tần Kiến Quốc sẽ làm gì? Tần Thiên Nham...sẽ phản ứng ra sao?

Anh thật sự mong đợi sự phản kích của bọn họ! Nhưng mà còn Mạc Yên...

Ánh mắt của Nam Bá Đông cúi nhìn người phụ nữ ở bên cạnh vẫn luôn chiếm lấy cả trái tim và linh hồn của anh, tưởng rằng sẽ nhìn thấy chút gì đó đặc biệt ở trên mặt cô, rốt cuộc lại không có! Không có gì cả!

Vẻ mặt của Mạc Yên rất bình tĩnh, cười mỉm cũng rất hoàn mỹ, thoát nhìn cảm giác rất tự nhiên và tùy ý như lần đầu tiên gặp người lạ.

Nhưng bởi vì quá hoàn mỹ, nên trái lại tiết lộ toàn bộ tâm tình của cô.

Anh rất hiểu rõ cô, lúc cô cảm thấy yếu ớt nhất, theo bản năng sẽ chuẩn bị ỉnh thật đầy đủ, làm cho người nhìn không chê vào đâu được. Nhưng thật ra đây chẳng qua là lớp mặt ngoài của cô, chỉ cần nhẹ nhàng đâm một cái, lớp nguy trang của cô sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Những người không biết cô, sẽ bị bề ngoài của cô lừa gạt.

Tựa như bây giờ lúc Tần Kiến Quốc nhìn thấy Mạc Yên thản nhiên tự tại như vậy, mắt của ông bắt đầu sinh ra hoài nghi.

Ông nghi ngờ Nam thái thái cao quý lạnh nhạt và xa cách như tiên ở trước mặt này có phải thật sự là cô con dâu Mạc Yên xinh đẹp của ông hay không? Hay là hai người chẳng qua chỉ tương tự nhau mà thôi?

Cho dù nội tâm của mình có cuộn cuộn như thế nào, ngoài mặt bọn họ vẫn phải lễ phép chào và hỏi thăm nhau. Sau đó trong lúc mọi người ủng hộ rầm rộ Nam Bá Đông và Mạc Yên bước vào trong hội trường.

Mọi người mới vừa ngồi xuống, người chủ trì liền tới mở màn, thời điểm vừa chính xác, không nhanh hay không chậm hơn một giây.

Tần Kiến Quốc tâm thần bất định nâng đôi mắt lợi hại nhìn quanh bốn phía, lúc không nhìn thấy bóng dáng của Tần Thiên Nham, ông không tự chủ được mà thở phào nhẹ nhõm một hơi.

54. Chương 54: Gặp Lại

Lúc này Tần Thiên Nham đang ở chỗ nào?

Lúc bọn người của Mạc Yên bước xuống xe Cadillac và tiến vào phòng yến tiệc của khách sạn Quốc Tân, đúng lúc anh đang nhận một cuộc gọi quan trọng, chờ anh nói chuyện xong, Mạc Yên và Nam Bá Đông đã nắm tay nhau bước vào hội trường, anh cũng đã bỏ lỡ mất màn quan trọng này.

Khi Tần Thiên Nham để điện thoại xuống, liền thấy vẻ mặt của Hàn Tiểu Trần khiếp sợ chạy như bay đến trước mặt anh, giọng nói tắc nghẹn nói, “Lão Đại, anh mau, mau, mau,...”

Thấy dáng vẻ của Hàn Tiểu Trần kích động đến nói không ra lời, Tần Thiên Nham khó được nhếch môi cười, “Có chuyện gì mà làm cho cậu kích động như vậy? Từ từ thở, rồi chậm rãi nói.”

Hàn Tiểu Trần hít thở sâu một cái, “Anh mau chạy vào hội trường nhìn xem một chút! Nhanh lên!”

Tần Thiên Nham cau mày, không hiểu nhìn anh, “Cậu muốn tôi nhìn cái gì đây hả?”

Một bên Hàn Tiểu Trần vừa dùng sức đẩy anh, vừa nói, “Anh vào nhìn thì biết ngay. Thiên Nham, tôi nói với anh, anh xem thì xem nhưng ngàn vạn lần không được kích động, nhất định phải bình tĩnh!”

“Cái gì chứ?” Tần Thiên Nham thấy buồn cười, “Xem cái bộ dáng thần bí này của cậu kìa, được rồi, hôm nay tôi sẽ cho cậu một chút mặt mũi, vào xem một chút!”

Hàn Tiểu Trần dùng một tay lôi anh, ý vị thâm trường nhìn anh nói, “Được tiện nghi lại còn ra vẻ, cậu sẽ rất cảm ơn tôi đấy!”

Tần Thiên Nham cười nhạt, không nói nữa, cùng anh ta đi tới hội trường.

Hai người đàn ông cao to đẹp trai cùng sóng vai đi vào hội trường, lập tức rước lấy vô số ánh mắt.

Tần Thiên Nham nâng lên cặp mắt lợi hại quét nhìn bốn phía.

Lúc có một gương mặt giống y đúc Mạc Yên đập vào mắt anh, Tần Thiên Nham liền bị sấm sét đánh một đòn nghiêm trọng, toàn bộ tâm thần chấn động, ngay cả hô hấp cũng muốn dừng lại.

Anh cứ như vậy đứng cách cô không xa, lẳng lặng nhìn cô, những chuyện xung quang cũng bị anh ngăn cách ở ngoài không gian. Lúc này trong mắt anh chỉ có cô!

Tần Thiên Nham gần như tham lam nhìn Mạc Yên, phong thái của cô, thần thái của cô, thật sự là Mạc Yên của anh!

Là Mạc Yên đã trở về!

Cô không có chết! Cô thật sự không có chết!

Tần Thiên Nham chỉ cảm thấy trái tim đập “Thùng thùng” vang lên, đôi mắt nóng lên, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, không nói ra được gì, chỉ có trái tim đã yên lặng như chết đi trong ba năm lại một lần nữa như được rót vào một trận sức sống mạnh mẽ. Anh được sống lại một lần nữa.

Đứng bên cạnh anh ấy là Hàn Tiểu Trần đã không có đoán sai về mặt của anh ấy. Nhìn thấy trên mặt của Tần Thiên Nham toàn là vui mừng và kích động, anh lại thở dài ở trong lòng.

Mấy năm này, không có ai có thể hiểu phương thức làm việc liều mạng của Tần Thiên Nham hơn anh. Tần Thiên Nham là đang dùng một loại phương thức tự ngược và muốn chết để hành hạ mình, nhưng cũng đã dùng phương thức đó để hoàn thành nhiệm vụ, đưa sự nghiệp của chính mình lên một tầm ới.

Mặc dù chính Hàn Tiểu Trần cũng đã từng thất bại trong chuyện tình cảm và hôn nhân, nhưng chuyện tình cảm của anh và Dịch Như lại là nguội lạnh sau tình yêu nồng cháy với nhau, sau đó mới chia tay trong hoà bình.

Nhưng Tần Thiên Nham thì lại khác, anh ấy và Mạc Yên lại như keo như sơn, chuyện tình yêu lại nồng nhiệt như vậy. Khi đó anh ấy cũng bị ép lựa chọn bắn chết Mạc Yên, nỗi thống khổ của Tần Thiên Nham, anh có thể hiểu và cũng có thể nhận thức.

Trong mấy ngày sau khi Mạc Yên mất đi, Tần Thiên Nham đau đớn một ngày lại một ngày chồng lên, thống khổ ngày càng sâu như kén tằm, bao vây anh ấy thật chắc ở bên trong, anh ấy vĩnh viễn không có cách nào thoát ra được.

Hiện tại tốt rồi, Mạc Yên đã trở về rồi!

Mặc dù anh không biết tại sao Mạc Yên lại thay đổi thân phận trở về, nhưng Hàn Tiểu Trần tin, chỉ cần cô chịu quay về, với sự ưu tú hơn người của Tần Thiên Nham, anh ấy nhất định sẽ cố gắng tranh thủ tình cơ hội kéo Mạc Yên trở về.

Ban đầu Mạc Yên yêu anh ấy như vậy, không nỡ rời xa anh ấy như vậy, nói vậy chắc cô cũng sẽ cho Thiên Nham một cơ hội chứ?

Nhìn thấy đầy mắt yêu say đắm si mê của Tần Thiên Nham, cùng với một cổ kiên cường nồng đậm, làm cho Hàn Tiểu Trần anh thật sự chân thành hi vọng, một đôi uyên ương số khổ này có thể khổ tận cam lai, trở thành thân thuộc, không bao giờ xa nhau nữa!

Tần Thiên Nham nhìn thấy sau khi người bên cạnh nói nhỏ một câu với Mạc Yên, cô như nhìn lướt qua chỗ anh, hoặc là cô cũng không nhìn thấy anh, tầm mắt trong một giây cũng không dừng lại, liền tùy ý nhìn xung quanh.

Ngay khi Tần Thiên Nham nhìn thấy ánh mắt của Mạc Yên, anh cả kinh run lên, cả lòng bàn tay cũng toát mồ hôi.

Khi anh thấy Mạc Yên đứng lên đi về phía nhà vệ sinh thì trong lòng căng thẳng, ngay sau đó cũng sải bước vội tới nhà vệ sinh.

Sau một giây nhìn thấy cô, anh vừa mừng rỡ như điên, trong lòng lại vội vàng khát khao cô. Hiện tại, anh sẽ lập tức gặp mặt Mạc Yên, anh sẽ lập tức nói chuyện với Mạc Yên.

Yên nhi, Yên nhi của anh...

Tần Thiên Nham canh giữ ở trước cửa phòng rửa tay, khi thấy tiểu mỹ nhân như khắc sâu ở trong trí nhớ đi ra khỏi cửa, Tần Thiên Nham không khống chế được, xông lên nắm chặt tay của Mạc Yên.

Cặp mắt nóng rực mang theo đau khổ chặt chẽ nhìn chăm chăm cô, muốn nói chuyện lại nói không được, chỉ có thể vất vả nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng thanh cổ họng đang nghẹn lời, anh mới có thể hỏi ra tiếng, “Yên nhi, là em sao?”

Mạc Yên nhướn chân mày, nhẹ liếc anh một cái, “Thật xin lỗi, anh nhận lầm người rồi! Tôi là Nam phu nhân, Nam Yên!”

55. Chương 55: Sẽ Không Buông Tay Nữa!

Thấy Mạc Yên không nhận ra mình, Tần Thiên Nham cảm giác tim mình như bị ai đó đâm vào, trái tim đau thắt lại từng hồi, đôi mắt đen bóng trợn to, đổ ngầu như ngay lập tức sẽ chảy ra máu, thê lương và thương xót tới dọa người.

Nhìn thấy đáy mắt của anh im lặng đau đớn, nhìn thấy vẻ mặt rối rắm đau lòng trên gương mặt tuấn tú của anh, cô rõ ràng cũng cảm thấy cao hứng, nhưng vì cái gì, đáy lòng lại vẫn có một loại đau đớn cắt da cắt thịt.

Tần Thiên Nham, sớm biết như thế này, ban đầu cần gì phải làm vậy?

Mạc Yên thu hồi tâm tư khác thường ở trong lòng lại, đột nhiên nâng lên một nụ cười ý vị thâm trường nhìn anh, “Ha ha ha, cũng có thể nói như vậy, tôi là một người chết sống lại mà!”

Nhìn thấy cô cười rất xinh đẹp, nhưng đáy mắt lại không có chút vui vẻ nào, tim của Tần Thiên Nham lại đau xót, “Yên nhi, là anh có lỗi với em! Có lỗi với...con của chúng ta!”

Anh gây ra tổn thương này cho cô đã sâu đến mức làm cho cô tuyệt vọng sao? Nhưng anh còn chưa hết hi vọng, cho dù cô có tuyệt vọng, anh cũng phải kéo cô trở về, cho dù có dâng mạng của anh lên, anh tuyệt đối sẽ không do dự.

Đúng lúc này, Mạc Yên nhếch môi đỏ mọng lên một lần nữa, từng chữ từng chữ như cầm châm nhọn, ngoan độc đâm vào trái tim anh, “Tôi, chính là, Mạc Yên!”

Cô đã thừa nhận! Cô là Mạc Yên, Mạc Yên, thật sự là Yên nhi của anh!

Tim của Tần Thiên Nham như bị cái gì nặng nề đánh vào một cái, sau đau đớn lại càng thấy vui sướng, nhất thời kích động đến muốn hổng, xông lên trước ôm lấy cô, ngửi được hương thơm quen thuộc lâu rồi không ngửi, anh cũng không nhận được mà một người đàn ông như anh lại chảy nước mắt trong lúc này, “Yên nhi, Yên nhi của anh, thật sự là em...”

Thiên sứ của anh đã trở lại!

Trong lúc anh đang cảm tạ ông trời vẫn còn ưu ái anh, Mạc Yên lại dùng sức đẩy anh ra, “Xin lỗi! Chồng tôi đã tới rồi!”

Theo ánh mắt diu dàng của cô nhìn qua thì thân thể của Tần Thiên Nham chấn động mạnh, mặt tràn đầy khiếp sợ nhìn người đàn ông toàn thân khí phách và lãnh khốc làm người ta phải nhường lối đang sải bước đi đến bên cạnh cô, thân mật ôm vai cô, vẻ mặt diu dàng hỏi, “Có mệt không? Nếu mệt thì về thôi!”

Nam Bá Đông? Là trùm ma túy Nam Bá Đông đã sớm chết ở trong tay anh sao?

Nam Bá Đông làm như không có nhìn thấy còn một người đang đứng ở bên cạnh của Mạc Yên, trong mắt anh tựa hồ chỉ nhìn mỗi mình Mạc Yên, và chỉ có Mạc Yên mới có thể lọt vào tầm mắt của anh.

Mạc Yên đưa tay ôm lấy hông của anh, ngẩng đầu lên, cười ngây thơ với anh, “A Đông, khó được dịp gặp lại bạn cũ, anh chào hỏi một chút đi!”

Lúc này Nam Bá Đông mới nhìn về phía Tần Thiên Nham, đôi mắt khẽ híp lại, khoé môi nâng lên một nụ cười quỷ quái.

Một là người kiên cường và cuồng ngạo, hai là người lãnh khốc và tà mị.

Tầm mắt của hai người đàn ông đụng nhau trên không trung, trong lòng đều cuộn cuộn nổi lên sóng lớn.

Tia lửa ở trên không trung bắn ra bốn phía.

Là anh ta?

Là anh ta?

Nam Bá Đông nhìn thấy Tần Thiên Nham, đôi mắt hẹp dài lạnh lùng bắn ra sát khí, “Tần Thiên Nham, lần trước tôi thua thiên hạ, anh thua Yên nhi, anh nói xem chúng ta ai thắng ai thua đây?”

Tần Thiên Nham đột nhiên bị anh ta đâm trúng chỗ mềm, lập tức đau đến gần như không nói được.

Nhưng anh không thể tỏ ra yếu thế ở trước mặt của Nam Bá Đông, càng không muốn Mạc Yên nhìn thấy anh yếu kém, nên lạnh lùng hừ nhẹ, “Nam Bá Đông, lần này cho dù là giang sơn hay mỹ nhân tôi đều muốn đoạt lại!”

“Vậy chúng ta hãy chờ xem đi!”

Nam Bá Đông ném cho anh ta một ánh mắt khi dễ, đưa tay ôm cả người của Mạc Yên, tiêu sái bước đi.

Tần Thiên Nham nhìn chằm chằm bóng lưng của bọn họ, hối hận đan xem lẫn nhau, lửa giận công tâm, trong lúc nhất thời cảm thấy máu cuộn cuộn, “Phốc” phun ra một ngụm máu tươi, trước mắt tối sầm, “Đông” ngã quỵ trên mặt đất.

Luôn âm thầm nhìn bọn họ nên khi Hàn Tiểu Trần nhìn thấy Tần Thiên Nham hộc máu như vậy, anh liền bước nhanh tiến lên, đỡ anh ta dậy, vẻ mặt vội vàng lo lắng hỏi, “Thiên Nham, anh không sao chứ? Không sao chứ?”

Tần Thiên Nham lắc đầu, lau đi vết máu ở khoé miệng, “Tôi không sao! Yên nhi...cô ấy hận tôi!”

Vết thương ở tim của anh đau đớn không phải vì sự kiêu ngạo và cuồng vọng của Nam Bá Đông, mà là...Mạc Yên hoàn toàn không chú ý tới anh.

Hàn Tiểu Trần nhìn thấy trên mặt thê lương của Tần Thiên Nham lộ ra một tia cười tuyệt vọng, anh chỉ cảm thấy đầu mũi đau xót.

Trong suy nghĩ của anh Tần Thiên Nham cho tới bây giờ đều là một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, bất kể là ở trong quân đội hoặc là bây giờ, anh luôn luôn chiến đấu, luôn nhận những nhiệm vụ bất tử, hơn nữa ở trong thế giới bóng tối giành được danh xưng “Tử Thần”.

Nhưng hết lần này tới lần khác, con người kiên cường và giàu lòng hi sinh như vậy, lại ngã vào lòng bàn tay của người phụ nữ nhỏ nhắn tên là Mạc Yên kia.

Anh tin, hiện tại nếu Mạc Yên muốn Tần Thiên Nham sống, thì anh ta sống, còn Mạc Yên muốn Tần Thiên Nham chết, thì anh ra nhất định không do dự mà đi tìm chết.

Đã từng là vợ chồng như keo như sơn, hôm nay lại hận và gây khó khăn cho nhau, những chuyện như thế này phải làm sao mới tốt đây?

Còn phải nói tới thân phận ngày hôm nay của Mạc Yên, cô dĩ nhiên là vợ của Nam Bá Đông, lần này đến với tư cách là đại diện của Nam thị để hiệp đàm. Thân phận hiển hách và địa vị như vậy là ước muốn của nhiều người, và cũng làm nhiều người phải đổ kỵ.

Nếu như muốn ở cùng một chỗ với Mạc Yên, chẳng những Thiên Nham phải giành lại niềm vui của cô một lần nữa, mà anh còn phải đối phó với thế lực khổng lồ của Nam thị, và còn phải ứng phó với sự trách móc của người nhà họ Tần và nhà của Thủ trưởng Nhất Hào.

Cho dù là phía nào đều cũng không dễ đối phó, huống chi những phía đó đều nằm cùng với nhau.

Thiên Nham, người anh em của tôi, tôi chỉ có thể cầu phúc cho anh thôi.

Hai tay của Tần Thiên Nham nắm chặt thành quyền, oán hận đâm vào tường ở bên cạnh.

Chẳng trách mỗi lần bọn họ muốn tra tư liệu, hoàn toàn không thể tra ra được tin tức của cô, thì ra người đàn ông này hoàn toàn bảo vệ cho Mạc Yên.

Ngay sau đó anh liền khôi phục lý trí, lạnh lùng hạ lệnh cho Hàn Tiểu Trần, “Tiểu Trần, tra rõ ràng hết tất cả tư liệu của Nam Bá Đông và Mạc Yên cho tôi, cho dù là chuyện to chuyện nhỏ đều phải tra rõ từng chuyện cho tôi.”

“Dạ!”

“Cậu đi trước đi! Để cho tôi yên lặng một chút!” Chống lại ánh mắt lo lắng của Hàn Tiểu Trần, anh vỗ vai Hàn Tiểu Trần, “Không cần lo lắng cho tôi, tôi không sao!”

“Vậy anh cẩn thận một chút!” Hàn Tiểu Trần lại dặn dò một câu, lúc này mới xoay người rời đi.

Tần Thiên Nham dựa lưng vào tường, nhắm hai mắt lại trầm tư một chút, trên mặt anh tuần thoáng hiện qua một tia quyết tuyệt. Sau đó, anh lấy điện thoại ra, sau khi bấm một dãy số dài, lúc này anh mới thở dài một hơi.

Mạc Yên, lần này anh sẽ không buông tay!

Anh sống hay chết đều tùy vào em tính toán! Nhưng mà có yêu em hay không là chuyện mà anh quyết định!

56. Chương 56: Đa Tình Dù Sao Vẫn Khổ Hơn Vô Tình

Mạc Yên đi theo Nam Bá Đông trở về chỗ ngồi, cảm thấy nhức đầu không thôi, tim như bị tảng đá lớn đè ép, nặng trĩu đến mức cô không thở nổi, bên trong cơ thể như đang có một giọng nói đang kêu gọi ầm ĩ, kêu gào cô phải lắng nghe chúng, nhưng lại không biết giọng nói đó tới từ nơi nào, đi về phương nào, hoàn toàn nghe đứt đoạn, chỉ chừa lại một khoảng không mù mịt.

Cô cho rằng vật đổi sao dời, thì cô sẽ không còn yêu nữa.

Ai ngờ vừa gặp lại, gương mặt đã khắc sâu như in ở trong lòng cô của Tần Thiên Nham lại hiện ra trước mắt cô, và với những chuyện lúc cô còn ở cùng với anh, như hoá thành hàng vạn giọt nước như mưa phùn rải rích, một lần nữa ăn mòn vào trong ruột gan của cô, làm cho cô đau đến không muốn sống.

Nam Bá Đông chưa từng bỏ qua đáy mắt tràn đầy đau đớn của Mạc Yên, lửa giận ở trong lòng lại bùng bùng, cô vẫn không thể bỏ được anh ta sao?

Cho dù đã trải qua những chuyện kia, trong lòng của cô vẫn không thể bỏ được sự tồn tại của Tần Thiên Nham sao?

Đôi mắt của Nam Bá Đông nhú lại, nghĩ đến sáng sớm hôm nay, lúc anh xuất hiện trước mặt cô, cô cảm thấy kinh ngạc, không biết làm thế nào, đến cuối cùng chỉ thản nhiên tiếp nhận sự thật anh vẫn còn sống. Nhưng điều quan trọng là anh không thấy được sự vui mừng, kích động của cô đối với anh, cho dù là một chút yêu thương.

Cô đúng là vẫn còn không chịu thương anh!

Sự thật tàn khốc này, làm cho anh cảm thấy thống hận trong lúc đó, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ và thở dài ở trong lòng.

Thôi được, đến cuối cùng bọn họ vẫn có duyên gặp nhau, nhưng lại không có duyên gần nhau! Hôm nay chẳng qua chỉ nhận rõ sự thật này sớm một chút mà thôi!

Tim không phải không đau, không phải không buồn, cũng không phải là không hận, chẳng qua khi nghĩ tới thân phận của mình, cho dù anh có mạnh mẽ đi tranh đoạt cường cầu, đến cuối cùng cũng chỉ để lại cho cô, không phải là một cảnh tượng huyền ảo sao.

Đến lúc đó, có lẽ sẽ càng làm cô tổn thương nặng hơn.

Chi bằng cứ như bây giờ, để cho cô cất giấu đi lòng của mình, tình yêu của mình, cho người đàn ông thích hợp với cô hơn, và càng làm cho cô hạnh phúc hơn.

Mà anh cũng sẽ thấy vĩ đại được một lần, giám sát dùm cô, tìm cho cô một người đàn ông tốt.

Về phần Tần Thiên Nham, hừ...Anh thật lòng không coi trọng anh ta!

Nếu Tần Thiên Nham thật lòng muốn Mạc Yên trở về bên cạnh của anh ta, thì xem thử anh ta có khả năng gì. Nếu anh ta còn như trước kia, vừa gặp chuyện liền lựa chọn buông tay Mạc Yên mà anh xem như châu báu, vậy cho dù Nam Bá Đông anh phải chết, cũng tuyệt đối không tha cho anh ta, càng không thể nào giao Mạc Yên vào trong tay của anh ta.

Tần Thiên Nham, anh tự lo thân mình đi!

Mạc Yên vô ý nhìn thoáng qua lại thấy được Nam Bá Đông cười rất giao xảo, không nhận được hỏi, “Cười như hồ ly thể, anh lại muốn tính kế người nào đây?”

Nam Bá Đông không lên tiếng, chẳng qua chỉ nhẹ nắm bàn tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng nắm, đôi đồng tử xanh biếc như biển rộng kia mang theo ý cười chăm chú nhìn cô.

Mạc Yên bị anh nhìn đến mặt muốn bốc khói, thân thể cũng nóng rang đứng dậy, muốn hất tay của anh ra, thì lại bị anh nắm thật chặt.

Đang cảm thấy luống cuống, Thôi Khai Bình lại chạy tới trước mặt của Nam Bá Đông giơ ly rượu lên, “Khó có dịp Nam tiên sinh và Nam phu nhân chịu nề mặt quang lâm, Thôi mỗ đại diện cho quân đội kính hai vị một ly, tổ ý kính trọng! Hy vọng lần này chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!”

Nam Bá Đông thông thả ung dung đứng lên, nâng lên ly rượu vừa đụng với Thôi Khai Bình, về mặt nhân nhật liếc mắt nhìn quanh một cái, ” Mời!”

Ly của hai bên đã trống không, Thôi Khai Bình nghiêng người tránh ra, Tần Kiến Quốc đi lên trước.

Trong tay ông cũng bưng một ly rượu, nhưng ánh mắt của ông lại nhìn về phía Mạc Yên, vẻ mặt lạnh băng kia làm cho trong lòng của Mạc Yên không khỏi sinh ra một tia lạnh rung.

Đối với mặt lạnh luôn luôn nổi danh của cha chồng, Mạc Yên liền cảm thấy có chút sợ hãi. Tuy rằng Tần Kiến Quốc đối với cô cũng không tệ, nhưng cho dù cô gả cho Tần Thiên Nham, đối với cha chồng này cô vẫn luôn kính nhi viễn chi*.

*Kính trọng nhưng không gần gũi.

Bây giờ lại thấy Tần Kiến Quốc đi tới mời rượu, trong lòng Mạc Yên cảm thấy sợ, nhưng trên mặt lại mạnh mẽ mỉm cười chống đỡ, cố làm ra bộ dáng thông dong đối diện ông.

Một giây sau khi Tần Kiến Quốc nhìn thấy Mạc Yên, trong lòng khiếp sợ, sau đó liền suy nghĩ đến thân phận hôm nay của cô, Tần Kiến Quốc vừa tức vừa giận lại vừa trách.

Khi ông nhìn ra hành động đổi thân phận trở về của Mạc Yên, đơn giản chính là làm loạn, cô chính là muốn làm hại tính mạng và tài sản của nhà họ Tần và Mạc với hành động vô cùng xem nhẹ của cô.

Cô thật sự cho rằng, nếu cô hoán đổi thân phận khác trở về, mặc vào áo lễ thì người ta sẽ không nhận ra cô sao?

Thật sự là hoang đường! Hết sức vô lý!

Mặc dù trong lòng vô cùng tức giận, nhưng với thân phận hôm nay của cô, cũng đã làm cổ họng của Tần Kiến Quốc tắc nghẹn.

Dưới sự thúc giục của Thôi Khai Bình, ông không đi không được. Ông giơ rượu lên nhìn bọn họ, tỏ vẻ hữu nghị, “Tần mỗ cũng đại diện cho quân đội, kính Nam tiên sinh và Nam phu nhân một ly, Tần mỗ cạm trước! Nam tiên sinh và Nam phu nhân cứ tự nhiên!”

Tần Kiến Quốc uống một ngụm hết sạch, hai mắt sáng rực nhìn Mạc Yên, làm như bất đắc dĩ mà cũng như cảnh cáo.

Mạc Yên nâng chén, cười ngọt ngào lại, “Cảm ơn Tham mưu trưởng Tần ưu ái, nhà họ Nam của chúng tôi sẽ nhớ kỹ ở trong lòng!”

Cô dùng ánh mắt nói cho Tần Kiến Quốc biết, ý của ông, cô hiểu!

Nhưng vào lúc này, có một cô gái mặc áo đầm đỏ như lửa đi tới, thân thiết kéo tay của Tần Kiến Quốc, “Chú Tần, chú ở chỗ này nha!”

Ngay sau đó nâng lên đôi mắt đẹp, miệng cười lúm đồng tiền như hoa nhìn về phía Nam Bá Đông và Mạc Yên, “Hai vị này là...?”

Tần Kiến Quốc nhìn thấy Lý Băng, vẻ mặt đột nhiên nói lỏng, cười nói, “Nha, là Băng Băng sao, con tới đây chú giới thiệu một chút, vị này là Nam Bá Đông tiên sinh của tập đoàn Nam thị, còn vị này là Nam phu nhân, bọn họ chính là khách quý của buổi yến tiệc hôm nay.”

Ngay sau đó lại giới thiệu Lý Băng với Nam Bá Đông và Mạc Yên, “Vị này là Lý Băng tiểu thư, cháu gái của Thủ trưởng Nhất Hào, cũng là chủ nhiệm ở quân đoàn đứng ra chiêu đãi hôm nay, và cũng là vị hôn thê của con trai tôi.”

Lý Băng có chút ngoài ý muốn, Tần Kiến Quốc luôn ngoan cố mà tại sao hôm nay lại đột nhiên giới thiệu cô như vậy, lại ở trong trường hợp như thế này mà công khai, thừa nhận cô là vị hôn thê của Tần Thiên Nham?

Sau một lúc ngẩn ra thì lại cảm thấy vui mừng nhiều hơn.

Cô thoải mái tự nhiên chìa tay ra với Nam Bá Đông, “Nam tiên sinh, xin chào!”

Nhưng vẻ mặt tuấn tú của Nam Bá Đông lại lạnh ngắt, cũng không muốn chìa tay ra với cô.

Trái lại Mạc Yên thấy vẻ mặt lúng túng của Lý Băng, xấu hổ vô cùng, vì giảng hoà, cô nhẹ nhàng vươn tay cầm tay Lý Băng, nói “Xin chào”, liền thả cho cô ấy cái thang xuống.

Lời nói của Tần Kiến Quốc có ý gì, trong lòng của Mạc Yên vô cùng hiểu rõ. Ông muốn cho cô theo thân phận này sống tiếp, đừng làm ra chuyện gì nữa, để cho những khó khăn của mọi người qua đi, vả lại, nếu cấp trên có ý kiến gì, bọn người nhà họ Tần và Mạc cũng không bị liên lụy.

Mạc Yên hít sâu một hơi, trong lòng lướt qua một tia đau nhói, cũng tốt, đây chính là điều mà cô muốn.

Từ nay về sau, cô chính là Nam Yên!

57. Chương 57: Làm Sao Bồi Thường Đây?

Có một số duyên phận, khi đến lúc thì sẽ kết thúc.

Có một số tình cảm, thời gian lâu dài thì sẽ tan hết.

Mà có một vài người chung đụng trong thời gian dài, thì cũng sẽ không còn như rượu nguyên chất, càng để lâu càng tinh khiết, càng lâu càng thơm. Ngược lại nó sẽ theo thời gian trôi qua, hai bên càng ngày càng hiểu rõ, cũng dần dần làm cho khoảng cách trái tim của hai bên càng kéo càng xa. Tới cuối cùng, cũng phải ở xa hai nơi, trời nam đất bắc.

Đó chính là giao tình giữa hai nhà Tần và Mạc, đã tích lũy qua hai ba đời, trong lúc đó giữa hai nhà luôn cùng tiến cùng lui, cùng chung cửa ải khó khăn.

Nhưng bây giờ, đến thế hệ của Tần Thiên Nham và cô, giao tình giữa hai nhà lại tràn ngập nguy cơ.

Khoé môi của Mạc Yên nhếch lên một nụ cười lạnh, sợ rằng Tần Thiên Nham cũng không nghĩ tới, hành động giết vợ của anh ở Tam Giác Vàng, đã đưa cô tiến vào trong ngực của Nam Bá Đông, cũng làm cho ước nguyện ban đầu trước sau như một của nhà họ Tần cuối cùng thần nhiên đón nhận cảnh ô-liu mà Thủ trưởng Nhất Hào đưa qua.

Nếu như anh thật sự cười vị cảnh vàng lá ngọc kia, sợ rằng sau này anh cũng sẽ dễ chịu hơn!

Tinh thần bình tĩnh, bên tai lại truyền đến giọng nói thủ thỉ dịu dàng của Nam Bá Đông, “Yên nhi, một sao? Nếu một thì đi về thôi!”

Tối nay anh đã hỏi cô câu này hai lần rồi.

Trong lòng Mạc Yên thậm chí cảm thấy nhàn nhạt xúc động, tuy Nam Bá Đông nói không nhiều lời, nhưng cô biết cuối cùng anh vẫn xem niềm vui của cô như niềm vui của mình, nỗi đau của cô như nỗi đau của mình, và biến nỗi hận của cô thành nỗi hận của mình. Anh biết Lý Băng không phải là niềm vui của cô, cho nên anh sẽ không bỏ rơi cô. Anh biết tính tình cô trầm tĩnh, không thích những trường hợp như thế này, cho nên anh vẫn luôn dùng những hành động chăm sóc cho cô.

Vì cô, tính tình cuồng ngạo và lạnh lùng kia của Nam Bá Đông cũng được sửa đi không ít.

Chẳng qua là rất tiếc lòng của cô đã sớm chết, lại không thể cho anh tình yêu. Chuyện cô có thể làm vì anh chính là lặng lẽ tiếp nhận sự an bài của anh, yên tâm sống ở bên cạnh của anh.

Nhưng cô vẫn còn một chút chưa nghĩ thông, cô cảm giác ra được tình cảm thâm ý sâu nặng của anh đối với cô, nếu như anh đợi cô giỏi như vậy, dung túng cô như vậy, nhưng vì sao cho đến bây giờ anh vẫn không muốn cô?

Cô ngược mắt nhìn gương mặt tuần tú của anh, dưới ánh đèn lại sáng hơn, tản mát ra sự đặc biệt trong vẻ lạnh lùng và tà mị của anh, biểu lộ rõ ràng cá tính của anh, đều có sự cứng cỏi và dịu dàng của anh, thật là một người đàn ông đẹp trai cực phẩm hiếm có.

Anh muốn có bao nhiêu phụ nữ, chỉ cần ngoắc đầu ngón tay, tức khắc sẽ có biết bao người ngã trước ngã sau.

Nhưng anh lại cố chấp chọn cô, rồi lại không muốn cô, chẳng lẽ...anh bất lực?

Cô biết không thể nào là nguyên nhân này, nhưng nghĩ về điểm này, Mạc Yên vẫn nhìn không được phì cười không ngừng. Trong lúc vô tình nhắc mi mắt, lại đối diện ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh. Trong lúc nhất thời như làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp nên thẹn quá, cô vội vàng ho nhẹ một tiếng, “À, chúng ta về thôi!”

“Cười đến mức đen tối như vậy, trở về sẽ thu thập em...”

Sau khi anh nói thêm một câu, liền dắt tay cô đứng dậy, đi tới trước mặt của Thôi Khai Bình cách đó không xa, “Thôi tiên sinh, bà xã tôi có chút không khỏe, nên tôi xin cáo từ trước. Tạm biệt!”

“Về nhanh như vậy sao? Yến tiệc này mới bắt đầu thôi, sẽ còn có nhiều tiết mục biểu diễn đặc sắc khác, Nam tiên sinh, Nam phu nhân thật sự không muốn ở lại thêm một chút nữa sao? Tôi sợ cấp trên sẽ nói chúng tôi tiếp đãi không được tốt!” Thôi Khai Bình có chút bất ngờ, bọn họ mới tới chưa được bao lâu, lại cảm thấy uống phí nhiều tâm ý tìm tòi mở yến tiệc này vì bọn họ.

“Chỉ cần nói là ý của tôi là được.” Ánh mắt Nam Bá Đông kinh thường quét toàn hội trường một cái, vẻ mặt ngạo nghễ.

Thôi Khai Bình lập tức bồi cười nói, “Vậy để tôi tiễn các người! Nam tiên sinh, Nam phu nhân, xin mời!”

Nam Bá Đông và Mạc Yên tự nhiên dắt tay nhau đi ra, như hồn nhiên không thấy có bao nhiêu người trong hội trường này đang ôm tâm tư bất đồng và ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng bọn họ biến mất.

Lúc này Lý Băng vẫn còn đi theo ở bên cạnh của Tần Kiến Quốc, cô không dấu vết thở dài một hơi, “Thật là một đôi vách tường người nha!”

Tần Kiến Quốc lạnh lùng liếc cô một cái, nhưng không nói gì, chỉ đi thẳng ra ngoài.

Lý Bằng sửng sốt một chút, cũng không biết tại sao mình lại đắc tội với Tần Kiến Quốc, muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng suy nghĩ lại, vẫn là thôi đi, xoay người lại như hoa như bướm đi xuyên qua hội trường, cho thấy thủ đoạn giao tiếp cao tay, ứng phó với khách khứa khắp nơi cũng rất thành thạo.

Nếu như Nam Bá Đông đã xuất hiện thì Mạc Yên cũng không thể ở tạo chỗ ở mà Mạc Hàn đã sắp xếp.

Chờ đi theo Nam Bá Đông trở về chỗ của anh, Mạc Yên mới giật tay lại, thấy thủ đoạn của Nam Bá Đông thật lợi hại. Anh thế mà lại có một toà nhà như phủ Vương gia ở thủ đô, tiền tài của anh, cô dĩ nhiên biết nó hùng hậu như thế nào, nhưng để có phủ Vương gia ở gần trái tim của Trung Quốc như thế này, không chỉ cần tiền tài, mà càng cần hơn chính là giao thiệp!

Anh ở Trung Quốc, mà cũng có giao thiệp thâm hậu như vậy sao?

Như cảm thấy tầm mắt quan sát của cô, Nam Bá Đông ôm chắc hông của cô, “Thế nào? Lâu như vậy mà em còn chưa tin khả năng của chồng em sao?”

Cô ngược mắt nhìn anh, “Em nghe nói, loại phủ Vương gia bối lạc này không phải bị quốc gia liệt vào danh sách bảo vệ di sản văn hoá rồi sao, làm sao anh mua được?”

Nam Bá Đông hừ nhẹ một tiếng, “Có tiền có thể sai khiến quỷ ma! Chỉ cần chịu tốn chút tiền, không có gì là không thể.”

“Tự đại!” Mạc Yên hừ nhẹ một tiếng, liền quan sát phủ Vương gia này một chút.

Nơi này mặc dù vẫn thua xa những phủ Cung Thân Vương tiếng tăm lừng lẫy ở thủ đô, nhưng chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng lại cầu toàn. Nơi này có một toà lầu chính, hai toà lầu phụ, lầu chính có ba sân, tất cả hoa trong sân trước nhà và sau nhà đều toàn bộ nở rộ rõ, trong lầu cũng rất đẹp, nhìn qua thì biết nơi này được chăm sóc vô cùng tốt.

Nam Bá Đông chỉ cho cô rất rõ ràng, nhưng thật sự anh cũng không cần phải giải thích với cô, “Yên nhi, em xem, đầu kia chính là quân khu, bên kia là cảnh sát vũ trang của bộ tư lệnh, nơi đó chính là Trung Nam Hải, cho nên nơi này tuyệt đối an toàn.”

Cảnh vật xung quanh mang phong cách cổ kính, vườn nhỏ lung linh nho nhỏ, cầu nhỏ tinh xảo có nước chảy qua, hơn nữa xung quanh lại an toàn, Mạc Yên cũng thật sự thích nơi này.

Thấy đáy mắt của cô tung tăng, Nam Bá Đông lại nhẹ nhàng nói một câu, “Phủ Vương gia này là lễ vật anh tặng cho em nhân ngày em quay trở về Trung Quốc, Yên nhi, em có thích không?”

Trong lòng Mạc Yên bỗng kinh sợ, ngược mắt nhìn anh, lúc nhìn thấy gương mặt luôn luôn lãnh khốc của anh xuất hiện nhu tình ấm áp say lòng người, cô nhẹ nhàng vươn tay ôm hông của anh, “Cảm ơn, em thật sự rất thích!”

Đầu cô tựa trước ngực của anh, không muốn anh nhìn thấy nước mắt xúc động ở trong mắt cô.

Đã từng oán, đã từng hận, nhưng với sự dịu dàng và cương chịu của anh trong mấy năm này nên dần dần tan biến đi.

A Đông, em phải làm sao mới có thể bồi thường lại tình cảm của anh đây?

“Một chút nữa còn có khách quý tới, em đoán xem là ai đây?”

Nhìn thấy gương mặt mang theo ý cười của anh, trái tim Mạc Yên không chịu được nhảy lên, có phải là bọn họ hay không?

58. Chương 58: Phản Ứng Kịch Liệt

Lúc Mạc Yên đang ở nơi đó phỏng đoán, chuông cửa liền “leng keng” vang lên.

Thân thể của cô chấn động, hai mắt lấp tức nhìn ra cửa, vẻ mặt khản trương, thân thể có chút run rẩy, chỉ dựa vào người của Nam Bá Đông, hai tay níu lấy quần áo anh thật chắc, rút lực lượng của anh để chống đỡ mình.

Không biết Bạch Lăng từ trong góc nào đi ra ngoài, vươn tay mở cửa lớn ra.

Ngoài cửa lớn, Mạc Hàn dẫn đầu người nhà họ Mạc, toàn bộ đứng ở ngoài.

Đi theo ở phía sau của Mạc Hàn là ba của Mạc Yên, Mạc Vấn, còn có mẹ Bạch Yên, anh trai Mạc Hà. Lúc bọn họ nhìn thấy Mạc Yên đang đứng ở trong sân, bỗng chốc tất cả đều ngây ngốc đứng tại chỗ.

Mạc Yên nghe được Mạc Vấn lầm bầm hỏi, “Bạch Yên, anh không có bị hoa mắt đó chứ?”

Bạch Yên kích động dẫu môi, lại nói không ra được một câu.

Trái lại, Mạc Hà đáp trả lời ba của anh, “Ba, ba không có nhìn lầm! Là Yên nhi! Yên nhi đã trở về!”

Khi Mạc Yên phục hồi lại tinh thần, kích động vọt tới trước mặt của bọn họ, nước mắt rơi đầy mặt, nghẹn ngào, “Ba, mẹ, anh hai, anh Hàn, em(con)...đã trở về!”

Sau khi Mạc Vấn kích động, đột nhiên đi tới trước mặt của Mạc Yên, nâng tay lên, một cái tát cứ quyết tới như vậy.

“Chát...” Thanh âm thanh thúy vang lên, trong lòng của mọi người đều rung lên.

Mạc Yên đưa tay vuốt gương mặt nóng hừng hực, hai mắt đầm nước mắt mơ màng nhìn cha mẹ mình, trong mắt tràn đầy áy náy, “Ba, mẹ, anh hai, em(con) sai rồi! Là em(con) có lỗi với mọi người! Thật xin lỗi!”

Cô biết là cô sai rồi!

Từ nhỏ đến lớn ba cô ngay cả đầu ngón tay đều không nở động đến cô, chớ nói chi là đánh cô. Cô mượn việc chết trốn đi ba năm, cô đã làm cho ba mẹ, và anh hai đều phải lo lắng hãi hùng, hành động của cô đã làm tổn thương lòng của bọn họ. Không biết mẹ đã vì cô mà chảy bao nhiêu nước mắt, nên cái tát này là cô đáng nhận.

Bạch Yên cũng khóc đến nước mắt đầy mặt, bà vươn tay dùng sức đánh Mạc Vấn, “Thật vất vả Yên nhi mới trở về, tại sao ông lại đánh con bé? Nếu như ông đánh làm con bé chạy mất, thì ông xem tôi thu thập ông như thế nào.”

Mạc Hà cũng chắn trước mặt Mạc Yên, rống giận với Mạc Vấn, “Ba, ba đang làm cái gì vậy? Yên nhi có lỗi gì chứ, con bé còn mạng trở về thì đây là ông trời đã ban ơn cho chúng ta.”

Mạc Vấn nhìn Mạc Yên thì lại thấy đau lòng, áy náy, thương tâm khó chịu, và lòng chua xót không chịu được. Cho dù đã tung hoành ở quân giới ngang dọc nhiều năm, vào giờ phút này, một lão quân nhân già như ông cũng không nhịn được mà mắt đục đỏ ngầu.

Những năm này, trong lòng của bọn họ toàn là đau khổ!

Mạc Hà xoay người, vẻ mặt đau lòng nhìn Mạc Yên, vươn tay, vẻ mặt thương tiếc xoa đi nước mắt trên mặt cô, “Yên nhi, có đau hay không?”

Mạc Yên lắc đầu, mặc dù mặt chảy nước mắt nhưng lại cười nói, “Không đau! Em thật sự không đau! Là lỗi của em vì đã làm cho tất cả mọi người lo lắng cho em, làm ẹ bệnh hai ba tháng, là em bất hiếu, một cái tát này em còn ngại ba đánh quá nhẹ! Ba mẹ, hai người có thể tha thứ cho con hay không?”

Mạc Vấn và Bạch Yên tiến lên từng bước, một nhà bốn người cùng ôm nhau thật chặt, tất cả đều nước mắt đầy mặt.

Ôm nhau hồi lâu, đợi tâm tình từ từ bình tĩnh trở lại, bọn họ mới buông nhau ra.

Nam Bá Đông ho nhẹ một tiếng, “Ba vợ, mẹ vợ, anh hai, anh Hàn, đừng đứng nữa, hãy mau vào nhà ngồi đi!”

Một lời như sấm sét, đánh cho tất cả người nhà họ Mạc một trận!

Mạc Yên kinh ngạc với giọng nói không có dịp được dịu dàng như thế này của Nam Bá Đông, nhưng Mạc Vần và Bạch Yên lại kinh sợ với danh xưng mà Nam Bá Đông gọi họ, sắc mặt của từng người như bản pha màu, hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt gì cũng có.

Cuối cùng Mạc Vần cũng kìm được hơi thở của mình, trợn mắt liếc Mạc Yên một cái, vung tay lên, “Đi, đi vào trong rồi nói chuyện!”

Phòng khách trong nhà được trang hoàng rất trang nhã và tinh tế, toàn sàn nhà được làm bằng gỗ, đồ dùng trong nhà được làm bằng gỗ lim khắc hoa, trên bức tường màu trắng được treo vài bức vẽ chữ cổ, những lỗ trống trên bức tường được đặt những gốm cổ xanh giá trị rất cao, vừa có nét cổ kính của Trung Quốc, lại có nét của những nhà phú quý, đặc biệt xa hoa và khiêm tốn.

Chẳng qua trong lòng của mỗi người hiện tại đều chứa đầy nhiều chuyện khó giải, nên không có ai có tâm tư đi thưởng thức tất cả ở nơi này.

Cả nhà người nhà họ Mạc chỉ chờ Mạc Yên, muốn nghe Mạc Yên giải thích hết tất cả mọi chuyện là như thế nào, muốn biết cô những năm qua làm sao chịu đựng để sống, làm sao hôm nay lại thay đổi thân phận này.

Nhìn thấy người một nhà tụ họp lại một chỗ, mỗi đôi mắt như từng đạo tia chớp khoá chặt trên người cô, làm như nếu em(con) không nói thì chúng ta sẽ không bỏ qua, cứ như đang biểu diễn ba buổi thẩm tra tại nhà, làm trong lòng của Mạc Yên cũng có chút sợ.

Nam Bá Đông vẫn nắm lấy tay cô, Mạc Yên cảm kích nhìn anh.

Cô đơn giản tóm tắt mọi chuyện bắt đầu từ Tam Giác Vàng, đến chuyện tình trong mấy năm qua nói một lần. Cho dù chỉ đôi câu vài lời trong một đoạn, nhưng người nhà họ Mạc nghe xong đều run như cây sậy, nước mắt trên mặt của Bạch Yên lại rơi càng nhiều.

Lúc biết Nam Bá Đông chính là trùm buôn ma túy đã bắt cóc Mạc Yên, mọi người nhà họ Mạc đều trợn mắt nhìn anh.

Đối với những người như bọn họ mà nói, trùm buôn ma túy như chuột chạy qua đường, mọi người đều có thể kêu đánh. Cho dù anh ta đúng là đã giúp Mạc Yên rất nhiều, nhưng đối với kẻ khởi xướng này, bọn họ thật sự không quên được.

Lúc nghe Mạc Yên nói hôn nhân của bọn họ chẳng qua cũng chỉ là một loại sách lược che dấu, tim mới hơi bình ổn được một chút.

Trong lòng của bọn họ có rất nhiều lời muốn nói, nhưng tất cả đều không dễ dàng nói ra ở trước mặt của Nam Bá Đông, chỉ có thể nghĩ tìm một cơ hội nào đó cùng Mạc Yên tâm sự một chút.

Bạch Yên lại thuận miệng hỏi người nhà của Nam Bá Đông.

Khi biết ba của Nam Bá Đông chính là Nam Bác Thao, trong nháy mắt sắc mặt của Bạch Yên trắng bệch đến dọa người.

Ngay cả sắc mặt của Mạc Vần trong nháy mắt cũng trầm xuống.

Thấy phản ứng của Mạc Vần và Bạch Yên đối với Nam Bác Thao lớn như vậy, Nam Bá Đông và Mạc Yên liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ...giữa bọn họ có ẩn tình gì sao?

Bạch Yên nâng tay kìm chế ngực mình, chỉ cần vừa nghĩ tới những chuyện đã qua, đau đớn kia liền kéo dài, tim này liền nhấp nhô không ngừng.

Bà nhìn dáng dấp xinh đẹp trầm tĩnh của con gái mình, lạnh lùng nói, “Yên nhi, nếu như con còn nhận ba mẹ là ba mẹ, thì bắt đầu từ hôm nay, lập tức cắt đứt tất cả quan hệ với người nhà họ Nam, ngay lập tức! Có nghe thấy không?”

59. Chương 59: Cầu Huyết Anh Em Ruột Sao?

“Mẹ, tại sao vậy?” Mạc Yên không hiểu nhìn mẹ, “Ba Nam chăm sóc cho con rất nhiều, nếu như không có người nhà họ Nam bọn họ, có thể con đã sớm chết rồi, yêu cầu này của mẹ, tha thứ cho con không làm được?”

“Con không cần biết tại sao, hiện tại con cùng đi với mẹ hoặc là ở lại nơi này, nhưng mà có một điều con cần phải nhớ kỹ, con và Nam Bá Đông, vĩnh viễn cũng không thể ở chung một chỗ! Có biết hay không?” Giọng nói của Bạch Yên có chút thê lương.

Mạc Yên có chút bất đắc dĩ nói, “Mẹ, con đã trưởng thành, có chuyện gì thì hãy nói cho con biết, đây rốt cuộc là tại vì sao? Chẳng lẽ con và Nam Bá Đông lại như phim tình cảm chiếu tám giờ tối, là anh em ruột sao?”

Bạch Yên nhìn cô, gấp đến độ mặt đỏ bừng, bà muốn nói gì đó nhưng có một hơi chặn ở tim, trong lúc nhất thời tức giận công tâm, liền hôn mê.

“Mẹ, mẹ...” Mạc Hà và Mạc Yên bị dọa sợ nên lập tức bỏ nhào đến trước mặt bà, quỳ xuống kêu.

Mạc Vần cũng bị dọa sợ đến hoảng hồn, ông vội vàng đặt ngang Bạch Yên trên ghế sa lon, dùng sức đè lên tim bà.

“Tiểu Yên, tỉnh dậy! Em hãy mau tỉnh dậy đi! Tiểu Yên, Tiểu Yên...”

Bạch Yên khẽ rên một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Mạc Yên, bà không nhịn được nên nước mắt rơi như mưa.

Bà nhắm nghiền hai mắt, khe khẽ nói ra một câu, “Mạc Vần, chúng ta về nhà thôi!”

Mạc Vần gật đầu, khom lưng bế vợ của mình lên, rồi lại yên lặng nhìn Mạc Yên, “Yên nhi, nghe lời mẹ con đi, nhanh chóng cách xa Nam Bá Đông! Tin chúng ta, chúng ta làm ba mẹ, tuyệt đối sẽ không hại con, về phần lý do, thì đến một ngày nào đó con sẽ biết thôi.”

Mạc Vần nói xong, ông liền ôm Bạch Yên xoay người đi ra ngoài.

Mạc Hà đi tới trước mặt của Mạc Yên, “Yên nhi, đừng lo lắng, anh hai sẽ về hỏi bọn họ rồi điện thoại cho em.”

Mắt Mạc Yên đỏ ngầu, chỉ có thể gật đầu.

Mạc Hàn cũng vươn tay vỗ nhẹ vai cô, “Yên nhi, giữ gìn sức khỏe! Có chuyện gì thì gọi điện cho anh, cái khác thì anh không dám nói, nhưng ở thủ đô này thì anh vẫn còn dùng được.”

Mạc Yên dùng sức gật đầu, nghẹn ngào, “Anh Hàn, cảm ơn anh!”

Cô đi theo tới cửa chính, nhìn thấy hai xe của bọn họ trước sau rời đi, nhưng cuối cùng nước mắt vẫn rơi lã chã.

Mạc Yên như thế nào cũng không nghĩ tới, cô vẫn luôn mong đợi ngày được gặp lại nhau, sẽ có bao nhiêu là vui mừng khi kết thúc.

Thái độ của Bạch Yên thật sự rất kỳ quái! Khi bà nghe đến tên của Nam Bác Thao thì liền thay đổi sắc mặt, sau đó thì nghiêm nghị cấm cô và Nam Bá Đông qua lại. Chẳng lẽ quan hệ của cô và Nam Bá Đông thật sự là kịch bản máu chó, anh em ruột sao?

Mạc Yên vươn tay lau đi nước mắt trên mặt, đang muốn quay trở về, lại phát hiện có người theo dõi. Cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của một người không thể xóa sạch và quen thuộc kia, đang lẳng lặng đứng ở nơi đó, mang theo một thân bi thương và cầu xin nhìn cô.

Lúc nhìn thấy anh muốn cất bước đi tới chỗ cô, Mạc Yên nhanh chóng xoay người vào nhà, “Băng” đóng cửa lại.

Tần Thiên Nham, nếu như ban đầu anh đã lựa chọn như vậy, thì hôm nay cần gì phải thể hiện quần quýt si mê như thế? Ngày xưa anh đã cho em rất nhiều đau khổ, em vĩnh viễn sẽ không quên. Em đã nói rồi, cho dù em có chết...cũng tuyệt đối không tha thứ cho anh!

Lúc này Nam Bá Đông đi ra, nhìn thấy sắc mặt của cô không tốt, trong lòng lại đau đớn một trận, vươn tay ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nhẹ hỏi, “Làm sao vậy? Vẫn còn giận vì chuyện của mẹ sao?”

Mạc Yên than nhẹ một tiếng, “Em không có giận vì chuyện của bà, em chỉ là cảm thấy thái độ của mẹ rất kỳ quái, trong lòng có rất nhiều thắc mắc, nhưng không biết hỏi từ đâu. Nếu không thì chúng ta gọi điện thoại cho ba hỏi đi?”

Nam Bá Đông cười với cô, ánh sáng trong đôi đồng tử như nước hồ xanh, “Cô bé ngốc, mới vừa rồi anh đã gọi điện thoại hỏi ba rồi, ba nói, còi chuông cần người buộc chuông, cái kết này là ông làm, nên ông sẽ ngồi máy bay tới Trung Quốc, tự mình giải thích với mẹ. Em cũng không cần quá lo lắng.”

Nghe Nam Bá Đông muốn tự mình đến đây, trong lòng của Mạc Yên cũng bình ổn hơn một chút.

Thân Nam Bá Đông là người trong cuộc, nên ông nhất định biết rõ là tại sao? Có lẽ có một số thắc mắc, chỉ có thể chờ ông đến mới có thể có đáp án.

Nam Bá Đông sờ đầu của cô, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, đêm khuya rồi, tắm rửa rồi đi ngủ đi!”

Mạc Yên nâng mắt nhìn ngôi nhà lớn này, đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, Nam Tinh đâu? Hình như từ lúc chúng ta trở về vẫn không có nhìn thấy bé, bé đã đi đâu rồi?”

Cô đã nói đêm nay sao lại cảm thấy là lạ như vậy, thì ra là vẫn không thấy Nam Tinh!

Nam Bá Đông cười, “Thằng nhóc kia, luôn luôn bế quan ở trong phòng của nó chứ đâu, bảo là muốn vẽ bản thiết kế gì đó!”

“Em đi xem con một chút!”

“Ừ, đi xem một chút rồi trở về nha, đừng để cho nó quần lầy quá muộn!”

“Em biết rồi!”

Chỉ trao đổi đơn giản và bình lặng, vẫn là hình thức chung đụng của Nam Bá Đông và cô đã biến cô có thói quen để cho anh bảo vệ, anh cẩn thận, cho dù anh mất tích một năm nhưng chỉ cần vừa có chuyện xảy ra ở bên cạnh cô, hai người Đường Thạch và Bạch Lăng đều cùng nhau ra ngoài giải quyết cho cô.

Chẳng qua, hiện tại bình yên này cũng đã bị đánh vỡ, không biết chờ sau khi ba tới đây, lại sẽ vạch trần cái dạng bí mật gì?

Mạc Yên trở về thủ đô, nhất định là có rất nhiều người đêm không ngủ được.

Lúc này, trong thư phòng của nhà họ Tần, có ông cụ Tần, Tần Kiến Quốc, và Lương Mộc Lan ngồi với nhau. Bọn họ đối với chuyện Mạc Yên trở về cảm giác có chút ứng phó không kịp với bên ngoài, và còn cảm thấy có một loại phiền toái và bất an sắp tới trên người.

Tần Kiến Quốc vẫn nhìn ông cụ Tần trầm ngâm không nói gì, hỏi, “Ba, chuyện này nên làm sao bây giờ? Chuyện của Thiên Nham và Lý Băng cũng đã đăng lên báo rồi, hôm nay mà đối ý thì sợ rằng người nhà họ Lý sẽ không bỏ qua! Nếu như bọn họ muốn mượn chuyện của Mạc Yên tới chửi chúng ta, cho dù chúng ta có khả năng trốn được, chỉ sợ cũng bị kéo tuột dơ!”

Lương Mộc Lan chưa ngoa nói, “Không phải nó không nhận mình là Mạc Yên sao? Chúng ta cần gì phải suy nghĩ, chỉ cần nó không cùng Thiên Nham dây dưa, nó muốn yêu người nào thì yêu người đó đi. Huống chi hiện tại nó cũng đã có người đàn ông khác rồi, may mà Thiên Nham của chúng ta vì nó mà vẫn thủ thân như ngọc, nhưng giày rách như vậy, người nhà họ Tần của chúng ta cũng không có mặt thể diện tới mức mà mang nó về mặc nữa đâu.”

60. Chương 60: Yêu Em Tôi Hoá Diên!

Sau hồi lâu ông cụ Tần không nói gì, mới lạnh lùng liếc nhìn vợ chồng bọn họ một cái, “Thiên Nham đâu? Đã trở như thế này rồi mà sao nó vẫn chưa về?”

Lương Mộc Lan vội la lên, “Ba, con đã gọi điện cho nó cả đêm, nhưng thằng nhóc thối này vẫn không nhận điện thoại của con. Sau đó con cũng đã gọi điện cho Tiểu Trần, Tiểu Trần nói nó đã đi ra ngoài. Theo con thấy thì rõ ràng nó không muốn về nhà, nhất định là đã đi tìm con bé kia rồi.”

Ông cụ Tần hừ nhẹ một tiếng, “Nó đi tìm con bé thì cũng đúng thôi! Cho dù nói thế nào, thì nhà của chúng ta và Thiên Nham đều thiếu nợ nó, cũng rất muốn gặp mặt để nói lời xin lỗi. Nếu như tôi sớm biết Mạc Yên vẫn còn sống, thì cũng sẽ không đồng ý làm thông gia với nhà họ Lý. Hừ, tình hình mạng lưới ở quân đội của chúng ta càng ngày càng kém, ngay cả một người còn sống hay chết mà cũng tra không rõ ràng, thật sự là đã nuôi một đám phế vật! Đồ vô dụng!”

Thấy ông cụ tức giận, Tần Kiến Quốc cau mày biện bạch, “Ban đầu lúc con phái một nhóm sau đi tìm Mạc Yên, cũng chính là Mạc Hàn dẫn đầu tiên phong đi trước. Lúc đó cũng là thằng bé xác nhận tin Mạc Yên đã chết, bây giờ nhìn lại, chính Mạc Hàn đã lừa gạt báo sai tin tức trong khi Mạc Yên vẫn còn sống.”

Giữa ánh mắt của Lương Mộc Lan thoáng qua một tia tức giận, “Kiến Quốc, Mạc Hàn này lừa gạt báo sai tin báo cho quân đội, mới tạo thành phiền toái như ngày hôm nay, có phải nó cũng nên tiếp nhận xử phạt của tổ chức đúng không?”

Ông cụ Tần đột nhiên vỗ bàn một cái, rống giận với Lương Mộc Lan, “Con đủ rồi đấy! Con cũng là phụ nữ, chẳng lẽ con không thể hiểu một chút tâm tình trong lúc đó của Mạc Yên hay sao? Đối lại là con, con bị Kiến Quốc bắn một phát súng, thiếu chút nữa chết đi, còn đánh mất luôn cả đứa con trong bụng, hiện tại con còn có thể hùng hồn nói lời bối mồm như vậy hay không?”

Bị ông cụ rống giận như vậy, nhất thời Lương Mộc Lan rụt cổ về, vành mắt hồng hồng, cũng không dám lên tiếng nữa.

Ông cụ Tần thuận khí lại, nhưng vẻ mặt vẫn nặng nề nói, “Cho dù nói như thế nào thì nhà họ Tần cũng thiếu nợ Mạc Yên, hiện tại con bé cũng có thân phận mới để sống, đó không phải chứng minh nó muốn cùng quá khứ cắt đứt sao! Vậy các người cũng không cần ở chỗ này gấp làm gì! Nếu như Thiên Nham thật sự nghĩ muốn vãn hồi với Mạc Yên, vậy cũng phải xem Mạc Yên có cho nó cơ hội hay không đã, các người ở chỗ này gấp cũng vô dụng thôi! Được rồi, bây giờ các người cho tôi đi ngủ đi, yên lặng theo dõi chuyển biến, Mộc Lan, trong khoảng thời gian này con cũng đừng gây chuyện, nếu không ba sẽ không tha cho con!”

Đối mặt với ánh mắt lạnh lẽo của ông cụ Tần, tâm thần của Lương Mộc Lan rung lên, khúm núm đáp lời, “Dạ!”

Nhưng trong lòng lại âm thầm tức giận, cái con yêu tinh hại người kia, muốn chết thì chết ở bên ngoài, vĩnh viễn không trở về nữa là tốt rồi. Giờ lại không có chuyện gì biến chết thành sống trở về hại người làm gì chứ? Bây giờ trong ngoài bà đều không phải là người, còn lần lượt bị ông cụ giáo huấn, thật đúng là xui xẻo mà.

Lương Mộc Lan luôn cho rằng ý kiến của ông cụ sẽ giống hai vợ chồng bọn họ, dù sao trước kia ông cụ cũng rất ủng hộ chuyện thông gia với nhà họ Lý, nhưng hôm nay làm sao lại đột nhiên giở quẻ? Chẳng lẽ ông cụ không sợ đắc tội với nhà họ Lý sao?

Bà dĩ nhiên vẫn chưa rõ ràng lắm, ý kiến làm thông gia của ông cụ Tần ban đầu xuất phát từ chuyện Mạc Yên chết thật, ông cụ cũng thật sự sợ là Tần Thiên Nham sẽ vì Mạc Yên mà ở vậy suốt đời, vì loại tuyệt tự này của nhà họ Tần, nên ông cụ mới bắt ép Tần Thiên Nham đám cưới với Lý Băng.

Nhưng bây giờ, Mạc Yên đã trở về!

Trong mấy năm này, Tần Thiên Nham sống có bao nhiêu đau khổ, tất nhiên ông cụ đều nhìn thấy ở trong mắt, và đau ở trong lòng.

Còn đối với đứa bé Mạc Yên này, tâm ông cụ cũng rất đau, nếu như Mạc Yên có thể tha thứ cho Thiên Nham, nếu như hai người bọn họ thật sự còn có thể đến được với nhau, vậy cho dù ông có liều cái bộ xương già này, cũng phải tác thành cho bọn họ.

Mặc dù làm vậy sẽ đắc tội với nhà họ Lý, nhưng nhà thông gia mà nhà cao cửa rộng giàu có quá, thì dù sao vẫn không phải là điều mà Thiên Nham muốn, chỉ cần nói chuyện tốt một chút, dâng lên lễ và nói một câu xin lỗi, thì chuyện này thế nào cũng sẽ không sao đâu, cũng sẽ không chặn đường sống.

Hiện tại ông lo lắng là sợ rằng Thiên Nham cũng không thể qua nổi cửa ải kia của Mạc Yên.

Cả đêm nay, Tần Thiên Nham cũng chưa có quay trở về nhà.

Anh vẫn đứng trước cửa phủ Vương gia của Mạc Yên suốt cả đêm, nhưng tim của anh lại rất nóng bỏng, không có gì có thể so với chuyện Mạc Yên vẫn còn sống, lại càng khiến cho anh cảm thấy thật hạnh phúc.

Cho dù hiện tại anh chỉ có thể đứng tại nơi cách cô một khoảng cách gần nhất, chỉ cần còn cùng cô hít thở không khí dưới một bầu trời, thì anh cũng đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi!

Yên nhi, lần này anh sẽ không buông tay nữa đâu!

Cho dù phải trả giá cao bao nhiêu, cần nỗ lực bao nhiêu, anh cũng sẽ đoạt cô trở về.

Tần Thiên Nham anh ở chỗ này xin thề với trời, anh sẽ dốc hết sức mang lại hạnh phúc cho cô cả đời! Tuyệt đối sẽ không để cho cô chịu một chút ủy khuất gì! Tuyệt đối sẽ không! Nếu như còn phải trải qua lựa chọn thống khổ như vậy một lần nữa, lần này anh sẽ lựa chọn lấy cái chết ở với cô!

Từ nay về sau, chỉ cần cô khỏe mạnh, cho dù toàn bộ mọi người trên khắp thế giới có chết hết, Tần Thiên Nham anh cũng sẽ sống với cô!

Chỉ có một mình cô mà thôi!

Anh phải mượn mùi vị cay như lửa này đè xuống nỗi kêu gào của dã thú bên trong anh, nếu không anh sợ mình sẽ xúc động xông vào cướp người.

Anh thật sự nhớ cảm giác ôm cô vào trong ngực, cảm giác hơi thở vẫn còn sống của cô thật tốt! Thật là nhớ cảm giác hôn cô, yêu cô, cùng cô cùng giường chung gối, ân ái triền miên.

Cướp người thì dễ, nhưng muốn có lại trái tim của Mạc Yên thì lại rất khó!

Cô đã hận anh như vậy, anh không hy vọng cô lại càng có thêm lý do để hận anh!

Anh biết, hiện tại anh không thể nóng vội, anh phải từ từ dùng tình yêu và sự ấm áp đến chữa lành tâm linh bị thương của cô.

Mạc Yên là một người vợ có tấm lòng bao dung và độ lượng, cô có một trái tim mềm mại nhất, chỉ cần anh có lòng, chịu cố gắng tranh thủ, Mạc Yên nhất định sẽ tha thứ cho anh! Nhất định sẽ!

Trước kia, cho dù anh đảm nhận nhiệm vụ trong bao lâu, cho dù anh vì nhiệm vụ mà hủy đi nhiều buổi hẹn với cô, chỉ cần anh nhẹ giọng nói xin lỗi, cô luôn luôn tha thứ cho anh!

Miễn là anh kiên trì, một ngày cũng sẽ nước chảy đá mòn.

Tần Thiên Nham cứ vừa hút thuốc lá như vậy, vừa hồi tưởng lại thời gian hạnh phúc khi anh còn ở chung với Mạc Yên, sau một lúc vành mắt cũng hồng hồng, rồi lại cười ngây ngô, cả người như một người điên.

61. Chương 61: Âm Sát

Chờ nơi đó phủ đầy tàn thuốc trên đất, thì trời rốt cuộc cũng sáng!

Tần Thiên Nham gọi điện cho Hàn Tiểu Trần, giao phó toàn bộ công việc ở công ty mà anh đã xử lý trong khoảng thời gian này cho anh ta. Bây giờ anh chỉ muốn sử dụng toàn bộ những biện pháp có thể nhìn chăm chú vào một người, sử dụng tất cả sức lực của mình, cũng phải đoạt vợ bảo bối trở về.

Hàn Tiểu Trần ngay lập tức vỗ ngực bày tỏ anh hoàn toàn ủng hộ quyết định của Tần Thiên Nham, làm cho Tần Thiên Nham có thể bỏ mặc hết tất cả công việc để theo đuổi. Nếu lúc anh ta cần sự giúp đỡ, anh cũng có thể dẫn đầu toàn bộ trên dưới công ty bất cứ lúc nào cũng có thể phối hợp với sự chỉ huy của anh ta. Cho dù sử dụng hết toàn bộ sức lực của công ty để cho Lão Đại đoạt chị dâu trở về, bọn họ cũng sẽ cố gắng tiếp sức cổ động cho Tần Thiên Nham.

Có nhóm Thiết ca ủng hộ toàn bộ, Tần Thiên Nham nhất thời cảm giác cho dù con đường ở phía trước có trăm cay nghìn đắng, anh cũng phải vượt qua mọi chông gai, gặp thần giết thần, gặp phật thì khí phách giết phật, cả người đều tràn đầy ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Tâm giờ rười, cửa chính của Vương phủ rốt cuộc cũng mở ra.

Mạc Yên mặc một thân áo váy Chanel màu xanh nhạt, áo khoác vét nhỏ màu đen, tóc nhẹ nhàng vén ở phía sau, nhìn nghiêng như châu ngọc phát sáng tinh xảo, vừa lịch sự tao nhã, lại vừa đoan trang xinh đẹp tuyệt trần.

Một tay cô kéo Nam Bá Đông một thân trang phục lịch lãm, một tay khác lại dắt một cậu bé anh tuấn tám tuổi.

Theo như tin tức mới nhất dò được vào ngày hôm qua, đứa bé anh tuấn tám tuổi này tên là Nam Tinh, bé là con trai của Nam Bá Đông, đã chiếm được tim của cô, Mạc Yên lấy thân phận là mẹ tận tâm chăm sóc bé.

Mà Nam Tinh này đối với Mạc Yên cũng không muốn xa rời, tình cảm của hai người so với mẹ con ruột thịt còn thân hơn.

Hình ảnh một nhà ba người bọn họ gắng bó và cùng dắt tay nhau ở chung một chỗ, thoát nhìn rất là tốt đẹp, nhưng khi một màn tốt đẹp này rơi vào mắt của Tần Thiên Nham, lại làm cho anh cảm thấy một loại đau đớn sâu sắc.

Anh nhớ lại đứa con đã chết ở trên tay anh, nếu như không phải vì phát súng kia của anh, con của bọn họ cũng đã được ba tuổi rồi.

Vị trí của Nam Bá Đông vốn dĩ là của anh, còn vị trí của đứa bé trai kia thì vốn là của con của anh và Mạc Yên, nhưng tất cả chuyện này đều bị hủy ở trong tay anh.

Anh đây là—tự tạo nghiệp không thể sống!

Dùng máu tươi để đổi lấy bài học kinh nghiệm rất khắc sâu và thê lương, trong vô số đêm của Tần Thiên Nham, chỉ cần vừa nghĩ tới bóng dáng lúc ngã xuống của Mạc Yên, tim của anh đau đến run rẩy, như muốn chết đi.

Cô không khóc không gào, lại càng khiến cho cả người anh đau đớn đến tận xương tủy, đau đến tim muốn hỏng.

Lúc đó, cô phải tuyệt vọng như thế nào, thì tim mới có thể bị thương đến chết, mới có thể bình lặng như nước đọng, và lạnh lùng đối mặt.

Ngày đó, một giây kia, anh đã đưa Mạc Yên vào trong địa ngục, mà chính anh chẳng phải cũng sống trong địa ngục sao? Mỗi ngày mỗi đêm sám hối, mỗi ngày mỗi đêm dẫn vật, mỗi ngày mỗi đêm tự trách, mỗi ngày mỗi đêm tưởng nhớ. Có lúc anh cũng cảm thấy tại sao mình chưa chết đi, tại sao mình vẫn còn sống trên cõi đời này?

Yên nhi, Yên nhi, Yên nhi...

Mỗi một thanh âm thâm tình gào hét thì đại biểu cho thâm tình như hoả lớn của anh, anh yêu cô gần hai mươi năm, loại yêu và đau đến sâu tận xương tủy này, đã không có cách nào gọi rửa. Cho dù thời gian có đến những năm cuối đời, tim của anh, cũng chỉ vì Mạc Yên mà đập mạnh.

Có lẽ Mạc Yên vẫn luôn bao dung và nỗ lực đã làm cho anh tưởng rằng, cho dù anh phạm phải sai lầm to lớn như thế nào, Mạc Yên cũng sẽ tha thứ cho anh.

Mãi cho đến giờ phút này, anh mới phát hiện, có một số bao dung và yêu như sinh mạng, là không thể tiêu hao hết!

Kết quả tiêu hao hết chỉ có một, đó chính là chết!

Tần Thiên Nham nhìn thấy có một đội người bảo vệ cho Nam Bá Đông, Mạc Yên và còn có Nam Tinh lên xe. Thu lại tâm tình mãnh liệt và phức tạp ở trong lòng, bắt đầu nhấn chân ga, theo sát chặt bọn họ.

Theo như hành trình đã sắp xếp của bọn họ, công việc mà hôm nay Mạc Yên phải làm là đi đến Trung Nam Hải để hiệp đàm hợp tác với quân đội.

Thật là may khi công việc lần này của anh là bảo vệ bọn họ, anh có thể danh chính ngôn thuận theo sát bên cạnh cô, bảo vệ cho bọn họ.

Hôm nay, anh chỉ cần Mạc Yên vui vẻ là tốt rồi, cho dù làm gì, chỉ cần cô có thể nở nụ cười tươi, thì anh sẽ dốc hết sức để làm.

Anh đẩy mình tới vị trí thấp nhất và hèn mọn nhất như trước mắt, nhưng không biết cuối cùng còn có thể mở ra đóa hoa tươi sáng kia không? Có thể hay không thì cuối cùng cũng sẽ có một ngày anh sẽ như cát bụi tung bay rồi biến mất trong gió lạnh kia.

Chỗ Vương phủ của Mạc Yên cách Trung Nam Hải cũng không xa, chỉ cần ra khỏi ngõ nhỏ này, ôm cua vào phố Trường An, quẹo vào trong Trung Nam Hải là tới rồi.

Tần Thiên Nham mở máy truyền tin, liên lạc với ám vệ đã canh giữ ở bốn phía, xác định tra xét nguy hiểm xong thì anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Đang lúc xe của Mạc Yên bọn họ chuẩn bị quẹo cua, thì lối dành cho người đi bộ đột nhiên chạy ra hai ông cháu, bất ngờ móc ở trong túi ra hai quả lựu đạn có hình trứng mới nhất, quăng thẳng vào xe của Mạc Yên.

Biến hoá đột ngột như vậy làm cho tất cả mọi người ứng phó không kịp.

Bọn họ dám—bọn họ thật sự dám động thủ ở chỗ này sao?

Hai mắt của Tần Thiên Nham nhất thời trợn lớn, anh không kịp nghĩ ngợi gì, lập tức mở cửa xe, chạy về phía xe của Mạc Yên.

“Ầm ầm Ầm ầm”

Hai tiếng nổ lớn làm cho đất cũng phải rung động vài cái, lực của tiếng nổ rất mạnh, đều hất tung chiếc xe ra xa, ngọn lửa bùng hực như lửa tử vong, trong nháy mắt bắt đầu thiêu đốt.

Tần Thiên Nham đã chạy nhanh đến bên cạnh xe của Mạc Yên, nhưng lại bị một ám vệ dùng sức cản lại, bảo vệ cho anh rồi cùng té nhào trên đất.

Đội khói bay dày đặc trên không trung, Tần Thiên Nham nhìn thấy xe ô-tô vẫn còn bốc cháy bùng hực, anh như điên nhào tới, thê lương kêu to tên của cô, “Mạc Yên, Mạc Yên...”

62. Chương 62: Chấn Động Bốn Phía

Trong một chiếc xe màu đen đã đi xa, từ kính xe Nam Bá Đông nhìn thấy Tần Thiên Nham đang nhào tới chiếc xe đang bốc khói ở phía xa, con người màu lam đậm thoáng qua một tia châm chọc, khoé môi nâng lên một nụ cười lạnh, “Anh ta vì em mà hoàn toàn điên rồi! Không có một chút lý trí, anh ta không nghĩ tới chẳng lẽ chúng ta lại chết dễ dàng như vậy sao? Nhóm cảnh vệ và lính bộ đội đặc chủng này của Trung Quốc, theo anh thấy thì bất quá cũng chỉ như thế này thôi! Nếu như không phải trước đó chúng ta đã sớm

bố trí tốt hết rồi, dựa vào phòng vệ như vậy của bọn họ, hừ, sợ một nhà ba người của chúng ta đã sớm đi gặp thượng đế rồi.”

Mạc Yên không có lên tiếng, cô biết tất cả anh nói đều đúng, cho nên Tần Thiên Nham mới buồn như vậy.

Theo lý thuyết, theo như cô hiểu biết về lực lượng phòng ngự của Trung Quốc, tuyệt đối không thể yếu kém như thế này mới phải chứ, tại sao lại có thể dễ dàng để hai người của thể hệ thứ hai đắc thủ như vậy? Những lính canh gác ở những vùng phụ cận, chẳng lẽ đều ăn cơm ngồi rồi sao? Thời gian và tuyến đường mà bọn họ xuất phát đều đã có những lực lượng liên quan kiểm tra nghiêm ngặt, những sát thủ thể hệ thứ hai này làm sao có thể dễ dàng đến gần đoàn xe của bọn họ như vậy?

Mạc Yên càng nghĩ càng kinh hãi, cầm tay của Nam Tinh, cũng bởi vì trong lòng vô cùng khẩn trương và bất an mà càng nắm càng chặt, bóp đỏ tay của Nam Tinh mà cô cũng không biết.

Nam Tinh lo lắng nhìn cô, “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Mạc Yên chợt hoàn hồn, “Mẹ không sao!” Cúi mắt nhìn thấy tay của Nam Tinh bị mình bóp đến đỏ bừng, trong lòng cảm thấy đau, trong mắt tràn đầy áy náy, “Thật xin lỗi! Tiểu Tinh, có đau hay không?”

“Không đau!” Nam Tinh lắc đầu, lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Mạc Yên, “Mẹ, tinh thần của mẹ nhìn không được tốt lắm, hay hiệp đàm lát nữa cứ giao cho con xử lý đi.”

Mạc Yên trừng lớn mắt, nhìn bé, “Con khẳng định, con có thể xử lý hiệp đàm này được sao?”

Khuôn mặt đẹp trai của Nam Tinh nhếch lên một nụ cười tự tin ngạo nghễ, “Dĩ nhiên là không thành vấn đề rồi!”

Mạc Yên sờ đầu bé, cười nói, “Vậy được rồi! Để mẹ xem Nam Tinh của chúng ta có bao nhiêu lợi hại!”

Miệng của cô nói không sao, nhưng trong lòng của cô lúc này lại loạn thành một đoàn, từng tiếng rống to đến tan nát cõi lòng của Tần Thiên Nham như ma âm xuyên thủng qua não của cô, một lần lại một lần vang lên trong đầu cô, trong đầu cô lại hiện ra cặp mắt tràn đầy đau lòng, tự trách và áy náy kia của anh.

Những chuyện xảy ra với anh trong mấy năm qua, tuy Mạc Yên không liên lạc nhưng đều nghe Mạc Hàn nói qua, lúc đó khi mình nghe xong, hận lại nặng ngàn cân, tim bị phủ kín, cho dù anh làm cái gì cũng không thể nào cảm động lòng của cô.

Nhưng lúc cô thấy anh ở bên ngoài cửa nhà vệ sinh ngày hôm qua, vẻ mặt tiêu tụy và hai tròng mắt đỏ ngầu kia bỗng chốc làm lòng cô đau nhói.

Trên người anh đã không hề có khí chất rực rỡ của lúc trước, không hề có nụ cười sáng lạn. Nếu có thì chẳng qua là những vết sẹo của năm tháng, còn có...những cái cau mày nặng như ngọn núi, nụ cười khổ sở, và...vết thương đã ỉu xiu ở trong tim.

Tần Thiên Nham, người đàn ông mà cô yên đến mức tận cùng mà hận cũng tận cùng, anh đã từng thông minh cơ trí như vậy, làm việc luôn sát phạt quyết đoán, nhưng bây giờ, anh lại là một người đàn ông ngu ngốc như vậy sao?

Anh thật sự cho rằng có một số chuyện đã xảy ra, còn có thể xem như nó chưa từng xảy ra sao?

Anh đã từng gia tăng sự đau nhức trên người cô, sâu như vậy, sâu đến tận xương tủy, sâu đến mức đến bây giờ cô vẫn không có cách nào quên được. Quan hệ của bọn họ như tấm gương đã vỡ, cho dù có đoàn tụ thì cũng sẽ để lại vết nứt, sẽ không bao giờ biến mất.

Chỉ cần một lỗi, thì tất cả đã thua!

Đã từng là chuyện tình yêu nhiệt tình như vậy, hôm nay lại trở thành bi thương bạc bẽo, là số mệnh đã được định trước.

Tần Thiên Nham, hãy buông tay đi! Hãy yêu vị hôn thê của anh thật tốt. Anh có cô ấy và gia đình của cô ấy giúp đỡ, anh sẽ từng bước thăng tiến, một bước lên mây, đoạn đường phía trước đang chờ anh chính là tương lai tốt đẹp, cần gì phải cùng em dây dưa phiền phức chứ.

Trong lúc ngẩn ngơ, xe đen đã vững vàng dừng lại trước cửa phòng chính của Trung Nam Hải.

Cảnh vệ bảo vệ nghiêm ngặt ở bốn phía, Nam Bá Đông, Mạc Yên và Nam Tinh bước từ trong xe ra, còn một chiếc xe khác thì có Đường Thạch và Bạch Lăng bước xuống.

Thủ trưởng Nhất Hào dẫn đầu nhóm Bộ trưởng bộ quốc phòng, Tổng tham mưu trưởng, Cục trưởng công an, còn có người phụ trách chiêu đãi ngày hôm qua là Thôi Khai Bình và Tần Kiến Quốc, giơ lên khuôn mặt cười tươi thân thiết, tiến lên đón, cùng bắt tay với Nam Bá Đông, và Mạc Yên.

Nam Tinh là một đứa bé chín tuổi rất yên lặng, thì cứ như vậy bị người ta bỏ quên.

Mạc Yên và Nam Tinh liếc mắt nhìn nhau, hiện tại càng kinh thường, sẽ làm cho bọn họ càng khiếp sợ, hiện tại bọn họ đang suy nghĩ sẽ làm cho đám người này mở rộng tầm mắt.

Nếu như để cho bọn họ biết, tất cả những thiết bị tiên tiến này đều do đứa bé chín tuổi này thiết kế ra, không biết bọn họ có ngất đi hay không?

Hai bên hàn huyên vài câu liền dẫn nhóm người của Mạc Yên vào phòng họp chuyên dụng.

Bên trong phòng họp rộng lớn sáng ngời lại có chút xa xỉ, trên màn ảnh rộng lớn kia, chiếu ra hai dòng phụ đề màu đỏ “Nhiệt liệt hoan nghênh phu nhân Nam Yên, đại diện tập đoàn Nam thị đến chỉ dẫn! Cầu mong hai bên hợp tác vui vẻ!”

Hai bên hàng ngũ đều đồng loạt ngồi vào chỗ của mình.

Thủ trưởng Nhất Hào dẫn đầu mỉm cười nói, “Phu nhân Nam Yên, hôm nay tôi cũng không vòng vo nữa, xin hỏi các vị có mang đủ đồ thiết kế không? Có thể giải thích rõ với chúng tôi một chút về tính năng và kỹ thuật sáng tạo của các trang thiết bị mới này không? Nếu như sau khi các vị giải thích rõ, bên chúng tôi cũng kiểm tra đo lường không vấn đề gì, vậy hôm nay chúng ta cũng có thể trực tiếp ký hợp đồng ngay lập tức.”

Mạc Yên (Nam Yên) cười, “Thủ trưởng Lý quả nhiên là người sáng khoái! Xin mời các vị ở dưới, chúng ta hãy nhìn về bản vẽ của Nam Tinh tiên sinh đã đưa cho các vị để giải thích về vấn đề này.”

Nam Tinh tiên sinh? Làm gì có Nam Tinh tiên sinh chứ?

Lúc nhóm cấp cao của quân đội Trung Quốc đang nghi ngờ, thì nhìn thấy đứa bé Nam Tinh bị bọn họ xem như không khí lên tiếng, sắc mặt của từng người khó coi đến cực điểm, như đèn màu biến đổi không ngừng.

Là đứa bé trai này sao?

Khoé mắt của Thủ trưởng Nhất Hào hung hăng đánh tới, cẩn thận coi chừng, ông kiểm xuống ý tưởng không tốt của mình, mang theo một tia nghi vấn hỏi, “Vị bạn nhỏ này chính là người đã vẽ ra bản thiết kế bên các vị sao?”

Mạc Yên gật đầu khẳng định, mang theo một tia cười tinh ranh xác định, “Đúng vậy! Xưa có Khang Hy hoàng đế sáu tuổi đã lên ngôi, nay có Nam Tinh chín tuổi trở thành nhà vẽ thiết kế của ta, đây cũng không tính là quá mức chứ? Thủ trưởng Lý, ngài nói có đúng không?”

Thủ trưởng Lý ha ha cười nói, “Dĩ nhiên dĩ nhiên rồi! Quả nhiên là tướng môn vô khuỷu tử! Như vậy thì xin mời Nam Tinh tiên sinh giải thích cho chúng tôi một chút, xin mọi người ột tràng pháo tay!”

Nam Tinh đứng lên, cầm lấy tài liệu đã chuẩn bị xong, bình tĩnh ung dung đứng trước hình chiếu, nâng lên con ngươi lam đậm như biển lạnh băng như tuyết, cứ như vậy chậm rãi bắn quét một vòng, tức khắc làm toàn trường khiếp sợ.

Những người ban đầu còn ôm chút nghi ngờ và không biết về Nam Tinh, nhưng hôm nay khi nhìn lại Nam Tinh, trên người một mét năm của bé mặc một bộ đồ tây, rõ ràng là một đứa trẻ choai choai, nhưng quanh thân bé lại lộ ra một loại quý tộc ưu nhã thanh khiết, trong thân thể nho nhỏ cất giấu một loại khí phách cường đại.

Có khuôn mặt mang huyết thống nước ngoài, anh tuấn làm người phải kinh ngạc, nhưng cũng lạnh lùng đến dọa người.

Trong đôi mắt lam đậm, bên trong tràn ngập cuồng ngạo không để ai hay cái gì vào trong mắt, làm như những sĩ quan cao cấp của quân đội Trung Quốc này, bất quá trước mắt bé đều chỉ như vậy thôi.

Mọi người âm thầm kinh hãi, thì ra lúc đầu, đứa bé này gạt mọi người, chẳng qua cố ý thu liễm lại hơi thơ ngông cuồng và lạnh lùng đến chói mắt của bản thân, làm ọi người không ai chú ý tới bé, làm ọi người bỏ qua bé.

Đợi đến lúc cần bé ra tay, bé lại bỗng nhiên nổi tiếng! Làm chấn động bốn phía!

Tất cả mọi người ở chỗ này nhìn thấy Nam Tinh xuất sắc như vậy, bất ngờ và khiếp sợ rất nhiều, càng nhiều hơn một tia hưng phấn và mong chờ. Bọn họ đang mong đợi kế tiếp đứa bé này sẽ biến ra sự phấn kích và truyền thuyết như thế nào cho bọn họ?

63. Chương 63: Uy Hiếp Trắng Trợn

“Cái này có tên là tên lửa tầm xa 4d của xe tăng trong khoa học kỹ thuật, hệ thống pháo của nó có cự ly bắn có thể đạt tới 5000 cây số. Theo như tôi được biết, hệ thống tên lửa của nước các vị mặc dù có trình độ dẫn đầu trên thế giới, nhưng cự ly bắn thì chỉ được gần 400 cây số mà thôi. Nếu như có một ngày nước của các vị phải đánh nhau với Nhật Bản, như thế thì với hệ thống trang bị quân sự của nước các vị...”

Nam Tinh dừng một chút, nhưng khoé môi bé nâng lên một nụ cười mỉm, làm cho tất cả mọi người đều hiểu ý tứ ở phía sau câu nói đó.

Ánh mắt lướt nhìn khắp bốn phía, trên khuôn mặt nhỏ bé mà khí phách của Nam Tinh phát hiện, “Nhưng mà, với bản thiết kế khoa học kỹ thuật hệ thống cự ly bắn của tên lửa trong xe tăng này, cho dù đạt 5000 cây số, thì cũng đại biểu cho nếu quả thật có một ngày nhất định phải dùng đến vũ lực, Trung Quốc hoàn toàn có năng lực có thể trấn giữ nơi biên giới nước nhà, trực tiếp đập nát hòn đảo Nhật Bản.”

Các vị cấp cao của quân đội Trung Quốc, trong lòng đều đồng thời khê động.

Lời nói này của Nam Tinh, không thể nghi ngờ là dùng một ngón tay đâm trúng xương mềm của bọn họ, giữa tình thế hiện tại càng ngày càng nghiêm trọng của Trung Quốc và Nhật Bản, cho dù cấp cao của Trung Quốc không muốn khai chiến, nhưng trước tiên cũng muốn suy tính cho vấn đề phòng ngự của quốc gia. Nếu một khi đã đánh, muốn bảo đảm quốc gia sẽ không đập lên vết xe đổ lúc trước, mà khoản thiết kế tên lửa tầm xa này của Nam Tinh, ở một phương diện khác, quả thật có thể giải quyết thật tốt vấn đề vẫn luôn quấy nhiễu của quân đội Trung Quốc.”

“Bây giờ tôi lại giới thiệu một chút về khoản hệ thống phòng ngự reda trên không...”

Mặt của Mạc Yên vẫn mang theo nụ cười tươi nhìn Nam Tinh, nhìn thấy Nam Tinh ở trên đài như một vị đại tướng quân, giọng nói có lực, và mạnh mẽ mà giới thiết sản phẩm trong bản thiết kế của bé. Lúc này cả người bé như có một tầng ánh sáng, chói mắt như vậy, mê người như vậy, làm cho người ta không thể nào dời đi tầm mắt.

Lúc này, còn có ai dám xem bé thành một đứa trẻ chín tuổi bình thường chứ?

Mạc Yên nhìn những nhóm cấp cao của quân đội Trung Quốc đang ngồi trước mặt, ánh mắt mê say của mỗi người đều như bọn họ đang được gặp thần tượng của mình, yên lặng nhìn Nam Tinh của cô.

Con trai, bây giờ con thật sự quá tuyệt vời! Thật sự quá xuất sắc! Mẹ lấy làm tự hào về con!

Mạc Yên thậm chí ở chỗ này tưởng tượng, nếu như thời gian có thể quay ngược, nếu như cô có thể trẻ hơn mười tuổi, cô nhất định sẽ nuôi tiểu Nam Tinh lớn, sẽ bồi dưỡng bé trở thành người đàn ông trung thành như con chó của chính mình, cả đời sống nương tựa nhau như hiện tại, sẽ không phải trải qua những chuyện quá khổ cực và bi thương, chỉ cần hạnh phúc ở cùng một chỗ với bé là tốt rồi.

Sau đó Mạc Yên lại vì mình có ý tưởng bỏ ổi này mà cảm thấy xấu hổ.

Mặc dù Nam Tinh không phải do cô sinh ra, nhưng cô lại xem bé như con ruột, thương bé như mạng, Nam Tinh cũng như vậy hoặc thậm chí còn yêu cô nhiều hơn.

Cô lấy bé làm niềm kiêu ngạo của mình, lấy bé làm vinh dự, lấy bé làm tự hào.

Làm sao Nam Tinh có thể không phải chứ?

Ngước mắt nhìn lên đài thấy Nam Tinh lấy lời lẽ sắc bén cứng cỏi nói, niềm kiêu ngạo của Mạc Yên lại càng sâu, khoẻ môi duyên dáng của mình không nhịn được nữa nâng lên một nụ cười mỉm ầm ập.

Nụ cười biến ảo khôn lường, xinh đẹp, thanh khiết lại mềm mại, trong khoảng thời gian ngắn lại làm cho nhóm cấp cao của quân đội Trung Quốc ngồi trước mặt, tất cả đều liếc mắt nhìn thấy. Ngay cả Nam Tinh ở trên đài nói cái gì, bọn họ cũng đều không nghe được.

Cười một cái khuynh thành, không có gì hơn cái này!

Nam Bá Đông thấy toàn bộ những người này nhìn chăm chăm vào Mạc Yên, gương mặt tuần tú trầm xuống, mang theo ý tứ cảnh cáo, nặng nề ho khan một tiếng.

Mọi người như ở trong mộng hồi tỉnh, lập tức cảm giác nét mặt già nua hồng thắm.

Suy nghĩ lại bọn họ đều là người tài giỏi, thế mà hôm nay lại ở trước mặt Mạc Yên thất thần, thật có chút mất mặt.

Vừa đúng lúc, đoạn giải thích cuối cùng của Nam Tinh cũng vừa khép lại.

Bé lạnh lẽo liếc mắt nhìn các cấp cao của quân đội Trung Quốc một cái, cuối cùng bình tĩnh nhìn mặt của Thủ trưởng Nhất Hào, “Tôi đã giải thích xong rồi, xin mời các vị ở phía dưới kiểm tra và nhận xét!”

Thủ trưởng Nhất Hào khẽ gật đầu với Sở trưởng sở quân khoa học, Sở trưởng sở quân khoa học lập tức cùng với chuyên viên mà họ mang theo cùng nhau kiểm tra và đo lường hệ thống các mục số liệu của các trang thiết bị quân sự mà Nam Tinh mang tới.

Bởi vì phân nửa phần trước đã kiểm tra đủ trước đó rồi, cho nên lần này kiểm tra cũng nhanh rất nhiều.

Nửa tiếng sau, Sở trưởng sở quân khoa học liền khẽ gật đầu với Thủ trưởng Nhất Hào, “Thủ trưởng, chúng tôi đã kiểm tra qua, hệ thống này không có vấn đề!”

Thủ trưởng Nhất Hào cười ha ha, “Tốt lắm! Phu nhân Nam Yên, hiện tại chúng ta có thể ký hợp đồng không?”

Thiết bị tiên tiến như vậy mà bọn họ lại không thích rồi bác bỏ, thì nếu như để cho nước Mỹ và Nhật Bản lấy được bộ thiết bị này, hậu quả lại càng không thể tưởng tượng được.

Mạc Yên xinh đẹp cười một tiếng, “Tất nhiên!”

Hôm nay câu mà cô đang mong đợi không phải là câu này sao? Hiện tại Thủ trưởng Nhất Hào lại sáng khoái như vậy, cô đã sớm chuẩn bị bản hợp đồng và những thoả thuận bổ sung có liên quan rồi, dùng hai tay đưa tới cho Thủ trưởng Nhất Hào, “Thủ trưởng Lý, đây là hợp đồng, xin mời ngài xem qua!”

Mạc Yên bên này đã sớm gửi bản gốc của bản hợp đồng qua đây cho bọn họ xem qua, nên hôm nay nhìn lại bản gốc cũng nhanh hơn nhiều.

Thủ trưởng Nhất Hào cũng nhanh chóng xem qua một lần, lại giao cho thư ký ở bên cạnh kiểm tra qua một lần, lại cùng Bộ trưởng bộ quốc phòng và Tổng tham mưu trưởng ở bên cạnh nói nhỏ vài câu, rồi thống khoái ký tên của mình lên hợp đồng.

Mạc Yên cũng nhanh chóng ký tên của mình vào, cuối cùng hai bên đều giữ một phần tài liệu của bản hợp đồng.

Quân đội đồng ý bỏ ra gần nửa tỷ nhân dân tệ để mua bản hợp đồng này, cứ như vậy hai bên đã hoàn thành.

Thủ trưởng Nhất Hào đứng lên, cùng bắt tay với Mạc Yên một cái, lại cười nói với Nam Tinh, “Sau này phải làm phiền người bạn nhỏ Nam Tinh chiếu cố nhiều hơn, hi vọng có con hiệp trợ, bộ hệ thống trang thiết bị này của chúng tôi cũng có thể sớm ngày được sản xuất và sử dụng.”

~~Truyện được Á bì edit và đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn

~~Nam Tinh khẽ gật đầu, “Dĩ nhiên là không thành vấn đề! Trên hợp đồng của chúng ta cũng có nói rõ, ở nơi này trong vòng một năm, tôi sẽ phụ trách chạy thử bộ hệ thống trang thiết bị này cùng với các vị, cho đến khi hoàn tất mới thôi...”

“Vậy thì thật tốt quá!” Thủ trưởng Nhất Hào nói xong, xem thời gian một chút thì đã thấy là một giờ trưa rồi, lại cười nói, “Xin mời không bằng vô tình gặp được, xin mời Nam tiên sinh, Nam phu nhân và còn có Nam Tinh tiên sinh nể mặt, chúng tôi đã chuẩn bị một bàn tiệc rượu ở trong phòng tiệc, ăn mừng sự hợp tác thuận lợi và vui vẻ của chúng ta, chúng ta uống chung vài chén, các vị thấy sao?”

Mạc Yên bỗng nhiên cười cười, “Thủ trưởng Lý, ngài muốn uống rượu, Nam Yên tôi lúc nào cũng có thể tiếp. Nhưng mà hôm nay lúc chúng tôi tới đây đã gặp một chút phiền toái không nhỏ, bây giờ thủ hạ của tôi đã chết vài người rồi, bây giờ vẫn không có ai cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng. Điểm này, chúng tôi cũng hi vọng các vị sẽ cho chúng tôi một câu trả lời hài lòng, nếu không tiệc rượu này chúng tôi cũng không dám uống.”

Thủ trưởng Nhất Hào là nhân vật nào, ông chính là một người tinh ranh!

Khi lời nói của Mạc Yên vừa ra hết, ông cũng biết, lúc bọn họ tới đây đã có chuyện gì xảy ra, ông cũng không tránh khỏi, người ta vừa ký xong hợp đồng, sau đó mới tính sổ đây mà!

Sắc mặt của ông nghiêm lại, “Nam tiên sinh, Nam tiên sinh nhỏ, Nam phu nhân, về chuyện này chúng tôi thành thật xin lỗi! Chúng tôi đã chuẩn bị một phần lễ vật cho các vị, chúng tôi cũng rất áy náy! Mặt khác chúng tôi đã ra lệnh cho những ngành liên quan đi điều tra chuyện này, cần phải cho Nam tiên sinh và Nam phu nhân một câu trả lời thỏa đáng.”

Nam Bá Đông vẫn không lên tiếng nhưng lúc này lại hừ nhẹ, “Có giao phó thì không còn gì tốt hơn rồi! Nếu quả thật các vị không giao phó, chúng tôi cũng có thể tự mình một câu trả lời thỏa đáng, chẳng qua là...”

~~Truyện được Á bì edit và đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn

~~Nam Bá Đông dừng lại không nói, ánh mắt lạnh thấu xương liếc nhìn bọn họ một cái, mới tiếp tục nói, “Chẳng qua nếu để chúng tôi ra tay, thì đến lúc đó chỉ sợ không có kết thúc tốt đẹp. Tôi cũng không ngại tiết lộ một chút tin tức cho các vị biết, bộ hệ thống trang thiết bị này vẫn có một phần nằm trong tay nhà thiết kế của chúng tôi, nếu như lần này chúng ta hợp tác có gì không vui, thì sau này nước các vị có muốn hợp tác nữa coi bộ cũng rất khó khăn! Nếu như chúng tôi ở phía sau bán hệ thống trang thiết bị này cho nước Mỹ hoặc Nhật Bản, thì hừ~”

Nam Bá Đông cũng không có nói xong lời, thì Thủ trưởng Nhất Hào và các quan cấp cao của quân đội đã đổi sắc mặt, uy hiếp trắng trợn như thế, cũng chỉ có nhân tài Nam Bá Đông làm được thôi.

64. Chương 64: Cổ Độc Phát Tác

Mặc dù trong lời nói của Nam Bá Đông có chút khó nghe, nhưng chuyện này dù sao cũng làm người ta thua thiệt, sắc mặt của Thủ trưởng Nhất Hào rất nhanh khôi phục lại bình thường, sắc mặt của các vị cấp cao cũng bình thường, tràn đầy nghiêm túc và chăm chú.

Ông trịnh trọng đáp ứng lời của Nam Bá Đông, “Nam tiên sinh, về chuyện này, tôi lấy thân phận là trưởng quan cao cấp nhất của Trung Quốc bảo đảm với các vị, nhất định sẽ mau chóng cho các vị một câu trả lời thuyết phục, tuyệt đối không trì hoãn!”

“Như thế thì tốt!”

Nam Bá Đông lạnh lùng cười một tiếng, “Chẳng qua, thời gian này...chúng tôi đều không nhất định sẽ bình tĩnh đâu? Lỡ như nó kéo tới một năm rưỡi, sợ mạng nhỏ của chúng tôi cũng không còn.”

Các vị quan cấp cao của quân đội Trung Quốc thấy Nam Bá Đông ép sát từng bước, sắc mặt của từng người cũng tối đi!

Thủ trưởng Nhất Hào cắn răng, “Nửa tháng!”

Bọn họ còn tưởng rằng lúc này Nam Bá Đông cuối cùng cũng hài lòng.

Ai ngờ, gương mặt của Nam Bá Đông lại lạnh đi, chế giễu lắc đầu, “No no no, nửa tháng là quá dài! Một tuần, tôi chỉ cho các vị thời gian khoảng một tuần, tới một tuần mà tôi vẫn chưa thấy câu trả lời chắc chắn thì tôi sẽ tự mình ra tay, cứ quyết định như vậy đi!”

“Được! Vậy thì một tuần!” Giọng nói của Thủ trưởng Nhất Hào vang vang lên tiếng.

Ông đã bị Nam Bá Đông khơi dậy ý chí chiến đấu, ông cũng không tin đường đường là nước Trung Quốc lớn mạnh, mà ngay cả một vụ án cũng không phá được. Nếu mà truyền đi thì không phải làm cho người ta cười đến rụng răng sao.

Lúc này Nam Bá Đông mới nâng lên một nụ cười không đành lòng, “Được, lúc này có thể đi uống rượu rồi!”

Trên gương mặt được bảo dưỡng của Thủ trưởng Nhất Hào cũng khôi phục lại nụ cười, “Nam tiên sinh, Nam tiên sinh nhỏ, Nam phu nhân, xin mời bên này!”

“Mời!”

Nam Bá Đông hơi nâng môi, đứng dậy, đột nhiên lại cảm thấy một trận choáng váng, một cổ đau đớn bèn nhón từ lồng ngực và đại não cùng xông tới, đau đến cả người của anh một trận co rút, trong nháy mắt như toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều đau, đau đến tận xương tủy, đau đến mức anh ngay cả thở cũng không thể, cả người như con tôm cong người lại.

Mới vừa rồi mọi người như ý thức được cái gì, chưa kịp phản ứng thì trước mắt của Nam Bá Đông đã tối sầm, cả người mất đi thăng bằng, đột nhiên ngã xuống đất.

“A Đông...”

“Ba...”

Mạc Yên và Nam Tinh đồng thời kinh hô nhào tới.

Thủ trưởng Nhất Hào và nhóm người Bộ trưởng bộ quốc phòng thấy Nam Bá Đông ngã xuống ở nơi này, nhất thời đổi sắc mặt.

Nếu như Nam Bá Đông ở nơi này xảy ra chuyện gì, vậy phiền toái của bọn họ cũng to lắm, thế lực ở phía sau của Nam Bá Đông cũng không phải dễ đối phó.

“Nam tiên sinh, Nam tiên sinh, ngài làm sao vậy?”

Thủ trưởng Nhất Hào lập tức hạ lệnh, “Mau! Mau mời bác sĩ tới đây!”

Thủ trưởng Nhất Hào nói nhắc nhở Mạc Yên, Mạc Yên quay đầu nhìn thủ hạ ở bên ngoài, gào thét với Bạch Lăng và Đường Thạch vừa nghe thấy tiếng động xông tới, “Bạch Lăng, mau đi mời Mẫn Lạp tới đây! Mau lên!”

Cô biết, trong khoảng thời gian này, cho dù Nam Bá Đông đi nơi này, Mẫn Lạp cũng đều đi theo bên cạnh anh!

Nhìn thấy vẻ mặt lúc này của Nam Bá Đông tái nhợt đến không có máu, tim của Mạc Yên lại thấy quặn đau từng trận.

Tại sao lại không có chú ý tới những chi tiết này chứ? Nếu như không phải thân thể của anh có vấn đề, thì tại sao Mẫn Lạp vẫn luôn đi theo bên cạnh của anh chứ?

Suy nghĩ đến những lời nói mà anh từng nói qua, cô vẫn coi như đó là lời nói đùa, cũng vẫn luôn cự tuyệt tin sự thật này. Cho dù có như lần trước, ở trước mặt mọi người Độc Cô Thiên Nhai tuyên bố tin anh đã chết, cô vẫn tin là anh còn sống.

Người đàn ông này ở trong mắt cô chính là con gián đánh mãi không chết! Làm sao có thể dễ dàng ra đi như vậy?

Trong lúc này, đôi mắt của Mạc Yên đột nhiên trừng lớn.

Cô dùng sức trừng mắt nhìn, không phải là cô hoa mắt, lúc này dưới da mặt của Nam Bá Đông như có vô số con trùng bò sát, chạy tán loạn không ngừng nghỉ cùng nhau dưới lớp da trong thân thể của anh.

Cổ độc? Theo bản năng trong đầu cô xuất hiện hai chữ này.

Chẳng lẽ...cổ độc của anh phát tác sao?

Nghĩ tới có thể là như vậy, sắc mặt của Mạc Yên không còn chút máu, trong lòng chỉ cảm thấy lạnh thật lạnh...

Nhân viên cấp cứu rất nhanh đã tới nơi!

Nam Bá Đông đã ngất xỉu được chuyển tới bên trong bệnh viện riêng biệt ở Trung Nam Hải.

Sắc mặt của Thủ trưởng Nhất Hào nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở bên ngoài phòng cấp cứu, những bác sĩ chuyên gia đông y và tây y đều được nhanh chóng mời tới, chật ních cả một phòng, sau khi bọn họ kiểm tra xong tình trạng thân thể của Nam Bá Đông rồi phân tích kết quả xử lý bệnh tình khẩn cấp của Nam Bá Đông.

Cuối cùng, tây y cho ra một kết luận đó là: bởi vì Nam Bá Đông thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài, làm cho khí huyết tụt, các bộ phận nội tạng đều nhanh chóng hiện ra tình trạng suy kiệt, tên bệnh là chứng suy kiệt của các bộ phận cơ quan.

Bọn họ kết luận Nam Bá Đông chưa từng có một tháng sống tốt.

Mà đông y lại cho ra kết luận còn lại: Nam Bá Đông bị trúng miêu cổ của Vân Nam, giống như cổ độc tuyệt tình, nhưng lại không có người có thể trị bệnh này, chẳng qua là cũng chỉ nghe nói, nên không dám khẳng định, nhưng các chức năng cơ quan đang nhanh chóng suy kiệt là sự thật.

Nếu như xác định là cổ độc tuyệt tình ở Nam Cương, chỉ cần tìm được người hạ cổ, cởi bỏ cổ độc này ra, vậy Nam Bá Đông cũng còn có một con đường sống.

Bất kể là kết luận của người nào, đối với Mạc Yên và Nam Tinh mà nói thì đều là một cú đánh trí mạng.

Mà Mẫn Lạp vội vã chạy tới, sau khi kiểm tra toàn thân Nam Bá Đông, anh lặng lẽ kéo Mạc Yên sang một bên, xác nhận với cô về ý kiến giải thích của nhóm đông y. Đây cũng là lần đầu tiên Mẫn Lạp thẳng thắn giải thích chi tiết về bệnh tình của Nam Bá Đông tới Mạc Yên.

Ngày tháng của Nam Bá Đông đúng là không còn nhiều nữa rồi!

65. Chương 65: Em Có Thể Đối Với Anh Tốt Một Chút Hay Không?

Mặc dù Nam Bá Đông may mắn tránh được vận rủi mất mạng lúc trúng đạn lần trước, nhưng cổ độc hiện tại lại quá mức khó giải, Mẫn Lạp vẫn không tìm thấy được biện pháp nào để giải nó.

Vì thế, Mẫn Lạp đã từng cầu xin Độc Cô Thiên Nhai, nhưng mà ngay cả Độc Cô Thiên Nhai là thần y mà cũng đối với cổ độc này bó tay. Lúc anh ta gần đi, anh ta đã lưu lại một câu cho Mẫn Lạp, “Có lẽ, các người nên đến Miêu Cương tìm một người tên là Cổ vương Lam Khảm Khảm, có thể bà ta sẽ có biện pháp.”

Nam Bá Đông đã lập tức phái vài nhóm người đi Miêu Cương tìm Lam Khảm Khảm, nhưng vẫn chưa có tin tức hồi báo.

Bây giờ, máu trong người Nam Bá Đông đã bị cổ trùng cắn nuốt tới tận cùng, cho dù bọn họ có tìm được biện pháp giải cổ, thân thể của anh cũng đã chống đỡ tới tận cùng rồi, sợ rằng không có sức xoay chuyển, chẳng qua chỉ có thể trì hoãn được vài ngày rồi chết đi.

Nghe được Mẫn Lạp xác nhận, Mạc Yên chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ được, cái gì cũng không muốn làm, tựa như ngay cả khí lực giờ tay và nâng môi để nói chuyện cũng đã mất đi.

Người đàn ông này đã từng bò dậy từ trong địa ngục, thật vất vả mới kiếm được một phần tài sản này, thật vất vả mới đứng trên đỉnh cao, thế mà tại sao ông trời lại có thể tàn nhẫn triệu hồi anh như vậy?

Người đàn ông này ép cô cắt đứt chuyện cũ, người đàn ông này buộc cô phải sống tiếp, người đàn ông lấy phương thức im lặng gọt giũa cô, lặng lẽ để lại dấu vết vĩnh viễn không biến mất ở trong lòng cô. Lúc anh biến cô trở thành người thân để bảo vệ, thì giờ tại sao anh lại muốn bỏ đi?

Cô nhìn người đàn ông mới vừa rồi còn nghiêm nghị, ngạo khí và hăng hái giờ lại nằm trên giường bệnh, lại nằm ở đó trong không khí trầm lặng, nước mắt kia, không không chế được mà chảy xuống.

Nam Tinh vẫn luôn ở bên cạnh cô, một bước cũng không rời, khuôn mặt nhỏ bé của bé lạnh lẽo, nhưng tay của bé lại siết thật chặt tay của Mạc Yên.

Lúc này bọn họ cần phải hấp thụ sức mạnh và âm áp từ bên trong cơ thể của đối phương, vậy mới có thể giúp bọn họ tiếp tục chống đỡ.

Mặc dù Nam Bá Đông không yêu bé sâu đậm, nhưng bé lại có thể hấp thụ một loại sức mạnh của đàn ông thuộc về Nam Bá Đông, để cho bé có thể dũng cảm, không sợ mà tiếp tục cố gắng, phấn đấu, tích lũy kinh nghiệm để bảo vệ cho Mạc Yên.

Nhưng hôm nay lại nghe thấy tin Nam Bá Đông không thể sống tới một tháng, tim của bé liền lập tức bị đè nén đến không thở nổi.

Muốn khóc nhưng ánh mắt lại khô khốc, không chảy ra được một giọt nước mắt.

Ba của bé từng nói qua, đàn ông chỉ đổ máu không đổ lệ, đàn ông rơi nước mắt là một hành động rất hèn nhát!

Hai tay của Nam Tinh và Mạc Yên nắm chặt nhau đến đỏ, nhưng tựa hồ bọn họ lại không cảm giác được một chút đau đớn nào, trong lòng chỉ cảm thấy cái chết đang đến gần mà đau đớn và tuyệt vọng thôi.

Nhìn thấy anh và bệnh chiến đấu như vậy, bọn họ lại không có biện pháp nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh đau, nhìn anh khổ, trong lòng cũng không nhận được mà hét lớn điên cuồng.

Trước kia, lúc Nam Bá Đông giả chết, bọn họ chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như bây giờ. Khi đó chỉ cảm thấy có một ngày anh nhất định sẽ quay trở về!

Mà Nam Bá Đông cũng không làm cho bọn họ thất vọng, cho dù thời gian trở về hơi dài, nhưng cuối cùng anh cũng trở về!

Nhưng lúc này, ngay cả Mẫn Lạp cũng nói như vậy, anh còn có hi vọng sống nữa sao?

Trong đầu hỗn loạn một hồi, Mạc Yên cố gắng bắt ép chính mình phải tỉnh táo lại.

Cô nâng lên đôi mắt sáng, trong trẻo lạnh lùng và kiên định của mình, nhìn thẳng Mẫn Lạp hỏi, “Nếu như có thể tìm được biện pháp giải cổ, anh ấy còn có bao nhiêu hi vọng sống tiếp?”

Mẫn Lạp trầm ngâm một hồi mới nói, “Cổ độc này rất khó hiểu, có thể có một tháng để sống, nếu như tôi hiểu thêm thì tôi đảm bảo anh ấy có ít nhất nửa năm sống tiếp. Trong vòng nửa năm, nếu có kỳ tích xuất hiện, có thể...”

Mẫn Lạp không có nói thêm gì nữa, vẻ mặt của Mạc Yên đã kiên định, “Tốt lắm! Tôi phụ trách đi tìm biện pháp giải cổ độc, Mẫn Lạp, anh phụ trách chăm sóc cho thân thể của anh ấy, ở lại nơi này một tháng, anh phải đảm bảo anh ấy sẽ không xảy ra những tình trạng khác, có thể chứ?”

Mẫn Lạp nhìn Mạc Yên vẫn ôm hy vọng, than nhẹ một tiếng, “Anh sẽ cố gắng hết sức mình!”

Mạc Yên nhìn Nam Tinh ở bên cạnh, cô ôm bé thật chặt, “Tiểu Tinh, chúng ta cùng nhau cố gắng, có được hay không?”

Đứa bé này trong mấy năm này đã cao hơn rất nhiều, cô vẫn còn nhớ lần đầu tiên khi nhìn thấy bé, bé chỉ cao tới eo cô, nhưng bây giờ đã cao tới vai rồi, tin rằng chưa tới một hoặc hai năm thì bé nhất định sẽ cao hơn cô.

Năm đó, Nam Tinh từng nói qua với cô, không chỉ có Nam Bá Đông bị trúng cổ độc, mà trên người Nam Tinh cũng có cổ độc.

Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, mà cổ độc ở trên người Nam Tinh chưa từng phát tác, làm cho cô cũng quên mất.

Nam Bá Đông vừa mới trở về lại phát tác cổ độc, làm cho cô nhớ ra, liền cảm thấy kinh sợ tới đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Bất kể là vì Nam Bá Đông, hay vì Nam Tinh, cô nhất định phải tìm ra được biện pháp giải cổ độc.

Cho dù...cô phải đi tới Miêu Cương, cô cũng không từ chối!

Mạc Yên vẫn luôn canh giữ bên người của Nam Bá Đông, chờ lúc anh tỉnh dậy thì đã hơn tám giờ tối rồi.

Nam Bá Đông vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy đôi mắt của Mạc Yên đang rũ xuống ngồi ở mép giường, nhìn thấy khuôn mặt cẩn thận và mềm mại của cô, trong lòng không khỏi vui sướng, trên khuôn mặt tái nhợt nâng lên một nụ cười mỉm, anh lặng lẽ vươn tay ra nắm lấy tay của cô, dọa cho Mạc Yên đang ngăn người chấn động mạnh một cái.

Lúc nhìn thấy đáy mắt ranh mãnh của anh có ý cười, trừng mắt nhìn anh một cái rồi mắng, “Anh làm em giật mình, tỉnh dậy rồi sao? Anh cảm thấy như thế nào rồi?”

Lúc Nam Bá Đông nhìn thấy mặt mày của Mạc Yên mệt mỏi, trên mặt tràn đầy đau thương và cứng chùi, “Yên nhi, thật xin lỗi! Là anh làm em mệt mỏi rồi!”

Mạc Yên liếc anh, “Biết rõ thân thể của mình không tốt, vậy mà anh còn muốn đi theo chúng ta, anh nói đi anh đây là không phải tự tìm phiền tới ỉnh sao?”

Nam Bá Đông nhẹ nhàng nói, “Anh chỉ muốn ở bên cạnh em nhiều hơn thôi mà! Yên nhi, thời gian anh có thể đi với em đã không còn nhiều nữa, bây giờ ở cùng với em được một ngày thì một ngày. Yên nhi, vì anh không còn sống được lâu nữa, sau này em có thể đối với anh tốt một chút hay không?”

Đối mặt với ánh mắt đau buồn và tha thiết của Nam Bá Đông, trong lòng Mạc Yên cứng lại.

66. Chương 66: Nam Bác Thao Đến

Cô chưa từng nghĩ tới Nam Bá Đông là một người đàn ông dũng mãnh lại có một ngày cũng yếu ớt như vậy.

Quay đầu lại suy nghĩ một chút, mấy năm qua cô đối với anh thật đúng là không tốt!

Bởi vì trong lòng vẫn còn hận anh, oán anh, cho nên cô vẫn luôn đối với anh tương đối lạnh nhạt, lạnh thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả một nụ cười cô cũng keo kiệt với anh.

Hôm nay đột nhiên nghe anh cầu xin bị ai với cô như vậy, Mạc Yên đột nhiên cũng cảm giác trong lòng rất chua xót, vành mắt cũng hồng lên, chỉ có thể nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, liền nhanh chóng xoay người ra chỗ khác.

Cô không muốn để cho anh nhìn thấy cô vì anh mà khổ sở, vậy sẽ làm cho anh đau lòng.

Hiện tại trong lòng cô lại ánh lên một tia hi vọng, ý chiến đấu chinh phục lòng cô của Nam Bá Đông sẽ nhiều hơn một chút, như vậy anh sẽ có lòng tin mà chống đỡ, có lẽ có thể giúp anh có sức sống và cơ hội sống nhiều hơn, có thể chống đỡ và giúp anh không tuyệt vọng, tiếp tục bước tiếp.

Nam Bá Đông si ngốc nhìn thân thể của Mạc Yên tinh tế và thon thả như tràn đầy năng lượng, nghĩ đến ngày tháng của chính mình không còn nhiều, đột nhiên sinh ra một loại tâm trạng không muốn và quyến luyến.

Yên nhi, nếu như có kiếp sau, chỉ mong chúng ta có thể gặp nhau sớm hơn một chút!

Chỉ mong, kiếp sau anh có thể cùng với em...ở bên nhau cả đời.

Mạc Yên ổn định xong tâm tình của mình, quay người lại nhìn thấy trên gương mặt tuấn tú của Nam Bá Đông như cười tự giễu và không sao cả, trong lòng lại than nhẹ một tiếng, không hiểu sao lại chua xót.

Cô cố gắng giảm bớt thanh âm của mình, lấy giọng nói cũng coi như là dịu dàng nói, “Em có thể đối tốt với anh, nhưng mà anh cũng phải nhớ kỹ cho em, đừng bao giờ sa sút tin thần, anh là một người cha, Nam Tinh lại còn nhỏ như vậy, anh phải có trách nhiệm chăm sóc cho nó, bây giờ nó rất cần sự ủng hộ của anh!”

“Vậy còn em? Em có cần anh không?”

Nam Bá Đông nắm chắc tay cô, đột nhiên nhớ đến chính tai nghe được lời nói xin lỗi của cô. Cho dù...chỉ là lời nói dối tốt bụng, anh cũng rất muốn nghe!

Mạc Yên cắn môi, đối mặt với ánh mắt nóng hừng hực như lửa của anh, cô uyển chuyển nói, “Tuy rằng anh và Nam Tinh không phải là người thân ruột thịt của em, nhưng các người đều là người nhà của Mạc Yên em, em không muốn trong các người xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Vẻ mặt của Nam Bá Đông bỗng chốc đen đi, buông tay cô ra như bị điện giật, lạnh lùng nói, “Để Mẫn Lạp và Đường Thạch sắp xếp một chút, anh muốn đi về!”

Mạc Yên sững sờ, “Đi về? Về đâu?”

Nam Bá Đông lạnh lùng hừ một tiếng, “Đương nhiên là về phủ Vương gia rồi, chẳng lẽ em còn nhà nào đứng tên em nữa sao, bộ em không muốn anh ở đó sao?”

Mạc Yên biết rõ anh đang nói lấy, nhưng vẫn bị anh làm cho tức nghẹn hồi lâu không thở được, chỉ có thể hận nhìn chằm chằm anh, vành mắt cũng chậm rãi đỏ lên.

Nam Bá Đông vừa nhìn thấy bộ dáng bĩu môi, nước mắt lưng tròng ủy khuất của cô, trong lòng lại thấy đau một trận, khàn giọng nói, “Thật xin lỗi!”

Mạc Yên nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới anh, Nam Bá Đông yên lặng nhìn bóng lưng của Mạc Yên, rồi cũng trầm mặc.

Như mong muốn, Nam Bá Đông trở về phủ Vương gia, nhưng Mạc Yên vẫn còn giận anh, mà Nam Bá Đông cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nên anh cứ như vậy cùng giận với cô.

Kết quả ai cũng không chịu cúi đầu trước, cứ chiến tranh lạnh như vậy, ai cũng không muốn tiến lên quan tâm người kia trước.

Cứ chiến tranh lạnh như vậy kéo dài tới ngày hôm sau, Mạc Yên nhận được điện thoại của Nam Bác Thao.

Rốt cuộc Nam Bác Thao cũng tới! Cuối cùng thì quan hệ giữa cô và Nam Bá Đông cũng có kết quả.

Từ ngày đó sau khi thấy Nam Bá Đông, Mạc Yên vẫn luôn cảm thấy bất an và lo lắng, cũng trong lúc đó nhận được điện thoại của Nam Bác Thao, hẹn bà đến khách sạn lớn Grand Hyatt để nói chuyện của Mạc Yên.

Bạch Yên vô lực, nhắm nghiền hai mắt, chuyện nên tới thì rốt cuộc cũng phải tới!

Bà nghiêm túc chuẩn bị ỉnh một phen, xong rồi mang theo tâm tình phức tạp, đi tới gặp tuổi thanh xuân lúc trẻ của mình, người đàn ông mà bà đã từng yêu như sinh mạng.

67. Chương 67: Chân Tướng Về Thân Thế

Bạch Yên thông qua sự dẫn dắt của hai vệ sĩ áo đen, đứng hẹn đứng trước cửa phòng tổng thống ở khách sạn lớn Grand Hyatt.

Khi bà nhìn thấy một người đàn ông có hai tóc mai hoa râm, đôi mắt đen tràn đầy kích động ngừng lại trên người bà, Bạch Yên không nhận được lại cảm thán năm tháng thật vô tình, đã từng là thiếu niên anh tuấn bất phàm như vậy, bây giờ cũng đã già nua và tiều tụy.

Đã từng có năm tháng rực rỡ như vậy, nhưng vào giờ phút này sau khi bị năm tháng đã qua tàn phá, cũng đã hiện loang lổ nhiều màu không chịu được, chỉ để lại những hồi ức đau đớn hoặc vui vẻ đã qua. Lúc những hồi ức đã chôn sâu lại xông lên đầu, lúc lơ đãng nhớ lại, vẫn còn cảm thấy từng trận đau đớn.

Vì những thứ đã từng có giờ đã trôi qua.

Bạch Yên đột nhiên phát hiện bà vẫn dấu kín nỗi hận trong lòng bà, nhưng vào giờ phút này lại cảm giác nó đã tiêu tán đi không ít. Trước khi tới bà cảm thấy đủ loại lo lắng, đủ loại bất an, nhưng giờ phút này cũng đã khôi phục lại sự bình tĩnh của mình.

Bà vẫn tưởng rằng, nếu như có một ngày bà nói tạm biệt Nam Bác Thao thì bà nhất định sẽ hận không được mà giết ông. Suy cho cùng tình yêu mà ông mang đến không phải là hạnh phúc, mà là đau khổ và bất hạnh nhiều hơn. Nếu như năm đó không phải Mạc Vãn khoan dung và trân trọng, bà cũng không dám tưởng tượng được, Bạch Yên của hôm nay sẽ trôi về đâu?

Hôm nay vừa gặp lại, bà mới phát hiện, những nỗi thống hận năm đó, đã sớm theo thời gian từ từ tan biến. Hận của bà ở nơi này hơn hai mươi năm qua, đã sớm bị tình yêu của Mạc Vãn, còn tình yêu của con cái lấp đầy, mà người yêu cũ này, ở trong mắt bà, bất quá cũng chỉ là một người bạn cũ vừa quen thuộc vừa xa lạ mà thôi.

Nam Bác Thao nhìn thấy trong mắt của Bạch Yên hiện rõ vô cùng kích động, còn ông lại như đang cố đè nén cái gì, giọng nói khàn khàn và nghẹn lời lên tiếng, “Tiểu Yên, bà đã đến rồi!”

Bạch Yên nhàn nhạt liếc ông một cái, nhàn nhạt hỏi, “Không mời tôi vào trong sao?”

Lúc này Nam Bác Thao mới phục hồi lại tinh thần, mở cửa rồi nghiêng người tránh, “Mời vào!” Một đôi mắt nóng bỏng vẫn như cũ đặt trên người bà, nhìn thấy gương mặt bà có dấu vết khắc họa của năm tháng, và bộ dáng thướt tha vẫn như cũ làm cho ông mê muội, thậm chí so với năm đó giờ bà càng có mùi vị hơn, càng làm cho người ta say mê.

Nam Bác Thao quay đầu lại phân phó cho vệ sĩ A Quân, “Kêu người đưa tới cho tôi một ly Lam Sơn và một ly Hương Dụ Nãi Tích.”

Bạch Yên đột nhiên nghiêng đầu nhìn ông, xa cách cười nói, “Thật xin lỗi! Tôi đã không còn uống Hương Dụ Nãi Tích.” Sau đó bà nói với vệ sĩ A Quân, “Làm phiền cậu, cho tôi xin một ly sữa tươi. Cảm ơn!”

Vệ sĩ áo đen A Quân nhìn Bạch Yên một cái, rồi nhìn về phía Nam Bác Thao, thấy ông gật đầu thì liền lập tức gọi điện sai người chuẩn bị.

Trong lúc này, một người đàn ông trung niên mặc quân trang, thẳng sống lưng, sắc mặt u tối đi nhanh về phía trước.

Phía sau ông còn có một người có thân hình cao lớn đi theo, mặt mũi lạnh lẽo, là nhân viên cảnh vệ có súng mang ở thắt lưng.

Bốn người cảnh vệ canh giữ ở hành lang và ngoài cửa lập tức cảnh giác nhìn những người vừa tới, hai người vệ sĩ đã nhanh chóng vươn tay ngăn cản bọn họ, gương mặt lạnh tuấn tú của vệ sĩ A Quân nói, “Thật xin lỗi! Nơi này là khu vực tư nhân, mời tiên sinh quay về!”

Lúc này hai tròng mắt của người đàn ông trung niên mặc quân trang nhú lại, trên gương mặt luôn nho nhã lộ ra một cỗ lạnh lẽo, như mùa đông lạnh băng vừa lạnh vừa sắc bén, “Tôi tới tìm vợ của tôi, bà ấy vừa mới vào nơi này, tên của bà ấy là Bạch Yên, phiền cậu vào trong nói lại.”

Người vừa tới chính là Mạc Vãn và cảnh vệ của ông.

Mạc Vãn nói xong lại lấy ra chứng cứ của mình đưa cho A Quân nhìn một chút.

Vệ sĩ áo đen A Quân vừa nhìn thấy quân hàm trên người ông, sắc mặt trong nháy mắt nghiêm lại, “Ngài chờ một chút, tôi lập tức vào trong thông báo một tiếng.”

Chỉ chót lát sau Bạch Yên liền đi ra, nhìn thấy Mạc Vãn, nhẹ giọng hỏi, “Hôm nay không phải ông có tiệc đoàn thể hay sao? Làm sao lại có thời gian rảnh tới đây?”

Mạc Vãn ôm hông của bà, “Tôi lo lắng!”

Mặt của Bạch Yên đỏ lên, bấm nhẹ ông một cái, “Đều là vợ chồng già rồi, ông còn có cái gì không yên chứ, chẳng lẽ ông sợ tôi ở sau lưng làm chuyện xấu gì sao?”

Mạc Vãn hôn lên mặt của bà một cái, “Không phải, tôi không sợ bà làm chuyện xấu gì, tôi chỉ sợ có người da mặt dày vô hạn nghĩ muốn làm chuyện gì xấu với bà, tôi thân là chồng bà, tất nhiên phải có trách nhiệm bảo vệ, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận người nào thừa dịp, cần phải chặt hết những nguy hiểm trước khi nó phát sinh.”

Bạch Yên cười cười, “Ông đến thì cũng tốt thôi, dù sao bây giờ Yên nhi là con gái của chúng ta, có một số việc tất cả mọi người gặp mặt nói rõ ra cũng tốt.”

Mạc Vãn nghe Bạch Yên nói thế, trong lòng cũng trấn định! Trước kia ông vẫn luôn lo lắng, Bạch Yên có thể sẽ bị Nam Bác Thao ảnh hưởng.

Dù sao, bà cũng từng đã yêu Nam Bác Thao sâu đậm như vậy.

Bây giờ nhìn lại thì những điều mà ông lo lắng đã dư thừa rồi.

Bạch Yên là một người phụ nữ rất lý trí, ông thật may mắn khi có thể cưới được bà, cũng vì vậy mà có được vài chục năm hạnh phúc.

Nam Bác Thao nhìn thấy Mạc Vãn bá đại ôm cả thắt lưng của Bạch Yên tiến vào, con người ảm đạm đi một chút, ngay đó liền khôi phục lại nụ cười thản nhiên và ung dung, “Tham mưu Mạc, mời ngồi! Hôm nay thật xin lỗi vì đã quấy rầy các người! Nếu như không phải vì chuyện của Yên nhi và A Đông, tôi cũng sẽ giữ gìn lời hứa năm đó, tuyệt đối tạm biệt Bạch Yên, lần này kính xin Tham mưu Mạc bỏ qua!”

Trên gương mặt nho nhã của Mạc Vãn xuất hiện nhàn nhạt lệ khí, “Chủ tịch Nam đã khách khí rồi! Mạc Yên là con gái của chúng ta, tôi thật sự rất cảm kích ông đã chăm sóc cho nó trong hơn một năm này, nhưng mà tôi không hy vọng ân oán đời trước ảnh hưởng đến hạnh phúc của mấy đứa nhỏ.”

Sắc mặt của Nam Bác Thao trầm xuống, lạnh giọng nói, “Điền này cũng chính là hy vọng của tôi! A Đông và Yên nhi đã sớm trở thành vợ chồng, tôi không biết tại sao Bạch Yên lại lấy chuyện đoạn tuyệt quan hệ tới ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ, hai người có thể thẳng thắn nói rõ nguyên nhân cho tôi biết được không?”

Mạc Vãn và Bạch Yên liếc mắt nhìn nhau, Bạch Yên chống lại ánh mắt vội vàng của Nam Bác Thao, trong lòng run lên, cắn môi, sau khi chờ trong lòng đấu tranh một phen xong, bà nói từng chữ từng câu mở chân tướng kia ra ngoài, “Yên nhi...là con gái của ông!”

Mạc Yên núp ở sau bức màn nghe thấy đáp án mà cô đã sớm nói trước đó, trong nháy mắt tim vẫn lại thành một đoàn, nước mắt như trân châu đứt giây, cứ thế rơi xuống.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, Mạc Vần nuôi cô hơn hai mươi năm, đối xử với cô như cốt nhục thân nhất, đến cuối cùng lại không phải là ba cô.

Sau đó, Nam Bác Thao và Bạch Yên nói cái gì cô cũng hoàn toàn không nghe thấy.

Cô bụm chặt miệng mình, không để inh phát ra một chút xú âm thanh nào.

Khóc thút thít không tiếng động, cảm xúc bị kích động đến vượt quá giới hạn, làm cho tim cô ép chặt từng trận.

Một trận đau đớn đến không thở được quét tới toàn thân cô, ý thức của Mạc Yên trong nháy mắt rơi vào trong bóng tối, “Rầm” một tiếng ngã xuống đất.

68. Chương 68: Vết Thương Cũ Là Tai Họa Ngầm

Tiếng động phía sau rèm làm kinh động cuộc nói chuyện của ba người.

Nam Bác Thao phản ứng kịp, lập tức kéo màn cửa ra, lúc phát hiện Mạc Yên mặt xanh mét té xuống đất, dọa cho ông sợ phải ngồi chồm hổm xuống, đang muốn vươn tay ôm cô thì liền nghe được tiếng quát của Mạc Vần, “Không được động! Đừng động đến con bé! Để tôi tới xem một chút!”

Mạc Vần vọt tới, thấy bộ dáng trắng nhợt trong cơn sốc của Mạc Yên, rõ ràng là...

Trong lòng của ông rét rung, vội vàng đặt thân thể của Mạc Yên nằm ngang, nghiêng đầu lớn tiếng quát Nam Bác Thao, “Mau cầm hai cái gối tới đây!”

Nam Bác Thao vội vàng chạy vào phòng ngủ, cầm toàn bộ gối ra.

Mạc Vần vừa một bên cầm lấy gối để dưới đầu của Mạc Yên, một bên lại để xuống đệm chân cho cô, sau đó lại dùng lực nhấn vào ngực cô.

Ông vừa áp dụng cấp cứu với Mạc Yên, vừa lớn tiếng nói với Bạch Yên đang bị hù sợ, “Tiểu Yên, bà mau kêu Tiểu Lý điện thoại cấp cứu tới bệnh viện quân khu, kêu bọn họ lập tức phái xe tới đây, mau lên!”

“Được được được!” Bạch Yên đang muốn đi ra ngoài, bọn vệ sĩ và canh vệ Tiểu Lý ở ngoài cửa nghe được tiếng động lạ ở trong phòng nên đang muốn đá văng cửa chạy vào.

Lúc nhìn thấy tình hình ở trong phòng, bọn họ kinh ngạc, Mạc Vần lại nhanh chóng phân phó một lần với Tiểu Lý.

Tiểu Lý vội vàng gọi điện thoại kêu xe cấp cứu, bởi vì là chuyện quan trọng của Mạc Vần nên nhất định phía bên kia sẽ lập tức phái xe tới mau. Tiểu Lý lại báo cáo với Mạc Vần một tiếng, nói xe cấp cứu sẽ mau tới đây.

Nam Bác Thao cũng phản ứng lại, anh vội vàng lấy điện thoại ra, bấm số của Mẫn Lạp, nói một lần về bệnh tình của Mạc Yên, Mẫn Lạp nói anh sẽ lập tức chạy tới ngay.

Không khí bên trong phòng khẩn trương làm người khác phải ngộp thở.

Những người vệ sĩ khác thấy bên trong phòng tạm thời không có chuyện của bọn họ, lại trở về canh giữ ở bên ngoài, chỉ để lại một vệ sĩ và canh vệ Tiểu Lý ở lại nhận mệnh lệnh.

Tay chân của Bạch Yên luống cuống đứng ở nơi đó, nhìn Mạc Vần cấp cứu cho Mạc Yên, thấy sắc mặt của ông nghiêm trọng, mồ hôi trên trán lại lớn như hạt đậu, càng không ngừng theo khuôn mặt chảy xuống, trong lòng càng thêm khẩn trương và bất an.

Sau đó ánh mắt của bà lại rơi trên khuôn mặt của Mạc Yên, thấy sắc mặt Mạc Yên tái nhợt như tờ giấy trắng, Bạch Yên chỉ cảm thấy tim của bà bị bóp chặt từng trận.

Hai tay của bà nắm lại thật chắc, ngay cả móng tay bấm vào da thịt mà bà cũng không biết, chỉ có nước mắt là không ngừng chảy xuống, nhưng ngay cả một âm thanh cũng không phát ra.

Đột nhiên Bạch Yên đi tới trước cửa sổ quỳ xuống, nhìn bầu trời ở bên ngoài cửa sổ, hai tay chắp lại thành hình chữ thập, không ngừng ở trong lòng cầu xin ông trời, cầu xin ông trời đừng tàn nhẫn như vậy. Nếu như quả thật muốn ban tai họa gì xuống, thì hãy để một mình bà tới chịu đựng, bà tình nguyện giảm thọ, cũng không muốn Mạc Yên, con bà một lần nữa lâm vào chốn khổ nạn. Con bé còn trẻ như vậy, con bé chỉ vừa mới thoát khỏi đau khổ thôi, tại sao lại để cho con bé tiếp tục bị thương chứ?

Ông trời, cầu xin ông, xin hãy nhìn vào một người mẹ như con mà bỏ qua cho con gái của con đi!

“Tiểu Yên, bà đừng như vậy mà!”

Nghe được giọng nói của Nam Bác Thao, Bạch Yên chột ngược mắt, cảm hận nhìn chăm chăm ông, “Nếu như không phải lỗi của ông thì làm sao Yên nhi lại xảy ra chuyện như vậy chứ?”

Đây hết thấy đều là lỗi của Nam Bác Thao ông, nếu như không phải là lỗi của ông thì làm sao Yên nhi lại có chuyện chứ?

Nam Bác Thao chống lại tầm mắt của bà, trong lòng lại cảm thấy thống khổ và bi thương.

Kết quả này không phải là điều ông muốn, chẳng qua ông chỉ quá yêu bà, đời này của ông không có cách nào để bà ở bên cạnh, và cũng là đời này của Nam Bác Thao không có cách nào bù đắp lại nỗi tiếc hận này.

Lúc ông biết Mạc Yên là cốt nhục của mình, cái loại vui sướng như điên đó đã lấp đầy ông.

Cho nên, ông vội vã buông tất cả mọi chuyện, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đây, mục đích chính là muốn xác nhận, ông, Bạch Yên, Mạc Yên và còn có một đoạn quan hệ và ràng buộc không thể xé bỏ vẫn tồn tại.

Chỉ là có như thế nào cũng không nghĩ ra, bởi vì Mạc Yên bị kích động quá độ mà dẫn tới bệnh tim tái phát...

Là ông quá nóng vội rồi!

Ông không nên để cho Mạc Yên tới, càng không nên để cho Mạc Yên núp ở chỗ đó trước, không nên để cô chính tai nghe được những ân oán đã qua của bọn họ, những chuyện cũ tốt đẹp xen lẫn khó chịu, cô làm sao chịu đựng được đây chứ?

Yên nhi, thật xin lỗi! Là ba có lỗi với con!

Trong lòng Nam Bác Thao tràn đầy tự trách, nhìn thấy đứa con gái của mình đang hấp hối ngã xuống đất, sớm không biết vì gì mà nước mắt của ông không nhìn được, thương tâm chảy xuống.

Trước khi xe cấp cứu còn chưa có chạy tới, vì Mạc Vãn cố gắng khổ cực cấp cứu, cuối cùng Mạc Yên cũng yếu ớt mở mắt ra.

Nhìn vẻ mặt quan tâm và lo lắng của Mạc Vãn ở trước mặt, nước mắt của cô lại chảy xuống, “Ba...”

Mạc Vãn nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở trên mặt của cô, “Con bé ngoan, con làm sao vậy? Cảm thấy tốt hơn chút nào chưa? Đừng khóc, thân thể này của con phải tịnh dưỡng thật tốt, con kêu ba phải làm sao yên tâm đây?”

Nam Bác Thao vừa thấy Mạc Yên tỉnh dậy, mừng rỡ, muốn tiến lên nhìn Mạc Yên nhưng lại bị Bạch Yên dùng sức đẩy ra, “Ông tránh ra đi! Tránh ra! Nam Bác Thao, chuyện đã qua tôi có thể không so đo với ông, nhưng Yên nhi là đứa con hiếu chuyện và biết điều như vậy, ông thật sự nhẫn tâm muốn nhìn con bé dâng lên mạng sống của mình sao? Nam Bác Thao, coi như là tôi cầu xin ông đi, hai cha con các người hãy nhanh chóng cách xa chúng tôi ra! Giống như trước kia vậy, càng xa càng tốt, trả lại một mảnh bình yên cho chúng tôi, chúng tôi không muốn gặp lại các người, các người cũng đừng làm khổ chúng tôi nữa có được không?”

Trong mắt Bạch Yên đầy hận ý và thù lương, hai tròng mắt đều đỏ lên, vừa nói, vừa ở một bên nước mắt rơi như mưa.

Nam Bá Thao nhìn thấy, trong lòng lại cảm thấy từng trận đau nhói, rồi lại không phản bác lại được câu gì, chỉ có vẻ mặt thống khổ đứng ở nơi đó chịu đựng.

Xe cấp cứu rút cuộc cũng gào thét tới.

Lúc Mạc Yên được đưa xuống dưới lầu, thì Mẫn Lạp cũng vừa tới nơi.

Chẳng những anh tới, mà còn có Nam Bá Đông đang bệnh và Nam Tinh cùng nhau chạy tới.

Nhìn thấy Mạc Yên tái nhợt suy yếu nằm trên băng ca, Nam Bá Đông chỉ cảm thấy tim cơ hồ hít thở không nổi, lôi Nam Tinh, không để ý gì vọt tới trước mặt của cô, “Yên nhi...”

Anh vừa mới phát bệnh, hôm nay Mạc Yên lại như thế này, đây không phải được kêu là họa vô đơn chí sao?

Mạc Yên vẫn vô lực nhắm mắt lại, như nghe thấy tiếng kêu gào của anh, lông mi khẽ run, yếu ớt mở mắt ra.

Nhìn thấy bác sĩ đang ngăn hai người ở bên ngoài, lúc nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Nam Bá Đông và Nam Tinh, cô suy yếu nhìn bọn họ cười, “Em không sao! Đừng lo lắng!”

Giọng nói của cô rất nhỏ, không có sức! Nhưng Nam Bá Đông và Nam Tinh đều nghe rõ.

Mạc Yên cười xin lỗi với bọn họ, bây giờ cô cảm thấy mình yếu vô cùng, tay chân bủn rủn không có sức, hô hấp được một chút thì tim liền đau, mới vừa một giây trước, trái tim hít thở không thông mà đau đớn, giờ lại lan ra toàn thân, cô thật sự cho rằng mình đã chết!

Cô lại nhớ tới lời cảnh cáo của Độc Cô Thiên Nhai, anh nói: Yên nhi, tim của em không tốt là bởi vì vết súng năm đó để lại tổn thương, nhưng bây giờ em còn trẻ, cho nên nhất thời không thể nghĩ ra đó là vấn đề gì, nhưng em nhất định phải chú ý chăm sóc mình, chú ý tâm tình lắng đọng, ngàn vạn lần không được để bị kích động hoặc tức giận, nếu không một khi bệnh tái phát thì sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên lúc gần đi, Thiên Nhai đã đưa cho cô hai viên thuốc cứu mạng, chờ lúc cô gặp nạn thì dùng.

Thiên Nhai thật là tốt, cô vẫn luôn nhớ anh!

Chỉ là không nghĩ đến, tai họa ngầm mà Độc Cô Thiên Nhai đã nói lại phát tác nhanh như vậy.

69. Chương 69: Giọt Nước Mắt Cuối Cùng

Mạc Yên nâng mắt nhìn từng khuôn mặt lo lắng của người thân đang ở bên cạnh, trong lòng cảm thấy hạnh phúc, rồi lại có một loại chua xót không thể hiểu. Bất kể là tâm tình nào, nhưng cảm xúc mãnh liệt nhất vẫn là...Cô thật sự không có cách nào kiềm chế bản thân mình, từng dặm trong lòng cô đều cảm thấy kích động và phập phồng.

Có phải người bệnh luôn có quyền lợi làm nũng nhất, quyền lợi muốn khóc nhất, quyền lợi có thể yếu ớt nhất hay không?

Lúc bắt đầu từ Tam Giác Vàng, cô đã gặp thoáng qua cái chết một lần rồi lại một lần, mỗi lần đều phải trải qua gian khổ, cô vẫn luôn đè nén chặt tất cả đau khổ và tội lỗi sâu ở trong tim của mình.

Hôm nay cô nghĩ mình đã có thể sống tốt hơn, nhưng giờ lại đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn như thế này.

Chẳng lẽ...là ông trời cảm thấy vẫn chưa cho cô đủ thử thách sao?

Cô thật sự rất muốn rất muốn khóc, rất muốn khóc thỏa thích lên một trận, muốn phát tiết tất cả những ủy khuất, tất cả đau khổ, tất cả buồn bực ở trong lòng ra ngoài.

Nhưng khi cô nhìn thấy hai tóc mai hoa râm trên gương mặt lo lắng và không yên lòng của ba mẹ đang nhìn mình, nhìn thấy Nam Bá Đông vẫn đang bị bệnh nhưng cũng vội vàng chạy tới, nhìn thấy giữa con

người nhỏ nhỏ của Nam Tinh có nước mắt óng ánh nhưng lại kiên cường cắn chặt môi để không cho nó chảy xuống. Tuy Mạc Yên muốn khóc nhưng cô lại nở nụ cười yếu ớt.

Cô không thể! Cô không thể làm cho ba mẹ đau lòng vì mình, cô lại càng không thể để cho A Đông và Nam Tinh vì cô mà lo lắng và bất an.

Cho nên, nước mắt của cô chỉ có thể chảy ở trong lòng.

Vì vậy, cô chỉ có thể mỉm cười, dùng nụ cười vui tươi của mình trấn an những người thân đang bất an và khẩn trương của cô.

Liên nhìn thấy vẻ mặt của ba mẹ, A Đông và Tiểu Tinh quả nhiên bởi vì nụ cười của mình mà dịu lại, Mạc Yên biết mình đã làm đúng rồi!

Chỉ cần bọn họ khỏe mạnh, cô có làm cái gì cũng vui lòng!

Còn Nam Bác Thao vẫn luôn bị cô cố ý xem nhẹ kia, cho dù ông có phải là ba của mình hay không, nhưng lúc ở Luân Đôn ông đã từng đối xử với cô vô cùng tốt, nhưng chẳng qua cô chỉ là nhất thời không tiếp thu được sự thật này, thật sự cô cũng không có trách ông.

Tim bình tĩnh, suy nghĩ lại tất cả mọi việc, ngược lại cô cảm thấy được cô và A Đông thật đúng là có quan hệ anh em, nó làm cho cô cảm thấy an lòng. Nói cho cùng cô vẫn luôn cảm thấy mình không có cách nào đáp lại tình cảm của Nam Bá Đông, dù sao đi chăng nữa trong lòng vẫn cảm thấy mắc nợ anh. Hiện tại thì tốt rồi, bọn họ giờ là anh em!

Nhưng mà vừa nghĩ tới tính cách của Nam Bá Đông, trong lòng Mạc Yên lại run rẩy và bất an.

Nếu như để anh biết quan hệ của bọn họ là anh em, có thể anh sẽ nổi bão phát điên hay không?

Lúc đang nhắm mắt suy nghĩ nỗi lòng, Mạc Yên đã được các bác sĩ và y tá đưa vào bên trong xe cấp cứu.

Mạc Vần và Bạch Yên cùng nhau đi theo bác sĩ chen vào bên trong xe cấp cứu, lúc nhìn thấy cửa xe sẽ mau chóng đóng lại, thân thể nhỏ bé của Nam Tinh nhanh nhẹn như một làn khói chui vào.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Vần và Bạch Yên, Nam Tinh ngại ngần cười, sau đó chen đến trước mặt của Mạc Yên, cầm tay của cô thật chắc, đặt trên mặt của bé mà cọ xát, vô cùng thân thiết nói, “Mẹ, tin tưởng con, mẹ nhất định sẽ không có việc gì! Con sẽ ở bên cạnh của mẹ!”

Mạc Yên cười rồi khẽ gật đầu, nói nhỏ một câu, “Tiểu tử ngốc!”

Nhìn thấy một đôi mẹ con trong ngoài đều đẹp, cảm thấy trong lúc đó hai mẹ con này có một loại tình cảm nồng đậm không nở bỏ được, những người xung quanh đều âm thầm lấy làm kỳ lạ, ngay cả Mạc Vần và Bạch Yên cũng đều hai mặt nhìn nhau, không nghĩ tới con gái của mình lại có tình cảm quấn quýt như vậy với con do người khác sinh ra.

Có lẽ đây chính là duyên phận giữa hai mẹ con bọn họ đi!

Nam Bác Thao, Nam Bá Đông, còn có Mẫn Lạp, nhân viên cảnh vệ Tiểu Lý, và nhóm vệ sĩ áo đen thấy xe cấp cứu chạy đi, bọn họ cũng vội vã lên xe, mấy chiếc xe bạc tỷ theo sát ở phía sau xe cấp cứu thật chắc, chạy tới tổng bệnh viện quân khu.

Mà một bên từ phía tổng bệnh viện quân khu đã sớm có Viện trưởng Tôn Chí Bình dẫn theo đội ngũ bác sĩ chờ sẵn ở trước cổng lớn của bệnh viện.

Vừa thấy xe cấp cứu của Mạc Yên chạy tới, các bác sĩ liền đẩy Mạc Yên vào phòng cấp cứu kiểm tra.

Mạc Vần tiến lên bắt tay Viện trưởng Tôn Chí Bình, “Lão Tôn, chuyện hôm nay phải làm phiền ông rồi!”

Tôn Chí Bình vỗ vai ông, cười nói, “Chúng ta đều là bạn già mà, ông nói lời này có phải là quá khách khí với tôi rồi không?”

Mạc Vần nhẹ nhàng đánh ông một quyền, thẳng thắn nói, “Được rồi, tôi cũng không khách khí với ông nữa, nếu chúng ta rảnh rỗi thì đi uống rượu với nhau, được rồi, tôi đi xem con bé một chút!”

Tôn Chí Bình không nói hai lời, “Tôi đi với ông qua xem một chút!”

“Cảm ơn!”

Trước cửa phòng cấp cứu, Nam Bá Đông nhìn thấy Mạc Yên bị đẩy vào, bởi vì Mẫn Lạp là bác sĩ riêng của Mạc Yên nên khi anh đề nghị thì cũng được vào theo những bác sĩ khác.

Mới vừa bệnh còn chưa lành nên sắc mặt của Nam Bá Đông tái nhợt, nhưng toàn thân anh lại có hơi lạnh thấu xương, vẫn như trước kia làm người ta cảm thấy sợ hãi, mặt lạnh xuống âm độ, thậm chí còn lạnh hơn so với trước kia.

Lúc cặp mắt như chim ưng nâng lên, như tùy thời có thể tê liệt đối phương bằng ánh mắt âm u lạnh lẽo.

Cứ đứng như vậy mấy phút, đột nhiên Nam Bá Đông xoay người, chợt nhìn về phía Nam Bác Thao, ngay cả xưng hô cũng tiết kiệm, trực tiếp không khách khí hỏi, “Đây rốt cuộc là chuyện gì? Yên nhi đang tốt lành thì làm sao lại bị như vậy?”

Đối mặt với Nam Bá Đông lộ ra sát khí, ngay cả là người luôn luôn đứng trên đầu như Nam Bác Thao cũng không nhịn được mà thấy lạnh cả người.

Trái cổ của ông giật giật, giọng nói có chút khàn khàn, “A Đông, trước tiên con đừng kích động, con lại đây, ba sẽ nói với con!”

Nam Bá Đông đi theo Nam Bác Thao tới cuối hành lang đứng.

Về mặt của Nam Bác Thao lúc này mới nặng nề nói với anh, “Điều là lỗi của ba, là ba ép Bạch Yên nói ra thân thể của Mạc Yên. Mạc Yên núp ở một bên nghe được, nên mới kích động dẫn tới hôn mê. A Đông, Mạc Yên con bé, con bé là em gái ruột của con đấy!”

“Ba nói cái gì? Là em gái ruột sao?” Nam Bá Đông ngẩn ra, sau đó liền phá lên cười, “Em gái ruột, em gái ruột, em gái ruột thật là tốt nha! Sau này, con có thể danh chính ngôn thuận chăm sóc cho cô ấy cả đời. Hahaha, hahaha...”

Những người xung quanh bị tiếng cười điên cuồng của anh làm cho sợ! Mỗi người đều dùng ánh mắt kỳ quặc nhìn anh, đối với anh vừa sợ hãi lại vừa tò mò, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh bị thương và cô đơn, lại có chút cảm giác đau lòng.

Nam Bá Đông đối với phản ứng của những người xung quanh làm như không cảm thấy, anh vẫn cười lớn như cũ.

Khoé mắt chảy xuống một giọt nước mắt, anh đưa tay dùng sức một chút quẹt đi.

Nam Bác Thao lo lắng nhìn anh, mắt đỏ lên, giọng nói nghẹn lời nói, “A Đông, con đừng như vậy! Ba biết, đây là lỗi của ba, là ba hại các con, thật xin lỗi!”

Nam Bá Đông nhìn ông, khoé môi nâng lên một nụ cười trào phúng, anh tiến tới bên tai của Nam Bác Thao, cười nói âm lãnh, “Bây giờ ông nói những thứ này còn có tác dụng gì sao? Nam Bác Thao, ông nói một chút đi, cả đời của ông đã tạo bao nhiêu nghiệt rồi? Ông gieo họa lên nhiều người phụ nữ như vậy, từ nhỏ đến lớn, có bao giờ ông làm tròn trách nhiệm làm cha chưa? Ông chờ xem đi, ông trời có mắt, con của ông cũng sẽ từng đứa chết đi, rất nhanh sẽ tới phiên tôi, ông sẽ không còn con cái chăm sóc ỉnh! Chẳng qua Mạc Yên của tôi, cô ấy là một người phụ nữ tốt như vậy, làm sao hết lần này đến lần khác lại trở thành con gái của ông đây? Cô ấy có tội gì mà tại sao giờ cô ấy phải chịu đựng tất cả thống khổ do người không có trách nhiệm như ông mang đến chứ? Tại sao? Ông nói cho tôi biết tại sao đi?”

Khi Nam Bá Đông nói đến phần sau, nước mắt đã chảy xuống.

Anh lập tức đánh mặt lại như con sư tử điên cuồng đang nổi cơn thịnh nộ, mang theo bộ mặt tàn nhẫn muốn cắn ra máu, nhìn chằm chằm Nam Bác Thao, gằng từng câu từng chữ nói ra, “Nam Bác Thao, tôi cho ông biết, nếu như Yên nhi có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ giết ông đầu tiên!”

Đàn ông có nước mắt không dễ rơi, chỉ là chưa đụng tới chỗ đau lòng mà thôi!

70. Chương 70: Đàn Ông Dừng Năm Đám Để Nói Chuyện!

Nhìn thấy mặt của Nam Bá Đông tràn đầy tuyệt vọng, khoé môi của Nam Bác Thao nâng lên một nụ cười bi thương, “Nếu như Mạc Yên có xảy ra chuyện gì, không cần con ra tay, ba sẽ là người đầu tiên xuống đó cùng với con bé!”

Nhìn ông như bỗng nhiên già đi mười tuổi, trên mặt khắc đầy dấu vết năm tháng đã không còn thấy ưu nhã ung dung như đã được bảo dưỡng nữa, bây giờ chỉ có đau khổ và già nua, đột nhiên trong lòng ông dâng lên một cỗ tịch mịch, cô đơn và hiu quạnh như nhìn rõ thế gian, một thân thể lương đủ để làm bất luận người nào nhìn thấy đều cảm thấy đau lòng.

Nam Bác Thao chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này.

Bởi vì ban đầu ông thoả hiệp và nhượng bộ gia tộc mà bỏ rơi Bạch Yên, ông chiếm được quyền thế và phú quý, nhưng đến cuối cùng ông cũng không có được hạnh phúc.

Đây chính là trời cao trừng phạt cho sự phản bội trong tình yêu của ông sao?

Cũng được! Trừng phạt thì trừng phạt đi! Nam Bác Thao ông sẽ chấp nhận! Ông sống hơn nửa đời người thì cũng đã đủ rồi, chỉ cần những đứa con của ông được sống tốt, thì hãy để ông gánh hết tất cả tội lỗi đi. Ông trời, Nam Bác Thao tôi cầu xin ông đừng làm khổ mấy đứa nhỏ nữa, để cho bọn họ được bình yên, thuận lợi suông sẻ đi!

Đối với quan hệ thật vất vả nhờ Mạc Yên mà hai cha con mới dịu lại, nhưng giờ tất cả lại sụp đổ một lần nữa.

Chỉ chốc lát sau, Viện trưởng Tôn Chí Bình đi từ trong phòng cấp cứu ra.

Trong tay ông cầm một bản báo cáo giám định y học, sắc mặt ngưng trọng đứng trước mặt của Mạc Văn, “Lão Mạc a! Vị Nam tiểu thư bị phát bệnh này, chủ yếu là bởi vì van của động mạch chủ trong trái tim bị tổn thương, lại bị kích thích dẫn tới máu chảy ngược nên sinh ra tình trạng bị sốc, do tim của cô ấy trước kia từng có vết thương do bị đạn bắn vào, van bị tổn thương, chật hẹp, cho nên sau này không nên để cô ấy bị kích thích như vậy nữa.”

“Hiện tại Nam tiểu thư tạm thời không có nguy hiểm gì, không cần phải giải phẫu, nhưng cần phải tĩnh dưỡng trong một thời gian. Tôi đề nghị sau này Nam tiểu thư tốt nhất nên tới đây kiểm tra thân thể đúng ngày, còn phải đảm bảo cô ấy không được bị kích thích trên tinh thần, hoặc là các người có thể cho cô ấy học cách khống chế tâm tình của mình, ngàn vạn lần không được quá vui mừng, cũng không được thay đổi cảm xúc quá nhanh, cần phải giữ vững tâm tình của mình bình tĩnh mới tốt.”

Nam Bá Đông ở bên cạnh nghe được liền căng thẳng ở trong lòng, bộ não nhảy lên thành thịch, giọng nói khàn khàn hỏi, “Ý của bác sĩ là bởi vì trước kia cô ấy từng bị thương ở tim do đạn nên giờ mới dẫn tới như hiện tại?”

Viện trưởng Tôn nhìn anh thật sâu một cái, gật đầu khẳng định, “Đúng vậy! Bác sĩ gia đình của Nam tiểu thư vẫn luôn điều trị với chúng tôi ở bên trong, anh ta có thể chứng minh những lời tôi nói là sự thật.”

Nam Bá Đông nhìn sang Mẫn Lạp ở một bên, sắc mặt của Mẫn Lạp ngưng trọng gật đầu với anh.

Sắc mặt của Nam Bá Đông trong nháy mắt chán nản và thất bại.

Anh nghĩ tới một năm kia, anh đã phạm vào nghiệp chướng nên giờ nghiệp chướng đã quá sâu nặng làm cho không có sức để trả nợ.

Bởi vì nguyên nhân là ý xấu mà anh trồng xuống, Tần Thiên Nham nhẫn tâm trồng quả xuống, đến cuối cùng người ăn quả đắng này lại là Mạc Yên.

Từ nay về sau, cô phải mang theo một thân đau đớn mà sống tiếp cả đời.

Nam Bá Đông chưa bao giờ hận chính mình như bây giờ, anh thật sự hận không được muốn bắn một phát súng để anh chết đi, muốn lấy mạng mình để bồi thường cho những gì anh đã thiếu Mạc Yên.

Bất quá, cũng nhanh thôi! Báo ứng của anh sẽ đến rất nhanh! Yên nhi, anh sẽ bồi thường cho em! Lấy mạng của anh, còn có tất cả mọi thứ của anh để bồi thường, chuộc lại nghiệp chướng của anh!

Còn có Tần Thiên Nham, anh ta cũng nên chết đi!

Nếu như lấy cái chết để chuộc lỗi với Mạc Yên, thì anh thật sự phải vì Mạc Yên giết chết Tần Thiên Nham, anh ta lại càng không thể sống một mình!

Đáy mắt của Nam Bá Đông hiện qua một tia độc ác sắc bén, một cỗ sát khí tỏa ra từ cơ thể, khí lạnh nồng đậm làm cho những người xung quanh cảm giác không rét mà run.

Mỗi người có mặt ở đây sau khi biết báo cáo kiểm tra của Mạc Yên, không ai không vì Mạc Yên mà cảm thấy đau lòng và khổ sở. Bạch Yên lại trực tiếp ngã vào trong ngực của Mạc Vấn, nước mắt không ngừng rơi.

Làm sao con gái của bà lại có mệnh khổ như vậy? Ông trời, tôi cầu xin ông, ông không cần hành hạ con bé có được hay không? Tất cả đều là lỗi của tôi, hãy để cho tôi tiếp nhận tất cả đi!

Mạc Vấn thở dài một tiếng, nhẹ giọng an ủi, “Đừng lo lắng, Yên nhi, con bé cát nhân thiên tướng, không có việc gì đâu, chỉ cần con bé dưỡng bệnh tốt, thì nó sẽ khá hơn thôi!”

Lúc Mạc Yên được người ta đẩy ra ngoài, mọi người thấy Mạc Yên chưa từng tuyệt vọng, không có bi thương, lại càng không có đau khổ. Khi mọi người nhìn, thì cô hé ra một nụ cười mỉm yếu ớt trên khuôn mặt trắng ngọc.

Trong suốt như bạch hà, tinh khiết như tuyết liên, tỉ mỉ và uyển chuyển làm cho người ta động lòng, lại càng làm cho người ta đau lòng vì cô.

Mạc Yên nâng lên đôi mắt đen bóng như nước mùa thu, bởi vì cười nên cặp mắt tuyệt đẹp cong thành hình trăng lưỡi liềm, ánh mắt trong suốt nhìn lướt qua từng khuôn mặt, dịu dàng nói với mọi người, “Con nói rồi, con không sao, các người cũng đừng lo lắng cho con, có được không?”

Cô vừa mới nói thế, trong lòng mọi người lại càng buồn, càng thêm đau lòng.

Cô là một cô gái tốt đẹp như vậy, tại sao ông trời vẫn để cho cô ăn nhiều đau khổ như vậy? Tại sao còn muốn cô chịu nhiều tội như vậy? Ông trời, ông thật sự công bằng sao?

Trong lúc mọi người vì Mạc Yên mà lặng lẽ rơi nước mắt, Tần Thiên Nham ở đầu kia, vì tra án đánh bom này, đã một ngày một đêm chưa được chợp mắt.

Lúc đó khi nhìn thấy Mạc Yên ngồi trong xe ô-tô nổ tung, Tần Thiên Nham đã muốn điên rồi.

Anh cởi áo ngoài xuống, điên cuồng đánh vào lửa lớn ở trên xe đen: lửa cháy nhưng nhờ sự giúp đỡ của mọi người, lúc dập xong lửa ở trong xe, anh nhìn thấy ở trong xe chỉ có hai xác chết của hai người đàn ông, nhưng cũng không có nhìn thấy xác chết của đứa nhỏ và phụ nữ, nhất thời Tần Thiên Nham mừng như điên.

Mạc Yên không sao! Mạc Yên của anh không có việc gì!

Sau đó, đầu óc của Tần Thiên Nham vừa chuyển, thì cũng hiểu rõ tất cả, nhất định là trong nháy mắt lúc bọn người của Mạc Yên ngồi trong xe đen quẹo cua, lợi dụng lúc quẹo cua không ai để ý, nhanh chóng tiến hành đổi xe, lúc đó suy nghĩ của anh có chút lung tung, cho nên anh mới không có nhận ra sự biến hoá trong chớp mắt này.

Bất luận là như thế nào, chỉ cần Mạc Yên không sao là tốt rồi!

Tần Thiên Nham lại gọi điện cho Tần Kiến Quốc ở Trung Nam Hải để xác nhận, nghe Tần Kiến Quốc khẳng định nói, Nam Bá Đông, Mạc Yên và còn có Nam Tinh đã an toàn tới đây, lúc này Tần Thiên Nham mới thở dài một hơi.

Ngay sau đó nghĩ tới người đã làm tổn thương Mạc Yên, trong tròng mắt của anh loé lên một cỗ khí lạnh khát máu của báo săn, người dám can đảm tổn thương Mạc Yên thì anh sẽ không bỏ qua cho ai cả!

Tần Thiên Nham dẫn theo thủ hạ của mình lập tức đi thăm vấn hai ông cháu tiến hành ném bom tập kích.

Không ngờ hai cái miệng của một già một trẻ lại mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của Tần Thiên Nham, cạy như thế nào cũng cạy không ra.

Đang lúc không có biện pháp nào, Tần Thiên Nham không còn cách nào khác đành xin chỉ thị của cấp trên mời nhà chuyên môn miên Đậu Đại Đồng tới đây thôi miên để giúp lấy lời khai.

Kết quả lấy được từ miệng của bọn họ trong lúc thôi miên là: hai ông cháu này cũng không phải là hai ông cháu thật sự, chẳng qua chỉ là hợp tác, người giả trang là ông nội tên là Cung Tồn Nghĩa, còn người giả trang làm cháu gọi là Dư Quả, bọn họ là người của Thanh bang trong thủ đô.

Mà nhiệm vụ lần này của bọn họ là được giao từ một nhân vật kêu là “Hắc Xà” ở trong Thanh bang, Hắc Xà cam kết với bọn họ, nếu như nhiệm vụ này thành công thì sẽ cho bọn họ một trăm vạn nhân dân tệ làm thù lao, trước đó đã đưa trước năm mươi vạn.

Tuy hai “ông cháu” biết rõ đây là chuyện không thể làm, nhưng muốn tiền nhiều thì phải gan dạ, bọn họ chỉ còn cách nhắm mắt tiếp nhận thôi.

Lúc Tần Thiên Nham mang người tới lòng bắt Hắc Xà, lại phát hiện Hắc Xà đã sớm giết chết hết gia đình của mình, lúc Hắc Xà chết chính là năm phút sau khi nhiệm vụ thất bại của hai ông cháu, cũng tức là khi nhiệm vụ của hai ông cháu vừa thất bại, Hắc Xà lập tức giết người diệt khẩu.

Vụ án này lâm vào khó khăn.

Theo sau đó, Thủ trưởng Nhất Hào hạ lệnh xuống trong vòng một tuần phải phá cho xong vụ án này, những người cho tổ chuyên án lại ngày đêm hai mươi bốn tiếng không ngừng triển khai kế hoạch tìm kiếm bốn phía về bằng chứng của Hắc Xà và hai ông cháu, hy vọng với đủ loại điều tra có thể tra được một chút dấu vết nào.

Tần Thiên Nham đảm nhiệm vị trí quan trọng và khó khăn nhất, lại càng không ngừng tiến lên đuổi theo mục tiêu của mình.

Trong lúc vụ án này không có chút đột phá nào, anh mặt mày cau có, thì Tần Thiên Nham nhận được điện thoại của Mạc Hàn.

Nói thật, từ sau khi Mạc Yên xảy ra chuyện, mọi người ở trong nhà họ Mạc căn bản đối với Tần Thiên Nham chỉ có một sắc mặt, đó chính là mặt lạnh!

Nhưng lần này Mạc Hàn cư nhiên chủ động tìm đến anh, Tần Thiên Nham cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhưng lại khẳng định Mạc Hàn tìm đến anh thì nhất định có chuyện, nghĩ tới thân phận của Mạc Hàn, Tần Thiên Nham lập tức hẹn Mạc Hàn ra một nơi nào đó nói chuyện.

Tại một quán trà tầm thường trong một con hẻm, Mạc Hàn đưa tài liệu điều tra ở trên tay của mình cho Tần Thiên Nham, “Xem thử có thể giúp gì cho cậu không?”

Tần Thiên Nham vừa rút tài liệu liền nhìn thấy, hai tròng mắt đột nhiên trũng lớn vui mừng, “Anh Hàn, anh đây là đang đưa than trong ngày tuyết cho em rồi!”

Mạc Hàn nhàn nhạt nói, “Giúp được thì tốt! Tôi đi đây!”

Tần Thiên Nham lập tức đứng dậy, “Anh Hàn, chờ một chút!”

Mạc Hàn quay mắt lại, trên khuôn mặt tuấn dật vẫn là một mảnh lạnh lạnh, “Còn có việc gì sao?”

“Cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã giao phần tài liệu này cho em!” Tần Thiên Nham chân thành cúi người cảm ơn.

Anh biết, Mạc Hàn lấy được phần tài liệu này từ nhân viên của tập đoàn có tài lực hùng hậu, trừ bên trong quốc an của bọn họ có địa vị, thì người bình thường rất khó lấy được.”

Mạc Hàn hừ nhẹ một tiếng, khoé môi nâng lên một tia cười trào phúng, “Tôi cũng không phải muốn giúp cậu, nếu như chuyện này không phải dính tới cô ấy, tôi cũng mặc kệ cậu, hừ...”

Mạc Hàn nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài.

Mặc dù anh không có nói xong lời của mình, nhưng trong lòng của Tần Thiên Nham cũng hiểu được, cô ấy trong miệng mà anh nói chính là Mạc Yên! Nếu như lần này không phải đối phương muốn ra tay với Mạc Yên, Mạc Hàn anh tuyệt đối sẽ không giao phần tài liệu này cho anh ta.

Mạc Hàn đối với Mạc Yên thật sự là tốt đến mức không thể lý giải được.

Bất kể là trước kia hoặc hiện tại, tình yêu anh đối với Mạc Yên chưa từng thay đổi.

Lần này đúng là, “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu.*”

*Theo như mình hiểu là lúc bỏ ra rất nhiều sức người sức của tìm kiếm thì lại không thấy, đến lúc nản lòng thì lại vô tình tìm được.

Có tài liệu này của Mạc Hàn, thì Tần Thiên Nham đã thật sự tìm được sự đột phá mới, anh điều tra lại từ đầu, mọi nhân vật bí ẩn phía sau đã chuồn mất trong vụ án ra ngoài.

Những vật chứng và bằng chứng cuối cùng chỉ vào mục tiêu, làm cho Tần Thiên Nham cũng phải vạn lần khiếp sợ.

Cầu kết trong và ngoài sao? Quân bán nước?

Suy nghĩ này làm trong mắt anh luôn tràn đầy lòng chánh nghĩa, phải cảm thấy rét lạnh!

Mẹ nó, mới thoát được một cảnh giờ lại tới cảnh khác...

Suy nghĩ một lúc Tần Thiên Nham đã đưa ra quyết định, lấy những ý kiến và những điều tra chứng cứ này trực tiếp báo lên Thủ trưởng Nhất Hào, sau khi đã quyết định thì trực tiếp làm liền.

Khi Thủ trưởng Nhất Hào đọc xong bản báo cáo mà anh trình lên, miệng mím chặt, mặt âm trầm, ngón tay gõ từng tiếng lên ghế, cả buổi cũng không nói lấy một câu.

Hồi lâu sau, Thủ trưởng Nhất Hào mới giống như đã hạ xuống quyết tâm, dùng một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tần Thiên Nham, lạnh giọng nói, “Thiên Nham, vụ án nổ tung lần này, nếu như chúng ta không cho tập đoàn Nam thị một câu trả lời thoả đáng, một khi để những vũ khí tiên tiến của bọn họ rơi vào tay nước láng giềng, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ lợi ích lâu dài của quốc gia ta, cho nên tôi lệnh cho cậu, bằng bất cứ giá nào cũng phải tra ra được người ở đằng sau, có bao nhiêu người, thì cậu cũng phải cố hết sức tra cho ra. Nhưng mà cậu nhất định phải nhớ kỹ, cần phải tra cho ra tất cả chứng cứ rồi giao cho tôi, ngàn vạn lần đừng cho người ta bắt được khuyết điểm nào của mình, tới khi chứng cứ đầy đủ, thì tôi sẽ có biện pháp kéo hẳn ta xuống, hiểu chưa?”

Tần Thiên Nham đứng dậy, chào theo kiểu quân lễ với ông, “Dạ Thủ trưởng, Thiên Nham nhận lệnh!”

“Về chuyện này cậu có thể báo cáo tiền triển với tôi bất cứ lúc nào.”

“Dạ!”

Thủ trưởng Nhất Hào khoát tay với Tần Thiên Nham, “Ngồi xuống đi! Tôi còn có chút chuyện riêng muốn nói với cậu.”

Tần Thiên Nham sửng sốt, vốn không muốn nói những chuyện khác, nhưng anh cũng biết, có một số chuyện là không thể tránh khỏi. Vừa đúng lúc, nếu như Thủ trưởng Nhất Hào đã hỏi, anh cũng nên nói rõ ý của mình luôn, miễn cho tri hoàn tuổi thanh xuân và tương lai của người ta.

Anh thần nhiên ngồi xuống, cung kính nói, “Thủ trưởng có chuyện gì thì mời nói, Thiên Nham kính cẩn lắng nghe.”

Thủ trưởng Nhất Hào trầm ngâm một hồi, mới dùng giọng nói bình tĩnh nói, “Thiên Nham, cậu luôn là một nhân tài ưu tú rất được đánh giá cao, bất kể là ở trong quân đội, hay là ẩn núp như bây giờ, cậu đều luôn làm vô cùng xuất sắc, cậu là nhân tài xuất sắc nhất ở thế hệ này của quân đội. Tôi đối với cậu kỳ vọng rất cao!”

Thủ trưởng Nhất Hào dừng lại một chút, Tần Thiên Nham biết lời nói này chẳng qua chỉ là lời đạo đầu mà thôi, nói, “Cảm ơn Thủ trưởng!” Sau đó lại tiếp tục giữ vững im lặng, chờ ông nói tiếp.

Quả nhiên, Thủ trưởng Nhất Hào bắt đầu tiến vào chuyện chính, “Cậu cũng biết, Bằng Bằng có tình ý với cậu, đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Tôi thấy tuổi của hai người cũng không còn nhỏ nữa, chung quy cũng không phải chuyện tốt. Trước kia cậu nói thời hạn ba năm, giờ cũng đã qua, cậu xem có phải cậu nên cho Bằng Bằng một câu trả lời thỏa đáng hay không?”

Giọng nói của Thủ trưởng Nhất Hào rất nhẹ, nhưng lại mang theo mệnh lệnh của cấp trên, làm cho người ta cần phải cân nhắc mấy lần trước khi trả lời.

“Thật xin lỗi! Thủ trưởng, tôi đối với Lý Bằng chỉ có tình cảm bạn bè, tôi vẫn luôn nói rõ điểm này với Lý Bằng. Tôi biết nếu hai nhà có thể trở thành thông gia, đối với chúng tôi và nhà họ Lý là một chuyện cực tốt, nhưng tôi lại không muốn che đi lương tâm của mình mà cưới Lý Bằng, bởi vì tôi không thể cho cô ấy hạnh phúc. Tôi tin với ưu tú của Lý Bằng, tôi không xứng với cô ấy, tôi cũng tin nhất định sẽ có người xuất sắc và thích hợp hơn với cô ấy.”

Sắc mặt của Tần Thiên Nham rất thần nhiên, trong lời nói đó vừa nói thẳng rõ ràng ý tứ của anh, lại vừa thích hợp khen Lý Bằng. Cho dù là Thủ trưởng Nhất Hào cũng không nhìn ra mức độ của anh.

Thủ trưởng Nhất Hào trầm ngâm hồi lâu, ánh mắt phát lạnh, “Nếu như tôi nhất định muốn cậu cưới Lý Bằng thì sao?”

Tần Thiên Nham nhàn nhạt nói, “Tôi nghĩ Thủ trưởng nhất định sẽ không muốn nhà họ Lý và Lý Bằng trở thành chuyện cười ở trong thủ đô này chứ? Nhà họ Lý và Lý Bằng tiểu thư, cũng không cần thiết vì tôi mà chịu loại ủy khuất này.”

Ánh mắt của Thủ trưởng Nhất Hào lạnh lẽo, “Tần Thiên Nham cậu được lắm, cậu thật sự không thức thời! Chẳng lẽ cậu cho rằng Lý Bằng nhà tôi trừ cậu ra thì không thèm lấy ai sao? Nhìn thấy cậu tôi rất bức mình! Cậu rút ra ngoài cho tôi! Cút đi! Cút đi!”

Hợp lại ba câu “Cút đi”, thì có thể thấy được Thủ trưởng Nhất Hào có bao nhiêu tức giận, ông đã nhiều năm rồi chưa bao giờ luống cuống như vậy.

Tần Thiên Nham đứng dậy, đúng mực cúi chào ông, lui mấy bước ra sau, rồi xoay người sải bước đi ra ngoài.

Trong nháy mắt lúc Tần Thiên Nham đóng cửa lại thì liền nghe thấy tiếng ly trà rơi xuống đất.

Ly trà thanh hoa thượng hạn này cứ như vậy mà không còn!

Ngay cả chân mày Tần Thiên Nham cũng không nhăn lại, nghe được âm thanh ở bên trong phòng, vẻ mặt của bí thư của Thủ trưởng thấp thỏm lên tiếng chào, anh liền thẳng sống lưng đi ra ngoài.

Nếu anh đã đưa ra quyết định như vậy, thì bất kể anh phải đối mặt với những gì trong tương lai, anh cũng sẽ thần nhiên đối mặt, tuyệt đối sẽ không hối hận!

Mới vừa đi ra cửa chính của Trung Nam Hải, Tần Thiên Nham liền vắn đôi lông mày, nghĩ muốn về công ty hợp với bọn Hàn Tiểu Trần, và Đồng Tranh, thượng lượng một chút xem thử có biện pháp nào tìm ra chứng cứ trí mạng của vụ án này, và muốn một lần hành động liền đột phá phòng tuyến của bọn họ, đưa đám sâu bọ bọn họ đóng đinh trên giá sắt.

Hiện tại theo như bằng chứng chính xác ở trên tay, mặc dù dấu vết nói lên là bọn họ gây nên, nhưng còn chưa đủ để tạo thành chứng cứ mấu chốt, đây cũng là nguyên nhân tại sao Thủ trưởng Nhất Hào dặn dò kỹ anh phải tìm đầy đủ chứng cứ.

Lúc không có đủ chứng cứ có lực, thì không nên ngồi xuống đắc tội với người ở trong bộ cấp cao, bởi vì đó là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Lúc anh nhận được những tài liệu đó từ trong tay của Mạc Hàn, thì thấy được ánh mắt của anh ta chợt loé lên một tia thương hại, lúc đó anh đã biết, dự đoán cấp trên đã sớm biết lai lịch của những người này, chẳng qua bọn họ thiếu một lý do chánh đáng để thu thập bọn họ. Hiện tại chẳng qua bọn họ đã đụng vào hòng súng mà thôi.

Mà Tần Thiên Nham anh, có lẽ trở thành cây súng ở trong tay của người khác.

Chẳng qua là súng này có thể bắn tới hồng tâm hay không? Có thể một phát trí mạng hay không? Vậy thì phải để cấp trên nhìn vào khả năng của anh.

Nếu như chuyện phát triển thuận lợi, chắc Tần Thiên Nham anh sẽ có trái ngon để ăn. Nếu như chuyện này xử lý không tốt, vậy thì Tần Thiên Nham sẽ ăn phải đạn, cho nên Mạc Hàn mới thương hại anh vì anh làm người dẫn đầu.

Trong lúc này, điện thoại của Tần Thiên Nham vang lên.

Anh lấy ra, vừa nhìn thấy là Đồng Tranh gọi tới!

Tần Thiên Nham vừa nhấn nút nghe, liền nghe giọng nói của Đồng Tranh như đậu xào, vang lên xào xào, “Thiên Nham, Thiên Nham, anh chạy nhanh đến tổng bệnh viện quân khu đi, Mạc Yên vào phòng cấp cứu rồi, anh mau nhanh lên!”

“Cậu nói cái gì? Lời cậu nói là thật sao?” Tay của Tần Thiên Nham run run, thiếu chút nữa làm rớt điện thoại trong tay!

Vì hai ngày nay anh quá bận rộn về chuyện của vụ án, bận rộn đến đầu óc choáng váng, mắt cũng không kịp chớp, cứ nghĩ đến chuyện có người đang nhìn chăm chăm Mạc Yên, người nọ cũng chưa gọi điện thoại, anh còn tưởng Mạc Yên đang sống tốt trong phủ Vương gia chứ, đâu có ngờ Đồng Tranh gọi điện tới lại cho anh một sự kinh sợ như vậy.

“Chính xác một trăm phần trăm! Em mới gặp Thuận Tử ở nhà hàng Quân Duyệt, thì phát hiện Mạc Yên được đưa lên xe cấp cứu, nên em chạy theo xe.”

“Được, cậu chờ tôi, tôi lập tức tới ngay!”

“Được, vậy em ở tầng một chờ anh!”

Cúp điện thoại, Tần Thiên Nham lên xe, chạy điên cuồng tới tổng bệnh viện quân khu.

Dọc đường đi, anh cũng không biết mình đã vượt qua bao nhiêu trụ đèn đỏ rồi, trên đường tạo thành bao nhiêu hỗn loạn, anh chỉ muốn chạy nhanh tới đó, chạy tới xác thực một chút, xem Mạc Yên có sao không để anh còn yên lòng.

May mà chiếc xe Hummer màu đen của anh có biển số đặc biệt, nếu không cứ vượt đèn đỏ như vậy, cũng đủ làm cho bằng lái xe của anh bị tịch thu hoặc bị hủy.

Tần Thiên Nham chạy như lửa tới bệnh viện, lúc xông thẳng vào phòng cấp cứu thì đột nhiên bị người kéo cánh tay lại, quay đầu lại nhìn thì thấy là Đồng Tranh.

Tần Thiên Nham vội hỏi, “Người đâu? Người đâu rồi?”

“Vừa mới chuyển tới phòng bệnh điều dưỡng, phòng 319 ở tầng 2.” Đồng Tranh vừa thấy Tần Thiên Nham muốn xông lên, vội vàng kéo lấy tay anh, “Anh Nham, anh chờ một chút!”

Tần Thiên Nham quay đầu lại không hiểu nhìn anh ta, Đồng Tranh vội vàng giải thích, “Cô ấy ở đó đã có không ít người đang xem chừng, hai vợ chồng nhà họ Mạc đều ở đó, còn có Nam Bá Đông cũng đang ở đó! Hơn nữa còn có...”

Tần Thiên Nham quát một tiếng, “Có lời gì mà không thể nói thẳng ra chứ? Nói mau!”

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị và lạnh lùng của Tần Thiên Nham, Đồng Tranh rút đầu suy nghĩ, “Em mới vừa hỏi thăm một chút, bác sĩ nói, bệnh của Mạc Yên là do di chứng của việc trái tim từng bị thương do đạn bắn lưu lại. Lão Đại, bây giờ anh đi lên, em sợ...”

Những lời nói sau mà Đồng Tranh nói Tần Thiên Nham đều không có nghe thấy.

Khi anh nghe được bệnh của Mạc Yên là di chứng từ phát đạn mà anh bắn lưu lại, thân thể của anh lung lay, cả người cứng ngắt.

Là anh đã hại cô! Là chính anh hại cô rồi! Anh có chết cũng khó mà chuộc lại tội này!

Thấy thân hình Tần Thiên Nham thoáng dừng lại, rồi lại tiếp tục đi về phòng bệnh đó, Đồng Tranh nín anh lại, “Đại ca, anh thật sự muốn đi lên đó sao? Nếu bây giờ anh đi lên đó, thì anh sẽ bị bọn họ đánh chết.”

Tần Thiên Nham nâng mắt lên nhìn bầu trời cao, lộ ra một nụ cười lạnh, thương xót, và bất đắc dĩ, “Tốt nhất là nên đánh chết, tôi đã sớm không nên sống tiếp.”

Nhìn thấy bóng lưng cao lớn của Tần Thiên Nham dứt khoát và kiên quyết đi về phía trước, trong lòng của Đồng Tranh rất đau và buồn.

Trên thế gian này có bao nhiêu chuyện hữu tình, tiếc là trong mắt thế gian lại không có anh ta! Haiz...

Lão Đại cũng không dễ chịu gì! Cho dù người khác nói hành động của anh ta trong lúc đó không có sai, nhưng anh ta vẫn không tha ình, anh ta đã khoá tâm linh của mình thật chắc vào trong phòng giam, suốt cả đời không thể chuộc lại tội lỗi.

Một lúc sau anh mới bình tĩnh lại tinh thần thì thấy Tần Thiên Nham đã đi xa.

Đồng Tranh vội vàng đuổi theo, “Lão Đại, Lão Đại, chờ em một chút...”

Khi bóng dáng của Tần Thiên Nham xuất hiện ở trước cửa phòng VIP của Mạc Yên, nhất thời rước lấy một đồng ánh mắt như tên bắn ngằm tới anh, nhìn anh bằng từng ánh mắt lạnh, liên tưởng tới bệnh tình của Mạc Yên, thì có một loại xúc động muốn nghiền xương của anh thành tro.

Nếu như không phải do anh, làm sao Mạc Yên lại chịu nhiều đau khổ như vậy chứ?

Nam Bá Đông ngăn trước mặt của Tần Thiên Nham nói, “Đi! Chúng ta tới vườn hoa nói chuyện một chút!”

Tần Thiên Nham nhìn Nam Bá Đông như có thù mới hận cũ, nếu như không phải kẻ đầu sỏ này gây nên, thì làm sao anh lại gặp phải sự lựa chọn nan giải như vậy chứ? Làm sao để Mạc Yên chịu tổn thương nặng như vậy? Làm sao lại từ yêu thương biến thành người đứng với cô chứ?

Hai người đàn ông này như kẻ thù gặp lại, đặc biệt đỏ mắt tía tai.

Tần Thiên Nham cũng không khách sáo với anh ta, xoa người rời đi.

Đồng Tranh lên tiếng chào Mạc Vấn và Bạch Yên nói, “Con đi xem bọn họ”, liền nhanh chóng chạy theo xuống dưới, thân hình của Nam Tinh chợt loé lên, theo sát nhóm người đó đi xuống theo.

Mạc Vấn sợ hai người này gặp lại thì có chuyện lớn xảy ra nên cũng mau kêu Bạch Yên coi chừng Mạc Yên, mình cũng đi xuống theo.

Trong lúc nhất thời, bên trong phòng bệnh, chỉ còn lại Nam Bá Thao, Bạch Yên, và Mạc Yên đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, trên cỏ trong vườn hoa nhỏ dưới lầu của tổng bệnh viện quân khu, Nam Bá Đông và Tần Thiên Nham đứng thẳng mặt đối mặt, một người cay nghiệt tà mị, một người lại báo đạo như vương gia.

Bề ngoài của hai người đàn ông đều kiệt xuất như nhau, khí chất bất phàm như nhau, như hai vật sáng phát ra tia sáng chói mắt, đều biểu lộ ọi người thấy nơi này sắp có trò hay diễn ra, trong nháy mắt liền hấp dẫn vô số người dừng lại.

Hai bên đều nhìn chằm chằm vào đối phương, trên người cũng lộ ra một loại hơi thở của dã thú, cũng không cần phải biểu diễn nhiều thì cũng đã xây nên một không khí khẩn trương của hai người đang giương cung bạt kiếm.

Đối với đám đông càng tụ càng nhiều, Nam Bá Đông và Tần Thiên Nham làm như không có bị ảnh hưởng, trong mắt của bọn họ trong lúc này chỉ nhìn thấy mặt của đối phương, khí chất thù địch trời sinh!

Hai tay của Tần Thiên Nham nắm lại, khớp xương phát ra trùng trợn âm thanh “Rắc rắc”, sau đó anh vẩy tay với Nam Bá Đông, “Đến đây đi!”

Môi mỏng của Nam Bá Đông nâng lên một nụ cười lạnh lẽo, “Tần Thiên Nham, hi vọng lần này anh sẽ không thua nữa! Nếu như anh còn bại dưới tay tôi, tôi cũng sẽ cảm thấy rất ngượng ngùng.”

Hai tròng mắt của Tần Thiên Nham nhú lại, một tia ác độc thoáng qua, sắc bén làm người ta kinh sợ bắn thẳng tới người của Nam Bá Đông, “Hãy bớt nói nhảm đi! Là đàn ông thì phải dùng quả đấm để nói chuyện!”

“Tới đây đi!”

Nam Bá Đông cười không đằng hoàng, thân hình đột nhiên chợt loé, sau đó người của anh đã tới trước mặt của Tần Thiên Nham, lấy tư thế nhanh như chớp, vung ra một quyền ở bên trái đánh về phía mặt của Tần Thiên Nham.

Khi Tần Thiên Nham thấy quả đấm của anh gần tới thì trong nháy mắt nhanh chóng nghiêng đầu qua một bên, đồng thời giơ tay trái lên chắn ở trước mặt mình, cực kỳ nhanh chóng lấy tay phải đánh trả lại một quyền, trực tiếp đánh vào bụng của Nam Bá Đông.

Người trong nghề vừa mới ra tay thì đã biết là có giỏi hay không!

Chiêu thức của bọn họ đều không khó tưởng tượng, đều là những kỹ xảo vô cùng thẳng thừng muốn đánh chết nhau, những kỹ thuật đánh nhau đặc sắc này rước lấy từng tiếng trầm trồ khen ngợi.

Thân thủ của người đàn ông này đều lợi hại như nhau, nói đến đánh nhau thì càng như hổ mọc thêm cánh, tư thế oai hùng uy vũ, ở trong mắt của những người phụ nữ đứng xem đều hiện lên tờ tiền xanh lớn.

Chỉ chốc lát sau, người đến xem náo nhiệt đã vây quanh vài vòng, trong đó có không ít người còn lấy ra điện thoại để quay lại, còn có người lấy điện thoại ra gọi nói ở nơi này có trò hay để xem, người ở phía ngoài nghị luận càng thêm âm ỉ.

“Mẹ nó, công phu của hai người này còn lợi hại hơn ở trên tivi!”

“Thì đúng đó! Không nói đến công phu, ngay cả diện mạo này cũng đẹp trai hơn minh tinh Đường Hồng trên màn ảnh!”

“Ôi mẹ ơi, thật sự con mẹ nó quá đẹp trai rồi! Tôi muốn tiến lên chụp thật nhiều tấm để giữ lại, nếu không có chuyện gì thì lấy ra ngắm, hay xem lướt qua để đỡ ghiền cũng tốt mà!”

Trong đám người, cũng không thiếu những sĩ quan và quân sĩ mặc quân trang đứng vây xem, dù sao ở tổng bệnh viện quân khu này, những người trong quân đội ở vùng lân cận có tật xấu gì cũng từ đây truyền ra, những quân sĩ nào có bệnh nặng gì thì cũng đều truyền ra từ tổng bệnh viện quân khu này.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới đến bệnh viện này làm chút kiểm tra mà còn có thể nhìn thấy một trận đánh nhau rất đặc sắc và vô cùng tuyệt vời như vậy. Có vài người nhìn mà tay đã ngứa, thậm chí có vài người ở tại hiện trường bắt chước vài chiêu của hai người, ở tại chỗ táy máy tay chân luyện tập.

Dù sao Nam Bá Đông cũng bệnh nặng chưa lành, hôm qua bị cổ độc hành hạ mà thân thể có chút không tốt. Giờ lại đánh nhau với Tần Thiên Nham, hoàn toàn dựa vào kỹ xảo thực chiến hơn người và ý chí cường hân để chống đỡ, nhưng đối thủ của anh dù sao cũng là Tần Thiên Nham, là một quân nhân có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh đã từng chém giết ở trên chiến trường.

Mười mấy chiêu đã qua, trên người của Nam Bá Đông cũng bắt đầu chịu đựng từng quả đấm của Tần Thiên Nham.

Binh bại như núi ngã, không đến mấy chiêu nữa, trên người của Nam Bá Đông đã bắt đầu có vết thương, hé ra gương mặt tuần tú đã bị Tần Thiên Nham đánh cho bầm đen, khoe miệng chảy máu, cuối cùng bị Tần Thiên Nham tung người đá vào cổ, Nam Bá Đông trực tiếp ngã đi.

Tần Thiên Nham vỗ tay một cái, lạnh lùng liếc nhìn Nam Bá Đông, lúc muốn xoay người đi, đột nhiên nghe được tiếng gầm thét giòn tan của trẻ con, “Đồ ngu ngốc, ông đứng lại đó cho tôi!”

Tần Thiên Nham tiếp tục đi! Anh cũng không thừa nhận mình là đồ ngu ngốc ở trong miệng của đứa trẻ kia!

Nam Tinh thấy anh không dừng lại, giận tới mức chạy như bay tới, vọt tới trước mặt của anh, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn chằm chằm Tần Thiên Nham, lại cười lạnh kêu một tiếng, “Đồ ngu ngốc! Gọi ông đấy, tại sao lại không dừng lại?”

Tần Thiên Nham thấy buồn cười, nhìn gương mặt sát khí nhỏ nhắn của Nam Tinh đang nhìn chăm chăm anh, anh cứng ngắc hạ mặt xuống, vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu, “Tiểu quý, con không phải là đối thủ của chú!”

Nam Tinh đột nhiên cười xấu xa một tiếng, “Tôi biết tôi đánh không lại ông! Nhưng tôi chỉ muốn nói cho ông biết, nếu như để mẹ biết, ông đánh ba tôi thành như vậy, hừ, ông nên biết mình sẽ có hậu quả gì? Đồ ngu ngốc nhà ông, ông để cho ba tôi nói thử xem!”

Trong lòng của Tần Thiên Nham phát lạnh, nghĩ đến quan hệ của bọn họ và Mạc Yên, ít nhất là tốt hơn quan hệ với anh vài trăm lần, làm sao anh lại có thể ngu xuẩn như vậy, trùng khổ nhục kế này của Nam Bá Đông chứ?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lại không muốn bị tiểu quý này coi thường!

Tần Thiên Nham cười lạnh một tiếng, “Ông đây muốn đánh người mà còn phải suy nghĩ nhiều như vậy sao? Hừ, đánh thì đánh, có hậu quả gì thì tự ông gánh chịu toàn bộ.”

Nói xong, Tần Thiên Nham nhìn sâu Nam Tinh một cái, sải bước xoay người, tiếp tục đi lên lầu.

Hôm nay anh chính là một lòng nghĩ muốn gặp Mạc Yên, không thấy cô được mạnh khỏe thì anh tuyệt đối không đi về.

Tần Thiên Nham vẫn bỏ qua sự tức giận của Bạch Yên đối với anh, vừa thấy anh lại xuất hiện ở trước cửa phòng bệnh, Bạch Yên trực tiếp đóng cửa lại, ngay cả nói cũng không nói với anh lấy một câu.

Tần Thiên Nham cảm thấy tâm mình như bị cái gì chặn lại, cay đắng, khó chịu, bất lực, đau đớn, muốn la to lên vài tiếng, nhưng nghẹn đến cuối cùng anh cũng vẫn cứng rắn ngẩng đầu lên kêu ở trước cửa, “Mẹ, mẹ hãy mở cửa cho con đi! Để cho con nói mấy câu với Mạc Yên, có được hay không? Con nói mấy câu xong liền đi ngay.”

Hồi lâu sau cũng không có ai để ý đến anh.

Trong lòng của Tần Thiên Nham thê lương nói, “Mẹ, coi như con van xin mẹ, mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ để cho con nhìn Mạc Yên một chút có được không? Con chỉ muốn nhìn xem cô ấy có sao không, mẹ, mẹ ơi, con sẽ quỳ gối ở đây để cầu xin mẹ...”

Thân hình cao lớn của Tần Thiên Nham cứ quỳ gối xuống như vậy, trực tiếp quỳ ở trước cửa, làm cho Mạc Vãn và Đồng Tranh nhìn mà muốn rơi nước mắt.

Giọng nói buồn bã và trầm thấp của Tần Thiên Nham khi anh ở ngoài cửa lại vang lên, “Mẹ, Yên nhi, con biết, các người đều hận con! Thật ra thì con cũng hận chính mình! Lúc con biết không có tin tức của Yên nhi, thì con cũng không muốn sống nữa, con liền trực tiếp nhảy thẳng xuống vách núi ở Tam Giác Vàng, nhưng mà ông trời cũng không chịu thu nhận con, bọn họ cầu xin con hãy sống tiếp, thì con còn có biện pháp gì đây, cho nên con mới sống tạm bợ qua ngày ở trên thế giới này.”

“Không có Yên nhi, tất cả mọi chuyện con làm đều không có ý nghĩa, trả giá cho tất cả là con đã đoạt được vinh dự với chỉ một tờ giấy nói suông, từng được con coi như là lợi ích cao nhất của quốc gia. Sau khi mất đi Yên nhi, con mới phát hiện, tất cả sự kiên trì và tính ngưỡng để bảo vệ quốc gia của con đã mất đi, nhưng chỉ có một điều còn lại là con đã không bảo vệ được người phụ nữ con yêu. Có lúc căn bản con thậm chí không muốn đi tiếp, con bây giờ chỉ như một cái xác chết, hay người sống, hoặc cũng có thể là một người vô dụng?”

“Cho nên con lựa chọn từ bỏ quân đội, con muốn lấy một thân phận tự do để sống tiếp, như vậy con mới có thể không phải gánh vác chuyện đi làm hay nghĩ làm, con có thể không cần vì thân phận của mình, và không cần vì hành động mà chịu đựng trách nhiệm và gánh nặng to lớn ở trên lưng. Mẹ, con thật lòng muốn cùng Yên nhi trở lại như cũ, con cầu xin mẹ mở cửa ra cho con có được hay không?”

Mạc Vãn nhìn thấy người vậy xem trên hành lang càng nhiều, nhìn thấy Tần Thiên Nham đau khổ cầu xin như vậy, nghe lời nói làm cho người ta chua xót của anh, ông cũng không nhìn được nữa mà tiến lên, “Tiểu Yên, bà mở cửa ra đi, có chuyện gì thì để Thiên Nham vào rồi hãy nói! Đây là bệnh viện, đừng quấy nhiễu những người khác!”

Có Mạc Văn nói ở cửa, Bạch Yên không thể không mở cửa ra để bọn họ đi hết vào.

Nhưng Đồng Tranh không có đi vào, anh không đành lòng nhìn đáng vẻ hèn mọn như vậy của anh ta, nhìn anh ta như vậy, tim của anh cũng nhỏ máu.

Tần Thiên Nham ở trong lòng anh em bọn họ là một người có ý chí kiên cường giàu lòng hi sinh và cứng rắn, là một người đàn ông không hơn không kém, một người đàn ông tốt.

Đối với quốc gia, đối với đảng, đối với người dân, anh ta luôn hoàn thành những nhiệm vụ được giao một cách hoàn mỹ nhất.

Đối với anh em, anh ta luôn hữu ý có nghĩa. Cho dù anh ta không ăn không uống, nhưng anh ta cũng phải để cho các anh em ăn một bữa thật no.

Nhưng mà một người anh em làm bọn họ bội phục sát đất, hôm nay lại để cho anh trợ mắt nhìn thấy anh ta quỳ gối xuống, quỳ ở nơi đó, đau khổ cầu xin người bên trong mở cửa ra, Đồng Tranh lại rơi nước mắt.

Bọn họ những người này, từ nhỏ đến lớn đều bị người trong nhà và bậc cha chú tẩy não, sau khi vào trại lính, bị hết thảy tín niệm và tính ngưỡng của đoàn thể lấy lợi ích của quốc gia để ở cao nhất, tựa như dần dần, khắc vào trong đầu của bọn họ, trở thành một loại bản năng sinh tồn.

Cho nên, anh vô cùng hiểu sự lựa chọn trong lúc đó của Tần Thiên Nham, bất luận là anh hoặc bất kể một người lính nào, chỉ cần là người lính đủ tư cách, trong lúc đang đối mặt với sự xung đột lợi ích của quốc gia và người mình yêu, cũng sẽ lựa chọn hi sinh chuyện cá nhân, hoàn thành nhiệm vụ của tập thể.

Nếu như người đã chết, có lẽ những ân oán rối rắm này cũng biến mất.

Hoặc là Tần Thiên Nham có thể buông tay, có lẽ tất cả mọi người sẽ tốt hơn một chút.

Nhưng anh ta lại cố tình không chịu buông tay, anh ta thà rằng chấp nhận rời bỏ mười mấy năm trong quân đội, lựa chọn dùng một phương thức tự do và nhẹ nhõm khác phục vụ vì quốc gia, cũng không nguyện ý ở lại phát huy và cố gắng với chức sở trưởng rất thích hợp với anh ta.

Hôn nhân của Đồng Tranh anh thất bại, nhưng anh hi vọng anh em mình cũng có thể được hạnh phúc.

Anh nhớ lại lời tố cáo máu và nước mắt của vợ anh, Mã Linh, đối với anh, “Đồng Tranh, anh hãy đếm một chút đi, có bao nhiêu kỷ niệm ngày cưới, sinh nhật của em, sinh nhật của con mà anh đã trải qua cùng hai mẹ con em chứ? Anh hãy đếm một chút, đã có mấy lần con ngã bệnh mà anh đã ở bên cạnh em? Anh hãy đếm thử, có mấy lần trong nhà gặp khó khăn mà anh có thể kịp thời giúp em giải quyết? Mỗi một lần của anh đều là nhiệm vụ, nhiệm vụ, mỗi lần đi thì chính là mười ngày nửa tháng không có tin tức. Có đôi lúc, em hận đến mức muốn anh chết ở bên ngoài luôn đi, chỉ cần anh chết em mới không phải chịu đau khổ như vậy.”

Giọng nói nức nở của Mã Linh, đến nay vẫn vang lên trong tai ở Đồng Tranh, chỉ cần nghĩ tới, sẽ làm tim như bị gai đâm đau nhò ra máu.

Làm một chị dâu, thì không dễ dàng chút nào!

Bọn họ những người đàn ông này, quanh năm đều canh giữ trong quân đội, ở trong nhà cũng chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người đàn ông, có gì khổ, có gì khó thì cũng tự mấy người phụ nữ ở trong nhà làm, mấy người phụ nữ ở trong nhà gánh, thời gian lâu dài thì những cảm giác say mê quân nhân như hồi đầu mới cưới đều tan biến, còn dư lại chỉ có ngày qua ngày trống vắng, cô đơn, còn bị sự sinh hoạt hành hạ.

Mã Linh là một người phụ nữ hoạt bát và xinh đẹp, nhưng ngày anh ở bên vợ con lại không được bao nhiêu, cô cũng có công việc của mình, Mã Linh lại không chịu theo quân vào trong quân đội sống, đến lúc cả hai đi, anh cũng không biết, làm sao anh lại không thể sống nổi cuộc sống này nữa.

Đến cuối cùng, Mã Linh kiên quyết yêu cầu ly hôn với anh.

Lý do ly hôn của cô cũng rất đơn giản và cũng rất thực tế, đó là có một người đàn ông có thể để cho cô không còn phải vất vả nữa, có thể cho cô ngồi BMW, có thể cho cô sống một cuộc sống như con người, có thể cho cô sống qua ngày mà không cần lo lắng hay sợ sệt.

Nhìn vẻ mặt khát vọng hạnh phúc của Mã Linh, Đồng Tranh chỉ có một điều kiện là để con lại, thì anh mới ký tên!

Nghĩ đến mình rồi nghĩ đến Tần Thiên Nham, đôi mắt đầy nước mắt của Đồng Tranh đã mờ nhạt.

Bọn họ những người đàn ông này, vì quốc gia mà ở tiền tuyến làm công việc không sống thì chết, có nhiều người đi ra đó mà ngay cả mệnh trở về cũng không có, chôn ở đất khách, cuối cùng cũng chỉ là một anh hùng vô danh.

Có bao nhiêu người có thể biết rõ những cái giá mà bọn họ đã bỏ ra?

Có bao nhiêu người hiểu được sự khổ cực của bọn họ?

Cho nên, quy định của quốc gia, hôn quân có pháp luật bảo vệ.

Nhưng có bảo vệ nhiều hơn nữa, thì làm sao có thể bảo vệ được lòng người thay đổi? Sinh hoạt tàn khốc như đao nhọn sắc bén, đâm vỡ hôn nhân thành từng mảnh nhỏ đã được pháp luật bảo vệ, thì người ta còn có cái gì để hạnh phúc đây?

Thấy bại trong hôn nhân thường thường không được người thân tha thứ, điểm này như giọt nước đang ăn mòn tín ngưỡng và tín niệm cao nhất ở trong lòng của bọn họ.

Nếu như một quân đội quốc gia và tất cả mọi người mất đi sự tín ngưỡng và kiên trì để bảo vệ quốc gia và nhân dân, thế thì quốc gia này còn lại cái gì?

Năm đó, có một vị lão tướng quân khí phách kiên cường, đã dùng giọng nói hùng hậu của ông nói đáp án cho những người trẻ tuổi ở trong quân đội.

Nếu như một quân đội không có tín ngưỡng, không có niềm tin, không có sự trung thành, thì cả quốc gia sẽ biến thành một mảnh đất đã cày bừa, mặc cho người ta chà đạp! Quốc gia này của mọi người sẽ trở thành một đàn ma bệnh không hề có lực ngăn cản như danh xưng ở Đông Nam Á.

Trả giá bằng thứ quan trọng, bằng sinh mạng, ngay cả có hoài nghi, cho dù có bỏ ra cái giá cao, trải qua sự thất bại, nhưng có một vài thứ, bọn họ vĩnh viễn cũng không nguyện mất đi.

Đó chính là _____ cuộc sống đầy tín ngưỡng và phấn đấu.

Đối với bọn anh mà nói, mất đi cuộc sống đầy tín ngưỡng và phấn đấu, cũng như mất đi cây xương cốt thẳng của bọn họ, bọn họ sẽ giống như hàng vạn người, trở thành người xương mềm trong cuộc sống, mặc cho người ta chà đạp bóp nắn, tạm thời vì lợi ích của mọi người mà sống tiếp.

Khi anh là người đứng xem thì thấy tình cảm của Mạc Yên và Tần Thiên Nham rất sâu đậm, đó là điều không cần phải hoài nghi.

Bọn họ từ bé lớn lên đã ở chung một chỗ, là thanh mai trúc mã thật sự, trong trường hợp môn đăng hộ đối bồi dưỡng ra tình cảm, không phải người bình thường nào cũng có thể phá hư, xem tình cảm ân ái của bọn họ trước khi chưa xảy ra việc gì thì có thể nhìn ra được, tình cảm của vợ chồng bọn họ rất sâu đậm, sâu đến mức không ai có thể phá hư.

Mà Mạc Yên, ở trong mắt của nhóm tiểu nhân bọn họ, vẫn luôn là một người có bộ dáng thuần khiết như tuyết, cô ấy là một viên Lung Linh Tâm xinh đẹp bảy màu, cô ấy có đầy đủ sự bình tĩnh và kiên nhẫn, có thể chịu đựng được những ngày không có Tần Thiên Nham ở bên.

Tần Thiên Nham có thể lấy được Mạc Yên, thì anh vẫn luôn là đối tượng mà nhóm bọn họ rất hâm mộ.

Giữa bọn họ, không có người ngoài nào có thể đập tan, mà có thể phá hư tình cảm của bọn họ cũng chỉ có chính bọn họ.

Hôm nay bọn họ náo loạn thành như vậy, cũng chỉ bởi vì Mạc Yên yêu quá sâu đậm, cho nên cô mới không thể vượt qua được người đàn ông của mình lại coi thường sinh mạng mình mà bỏ qua mình.

Yêu sâu, thì hận cũng đau!

Có người nói: hôn nhân cũng chính là một cuộc tu hành, có thể tu thành chánh quả nhìn thấu tất cả, cũng có thể có duyên phận gần nhau cả đời, mấu chốt vẫn chính là bản thân của mình, chỉ có khám phá mê chướng, thấu hiểu cuộc sống này, mới có thể ngộ ra tình yêu đích thực.

Chỉ cần thời gian dài, sắt cũng có thể mài thành kim!

Lão Đại luôn làm việc kiên trì và thành tâm, anh tin, và cũng tinh chắc, Lão Đại và Mạc Yên nhất định sẽ tốt đẹp và quay về với nhau.

Bên trong phòng bệnh, Tần Thiên Nham si ngốc nhìn Mạc Yên nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt của cô tái nhợt như vậy, thoát nhìn rất suy nhược, anh muốn lại gần một chút để nhìn cô, vuốt ve cô một chút, nhưng lại bị Bạch Yên ngăn ở trước mặt, “Câu nói liếc nhìn một chút là được mà, giờ sao còn không mau đi?”

“Mẹ, để cho con ở lại chỗ này chăm sóc cho Mạc Yên có được hay không?”

Giọng nói của Tần Thiên Nham cầu xin hèn mọn, lại làm cho Bạch Yên nhớ đến bộ dáng của anh lúc anh tới nhà họ Mạc làm bà phải nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, một con người kiên cường như vậy, lại uỷ khuất mình tới trình độ này, nói thật thì tâm địa của bọn họ không phải sắt đá, cũng bị anh mài mềm lòng.

Vốn sự tức giận này đã tan biến, nhưng hôm nay khi nghe đến bệnh tim của Mạc Yên vì phát súng của anh mang đến, hơn nữa còn nghĩ đến cả đời Mạc Yên phải vất vả, trong lòng của Bạch Yên lại càng bức bối.

Lúc đó, bà chỉ hận không được muốn kéo Tần Thiên Nham tới đây đánh ột trận, hôm nay nhìn thấy anh, tất cả oán khí đều dồn lên một chỗ, không chửi anh mấy câu thì coi như quá tiện nghi.

Mạc Vãn nhìn bộ dáng mắt hồng hồng của vợ, đau lòng vô cùng, cũng quay đầu nói với Tần Thiên Nham, “Thiên Nham, con hãy về trước đi! Có chúng ta chăm sóc cho Yên nhi, con bé sẽ không có việc gì đâu.”

Nhưng Tần Thiên Nham lại rất cố chấp, “Ba, Yên nhi như vậy là do con tạo ra, con lại càng phải ở lại nơi này, Yên nhi làm vợ của con một ngày, thì cả đời của cô ấy sẽ là vợ của con. Con nói rồi, nếu như cô ấy không còn ở đây thì Tần Thiên Nham con sẽ cả đời không tái giá. Hôm nay ông trời nguyện ý buông xuống những tổn thương cho chúng con, cho chúng con thêm một cơ hội, con nhất sẽ quý trọng nó, cho dù thân thể của Yên nhi tốt hay là xấu, con cũng sẽ luôn ở bên cạnh của cô ấy. Con đảm bảo với hai người, lấy sinh mạng con ra đảm bảo, chuyện giống như trước kia tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Nếu như nó có xảy ra một lần nữa, thì con tình nguyện chết cũng tuyệt đối sẽ không để Yên nhi chịu một chút tổn thương nào! Ông trời ở trên cao, Tần Thiên Nham con ở chỗ này xin thề, nếu Mạc Yên sống một ngày, Tần Thiên Nham con sẽ ở bên cạnh của cô ấy một ngày, cùng sống cùng chết, cùng lên trời hoặc xuống hoàng tuyền. Tần Thiên Nham con thề nhất định theo tới cùng, vĩnh viễn không hối hận! Nếu như con có phá lời thề, thì con nhất định không được chết tử tế!”

Giọng nói của Tần Thiên Nham có lực vang vang, thanh âm nói năng mạnh mẽ làm tất cả mọi thứ trong phòng dừng lại, làm lòng mọi người lay động, gần như mỗi người ở chỗ này cũng có thể cảm giác được sự chân thành phát ra từ nội tâm của anh, day dứt và khát vọng, vì vậy sinh ra một loại cảm xúc thương tiếc đối với anh.

Không thể không nói, ở những phương diện khác của Tần Thiên Nham, thật sự là một cao thủ, anh không phải cố ý, nhưng so với cố ý thì làm lòng người càng cảm động thêm nhiều.

Mạc Yên nằm ở trên giường, lặng lẽ chôn mặt vào gối, che dấu đi gương mặt đầy nước mắt.

Lúc này Tần Thiên Nham đi tới trước giường của Mạc Yên, không còn ai tiến lên ngăn cản anh nữa.

“Yên nhi...”

“Cút...” Một giọng mũi nồng đậm nhưng lại tuyên bố rằng Mạc Yên vẫn không tha thứ cho anh! Trong nháy mắt tim của Tần Thiên Nham như bị xé rách thành từng mảnh, máu chảy ra, đau đớn từ tim bắt đầu lan ra tay chân.

71. Chương 71: Mỹ Nam Kế Của Tần Thiên Nham

Phải nói Mạc Yên là một người có sắc đẹp tuyệt trần ôn nhu và trầm tĩnh, tin rằng tất cả mọi người cũng sẽ không phản đối. Cô nói chuyện rất dịu dàng, lời nói nhỏ nhẹ, mềm mại và ngọt ngào, nói chung là làm cho lòng người nghe đều mềm ra.

Cô rất ít khi nói lời thô tục, như lời nói hôm nay cô nói với Tần Thiên Nham “Cút”, đã biểu hiện giới hạn cực điểm trong sự tức giận của cô, cô đã không có cách nào khống chế tâm tình của mình lại bình thường.

Mặc dù hiểu hiện tại Mạc Yên không muốn nhìn thấy mình, nhưng Tần Thiên Nham thật vất vả mới gặp cô một lần, làm sao lại cam lòng buông tay như vậy? Anh còn muốn tranh thủ một chút!

Tần Thiên Nham liền cầm lấy tay của cô, “Yên nhi, anh sai rồi, cầu xin em hãy tha thứ cho anh có được hay không?”

Mạc Yên ngẩn ra, sau đó chợt nâng hai mắt đắm nước mắt lên, cũng không nhìn về phía anh, mà là nhìn về phía Mạc Vãn, “Ba, giúp con đuổi anh ta đi có được hay không? Anh không đi thì con sẽ chết đấy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đầy nước mắt kia, trong đôi mắt đen nhẹ nhàng ánh lên hơi nước óng ánh, tay kia cầm lấy trái tim yếu ớt, tựa như đóa hoa đang đứng trong gió, tinh khiết hoàn mỹ rồi lại điễm đạm đáng yêu, dù tim có cứng hơn nữa thì cũng sẽ bị cô làm mềm lòng. d đ L q đ

Mạc Vãn đi đến bên người của Tần Thiên Nham, “Thiên Nham, hôm nay hãy đi trước đi! Yên nhi con bé không chịu được kích thích đâu, chẳng lẽ con thật sự muốn con bé chết sao?”

Tim của Tần Thiên Nham chỉ cảm giác có một dòng khổ sở ở trong lòng từ từ lan ra, anh buông tay của cô ra, nhưng lại nhanh chóng nói nhỏ một câu ở bên tai của Mạc Yên, “Yên nhi, anh không dễ bị vứt bỏ đâu.”

Nói xong, anh lại nhanh chóng hôn trộm trên vành tai của cô một cái, thân thể của Mạc Yên khẽ run lên, ngược mắt trừng anh, nhưng lại đối mặt với cặp mắt thâm tình vô đối của anh, không nhịn được vừa xấu hổ vừa giận, “Cút mau!”

“Vậy anh đi trước, em cứ tĩnh dưỡng trước, ngày mai anh lại vào thăm.” Tần Thiên Nham nói xong, lại gạt đầu với Mạc Vãn và Bạch Yên rồi mới sải bước đi ra ngoài.

Lúc anh đi ra, vừa đúng lúc đụng phải Mạc Hàn và Mạc Hà, hai vị anh này hiển nhiên biết nguyên nhân Mạc Yên ngã bệnh, đồng thời trên hai gương mặt nho nhã lộ ra khí lạnh rét căm căm và tức giận đối với anh, Mạc Hàn khẽ hừ một tiếng, dẫn đầu nghiêng người qua. d đ L q đ

Nhưng Mạc Hà lại dừng bước, lẳng lặng nhìn Tần Thiên Nham, “Cậu nên buông tay đi!”

Tần Thiên Nham cười nhạt, “Anh vợ, em vĩnh viễn sẽ không buông tay! Tạm biệt!” Nói xong, không nhiều lời nữa, đi tới bắt chuyện với Đồng Tranh rồi tiếp tục đi xuống.

Đi tới trong vườn hoa nhỏ ở phía dưới bệnh viện, Đồng Tranh kéo Tần Thiên Nham lại, “Lão Đại, nếu như Yên nhi thật sự không tha thứ cho cậu, cậu cũng vẫn không buông tay sao?”

Tần Thiên Nham nhìn bầu trời, cười khổ yếu ớt mà nói, “Cả cuộc đời này của mình chỉ nhận định một mình cô ấy! Trừ phi ai có thể làm ra một người giống như Yên nhi.”

Ngay sau đó vỗ vỗ vai Đồng Tranh, vẻ mặt lại khôi phục lại sự lạnh lùng thường ngày, “Đi thôi! Chúng ta trở về công ty! Ở nơi này thì phái người của mình tiếp tục theo dõi, cần phải theo dõi kỹ, mình muốn biết nhất cử nhất động của Mạc Yên.”

Đồng Tranh cười nói, “Lão Đại, cậu yên tâm đi, chúng tôi tuyệt đối đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không để chị dâu trốn thoát được!”

Tần Thiên Nham than nhẹ một tiếng, “Nếu như không phải trên tay mình còn có vụ án của Mạc Yên cần điều tra, thì mình liền tự mình ra sân. Chúng ta phải nắm chắc, vụ án của Mạc Yên cấp trên chỉ hạn có một tuần, nếu như trong một tuần mà không thể phá được, thì đầu của mình cũng khó giữ được.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Trở về rồi hãy nói!” Tần Thiên Nham và Đồng Tranh cùng lên xe Hummer đen của anh, chạy vội về “Long Uy Bảo An”.

Thân ảnh của hai người Tần Thiên Nham và Đồng Tranh vừa xuất hiện ở công ty, không khí vốn lạnh lẽo lại càng thêm khắt khe mấy phần.

Tần Thiên Nham ở “Long Uy Bảo An” hoàn toàn có lực khống chế và lực công tấn, lúc này Tần Thiên Nham đầu còn có bộ dạng hèn mọn và nhần nại như ở trước mặt của Mạc Yên, bây giờ mặt mày của anh lạnh lùng, đi bộ cũng có gió, một đôi mắt sáng sắc bén và lạnh lẽo, thân hình cao lớn ẩn chứa năng lượng to lớn, như một con sói chúa kiêu căng ngạo mạn, ngạo nghễ dò xét lãnh thổ của nó, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Lúc Tần Thiên Nham đi lên lầu, Hàn Tiểu Trần và Hứa Khả, Hàn Chiến, và La Hán, nhóm cấp cao đã tập hợp lại trong phòng tổng giám đốc của anh.

Vừa thấy Tần Thiên Nham và Đồng Tranh đẩy cửa tiến vào, vốn ban đầu bốn người đó còn ung dung và tùy ý ngồi trên ghế sa lon, trong nháy mắt khí thế biến đổi, cùng nhau đứng dậy, “Lão Đại, tam ca!”

Lúc mấy người bọn họ vừa thành lập ra “Long Uy Bảo An”, đã lấy nguyên tắc “Đồng sang cộng tử, vĩnh viễn không bao giờ phản bội”, cùng nhau kết bái anh em.

Tần Thiên Nham là Lão Đại, thủ lĩnh.

Hàn Tiểu Trần là nhị ca, quân sư.

Đồng Tranh là tam ca, quản lý nhân viên.

Lão tứ là Hứa Khả, Hàn Chiến là lão ngũ, và La Hán là lão lục, toàn bộ phụ trách hành động. Lần này vì đối phó với tay Đại Hắc khó giải quyết đang ẩn nấp, người đứng sau vụ án của Mạc Yên, nên Tần Thiên Nham ời tất cả bọn họ trở về.

Hứa Khả, Hàn Chiến và La Hán, bởi vì lúc ở Tam Giác Vàng bọn họ bị thất thủ và bắt làm con tin, do đó đã phá hủy đi hôn nhân hạnh phúc của Tần Thiên Nham, bọn họ vẫn luôn cảm thấy áy náy và tự trách, mà Tần Thiên Nham lại không trách bọn họ, ngược lại đối xử chân thành với họ, đưa bọn họ mấy người trẻ tuổi vô danh này trở thành anh em của mình. Cho nên Hứa Khả, Hàn Chiến và La Hán đều thề, sinh mạng cả cuộc đời này đều giao cho Tần Thiên Nham, Tần Thiên Nham anh nói một, bọn họ tuyệt đối không nói hai.

Mà Hàn Tiểu Trần và Tần Thiên Nham là cùng lớn lên trong viện, từ bé anh đã hay chạy theo sau lưng của Tần Thiên Nham, đến lúc trưởng thành thì cũng tự nhiên thề sống chết đi theo.

Còn Đồng Tranh thì lại là bạn cùng tiến lên với Tần Thiên Nham ở trong trường quân đội, cùng nhau vào cùng đại đội Khảo Đặc, rồi cùng nhau vào trong đại đội đặc chủng làm anh em tốt, tình cảm của bọn họ giống như là bạn bè sinh tử.

Ở trong mắt của bọn họ, Tần Thiên Nham cơ hồ được xem là thần.

Cho nên lúc Tần Thiên Nham muốn bắt đầu thành lập “Long Uy Bảo An”, bọn họ không chút do dự cỡi xuống quân trang trên người, lựa chọn gia nhập vào trong đội ngũ sự nghiệp của anh, cùng nhau chiến đấu hăng hái đẫm máu, cùng sáng lập huy hoàng.

Sau khi đi theo Tần Thiên Nham, bọn họ mới phát hiện chẳng những Tần Thiên Nham có đầu óc lãnh đạo quân sự hơn người và bản lĩnh đen tối làm người ta sợ hãi, còn có đầu óc kinh doanh thiên phú.

“Long Uy Bảo An” của bọn họ cơ hồ lấy tốc độ phát triển cực nhanh mà mở rộng, chỉ trong vòng hai ba năm ngắn ngủi, “Long Uy Bảo An” đã ổn định xưng bá làm đầu rồng bậc nhất ở trong nước, là vị trí đầu rồng đứng thứ hai trên thế giới.

Mà mục tiêu của bọn họ chính là trong vòng năm năm có thể vượt qua công ty lính đánh thuê “Hắc Thủy” bậc nhất nước mỹ.

Ban đầu Tần Thiên Nham cảm thấy sự nghiệp lên cao thuận buồm xuôi gió, lúc này thì lại thấy một cỗ sương mù đè nặng như núi Thái Sơn.

Thủ trưởng Nhất Hào, vụ án của Mạc Yên, và bàn tay to lớn đen tối ẩn núp ở phía sau, trong chuyện này chẳng những có quan hệ tới người phụ nữ mà anh yêu, mà còn có quan hệ tới tính mạng của anh, anh em của anh, và nhân viên trong tương lai của công ty.

Thủ trưởng Nhất Hào bởi vì chuyện của Lý Bằng, đã có thái độ với anh.

Hiện tại ông lại đem vụ án này của Mạc Yên đề lên người của anh, không phải là có hai mục đích sao, một là mượn tay anh diệt trừ những mối họa ngầm bất lợi với mình, hai là nếu như không thể mượn tay của Tần Thiên Nham anh diệt trừ người kia, thì lập tức lấy Tần Thiên Nham anh ra xử.

Cho đến lúc này, Tần Thiên Nham anh lại phải đối mặt với sự lựa chọn, lựa chọn cưới Lý Bằng hoặc là cùng với “Long Uy Bảo An”, anh em của anh, thậm chí là toàn bộ nhà họ Tần đi theo chân cùng anh.

Chuyện Mạc Yên trở thành con tin mà anh đã buông tay vẫn luôn là nỗi đau của cả đời anh, nỗi khổ cả đời, cả đời không giải được khúc mắc này.

Tần Thiên Nham tuyệt đối không muốn lại một lần nữa trải qua nỗi đau đón tới tuyệt vọng và thống khổ như vậy.

Nếu như nói, anh của ba năm trước, cố suy nghĩ chưa đủ trưởng thành mà nói, trong lời nói không có đủ tỉnh táo và rõ ràng, nhưng, anh của hiện tại đã sớm thấu hiểu hết tất cả.

Lần này cho dù anh phải sử dụng hết toàn lực, nghĩ hết biện pháp, anh cũng phải lừa người kia xuống ngựa. Chỉ có như vậy, anh mới có cơ hội ngồi thương lượng mặt đối mặt với Thủ trưởng Nhất Hào.

Mối nguy hiểm, bình thường cũng sẽ kèm theo thời cơ biến chuyển.

Những năm gần đây, theo như sự xâm nhập điều tra của “Long Uy Bảo An”, từng tài liệu của quan chức đã đưa vào kho tài liệu bí mật của anh, anh tin rằng những tài liệu này sẽ có một ngày rất hữu dụng.

Tần Thiên Nham đem tầm quan trọng của vụ án của Mạc Yên, và tất cả những nhân vật và mạng lưới vẫn vẫn có liên quan tới vụ án này giải thích rõ ràng cho từng người.

Hiện tại căn cứ chính xác ban đầu ở trên tay anh, chỉ cần hiểu rõ một chút và xâm nhập vào căn cứ chính xác này, sẽ có thể tạo thành chứng cứ liên quan, có thể định sống chết của bọn họ. Vấn đề chính là chứng cứ liên quan then chốt này cũng rất khó tìm ra.

Tần Thiên Nham thông qua Hàn Tiểu Trần lấy được tài liệu tình báo, phân nhiệm vụ ra ấy người Hứa Khả, Hàn Chiến và La Hán bọn họ, để cho bọn họ đi đến nước R, để tìm những tài liệu về Bộ trưởng có liên quan.

Cuối cùng chính anh thì sẽ tập trung mục tiêu lên trên người của một người phụ nữ, “Người phụ nữ tên là Lai Nhã kia, là phụ tá và kiêm luôn thư ký trong cuộc sống của Bộ trưởng, cô ấy đã đi theo Bộ trưởng Kinh vài chục năm, có rất nhiều chuyện của Bộ trưởng Kinh phải thông qua sắp xếp của cô, là một người phụ nữ hiểu rõ hết tất cả về Bộ trưởng Kinh. Minh định bụng sẽ thông qua người phụ nữ mấu chốt này, xâm nhập vào hang cọp để bắt cọp con.”

Đồng Tranh nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Tần Thiên Nham, sau khi sững sốt thì cẩn thận hỏi, “Lão Đại, chẳng lẽ cậu chuẩn bị dùng mỹ nam kế sao?”

Tần Thiên Nham liếc anh một cái, “Đúng vậy! Minh chính là chuẩn bị dùng mỹ nam kế!”

Đồng Tranh trợn to mắt, “Lão Đại, cậu không sợ chị dâu lột da cậu sao? Theo mình thấy, nếu muốn dùng mỹ nam kế thì mình thấy Tiểu Trần so với cậu còn thích hợp hơn.”

“Tiểu Trần?” Tần Thiên Nham nở nụ cười, mọi người đều cười to ha ha.

Chỉ gương mặt của Tiểu Trần là thối ra, trực tiếp vọt tới chỗ Đồng Tranh, “Tiểu tử đáng chết này, cậu muốn ăn đòn hả?”

Đồng Tranh khinh bỉ liếc anh một cái, “Mẹ nó! Anh đây là đang khen ngợi cậu đấy, chúng ta mấy người này đều là những con người rắn rỏi, còn cậu thì đang như anh đẹp trai, nhìn lại cặp mắt hoa đào kia của cậu đi, ngay cả khi tức giận cũng có dáng vẻ đang cầu hôn người. Nếu như mình là phụ nữ, không chừng khi bị cậu thoáng nhìn thì hồn cũng bay mất!”

Mọi người lại cười to sặc sụa.

Tần Thiên Nham nhìn Hàn Tiểu Trần, làm như chọc ghẹo nói, “Khoan hãy nói, trước kia mình vẫn luôn làm anh em với Tiểu Trần, mà thật đúng là không nhận ra nguyên lai Tiểu Trần là một đứa bé xinh đẹp và dễ thương như vậy. Mọi người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu ta đi, da thì trắng mịn, tuy rằng so với Yên nhi của chúng ta vẫn còn kém xa, nhưng bất quá so với những người phụ nữ khác thì tốt hơn nhiều, lông mày thanh tú, đôi mắt hoa đào có hơi nước bập bênh, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng mê người.... Chắc chắc, quả nhiên là mê người!”

“Lão Đại, cậu mà còn như vậy là mình trở mặt đấy!” Hàn Tiểu Trần cắn răng nghiêng lợi, hé ra khuôn mặt mềm mại đen như đáy nồi.

Anh ghét nhất bị người khác nói về diện mạo của anh, vì thế anh mới chạy đi làm lính, còn muốn làm một người đàn ông mà khi nhắc tới còn phải là một binh lính tốt nhất, nhưng ôn trời lại đặc biệt yêu quý anh, cho dù giầy vò như thế nào, da dẻ lúc anh sinh ra đã tốt rồi, chỉ cần vài ngày là lập tức khôi phục lại màu da mềm mại như nước, làm cho cả đám đàn ông giấu cọt không biết bao nhiêu lần, còn vì thế mà đánh nhau không ít trận, trở thành vết sẹo mà không ai được đụng.

Nhưng bây giờ người cố tình trêu chọc anh lại là Tần Thiên Nham, là một người đàn ông mà anh luôn xem như thiên thần. Mặc dù anh rất muốn tát vào cái gương mặt đang nở nụ cười ác ý và thích thú kia, nhưng anh lại không dám! Anh sợ cái tát của anh chưa tát tới, thì anh đã té ngay đơ xuống đất rồi!

Lực chiến đấu của Tần Thiên Nham rất cường hãn, tất cả bọn họ tuyệt đối không có cách chống lại!

Tần Thiên Nham cũng không phải là một người không biết suy xét, anh vừa thấy Hàn Tiểu Trần giận thật thì cũng vội khôi phục lại sự nghiêm túc, “Thôi được rồi! Chuyện này mình chỉ đùa thôi, đối phó với người phụ nữ này vẫn nên để mình ra tay! Người phụ nữ này không thích loại tiểu bạch kiểm (mặt trắng), ánh mắt của cô ta cực sáng, quỷ kế đa đoan, thích loại đàn ông có võ có lực cường tráng, chuyện này thành hoặc bại đều phụ thuộc vào người phụ nữ này. Theo như sở thích của người phụ nữ này thì mình đi là lựa chọn thích hợp nhất.”

Nhưng Đồng Tranh lại có chút lo lắng, “Lão Đại, nếu như chuyện này lỡ bị chị dâu biết thì không phải anh gặp phiền toái lớn rồi sao.”

Tất cả mọi người trầm mặc xuống, trong khoảng thời gian ngắn không khí xung quanh như ngừng lại.

Thân thể của Hàn Tiểu Trần xê dịch không được tự nhiên. Tần Thiên Nham lấy đại cuộc làm trọng nên cũng làm cho anh cảm thấy mình thật sự không phóng khoáng và xấu hổ. Anh lại nhìn về phía Tần Thiên Nha xin lệnh, “Lão Đại, nếu không thì hãy để mình đi đi! Cậu và chị dâu đã xa nhau nhiều năm như thế, thật vất vả chị dâu mới trở về. Bây giờ chính là lúc cậu nên thể hiện mình, ngộ nhớ để chị dâu hiểu lầm, vậy cậu tính sao đây?”

Thật ra ý trong lời nói của anh là, chúng ta không bao giờ muốn nghĩ tới cuộc sống thao luyện không ngừng nghỉ và cực kỳ tàn ác trước kia nữa.

Khoé môi của Tần Thiên Nham hiện ra một nụ cười khổ sở, “Nếu như chúng ta không qua được cửa ải này, thì chúng ta không có ngày mai nữa! Mình và cô ấy, tâm kết của ngày đó đã không thể nào giải được, giờ có thêm hiểu lầm thì có hơn bao nhiêu, mình chỉ có thể dùng sức của mình thể hiện để cô ấy quay về, nếu không thì...”

Tần Thiên Nham lấy ra một điều thuốc, sờ nửa buổi cũng không tìm thấy hộp quẹt, Đồng Tranh ngồi ở bên cạnh anh vội vàng châm lửa cho anh.

Nhìn thấy anh hung hăng hít vào một hơi khói, lại phun ra từng vòng, tạo thành từng vòng khói trên không trung, cảm giác lúc này Tần Thiên Nham đặc biệt hư ảo, rõ ràng là một thiên thần nhưng chỉ cần vừa nhắc tới Mạc Yên, anh lại như một đứa con nít yếu ớt, làm cho người ta đặc biệt đau lòng, cũng làm cho người ta đặc biệt khổ sở.

Tuy rằng anh không nói gì, nhưng loại cảm giác này lại truyền tới bọn họ mãnh liệt như vậy.

Ánh mắt của Đồng Tranh vừa nhìn về phía bốn người Hứa Khả, Hàn Chiến và La Hán, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt của ba tên đang ở trong vòng mù quáng này hiện rõ tự trách.

Hút xong một điếu, Tần Thiên Nham cầm áo khoát lên, “Được rồi! Cứ quyết định như vậy đi! Thời gian không còn nhiều nữa, mọi người nên nhanh hành động đi, chú ý giữ bí mật. Trong thời gian mấy ngày này, nếu mọi người không có việc gì đặc biệt quan trọng thì không được liên lạc với bất kỳ người nào.”

“Dạ!”

Một mình Tần Thiên Nham đi ra khỏi “Long Uy Bảo An”, lên xe Hummer màu đen của anh, ngồi vào ghế tài xế rồi đốt một điếu thuốc.

Bộ xe này là bộ xe Mạc Yên yêu thích nhất!

Anh cũng không biết tại sao, Mạc Yên dịu dàng và trầm tĩnh như vậy, lại vui mừng khi có bộ xe cuồng dã và bá đạo như vậy. Năm đó lúc anh hỏi cô, Mạc Yên cười khanh khách không ngừng nói, tại vì khí chất xe này rất giống anh! Cô rất thích màu đen này!

Hôm nay xe vẫn còn, anh luôn chăm sóc thật tốt, nhưng người thì ở đâu rồi? Lại bị anh vứt bỏ!

Anh còn có thể mang cô về sao? Yên nhi, Yên nhi của anh...tim lại bắt đầu đau!

Mất thấy trời đã tối, Tần Thiên Nham khởi động xe, đi tới địa phương mà Lai Nhã thường xuyên lui tới—hội sở Aegean Sea.

Hội sở Aegean Sea nằm ở một nơi có phong cảnh hai bên rất tuyệt đẹp, biệt thự của hội sở rất trang nhã và xa hoa, khi vào hội sở sẽ được phục vụ đúng tiêu chuẩn cao cấp, giữ vững tính chất bí mật và điều lệ của hội viên, người đến chỗ này tiêu tiền không phải giàu có thì là sang trọng.

Bên trong tổng cộng có ba tầng, có phòng ăn, quầy rượu, đại sảnh, và phòng bao, từng tầng có giá càng cao khi lên cao.

Nói như vậy, trừ phi sinh mệnh của anh em hay có cái gì cần ăn mừng không thể không tới, Tần Thiên Nham cực kỳ ít xuất hiện ở trong những trường hợp như thế này. Cho nên biết tên anh thì có không ít người, nhưng nhận ra được mặt của anh, thì chỉ có lòng vòng mấy người.

Khi anh từ trên xe Hummer đen xuống, lúc sắp bước đi về phía hội sở, một thân màu đen, thân hình cao lớn uy mãnh, vẻ mặt lạnh lùng, mang theo một loại khí thế tử thần, với cuồng ngạo và lạnh lùng, liếc nhìn khắp bốn phía, nhất thời làm cho trong mắt của tất cả phụ nữ ở đây hiện đầy trái tim.

Một cô nhân viên tiếp tân mê trai có hai mắt phát sáng hình trái tim tới nghênh đón, “Chào anh! Có thể mời anh...”

Lời của cô ta còn chưa nói hết thì thấy thẻ hắc kim mà Tần Thiên Nham kẹp ở tay, ôi trời là cá lớn nha! Thẻ hắc kim ở trong hội sở này chỉ vền vẹn có năm cái thôi. Ông chủ còn từng tự mình nói, năm vị khách quý có thẻ hắc kim ở trong hội sở Aegean Sea này đều là người đứng đầu một phương, là nhân vật không bao giờ được đắc tội, nếu không người của bọn họ sẽ cho biển hiện này sáng nhất trong đêm, tốt nhất là đừng nên đắc tội với những người này.

Một màn này chẳng những cô nhân viên tiếp tân nhìn thấy mà cũng làm cho không ít người để tâm.

Phàm là ở trong vòng này, sẽ có người đặc biệt chú ý đến những thân phận đó, một khi bị phát hiện thì những người có quyết tâm sẽ dựa vào, nhìn coi thử mình có thể dính vào quan hệ đó kiếm chút lợi ích, đây cũng là tác dụng của hội sở.

Cô nhân viên tiếp tân kim xuống trái tim đang đập loạn nhịp của cô ta, “Xin hỏi anh họ gì? Muốn đi đến khu vực nào vui chơi?”

Khoé mắt của Tần Thiên Nham không thêm liếc cô ta, tự mình đi thẳng lên quầy rượu lầu ba, kêu một ly Liệt Diễm, nhàn hạ ngồi ở trong một phòng bao được mở cửa, một mình từ từ thưởng thức rượu.

Một ly rượu vừa mới uống được phân nửa, thì đã có năm người phụ nữ bắt đầu muốn dụ dỗ anh, đều bị ánh mắt lạnh của anh dọa sợ lui về.

Anh đang đợi, chờ đuôi cá kia mắc câu!

Trong mắt của người phụ nữ này đã sớm bán đứng cô ta, nhưng cô ta rất kiên nhẫn, cô ta đợi thì Tần Thiên Nham cũng chờ.

Nếu như anh không đoán sai, người đàn ông họ Kinh chắc chắn có giấu thứ gì đó quan trọng ở trong biệt thự của cô ta. Nếu không biết thứ của cô ta cũng không phòng thủ nghiêm mật như vậy, cửa chính và phòng sách nhất định phải có tròng mắt và dấu vân tay của cô ta mới có thể mở ra, vân tay thì có thể dễ dàng lấy, nhưng tròng mắt thì phải ở trong khoảng cách gần mới có thể lấy được.

Nếu không phải Lai Nhã quá cẩn thận, anh cũng sẽ không chờ đợi ở nơi này để lấy trộm dấu vân tay và tròng mắt của cô ta.

Thấy có vài người phụ nữ bị Tần Thiên Nham tổng cổ đi, Lai Nhã lại cảm thấy có hứng thú với Tần Thiên Nham, bắt chéo chân chờ, lúc này Lai Nhã mới đứng dậy, lắc lắc eo nhỏ, đi tới trước mặt của Tần Thiên Nham.

Cô ta vô cùng tự tin, cô ta có gương mặt xinh đẹp, vóc người chuẩn, có lẳng lơ quyến rũ hơn người. Thì cô ta liền nghĩ người đàn ông này nhất định không thoát khỏi bàn tay của Lai Nhã cô.

72. Chương 72: Mạc Hà Thổ Lộ

Người phụ nữ Lai Nhã này đã theo Bộ trưởng Kinh vài chục năm rồi, từ lúc Bộ trưởng Kinh vẫn còn là một Cục trưởng cục công an nhỏ ở một vùng. Khi đó cô vừa mới tốt nghiệp, thì liền đi theo ông ta, sau đó cô vẫn luôn làm một bí thư cho ông ta. Từ Bộ trưởng Kinh cứ một đường thăng chức đi lên, thân phận và địa vị của cô cũng đi theo nước lên thì cũng thuyền lên cùng với Bộ trưởng Kinh.

Bộ trưởng Kinh này luôn làm cho người ngoài cảm thấy vẻ mặt của mình rất dờ dẩn như một người đàn ông hoàn toàn không hiểu rõ phong tình là gì. Ông chưa bao giờ mang theo Lai Nhã hoặc bất kỳ một người phụ nữ nào tới dự bất kỳ một bữa tiệc nào. Lúc ở bên ngoài lại càng chưa bao giờ có bất cứ tiếp xúc thân mật nào với Lai Nhã hoặc những người phụ nữ khác, làm cho người ta luôn cảm thấy ông là một người chính nhân quân tử.

Bộ trưởng Kinh và Lai Nhã, một người hơn năm mươi, một người tầm ba mươi, luôn tận lực giữ khoảng cách với nhau, tuổi của hai bên lại còn có sự chênh lệch. Nếu như không phải cố tình điều tra bọn họ, tuyệt đối sẽ không có ai có thể nghĩ tới quan hệ của bọn họ đã kéo dài như vậy.

Lúc Lai Nhã vừa mới bắt đầu vẫn luôn cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh của Bộ trưởng Kinh, về sau lại phòng không cô đơn trong khoảng thời gian dài nên làm cho Lai Nhã bắt đầu sinh lòng hướng ngoại. Trong lúc ngoài ý muốn quen biết với một người đàn ông bằng tuổi, sau khi bí mật qua lại trong một khoảng thời gian, cô liền chuẩn bị kết hôn với người đàn ông đó, rồi tiện thể muốn chia tay với Bộ trưởng Kinh.

Mà ngay sau khi cô ngã bài, qua ngày hôm sau người đàn ông kia liền chết oan chết uổng. Lai Nhã cực kỳ bi thương, nhưng cô cũng phát hiện ra, ngay từ lúc cô bắt đầu lựa chọn ở bên người đàn ông kia thì cô đã không có biện pháp thoát khỏi bàn tay của ông.

Sau sự việc đó, Bộ trưởng Kinh trực tiếp làm rõ với cô, đời này cô chỉ có thể đi theo ông. Kết quả không ở cùng với ông chỉ có một, trừ phi cô chết nếu không thì bọn họ vĩnh viễn phải buộc ở chung một chỗ.

Sau khi trải qua tình yêu chết non, Lai Nhã cũng hết hy vọng, ở ngoài thì cô vẫn luôn toàn tâm toàn ý đối tốt với Bộ trưởng Kinh, nhưng theo thời gian dần dần sâu vào, những chuyện mà Bộ trưởng Kinh không muốn để lộ ra ngoài ánh sáng đều kêu cô đi xử lý, trong tay cô nắm giữ những thứ đó ngày càng nhiều, càng ngày càng có ích, nên tim của Lai Nhã cũng bắt đầu chuyển động.

Mà quyền lực của Lai Nhã ngày càng lớn, một khi nó lớn thì tim hướng tới tiền bạc cũng tự nhiên lớn theo. Lúc tiền bạc có mà quyền lực cũng có, thì người đàn ông bên cạnh cô lại càng ngày càng già, già đến nỗi

chuyện phòng the cũng lực bất tòng tâm.

Mà Lai Nhã thì chỉ mới ba mươi, là thời kỳ như lang như hổ.

Mấy thấy quan hệ của Bộ trưởng Kinh và Lai Nhã từ tình nhân từ từ “thăng hoa” trở thành đồng bọn hợp tác, tinh thần của Lai Nhã trống rỗng đến gần như làm cô muốn nổi điên. Vì có một số người hướng dẫn nên cô đã bắt đầu đến hội sở Aegean Sea để buông thả.

Lúc Bộ trưởng Kinh biết được thì có cùng cô náo loạn một lần, nhưng những người đàn ông dám đến hội sở Aegean Sea tiêu phí cũng không phải là nhân vật dễ chọc vào.

Nhiều quan ở trong bốn tỉnh chín thành như vậy, ông có thể sử dụng đặc quyền thu đoạn một người, giải quyết chuyện trong một lần. Nhưng nếu như chuyện này cứ liên tục xảy ra, vạn nhất lúc nào đó đá trúng thiết bản hoặc để cho người ta nắm được nhược điểm của mình, như vậy đối với con đường làm quan của ông, nhất định được một mất mười.

Nhớ lại dù sao mình cũng không cần người phụ nữ này, chỉ cần cô trung thành với ông, Bộ trưởng Kinh cũng mở một con nhắm một con làm như không biết, cứ để cho người phụ nữ này vui sướng đi.

Cho nên lúc ông có tâm tình khó chịu, ông sẽ nghĩ đến nhiều biện pháp biến thái để hành hạ Lai Nhã, tiết ra cơn tức giận bình thường bị cô cấm sừng, nhìn cô thống khổ, tâm lý biến thái của ông cũng sẽ cảm thấy có chút thoả mãn và được phát tiết.

Lai Nhã luôn bị Bộ trưởng Kinh hành hạ thể xác, nên cô luôn đặc biệt yêu thích tìm một người đàn ông mạnh mẽ tới an ủi thể xác và tinh thần của mình, hoặc cô cũng tìm đến những trai bao anh tuấn đến thoả mãn lòng nữ vương cao cao tại thượng của mình, làm cho cô cảm thấy có lòng hư vinh và giá trị cao. Loại chuyện phòng the ở đây cũng đạt được nguyên vẹn và thoả mãn.

Đương nhiên cô của bây giờ vẫn được xem là gái mới lớn nên không cần phải đi tìm trai bao, tại nơi âm mưu như thế này cũng có thể tìm được đối tượng tình một đêm.

Mà Tần Thiên Nham chần chẫn là đối tượng hoan ái tốt nhất, bất kể là khí chất vẻ ngoài nhã nhặn, đều rất ưu tú. Thấy anh, làm cho Lai Nhã giống như gặp được mối tình đầu, trái tim của thiếu nữ bắt đầu đập loạn.

Đợi sau một hồi không thấy có thêm bất kỳ người phụ nữ nào tới trêu chọc anh nữa, lúc này Lai Nhã mới xinh đẹp bước tới trước mặt của Tần Thiên Nham, giọng nói nũng nịu hỏi, “Chào anh, có thể mời tôi uống rượu được không?”

Tần Thiên Nham vẫn đối xử giống như những người phụ nữ kia, liếc cô một cái, liền trầm mặc không nói.

Cho dù ánh mắt anh đảo nhẹ qua, tại nơi mờ mịt như vậy cũng tựa như mắt sói hoang, loé lên tia sáng lạnh lẽo. Lai Nhã bị anh nhìn qua nên tim đập càng nhanh hơn vài hồi.

Ngay tại lúc cô đang đợi đến đầu chảy mồ hôi, cho rằng mình cũng rơi vào một kết cục chật vật như những người phụ nữ kia, thì Tần Thiên Nham lại chìa tay ra mời, “Ngồi đi!”

Lai Nhã vừa thấy anh thờ ơ mời mình ngồi, trong nháy mắt liền mừng rỡ ngồi đối diện anh, có thể xem xét người đàn ông cực phẩm và anh tuấn như Tần Thiên Nham gần như vậy, cô càng xem thì lòng càng vui, càng muốn đề lên người anh vật lộn.

Những người phụ nữ khác như hổ vốn muốn nhìn xem Lai Nhã mất mặt, lúc này vừa thấy Lai Nhã đánh thẳng ngay trận đầu, một đám hận đến nghiêng răng, hận không được muốn đi lên kéo cô ra, để ỳnh ngồi vào vị trí đó, cùng anh đẹp trai diễn một đêm phong lưu.

Lai Nhã thấy Tần Thiên Nham không có ý nói gì, thì cảm thấy bản thân mình nên lên tiếng để phá vỡ một trận trầm mặc này, “Tôi là Angel, không biết nên xưng hô với anh như thế nào?”

Thấy Lai Nhã cũng thông minh khi không nói tên thật, Tần Thiên Nham cũng tùy ý hư cấu ra một cái tên tiếng anh, “Mike.”

Giọng nói của anh bởi vì rượu dồn nén mà càng trầm thấp và êm tai, giống tiếng đàn vi-ô-lông-xen khảy ở bên tai, câu tâm hồn tràn đầy tình yêu của Lai Nhã nhộn nhạo.

Lai Nhã lại hỏi, “Không biết thường ngày Mike yêu thích trò tiêu khiển nào?”

Tần Thiên Nham nâng ly rượu lên nhìn cô, “Tôi thích...bình phẩm rượu, bình phẩm phụ nữ.”

Lai Nhã sững sốt, lập tức liền cười đến mức xinh đẹp, “Ha ha ha, Mike, anh thật vui tính! Đàn ông bình phẩm rượu tôi có nghe nói, nhưng bình phẩm phụ nữ thì thật sự chưa từng nghe qua, không biết đối với bình phẩm phụ nữ, Mike có cao kiến gì không? Có thể dạy cho tôi một chút kiến thức không?”

Tần Thiên Nham khẽ hừ nhẹ, một bộ dáng công tử cao ngạo, “Phụ nữ nha! Phụ nữ 20 như rượu trắng, cháy mãnh liệt và hăng say, nhưng lại không có hương vị gì đặc biệt; phụ nữ 30 thì lại như rượu đỏ thượng hạng, có chút hương vị, có mùi thơm và tinh khiết kéo dài; phụ nữ 40 lại như rượu Nữ nhi hồng (rượu Thiệu Hưng) trân quý, càng thưởng thức thì càng có hứng thú.”

Lời nói này của anh đã tận lực chĩa mũi nhọn vào Lai Nhã, cô không phải ba mươi sao, tuổi tác là điều kiêng kỵ của phụ nữ, nên lấy cô, người phụ nữ tuổi ba mươi làm ví dụ thành rượu đỏ thượng hạng hoặc Nữ nhi hồng trân quý là tốt nhất. Tất nhiên Lai Nhã như mở cờ trong bụng.

“Mike thật đúng là biết nói...”

Tần Thiên Nham đột nhiên cười với cô, “Tôi còn biết xem tướng nữa, không biết tiểu thư Angel có hứng thú để cho tôi coi cho cô một chút hay không?”

Xem tướng thì phải sờ tay, ý trong lời nói tại trường hợp này chính là bắt đầu chiếm tiện nghi, hoặc giả là ám chỉ giữa nam và nữ.

Lai Nhã vừa nghe thì có hi vọng, tất nhiên là vô cùng vui mừng, biết thời thể ngồi xuống bên cạnh của Tần Thiên Nham, vươn bàn tay mình tới trước mặt của anh, “Vậy thì làm phiền Mike rồi, xem thử đường tình duyên của tôi như thế nào?”

“Hết sức vinh hạnh!” Tần Thiên Nham cực kỳ thân sĩ làm bộ nhìn một lần, sau đó lại nói vài câu giống như thật, “Nhìn xem, nhân duyên của cô có phần lận đận, đã từng trải qua một số trắc trở, ở chỗ này lại nâng lên chứng minh giữa lúc này, cô sẽ gặp được nhân duyên mới, sau đó mới một đường thuận lợi tới cùng. Nói tóm lại, trong chuyện tình cảm cô đã trải qua một chút khó khăn, nhưng sau này sẽ gặp được người thích hợp, sau đó thì cả đời thuận lợi và hạnh phúc.”

Nói vài câu châm chích, xem xong chuyện tướng số, Tần Thiên Nham vội lấy khăn tay ra, “Thật xin lỗi, tay có chút mồ hôi, tôi giúp cô lau khô nó!”

Anh bắt đầu tinh tế giúp cô lau tay, lau xong tay của cô, lại bỏ khăn tay vào túi mình, lại như không có việc gì nhìn cô cười, “Thôi được rồi, uống rượu thôi!”

Trong nháy mắt Lai Nhã cảm thấy chính mình phẳng phất như trên bảo ở trong mắt của anh, mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, trong lòng lại mong đợi giá trị của mình từ từ lên cao như bão táp, bưng ly rượu lên, đôi mắt quyền rũ nhìn anh cung ly, chờ đợi đoạn sau của anh.

Đáng tiếc là kế tiếp Tần Thiên Nham không có ý tứ mời cô tiếp tục trò chơi.

Lai Nhã đợi hồi lâu cũng không thấy anh hành động, đợi đến nóng ruột, rốt cuộc kiềm nén không được cô đành di chuyển móng của mình, nhẹ nhàng cọ xát vào thân thể của Tần Thiên Nham, mềm mại dựa tới, “Mike, muốn theo tôi về nhà không?”

Nhưng vào lúc này, một cỗ bóng dáng mang theo sát khí, bao phủ bốn phía của bọn họ.

Tần Thiên Nham vừa nhìn thấy cô ta thì sắc mặt liền đại biến, kinh hoảng đứng dậy, liền đẩy người đàn bà kia ra, luôn miệng nói, “Thật xin lỗi! Tiểu thư, tôi còn có việc, đi trước đây!”

Bộ dáng hoảng sợ chạy vội như bị vợ bắt gian tại trận.

Lúc này Lai Nhã mới phát hiện, ở bên cạnh bàn của bọn họ không biết từ lúc nào đã có một người con gái cao gầy và xinh đẹp đứng đó, vẻ mặt nổ giận đùng đùng trừng mắt nhìn cô.

Thấy Tần Thiên Nham nhanh chóng đi ra ngoài, cô gái kia liền ném ánh mắt hình đao nhọn tới cô, rồi lại phu ra một câu, “Đồ không biết xấu hổ!” Liền nhanh chóng xoay người đuổi theo người đàn ông kia.

Lai Nhã ngây ngốc ngồi tại chỗ, cắn răng thầm hận, không biết con tiện nhân kia từ đâu chui ra lại dám phá hủy chuyện tốt của cô.

Lý Băng nhanh chóng chạy tới bãi đỗ xe, quả nhiên thấy Tần Thiên Nham đang chuẩn bị lên xe.

Cô lập tức bỏ nhào qua, trước khi anh kịp đóng cửa lại thì nhanh chóng nắm tay anh, vẻ mặt phần nộ mắng chửi, “Tần Thiên Nham, em vẫn luôn cho rằng anh là một người đàn ông giữ mình trong sạch, thật không ngờ, anh cũng tới những trường hợp này để tìm phụ nữ chơi đùa kích thích, đã như vậy thì tại sao anh không tới tìm em? Chẳng lẽ em không bằng những người phụ nữ kia sao?”

Tần Thiên Nham kéo tay cô vứt ra, nhếch môi cười lạnh, “Loại trò chơi trưởng thành này người khác có khả năng, chứ Lý tiểu thư có khả năng này sao?”

Lý Băng cắn môi, đôi mắt có điểm ngân lệ lấp lánh, giọng nói nghẹn ngào, “Người khác có khả năng thì tại sao Lý Băng em lại không thể chơi đùa chứ? Chỉ cần anh bằng lòng, em có thể chơi cùng với anh!”

Tần Thiên Nham cười nhạt một tiếng, “Giống như thân phận của cô vậy, nếu như cô cố tình chơi thì chẳng có ai dám động tới cô! Tôi xem cô vẫn nên ngoan ngoãn về nhà ngồi ngốc đi, nghe theo ông nội của cô đi. Được rồi, bây giờ tôi không có thời gian nói lời vô nghĩa với cô, Lý Băng, cô muốn tìm ai chơi hay chơi như thế nào là chuyện của cô, hai chúng ta tuyệt đối là không thể! Tạm biệt!”

Tần Thiên Nham khinh chút thương hoa tiếc ngọc đẩy Lý Băng ra, ngồi vào vị trí lái, chuẩn bị khởi động xe đi.

Nhưng trong lúc này Lý Băng lại chạy vọt tới trước đầu xe của anh, giang hai tay ra ngăn không cho anh đi, gương mặt vẫn giận dữ, sung huyết đỏ bừng, vẻ mặt như không đếm xỉa nghiêng rằng nghiêng lợi gầm thét, “Tần Thiên Nham, em muốn chơi đùa với anh! Hôm nay em phải chơi đùa với anh! Bằng không em sẽ không cho anh đi!”

Giữa lòng mây của Tần Thiên Nham vặn lại thành hình chữ xuyên(), chuyện ở trên tay anh vẫn còn rất nhiều, làm gì có thời gian ở cùng với người phụ nữ này dong dài, bất quá và hồ nháo chứ, trong lòng anh rất phiền, lập tức xuống xe, bước từng bước với khí thế lạnh thấu xương tới trước mặt của cô đứng bình tĩnh, xách cánh tay của cô xoay tròn, trực tiếp lấy con dao đánh vào sau gáy của cô.

Nhìn thấy Lý Băng yếu ớt ngã xuống đất, thậm chí ngay cả đỡ mà Tần Thiên Nham cũng không đỡ, chẳng qua quay đầu nói với góc tối, “Làm phiền các người mang cô ấy trở về đi!”

Lời nói của anh vừa dứt, lập tức có hai người nữ vệ sĩ bước ra, các cô ấy mang theo kính sợ liếc mắt nhìn Tần Thiên Nham một cái, nhanh chóng nâng Lý Băng dậy, đỡ lên xe rồi phóng đi như tên bắn.

Lúc này Tần Thiên Nham mới lên xe, nhanh chóng trở về tổng bộ của “Long Uy Bảo An”, vừa vặn dùng máy ảnh lỗ kim chụp lại con người của Lai Nhã, còn có dấu vân tay của cô sẽ được làm ra. Bọn họ nhất định phải trong thời gian ngắn mà chế tạo ra tròng mắt và dấu vân tay của Lai Nhã để đột nhập vào trong nhà của cô ta.

Sau khi Tần Thiên Nham đi rồi, Lai Nhã cảm thấy trống rỗng và căm tức, rồi có một người đàn ông anh tuấn khác thay thế Tần Thiên Nham vào sân, cùng với Lai Nhã như củi khô bốc cháy, ăn nhịp với nhau, người đàn ông đẹp trai đó mang Lai Nhã tới một nơi đặc biệt qua đêm.

Mà bọn Tần Thiên Nham lại triển khai hành động lấy chứng cứ tại nhà của Lai Nhã trong đêm nay.

Thành hoặc bại, tối nay chính là điểm mấu chốt!

Một bên Tần Thiên Nham vội vàng xử lý vụ án của Mạc Yên đến sát đầu mẻ trán.

Mà bên kia thì sau khi Tần Thiên Nham đi rồi, dưới sự trợ giúp của thuốc, Mạc Yên nặng nề tiến vào giấc mộng.

Cô nằm mơ rồi!

Trong mơ có cảnh tượng con của cô và Tần Thiên Nham đang vui vẻ cười đùa, còn có những ngày bọn họ dần trưởng thành đan xen với ngây ngô, ngọt ngào và hạnh phúc, cũng có triển miên và ôn nhu như keo

như sơn của bọn họ sau khi cưới, một màn rồi lại một màn, một đoạn rồi lại một đoạn, dồn dập và rối loạn, nhiều vô số kể, tất cả đều không có chỗ nào là không phải ký ức của cô và anh.

Sau cùng là một màn hạnh phúc biến mất, chỉ còn giữ lại là màn đối mặt lạnh băng, anh giơ súng bắn về phía của cô.

Một khắc nhìn thấy anh bóp cò, Mạc Yên hét to lên và tỉnh dậy.

Mạc Hà vẫn canh giữ ở bên mép giường cô giờ đang nhắm mắt ngủ gật, bị một phen tiếng hét chói tai của cô làm cho sợ hãi dừng. Nhìn vẻ mặt hoảng sợ thất sắc của Mạc Yên, vẻ mặt anh lại đau lòng hỏi, “Yên nhi, làm sao vậy? Có phải cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không? Để anh đi gọi bác sĩ!”

Mạc Yên lập tức vươn tay kéo anh lại, “Anh hai, đừng đi! Em không sao, chỉ là một cơn ác mộng mà thôi, anh ở lại với em là được rồi!”

Mạc Hà vươn bàn tay to, sờ trán cô một chút, “Được rồi, không có sốt!”

Sau đó, anh ngồi vào bên giường, dịu dàng cầm khăn tay đã ngâm nước nóng giúp cô xoa lên mặt, một bên lại lải nhải, “Em đó nha! Đã lớn như vậy rồi, lại vẫn luôn không biết chăm sóc ỉnh, em làm sao để cho ba mẹ và anh hai an tâm đây?”

Mạc Yên nhìn Mạc Hà cười cười, “Cho dù em có 80 tuổi thì trong mắt của ba mẹ và anh hai em bất quá chỉ là một đứa trẻ. Dù sao các người luôn xem em là một đứa trẻ, đối với tính mạng của em...em sẽ có trách nhiệm hơn.”

Trong đáy mắt nhanh chóng hiện lên một tia ảm đạm, lúc Mạc Hà nhìn về phía cô, cô lại lập tức cười, “Anh hai, anh cũng nên lo chuyện cưới vợ đi, để cho ba mẹ nhanh có cháu đích tôn mà bỗng, những người bằng bọn họ đều đã có cháu để ôm để yêu, trông lòng cũng rất buồn đó.”

Mạc Hà cười nhàn nhạt, sờ nhẹ đầu của cô, “Em quá lo lắng rồi, bây giờ tuổi anh cũng còn trẻ, việc đó để sau này rồi nói. Hiện tại hạnh phúc của em là quan trọng nhất, Yên nhi, em phải sống thật tốt có biết hay không?”

Đáy mắt của Mạc Yên ảm ướt một trận, khẽ “Dạ” một tiếng.

Hai người im lặng một hồi, Mạc Yên lại hỏi, “Ba mẹ đâu? Còn có bọn người của Tiểu Tinh nữa, đã đi đâu rồi?”

Mạc Hà vừa trả lời vừa lấy giúp cô một ly nước, đưa cho cô, “Anh đã kêu ba mẹ về nhà nghỉ ngơi rồi, thân thể của Nam Bá Đông vốn không tốt, giờ lại cùng đánh một trận với Tần Thiên Nham, nên đang ở căn phòng bên cạnh nghỉ ngơi, Tiểu Tinh thì đi theo ông nội nó trở về khách sạn, bọn họ nói sáng mai sẽ tới thăm em.”

Nghe được lời nói của anh, Mạc Yên liền yên tâm.

Cô sợ nhất là khi tỉnh lại nhìn thấy một đống người, một đám người bọn họ quan tâm làm cho cô cảm thấy tâm hồn thật mệt mỏi. Hiện tại cô cần nhất là sự yên tĩnh, cũng chỉ có sự yên tĩnh mới làm cho tâm tình đang dao động của cô bình tĩnh trở lại.

Căn bản cô vẫn luôn cho rằng mình là một người rất yên tĩnh.

Bây giờ cô mới biết, bản lĩnh tu dưỡng của cô vẫn còn xa lắm, cô không hề tới trình độ núi sập trước mặt mà không biến sắc. Cho nên lúc đối mặt với chuyện này mới có thể phản ứng kịch liệt như vậy.

Mạc Yên khẽ thở dài, nhìn Mạc Hà đang ngồi ở bên cạnh giường, trong lòng lại tê rần.

Trên khuôn mặt tuần tú, trắng nõn và nho nhã của Mạc Hà có vằn mắt đen nhàn nhạt, cảm cũng đã có phún phún vài sợi râu, nhưng trên mặt anh luôn có sự ôn nhu mang theo nụ cười. Mỗi lần vừa nhìn thấy anh, đều làm cho Mạc Yên cảm giác một loại gió xuân ấm áp.

Anh hai, thật không ngờ người mà cô gọi trong hai mươi năm nay lại không phải là...

Mạc Hà nhìn vẻ mặt cau có và si ngốc của cô nhìn không được vươn tay nhéo mũi của cô, cố ý cười chế nhạo cô, “Tại sao lại nhìn anh như vậy? Trên mặt của anh có mọc hoa cỏ dài ra à?”

Mạc Yên lẳng lẳng nhìn anh, trong đôi mắt đen nhánh loé lên một tia yếu ớt, mang theo một tia bi thương làm người thương tiếc, “Anh hai, có phải anh đã sớm biết rồi hay không?”

“Ách? Cái gì chứ?” Mạc Hà sửng sốt một phen mới phản ứng kịp, “Yên nhi, có một số việc đã biết ngược lại sẽ làm cho người ta không vui vẻ, chúng ta không nói cho em biết chẳng qua chỉ muốn em trưởng thành trong niềm hạnh phúc và vui vẻ.”

Ánh mắt của Mạc Yên lại ảm ướt!

Ba mẹ và anh hai luôn yêu thương và che chở cô như vậy, từ nhỏ đã để cho cô như ngâm trong hủ mật mà lớn lên, đã để cho cả cuộc đời này của cô có được không biết bao nhiêu là hạnh phúc.

Trước khi tới Tam Giác Vàng, thế giới của cô rất thuần khiết, vui vẻ, chưa bao giờ có bóng tối.

Cô thừa nhận rằng cô đã được bọn họ bảo hộ quá tốt trời.

Có lẽ bởi vì bọn họ bảo vệ cô quá tận tâm cô mới không thể chấp nhận hiện thực quá tàn khốc này, không muốn thừa nhận những người mà cô yêu thương nhất lại không có quan hệ huyết thống với cô.

Sự thật này làm cho cô đau lòng, làm cho cô khổ sở, làm cho cô sinh ra một loại sợ hãi rằng bọn họ sẽ không bao giờ quay lại được như trước kia nữa, thậm chí cô còn sợ rằng mình sẽ mất đi tình yêu thương của bọn họ đối với cô.

Giọng nói của cô nghẹn ngào hỏi, “Anh hai, anh và ba có vì vậy mà không cần em nữa hay không?”

Hai tay của Mạc Hà bao trùm lấy tay của cô thật chặt, “Em, cái con bé ngốc này, làm sao em có thể nghĩ như vậy? Em vĩnh viễn là người nhà của anh, nếu như em đồng ý, anh hai có thể chăm sóc cho em cả đời.”

Nhìn đầy mắt của Mạc Hà nóng rực, Mạc Yên căng thẳng trong lòng, anh hai đối với cô không phải là...?

Không! Không thể nào! Đáy lòng đang suy đoán của cô rung động, anh hai đối với cô chỉ có tình yêu thương của anh trai đối với em gái mà thôi, không có cái gì khác nữa, nhất định là không có!

Nhưng mà thấy sắc mặt của cô đã suy nghĩ nhiều, Mạc Hà cũng mở miệng nói, “Yên nhi, nếu em đồng ý, anh hai nguyện ý vĩnh viễn ở bên cạnh em, chăm sóc, bảo vệ em, người một nhà của chúng ta có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ, em có bằng lòng hay không?”

Trong lòng của Mạc Yên căng thẳng, Mạc Hà đã nói trắng ra như vậy rồi nếu như cô vẫn không hiểu rõ, vậy thì thật sự là nào tàn rồi.

Cô ấp úng chuyển động môi, lại yếu ớt hỏi ngược lại “Anh hai, làm sao lại như vậy? Mặc dù chúng ta không cùng cha, nhưng không phải còn có chung mẹ hay sao? Chúng ta vẫn có quan hệ huyết thống đó!”

Mạc Hà cười, “Chúng ta không có quan hệ huyết thống! Trước khi mẹ của chúng ta gả cho ba, ba và mẹ ruột của anh đã từng có một đoạn hôn nhân không có ai biết, chẳng qua năm đó ba và mẹ của anh cũng bởi vì ngoài ý muốn mà không ở cùng nhau, lúc mẹ sinh anh, khi còn ở trong trắng đã bị bệnh uốn ván nguy kịch, chờ lúc ba nhận được tin chạy tới thì đã quá chậm rồi, không có cách nào có thể cứu sống!”

“Không bao lâu sau mẹ của chúng ta và ba chuẩn bị kết hôn, cho nên ôm anh về xem như là do mẹ sinh ra, về sau mẹ phát hiện có em, liền đến nơi khác để dưỡng thai, thật ra anh chỉ lớn hơn em có chín tháng, nhưng vì không muốn để cho người khác hoài nghi, tuổi của em bị đẩy về sau đó vài tháng, thành ra anh so với em hơn một tuổi rưỡi. Những thứ này anh đều nghe ba nói lại.”

“A, thì ra là như vậy!”

Nhìn thấy bộ dạng Mạc Yên bình tĩnh, Mạc Hà khẽ cười nói, “Thật ra từ nhỏ ba đã nghĩ biện pháp muốn ghép chúng ta thành một đôi, chẳng qua em lại thích Tần Thiên Nham ngay từ nhỏ rồi, nên bọn họ cũng không muốn miễn cưỡng, cứ để tùy em lựa chọn. Nếu như biết được tiểu tử Tần Thiên Nham sẽ làm tổn thương em, chúng ta...”

Nhìn thấy đầy mắt của Mạc Yên hiện lên một tia bi thương, anh vội vàng im miệng, “Thôi được rồi, việc này cũng đã qua, hiện tại nói những thứ này cũng vô dụng. Yên Nhi, chúng ta phải nhìn về phía trước, mặc

kệ cuối cùng em lựa chọn như thế nào, chúng ta đều sẽ tôn trọng và chúc phúc em, đối với chúng ta mà nói, không có gì quan trọng hơn hạnh phúc của em, chỉ cần em hạnh phúc, ba mẹ và anh đều sẽ vui vẻ.”

“Anh hai, cảm ơn các người, cảm ơn!” Rốt cuộc Mạc Yên nhin không được hai mắt đã đầy nước mắt nói mơ hồ.

Mạc Hà vươn tay lau đi nước mắt của cô. “Con bé ngốc, cảm ơn cái gì chứ! Anh hai thật sự nghĩ muốn chăm sóc cho em, cả đời ở bên cạnh tiểu Yên nhi của anh, người một nhà của chúng ta ở cùng một chỗ sẽ tốt đẹp biết bao nha!”

“Anh hai, em muốn ngủ một chút, anh cũng ngủ một chút đi!”

Thấy bộ dạng Mạc Yên nhắm mắt lại không muốn nói nữa, tim của Mạc Hà than nhẹ một tiếng, em vẫn chưa quên được anh ta sao?

Vì mọi người kiên trì nên Mạc Yên ở lại ba ngày, bệnh tình ổn định, lại có Mẫn Lạp ở đây, lúc này cô mới có thể trở về phủ Vương gia ở.

Nam Bác Thao có việc đi về trước, trước khi đi, ông và Mạc Yên đã có một cuộc nói chuyện chân thành với nhau, cuối cùng Mạc Yên cũng tha thứ cho ông.

Ngày thứ bảy kể từ khi vụ tai nạn của bọn họ, Mạc Yên và Nam Bá Đông nhận được thiệp mời của Thủ trưởng Nhất Hào, mời bọn họ tới Trung Nam Hải một chuyến, Mạc Yên thật không ngờ chuyến đi này lại làm cho cô biết được năng lực cực lớn của Độc Cô Thiên Nhai!

73. Chương 73: Năng Lực Của Độc Cô Thiên Nhai

Phòng vệ ở Trung Nam Hải vẫn luôn nghiêm ngặt như thế, trên mặt người ra vào bên trong cũng không mang một chút tươi cười, đây là nơi trang nghiêm và nghiêm túc, một đám người tới lui đều vội vàng.

Người đứng chờ ở cửa chính để nghênh đón Mạc Yên và Nam Bá Đông là thư ký riêng cao cấp của Thủ trưởng Nhất Hào, Đỗ Vũ Đồng. Vóc người của Đỗ Vũ Đồng cao gầy, mang mắt kiếng Nam Vang, đại khái khoảng bốn mươi tuổi, làm cho người ta cảm thấy rất thân quen và hiền lành, toàn thân lộ ra một cổ hơi thở nho nhã.

Đỗ Vũ Đồng thấy Nam Bá Đông và Mạc Yên đến thì liền tự mình bước lên mở cửa xe cho bọn họ, chào hỏi nhiệt tình, “Nam tiên sinh, Nam phu nhân, xin chào!”

Sau đó, ông liền giải thích thật xin lỗi với bọn họ, “Vốn dĩ Thủ trưởng Nhất Hào muốn tự mình tới nghênh đón hai vị khách quý, nhưng lúc gần đi, thì ông phải nhận một cuộc gọi vô cùng quan trọng, mong hai vị chớ trách!”

Mặt lạnh của Nam Bá Đông nghiêm lại không nói chuyện, Mạc Yên thì cười nhẹ, “Không sao, xin Bí thư trưởng Đỗ dẫn đường!”

Được Đỗ Vũ Đồng dẫn đi, Nam Bá Đông và Mạc Yên đi đến một gian phòng họp so với lần trước có phần nhỏ hơn. Làm cho Nam Bá Đông và Mạc Yên không khỏi kinh ngạc đó là ngồi trong phòng họp có hai vị mà Mạc Yên vô cùng quen biết, Tần Kiến Quốc và Tần Thiên Nham.

Mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng Nam Bá Đông và Mạc Yên cũng rất bình tĩnh.

Ánh mắt của Mạc Yên lướt qua mặt của Tần Thiên Nham, xem ra anh vẫn gầy yếu như mấy hôm trước, mặt mày trong lúc đó rất mệt mỏi và tiêu tụy, nhưng đôi mắt kia khi nhìn thấy cô thì rõ ràng chột sáng hơn vài phần.

Gương mặt của Tần Kiến Quốc vẫn lạnh lùng như ngày xưa, cổ gập đầu với Nam Bá Đông và Mạc Yên.

Nam Bá Đông vẫn còn giữ nợ củ, hừ nhẹ một tiếng, rồi cười lạnh một cái làm cho Tần Kiến Quốc trong nháy mắt cảm thấy việc mình gặt đầu với anh là một việc sai lầm tự rước lấy bao nhiêu là nhục, trong lòng âm thầm tức giận Nam Bá Đông không nể mặt, rồi rước lấy cái loại khinh bỉ trần trụi không tránh được Nam Bá Đông, trong nháy mắt không khí của hai bên bỗng ngưng trệ.

Đỗ Vũ Đồng rất biết nhìn sắc mặt, ông hề hề cười, “Nam tiên sinh, Nam phu nhân, mời ngồi! Một chút nữa Thủ trưởng sẽ tới! Mời chờ một chút!”

Nam Bá Đông lại đột nhiên nói, “Bí thư trưởng Đỗ, làm phiền nói cho Thủ trưởng của các người, tôi cũng bề bộn nhiều việc lắm, nếu trong 10 phút mà ông ta còn chưa tới, chúng tôi lập tức đi ngay!”

Đỗ Vũ Đồng bị ánh mắt của Nam Bá Đông đảo qua, nhất thời cảm thấy ngực lạnh lẽo, lập tức đáp, “Vâng, tôi sẽ nói với Thủ trưởng, Nam tiên sinh thật xin lỗi, Vũ Đồng xin cáo lui trước!”

Đi ra khỏi cửa phòng họp, Đỗ Vũ Đồng cảm giác trên trán lấm tấm mồ hôi, đưa tay lên chùi mới giật mình khi thấy mình đã chảy ra một tầng mồ hôi.

Nam Bá Đông này không hổ là đại nhân vật danh chấn Đông Nam Á, chỉ cần liếc mắt một cái liền làm những người có địa vị cao như ông khinh chịu nổi, khó trách anh ta dám mạnh miệng, ngay cả mặt mũi của Thủ trưởng Nhất Hào cũng dám lột.

“Nếu như 10 phút sau mà ông ta vẫn chưa tới, chúng ta lập tức đi về!”

Giọng nói có bao nhiêu ngạo nghễ, bao nhiêu kiêu căng, bao nhiêu tự kiêu!

Như thay đổi thành một người khác, ai mà dám can rở nói một câu nói như vậy.

Từ trên xuống dưới, từ trong đến ngoài nước, người chờ Thủ trưởng Nhất Hào gặp mặt không có một vạn thì cũng tới tám ngàn, có biết bao nhiêu người không được vào cửa chính, vậy mà Nam Bá Đông lại cố ý không thèm ngó tới.

Bất quá khi ông suy nghĩ lại, Nam Bá Đông này là người có tư cách kiêu ngạo nha, trong hai giới hắc bạch anh ta đều có thể ăn hết, thân phận ở sau lưng anh là gì thì trong lòng ai nấy đều rõ ràng. Mặc dù mọi người chán ghét thân phận của anh ta, nhưng trong tay anh ta lại nắm vũ khí quân sự kiêng kị nhất của mọi người, làm sao có ai dám động tới một cọng lông tơ của anh ta? Nếu như có người thật sự chọc giận anh ta, làm anh ta bất mãn, theo như lời nói của anh ta, anh ta bán vũ khí tiên tiến đang ở trong tay của mình cho đối thủ của bạn, chỉ sợ bạn ngay cả ngủ cũng không được yên tâm.

Đỗ Vũ Đồng nhớ đi nhớ lại, mới phát hiện mình đã chạy tới trước cửa văn phòng của Thủ trưởng Nhất Hào.

Ông giơ tay lên đang muốn gõ cửa, thì cửa phòng đã được mở ra, Thủ trưởng Nhất Hào đi ra.

Sắc mặt của ông ta cực kỳ ngưng trọng, trong tay lại cầm một túi tài liệu, vừa thấy Đỗ Vũ Đồng liền hỏi, “Phu nhân Nam Yên đã đến chưa?”

Ông ta không gọi là Nam phu nhân, mà lại gọi là Phu nhân Nam Yên, Đỗ Vũ Đồng không biết nguyên nhân ở bên trong, trong lòng lại cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn cung kính trả lời, “Nam tiên sinh và Nam phu nhân đang chờ ở trong phòng họp.”

Thủ trưởng Nhất Hào vung tay lên, “Đi! Chúng ta qua đó!”

Đi được vài bước, Thủ trưởng Nhất Hào dừng bước lại, quay đầu lại hỏi Đỗ Vũ Đồng, “Tôi không tự mình nghênh đón bọn họ, bọn họ có ý kiến gì không?”

Đỗ Vũ Đồng thành thật báo cáo lại, “Nam phu nhân không nói gì, nhưng Nam tiên sinh lại nói một câu, nói nếu như trong mười phút mà ngài còn chưa tới, bọn họ lập tức đi ngay!”

Thủ trưởng Nhất Hào cười nhạo một tiếng, “Quả nhiên là một tiểu tử cuồng vọng!”

Nói xong, ông lại nện xuống những bước chân lớn hơn, dễ nhận thấy ông đang sợ bọn người của Nam Bá Đông chờ sót ruột ở trong lòng.

Vừa đi vào phòng họp, Thủ trưởng Nhất Hào đi tới trước mặt của Nam Bá Đông và Mặc Yên, một bên nói xin lỗi, một bên lại xa cách bắt tay với bọn họ.

Lúc này ngoài cửa lại vang lên một tiếng cười sang sảng, “Thật ngại quá, tôi đến trễ!”

Theo tiếng nói, Thủ trưởng Nhị Hào và thư ký cùng đi vào, bước đến trước mặt của Nam Bá Đông và Mạc Yên, cùng bọn họ xa cách bắt tay và hỏi thăm.

Nam Bá Đông và Mạc Yên liếc nhau một cái, Nhất Hào và Nhị Hào đều đã đến đây, lại còn nói chuyện cẩn thận như vậy, thật đúng là làm cho bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy chuyện gì?

Sáu người vây xung quanh bàn tròn hội nghị ngồi xuống, Đỗ Vũ Đồng lại ngồi ở phía sau của Thủ trưởng Nhất Hào để ghi chép.

Thủ trưởng Nhất Hào nhìn Mạc Yên và Nam Bá Đông, dần dần nói chuyện, “Hôm nay mời Nam tiên sinh và Phu nhân Nam Yên tới đây, thứ nhất là cho hai vị một câu trả lời thoả đáng về kết quả vụ kiện nổ bom vào bảy ngày trước, thứ hai là nói rõ về việc trừng phạt cho những nhân viên có liên quan trong chuyện này từ phía chúng tôi. Nếu như sau khi nói rõ mà Nam tiên sinh và Phu nhân Nam Yên còn có ý kiến và quan điểm gì, cứ việc nói ra với chúng tôi. Chúng tôi nhất định sẽ xem xét và xử lý thích đáng, tận lực thoả mãn hai vị!”

Thủ trưởng Nhất Hào thấy Nam Bá Đông và Mạc Yên không có lên tiếng, vì thế nhìn về phía Tần Thiên Nham, “Thiên Nham, vì việc này là cậu dốc hết sức phục trách điều tra, vậy mời cậu nói rõ một chút về nội dung và công việc mấu chốt trong vụ án này với Nam tiên sinh và Phu nhân Nam Yên.”

Tần Thiên Nham lập tức đứng dậy, “Vâng!”

Sau đó anh lấy USB gắn vào laptop, dùng hình chiếu bắt đầu giải thích nguyên nhân của vụ án này, “Vụ án nổ bom lần này không phải là một vụ ám sát đơn giản do người gây ra một lần. Do lần mua bán vũ khí này dẫn dắt hàng loạt các quan hệ và vấn đề liên quan giữa lợi ích của tập đoàn và quốc gia. Người đứng đằng sau vụ án này là Hội Hắc Long đến từ nước R, bên trong còn có vị nào đó có chức cao trong nước ta tham gia vào, nhân chứng và vật chứng đều có ở trong này, đây là chứng cung, xin các vị xem qua!”

Trên màn hình hiện lên từng tờ chứng cứ.

Sau khi đã phát hết các chứng cứ, vẻ mặt của Thủ trưởng Nhất Hào ngưng trọng nói với Mạc Yên và Nam Bá Đông, “Nam tiên sinh, Nam phu nhân, tôi đối với sự kiện phát sinh lần này mà thấy vô cùng áy náy! Việc này liên quan đến người và tổ chức, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ cho hai vị một câu trả lời thoả đáng. Mà câu trả lời thoả đáng này, chúng tôi sẽ hoàn thành trong thời gian một tháng.”

Nam Bá Đông và Mạc Yên liếc mắt nhìn nhau, thái độ của bọn họ bây giờ cũng rất hợp tác!

Chẳng lẽ mấy người này thật sự muốn đánh một trận với Hội Hắc Long sao?

Tất cả mọi người đều biết sau lưng Hội Hắc Long kia là tay chân của chính phủ hắc đạo ở nước R, đặc biệt ra mặt xử lý những chuyện phiền phức của chính phủ nước R, nếu quả thật bọn họ muốn đánh nhau với Hội Hắc Long, vậy cũng đồng nghĩa với việc nước của bọn họ sẽ khai chiến với nước hắc đạo, thái độ của Trung Quốc bây giờ có phải là quá cứng rắn hay không?

Việc này có điểm khác thường nha! Là cái gì đã làm bọn họ cam đảm liều mình như vậy?

Bất quá nếu nhà người ta đã hứa hẹn như vậy rồi, thì đương nhiên Mạc Yên cũng không nên nói cái gì không tốt, chẳng qua chỉ cười nói, “Thủ trưởng Lý đã có lòng như vậy thì chúng tôi chờ tin tốt của ngài.”

“Cần phải như vậy, nên làm như vậy!” Thủ trưởng Nhất Hào cười ha ha, sau đó lại nói, “Được rồi, ở nơi này của tôi có một người bạn nhờ tôi giao cho Nam phu nhân một đồ vật, mời Nam phu nhân xem qua!”

Đỗ Vũ Đồng lập tức cầm túi tài liệu từ trong tay Thủ trưởng Nhất Hào đưa tới trước mặt của Mạc Yên.

Mạc Yên có chút khó hiểu, bạn của Thủ trưởng Nhất Hào có vật muốn đưa cho cô sao? Nhưng cô lại không hề biết mình có biết người bạn nào của Thủ trưởng Nhất Hào nha!

Thấy ánh mắt của Thủ trưởng Nhất Hào ngăm nhìn túi tài liệu kia, vẻ mặt có chút tò mò, mà Thủ trưởng Nhị Hào cười đến mức khó hiểu, tầm mắt như lại rơi vào trên mặt của túi tài liệu kia.

Mạc Yên suy nghĩ một chút, liền mở túi tài liệu đó ra ngay tại chỗ, nhìn vào bên trong, bên trong có một thứ không biết là được dùng từ kim loại gì chế thành hình chữ nhật như lệnh bài kim loại đen.

Cô lấy ra, cảm giác đầu tiên là lạnh từ tay ngấm vào người, trên mặt của lệnh bài còn có khắc một con cú đen tung cánh và một cái hồ lô đang bốc khói, phía dưới lại còn khắc thêm hai chữ–Độc Cô.

Độc Cô? Vừa thấy hai chữ này, trong đầu của Mạc Yên theo bản năng nghĩ tới tên của Độc Cô Thiên Nhai.

Là anh ta bảo người mang tới hộ sao?

Lại nhìn vào bên trong, bên trong hình như còn có một tờ giấy, phía trên chỉ tới một địa điểm, đó là Nam Cương!

Mạc Yên giật mình, chẳng lẽ đó là địa chỉ của của Cổ vương Lam Khảm Khảm? Ngoại trừ cái này, cô thật sự không thể nào nghĩ ra địa chỉ này còn có tác dụng gì khác.

Cô cất kỹ đồ vật này, nâng mắt nhìn Thủ trưởng Nhất Hào, khẽ cười nói, “Xin hỏi Thủ trưởng Lý, mấy thứ này là của người bạn nào của ngài đưa tới cho tôi vậy?”

“Gia chủ tân nhiệm của nhà họ Độc Cô– Độc Cô Thiên Nhai!”

“A, quả nhiên là anh ta!”

Thủ trưởng Nhất Hào nói xong thì liền híp mắt nhìn phản ứng của Mạc Yên, lúc này thấy giọng nói của Mạc Yên lại quen thuộc như vậy, trong lòng rung mình, lại làm như vô ý hỏi, “Không biết Nam phu nhân và Gia chủ Độc Cô biết nhau như thế nào?”

Mạc Yên cười cười, “Vài năm trước tôi bị một trận bệnh nặng, là Thiên Nhai, anh ấy đã chữa khỏi giúp tôi, anh ấy là bạn tốt mà tôi biết!”

Bạn tốt! Giá trị của mấy chữ này rất nặng nha!

Thủ trưởng Nhất Hào cao giọng cười, “Thì ra các vị là bạn tốt, khó trách Gia chủ Độc Cô chăm sóc Nam phu nhân như vậy, tôi hiểu rồi!”

Ông đã hiểu rõ mà trái lại Mạc Yên rất mơ hồ.

Độc Cô Thiên Nhai này rốt cuộc là người gì? Thân phận như thế nào? Xem xét ý tứ này của Thủ trưởng Nhất Hào thì trong lời nói, nói Độc Cô Thiên Nhai chăm sóc cô là có ý gì?

Đúng lúc này điện thoại của Mạc Yên vang lên, điện thoại hiện ra là Độc Cô Thiên Nhai!

Trước kia Mạc Yên luôn cảm thấy Độc Cô Thiên Nhai luôn thích nói đùa, miệng ba hoa thì liền cho anh biệt danh thần côn (thần vô lại), lúc đó Độc Cô Thiên Nhai thật sự rất tức giận.

Khoé môi của Mạc Yên nâng lên, giờ lên điện thoại của mình với Thủ trưởng Nhất Hào, “Nhắc đến tào tháo, tào tháo đến! Thật xin lỗi, tôi nói chuyện một chút với Thiên Nhai.”

“Chào...”

“Yên nhi, đã nhận được đồ vật chưa?” Giọng nói của Độc Cô Thiên Nhai vẫn trong trẻo như vậy, chẳng qua nghe như cảm giác có một cổ ấm áp vào ngày đông đập vào mặt.

Tâm tình của Mạc Yên cũng tốt lên, giọng nói cũng tăng lên một phần mềm mại, “Anh thật rắc rối, anh nói cho em biết xem anh đưa những thứ này là gì? Những thứ này có ích gì cho em chứ?”

Đụng một con bé cái gì cũng không biết, vẻ mặt của Độc Cô Thiên Nhai cũng thật bất đắc dĩ, “Em là cô bé ngốc, lệnh bài kia là tín vật của nhà Độc Cô, có lệnh bài này, em có thể yêu cầu bất cứ thứ gì. Nếu đã nhận đàm phán với Trung Quốc, thì em chỉ cần đưa ra lệnh bài này, bọn họ đều có thể nể mặt một tí. Còn về phần địa chỉ kia, em hẳn là đoán ra được mà đúng không? Là của Cổ vương Lam Khảm Khảm, nếu như em rảnh thì tranh thủ qua đó đi, nếu đến lúc đó anh có thời gian thì sẽ qua đó gặp em, đến lúc đó anh giúp em xem thân thể của em một chút. Mấy ngày nay thân thể của em tốt rồi sao?”

“Làm sao anh biết được?” Trong lòng của Mạc Yên lại tràn đầy cảm động, lúc Độc Cô Thiên Nhai biết cô đang muốn gì, thì luôn đưa cho cô cái đó.

Mà cô lại không có gì báo đáp.

“Ha ha ha, chỉ cần thật lòng quan tâm một người thì tự nhiên sẽ biết thôi. Yên nhi, em phải chăm sóc tốt ình đó.”

Nghe được trong lời nói của anh có nồng đậm lo lắng và quan tâm, trong lòng của Mạc Yên lại ảm áp, “Ừ, anh cũng chú ý giữ gìn sức khỏe nha!”

“Được, chúng ta sẽ gặp nhau ở Nam Cương!”

“Được, đến lúc đó gặp!”

Cúp điện thoại Mạc Yên cười với Thủ trưởng Nhất Hào, “Thủ trưởng Lý, cảm ơn các vị đã quan tâm chúng tôi.”

Thủ trưởng Nhất Hào khách sáo cười, “Nam phu nhân khách sáo rồi! Là bạn của Gia chủ Độc Cô, tất nhiên chúng tôi phải chiếu cố kỹ lưỡng. Về sau có việc gì thì cứ đến tìm tôi, hoặc tìm Thủ trưởng Văn cũng được. Chúng tôi sẽ tận lực giúp các vị giải quyết.”

“Tôi đây cảm ơn hai vị Thủ trưởng trước rồi.”

Lúc ánh mắt của Mạc Yên đảo qua mặt của Tần Kiến Quốc và Tần Thiên Nham, phát hiện lúc Tần Kiến Quốc nhìn cô, sắc mặt phức tạp khó hiểu, mà ánh mắt của Tần Thiên Nham nhìn cô lại vô cùng thâm tình như cũ, mãnh liệt như ngọn lửa, làm cho lòng cô vừa lo vừa sợ.

Mà lúc cô và Độc Cô Thiên Nhai nói chuyện điện thoại thì Nam Bá Đông cũng đã ho khan không ít lần, ban nãy cô chỉ là giả vờ không nghe thấy mà thôi. Dự trở về chỉ sợ người này sẽ có ý kiến đây.

Từ lúc bước vào Trung Nam Hải đến lúc bước ra, Mạc Yên đều không có nói một câu với Tần Kiến Quốc và Tần Thiên Nham.

Mấy lần Tần Thiên Nham muốn mở miệng nói nhưng lại thôi, tại vì ở nơi này có quá nhiều người nên khó mở miệng, anh chỉ có thể bắt đắ dĩ nhìn Nam Bá Đông ân cần giúp đỡ Mạc Yên ngồi lên xe rồi chạy đi.

Tâm lại cảm thấy một trận đau đớn.

Khi nào thì anh mới có thể tốt đẹp nói ra những câu ở trong lòng với Mạc Yên?

Mạc Yên vừa lên xe, Nam Bá Đông đã hỏi thẳng cô, “Yên nhi, nếu như chúng ta không có cơ hội ở cùng nhau cả đời, thì em có nghĩ tới muốn ở chung với Thiên Nhai hay không?”

Mạc Yên nhìn anh, sắc mặt của anh cũng không dễ nhìn, có chút âm u, có chút kềm nén và có chút hờn giận.

Cô biết anh không muốn nói những lời này, nhưng sự thật anh lại không chấp nhận rằng mình không muốn.

Cô chỉ có thể cười nhẹ: “Làm sao vậy? Anh cảm thấy em và Thiên Nhai có khả năng sao?”

Nam Bá Đông chột nhứ mày, “Làm sao lại không có khả năng? Anh nói cho em biết, mặc kệ là nhìn từ phương diện nào, Độc Cô Thiên nhai đều tốt hơn rất nhiều so với cái thằng nhóc Tần Thiên Nham kia. Nếu như là Thiên Nhai, thì anh sẽ yên tâm ra đi. Nhưng mà nếu như em vẫn muốn lựa chọn Tần Thiên Nham, vậy thì chờ anh nhắm mắt rồi hãy nói.”

Mạc Yên bắt đắ dĩ than một tiếng, “Có phải anh quá lo lắng rồi hay không? Em nghĩ anh nên quan tâm cho bản thân mình thì hơn!”

Nam Bá Đông cười tự giễu, “Anh đều đã gần chôn tới căn cổ rồi, không chừng một ngày cùng Diêm Vương đi uống trà, anh cần gì phải lo ình. Điều anh lo cũng chỉ có em và Nam Tinh. Nếu như anh đi rồi, những người đó sẽ nhân cơ hội làm loạn, em và Nam Tinh...”

Về mặt của anh cực kỳ lo lắng, Mạc Yên vỗ tay anh, “Em biết anh đang lo lắng cái gì, việc này em và Nam Tinh đã có bàn bạc qua. Với lực lượng vũ trang mà chúng ta đã thành lập trong mấy năm qua, bọn họ không đến tìm chúng ta là tốt rồi. Nếu như dám can đảm đến chọc chúng ta, chúng ta nhất định sẽ làm cho bọn họ có đi mà không có về.”

Nam Bá Đông nghiêm sắc mặt, “Tục ngữ nói: Minh thương dễ đánh, ám tiền khó phòng! Cho dù lực lượng vũ trang của chúng ta trong mấy năm này rất lớn mạnh, nhưng nếu những người đó hợp tác đối phó chúng ta, chúng ta sẽ như yếu không địch lại mạnh. Chuyện gì thì cũng cần cẩn thận một chút vẫn tốt hơn!”

Mạc Yên nhìn anh bất đắc dĩ, “Em biết nha, anh cho rằng em vẫn là cô gái được chiều chuộng của mấy năm về trước sao? Nếu như anh thật sự lo lắng cho em và Tiểu Tinh, thì anh phải sống thật tốt cho em.”

Nói đến phần sau, giọng nói của Mạc Yên có chút nghẹn ngào.

Nam Bá Đông vươn tay ôm cô vào lòng mình, “Em yên tâm đi, cho dù có thể sống được một ngày, thì anh đều sẽ cố gắng. Anh muốn sống thật tốt cùng em và Nam Tinh.”

“Tốt!” Mạc Yên ôm chặt lấy anh.

Quan hệ khế ước của bọn họ đã sớm được giải trừ, bây giờ là quan hệ anh em. Ngược lại làm cho cô buồn lòng được tâm tư của mình, ở trước mặt anh cũng sẽ tự nhiên biểu lộ cảm xúc của mình.

Mạc Yên đã quyết định, chờ đến lúc trở về phủ Vương gia, cô liền thu dọn hành lý, chuẩn bị xuất phát đi Nam Cương tìm Lam Khảm Khảm.

Chỉ có tìm được Lam Khảm Khảm thì mới có thể giải trừ cổ độc của Nam Bá Đông và Nam Tinh. Nếu không chuyện này chưa giải quyết được thì cô sẽ không an tâm được một ngày, lúc nào cũng phải lo lắng cho Nam Tinh và Nam Bá Đông gặp chuyện, thật sự là hành hạ người ta mà.

Dù cho chỉ có một tia hi vọng, cô cũng không muốn buông tay!

Trở lại phủ Vương gia, Mẫn Lạp lại kiểm tra thân thể của Mạc Yên, sau khi xác định rất khỏe mạnh, thì liền cho cô đi nghỉ ngơi nhiều một chút.

Mạc Yên cười gật đầu, trở về phòng thì liền khóa trái cửa lại, thu dọn một ba lô nhỏ hành lý ột người.

Bây giờ muốn đi ra, thì cô phải lén lút đi, bằng không vì bệnh tim của cô vừa khỏi Nam Bá Đông và Nam Tinh nhất định sẽ tuyệt đối không cho phép cô tự đi ra ngoài một mình.

Bây giờ là giữa tháng chín, nếu như thuận lợi, thì có thể trở về trước lễ Quốc Khánh.

Đúng lúc này điện thoại lại vang lên.

Mạc Yên cầm lên xem thì thấy là số lạ, suy nghĩ một chút rồi cô vẫn nghe, “Xin chào, ai vậy?”

Ở bên kia trầm mặc một hồi, sau đó nói một tiếng, “Là tôi!”

Bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, làm cho Mạc Yên sửng sốt một phen, sau đó lại nghĩ tới đây là giọng nói của Lương Mộc Lan.

Nhưng mà, giờ cô lấy thân phận là Nam Yên, thì Lương Mộc Lan và cô không hề có quan hệ gì mới phải, vì sao bà ta lại gọi điện cho cô? Bà ta muốn nói cái gì với cô đây?

Mạc Yên nhàn nhạt đáp lại, “Thật xin lỗi! Bà là ai vậy? Tôi biết bà sao? Hay là bà nhầm nhầm số rồi?”

Lương Mộc Lan ở đầu dây bên kia nghẹn đến thiếu chút nữa là không thở được.

74. Chương 74: Yêu Không Có Gì Là Sai Cả!

Bà vẫn nghĩ Mạc Yên cần phải như trước đây cung kính đối với bà, bất kể là lúc nào thì cũng nên tươi cười chào đón bà mới phải. Nhưng bà lại không nghĩ tới Mạc Yên lại mở miệng bảo là không biết bà như vậy.

Sắc mặt của Lương Mộc Lan lập tức trầm xuống, giọng nói cũng lạnh hơn, “Tôi biết cô là Mạc Yên, tôi là Lương Mộc Lan!”

“Lương Mộc Lan? Thật xin lỗi, tôi không biết bà!”

Nghe giọng nói lạnh lùng xa cách của Mạc Yên, Lương Mộc Lan vừa thẹn vừa tức, nhưng chợt nghĩ lại thì thấy vui vẻ. Xem ra Mạc Yên vẫn không chịu nhận lại bọn họ, vậy thì khẳng định là vẫn còn đang oán giận con trai bà, trong lòng cô ta vẫn không thể tha thứ cho Thiên Nham, đó là chuyện không còn gì tốt hơn rồi.

Nghĩ vậy, Lương Mộc Lan cũng hạ giọng nói, “Mạc Yên, tôi cũng không muốn vòng vo với cô, mục đích tôi gọi điện đến chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở cô một tiếng. Cô đã thay tên đổi họ rồi thì xin cô nên làm tốt thân phận hiện tại của mình, cũng đừng qua lại hay dây dưa gì nữa, cô gánh không nổi mà chúng tôi cũng gánh không nổi đâu.”

Nghe được lời nói của Lương Mộc Lan, con người của Mạc Yên phát lạnh, lạnh lùng nói, “Thật xin lỗi! Vị Lương phu nhân này, tôi là Nam Yên, không phải là Mạc Yên gì đó, lời nói của bà tôi nghe không hiểu một câu nào hết, bà thật sự đã tìm nhầm người rồi!”

Nói xong, Mạc Yên liền lập tức cúp máy.

Nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm “đô đô”, Lương Mộc Lan ở bên kia điện thoại tức đến dậm chân, không chú ý đến hình tượng của mình mà chửi ầm lên, “Người gì thế này, lời còn chưa nói xong mà đã cúp máy rồi. Thật là, may là đã không còn quan hệ gì đến nhà mình, bằng không thì làm người ta chán ghét!”

Ban đầu bà cũng không muốn gọi cú điện thoại này, nhưng hôm nay Lý Băng gọi điện tới oán trách với bà, nói Tần Thiên Nham ở bên ngoài vào quán bar mua vui, cô lo lắng cho anh, nhưng Tần Thiên Nham lại hoàn toàn không chịu nghe, lời nói trong lúc đó rất tủi thân.

Lương Mộc Lan nghe Lý Băng có vẻ thương tâm và khổ sở, trong lòng cũng âm thầm lo lắng. Bà dĩ nhiên không phải lo lắng cho Lý Băng sẽ ra sao, mà là đang lo lắng về người phụ nữ tên là Nam Yên mới tới. Bộ dáng của cô ta và Mạc Yên giống nhau như đúc, cho dù đã thay đổi tên và thân phận, nhưng mà có rất nhiều thứ trong nội tâm là không thể nào có thể thay đổi. Cô ta đã sống chung với bọn họ rất lâu thì làm sao có thể không nhận ra cô ta cho được.

Cô ta vừa về đến thì mọi việc biến đổi không ngừng, không chừng lại sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Trong lòng của Lương Mộc Lan thật sự sợ, mắt thấy vấn đề hôn nhân của Thiên Nham và Lý Băng đã được hai nhà đề cập đến, nếu như người phụ nữ kia lại tiếp tục dính dáng đến con trai bảo bối của bà, vậy không phải sẽ phá hủy đi tương lai tốt đẹp của con trai bà sao, bà tuyệt đối sẽ không cho phép.

Trong lòng bà thì con dâu phải như Lý Băng vậy, người thông minh giỏi giang, miệng lại ngọt, xuất thân lại tốt, chẳng những du học ở nước ngoài, ở những phương diện khác của bản thân thì đều là người có điều kiện đứng nhất nhì ở trong bốn tỉnh chín thành, tuổi còn trẻ mà đã đảm nhiệm vị trí quan trọng trong quân đội, tin chắc không tới vài năm, cô có thể trở thành một thành viên đặc lực trong bộ phận Can tương, những thứ này làm sao con bé Mạc Yên có thể so được.

Thật ra cũng không thể trách Lương Mộc Lan quá ngu dốt, tin tức trở về của Mạc Yên cường thế ra sao thì đều thuộc loại bảo mật của quốc gia, trừ nhân viên quan trọng trong bộ phận quân đội thì không có một người nào hay biết.

Lương Mộc Lan thật sự cho rằng Mạc Yên vẫn giống như con bé năm đó mặc cho bà vắn méo vắn tròn gì cũng phải nịnh hót bà. Bà gọi cú điện thoại này cũng để thử thái độ của Mạc Yên, và cũng muốn cảnh cáo cô một tiếng rằng đừng dây dưa với Thiên Nham.

Nhưng bà làm sao ngờ, mắc ghen lại chính là bà.

Giọng nói này liền ngăn ở trong ngực của Lương Mộc Lan.

Nhưng nếu như Mạc Yên đã không thừa nhận cô là Mạc Yên, thì Lương Mộc Lan cảm thấy nhẹ nhõm đi một nửa, cái này có phải chứng minh Mạc Yên thật sự nghĩ không muốn tái hợp với Thiên Nham hay không?

Cho dù là thế nào, có bà ở đây, Mạc Yên đừng nên mơ tưởng làm con thiêu thân bay tới phá đi hạnh phúc của Lý Băng và Tần Thiên Nham.

Ở bên kia Mạc Yên vừa cúp điện thoại thì cảm thấy Lương Mộc Lan thật sự khôi hài.

Con trai bảo bối của bà ta đối với cô như vậy, chẳng những Lương Mộc Lan không có nói một câu xin lỗi, không có một câu mời về nhà mà lại vội vàng cảnh cáo cô, thật sự làm cho cô không còn gì để nói.

Tuy rằng chính cô cũng mong cách Tần Thiên Nham xa một chút, nhưng thái độ của Lương Mộc Lan cũng không phải thái độ tốt đẹp gì, thật đúng là làm cho Mạc Yên cảm thấy mình đang nuốt chết một con ruồi, rất khó chịu.

Trước kia, cô vẫn cảm thấy Lương Mộc Lan là một người rất tốt, tình cảm mẹ chồng nàng dâu của cô và bà không được như tình cảm mẹ con thân thiết, nhưng ít ra cũng không có nảy sinh bất cứ vấn đề nào giữa mẹ chồng nàng dâu, mọi người chung sống với nhau cũng coi như rất hoà hợp.

Không nghĩ tới không gặp vài năm, thái độ của bà lại thay đổi như vậy.

Xem ra, không chỉ Mạc Yên cô thay đổi rất lớn, mà còn có rất nhiều người cũng đều đã thay đổi! Quả thật người và vật đã không còn!

Như vậy cũng tốt, mọi người gặp lại cũng chỉ ghét nhau, không gặp thì tốt hơn!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy rầu rĩ, và đau khổ.

Tổng bộ “Long Uy Bảo An”.

Tần Thiên Nham cầm đầu những người tinh anh nhất của hội cùng nhau tập hợp ở trong phòng của tổng giám đốc một lần nữa.

Bây giờ, bọn họ nhận được mục tiêu của nhiệm vụ là – Hội Hắc Long của nước R.

Thực lực của Hội Hắc Long rất mạnh, trên danh sách của thế giới, Hội Hắc Long cũng gần bằng với Đảng Ba K của nước M và Mafia của nước Y.

Với thực lực hiện tại của “Long Uy” muốn khiêu chiến với Hội Hắc Long thì thật có chút khó khăn.

Nhưng cho dù có khó đến đâu, thì quyết tâm muốn thu thập Hội Hắc Long của Tần Thiên Nham đều không phai mờ.

Cho dù phạm ta, ở xa cũng phải giết! Cái này chính là mục đích và tôn chỉ mà “Long Uy Bảo An” của bọn họ được thành lập.

Lúc bọn người Tần Thiên Nham và Hàn Tiểu Trần đang vạch ra kế hoạch tấn chiến, thư ký Tần Tinh gõ cửa, đến gần bên người nói nhỏ vài câu với Tần Thiên Nham, “Lão Đại, bên ngoài có một bé trai rất đẹp trai tên là Nam Tinh nói muốn đưa cho anh một phần quà! Ngoài ra còn có một người được một người tên là Độc Cô Thiên Nhai phái đến, nói là muốn báo cáo gì đó với anh. Anh xem có nên gặp hay không?”

“Đương nhiên là phải gặp! Mau mời!”

Khoé môi của Tần Thiên Nham nâng lên một nụ cười nhạt, hiện tại giống như giờ anh đang muốn đi ngủ thì có người vội vàng tới đưa gối cho anh.

Nhưng suy nghĩ tới Nam Tinh và người của nhà họ Độc Cô, thì họ cũng vì mặt mũi của Mạc Yên mới chịu giúp anh. Trong lòng của Tần Thiên Nham đều nếm đủ loại mùi vị.

Chẳng lẽ những người này không tin anh như vậy sao? Cho rằng năng lực của anh vẫn chưa đủ để đối phó với Hội Hắc Long hay sao?

Bất kể là ai bị người nghi ngờ, trong lòng đều rất khó chịu.

Mặc dù Tần Thiên Nham biết rõ bọn họ có ý tốt, nhưng lòng tự trọng của anh có chút bị tổn thương.

Sau một lúc, Tần Tinh liền dẫn hai người đàn ông một lớn một nhỏ vào phòng tổng giám đốc.

Tần Thiên Nham ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, ánh mắt sắc bén băng thẳng về phía hai người.

Nam Tinh thì anh biết, hôm nay Nam Tinh ăn mặc như một tiểu thân sĩ điển hình, ba lớp đồ tây màu đen, tóc vàng hơi xoắn mê người, đôi mắt xanh đậm lạnh lẽo, trong tay mang theo một hộp lớn màu đen hình chữ nhật, bên trong là quà mà nó muốn tặng cho anh sao?

Ngoài ra còn có một người đàn ông, anh ta rất trẻ, ước chừng cũng chỉ mới hai mươi thôi, ở hai bên huyết thái dương có hơi đen, khuôn mặt thì gầy yếu, trong đôi mắt một mí loé lên một loại ánh sáng lạnh lùng chân thật, nhưng trên người lại không mang mùi máu tanh, có thể thấy mặc dù người này có công phu cao, nhưng anh khẳng định anh ta không phải là người bước ra từ giữa chiến trường.

Theo Tần Thiên Nham suy đoán, người thanh niên này có thể là một nhà cao thủ rất có gia thế.

Tần Thiên Nham đứng dậy đi đến trước mặt của Nam Tinh, vươn tay ra, “Nam Tinh, cảm ơn con đã tới! Ngồi đi!”

Chỉ cần là người Mạc Yên yêu, anh đều sẽ cho ba phần mặt mũi. Huống chi Nam Tinh nói muốn tới đưa cho anh một phần quà, nói thế nào thì cũng không thể thất lễ với nó được.

Chào hỏi Nam Tinh xong, Tần Thiên Nham nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi kia, vươn tay của anh ra, “Xin chào! Tôi là Tần Thiên Nham, xin hỏi nên gọi cậu như thế nào đây?”

Người đàn ông trẻ tuổi bắt tay với Tần Thiên Nham, cao giọng nói, “Tôi là Độc Cô Thiên Lang, vâng theo mệnh lệnh của gia chủ, tới đây hỗ trợ Tần tiên sinh một tay!”

“Độc Cô tiên sinh, mời ngồi!”

Tần Thiên Nham đưa tay mời, sau đó vẻ mặt bỗng nghiêm túc, “Thay tôi cảm ơn ý tốt của gia chủ của cậu, chẳng qua chúng tôi đã có kế hoạch của mình rồi, trong lúc này mà lại đường đột tăng thêm người, chỉ sợ sẽ làm lộn xộn kế hoạch của chúng tôi, ý tốt của các người thì tôi sẽ nhận bằng tấm lòng vậy. Vẫn là phải mời Độc Cô tiên sinh quay trở về rồi!”

“Nếu như anh lo lắng cho thân phận của tôi, thì Tần tiên sinh thật sự đã lo lắng quá nhiều rồi!”

Độc Cô Thiên Lang liếc mắt nhìn Tần Thiên Nham một cái như nhìn thấu sự lo lắng ở trong lòng anh, lấy ra một văn kiện chứng cứ màu đen từ trong túi đồ, đặt ở trước mặt của Tần Thiên Nham.

Khi thấy dấu hiệu Bàn Long đại biểu cho nước Hoa chí cao vô thượng, ngay cả Tần Thiên Nham cũng phải hít vào một hơi.

“Bàn Long”, là một đại đội quân giới ẩn của Trung Quốc mà chỉ có nghe trong truyền thuyết, ngay cả Tần Thiên Nham là người có thân phận như thế này, nhập ngũ đã nhiều năm như vậy, mà anh cũng chưa từng có cơ hội được nhìn thấy nhân vật đứng sau “Bàn Long”.

Truyền thuyết nói rằng người đứng đằng sau “Bàn Long” đều là từ gia tộc cổ võ.

Truyền thuyết nói tất cả nhân vật trong Bàn Long đều là cao thủ cổ võ, bọn họ vì bảo vệ nước Hoa mà tồn tại, nếu không phải là chuyện nhân hoà và an nguy của nước Hoa, bọn họ tuyệt đối sẽ không ra tay.

Chính bởi vì chưa từng gặp qua bọn họ, cho nên có rất nhiều người cho rằng Bàn Long chỉ là một tổ chức hư cấu.

Mà giờ Tần Thiên Nham lại thấy nhân vật ở trong Bàn Long.

Mà bọn họ chính là vì Mạc Yên mà ra tay, trong lòng của Tần Thiên Nham nổi lên sóng to gió lớn cuộn cuộn.

Anh liền đứng lên chào theo kiểu quân đội với Độc Cô Thiên Lang, “Xin thứ cho tôi không có mặt, đã đắc tội rồi! Sau này vẫn nhờ Độc Cô tiên sinh chỉ bảo nhiều hơn!”

Về mặt của Độc Cô Thiên Lang vẫn nhàn nhạt, không kinh không sợ, không buồn không vui như vậy, “Tần tiên sinh quá khách sáo rồi, các người cứ dựa theo kế hoạch mà hành động đi. Tôi tới đây cũng chỉ muốn bàn về việc phòng thủ cuối cùng thôi, chỉ phòng ngừa vạn nhất.”

Tần Thiên Nham cười nói, “Vậy tôi sẽ không khách khí!”

Nam Tinh vẫn ngồi im ở một bên nghe bọn họ chấm dứt cuộc nói chuyện, liền đưa hộp đen đến trước mặt của Tần Thiên Nham, “Đây là quà của tôi tặng cho nhóm của các chú, nhìn xem thử đi!”

Tần Thiên Nham vừa tay mở hộp đen ra, khi thấy ở bên trong toàn bộ là súng đánh lén tối tân nhất, nhất thời hai con mắt của anh đầy kích động, yêu thích không buông tay mà sờ mó súng đánh lén, “Thật tốt quá! Nam Tinh, cảm ơn quà của con! Thật sự là quá tốt rồi!”

Nam tinh nhếch môi cười khuấy, “Chú không cần phải cảm ơn tôi! Tôi chỉ hận những tên căn bã dám xuống tay với chúng tôi. Nếu không phải một lời của các người nói sẽ xử lý nhiệm vụ lần này, tôi cũng sẽ tự mình ra trận tiêu diệt hết những kẻ không biết chết là gì này. Cự ly của súng đánh lén này là 1000 km, áp dụng kiểu bom điện tử chất lỏng, cùng với lực phá của đạn, đủ để phá huỷ một toà lầu lớn, vậy này có thể sự dụng rất tốt đó.”

Bọn Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh có mặt ở đây nghe được những lời này cũng phải âm thầm tắc lưỡi, nhìn loại súng bắn tỉa kiểu mới này, tay cũng có chút ngứa, hận không được muốn thưởng thức ngay lập tức.

Trước đó bọn họ cũng có nghe Tần Thiên Nham nói qua những vũ khí cực mạnh của Nam Tinh, nhưng bây giờ vừa gặp mà nó đã đưa cho bọn họ một loại vũ khí lợi hại như vậy, những bất mãn với đứa nhỏ Nam Tinh mười tuổi này đều biến thành phục sát đất, nhìn ánh mắt của nó cũng rất nóng rực.

“Những thứ này chơi như thế nào chắc không cần tôi dạy cho nhóm các chú chứ?” Trên gương mặt đẹp trai của Nam Tinh xuất hiện một sự ngạo nghễ trời sinh, dường như có khí chất trời sinh của một vị quân vương.

Tần Thiên Nham tự mình lắp ráp một lần, sau đó gật đầu với nó, “Không thành vấn đề!”

Nam Tinh đứng dậy, “Thôi được rồi! Tôi đi đây, hi vọng các chú sẽ không làm cho tôi thất vọng.”

Nhìn thấy Nam Tinh xoay người đi, trong lòng của Tần Thiên Nham lại càng cảm thấy nặng nề và có trách nhiệm hơn.

Trong lòng anh rất rõ ràng, bởi vì Mạc Yên nên Nam Tinh đối với anh không có ý tốt, nhưng cũng bởi vì để báo thù cho Mạc Yên, nó vẫn lựa chọn đưa vũ khí tân tiến này cho anh.

Mà Độc Cô Thiên Nhai ở bên kia cũng như thế, anh ta vì Mạc Yên mà phái người của Bàn Long hộ tống anh. Nếu như hành động lần này không thành công, Tần Thiên Nham thật sự có thể chết để tạ tội với đất nước rồi.

Điều này càng làm cho anh nhận thức rõ tình hình của chính mình, ở bên cạnh của Mạc Yên có quá nhiều người có tài, muốn giành lấy lòng của cô một lần nữa chỉ sợ rất là khó!

Chờ sau khi quay về từ hành động lần này, anh cũng cần phải suy nghĩ cẩn thận một chút, nên làm như thế nào mới có thể thắng trái tim của Mạc Yên?

Hội nghị kết thúc, mọi người chuẩn bị sẽ xuất phát ở trong đêm.

Tần Thiên Nham nghĩ muốn lập tức xuất phát tới nước R, thì liền cầm điện thoại lên, bấm dãy số mà anh đã thuộc nằm lòng.

“Đô đô-đô đô-”

Sau hai hồi chuông vang lên, giọng nói của Mạc Yên nhẹ nhàng vang lên, “Xin chào, ai vậy?”

“Yên nhi...”

Sau khi gọi tên cô thì Tần Thiên Nham phát hiện cổ họng bị nghẹn, trong lòng lại kích động không hiểu, hốc mắt nóng lên, hận không được muốn vọt trước mặt của cô ngay lập tức, đem cô ôm vào ngực mà thương mà yêu, thật muốn nói với cô, không có cô, mấy năm nay anh sống tuyệt vọng như thế nào, thống khổ như thế nào, đau thương như thế nào, và chật vật như thế nào.

Nhưng mà thiên ngôn vạn ngữ, đều không thể nói ra được chữ nào vào giờ phút này, chỉ có thể mặc cho tình cảm mãnh liệt và cuộn cuộn như sóng to nhấn chìm chính mình.

“Anh là ai vậy?”

Nghe câu hỏi lạnh lùng của cô, cảm xúc đang kích động của Tần Thiên Nham như rơi xuống hầm băng.

Giọng nói của anh run rẩy nói, “Yên nhi, anh là Tần Thiên Nham, bây giờ anh sẽ xuất phát đi làm nhiệm vụ, nên nghĩ muốn gọi cho em, em phải bảo trọng nha!”

Tay cầm điện thoại của Mạc Yên run rẩy đến nỗi thiếu chút nữa muốn rớt điện thoại, đã bao nhiêu lần lo lắng như vậy, trước khi làm nhiệm vụ anh luôn gọi điện cho cô, nhưng giọng nói của những lần đó cũng chưa bao giờ nặng nề như bây giờ.

Anh của ngày trước cho dù phải xông về phía trước, nhưng đứng trước mặt của cô, anh vẫn luôn cười đùa, nói chuyện như ông cụ, khí thế cường đạo mười phần.

Mà Tần Thiên Nham của hôm nay lại ít lời trầm mặc, gánh trách nhiệm như núi. Chỉ cần vừa tiếp xúc với anh, Mạc Yên liền cảm nhận được hơi thở áp lực và gánh nặng đến không thở nổi.

Đối với Tần Thiên Nham, cô có yêu, cũng từng hận, và oán. Bây giờ nghĩ lại cô vẫn luôn tự nhắc mình nhưng khi đối mặt với anh, cô vẫn không cách nào tỏ ra lạnh lùng được.

Thật lâu sau đó, cô mới cố gắng nói ra hai chữ, “Bảo trọng!”

Mặc dù chỉ là hai chữ, nhưng cũng đã làm cho Tần Thiên Nham mừng rỡ như điên, “Yên nhi, chờ anh về!”

—Chờ anh về!

Mấy chữ đơn giản và quen thuộc này, trong nháy mắt làm cho Mạc Yên vỡ oà, cô sợ tiếng khóc của mình phát ra tiếng, nên vội vàng cúp điện thoại.

Những kỷ niệm ngày trước, lại mãnh liệt như sóng lớn đang nhấn chìm cô.

Tần Thiên Nham, vì sao anh không tha cho em? Vì sao anh vẫn ngu ngốc dây dưa với em? Vì sao anh lại ở vậy với tình yêu đã vô vọng?

Chờ anh trở về! Chờ anh trở về! Dựa vào cái gì mà cô phải chờ anh trở về? Anh cho rằng chỉ vài lần cầu xin là có thể làm cho những chuyện đã qua được xoá hết sao? Anh nằm mơ đi!

Nếu như cô kinh địch như vậy thì cô phải xin lỗi mình rồi, cô làm sao có thể làm ỉn thất vọng và chịu tổn thương như vậy? Cô làm sao xứng đáng với đứa con đã mất đi của cô đây? Cô sẽ không tha thứ cho anh!

Nếu anh đã không muốn giải thoát vậy thì anh cứ tự mình đau đớn đi! Dùng cả đời của anh để trả lại khoản nợ mà anh đã mắc nợ đứa con!

Còn cô, vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!

Nam Bá Đông đẩy cửa đi vào, thì thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Mạc Yên đang ngồi ở chỗ kia.

Đôi mắt của anh nhú lại, bước dài tiến lên, ôm cô vào trong ngực, “Làm sao vậy? Người nào dám cả gan chọc bảo bối của chúng ta đau lòng hả?”

Mạc Yên vừa thấy là anh vào, thì nhanh chóng lau đi nước mắt ở trên mặt, cười với anh, “Không có việc gì, chỉ đang nghĩ tới một số việc đau lòng mà thôi. Sao anh lại vào đây?”

“Anh gõ cửa vài lần nhưng em không có nghe thấy.” Nam Bá Đông lườm cô một cái, “Nói đi! Người nào chọc giận em, để anh đi đánh hắn ta!”

“Thật không có người nào mà! Đã trể thế nào, sao anh còn chưa ngủ? Không phải Mẫn Lạp nói anh phải nghỉ ngơi cho tốt sao?” Cô oán trách nhìn anh.

Nam Bá Đông nhún vai, “Em đừng nói anh, chính em cũng vậy thôi. Đã trể thế này mà còn chưa ngủ, thật không ngoan chút nào! Được rồi mau ngủ đi! Anh ở bên em!”

Mạc Yên bắt an xê dịch thân thể của mình, “Em không cần anh ở bên em! Anh ở đây nhìn em, thì làm sao em ngủ được.”

Đáy mắt của Nam Bá Đông hiện lên một tia buồn bã, đột nhiên nâng mặt của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, “Yên nhi, nếu như chúng ta không phải là anh em, vậy em có nguyện ý làm vợ chồng thật sự với anh hay không?”

Mạc Yên kéo tay anh xuống, nghiêm túc nói, “Anh hai, chuyện đời không có nếu như, chỉ có kết quả và hậu quả!”

Nghe được một tiếng “anh hai” này, trong lòng Nam Bá Đông run lên.

Từ lúc vạch trần quan hệ của hai người, đây là lần đầu cô kêu anh là anh hai, thật lòng anh có hàng trăm tư vị.

Lúc đó, Bạch Yên và Nam Bác Thao đối chất, nói Mạc Yên là con gái của hai người, nhưng anh vẫn chưa hết hy vọng, lén lấy tóc của ông và Mạc Yên đi kiểm tra DNA.

Nhưng sự thật lại tàn khốc như vậy, trên bản báo cáo DNA đã viết rành rành, bọn họ có 99% là quan hệ huyết thống.

Liên nói rằng Mạc Yên thật sự là em gái ruột của anh, nhưng chỉ cần cô nguyện ý, anh sẽ không do dự ở cùng với cô, cấm kỵ gì, quan điểm thế đời gì, những thứ đó đối với anh mà nói thì như cục chó.

Anh chỉ biết, anh yêu người phụ nữ này. Mặc kệ cô là ai, mặc kệ cô có thân phận gì, anh vẫn sẽ yêu cô!

Nhưng mà, hiện tại Mạc Yên lại kêu anh một tiếng “anh hai”, trực tiếp phủ huỷ một tia hi vọng đang ẩn sâu ở trong lòng của Nam Bá Đông, làm cho tim anh chìm vào vực sâu.

75. Chương 75: Lặng Lẽ Bỏ Trốn

Khi nhìn thấy bóng lưng cao lớn mà lại cô đơn và hiu quạnh của Nam Bá Đông xoay người, tim của Mạc Yên hung hăng đau đớn, đột nhiên có một loại kích động muốn khóc.

Rất nhiều người có thể nhìn thấy, Nam Bá Đông là người có quyền có tiền trên thế giới này, tài và trí đều có, tay anh đầy máu, tràn ngập tội ác, chết cũng không thấy tiếc, anh rất xấu xa, là một trùm ma tuý, xã hội đen bị tất cả mọi người căm hận.

Nhưng anh ở trong mắt cô, lại là một người có hoàn cảnh bất hạnh làm người ta phải thương tiếc.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ được người phụ nữ nào thật tâm yêu thương mình. Ngay cả mẹ ruột sinh ra anh cũng bởi vì muốn chiếm được tình yêu của Nam Bác Thao. Đối với những quan hệ tình yêu không ít của ông lúc còn trẻ nên bà mới ly hôn với ông. Nhưng sau khi ly hôn, bà liền đổ tất cả nỗi hận đối với Nam Bác Thao lên đầu anh, xem như không có đứa con trai này.

Cả đời anh sớm đã trải qua rất nhiều cực khổ, một mình anh chịu đựng cuộc sống đã giày vò và làm khổ anh, anh vẫn ngoan cường và bất khuất sống tiếp, chờ thời cơ để quật dậy.

Hôm nay, anh rốt cuộc đã chịu đủ rồi, đã có được thành tựu huy hoàng của mình. Tuy anh chọn đi con đường hắc đạo, nhưng thế giới này vốn không phải là thế giới toàn màu trắng. Mỗi người đều mong mình có thể sống trong một thế giới toàn màu trắng, và sạch sẽ, nhưng đa số những người đó, đều phải sống trong một thế giới màu đen, tuân thủ quy tắc ngầm ở trong các ngành, thật cẩn thận để tồn tại.

Mà Nam Bá Đông, cuộc sống chưa bao giờ cho anh sự lựa chọn, anh chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để nổi dậy, chỉ có đi con đường bất chính mới có thể giúp anh.

Hôm nay anh đã hiểu được sự lựa chọn của mình, anh bắt đầu tẩy trắng chính mình, công ty mình, và tất cả những bang hội, vô số thủ hạ và anh em, chỉ muốn chuyển từ đen sang trắng hoàn toàn. Mà sự nghiệp muốn tẩy trắng của anh không phải dễ làm, tập đoàn Kinh thế của anh, vì sự cố gắng của anh đã trở thành một tập đoàn nổi danh toàn thế giới, cô có thể nhìn ra anh đã cố gắng bao nhiêu.

Cô biết, anh vẫn có rất nhiều chuyện chưa có làm, hôm nay cổ độc của anh lại tác phát, mắt thấy cơ hội sống không còn nhiều, nếu như nói trong lòng anh không có hận và không cam tâm, thì Mạc Yên lại không tin.

Cố gắng của anh, kiên trì của anh, khát vọng chôn sâu trong lòng anh, bọn họ ai cũng thấy được!

Bề ngoài của anh lạnh lùng như rất vô tình, nhưng lúc nào cũng nhận nhin cô, nhường cho cô, chỉ cần mọi việc đụng tới cô, anh đều dễ dàng tha thứ, và thoả mãn tất cả nguyện vọng của cô.

Trong đáy lòng của anh vẫn luôn đối với cô rất tốt. Anh nhớ đến cổ độc trên người mình, sợ chính mình sẽ tổn thương cô như anh đã từng đối với Mạnh Thu và Nam Tinh. Anh đã truyền cổ độc của mình vào trong cơ thể của bọn họ, làm cho Tiểu Tinh tuổi vẫn còn nhỏ đã nhiễm cổ độc.

Anh sợ anh sẽ tổn thương cô, cho nên mới nhẫn nhin không chạm vào cô.

Ở trong cảm nhận của cô, ngoài trừ tàn ác, Nam Bá Đông còn cất giấu ở phía dưới đó một sự thiện lương và nghĩa khí.

Cô đã bị những cố gắng và nỗ lực của anh làm cho cảm động, cũng muốn thật tâm mở rộng lòng mình để tiếp nhận anh.

Cho tới bây giờ khi phát hiện hai người là anh em, trong lòng của Mạc Yên lại tự cảm thấy may mắn. Cô vui mừng vì sự thiện lương và khoan dung của Nam Bá Đông đối với mình vẫn chưa làm cho hai người làm ra hành động nào hết, giờ bọn họ có thể thân nhiên đối diện với mọi người.

Nếu không thì chỉ cái khoản loạn luân này cũng đủ dè cô sụp đổ.

Nhưng lúc cô cảm thấy may mắn thì cô lại cũng cảm thấy hết sức thương tiếc cho người đàn ông này. Cả đời của Nam Bá Đông đã quá khổ, cái khổ đó làm cho cô muốn cho anh một hạnh phúc. Cho dù hạnh phúc này không phải đến từ cô, thì cô cũng muốn vì anh mà tạo ra một hạnh phúc.

Ví dụ như nghĩ biện pháp phá giải cổ độc cho anh, chỉ cần anh không chết, thì nhất định sẽ có hạnh phúc, không phải sao?

Đời này, người mà Mạc Yên cô muốn quý trọng cũng đã không có bao nhiêu người.

Cho nên bất kể có xảy ra chuyện gì, cô cũng phải đi Nam Cương. Vì anh và cũng vì Nam Tinh, cô nhất định phải tìm ra được thuốc giải cổ độc. Chỉ có sức khoẻ của anh và hạnh phúc của anh, mới thật sự làm cho cô an tâm.

Trời còn chưa sáng đã có một bóng đen nhảy qua bước tường vây quanh phủ Vương gia.

Mạc Yên mặc bộ thể thao toàn thân màu đen và đơn giản, lưng mang theo ba lô, quay đầu nhìn lại phủ Vương gia yên tĩnh trong đêm. Nghĩ đến hai người đàn ông một lớn một nhỏ ở bên trong sau khi biết cô bỏ trốn, khoé miệng của cô nhếch lên một nụ cười mỉm như một đứa trẻ muốn đùa dai.

Cô có lưu lại một tờ giấy nhỏ cho bọn họ, nhưng khi Nam Bá Đông và Nam Tinh biết cô bỏ trốn thì nhất định cũng sẽ rất tức giận. Thân thể của cô vừa mới tốt lên thì cô lại dám cả gan làm vậy, bọn họ nhất định sẽ chỉnh cô.

Ngày thường thì cha con bọn họ luôn che chở yêu thương cô như bảo bối, mùa hè thì sợ nóng, mùa đông thì sợ lạnh, cái gì cũng không để cho cô làm. Nếu không phải cô muốn làm chút chuyện vì Nam Tinh, thì có lẽ ban đầu ngay cả chức trợ lý của Nam Bác Thao cô cũng không được làm, lại càng miễn bàn đến những chuyện của sau này.

Cho nên giờ cô mới lén lút chạy trốn.

Hiện tại tập đoàn Nam thị có Nam Bác Thao trông nom, trước đó cô cũng đã có nói chuyện qua với Nam Bác Thao, ở bên kia cô tạm thời không cần phải bận tâm.

Nam Bác Thao nói, cô có thể toàn tâm toàn ý đi làm chuyện mà cô muốn làm, mà người làm cha này chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm trong hơn hai mươi mấy năm qua có thể là hỗ trợ vững chắc nhất và có lực nhất cho cô.

Lúc tỉnh lại, kỳ thực trong lòng Mạc Yên có chút thương cảm và khổ sở, nhưng ngoài ra cũng có sự biết ơn rất lớn.

Cô đã từng mất đi, nhưng sau đó cũng đã tìm lại được rất nhiều sự yêu thương và hỗ trợ.

Có lẽ có một câu nói rất đúng, ông trời vì cô đóng một cánh cửa, nhưng ông cũng sẽ vì cô mà mở ra một cánh cửa khác, để cho cô có thể nhìn thấy bầu trời càng cao và càng xa.

Cô thật sự rất yêu người nhà của mình, thật sự hi vọng bọn họ có thể khoẻ mạnh, sống lâu, hạnh phúc và vui vẻ!

Mang theo sự khát khao và tình yêu, một mình Mạc Yên bước lên con đường đi Nam Cương.

Nam Cương ở trong sự hiểu biết của mọi người là một khu rừng rậm dày đặc, cổ xưa và huyền bí.

Mà Nam Cương ngoại trừ nổi tiếng khắp thế giới nhờ sự tuyệt đẹp nguyên sơ của phong cảnh, thì đó cũng chính là nơi có cổ độc làm nhiều người phải khiếp sợ.

Vì để tiết kiệm thời gian, trước đó Mạc Yên đã sớm bao một chiếc máy bay riêng của công ty hàng không, bay suốt đêm tới Nam Cương.

Tới gần Nam Cương thì mặt trăng trên bầu trời cũng đã xuống, Mạc Yên liếc mắt nhìn thấy hậu thế của Ngọc Long Tuyết Sơn nổi tiếng, thật sự là một con rồng lớn có màu trắng bạc.

Nghe nói, Ngọc Long Tuyết Sơn là thần rừng và cũng là một trong những nơi có người sinh sống tên là Tộc Nạp Tây. Trong cảm nhận của tất cả người Nam Cương ở Tộc Nạp Tây, Ngọc Long Tuyết Sơn là một bức tượng thần rừng thiêng liêng, mà thần hộ mệnh của bọn họ là “Tam Đoá” cũng chính là sự hoá thân của Ngọc Long Tuyết Sơn, vì vậy mà Nam Cương mới có một buổi lễ long trọng mỗi năm một lần gọi là “Lễ Tam Đoá”.

Mà địa chỉ Độc Cô Thiên Nhai đưa cho Mạc Yên cũng chính là Ngọc Long Sơn Tuyết, tại trong khách sạn Linh Lung ở trấn Thúc Hà Cổ.

Từ xưa Nam Cương vốn đã rất đẹp, từ lâu Mạc Yên đã nghe qua tiếng tăm của nó, bây giờ cô lại đột nhiên nghĩ tới, trước kia bọn họ đã có rất nhiều kế hoạch, cô muốn cùng Tần Thiên Nham tới nơi này du lịch, nhưng mỗi lần đều bởi vì nhiệm vụ của anh hoặc anh phải tham gia tập huấn quân sự mà đến cuối cùng vẫn không thể đi du lịch theo kế hoạch, vẫn luôn làm cho cô không thể hoàn thành tâm nguyện.

Lúc Mạc Yên mệt mỏi đi tới Trấn Cổ thì trời cũng đã bắt đầu sáng.

Dẫn xuống sân nhà bằng đá xanh, nhìn những từng đá mộ lâu kia, còn có một đám người mặc quần áo của dân tộc thiểu số, cảm giác có một hơi thở cổ xưa bay tới.

Mạc Yên là một du khách rất biết cách ăn mặc, cô mặc một thân quần áo thể thao màu đen, tóc buộc lên thành đuôi ngựa, mang một cặp kính, lưng đeo ba lô, tuyệt đối không thu hút ánh nhìn. Cô cũng đã hỏi vài người, thì cuối cùng cũng tìm ra được khách sạn Linh Lung theo như lời nói của Độc Cô Thiên Nhai.

Khách sạn này là một nơi không gây sự chú ý, nó nằm ở trong ngõ nhỏ.

Hai bên cửa chính được mở rộng nghênh ngang, Mạc Yên nhìn bốn phía rồi trực tiếp đi vào, đứng trong sân lại tiếp tục đánh giá hoàn cảnh của khách sạn Linh Lung, trong lòng hơi cảm giác có chút ngạc nhiên.

Cái khách sạn Linh Lung này, nếu bạn nhìn nó bằng ánh mắt đầu tiên thì nhất định sẽ không cảm thấy đây là một nơi kinh doanh có mưu đồ hoặc là một khách sạn muốn kiếm lời, bạn chỉ có một cảm giác, nơi này là một cái sân nhỏ của một nhà dân, là một Tứ Hợp Viện có kết cấu vô cùng đơn giản, chỉ có trên dưới hai tầng lầu, vậy xem ra cũng chỉ có dưới mười phòng. Nếu ở chính giữa sân không phải để bốn chữ “Khách Sạn Linh Lung” trên cửa chính, thì lúc này cô sẽ cho rằng mình đang đi nhầm vào nhà ai đó.

Mạc Yên giơ giọng hỏi, “Xin hỏi có người không?”

Đối diện cửa chính lập tức có một giọng nói giòn tan ở bên trong vang lên, “Tới đây!”

Theo giọng nói vừa vang, rèm cửa chính được vén lên, có một cô gái tuổi mới hai mươi bước nhanh ra, nhìn thấy Mạc Yên đứng ở trong sân, cô liền ngăn người, sau đó liền cười nói, “Xin chào! Xin hỏi có thể giúp gì cho cô?”

Câu hỏi rất lịch sự và rất khách sáo!

Mạc Yên đánh giá cô gái trẻ này, cô ấy đại khái tầm 1 mét 6, dáng người hoạt bát, đặc biệt là trước mặt của cô ấy có một bộ ngực 34D làm người ta phải nhớ kỹ, có một mái tóc ngắn xinh đẹp, một đôi mắt to tròn hai mí, cằm nhọn, làn da cực kỳ trắng, trên mặt có một ít tàn nhang, một khi cười lên thì lộ ra hai cái răng khểnh, có vẻ rất dễ thương.

Mạc Yên tháo mắt kính xuống, cô liền ngoảnh mặt lại cười, “Xin chào! Tôi tên là Mạc Yên, là bạn của Độc Cô Thiên Nhai, là anh ấy kêu tôi tới chỗ này tìm anh ấy. Tôi nghĩ chắc cô cũng biết anh ấy chứ?”

Khi cô gái tóc ngắn nghe thấy cô gọi thẳng tên của Độc Cô Thiên Nhai, nhin không được lại nhìn Mạc Yên nhiều hơn, trong nháy mắt nhìn thấy Mạc Yên tháo mắt kính xuống, trong mắt to liền xẹt qua một tia ngạc nhiên, chợt loé rồi bay mất, mau đến nỗi không người nào có thể thấy được, sau đó trong ánh mắt có một tia hiểu rõ, liền cười nhẹ với Mạc Yên.

“Thì ra Mạc tiểu thư là bạn của thần y Độc Cô, tôi tên là Tiểu Tây, trước đó có nhận được tin của thần y Độc Cô bảo chúng tôi chuẩn bị một gian phòng tốt rồi chờ cô tới, Mạc tiểu thư, xin mời vào trong!”

Khi biết được Mạc Yên là bạn của Độc Cô Thiên Nhai, vẻ mặt của Tiểu Tây có vài phần cung kính, tự mình dẫn cô vào trong nhà chính.

Mạc Yên đi theo Tiểu Tây vào phòng khách, bên trong được thiết kế theo phong cách cổ xưa, tất cả đều làm từ cây quý giá, bàn ghế bằng gỗ lim, bình phong cũng được khắc hoa bằng gỗ lim, tranh chữ cổ, đèn lồng được mạ bằng vàng, có một loại khiêm tốn và xa hoa của một nhà giàu có. Đứng ở chỗ này làm cho cô có một cảm giác như mình đang xuyên về thời xưa.

Lúc đứng ở bên ngoài, ai có thể tưởng tượng được, một cái khách sạn nho nhỏ ở trong ngõ trên phố, ở bên trong lại như một cái vòng càn khôn như vậy.

Quả nhiên dính ở bên cạnh của Độc Cô Thiên Nhai thì cho dù là người hoặc chuyện, đều mang theo một chút thần bí và khó hiểu.

“Mạc tiểu thư, mời ngồi!”

“Cảm ơn!”

Tiểu Tây mời Mạc Yên ngồi xuống, chính mình cũng ngồi ở một bên, bắt đầu thành thạo pha trà cho Mạc Yên, động tác của cô lưu loát như mây bay nước chảy, lại làm cho Mạc Yên được mở rộng tầm mắt một lần nữa.

Hơi nước bốc lên, hương trà lượn lờ, sau đó Tiểu Tây lại ngâm trà tốt, hai tay bưng một ly trà tới trước mặt của Mạc Yên, “Xin mời Mạc tiểu thư, thử trà Phổ Nhĩ được nhà chúng tôi đặc chế xem, nơi khác không có mà uống đâu.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười thân thiết của Tiểu Tây, Mạc Yên cười nhẹ, trong lời nói của cô ấy mơ hồ mang theo một loại cảm giác kiêu ngạo, xem ra trà này hẳn rất tốt.

“Cảm ơn!”

Mạc Yên vươn hai tay nhận lấy chén nhỏ bằng gốm sứ trắng, chén trắng chén nâu, tay cầm rất nhỏ, bằng ngọc trong không nhiễm bụi trần, đan xen ra một cảnh hay ý đẹp.

Tiểu Tây ngơ ngác nhìn khuôn mặt tinh xảo và tuyệt mỹ của Mạc Yên, nhìn nhất cử nhất động của Mạc Yên tao nhã và động lòng người như vậy, toàn thân lộ ra một cổ hơi thở điềm đạm, và trầm tĩnh làm cho người ta rất thoải mái, lại mang theo khí chất nhàn nhạt và thuần khiết, làm cho người ta không tự chủ được muốn thân thiết với cô, muốn nói chuyện, và muốn ở cùng với cô.

Cho dù là vẻ ngoài hoặc khí chất đều thuộc loại người đứng đầu, nhà ra sao mới có thể dạy ra một người con gái xinh đẹp và động lòng người như vậy?

Ở trong lòng Tiểu Tây không khỏi than nhẹ, khó trách gia chủ Độc Cô chưa bao giờ tiếp xúc với những người có gia tộc lớn ở bên ngoài nhưng lại đối với cô ấy rất đặc biệt, hơn nữa còn ngoại lệ dặn dò cô mấy lần, nhất định phải chăm sóc tốt cho cô ấy.

Cô lại nghĩ đến chị gái của mình, đã say mê nhiều năm như vậy, bắt quá đến cuối cùng cũng chỉ hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Một khi một người đàn ông đã yêu loại phụ nữ xinh đẹp và tinh xảo như Mạc Yên, thì đâu còn chỗ cho những người phụ nữ nào khác.

Tiểu Tây lại nhẹ thở dài, nhưng đôi mắt với ánh mắt trong trẻo kia, thì không khỏi cười ngượng ngùng, “Sao rồi? Trà uống ngon chứ?”

Mạc Yên cười gật đầu, “Thật là trà ngon! Vào miệng rất tinh khiết và thơm, răng môi sinh ra cảm giác ướt át, sau ngọt thì cũng chỉ có ngọt, làm như uống xong cả người cảm thấy rất sảng khoái, trà này quả nhiên không tầm thường. Tiểu Tây, vừa rồi cô nói trà này do các người tự chế sao?”

Tiểu Tây cười gật đầu, “Đúng vậy! Nhà của tôi có gốc cây trà mấy trăm năm, sản lượng hàng năm đều không nhiều, cũng chỉ có khách quý mới dám đem ra dùng.”

Mạc Yên cười cười, “Tôi đây thật đúng là có lộc ăn mà! Cô ở đây có một mình sao?”

Tiểu Tây cười nói, “Còn có cha mẹ của tôi cũng ở đây nữa, mới sáng sớm bọn họ đã đi mua chút thức ăn rồi, có đôi khi chị của tôi cũng trở về phụ giúp.”

Mạc Yên nhìn khách sạn yên tĩnh lại hỏi, “Nơi này làm ăn có tốt không?”

Tiểu Tây nhẹ cười, “Ở nơi này của chúng tôi cũng chỉ tiếp đãi người đặc biệt, không tiếp những người xa lạ.”

“A, thì ra là thế! Thật xin lỗi, tôi hơi hơi nhiều rồi!” Mạc Yên nhìn cô cười xin lỗi, sau đó lại hỏi, “Có thể dẫn tôi tới phòng của mình hay không? Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

Tiểu Tây vỗ đầu mình, “Cô xem tôi này, thật sự là không chu đáo rồi, biết cô đi đường xa mà lại còn lôi kéo cô tới nói chuyện. Đi thôi, đi lên lầu hai với tôi, cô nhìn thử phòng này được không, nếu không được thì nói tôi đổi lại phòng khác cho!”

Mạc Yên cười đi theo sau Tiểu Tây, bước lên bậc thang bằng gỗ, đi lên lầu hai.

Tiểu Tây đẩy cửa một gian phòng ở bên hông, phòng rất thoáng và sáng, cũng giống như ở dưới, cũng đều có bàn ghế gỗ, giường lớn được khắc rồng theo phong cách cổ, tổng thể nhìn rất sạch sẽ, cô cười với Tiểu Tây, “Vây lấy gian phòng này đi! Rất tốt!”

Tiểu Tây vừa nghe cô nói thích, thì cười rất vui vẻ, “Cô thích là tốt, cô mau nghỉ ngơi trước, một hồi có cơm trưa thì tôi lên kêu cô!”

“Được cảm ơn cô!”

Tiểu Tây nhẹ đóng cửa lại, thở ra một hơi dài, rõ ràng Mạc Yên vẫn luôn cười nhưng vì sao cô lại luôn cảm giác có một loại áp lực không thể hiểu chứ? Chẳng lẽ là hơi thở trầm tĩnh của Mạc Yên ảnh hưởng cô sao?

Mạc Yên để ba lô xuống, lập tức lấy điện thoại ra, gọi điện cho Độc Cô Thiên Nhai nhưng đáng tiếc là điện thoại của anh ta vang lên âm thanh đô đô, nhưng lại không có ai bắt máy.

Nghĩ một chút, Mạc Yên vẫn gọi cho Nam Tinh, đáng tiếc là điện thoại của Nam Tinh cũng tắt máy.

Cô liền gọi cho Nam Bá Đông nhưng cũng tắt máy như vậy.

Tại sao điện thoại của hai cha con lại không ai bắt máy hết vậy? Trong lòng của Mạc Yên đột nhiên run lên, có một loại dự cảm rất không tốt, không phải hai cha con này đã phát hiện mình mất tích rồi đi máy bay chạy tới đây chứ?

Không thể không nói, trực giác của con gái rất chuẩn!

Mỗi ngày vào sáng sớm Nam Tinh sẽ như đồng hồ báo thức, đúng giờ đến phòng chào hỏi Mạc Yên, hai mẹ con cùng nhau tập thể dục, đã mấy năm rồi nên đó đã thành thói quen.

Bây giờ trời vừa sáng thì Nam Tinh lại vẫn như thường ngày, đúng bảy giờ tới phòng của Mạc Yên.

Kết quả lại không thấy người, nhưng lại thấy một tấm giấy viết rằng, “Bảo bối, mẹ xin lỗi vì không thể tập thể dục với con, mẹ có chút chuyện phải ra ngoài, thuận tiện nói với ba của con, không cần lo lắng ẹ, còn có, đừng đi tìm mẹ, để mẹ được tự do một mình trong hai ngày có được hay không? I love you!”

Vẻ mặt đẹp trai của Nam Tinh đen đến nỗi không thể đen hơn, lập tức cầm tờ giấy xoay người, gõ cửa phòng của Nam Bá Đông, vừa thấy Nam Bá Đông thì trực tiếp đưa tờ giấy cho anh, “Ba, ba xem phải làm sao bây giờ?”

Nhìn thấy chữ trên tờ giấy, Nam Bá Đông thật muốn bóp chết cái người phụ nữ kia, người phụ nữ này chỉ sợ thiên hạ không loạn, mới vừa bị người ta ám sát, lại vừa mới bị sinh bệnh, vậy mà cô lại dám chạy đi nơi khác một mình, chờ xem cô trở về thì anh sẽ chỉnh cô như thế nào đây.

Giận thì giận, nhưng người thì cũng phải tìm!

Nam Bá Đông nhìn Nam Tinh, “Lập tức dùng hệ thống định vị tìm ra nơi ở của mẹ con, sau khi tìm được thì lập tức ngồi máy bay qua đó!”

“Dạ!”

Bọn họ đương nhiên không sợ cô chạy trốn, ở trong nhà này có một thiên tài nhỏ, bất cứ một món trang sức nào của Mạc Yên, ở bên trong đều có cài hệ thống định vị tiên tiến nhất toàn cầu, cô có muốn chạy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay họ.

Đương nhiên, mục đích chính cũng chỉ vì lo lắng cho an toàn của cô!

Chẳng những trên người của Mạc Yên có hệ thống định vị tiên tiến toàn cầu này, mà ngay cả Nam Bá Đông, Nam Tinh, tập đoàn Kinh Thế, mấy anh em ở Tam Giác Vàng, tất cả đều có.

Tìm kiếm không tới một phút đã tìm ra...

Mục tiêu: Nam Cương, huyện XX, trấn cổ XX.

Gương mặt lạnh lùng của Nam Bá Đông nói, “Xuất phát!”

Mạc Yên ở trong phòng nghỉ ngơi được một tiếng, nhưng gọi điện cho Độc Cô Thiên Nhai vẫn không thông, cô liền xuống lầu chào hỏi Tiểu Tây một tiếng, nói cô muốn ra ngoài một chút.

Tiểu Tây vừa nghe cô nói muốn ra ngoài, thì lập tức nói, “Tôi đi với cô được không?”

Mạc Yên cười lắc đầu, “Không cần đâu, tôi đi dạo ngay bên cạnh thôi, không cần cô phải đi theo đâu, không phải cô còn có việc sao?”

Tiểu Tây thấy cô không muốn, thì cũng không miễn cưỡng, đành phải dặn, “Cô cẩn thận một chút nha!”

“Ừ, tôi biết rồi!”

Mạc Yên vừa nói vừa đi ra cửa, nhưng đối diện lại có bóng dáng của một cô gái xinh đẹp nóng bỏng đi tới, nóng bỏng như gợn sóng, mặc một cái áo bành tô đỏ như rượu, mang khăn quàng cổ có nhiều sợ tơ, bên dưới mặc một cái quần vệ sĩ, chân mang ủng da cao như ống tre màu nâu, rất trí thức mà cũng rất thời thượng.

Lúc cô nhìn thấy Mạc Yên đi ra từ khách sạn Linh Lung, thì đặc biệt nhìn hơn hai lần, ánh mắt mang theo một tia tìm tòi và tò mò.

Mạc Yên không thích ánh mắt của cô ta, nên chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này cô thật không ngờ, người phụ nữ xinh đẹp và thời thượng này lại bởi vì ghen tị, mà sắp mang đến cho cô một tai họa suýt mất mạng.

76. Chương 76: Cái Bẫy Nguy Hiểm

Nhìn Mạc Yên đi xa, Trình Khuynh Nam thu lại ánh mắt của mình, mang theo một tia vội vàng, bước nhanh vào trong khách sạn Linh Lung, đi vào rồi thì giơ giọng kêu, “Tiểu Tây, Tiểu Tây...”

Tiểu Tây đang ở trong phòng bếp nghe thấy có người kêu nên vội vàng chạy ra, cười nói, “Chị, chị đã về rồi hả?”

Trình Khuynh Nam bước một bước vọt tới trước mặt của cô, nhanh chóng bắt lấy cánh tay của Tiểu Tây, “Tiểu Tây, chị hỏi em, người phụ nữ vừa bước ra từ chỗ này có phải là người phụ nữ mà Độc Cô Thiên Nhai muốn em chăm sóc hay không?”

Tiểu Tây vừa nhìn thấy bộ dáng như thiêu như đốt của Trình Khuynh Nam, thì liền biết chị gái của cô lại muốn làm điều gì xấu nữa rồi.

Cô nhẹ thở dài, đành phải nói, “Chị, chị vẫn không thể buông anh Độc Cô xuống sao?”

Giữa con người của Trình Khuynh Nam hiện lên một tia ánh sáng tình thế bất buộc nóng rực, “Chị sẽ không buông xuống! Vĩnh viễn sẽ không buông! Trừ phi-chị chết đi!”

“Chị, chị cần gì phải như vậy! Đã nhiều năm như vậy rồi, chị lấy thân phận là em kết nghĩa sống ở bên cạnh của anh Độc Cô mỗi ngày, nếu anh ấy yêu chị, gần gũi được ban lộc, thì anh ấy cũng đã yêu chị rồi, cần gì phải chờ tới hôm nay mà anh ấy vẫn chưa yêu chị. Em nói chị không bằng sớm buông tay đi, theo em thấy, anh Lam cũng rất được, anh ấy là gia chủ của Tộc Nạp Tây, lại yêu chị như vậy, đối với chị quyết một lòng thuận theo. Chị, nếu như chị gả cho anh ấy, chị nhất định sẽ hạnh phúc.”

Ánh mắt sâu xa của Trình Khuynh Nam rơi về nơi xa, đáy mắt loé lên một tia thống khổ, “Tiểu Tây, em nghĩ chị không muốn như vậy sao? Nhưng mà trong lòng của chị vẫn không thể buông anh ấy xuống được, hoặc là quên anh ấy đi. Chị ngày đều nhớ anh ấy, đêm cũng nhớ anh ấy, chị không có lúc nào là không nhớ anh ấy, em cho rằng chị muốn thống khổ như vậy sao? Em cho rằng chị không muốn hạnh phúc sao? Chị muốn chứ! Chị so với ai thì cũng rất muốn được hạnh phúc. Nhưng mà Tiểu Tây, chị yêu anh ấy! Chỉ cần nghĩ đến sẽ mất đi anh ấy, chỉ cần nghĩ đến chuyện anh ấy sẽ ở cùng với người phụ nữ khác, tim chị như bị đốt cháy, không có cách nào có thể bình tĩnh, chị chỉ muốn phá huỷ hết toàn bộ, nếu như chị không có anh ấy, chị sẽ không sống nổi!”

“Chị, tình yêu cần phải có sự tình nguyện của hai bên thì mới được gọi là tình yêu. Nếu như chị yêu đơn phương, thì đó cũng chính là đơn phương, là yêu thầm nhớ trộm, một người đơn phương, nhất định sẽ không có kết quả. Sau đó chị nhất định cũng sẽ cô đơn và thống khổ. Chị, bộ dáng của chị xinh đẹp như vậy, lại có người đàn ông tốt như anh Lam yêu, vì sao chị vẫn muốn đi vào ngõ cụt, biết chết mà vẫn không chịu buông xuống hả chị?”

Tiểu Tây tận tình khuyên bảo.

Đột nhiên Trình Khuynh Nam lớn tiếng quát, “Em đừng nói nữa! Chị không muốn nghe! Tiểu Tây, chị hỏi em, người phụ nữ vừa rồi có phải là người mà anh Độc Cô muốn em chăm sóc hay không?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà lại bướng bỉnh của Trình Khuynh Nam, Tiểu Tây nhẹ thở dài, tránh nặng tìm nhẹ trả lời, “Cô ấy tên là Mạc Yên, là tới tìm anh Độc Cô!”

Trình Khuynh Nam lạnh lùng cười, “Thì ta cô ta chính là người phụ nữ làm cho anh Độc Cô nhớ mãi không quên. Hừ, nếu như cô ta ở xa trong thủ đô thì không nói, không nghĩ tới cô ta lại dám một mình đưa lên tận cửa, xem chị trừng trị cô ta như thế nào.”

Trong lòng Tiểu Tây rung mình, “Chị, chị muốn làm gì vậy?”

Trình Khuynh Nam vỗ tay cô, cười nói, “Em yên tâm đi! Chị chỉ nói đùa thôi.”

Về mặt của Tiểu Tây lo lắng nhìn Trình Khuynh Nam, “Chị, chị cũng không nên làm vậy, nếu như vị Mạc tiểu thư này thật sự xảy ra chuyện gì ở Nam Cương, chị nghĩ lại xem với thủ đoạn trừng phạt gia tộc Lôi Đình vào khoản thời gian trước, dám cả gan làm Mạc tiểu thư bị thương thì tuyệt đối không có kết cục tốt.

Hơn nữa Mạc tiểu thư có phải là người ở trong lòng của anh Độc Cô hay không thì chúng ta vẫn còn chưa biết.”

Tiểu Tây không nói những lời tốt nên càng làm cho Trình Khuynh Nam tức giận, và vô cùng hận.

Làm sao cô ta có thể không biết người phụ nữ này có phải là người ở trong lòng của Độc Cô Thiên Nhai hay không, lúc anh ta bị thương đến hôn mê, trong miệng anh ta luôn kêu “Yên nhi”, còn có bức ảnh anh ta luôn mang theo bên người cũng là Yên nhi này. Nếu như vậy mà còn chưa chứng minh được người phụ nữ ở trước mặt này là người ở trong lòng của anh ta thì mất cô ta thật sự bị mù rồi.

Nhưng cô ta lại không tiết lộ quá nhiều cảm xúc thật của mình ở trước mặt của Tiểu Tây, chỉ đành phải miễn cưỡng cười nói, “Em đừng lo lắng quá! Chị sẽ không làm bậy đâu, chị đối với cô ấy cũng chỉ là tò mò mà thôi. Nếu chị thật sự muốn làm gì cô ấy, anh Độc Cô của em cũng sẽ không tha cho chị. Chẳng qua chị chỉ muốn nhìn cô ấy một chút, xem cô ấy có sức hấp dẫn gì mà có thể làm ột người đàn ông phóng khoáng và liều lĩnh như anh Độc Cô quyết một lòng yêu cô ấy thôi.”

Tiểu Tây không nói gì, chỉ có thể âm thầm hi vọng ở trong lòng, Độc Cô Thiên Nhai có thể đến đây nhanh một chút, nhanh mang Mạc Yên đi.

Lúc này Độc Cô Thiên Nhai nghĩ đến Mạc Yên, lòng cũng nóng như lửa đốt.

Anh vốn muốn xuống núi để gặp Mạc Yên, thì lại đột nhiên nhận được tin bệnh mẹ của anh nguy kịch, anh không thể không quay ngược lại, ở trước giường mẹ, tự mình khám và chữa bệnh ẹ.

Trước đó không lâu, anh vội vã quay về, nhưng lại không giữ được mạng của ba, để cho ba anh buông tay thế giới này, chỉ để lại mẹ con hai người, toàn lực chống lại những đám người chú và anh em đang như hổ rình mồi muốn đoạt quyền.

May mà, mặc dù anh lưu lạc mấy năm ở bên ngoài, nhưng trước giờ chưa từng chặt đứt liên lạc về núi, mà ba anh cũng đã sớm chuẩn bị hết tất cả, tuy rằng ba anh trúng ám toán mà chết đi, nhưng người hỗ trợ dòng chính thống vẫn như cũ có khối người, bởi vì vậy mà những ông chú có lòng muốn gây rối mới không thể thực hiện được.

Hôm nay mẹ anh có chuyện, anh tuyệt đối không thể bỏ đi.

Anh biết, ở trong núi này che đậy hết tất cả tin tức với bên ngoài nên Mạc Yên mới không thể tìm thấy anh, nhất định sẽ rất lo lắng, nhưng so với bệnh của mẹ, quả thật Độc Cô Thiên Nhai không có cách nào buông xuống, chỉ có thể sai người đi thông báo cho Tiểu Tây trước, kêu cô chăm sóc cho Mạc Yên trước.

Anh nghĩ dù sao Mạc Yên đã có Tiểu Tây chăm sóc, nên nhất định sẽ không có chuyện gì.

Lại không nghĩ rằng, bây giờ anh buông lỏng, lại là kết quả làm cho anh hối hận suốt đời.

Thời tiết tháng chín cuối mùa thu ở Nam Cương không giống như ở thủ đô, ở đó cuối mùa thu thì đã lạnh, nhưng nơi này khí hậu thật ôn hoà, gió thổi nhẹ, rất là sáng khoái, rất hợp lòng người.

Một mình Mạc Yên lẳng lặng đi dọc trên đường lát đá, phơi mình dưới ánh mặt trời, hít thở bầu không khí tự do, rất tự nhiên sáng khoái đi về phía trước.

Cô không nhớ rõ đã bao lâu rồi tinh thần của mình chưa được tự do và nhàn nhã như hiện tại, vài năm trở lại đây, cô vẫn luôn cảm thấy rất áp lực, ép mình phải đi theo khuôn khổ của hoàn cảnh, làm quen với cuộc sống hoàn toàn khác xa lúc trước.

Cô của trước đây có thói quen rất nhàn hạ, luôn có thói quen được người chăm sóc.

Nhưng lúc bắt đầu thích ứng với thủ đoạn mạnh mẽ và cứng rắn của Nam Bá Đông, cô chỉ có thể mơ hồ làm theo ý của anh, cô không biết bản thân muốn làm cái gì, chẳng qua chỉ đơn giản vui mình vào trong nỗi đau bị người vứt bỏ và mất đi đứa con, chỉ đơn giản muốn dời đi lực chú ý của bản thân mình, cô đơn thuần đến vô cảm mà sống.

Dần dần nhờ sự thúc đẩy của Nam Tinh, cô mới chính thức sống lại, dựa vào một cỗ bắt lực bại bởi tinh thần của đứa nhỏ Nam Tinh này, nên cô mới kiên trì sống sót ở trên hòn đảo kia.

Cứ chậm rãi như vậy mà cuối cùng vẫn có một con đường cho cô đi.

Sai rồi! Chính xác mà nói, cô bị sự ép buộc của Nam Bá Đông chỉ dẫn đi về phía trước.

Ngẫm lại những kinh nghiệm khó khăn, Mạc Yên lại nhẹ nhõm cười, cô thật sự như một đoá hoa được người nuôi dưỡng ở trong nhà kính, một gốc cây đã trưởng thành mặc ưa gió vui đập trở thành cây đại thụ cao chọc trời.

Cô vừa nghĩ, vừa đi, hoàn toàn không phát hiện cô xinh đẹp tuyệt trần, ở dưới ánh mặt trời cô như một người đẹp được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, rơi vào trong mắt của người khác, ghi vào trong màn ảnh của người khác...

Không qua bao lâu, Mạc Yên liền cảm thấy trong người có một cổ hơi nóng muốn bốc hơi, còn ra rất nhiều mồ hôi.

Cô ngược mắt nhìn xung quanh, muốn tìm một nơi nghỉ chân, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ở phía trước nhà hàng tây rất đẹp, thì liền nhanh chân đi tới.

Đẩy cửa đi vào, cô liền nghe được tiếng chuông gió vang nhỏ, một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục tới chào đón, lễ phép cười nói, “Chào mừng quý khách! Có thể ngồi chỗ nào cô muốn!”

Mạc Yên nhìn thoáng quanh bốn phía, phát hiện ở nơi này đã có mấy bàn được khách ngồi, ở trên người của bọn họ cũng mặc đồ thể thao như cô, vậy thì chắc là du khách rồi.

Khi mấy vị khách nghe thấy tiếng chuông ở cửa, họ theo bản năng nhìn về hướng đó.

Khi nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười xinh đẹp tuyệt trần của Mạc Yên như không mang theo nhân gian khói lửa, tất cả đều nhìn cô ngơ ngác, hồi lâu sau vẫn thẫn thờ.

Mạc Yên đã sớm hình thành thói quen khi người nhìn chăm chăm cô, cô làm như không có việc gì đi tới bàn gần cửa sổ, kêu một ly trà sữa và hai miếng bánh ngọt nổi tiếng ở đây, ngồi lẳng lặng ở nơi đó, nhớ lại tâm sự của cô, hoàn toàn không có chú ý tới có mấy vị khách đang nhìn cô xì xào bàn tán.

Mắt thấy đã uống xong một ly trà sữa, Mạc Yên liền đứng dậy, nhưng có một nhân viên phục vụ nói đã có một vị khách khác thanh toán hoá đơn dùm cô rồi.

Theo ngón tay của nhân viên phục vụ nhìn qua, đối diện Mạc Yên bày ra ba khuôn mặt đẹp trai, trẻ tuổi, tinh thần phấn chấn và bông bột, trên mặt của bọn họ mang theo một tia kích động và chờ mong, con người đen bóng loé lên tia sáng như con chó muốn lấy lòng chủ nhân.

Mạc Yên hơi có chút kinh ngạc, cười với bọn họ, rồi đi tới, “Cảm ơn các người đã mời! Tôi còn có việc, tôi đi trước đây.”

Nói xong, cô xoay người đi ra cửa, đi về hướng khách sạn Linh Lung.

“Chị, chị chờ một chút!”

Nghe thấy ở phía sau có tiếng kêu, Mạc Yên dừng bước lại, nhìn ba người thanh niên đuổi theo, ba khuôn mặt tươi cười đẹp trai như ánh mặt trời của thanh xuân, song cũng là ánh mắt nóng bỏng, làm cho cô tự nhiên sinh ra một loại thân thiết như có em trai.

Vì thế cô cũng cười với bọn họ, “Còn có việc gì sao?”

Trong đó có một anh bạn có đôi mắt đào hoa mang theo một tia cầu xin hỏi, “Chị à, em tên là Lộ Quy Hàng, đây là Cao Tuyền, đây là Lôi Đình, chị là dân bản xứ sao? Chúng em có thể làm quen với chị hay không?”

Mạc Yên lắc đầu, “Không! Chị không phải là dân bản xứ, chị chỉ tới đây có chút việc. Ba em trai này, gặp nhau cần gì phải từng quen biết, nếu chúng ta có duyên thì sẽ gặp lại thôi, chị đi trước!”

Chẳng qua cô chỉ đơn thuần không muốn chọc lấy phiền toái thôi.

Đi được vài bước, thấy Lộ Quy Hàng còn muốn đuổi theo, Mạc Yên lạnh lùng xoay đầu lại, trên mặt không mang theo tia cười, mặt trầm xuống cảnh cáo bọn họ, “Các em đừng đi theo chị nữa! Chị thật sự còn có việc!”

Không nghĩ tới tùy hứng ra cửa lại có thể đụng phải mấy đứa trẻ đơn thuần như vậy, khó trách bọn họ nói tới Nam Cương rất dễ gặp được những người bạn, chỉ tiếc là cô không thích, lại càng không có hứng thú quyến rũ đám nhóc này.

Mạc Yên không quay đầu lại, trực tiếp đi về khách sạn Linh Lung.

Còn chưa tới khách sạn thì đã thấy có một bóng dáng ở xa, là Tiểu Tây đang đứng trước cửa nhìn xung quanh.

Tiểu Tây vừa thấy Mạc Yên trở về, không đợi cô mở miệng thì đã cười chào đón, “Mạc tiểu thư, cô đã trở về rồi! Chúng tôi đang chờ cô trở về ăn cơm.”

Mạc Yên nghe cô ấy nói đang đợi mình, thì có chút kinh ngạc, “Sao các người không ăn trước đi?”

Tiểu Tây cười nói, “Cô là khách quý của chúng tôi, cô chưa trở về thì làm sao chúng tôi có thể ăn trước đây? Mau, mau vào thôi, ba mẹ và chị tôi đều đã ở đây, đều đã là người một nhà rồi.”

Lúc Tiểu Tây vén màn để vào nhà chính, Mạc Yên nhìn thấy ở trước bàn trong nhà chính có hai người nam nữ trung niên đang ngồi, ngoài ra còn có một vị đó chính là người đẹp thời thượng mà cô đã gặp lúc đi ra cửa.

Giữa phòng có một cái bàn tròn rất lớn, trên bàn bày các món ăn có đủ hương sắc và vị, nhưng vẫn chưa có người động đũa. Mạc Yên gật đầu với bọn họ, ngượng ngùng cười xin lỗi, “Thật ngại quá, tôi không nghĩ các người sẽ chờ tôi ăn cơm, thật xin lỗi vì để các người đợi lâu.”

“Không có việc gì! Mau tới đây, Mạc tiểu thư ngồi đây này!”

Tiểu Tây kéo Mạc Yên vào ngồi cùng, sau đó vì cô mà giới thiệu, “Người này là ba tôi, còn người này là mẹ tôi, còn người đẹp ngồi kia là chị gái tôi, Trình Khuynh Nam.”

Sau đó, Tiểu Tây lại giới thiệu Mạc Yên cho ba mẹ và chị gái mình, “Ba mẹ, chị, đây là Mạc Yên tiểu thư, bạn của anh Độc Cô.”

Ba Trình và mẹ Trình đều ăn mặc quần áo của dân tộc thiểu số ở Nam Cương, màu da có chút đen, bọn họ vừa thấy bộ dáng của Mạc Yên xinh đẹp như tiên, khí chất thì cao quý làm ọi người không dám đến gần, họ có chút mất tự nhiên đứng dậy, cúi đầu chào Mạc Yên, “Mạc tiểu thư, xin chào.”

Mạc Yên bị bọn họ làm bất ngờ, ngại ngùng đứng dậy, cũng nhanh cúi chào bọn họ, “Chú, dì, hai người quá khách khí rồi!”

Ngược lại Trình Khuynh Nam lại nở nụ cười, “Ba, mẹ, hai người cố tình làm khách quý của chúng ta ngại sao, con thấy Mạc tiểu thư là người hiền lành, chúng ta cũng đừng quá khách sáo, các người mau nhanh ngồi xuống đi, hai người mà càng khách khí, thì Mạc tiểu thư càng ngại hơn, cô nói có đúng không, Mạc tiểu thư?”

Nhìn lại khuôn mặt tươi cười tự nhiên và bình thản của Trình Khuynh Nam, Mạc Yên gật đầu cười yếu ớt, “Trình tiểu thư, nói rất đúng, chú và dì đừng quá khách khí, bằng không lần tới con sẽ ngại khi ngồi ở đây ăn cơm mất.”

Trình Khuynh Nam cười giơ lên ly rượu đỏ trong tay hướng Mạc Yên, “Mạc tiểu thư uống rượu đỏ hay là muốn uống nước trái cây?”

“Nước trái cây đi! Cảm ơn!”

Tiểu Tây gấp không ít đồ ăn cho Mạc Yên, một bên gấp một bên giới thiệu cho cô, đây là cái gì mà bánh sữa hấp, còn cái kia là gì mà gà luộc, còn cái gì mà cá hấp trong nồi đất, nghe cô ấy nói những thứ này đều là món ăn nổi tiếng ở Nam Cương.

Trong nồi canh lặn tẩn, mùi thơm xông vào mũi, trong miệng ăn thịt tươi non mềm và nước canh, Mạc Yên thật sự cảm thấy rất ngon miệng, càng không ngừng khen mình có lộc ăn, làm cho đầu bếp là ba Trình và mẹ Trình vui mừng tới cười không khép miệng, ra sức nói ngon miệng là tốt rồi. Đường như Mạc Yên được ăn ngon, còn vui hơn là bọn họ trúng được số độc đắc.

Mọi người rất nhanh buông đũa xuống, đã không còn ngại ngần và khách khí như vừa rồi.

Trình Khuynh Nam cũng là một cô gái thích nói chuyện, vừa ăn vừa khéo léo giới thiệu những cảnh đẹp ở xung quanh đây cho cô biết, cô còn xưng phong làm hướng dẫn viên du lịch cho Mạc Yên, đưa Mạc Yên đi du lịch khắp các nơi xinh đẹp ở Nam Cương này.

Trong lòng Mạc Yên vẫn còn nhớ chuyện phải tìm Lam Khảm Khảm, cô khéo léo nói cho Trình Khuynh Nam rằng cô đến đây tìm Độc Cô Thiên Nhai kỳ thật là tới làm việc, nếu như thật sự có đi chơi thì cũng phải đợi cô xong việc rồi mới có tâm trạng đi chơi.

Trình Khuynh Nam làm như vô ý hỏi, “Mạc tiểu thư muốn làm việc gì vậy? Nói không chừng tôi cũng có thể giúp cô đấy!”

Mạc Yên hòa theo muốn hỏi thăm một chút chuyện về cổ vương ở Nam Cương từ cô ta.

Trình Khuynh Nam còn chưa nói ra lời, thì Tiểu Tây đã đoạt trước, “Mạc tiểu thư, cô hỏi cái này là hỏi đúng người rồi, chúng tôi ai cũng biết cổ vương Lam Khảm Khảm, đúng lúc chị tôi và anh Lam là bạn tốt, vừa nãy anh Độc Cô cũng đã sai người đưa tin tới, nói trong tay anh ấy còn có việc chưa làm xong, có thể sẽ trễ một hoặc hai ngày nữa mới tới đây, nếu Mạc tiểu thư không gấp thì có thể đợi anh Độc Cô tới đây tìm cổ vương, còn nếu gấp thì không bằng để chị tôi đưa cô tới tộc Nạp Tây để xem trước.”

Ý tứ trong lời nói này của Tiểu Tây là muốn tìm cơ hội cho chị mình và anh Lam tiếp xúc nhiều một chút.

Làm sao Trình Khuynh Nam lại không biết ý tứ của em gái mình, nhin không được lườm em ấy một cái, Tiểu Tây lại làm một cái mặt quỷ với cô.

Mạc Yên lại hỏi, “Vậy tộc Nạp Tây cách đây xa không?”

Tiểu Tây cười nói, “Không xa! Các nơi này đại khái cũng 48 kilomet! Nếu chị tôi lái xe đi thì cũng chỉ mười phút thôi!”

Mạc Yên nhìn Trình Khuynh Nam, “Vậy có phải quá phiền toái cho Trình tiểu thư không?”

Trình Khuynh Nam cười, “Cũng không có gì phiền toái cả, anh Độc Cô là anh em kết nghĩa của tôi, bạn của anh ấy thì cũng là bạn của tôi, nếu anh ấy đã nhờ chúng tôi chăm sóc cô, thì đương nhiên chúng tôi phải chăm sóc tốt cho cô mới được, bằng không anh ấy sẽ trách chúng tôi, tôi là em kết nghĩa cũng không có cách nào chống đỡ.”

Nghe Trình Khuynh Nam nói vậy, trong lòng của Mạc Yên rất biết ơn, “Vậy thì làm phiền Trình tiểu thư rồi.”

Trình Khuynh Nam cười nói, “Tôi thấy chúng ta cũng đừng nên kêu Mạc tiểu thư hay Trình tiểu thư nữa, như vậy đi, cô gọi tôi là tiểu Nam hoặc Nam Nam, còn tôi sẽ gọi cô là Yên Yên có được hay không?”

Nam Nam? Yên Yên?

Mạc Yên cảm thấy người xa lạ kêu vậy thật sự quá thân thiết rồi, nghe có phần không được tự nhiên, nhưng cũng không muốn làm cô ta không vui nên cười nói, “Được, vậy cô kêu tôi là Mạc Yên đi, tôi sẽ kêu cô là Tiểu Nam!”

Ăn cơm xong, thu dọn một chút, Mạc Yên lưng mang ba lô ngồi trên ghế Jady của Trình Khuynh Nam, chạy về phía tộc Nạp Tây ở Ngọc Long Tuyết Sơn.

Lúc xe của các cô vừa chạy về phía Ngọc Long Tuyết Sơn, thì vừa vặn có một chiếc máy bay vừa đáp xuống sân bay ở Nam Cương, toàn thân của Nam Bá Đông và Nam Tinh mang theo sát khí, đi ra khỏi khoang máy bay.

Xe của Trình Khuynh Nam chạy tới khu có phong cảnh ở Ngọc Long Tuyết Sơn, liền không đi về phía trước nữa.

Cô giải thích với Mạc Yên, “Đường ở phía trước có chút dốc, lại thêm nếu không có người quen của tộc Nạp Tây đi theo, họ luôn không cho người ngoài đi vào, cho nên chúng ta phải đi bộ tới đó.”

Mạc Yên cười nhẹ, “Được, tôi nghe lời cô.”

Trình Khuynh Nam còn nói, “Đêm nay chúng ta có thể tìm chỗ nào đó trong tộc Nạp Tây nghỉ trước, tôi và anh Lam là bạn tốt, cổ vương Lam Khảm Khảm là mẹ của anh Lam, tính tình của bà có chút kỳ quái, cũng đã nhiều năm chưa chữa cổ độc, nên tôi không biết bà ấy có chịu ra tay hay không, nếu như bà ấy không chịu, vậy xin cô đừng trách tôi.”

Mạc Yên vội nói, “Làm sao có thể chứ? Cô đồng ý dẫn tôi tới gặp bọn họ, tôi đã rất cảm kích rồi, làm sao lại trách cô, đã tới rồi thì cũng chỉ có thể làm hết sức và nghe theo ý trời thôi.”

Đáy mắt của Trình Khuynh Nam xẹt qua một tia sáng lạnh, “Làm hết sức, nghe theo ý trời! Nói vậy thì tôi yên tâm rồi.”

77. Chương 77: Nhờ Không Đúng Người

Dọc theo đường đi, Trình Khuynh Nam làm bộ như không có việc gì đi theo sát nói chuyện phiếm với Mạc Yên, hỏi cô vì sao lại muốn tìm Lam Khảm Khảm? Lại hỏi cô là ai muốn trị cổ độc vậy? Người trúng cổ độc là loại cổ độc gì? Rồi thì trúng phải cổ độc này vào lúc nào?

Trình Khuynh Nam là một người phụ nữ cực kỳ thông minh, các vấn đề mà cô hỏi xem ra đều là những vấn đề bình thường, nhưng cô lại rất khéo khi đi theo dấu vết mà tìm được đầu mối mà mình muốn, sau đó cô lại biết một chút chuyện về cổ độc, mang tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại với nhau liền có được một câu truyện đại khái cũng chưa rõ ràng lắm.

Mặc dù Mạc Yên không rõ mục đích của cô, nhưng những vấn đề mà cô hỏi cũng cực kỳ bình thường và không quan trọng, nên Mạc Yên mới trả lời cô từng câu một.

Trong lòng của Trình Khuynh Nam có vài điều cân nhắc, nếu thật sự muốn ra tay với Mạc Yên, như vậy thì tốt nhất nên dụ dỗ Lam Khảm Khảm tới đây, chỉ chờ vào trại của Nạp Tây, gặp được Lam Khảm Khảm và xác nhận cái người tên Nam Bá Đông kia, làm cho bà tin họ đã làm cho em của bà là Lam Phượng Phượng chết nơi ở đất khách, cô vẫn có thể mượn tay Lam Khảm Khảm giết chết Mạc Yên, thần không biết quỷ không hay tiêu diệt tình địch lớn nhất này.

Khoé môi của Trình Khuynh Nam nâng lên một tia cười lạnh, Mạc Yên lại vừa nâng mắt lên nhìn về phía cô ta, trong lòng Mạc Yên cảm thấy rung rình, nhìn Trình Khuynh Nam duyên dáng quay mặt đi, trong lòng lại sinh ra vài phần cảnh giác.

Đường đi vào Tộc Nạp Tây cực kỳ hẻo lánh, cũng cực kỳ bí ẩn, sau khi Trình Khuynh Nam dừng xe tại bãi đậu xe ở phía dưới, dẫn Mạc Yên đi tới một nơi khoảng chừng hai mươi phút, lúc này mới thấy cánh cửa điện thờ có hàng rào bao quanh Tộc Nạp Tây.

Bên cạnh cánh cửa điện thờ có một gian nhà gỗ nhỏ như phòng bảo vệ.

Người ở trong nhà kia vừa thấy có người tới, lập tức có một người cao lớn đi ra, một người đàn ông trung niên có làn da đen đi tới.

Khi người đàn ông kia vừa thấy hai người phụ nữ xinh đẹp thì liền ngăn người. Khi nhìn thấy da dẻ mềm mại trắng ngần của Mạc Yên, thì đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, lại nhìn thấy trên lưng Mạc Yên mang theo ba lô, lập tức quát lớn, “Hai cô gái này, nơi này là của tư nhân, cấm không cho người ngoài đi vào, mời hai cô nhanh rời đi cho.”

Trình Khuyñh Nam cười với anh, “Anh mới tới sao? Tôi là Trình Khuyñh Nam, bạn của trại chủ Lam của các người.”

Trình Khuyñh Nam nghĩ rằng khi nói ra tên mình là có thể đi vào, dù sao cô cũng đã đi qua hàng vào này rất nhiều lần rồi, có rất nhiều người bảo vệ đã từng thấy Lam Thiên Long tự mình dẫn cô ra vào nơi này, chẳng qua người đàn ông hôm nay có phần lạ mặt, không nhận ra cô, sợ là mới tới.

Người đàn ông trung niên kia đánh giá trên dưới cô vài lần, vẻ mặt lập tức coi nhẹ nói, “Có rất nhiều phụ nữ tới tìm trại chủ của chúng tôi, thật xin lỗi, trại chủ của chúng tôi không có đặc biệt cần dặn rằng có khách tới, nên các người không thể vào.”

Sắc mặt của Trình Khuyñh Nam lập tức trầm xuống, mắt thấy cô muốn nổi giận, Mạc Yên kéo nhẹ ống tay áo của cô, cản ở trước mặt cô, cười dịu dàng rồi thương lượng với người đàn ông trung niên kia, “Anh gì ơi, có thể phiền anh vào trong thông báo cho trại chủ Lam của anh một tiếng hay không? Nói là Trình Khuyñh Nam tiểu thư tìm anh ta có việc gấp, việc gấp này mà nhờ có bị trì hoãn, chỉ sợ cơn giận của trại chủ nổi lên, anh có đảm đương nổi không?”

Anh Hắc do dự một chút, lại nhìn thoáng qua các cô, “Các người chờ một chút, tôi đi thông báo một tiếng.” Anh liền lập tức đi tới nhà gỗ.

Chỉ chốc lát sau, có một người đàn ông ở bên trong nhà gỗ chạy vọt ra, trực tiếp chạy thẳng tới trước mặt của Trình Khuyñh Nam, trưng ra bộ mặt mập mạp, đen thui, treo nụ cười nịnh hót, “Trình tiểu thư, thật xin lỗi, người này mới tới, nên anh ta mới không nhận ra cô, đã đắc tội rồi, tôi mang các người vào trong tìm trại chủ!”

Trình Khuyñh Nam hung hăng trừng mắt liếc anh Hắc một cái, kêu Mạc Yên đi vào bên trong.

Càng lên trên núi hàng rào càng nghiêng và dốc, dùng đá lát và đá vụn trải thành một con đường, từ cửa điện thờ đi vào trong một chút thì liền nhìn thấy một quảng trường được lát đá xanh.

Xung quanh quảng trường đều có nhiều một và hai tầng nhà lầu, xem ra hàng rào này hẳn là nơi mọi người thường tụ hội. Mà nhà của trại chủ Lam thì vẫn cần phải đi vào trong nữa.

Cho mãi đến khi đi đến trước cửa của một toà lầu to lớn có khí thế trang nghiêm, Mạc Yên mới nhìn thấy trên cửa có treo một bảng tên màu đen, trên đó có treo hai chữ to lớn, khí thế, và mạnh mẽ—“Lam phủ”. (Nhà họ Lam).

Người đàn ông trung niên tên là anh Hắc dẫn hai cô tới đây đi lên gõ cửa, mở cửa là một người trung niên năm mươi tuổi mặc quần áo của Tộc Nạp Tây, có một đôi mắt sáng và sắc bén, nhìn Trình Khuyñh Nam và Mạc Yên ở phía sau người đàn ông trung niên, khi thấy rõ là Trình Khuyñh Nam, ông mỉm cười, “Thì ra là Trình tiểu thư đến! Mời vào!”

Trình Khuyñh Nam cũng biết ông, nâng khuôn mặt tươi cười thân thiết với ông, “Bác Lam, con mặt dày đến làm phiền các người đây. À, để con giới thiệu một chút, đây là bạn của con, Mạc Yên. Mạc Yên, còn đây là đại quân gia của nhà họ Lam, bác Lam.”

Mạc Yên lễ phép gật đầu với bác Lam, “Bác Lam, xin chào!”

Bác Lam để cho Trình Khuyñh Nam và Mạc Yên đi vào, rồi sớm phát tay với người đàn ông trung niên đã dẫn họ tới, thấy anh lui ra thì đóng cửa chính lại, nói với Trình Khuyñh Nam và Mạc Yên, “Trình tiểu thư, Mạc tiểu thư, mời đi theo tôi!”

Bác Lam đã nhìn Lam Thiên Long từ bé cho đến lúc lớn, không có người nào có thể so với ông hiểu rõ Lam Thiên Long muốn tìm của Trình Khuyñh Nam như thế nào. Nhưng cho dù Lam Thiên Long đối với Trình Khuyñh Nam tốt ra sao, Trình Khuyñh Nam vẫn là không rung động.

Nhìn bộ dạng của trại chủ của mình vì người phụ nữ này mà thường xuyên nhìn trời buồn bã, bác Lam của cô chút quan tâm Trình Khuyñh Nam, ông không hiểu, một người đàn ông tốt như trại chủ của bọn họ, muốn tiền có tiền, muốn thế có thế, cho dù là tướng mạo thì cũng thuộc loại đẹp nhất, nhưng tại sao Trình Khuyñh Nam vẫn không thích trại chủ chứ?

Hình như từng nghe trại chủ mơ hồ nói qua, Trình tiểu thư dường như đối với gia chủ Độc Cô thần bí ở chỗ sâu nhất trong Ngọc Long Tuyết Sơn có tình ý, có phải vì vậy mà không thích trại chủ của bọn họ hay không?

Bác Lam lại nhìn thoáng qua Trình Khuynh Nam xinh đẹp và thời thượng, thật sự muốn hỏi những thứ ở trong lòng cho rõ, tốt hay xấu thì cũng chỉ là một câu nói, chỉ cần có thể giải thoát trại chủ của mình khỏi vòng xoáy tình cảm sớm một chút thì tốt rồi.

Nhưng mà trong lòng ông cũng biết rõ, việc riêng của trại chủ và Trình tiểu thư, không tới phiên người làm như ông có thể can thiệp. Ông lo lắng cho trại chủ, cũng chỉ có thể để ở trong lòng.

Bác Lam dẫn bọn họ đi tới trước mặt một gian nhà có ba tầng màu đỏ, tầng lầu cao cao kia như viết nên câu truyện của người dân tộc, cây cột và gỗ lim ở khắp tường có thể thấy được đó là niềm may mắn và vật tổ của Tộc Nạp Tây.

Bác Lam hơi gật đầu với Trình Khuynh Nam và Mạc Yên, “Xin hai cô ở đây chờ một chút, chờ tôi vào trong báo một tiếng.”

Tính tình Mạc Yên tốt nên cười nói, “Vậy làm phiền bác Lam rồi.”

Nhưng đôi mi thanh tú của Trình Khuynh Nam lại nhẹ cau, sắc mặt có chút không kiên nhẫn. Nếu như không phải muốn lợi dụng bọn họ, cô mới không thêm tìm tới trước mặt của Lam Thiên Long, nghĩ đến Lam Thiên Long quần quýt si mê cô, trong lòng Trình Khuynh Nam cũng đặc biệt vụn vặt.

Hai người đứng ở bên ngoài một hồi lâu, liền nhìn thấy bác Lam dẫn một người đàn ông có thân hình to lớn và khoẻ mạnh, tướng mạo thô kệch và tài giỏi đi nhanh ra.

“Nam Nam, sao em lại tới đây? Sao không nói cho anh một tiếng, anh sẽ ra ngoài đón em!”

Trong hai mắt của Lam Thiên Long đầy thâm tình chỉ đặc biệt nhìn Trình Khuynh Nam, ngay cả là Mạc Yên, người đẹp như vậy đứng ở bên cạnh của Trình Khuynh Nam mà anh cũng đều làm như không nhìn thấy, có thể thấy được Lam Thiên Long yêu Trình Khuynh Nam sâu đậm như thế nào.

Lam Thiên Long không hề che dấu ánh mắt nóng bỏng của mình, làm cho trong lòng của Trình Khuynh Nam cảm thấy không được tự nhiên. Vì muốn che dấu sự mất tự nhiên của mình, Trình Khuynh Nam đẩy Mạc Yên lên, “Thiên Long, đây là Mạc Yên, bạn của em, hôm nay em mang cô ấy tới đây là có chuyện muốn nhờ bác gái.”

Lúc này Lam Thiên Long mới phát hiện ra Mạc Yên, khi nhìn thấy gương mặt trong sáng, lịch sự và nho nhã của Mạc Yên, anh cũng sờ một chút, sau đó gật đầu với Mạc Yên xem như là chào hỏi.

Sau đó anh lại đưa ánh mắt rơi vào trên mặt của Trình Khuynh Nam, đôi lông mày đậm nhàn lại, sắc mặt có chút khó xử, “Nam Nam, em cũng biết mẹ anh, bà ấy...”

Trình Khuynh Nam vội nói, “Em biết bác gái đã không quan tâm chuyện ở bên ngoài nhiều năm, nhưng Thiên Long, anh coi như là giúp đỡ em đi, để em đi vào nói chuyện với bác gái một chút, chỉ một chút thôi có được không? Nếu như bác gái có ý kiến thì tại em lập tức lui ra có được hay không?”

Người ở trong lòng mình khó có dịp muốn nhờ mình, làm sao Lam Thiên Long có thể nhẫn tâm nói không chứ?

Anh lập tức cười nói, “Vậy được rồi! Anh mang hai người tới chỗ mẹ anh, nhưng nếu như mẹ anh mất hứng, Nam Nam, em phải chạy ra mau có biết không?”

Trình Khuynh Nam vội vàng gật đầu, “Dạ biết!”

Được Lam Thiên Long dẫn, ba người bọn họ xuyên qua vài hành lang uốn lượn, đi đến phía sau, khi đi đến phía sau nhìn thấy một toà lầu nhỏ viết là “Phật đường”, trong lòng Mạc Yên nắm thật chặt, khó trách Trình Khuynh Nam nói Lam Khảm Khảm không lo chuyện đời đã nhiều năm, là vì bà ấy tin Phật nên ăn chay niệm Phật rồi.

Lam Thiên Long gõ cửa, một người như nữ mẫu hơn năm mươi tuổi ra mở cửa, vừa thấy là Lam Thiên Long, thì vội làm lễ, “Nô tỳ bái kiến đại thiếu gia!”

*(Vì ở đây vẫn còn lạc hậu, nên mình sẽ dịch hơi nghiêng về cổ đại.)

Lam Thiên Long cười hỏi, “Nhũ mẫu, mẹ con đâu?”

Nghe bọn họ xưng hô, trong lòng Mạc Yên có chút chấn động, bọn họ ở nơi này xưng hô vẫn còn giống như thời cổ sao, kiến trúc ở xung quanh và cách ăn mặc cũng đều là phong cách của thời xưa, còn có phong cảnh xinh đẹp ở nơi này, hiển nhiên như một thế ngoại đào viên không lây nhiễm thế tục.

Ánh mắt của vị nhũ mẫu kia nhìn Lam Thiên Long rất hiền từ, nhưng cũng cực kỳ cung kính, “Phu nhân đang lễ Phật, đại thiếu gia có việc muốn nói với phu nhân sao?”

“Dạ, con và Nam Nam có việc muốn tìm mẹ bàn một chút.”

Đang nói, trong phòng liền truyền đến một giọng nữ mang theo chút tang thương, “Nhũ mẫu, để cho bọn người của Thiên Long vào đi!”

“Dạ, phu nhân!”

Nhũ mẫu mở cửa, lách người qua để cho Lam Thiên Long dẫn Trình Khuynh Nam và Mạc Yên đi vào.

Mạc Yên đi theo sau lưng bọn họ vào, Phật đường cực kỳ rộng lớn, đàn hương ở bên trong lượn lờ, thờ cúng ở chính giữa chính là chủ thần linh và là thần hộ mệnh tối cao nhất của Tộc Nạp Tây–Thần Tam Đoá.

Trước tượng đài to lớn đó có một người phụ nữ mặc quần áo Tộc Nạp Tây đang quỳ trên đệm lót, nhìn từ bóng lưng đó, có thể thấy thân hình nhỏ gầy, từ khi bọn họ tiến vào cho đến khi đứng ở một bên, thân thể của bà ấy vẫn thẳng tắp, sừng sững và bất động, chẳng qua chỉ có tay chuyển động giữa Phật châu, đôi môi mấp máy, mơ hồ như đang đọc kinh Phật, nhưng bọn người của Mạc Yên thì lại nghe không hiểu bà ấy đang đọc kinh gì.

Nghĩ đến bà có thể là Lam Khảm Khảm, thì thấy có hi vọng là đại ân nhân có thể cứu được Nam Bá Đông và Nam Tinh ở trong nước sôi lửa bỏng, trong lòng Mạc Yên kích động và bất ổn, cô không biết phải làm sao mới thuyết phục được Lam Khảm Khảm cứu người.

Nhũ mẫu lén lút lui xuống, Trình Khuynh Nam muốn nói chuyện, nhưng Lam Thiên Long dè cô lại, ý bảo cô bình tĩnh một chút đừng vội.

Đợi Lam Khảm Khảm niệm xong một đoạn kinh, lúc này mới đứng dậy, con mắt lạnh nhạt hơi liếc mắt nhìn bọn họ, rồi nói, “Theo tôi qua đây!”

Lúc này Mạc Yên mới nhìn rõ diện mạo của Lam Khảm Khảm, bà ấy bảo dưỡng thật là tốt, nhìn tuổi của Lam Thiên Long, thì Lam Khảm Khảm ít nhất cũng phải bốn mươi, nhưng da bà lại không có nếp nhăn, mặt mày xinh đẹp như chỉ mới đầu ba mươi, chỉ có đôi mắt kia, đen nhánh và thâm thúy, như có thể nhìn thấu mọi thứ trên thế gian, không dính bụi trần, lạnh nhạt đến xuất thần.

Lam Khảm Khảm dẫn bọn họ vào một phòng nhỏ ở bên cạnh Phật đường ngồi xuống, nhũ mẫu nhanh tay lấy trà cho bọn họ, rồi lại theo quy củ đứng ở một bên, cúi đầu không nói chuyện.

Lam Khảm Khảm nhìn Lam Thiên Long, đáy mắt hiện lên một tia dao động, nhưng rất nhanh lại khôi phục sự lạnh nhạt như bình thường, “Thiên Long, con có chuyện quan trọng gì muốn nói với mẹ sao?”

Lam Thiên Long nhìn thoáng qua Trình Khuynh Nam, rồi cười với Lam Khảm Khảm, “Mẹ, là Nam Nam có việc muốn nhờ, con chỉ dẫn cô ấy tới đây, xin lỗi vì quấy rầy mẹ tu.”

“Không sao, con thích Nam Nam, mẹ biết, nhưng không biết Nam Nam tiểu thư có ý gì với Thiên Long nhà tôi hay không? Nếu như hai bên có ý thì nhanh chóng làm tiệc mừng luôn đi, tôi cũng được yên tâm. Nếu như hai người vô duyên thì nên nói sớm cho thoả đáng, nhà họ Lam chúng tôi trước giờ không cầu xin người, và cũng không giúp người ngoài, Nam Nam tiểu thư, cô nói việc này có đúng không?”

Lam Thiên Long, Trình Khuynh Nam, và bao gồm cả Mạc Yên, đều không nghĩ tới Lam Khảm Khảm mới mở miệng liền nói lời này, bọn họ đều là người thông minh thì làm sao lại không hiểu ý tứ ở trong đó.

Nếu Trình Khuynh Nam cô có việc muốn nhờ, nhưng Lam Khảm Khảm bà chỉ giúp người trong nhà.

Cho nên nếu Trình Khuynh Nam cô là con dâu nhà tôi, vậy Lam Khảm Khảm bà đương nhiên đồng ý giúp, còn nếu như không phải, thì thật xin lỗi vì không tiếp đãi.

Sắc mặt của Trình Khuynh Nam có chút khó coi, tâm tư của Mạc Yên cũng được thu lại.

Chỉ có trên mặt của Lam Thiên Long mang theo một chút mong đợi và chút lo lắng, vui buồn lẫn lộn chờ câu trả lời của Trình Khuynh Nam.

Trình Khuynh Nam có chút trầm tư như quyết định điều gì đó, ánh mắt kiên định nhìn về phía Lam Khảm Khảm, “Con có thể nói chuyện riêng với bác gái một chút không?”

“Có thể!” Lam Khảm Khảm cũng cực kỳ nhanh nhẹn, “Các người đều lui ra ngoài đi, tôi nói chuyện với Nam Nam một chút.”

Mạc Yên nhìn Trình Khuynh Nam, Trình Khuynh Nam cho cô một ánh mắt yên tâm.

Mạc Yên nhìn cửa đóng lại như cô phải đối mặt với một hoàn cảnh xa lạ, đám người xa lạ, thật sự rất mệt mỏi, như không biết phải sử dụng sức lực toàn thân như thế nào.

Hiện tại cô chỉ có thể kí gởi hi vọng vào người Trình Khuynh Nam, hi vọng Trình Khuynh Nam có thể cho cô một tin tốt.

Nhưng cô lại không biết, bây giờ cô đang nhờ không đúng người!

Cho dù Mạc Yên rất thông minh, nhưng cô tuyệt đối không thể ngờ, người mà Độc Cô Thiên Nhai nhờ tới chăm sóc cô, lại đang thiết kế một cái bẫy quanh co lớn như vậy, chỉ vì ý nghĩa muốn tiêu diệt cô, tình địch lớn nhất này.

Tron phòng, Trình Khuynh Nam nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lam Khảm Khảm, cô cười tươi như hoa, “Bác gái, con cũng không vòng vo với bác, hôm nay con tới đây, là muốn hoàn thành tâm nguyện cho bác.”

Hai mắt Lam Khảm Khảm nhẹ nheo lại, “A..., chỉ giáo cho?”

Trình Khuynh Nam làm như đã định liệu trước, cũng thẳng thắn với Lam Khảm Khảm, “Con nghĩ trong lòng bác vẫn chưa buông xuống được cái chết của dì Tiểu Lam có đúng không?”

Trong nháy mắt sắc mặt của Lam Khảm Khảm đều phủ đầy sương lạnh, sát khí chợt loé lên, “Trình Khuynh Nam, đừng tưởng rằng cô là người phụ nữ mà Thiên Long thích, thì tôi không làm được gì cô.”

Trình Khuynh Nam vội cười nói, “Bác gái đừng hiểu lầm! Con chỉ muốn nói cho bác biết, bạn con là Mạc Yên, cô ấy tới tìm bác có chuyện, chính là muốn cầu xin bác giải cổ độc tuyệt tình ột người đàn ông. Mà theo như Thiên Long đã nói, chỉ có nhà họ Lam mới nuôi cổ độc tuyệt tình, hơn nữa cũng chỉ có dì Tiểu Lam đã từng nuôi nhiều năm trước. Sau đó dì Tiểu Lam lại chết nơi đất khách, bác gái, chẳng lẽ bác không muốn biết nguyên nhân rõ ràng sao? Không muốn đòi lại công đạo cho dì Tiểu Lam sao?”

Khoé môi Lam Khảm Khảm gợi lên một nụ cười cao giọng, “Cô có kế hoạch gì, nói cho tôi nghe một chút.”

Trình Khuynh Nam nhỏ giọng trao đổi với Lam Khảm Khảm...

Nói về bên này, khi Nam Bá Đông và Nam Tinh bước xuống máy bay, đã sớm có một nhóm người mặc toàn âu phục màu đen chờ sẵn ở thông đạo của máy bay.

Vừa thấy Nam Bá Đông và Nam Tinh xuất hiện, cầm đầu là một người đàn ông hai bảy hai tám tuổi tươi cười nghênh đón, “Anh Đông, hoan nghênh anh tới Nam Cương! Em đúng là đã chờ rất lâu rồi, bây giờ anh Đông mới có dịp đến đây, bất luận như thế nào thì cũng nên để em tận tâm làm chủ nhà dân bản xứ này.”

Người này là bá chủ trong bóng tối ở Nam Cương–Đoàn Kiều Thành.

Nam Bá Đông đắm nhẹ vai anh, “Thằng nhóc này, thời gian này có khoẻ không?”

Đoàn Kiều Thành cười vang nói, “Có anh Đông chiếu cố, thì làm sao có thể không khoẻ được!”

Nam Cương và Tam Giác Vàng sát nhau, hắc đạo của hai nơi này gắn bó nhau để tồn tại. Đoàn Kiều Thành và Nam Bá Đông là bá chủ ở hai nơi, cho nên cũng thường lui tới, hơn nữa tính tình của hai người cũng được coi là thân nhau, thường xuyên qua lại, liền trở thành một số ít bạn bè đáng tin cậy.

Lần này Nam Bá Đông đến Nam Cương, tất nhiên không thể không làm phiền Đoàn Kiều Thành, mà cơ hội Nam Bá Đông tìm đến mình giúp đỡ, cầu còn không được, Đoàn Kiều Thành cũng rất vui lòng giúp đỡ.

Trên xe của Đoàn Kiều Thành, Nam Bá Đông cũng không dong dài, trực tiếp nói rõ mục đích của mình.

Đoàn Kiều Thành vừa nghe vị “chị dâu” trong truyền thuyết vừa tới Nam Cương, chính mình lại không chăm sóc, lại khó tránh mà giải thích, sau đó liền gọi điện thoại sai thủ hạ, bảo Nam Tinh cho biết nơi đó, sai người đi tìm Mạc Yên trước.

Nam Tinh luôn luôn chú ý đến định vị vệ tinh của Mạc Yên bỗng kêu lớn, “Ba, không tốt rồi, tín hiệu của mẹ biến mất rồi.”

Sắc mặt của Nam Bá Đông trong nháy mắt trầm xuống, “Biến mất ở nơi nào?”

Nam Tinh duỗi tay bấm trên bàn phím máy tính vệ tinh, “Là ở Ngọc Long Tuyết Sơn, ba, có thể là mẹ một mình đi tới Tộc Nạp Tây.”

Nam Bá Đông trầm giọng ra lệnh, “Đi! Chúng ta trực tiếp đi vào trong đó!”

78. Chương 78: Đoàn Kiều Thành Là Vua Đất Này

Chờ đến khi Nam Bá Đông và Nam Tinh đi đến phía dưới Ngọc Long Tuyết Sơn, thì trưởng huyện và bí thư của huyện Nạp Tây đã sớm chờ ở đó.

Trưởng huyện Nạp Tây tên là Dư Quang Tổ, còn bí thư cũng là dòng họ thân thuộc với nhà họ Đoàn, tên là Đoàn Hiệu Trung.

Hai người bọn họ vừa nhận được điện thoại của Đoàn Kiều Thành bảo muốn tới Tộc Nạp Tây, thì toàn thân liền ứa ra mồ hôi, vội vàng chạy đến phía dưới Ngọc Long Tuyết Sơn chờ sẵn.

Tiếng tăm của Đoàn Kiều Thành ở toàn Nam Cương này, anh ta tùy ý muốn dặm chân liền dặm, mấy mẫu đất ở Nam Cương này muốn chấn động liền chấn động.

Anh ta là người đứng đầu nhà họ Đoàn, mà nhà họ Đoàn ở Nam Cương này là một trong những danh môn quý tộc nổi tiếng nhất, tổ tiên từng được phong tước phong hầu, thế hệ của mấy trăm năm này cũng đã tích góp nhiều quan hệ và người rất đáng sợ. Chẳng những quân đội và chính phủ đều có người nhà họ Đoàn của anh ta, hiện tại liên kết với hắc đạo cũng có nhà họ Đoàn định đoạt, là một gia đình cực lớn như vua vùng đất này. Ai mà chẳng kính sợ vài phần, ngay cả những nhân vật lớn đến từ thủ đô, cũng phải nhân nhượng nhà họ Đoàn ba phần.

Cho nên, nói chung là người nhà họ Đoàn, thì không ai là không nịnh nọt và võ mông ngựa, càng không có người nào dám có bộ mặt không cười chào đón bọn họ, huống chi đó là tiểu tổ tông thuộc dòng chính thống, người đứng đầu nhà họ Đoàn, Đoàn Kiều Thành. Người nào nghe thấy tên anh ta mà chẳng phải khấn trương vội vàng tiếp đãi tiểu tổ tông này.

Huyện Nạp Tây là một huyện nhỏ nên chưa bao giờ được lọt vào mắt của nhà họ Đoàn. Chẳng qua giờ bọn họ lại nghe được tổ tông này muốn tới đây, chỉ có thể cam tâm tình nguyện bước lên cửa để mặc tiểu tổ tông này sai khiến thôi.

Mặc dù Đoàn Kiều Thành là vua ở đất Nam Cương này, nhưng có đôi khi, cường long (Rồng mạnh) không thể địch nổi xà địa cầu, cửa nhỏ đường nhỏ này thật sự không thiếu những người này tới đây.

Đoàn Hiệu Trung vừa thấy chiếc xe Rolls-Royce Phantom khí phách và uy vũ của Đoàn Kiều Thành, vội vàng chạy lên mở cửa cho anh ta.

Không nghĩ tới Đoàn Kiều Thành xuống xe nhưng lại không thềm nhìn anh một cái, đẩy anh qua một bên, lại khom nửa người cung kính, “Anh Đông, đến rồi!”

Mẹ nó! Nhân vật lớn gì đây, thậm chí ngay cả tiểu tổ tông nhà họ Đoàn cũng phải cung kính?

Mắt của Đoàn Hiệu Trung và những người xung quang đều trợn tròn, liền đứng đó ngây ngốc xem nhân vật kinh thiên động địa nào xuống xe.

Khi thấy một đứa trẻ chừng mười tuổi, vẻ mặt lạnh lùng bước ra, mọi người ai cũng trợn tròn mắt!

Hắn là không phải tên nhóc này đi?

Trong lúc mọi người đang vô cùng kinh sợ, Nam Bá Đông mang theo toàn thân khí thế không người nào có thể địch nổi bước xuống xe, trong nháy mắt cuốn sạch hơi thở xung quanh. Giờ bọn họ đã hiểu rồi, đứa nhỏ này chỉ là món khai vị, còn người đàn ông lãnh khốc như Diêm Vương này mới là ông chủ chân chính cần phải hầu hạ cẩn thận.

Lúc này, người đi đến khách sạn Linh Lung cũng đã mời Tiểu Tây đến đây.

Tiểu Tây nhìn thấy Nam Bá Đông đẹp trai lạnh như băng kia, rồi lại nhìn thấy Nam Tinh đẹp trai như tiểu thần sĩ nhưng xa cách kia, thầm than ở trong lòng, khó trách khí chất của Mạc Yên lại tốt như vậy, mọi người trong gia đình họ đều không phải là người bình thường!

Nam Bá Đông chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Tây một cái, trực tiếp hỏi, “Cô nói chị cô mang Mạc Yên đi tới Tộc Nạp Tây?”

Đối mặt với khí thế mạnh mẽ của Nam Bá Đông, Tiểu Tây bất giác cung kính trả lời, “Dạ!”

“Vậy dẫn đường đi!”

Tiểu Tây sửng sốt một chút, Đoàn Hiệu Trung đẩy nhẹ cô, lúc này Tiểu Tây mới phản ứng kịp, rõ ràng trong lòng không vui bởi vì người đàn ông này quá vô lễ, nhưng cũng không dám cãi lời, ngoan ngoãn dạ một tiếng rồi cùng với Đoàn Hiệu Trung dẫn đường đi ở phía trước.

Đương nhiên công phu gặp người nên hầu hạ đều trưng ra khuôn mặt cười ba phần, thì Đoàn Hiệu Trung đã làm tốt hơn cô rất nhiều. Đi qua mỗi góc cua, trong miệng lại nói không ngừng những câu cung kính “Mời ngài”, “Ngài cẩn thận một chút”, làm cho Tiểu Tây phải bội phục sát đất.

Đoàn người chậm rãi đi đến chỗ Tộc Nạp Tây.

Luôn canh giữ trước cổng Tộc Nạp Tây là hai người bảo vệ, vừa thấy có nhiều người đi đến, hơn nữa còn có bí thư của trưởng huyện là Đoàn Hiệu Trung dẫn đầu, vội để lại anh Hắc canh giữ, một người đàn ông trung niên khác tên là Bàn Hán mang bọn họ đi vào, dẫn bọn họ tới nhà họ Lam.

Người làm của nhà họ Lam nhìn thấy nhiều người như vậy thì cũng rất hoảng sợ, vội vàng chạy vào bên trong thông báo.

Lam Thiên Long vừa nghe thấy bí thư huyện Đoàn Hiệu Trung dẫn theo Đoàn Kiều Thành tới đây, anh cũng không dám chậm trễ, để Mạc Yên chờ ở nơi đó rồi chạy vội ra đón khách.

Lúc người làm thông báo cũng không có nói tới cha con Nam Bá Đông, cho nên Mạc Yên không biết rằng cha con Nam Bá Đông và Nam Tinh đã tới đây.

Mà tín hiệu vệ tinh ở trên núi không được tốt, Nam Bá Đông và Nam Tinh không tìm được vị trí chính xác của Mạc Yên, còn phải chờ Lam Thiên Long tới đây thì mới có thể xác nhận Mạc Yên có còn ở đây hay không. Cũng vào lúc này, Trình Khuynh Nam đã đi ra rồi!

Cô không thấy Lam Thiên Long nên có chút kinh ngạc, nhưng không có anh ở đây thì cô hành động càng thuận lợi hơn. Lúc nhìn thấy Mạc Yên, thì nụ cười ở trên mặt của đặc biệt sáng lạn hơn, “Yên Yên, Lam phu nhân đã đồng ý sẽ suy nghĩ lại, nhưng bà muốn nói chuyện với cô, cô vào đi, tôi ở ngoài đợi cô!”

Mạc Yên nhìn Trình Khuynh Nam liền cảm thấy trong lòng có chút bất an, nhưng lại không nói nên lời rằng có điểm nào không đúng.

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười của Trình Khuynh Nam, cô dần xuống nỗi bất an ở trong lòng, gật đầu cười, “Tôi vào trong đây!”

Lúc Mạc Yên đi vào liền đón nhận ánh mắt sắc bén của Lam Khảm Khảm như muốn chọc thủng người, Mạc Yên sững sốt một phen, sau đó liền mỉm cười chào hỏi, “Lam phu nhân, xin chào! Tôi là Mạc Yên!”

Hiển nhiên Lam Khảm Khảm hơi bất ngờ rằng dưới ánh mắt của bà mà Mạc Yên vẫn có thể mỉm cười và thản nhiên chào hỏi bà, một đứa nhỏ dễ thương như vậy làm sao bà có thể sinh ra ác cảm cho được. Sau đó bà cũng thu lại một chút thái độ thù địch, “Ngồi đi! Tôi có chút chuyện muốn hỏi cô.”

Mạc Yên làm theo ý bà, ngồi xuống đối diện bà, “Không biết Lam phu nhân có gì muốn hỏi, tôi nhất định sẽ biết gì nói nấy, hề nói là sẽ nói ra hết.”

“Tôi muốn biết, người trúng cổ trúng nó trong tình huống nào?” Về mặt khi nói câu hỏi của Lam Khảm Khảm cực kỳ nghiêm túc, cặp mắt sâu xa của bà cũng loé lên tia sáng lạnh, làm cho vẻ mặt của bà có chút muốn nhấn chìm người.

Mạc Yên ho nhẹ một tiếng nói, “Người trúng cổ là anh trai tôi, tên là Nam Bá Đông, còn có cháu tôi, tên là Nam Tinh. Khoảng một thời gian trước tôi mới thấy cổ độc của anh ấy phát tác, nghe bác sĩ nói, tính mạng của anh ấy cũng chẳng còn được bao lâu nữa rồi! Anh trai và cháu trai đều là người thân mà tôi cực kỳ yêu thương, tôi không đành lòng nhìn bọn họ chịu khổ, lại càng không muốn anh ấy chết khi tuổi còn quá trẻ. Lúc bạn tốt của tôi là Độc Cô Thiên Nhai nghe thấy chuyện này, liền chỉ cho tôi một con đường sáng, nói rằng Lam phu nhân có thể có biện pháp giải được cổ độc này, nên tôi liền đánh liều tới cửa quấy rầy.”

Ánh mắt của Lam Khảm Khảm chợt loé, “Cô biết Độc Cô Thiên Nhai? Cô và cậu ta có quan hệ tốt không?”

“Dạ tốt!”

“Vậy cổ độc của anh trai cô bị trúng như thế nào?”

Mạc Yên cười xin lỗi, “Thật xin lỗi, cái này thì anh ấy chưa từng nói với tôi.”

Lam Khảm Khảm trầm ngâm một hồi, rồi nói, “Cổ độc này phải nhìn thấy người bị thì mới có thể xác định được cổ độc gì, như vậy đi, cô có thể liên lạc với anh cô tới tộc một chuyến hay không?”

Trong lòng Mạc Yên rất vui, “Đương nhiên là được rồi, sau khi tôi xuống núi thì lập tức gọi điện cho anh tôi, kêu anh ấy mang theo cháu tôi qua đây gặp bà.”

Lam Khảm Khảm khẽ gật đầu, nâng chén trà bên cạnh lên, như không để tâm nâng lên trước mặt Mạc Yên, “Mạc Yên tiểu thư, ném thử trà thơm trong tộc của tôi đi.”

Mạc Yên có việc cầu xin người ta, người ta lại nhiệt tình mời cô dùng trà, thì làm sao cô lại không biết xấu hổ mà từ chối được. Vì thế cô liền bưng chén trà lên, làm lễ với Lam phu nhân, nhẹ nhàng uống hết ngụm trà thơm đó.

Đột nhiên cảm thấy trong cổ như có thứ gì đó chuyển động, trong lòng Mạc Yên hồi hộp nảy lên. Sau đó liền nghĩ tới mình và Lam phu nhân mới quen biết sơ sơ, cũng không có đặc tội với bà, nên chắc không có việc gì đâu.

Lam Khảm Khảm thấy Mạc Yên uống xong chén trà, khéo môi nâng lên một nụ cười mỉm, cười đến có chút lạnh lẽo: “Mạc Yên tiểu thư, nếu như không có việc gì, vậy thì cứ như vậy đi, chờ anh và cháu cô tới, tôi phải nhìn xem là cổ độc gì thì mới tìm biện pháp trị được.”

Mạc Yên đứng dậy, hơi có chút khom người với Lam Khảm Khảm, “Vậy làm phiền phu nhân rồi. Mạc Yên xin đi trước!”

“Đi thông thả! Không tiễn!”

Nhìn bóng dáng Mạc Yên biến mất, giữa con mắt của Lam Khảm Khảm bắn ra một tia độc ác, nếu như Nam Bá Đông thật sự là hung thủ hại chết Phượng Phượng, bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn ta.”

Mạc Yên vừa bước ra cửa chính của Phật đường, liền nhìn thấy một đám người xa lạ đi tới.

Lúc nhìn thấy trong đám người đó có bóng dáng của một lớn một nhỏ, sau khi kinh ngạc, trong nháy mắt Mạc Yên đã nâng lên một nụ cười.

Lúc này, Nam Bá Đông và Nam Tinh cũng thấy được cô.

Nam Tinh kêu lên một tiếng “Mẹ” liền chạy nhào về hướng cô, ôm lấy cô thật chặt, mang theo chút quả trách, “Mẹ, làm sao mẹ có thể tự mình chạy đến nơi này chứ? Mẹ có biết là con và ba lo lắng ẹ lắm không.”

Mạc Yên dịu dàng vỗ về khuôn mặt xinh trai của nó, “Được, mẹ biết sai rồi! Không phải mẹ đã để lại mảnh giấy cho các người sao? Mẹ biết các người nhất định sẽ đi tìm mẹ!”

Đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng “hừ” nặng nề và lạnh lẽo, Mạc Yên nâng mắt nhìn Nam Bá Đông, có chút cười lấy lòng, “Anh Đông, anh cũng đến rồi sao? Rất đúng lúc, vừa rồi Lam phu nhân có nói em mời hai người đến đây, giờ hai người đã ở đây, vậy cũng tiết kiệm được thời gian.”

Đoàn Kiều Thành nhìn Mạc Yên trời sinh đã dịu dàng với nụ cười lấy lòng kia, miệng cười cũng rất tinh khiết và sáng long lanh, làm cho tim của anh đập nhanh, trong khoảng thời gian ngắn nhìn đến thất thần.

Khó trách anh Đông lại căng thẳng vì cô, người đẹp lung linh và tinh tế như vậy đối lại là anh thì cũng nhất định cất cô ở nhà, cũng không cho bất luận kẻ nào ngấp nghé nửa phần.

Thật đáng tiếc! Làm sao Đoàn Kiều Thành anh lại không tốt số gặp được một người đẹp như vậy chứ?

Chẳng những chỉ có Đoàn Kiều Thành nhìn mất hồn mà ngay cả những người đàn ông khác ở đây, cũng nhìn đến thiếu chút nữa là chảy nước miếng.

Đột nhiên Nam Bá Đông ngoái đầu nhìn lại, mới thấy mọi người thất thố, nhìn không được cảm thấy rất giận dữ, thân hình cao lớn chắn ở trước mặt của Mạc Yên, nặng nề ho một tiếng, đem những người đàn ông đang mất hồn kia cả kinh liền thu lại linh hồn. Khi chống lại biểu tình rét lạnh như muốn móc mắt của bọn họ ở trên mặt của Nam Bá Đông, một đám chột dạ, sợ hãi cúi đầu, không dám liếc nhìn Mạc Yên lấy một cái.

Chỉ có Đoàn Kiều Thành không sợ chết tiến lại gần, “Ai ui, anh Đông, chị dâu còn có em gái không? Có thể giới thiệu cho em một người hay không?”

Nam Bá Đông nhú mày, “Cậu dám nhìn thử xem?”

Đoàn Kiều Thành cũng không sợ anh, vẻ mặt khinh bỉ tiếp tục chế nhạo anh, “Mẹ kiếp! Anh Đông, anh là điển hình gặp sắc thì quên nghĩa đấy!” Lại tựa sát vào tai anh nói nhỏ một câu, “Em thật sự nói thật đấy, nếu như chị dâu có chị em, anh nhất định phải giới thiệu cho em đấy! Đến lúc đó nếu như chúng ta là thông gia, có chuyện gì thì không phải sẽ dễ bàn sao?”

Đoàn Kiều Thành vừa nói làm cho Nam Bá Đông nhớ đến một chuyện, nếu như mạng mình không còn bao lâu, thì hạnh phúc của Yên nhi nên phó thác cho ai?

Đoàn Kiều Thành có phải là một sự lựa chọn tốt hay không? Có lẽ anh nên suy nghĩ thử xem Đoàn Kiều Thành và Mạc Yên có khả năng hay không đã.

79. Chương 79: Nếu Như Mạc Yên Mà Có Chuyện Gì Xảy Ra...

Sau một câu “Nói chuyện một chút” kia, giọng nói có vẻ nghiêm trọng làm cho Lam Thiên Long cảm thấy có chút bất an. Vẻ mặt của mẹ hôm nay có phần không được thích hợp cho lắm, chẳng lẽ chuyện di nhỏ chết thật sự có quan hệ đến bọn người họ sao?

Năm đó di nhỏ của anh là Lam Phượng Phượng chết ở nơi đất khách, lúc bọn họ nhận được tin thì liền chạy đến Thái Lan, nhưng chỉ thấy được xác của di nhỏ ở trong nhà xác lạnh lẽo. Theo như cảnh sát địa phương và bạn bè của di nhỏ nói rằng di nhỏ thật sự tự sát chết, nhưng tại sao di lại muốn tự sát chứ? Không ai biết được tại sao.

Bọn họ cũng có nhờ người điều tra chuyện của dì nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn không nhận được tin tức gì.

Chuyện này cũng trở thành khúc mắc ở trong lòng người nhà họ Lam bọn họ.

Mà đầu mối duy nhất còn lưu lại từ chuyện đó chính là cổ độc tuyệt tình mà dì nhỏ đã dùng máu của chính mình để nuôi dưỡng đã biến mất!

Về cổ độc tuyệt tình, nếu như hai người yêu nhau, sau khi bị trúng cổ thì chỉ được gặp và yêu người hạ cổ trọn đời trọn kiếp, đến chết mới thôi.

Nhưng nếu như đối phương không yêu người đó, thì cổ độc tuyệt tình sẽ làm người trúng cổ vĩnh viễn không được yêu và sống yên thân. Hễ là cùng người trúng cổ có quan hệ da thịt, thì đều bị cổ độc lây truyền, chỉ cần cổ độc ở trong người thì chỉ có mất mạng.

Giống như vợ trước của Nam Bá Đông là Mạnh Thu, lúc sinh Nam Tinh, vì bị cổ độc làm cho băng huyết rồi dẫn tới sinh khó mà chết. Còn Nam Tinh thì cũng bị trúng cổ độc từ nhỏ.

Chính vì cổ độc này quá tuyệt tình người, hơn nữa nhất định phải lấy máu của bản thân để nuôi dưỡng, cho nên ở Nam Cương đã không còn ai có thể nuôi loại cổ độc này.

Mà dì nhỏ trời sinh đã có hứng thú rất lớn với cổ độc, đối với cổ độc gần như tuyệt chủng này, dì ấy lại càng hứng thú và say mê. Dì ấy cũng từng nói đùa rằng, nếu như một ngày dì yêu một người nào đó, dì liền hạ cổ này lên trên người người đó, để cho người đó cả đời chỉ đối tốt với một mình dì ấy. Nhưng nếu như đối phương không yêu dì ấy, thì dì ấy liền phá huỷ người đó, khiến cho người đó cả đời không thể ở cùng một chỗ với người mình yêu.

Lúc bắt đầu, bọn người Lam Thiên Long cho rằng Lam Phượng Phượng chỉ nói vậy thôi, không thể ngờ rằng, dì ấy thật sự đã dùng thứ mà mình đã dùng máu của mình nuôi được trong nhiều năm rồi.

Về sau, dì nhỏ nói muốn đi ra ngoài xem thế giới, muốn xem thế giới ở bên ngoài đặc sắc như thế nào. Vừa đi thì đã hơn nửa năm không quay về, nhưng bọn họ làm sao ngờ được, một khi dì nhỏ đi là sẽ không bao giờ trở lại.

Năm đó, bọn họ không tìm được cổ độc đó ở trên xác dì nhỏ, nên đoán rằng nhất định dì nhỏ đã hạ cổ đó lên người của người khác rồi. Bởi vì một khi người nuôi cổ chết thì cổ độc đó cũng phải tự nhiên mà chết theo.

Nếu như không có tìm thấy cổ độc đó ở trên người của Lam Phượng Phượng, vậy thì chỉ có một nguyên nhân thôi, cổ độc đó đã được hạ vào người khác, sẽ dùng máu của người khác nuôi dưỡng.

Lam Khảm Khảm và Lam Thiên Long luôn nghĩ chỉ cần tìm được người trúng cổ, có lẽ chân tướng về cái chết của dì nhỏ có thể tra ra được manh mối.

Bọn họ luôn yên lặng chờ đợi người trúng cổ tuyệt tình xuất hiện, nhưng vẫn chưa thấy một chút tin tức nào.

Cuối cùng hôm nay cũng có chút đầu mối.

Trong lòng Lam Thiên Long cũng kích động, rồi lại có chút bất an và sợ hãi trước khi biết chân tướng.

Khi anh thấy được khí chất nổi bật của Mạc Yên và Nam Bá Đông, sau đó còn có Nam Tinh, đột nhiên anh liền có một loại sợ hãi không hiểu. Anh sợ có một số việc sau khi bị vạch trần, sẽ không còn tốt đẹp như trong tưởng tượng của anh nữa.

Nếu như sự thật mà bọn họ mang đến làm cho người càng không có cách nào tiếp nhận, thì anh nên làm như thế nào? Lấy sự cưng chiều của mẹ đối với dì nhỏ, mẹ anh nên xử lý làm sao đây?

Chỉ mong, toàn bộ chuyện này chẳng qua là do anh suy nghĩ quá nhiều!

Mạc Yên vẫn đứng chờ trước cổng Phật đường, khi thấy Lam Thiên Long bước ra, cô lập tức cười ngênh đón, “Trại chủ Lam, Lam phu nhân có đồng ý gặp anh tôi không?”

Lam Thiên Long nhìn khuôn mặt tinh tế và dịu dàng của Mạc Yên thì giật mình, rồi gật đầu nhẹ, “Mẹ tôi muốn mời Nam tiên sinh vào trong.”

Mạc Yên vội vào phòng bên, vẫy tay với Nam Bá Đông đang nói chuyện phiếm với Đoàn Kiều Thành, “A Đông, qua đây nhanh lên, Lam phu nhân muốn gặp anh!”

Nam Bá Đông nói với Đoàn Kiều Thành một tiếng, “Ngại quá!” vẻ mặt liền bất đắc dĩ đứng dậy, đi về phía cô.

Kỳ thật thân thể của anh thì tự anh biết, máu của mình đã bị cổ độc cắn nuốt tới tận cùng rồi. Nếu giải được cổ độc thì anh cũng không sống được bao lâu, cần gì phải làm chuyện thừa?

Nhưng đối với tâm ý hết sức chân thành của Mạc Yên, nhìn cô vì anh mà hết lòng hết dạ, Nam Bá Đông không muốn hắt gáo nước lạnh vào mặt cô, lại càng không muốn phụ một mảnh tâm ý của cô đối với mình. Chỉ cần cô vui vẻ, anh liền lần qua lần lại với cô, phối hợp với cô, làm cho cô yên tâm.

Lúc Lam Thiên Long dẫn Nam Bá Đông vào trong thì Mạc Yên cũng muốn đi vào theo, nhưng lại bị tay của Lam Thiên Long chặn lại ở bên ngoài, “Mạc Yên tiểu thư, mẹ tôi đặc biệt dặn, chỉ một mình Nam tiên sinh vào trong thôi, cô trước tiên ở bên ngoài chờ có được không? Nếu như có chuyện gì, tôi sẽ lập tức nói lại với cô.”

Mạc Yên nhìn thẳng vào mắt anh, phát hiện ánh mắt của Lam Thiên Long trong sạch thấy đấy, không giống như có gì muốn giấu diếm, nghĩ chắc cổ độc này có bí mật gì đó không muốn cho người khác biết, không đồng ý cho cô đứng đó quan sát thì chắc có điều không thể nói, liền gật đầu, “Vâng làm phiền Trại chủ Lam chăm sóc cho anh tôi nhiều.”

“Vâng tôi sẽ làm, cô cứ yên tâm đi!” Lam Thiên Long gật đầu, liền đóng nhẹ cửa lại.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, tim của Mạc Yên không biết tại sao mà thấy vô cùng hồi hộp. Từ lúc bước lên vùng đất của Tộc Nạp Tây này, chung quy cô vẫn cảm thấy có chuyện gì đó không đúng lắm.

Mà giờ cảm giác này lại càng mãnh liệt hơn, mãnh liệt đến nỗi làm cho cô cảm thấy vô cùng bất an và sốt ruột.

Ngay lúc cô sắp mất đi bình tĩnh, một bàn tay nhỏ mềm mại có lực nắm chặt tay cô.

Đôi mắt Mạc Yên chống lại hai ánh mắt tràn ngập triu mến của Nam Tinh, cô hơi có chút nghiêng thân thể mình, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể bé, lo lắng nói nỉ non ở bên tai bé, “Tiểu Tinh, mẹ rất sợ!”

Tiểu Tinh vươn tay ôm eo cô, “Có con ở đây, mẹ đừng sợ! Ba sẽ không có việc gì đâu!”

Thân hình cao lớn mười tuổi của Tiểu Tinh đã không còn cách cô xa nữa, cùng đứng chung một chỗ với cô đã không còn giống như mẹ con, mà lại càng giống như hai chị em. Bề ngoài của hai người cực kỳ nổi bật, đứng cùng một chỗ, nhìn như thế nào cũng thấy rất đẹp mắt.

Lúc Đoàn Kiều Thành đi ra thì vẫn đứng tại một góc, lẳng lặng nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Mạc Yên, càng nhìn thì tim càng đập mạnh. Nếu như cuộc đời này có thể cưới được một người vợ đẹp như vậy, chỉ sợ anh nằm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh.

Lúc Đoàn Kiều Thành nhìn thấy đôi lông mi thanh tú của Mạc Yên cau lại, và vẻ mặt bất an. Anh nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô, giả bộ vô tâm nói chuyện với cô, “Anh Đông sẽ không có chuyện gì đâu!”

Mạc Yên nhìn anh một cái, biết anh có thể xưng anh em với Nam Bá Đông thì khẳng định quan hệ của hai người rất tốt, liền ừ nhẹ một tiếng, “Cảm ơn!”

Đoàn Kiều Thành lại mang theo một chút cẩn thận hỏi, “Chị dâu, hình như vừa nãy em có nghe chị gọi anh Đông là anh trai của chị có đúng không?”

Mạc Yên cảm thấy vấn đề mà anh hỏi có chút đột ngột, đôi lông mày nhíu lại, nhìn anh một cái. Lúc nhìn thấy ánh mắt của anh không có gì là không đúng, cô vẫn là trả lời anh, “Đúng, anh ấy là anh tôi!”

Trong lòng Đoàn Kiều Thành vui vẻ, “Vây quan hệ của các người là...?”

Tại sao người đàn ông này lại nhiều chuyện như vậy? Hỏi rồi giờ lại hỏi nữa?

Trong lòng Mạc Yên oán thầm, liếc nhẹ anh, mặt cười hơi trầm xuống, không khách khí trả lời, “Việc này không có quan hệ gì tới anh sao?”

Đoàn Kiều Thành xấu hổ che miệng ho nhẹ, là mình quá nóng vội rồi!

Anh lập tức cười áy náy, “Thật xin lỗi! Là tôi quá đường đột rồi! Bất quá việc này lại có quan hệ với tôi! Nếu như chị dâu không phải là chị dâu, mà là em gái của anh Đông, không phải tôi có cơ hội theo đuổi sao?”

Cái gì là chị dâu không phải là chị dâu chứ? Lúc này lại nói loại đề tài này, Đoàn Kiều Thành thật đáng ghét! Chẳng lẽ anh ta không biết nhìn sắc mặt người khác sao?

Mạc Yên không thêm để ý, nhìn Nam Tinh, “Tiểu Tinh, con có nghe rõ anh ta đang nói cái gì không?”

Nam Tinh cười lạnh lẽo, “Không rõ! Chẳng qua chỉ là một người không quen biết, cách tiếp cận người này đã quá lỗi thời rồi, mẹ, đừng để ý đến chú đó!”

Đoàn Kiều Thành biết hai mẹ con này đang muốn làm cho anh xấu hổ nên anh không giận, muốn có được người đẹp cực phẩm đến tay thì luôn phải trả một cái giá rất lớn. Chẳng qua đây cũng chỉ là lời nói mồm mép, da mặt anh rất dày, không sao, anh vẫn gánh được.

Sau đó anh liền vui vẻ hỏi, “Tiểu Tinh, phương pháp tiếp cận nào mới tính là thời thượng, không bằng con dạy cho chú Đoàn đi, có được hay không?”

Nam Tinh lạnh lùng liếc anh một cái, quay mặt đi, mặc kệ anh.

Một đám người kia đều là người biết rõ thủ đoạn của Đoàn Kiều Thành, giờ nhìn thấy Đoàn Kiều Thành đột nhiên trở nên không biết xấu hổ, lại còn không chịu phục, làm cho cả đám đứng trong bóng tối cười trộm. Nhưng mới vừa nhắc mắt lên thì nhìn thấy ánh mắt lạnh của Đoàn Kiều Thành quét tới, như bị chậu nước lạnh đổ xuống, toàn thân lập tức phát lạnh. Cả đám nhanh chóng làm bộ như không có việc gì quay đầu đi, không dám nhìn lại bộ dáng luống cuống của ông chủ lớn.

Bên trong phòng, Lam Khảm Khảm đề lại cảm xúc như sóng lớn mãnh liệt ở trong lòng, chờ cái người tên Nam Bá Đông trúng cổ độc tuyệt tình đến đây.

Bà biết chân tướng về cái chết của em gái mình, chỉ có người đàn ông này mới có thể giải được.

Trong lòng ba tưởng tượng người đàn ông này như thế nào, vì sao em gái mình lại hạ cổ độc tuyệt tình lên người anh chứ? Con bé yêu anh như vậy sao?

Trong lòng đang suy đoán thì trong đáy mắt liền nhìn thấy Nam Bá Đông kiêu ngạo, lãnh khốc, và mạnh mẽ đang đi đến, Lam Khảm Khảm liền hiểu rõ rồi!

Người đàn ông cao lớn như núi này, có một khuôn mặt tuấn tú như tượng điêu khắc ở Hy Lạp, đứng ở đó như vậy, làm cho người ta cảm thấy có một loại khí thế vương giả bức người.

Một đôi con người màu xanh đậm như biển lớn vô tình, rộng lớn, và lạnh lẽo, bà vẫn luôn thản nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo của Nam Bá Đông nhìn lướt qua, cũng nhin không được trong lòng lại run lên.

Phượng Phượng, nếu như em thật sự yêu cậu ta, chỉ sợ em là người phải chịu thiệt!

Một người đàn ông như thiên thần như vậy thì làm sao có thể yêu em chứ? Chẳng trách em lại hạ cổ độc tuyệt tình lên người cậu ta, có phải em nghĩ nếu cậu ta không yêu em, thì em muốn huỷ đi cậu ta sao?

Năm đó em đã từng nói qua lời này, hôm nay em đã thực hiện triệt để rồi!

Nghĩ đến em gái và mình sống nương tựa với nhau từ nhỏ đến lớn, ánh mắt Lam Khảm Khảm có chút ẩm ướt. Lúc nhìn lại Nam Bá Đông, thì ánh mắt của bà lại khôi phục sự lạnh lùng và lạnh nhạt.

Lam Thiên Long thấy bọn họ nhìn nhau một hồi, không khí xung quanh dường như cũng bắt đầu ngừng lại, anh vội giới thiệu, “Mẹ, vị này là Nam Bá Đông tiên sinh.”

Rồi anh lại nhìn Nam Bá Đông giới thiệu, “Còn vị này là mẹ của tôi, phu nhân Lam Khảm Khảm.”

Nam Bá Đông vươn tay với Lam Khảm Khảm, khách khí và xa cách nói, “Lam phu nhân, thật xin lỗi! Xin thứ cho chúng tôi mạo muội tới quấy rầy.”

Lam Khảm Khảm hơi nhếch môi, “Không sao!”

Sau đó vươn tay để lên mạch đập của anh, nhắm mắt lại, tinh tế dùng ngũ cảm lục thức xem tình hình của cổ độc.

Khi cổ độc giấu trong người của Nam Bá Đông cảm giác được hơi thở quen thuộc trên người Lam Khảm Khảm, mà bắt đầu không an phận và đập không ngừng, như muốn phá cơ thể chạy ra.

Nam Bá Đông lập tức cảm giác một cổ đau đớn quen thuộc đang ăn mòn thần kinh đang đau đớn của chính mình, mày rậm nhăn lại, răng cắn chặt, thật sự không kêu ra một tiếng, chỉ có mồ hôi lạnh trên trán lại không ngừng chảy ra.

Khi Lam Khảm Khảm phát hiện cổ độc đang xao động, thì bà liền biết cổ độc tuyệt tình này là của em gái bà, Lam Phượng Phượng nuôi, ý định của em gái khi dùng máu mình nuôi là muốn mang theo hơi thở đặc thù của nó. Nghĩ đến em gái hương tan ngọc nát của mình, Lam Khảm Khảm khó nhịn đau lòng, không khỏi đem sự tức giận trút hết lên người Nam Bá Đông.

Nhìn thấy bộ dạng và khuôn mặt tuần tú của Nam Bá Đông đau đến mồ hôi lạnh chảy ra, lòng của bà như dễ chịu được một chút.

Kỳ thật giờ bà mà thúc giục cổ độc phát tán, Nam Bá Đông sẽ không tránh được tai kiếp này!

Nhưng nguyên nhân chết của em gái, bà vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

Lam Khảm Khảm chậm rãi thu tay lại, nhìn về phía Nam Bá Đông không có sức đang ngồi trên ghế, trong lòng bà đột nhiên có chút phức tạp, “Nam tiên sinh, trước khi điều trị cổ độc cho cậu, tôi có chút chuyện muốn hỏi cậu, có thể chứ?”

“Xin cứ hỏi!” Nam Bá Đông móc ra khăn tay, lau nhẹ mồ hôi trên trán, tựa như người chột vật vừa nãy chỉ là ảo giác của người khác mà thôi. Trong nháy mắt anh đã khôi phục lại sự tao nhã và ung dung của mình.

Nam Bá Đông đã trải qua biết bao sống chết, vừa nãy anh cũng cảm giác được trên người Lam Khảm Khảm phát ra sát khí nồng đậm.

Nhưng vì sao bà lại thu sát khí lại? Chẳng lẽ là vì vấn đề mà bà muốn hỏi có quan hệ với nhau sao?

“Tôi muốn hỏi Nam tiên sinh, cậu có biết một cô gái tên là Lam Phượng Phượng không?”

Nam Bá Đông nghĩ một lát mới trả lời, “Lam Phượng Phượng? Không biết! Nhưng ngược lại tôi biết một cô gái tên là Vân Đoá Nhi, nếu như tôi không có đoán sai thì cổ độc ở trên người tôi là do cô ấy hạ.”

“Vân Đoá Nhi?” Nhất thời hai mắt của Lam Khảm Khảm dâng lên hơi nước, Vân Đoá Nhi là nữ danh của Lam Phượng Phượng.

Bà kìm lại kích động ở trong lòng, giọng nói nghẹn ngào hỏi. “Các người làm sao quen biết nhau?”

Nam Bá Đông dè mắt, cố gắng nhớ lại ký ức của mười một năm trước, “Năm đó tôi lưu lạc ở Thái Lan, lúc bị người ta ăn hiếp đến bị thương nặng, thì gặp được một cô gái Trung Quốc, là cô ấy đã cứu tôi! Cô ấy nói cô ấy đến từ Nam Cương, tên là Vân Đoá Nhi. Cô ấy hoạt bát, vui vẻ, lại biết ăn nói, còn tôi thì trầm mặc và ít nói, cũng không thích nói chuyện lắm. Cô ấy so với tôi lớn hơn vài tuổi nên giống như chị gái chăm sóc cho tôi trong một khoảng thời gian, tôi cực kỳ biết ơn cô ấy.”

Thấy Nam Bá Đông cúi đầu xuống, Lam Khảm Khảm có chút vội hỏi, “Rồi sao nữa?”

“Về sau...” Về mặt của Nam Bá Đông như lâm vào giữa một loại thống khổ và giằng giũa, nhưng phút chốc lại khôi phục bình thường, “Về sau tôi gặp người vợ đã mất của tôi là Mạnh Thu, năm đó tôi đang chạy trốn, bị người của gia tộc đuổi giết, Vân Đoá Nhi đã cứu tôi, lại cùng lúc đó tôi cũng gặp phải một trận đuổi giết nữa, bây giờ cô ấy cũng bị tôi làm liên lụy, sau đó là vợ đã mất của tôi cứu tôi.”

“Cha vợ của tôi ở Tam Giác Vàng cũng xem như là có thể lực, lúc đó tôi rất cần một sự che chở để tránh được đại nạn, vì thế tôi tạm biệt Vân Đoá Nhi, theo vợ tôi về Tam Giác Vàng. Về sau, tôi cũng không gặp lại Vân Đoá Nhi.”

“Lúc đó tôi cũng không biết mình bị trúng cổ độc, mãi cho đến khi vợ tôi sinh con ra bị cổ độc phát tác, băng huyết dẫn đến khó sinh mà chết. Khi đó tôi mới biết mình bị trúng cổ độc, hơn nữa còn liên lụy cả vợ con.”

Nam Bá Đông nói tới đây, nghĩ tới Mạnh Thu đã chết, nghĩ đến Nam Tinh còn nhỏ tuổi nhưng trong thân thể lại ẩn chứa cổ độc không biết lúc nào sẽ phát tác, anh đau khổ nhắm mắt lại.

Hai tròng mắt của Lam Khảm Khảm run lên, “Cậu nói, sau lần hai người tạm biệt nhau, thì không có gặp lại nhau sao?”

Nam Bá Đông khẳng định gật đầu, “Đúng vậy! Chúng tôi không gặp lại, sau khi tôi biết mình bị trúng cổ độc thì đã từng cố gắng đi tìm Vân Đóa Nhi, nhưng người đi nhà trống, tìm mọi cách cũng không tìm được tung tích của cô ấy. Chỉ đành dặn lại những người xung quanh nhưng vẫn không có tin tức. Bây giờ nếu không phải là nhờ Thần y Độc Cô, thì chỉ sợ chúng tôi cũng không thể tìm được phu nhân ở nơi này.”

Nước mắt của Lam Khảm Khảm rơi như mưa, Lam Thiên Long vội bước lên vỗ lưng bà, móc khăn đưa cho bà rồi im lặng an ủi bà.

Sau một lúc, Lam Khảm Khảm đã khôi phục lại sự bình tĩnh, mới nói với Nam Bá Đông, “Vân Đóa Nhi là tên của Lam Phượng Phượng, nó là em gái ruột của Lam Khảm Khảm tôi, đã từng đi du lịch ở bên ngoài nửa năm, sau đó chúng tôi nhận được tin tức ở Thái Lan truyền đến nói Vân Đóa Nhi tự sát chết. Mấy năm nay, cái chết của Phượng Phượng là tâm kết ở trong lòng tôi, em gái vui vẻ của tôi làm sao có thể chết như vậy chứ?”

Hai mắt của Nam Bá Đông run lên, lại hỏi Lam Khảm Khảm thời gian chết của Vân Đóa Nhi, đúng là sau khi anh trở về Tam Giác Vàng được một tháng, địa điểm là Băng Cốc – Thái Lan, chuyện này có phải còn có ẩn tình gì hay không?

Chỉ cần có thời gian và địa điểm, việc này muốn điều tra thì không khó!

Nghĩ một chút, Nam Bá Đông nói với Lam Khảm Khảm, “Lam phu nhân, chuyện này cứ giao cho tôi điều tra, Vân Đóa Nhi đã từng cứu tôi trong thời gian tôi gặp khó khăn, tôi luôn nhớ kỷ ân này của cô ấy, việc này tôi bảo đảm sẽ cho bà một câu trả lời thỏa đáng.”

Lam Khảm Khảm cũng không nói thêm nữa, “Nam tiên sinh quả nhiên là người sáng khoái! Được, việc này tôi xin nhờ Nam tiên sinh, chỉ cần Nam tiên sinh cho tôi một câu trả lời, tôi nhất định sẽ giải cổ độc ở trên người Nam tiên sinh và con của tiên sinh.”

Nam Bá Đông đứng dậy, “Được! Một lời đã định! Xin tạm biệt!”

Lam Khảm Khảm cũng đứng dậy bình tĩnh nhìn Nam Bá Đông nói, “Nam tiên sinh, có một câu cảnh báo tôi muốn nói trước với cậu, trước đó tôi nghĩ cậu là hung thủ hại chết em gái tôi, cho nên tôi đã hạ Phệ Tâm Cổ lên người Mạc Yên tiểu thư, Phệ Tâm Cổ sẽ bắt đầu phát tác trong tháng tới. Nếu như trong vòng một tháng mà Nam tiên sinh không giao được câu trả lời cho tôi, vậy có lẽ Mạc Yên tiểu thư sẽ nguy hiểm...”

Hai mắt của Nam Bá Đông nhất thời nhú lại, hai mắt nhìn Lam Khảm Khảm sắc bén như đao, lộ ra một loại sát khí nguy hiểm, “Lam phu nhân, bà đây là đang uy hiếp tôi sao? Tôi có thể nói cho bà biết, nếu như Mạc Yên mà có chuyện gì xảy ra, tôi sẽ cho toàn bộ tộc Nạp Tây của các người vì cô ấy mà chôn theo! Nam Bá Đông tôi nói được thì làm được!”

Nhìn bộ dáng Nam Bá Đông như Diêm Vương, toàn thân Lam Khảm Khảm như được nhúng vào thùng nước đá, rét lạnh thấu xương.

80. Chương 80: Chuộc Tình

Chẳng lẽ...bà làm như vậy là sai lầm sao?

Ngay tại một giây khi chân của Nam Bá Đông muốn bước ra cửa, Lam Khảm Khảm bỗng nhiên lên tiếng gọi anh lại, “Cậu chờ một chút!”

Nam Bá Đông dừng bước, nhưng không có quay trở lại.

Lam Khảm Khảm vội vàng tìm nhanh một bình sứ trắng ở trong phòng, đưa tới trước mặt của Nam Bá Đông, “Viên thuốc ở trong này có thể ép sự phát tác của cổ độc, cách mười ngày uống một lần, sẽ tạm thời không có gì đáng ngại, không ảnh hưởng đến thân thể.”

Nam Bá Đông lấy bình sứ nắm chặt ở trong lòng bàn tay, hai mắt nheo lại, sắc bén và lạnh buốt như lưỡi đao muốn xé toạc tim bà, “Bà có biết hay không, thân thể của Mạc Yên đã bị bệnh tim, cô ấy mới vừa phát bệnh. Nhưng sau khi nhận được tin bà có thể chữa cổ độc, cô ấy không quan tâm tới sống chết của mình, chỉ một mình chạy thẳng tới tìm bà, chỉ vì cho rằng bà có thể trị cổ độc này, nhưng bà lại hạ Phệ Tâm Cổ với cô ấy...”

Giọng nói của anh có chút nghẹn ngào, rồi không có nói thêm gì nữa, nhưng ý tứ trong lời nói, cho dù là Lam Khảm Khảm hoặc là Lam Thiên Long đều có thể nghe hiểu một cách rõ ràng.

Như Mạc Yên là một cô gái tốt đẹp như vậy, các người làm sao lại có thể nhẫn tâm làm tổn thương cô ấy chứ?

Mạc Yên và Nam Tinh vừa thấy gương mặt tuấn tú của Nam Bá Đông đi ra, đập vào mắt đều là khí lạnh của toàn thân, làm cho lòng của hai mẹ con bọn họ đều kinh sợ, sau khi nhìn nhau thì nhanh chóng chạy tới nghênh đón.

Ngay cả Đoàn Kiều Thành cũng nhìn ra được, vừa rồi ở bên trong khăng định đã xảy ra chuyện gì đó.

“A Đông, sao rồi?”

“Ba...”

Đối mặt với câu hỏi của Mạc Yên và Nam Tinh, Nam Bá Đông lại không nói gì hết, chỉ dặt tay của Mạc Yên rồi nói một câu, “Chúng ta đi!”

Ba chữ đơn giản nhưng lại như tiếng sấm vang lên ở trong lòng mọi người.

Nói đi là đi này, tới cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy? Chuyện của anh rốt cuộc có được xử lý tốt không?

Nhìn bóng dáng lạnh lùng đi xa của Nam Bá Đông, cho dù trong lòng của Đoàn Kiều Thành có nghi ngờ, không rõ nguyên nhân, nhưng cũng vội vàng bước theo sau.

Một đám người đưa mắt nhìn nhau, thấy Đoàn Kiều Thành đều đã đi theo rồi, bọn họ cũng không dám chậm trễ, cũng vội vàng chạy theo sau.

Tiểu Tây nhìn vẻ mặt có vẻ dăm chiêu của Trình Khuynh Nam, chỉ cảm thấy rất mờ mịt, vẻ mặt khó hiểu hỏi, “Chị, đến rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Làm sao lại đột nhiên nói đi là đi?”

Trong lòng Trình Khuynh Nam lại rất rõ ràng, lời nói của cô đã có công hiệu rồi, Lam Khảm Khảm thật sự đã ra tay với Mạc Yên!

Thật tốt quá! Thật sự là tốt quá! Cứ như vậy, thì con tiện nhân này không chết, thì cũng bị lột da!

Lúc này cô còn không biết, không lâu sau đó cô sẽ vì hành động ngu dốt của mình mà phải trả giá lớn bao nhiêu!

Nam Bá Đông đi quá nhanh, vốn đường ở Tộc Nạp Tây đã không được bằng, giờ Mạc Yên lại bị Nam Bá Đông kéo đi nên bước chân có chút lảo đảo. Cuối cùng tại bậc thềm kế tiếp, chân của Mạc Yên liền trượt, cổ chân liền truyền đến một cổ đau đớn kịch liệt, cả người cô liền mất thăng bằng, bổ nhào về phía trước!

Nam Tinh và Đoàn Kiều Thành theo ở phía sau đều sợ đến hồn bay phách lạc, cùng nhau kêu to một tiếng, “Mẹ...”

“Cẩn thận...”

Tâm tình của Nam Bá Đông vẫn đang cực kỳ nổi điên, tay anh vẫn bắt chặt lấy tay của Mạc Yên, nhưng lúc thân thể của Mạc Yên mất thăng bằng, anh cũng cảm giác được, theo bản năng thân thể liền xoay vòng, hoàn toàn vững vàng ôm thân thể của Mạc Yên vào trong ngực.

Nhưng tinh thần của anh vì Mạc Yên sắp ngã xuống mà giật thót tim, vừa giận vừa sợ, anh liền quát lên, “Rốt cuộc em đã xảy ra chuyện gì? Đến đi đường mà cũng không biết sao?”

Nam Tinh và Đoàn Kiều Thành vừa thấy Nam Bá Đông tiếp được thân thể của Mạc Yên, tim sợ đến muốn bay ra ngoài thì lúc này mới ổn định trở về.

Lúc này Mạc Yên khó chịu nhất là chân của cô đã bị thương!

Sau đó bức rút và đau đớn lại hợp làm một, đau đến nỗi cô không thể kiềm được nước mắt, lại nghe được tiếng gầm thét của Nam Bá Đông, nước mắt của cô càng như trân châu đứt dây rơi xuống.

Mấy người đàn ông đứng gần thấy cô khóc, tim cũng đập nhanh.

Nam Bá Đông vươn tay lau nước mắt cô, vừa đau lòng, vừa khấn nguyện, “Thật xin lỗi! Anh không nên quát em. Yên nhi, có phải là ngã ở đâu rồi phải không? Có phải đau ở đâu không?”

Mạc Yên nâng hai mắt nhắm lên, ai oán kêu một tiếng, “Chân của em đau!”

Mấy người đàn ông nhìn xuống phía dưới, do Mạc Yên mặc quần leo núi, nên liếc mắt nhìn thì thật sự không nhìn ra được là bị thương ở chỗ nào.

Nam Tinh ngồi xổm xuống, kéo ống quần của Mạc Yên lên, lúc nhìn thấy cổ chân sưng tấy như bánh bao, tức khắc hô lên một tiếng, “Ba, chân mẹ sưng lên, ba mau ôm mẹ đi gặp bác sĩ đi!”

Nam Bá Đông rống to với Đường Thạch và Bạch Lăng vẫn như tảng hình đứng ở phía sau, “Mau tìm Mẫn Lạp tới đây!”

Nói xong, anh liền bế Mạc Yên lên.

Mạc Yên giật cả mình, vội vàng vươn tay ôm chặt lấy cổ của anh, khi khoé mắt nhìn thấy vẻ mặt trêu chọc của mọi người, cô xấu hổ vùi mặt vào lòng của Nam Bá Đông, trong bụng nghĩ thầm bây giờ thì thật là mất hết cả mặt mũi rồi!

Lúc này Nam Bá Đông không để ý đến tâm tình cô gái nhỏ của cô, trong lòng vừa sốt ruột, vừa tự trách, vừa đau lòng, hận không thể chịu nỗi đau này thay cho cô.

Lần này Mẫn Lạp cũng theo chân của bọn họ tới đây, chẳng qua lúc lên núi anh đột nhiên nhìn thấy người quen, nên nói với Nam Bá Đông một tiếng, rồi đi tìm người kia chào hỏi.

Chờ bọn họ vội vàng chạy xuống chân núi, mới thấy Mẫn Lạp đã trở lại, đang tựa vào bên cạnh chiếc xe đen dài kia chờ bọn họ xuống núi!

Đoàn Kiều Thành chạy nhanh vài bước, mở cửa xe ra cho Nam Bá Đông, để cho Nam Bá Đông ôm Mạc Yên vào trong xe.

Nam Bá Đông đặt Mạc Yên xuống rồi gào to với Mẫn Lạp, “Mẫn Lạp, sao cậu còn lè mề như vậy? Mau nhìn xem chân của Mạc Yên một chút!”

Mẫn Lạp bủi môi, trong lòng oán thầm, Lão Đại, cậu còn chưa tránh ra thì tôi xem làm sao đây?

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng lo lắng gấp gáp của Nam Bá Đông ôm Mạc Yên, rồi lại nhìn thấy khuôn mặt đau đớn khó chịu của Mạc Yên, anh liền biết Mạc Yên thật sự rất đau, lại không đành lòng rắc muối lên vết thương của bọn họ.

Mẫn Lạp tới trước mặt của Mạc Yên, nửa ngồi xổm xuống nhắc ống quần của Mạc Yên lên xem, cổ chân đã sưng nhiều hơn hồi nãy, đều đã sưng to đến biến dạng.

“Trật xương rồi!” Mẫn Lạp nói một tiếng, rồi quay đầu phân phó cho Nam Tinh, “Tiểu Tinh, mang hòm thuốc của chú tới đây.”

Do thân thể của Nam Bá Đông có chút suy yếu, trong ngày thường, bọn họ cũng thường bị ám sát và sống mái với nhau, Mẫn Lạp đi theo Nam Bá Đông đến thủ đô vẫn luôn mang theo hòm thuốc, cho những cuộc chiến bất ngờ này thì cần phải phòng bị thêm nhiều thuốc.

Sau đó Mẫn Lạp kéo gân mạch bị thương của Mạc Yên trở về, rồi xoa bóp rượu thuốc một lần cho cô, cho đến khi Mạc Yên cảm thấy thoải mái, anh mới thở dài một hơi.

Mẫn Lạp nâng mắt nhìn Mạc Yên, tay lau mồ hôi trên trán, “Cô bé này, có ý định không cho anh sống được dễ chịu hả! Làm sao có nhiều người như vậy mà cũng bị thương?”

Anh vừa nói, Mạc Yên lại nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nam Bá Đông, trên khuôn mặt xinh đẹp nói lên tất cả là anh sai.

Nhất thời Nam Bá Đông cảm thấy hai má nóng lên, lập tức quay mặt qua một bên, cố ý không nhìn bọn họ, bộ dạng không được tự nhiên, đùa làm Mạc Yên lên cười thầm.

Sự lo lắng ở trên mặt của Nam Tinh cũng không hoàn toàn hạ xuống, “Chú Mẫn, chân của mẹ cháu thật sự đã không có chuyện gì rồi chứ?”

Mẫn Lạp sờ sờ đầu của bé, “Ừ, trong khoảng thời gian này con cần phải chăm sóc thật tốt ẹ của con, ngàn vạn lần đừng để chân của cô ấy chịu lực, cứ để cho cô ấy nằm, dưỡng vài tháng thì không có chuyện gì nữa.”

Lời này của Mẫn Lạp rất hợp với tâm ý của Nam Bá Đông, lập tức nghiêm mặt dặn Mạc Yên, “Em có nghe thấy không? Đây chính là ý của bác sĩ Mẫn Lạp nói, từ sau này em phải nghỉ ngơi tốt cho anh! Có nghe không?”

Mạc Yên bất đắc dĩ cười trả lời, “Nghe thấy rồi, Nam lão thái gia!”

Bàn tay to của Nam Bá Đông vung lên, “Đi! Đi ra sân bay!”

Lúc này Đoàn Kiều Thành mới bước tới trước mặt của Nam Bá Đông, “Anh Đông, em còn chưa mời anh ăn cơm mà! Giờ anh lại muốn đi sao?”

Nam Bá Đông vỗ vai anh ta, vẻ mặt lạnh nghiêm lại, dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy ghé vào tai anh ta nói, “A Thành, lần này sợ rằng không có cơ hội cùng ăn cơm với cậu rồi. Hôm nay Yên nhi bị Lam phu nhân hạ cổ, hiện tại mạng nhỏ của Yên nhi đã nằm trong tay bà ta. Bây giờ anh cần phải đi xử lý nhanh chuyện mà Lam phu nhân giao, thì mới có thể cứu Yên nhi được. Cậu tìm giúp anh vài người đi theo dõi Tộc Nạp Tây, không được để cho bọn họ rời khỏi tộc nữa bước. Anh sẽ quay lại trong một tháng, nếu như bọn họ mà có làm ra chuyện gì, làm Yên nhi mất mạng thì một người ở trong tộc cũng đừng mong chạy thoát!”

Toàn thân của Nam Bá Đông toả ra sát khí, làm cho toàn bộ bên trong xe đều bao phủ bởi một tầng bóng ma.

Đoàn Kiều Thành nghe được Lam phu nhân hạ cổ với Mạc Yên, hai mắt lập tức phát lạnh, chấp nhận nói, “Anh Đông, anh cứ yên tâm đi! Chuyện nhỏ này em có thể làm được, em nhất định sẽ cho người theo dõi sát bọn họ, tuyệt đối sẽ không để xảy ra một chút sai sót nào, nếu có sai sót, anh cứ chỉ riêng em hỏi!”

Nam Bá Đông dùng sức vỗ vai của Đoàn Kiều Thành, “Anh em tốt! Chỉ cần Yên nhi không có việc gì, anh tuyệt đối sẽ không quên phần ân tình này của cậu.”

“Được! Anh Đông, có câu nói này của anh, em sẽ cố gắng hết sức.”

Vừa thấy Đoàn Kiều Thành chuyển ánh mắt nhanh như chớp, Nam Bá Đông cảm thấy sờn gai ốc, thằng bé này là người hay bắt nạt người khác, thủ đoạn cũng rất tàn nhẫn, anh ta không ép người ta tới một mảnh không còn thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Cậu, thằng bé này, sẽ không đòi bảo bối gì ở trong tay anh chứ?”

Đoàn Kiều Thành cười hắc hắc, “Chuyện của em thì sau này nói, nói thế nào thì cũng phải làm thật tốt chuyện của anh Đông giao!”

Nam Bá Đông lườm anh ta một cái, “Coi như thằng bé cậu thức thời!”

Mọi người trên đường không nói gì nữa, chạy suốt đêm tới sân bay.

Nam Bá Đông lại dặn dò Đoàn Kiều Thành một phen, rồi mới lên máy bay, bay thẳng về thủ đô.

Mạc Yên mệt mỏi mỗi ngày cũng đã sớm ngủ trên máy bay, nhưng cô lại cảm giác được lúc Nam Bá Đông ôm cô xuống máy bay, cô liền tỉnh dậy, yếu ớt nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Nam Bá Đông, ở trong lòng than nhẹ một tiếng, vươn tay ôm nhẹ eo anh, rồi vùi mặt vào trong lòng anh.

Từ lúc bắt đầu, cô đã hoàn toàn tin tưởng anh sao?

Nam Bá Đông cảm giác được cô đối với anh có chút không nở xa, Nam Bá Đông buộc chặt hai tay, ôm cô chặt hơn, trong lòng lại có một cổ lo lắng nồng đậm di chuyển.

Yên nhi, Yên nhi của anh, cho dù em là người phụ nữ của anh hay là em gái anh, anh sẽ điều hòa hết phần lực cuối cùng này để bảo vệ em thật tốt.

Trở lại Phủ vương gia ở thủ đô thì cũng đã là nửa đêm.

Sau khi bọn họ tắm xong thì mỗi người tự về phòng nghỉ ngơi, chỉ có Nam Bá Đông ở lại thư phòng tiếp tục bận rộn.

Thời gian không đợi người, một tháng, anh chỉ có thời gian một tháng, tuy nhiên lúc này anh rất hài lòng và thoải mái, nhưng anh nghĩ muốn giải quyết chuyện này càng nhanh càng tốt!

Trễ một giây, Yên nhi sẽ có một giây nguy hiểm, anh không muốn mạng của Yên nhi gặp bất cứ nguy hiểm nào.

Cho dù chỉ là một chút, anh cũng không cho phép!

Tần Thiên Nham vừa mới hoàn thành nhiệm vụ trở về, vốn lúc nghe được tin Mạc Yên đi Nam Cương, anh liền chuẩn bị muốn tới đó tìm cô, không nghĩ tới anh còn chưa có xuất phát, thì liền nhận được tin cô đã trở về. Anh bất chấp cả ngủ, lập tức lái xe Hummer chạy thẳng tới Phủ vương gia.

Cho dù giờ đã là nửa đêm, dù anh sẽ không được thấy cô, chỉ cần có thể đứng ở nơi cô đang ở, hít cùng một bầu không khí với cô, tim của anh cũng đã đạt được hạnh phúc và bình yên kỳ lạ.

Trước đó tiểu đội “Long Uy” của bọn họ đã hung hăng toả ra dáng vẻ kiêu ngạo của mình tới Hội Hắc Long ở Nhật, một lần liền diệt cả tổng bộ của bọn họ, chẳng những được báo thù mà còn được cấp trên khen ngợi, các anh em đều rất vui mừng.

Người nào làm tổn thương cô, anh đều đòi lại gấp bội món nợ của họ đối với cô.

Trong này—cũng bao gồm cả anh!

Anh đã làm tổn thương Mạc Yên, anh cũng sẽ như vậy trả lại cả ngàn vạn lần cho Mạc Yên, không oán trách, và cũng không hối hận!

Anh cứ như vậy ngây người cả một đêm, trên đất đã rải rác cả đồng tàn thuốc.

Từ sáng sớm cho đến hoàng hôn, Tần Thiên Nham cũng không có đợi được Mạc Yên ra cửa, trong lòng có chút kinh ngạc, nhin không được lấy điện thoại ra bấm dãy số mà anh đã quen thuộc và khắc sâu ở trong lòng.

“Tút TUT—tút TUT—”điện thoại vẫn vang nhưng lại không có ai nghe!

Vang cho đến khi tự cúp máy, Tần Thiên Nham mới chán nản tựa lưng vào ghế ngồi, cô vẫn chưa muốn tha thứ cho anh, thậm chí cả điện thoại cũng không chịu nhận.

Yên nhi, em muốn anh làm như thế nào thì mới chịu cho anh một cơ hội?

Anh không cầu gì khác, chỉ cầu em cho anh có một cơ hội có thể tới gần em là được rồi!

Từ lúc chuẩn bị chiến đấu, cho đến lúc hoàn thành chiến đấu rồi về nước, rồi tới giờ, đã hai ngày hai đêm Tần Thiên Nham chưa ăn qua thứ gì, dạ dày đang đau âm ỉ, nhưng loại đau đớn này làm sao lại có thể so với loại thống khổ đã kéo dài day dứt ở trong lòng anh.

Loại đau này làm trái tim tự hồ không muốn đập và hít thở, các tế bào và chân tóc đều cảm thấy tuyệt vọng đến khóc không ra tiếng, gần như chìm vào cô tịch và mất mát, từng chút từng chút nhấn chìm anh.

Anh không phải là người sắt, anh cũng biết mệt, anh cũng biết đau.

Nhưng toàn bộ những thứ này làm sao so với nỗi thống khổ trí mạng mà anh đã mang đến cho Mạc Yên lúc trước, thật sự không thể tính được.

Chỉ cần nghĩ đến ngày đó, Tần Thiên Nham không có cách nào tự tha thứ ình.

Dạ dày này như cày đau hơn!

Tay Tần Thiên Nham ôm bụng, cảm giác mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, như nước thấm ra ngoài.

Đã biết là sẽ đau như vậy nên anh cũng không muốn tìm biện pháp giảm đau.

Có đôi khi, anh thậm chí hi vọng, chính mình cứ đau như vậy rồi chết đi! Có phải chỉ có chết thì anh mới có thể được giải thoát?

Rốt cuộc Tần Thiên Nham đau đến hôn mê.

Phủ vương gia của Mạc Yên cũng không phải là nhà cao tầng, nên tự nhiên cũng không thể nhìn ra ngoài cửa sổ để biết được chuyện gì xảy ra ở bên ngoài.

Lúc này cô đang nhàn hạ nằm ở trên giường, nâng tay cứng nhắc bấm puter, xem cái email tồn kho mấy ngày qua.

Chỉ có vài ngày mà thôi, trong hộp thư đã cao tới gần 200 bức.

Còn may là, toàn bộ phần thư quan trọng đã được Nam Bác Thao xử lý, Nam Bác Thao thật sự toàn tâm toàn ý làm công việc xử lý này, làm cho cô yên tâm không ít.

Nghĩ đến hai bên tóc mai trắng bạc của Nam Bác Thao, Mạc Yên vẫn gửi đi một phong thư cho Nam Bác Thao, đại khái nói những chuyện xảy ra dạo gần đây, để cho ông an tâm.

Bây giờ cứ trời vừa sáng Nam Bá Đông liền mang theo Mẫn Lạp, và Đường Thạch đi Thái Lan, anh nói bên kia có việc gấp, nhất định cần anh đi xử lý, chỉ để lại Bạch Lăng và Nam Tinh canh giữ bên cạnh cô.

Bởi vì hợp đồng mua bán với quân đội, theo yêu cầu của hợp đồng Nam Tinh nhất định phải cùng với người của Sở quân khoa đi sản xuất, nghiên cứu, và thí nghiệm những thiết bị kia, tạm thời không có cách nào rời thủ đồ.

Mà Mạc Yên vừa mới trở về quê hương không lâu, cô muốn ở cùng một chỗ với ba mẹ và anh trai, hơn nữa Nam Tinh còn phải ở đây, tự nhiên cô cũng sẽ không muốn rời đi.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua...

Nhờ sự chăm sóc cẩn thận của Nam Tinh và Bạch Lăng, Mạc Yên nằm nửa tháng ở trên giường, cuối cùng chân cũng đã tốt. Mạc Yên nằm nửa tháng ở trên giường, giờ cảm thấy xương cốt toàn thân đau nhức, vô lực, nên sau khi cầu xin Nam Tinh n lần, cuối cùng bé mới đồng ý đưa cô ra ngoài đi dạo một chút.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Yên và Nam Tinh đi ra khỏi cửa Phủ vương gia, liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn và cô đơn của Tần Thiên Nham.

Trong lòng cô hơi cứng lại, giả bộ không thấy anh, tự đi thẳng tới xe mình.

Không dễ dàng gì Tần Thiên Nham mới có cơ hội thấy Mạc Yên, thấy cô làm như không muốn thấy mình, rõ ràng đã biết trước kết quả này rồi, nhưng trong lòng vẫn rất đau.

Nhưng anh không thể lãng phí cơ hội này, anh đi nhanh vài bước vọt tới trước mặt của Mạc Yên, túm chặt lấy tay cô, mang theo giọng nói cầu xin, “Yên nhi, chúng ta nói chuyện một chút đi!”

Nam Tinh đang mở cửa xe muốn đi lên, hai mắt lập tức bắn ra tia sáng lạnh, đang muốn vọt tới Mạc Yên bên kia, thì lại bị ánh mắt của Mạc Yên ngăn lại, “Tiểu Tinh, con lên xe trước đi!”

Nam Tinh bắt đắ dĩ liếc mắt hung hăng như muốn khoét Tần Thiên Nham, rồi lúc này mới lên xe.

Mạc Yên bỏ tay Tần Thiên Nham ra, đi trước tới một góc nhỏ, “Nói đi! Chuyện gì?”

Đột nhiên Tần Thiên Nham vươn tay ôm chặt cô vào trong ngực, nhanh đến nỗi Mạc Yên không kịp giẫy dụa, chỉ nghe anh thì thào ở bên tai cô nói, “Yên nhi, cầu xin em, cho anh một cơ hội, để anh có thể bồi thường...”

“Bồi thường?” Mạc Yên đẩy anh ra, cười lạnh lẽo, hai mắt lăm liết bắn ra một nỗi hận, như tên nhọn bắn thẳng vào anh, “Tần Thiên Nham tôi chỉ muốn hỏi anh một câu, lúc anh trở về nhìn thấy giấy chuẩn đoán mang thai kia, anh có hối hận vì chính mình đã từng vĩ đại như vậy, vứt bỏ cả vợ con để lựa chọn cái gọi là đại nghĩa của quốc gia hay không?”

Tần Thiên Nham không nói gì, giữa lông mày là thống khổ khó có thể che giấu.

Anh nên trả lời sao đây? Chẳng lẽ anh nói toàn bộ những gì anh làm đều không sai sao?

Không! Anh đã sai! Đối với Mạc Yên, anh đã mắc nợ ngàn vạn lần! Anh có lỗi với cô, cũng có lỗi với đứa bé đã không có cơ hội được sinh ra. Đối với Mạc Yên mà nói, anh như một kẻ giết người tàn nhẫn.

“Yên nhi, xin lỗi...”

Mạc Yên làm như không nghe thấy giọng nói thì thầm hối hận của anh, cô xoay người đi mất.

Chỉ có Tần Thiên Nham lưu lại ngơ ngác đứng tại chỗ, đau lòng đến nước mắt rơi đầy mặt, ngửa đầu khóc thét. Có ai tới nói cho anh biết, tại thời điểm đó, anh vì hạnh phúc của nhân dân, và quốc gia, vì an nguy của các anh em đã vào sinh ra tử với mình mà đã đánh mất đi vợ con mà anh yêu thương vô vùng, anh...thật sự đã sai rồi sao?

81. Chương 81: Quán Quýt Si Mê

Bạch Lãng lấy một địch hai, tạm thời tự cho là đúng nên không thấy tốt.

Chờ anh phản ứng kịp, Mạc Yên đã sớm bị Tần Thiên Nham vác lên xe, bóng người cũng đã không thấy nữa rồi.

Mà ngăn anh lại chính là Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh, thấy Lão Đại thắng lớn, nên mỗi người cũng lui lại một bước, khách sáo chấp tay với Bạch Lãng, lập tức một trái một phải ôm Bạch Lãng như anh em tốt vỡ vai của anh, “Người anh em, đi uống một chén không? Tôi bảo đảm, chị dâu ở trong tay anh Nham, thì anh Nham chỉ biết yêu thương chị ấy thôi, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Bạch Lãng đương nhiên biết chuyện quá khứ của Tần Thiên Nham và Mạc Yên, nhưng lúc này anh cũng không có cách với Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh, sau đó đành phải nhượng bộ cầu xin, “Tôi phải bảo vệ ở bên cạnh cô ấy, các người cũng đừng làm tôi phải khó xử có được không?”

Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh liếc nhau.

Hàn Tiểu Trần gật đầu, “Được, đã là bạn thì cũng không nên làm cho anh khó xử, đi, tôi mang anh đi tới quán rượu gần chỗ chị dâu, mấy người anh em chúng ta cùng nhau bảo vệ chị ấy, đi chứ?”

Vì hạnh phúc của Lão Đại, hôm nay bọn họ phải hi sinh chính mình, lát nữa phải bồi ở bên cạnh Bạch Lãng tiên sinh này rồi!

Tần Thiên Nham mang Mạc Yên đi đâu?

Khỏi cần nói, đương nhiên là trở về tổ ấm của bọn họ ở trên phố Trường An-ngọc tỷ hào viên.

Dọc theo đường đi, Mạc Yên muốn tìm cơ hội xuống xe, nhưng Tần Thiên Nham phòng bị rất nghiêm, vừa lên xe liền khoá cửa, xuống xe liền vác cô lên vai, cho cô tùy ý vùng vẫy, la hét, đánh đập, cũng để người khác tùy ý nhìn và chỉ trỏ, anh vẫn tuyệt đối không cảm thấy xấu hổ một chút nào.

Trái lại da mặt của Mạc Yên mỏng, vẻ mặt xấu hổ đến đỏ bừng, cảm giác thật không còn mặt mũi đi gặp người.

Từ khi bắt đầu bước vào thang máy của ngọc tỷ hào viên, Mạc Yên liền lâm vào trầm mặc kỳ lạ.

Lúc Tần Thiên Nham mở cửa nhà ra, nhìn toàn bộ nơi quen thuộc này, mọi thứ đều không có thay đổi, chỉ là vật còn người mất, nước mắt ở trong hốc mắt của Mạc Yên chuyển động vài vòng, vẫn là nhịn không được mà rơi xuống.

Nơi này chứa đầy ngọt ngào thuộc về cô và Tần Thiên Nham.

Nhưng mà càng ngọt ngào thì mọi chuyện ở phía sau lại càng có vẻ tàn nhẫn hơn.

Nhìn nước mắt của Mạc Yên rơi xuống, Tần Thiên Nham đau lòng đến không biết làm gì, bàn tay thô ráp cứ không ngừng chùi nước mắt của cô, “Yên nhi, em đừng khóc! Em khóc làm lòng anh rất đau!”

Lúc anh chưa nói lời nào thì còn tốt, vừa nói xong Mạc Yên khóc càng thêm nóng nẩy.

Vốn là đang rơi nước mắt trong im lặng, nhưng cuối cùng lại như con thú nhỏ bị thương khóc nức nở không ngừng.

Tần Thiên Nham bị cô khóc đến chân tay luống cuống, nước mắt của cô như lau hoài cũng không hết, anh trực tiếp ôm cô vào trong phòng, phóng lên trên giường, hung hăng hôn cô.

Cảm giác không khí trong phổi bị đè nén mà trở nên mong manh, Mạc Yên quả nhiên ngừng khóc, một đôi mắt đẹp oán hận trừng anh, bởi vì phần nộ mà sáng trong và óng ánh.

Một nụ hôn mãnh liệt được Tần Thiên Nham chủ động bắt đầu thì cũng được anh chủ động kết thúc.

Trong lòng Mạc Yên vừa hận lại vừa bi thương, cô ở trước mặt anh tựa hồ chưa từng thắng được một lần. Ở trước mặt anh, cô chỉ có thể chịu sự an bài số phận từ anh. Ở trước mặt anh, cô tựa như người giấy, mỏng manh đến không chịu nổi một kích.

Tất cả nguy trang và kiên cường, đều tại phút giây này mà sụp đổ.

Có phải chính bởi vì như thế mà lúc trước Tần Thiên Nham mới có thể tàn nhẫn đối với cô như vậy?

Mạc Yên vô lực nhắm nghiền mắt, không muốn nhìn khuôn mặt ở trước mặt, chẳng qua chỉ lạnh lùng nói, “Tần Thiên Nham, buông tôi ra!”

Tần Thiên Nham chẳng những không buông cô ra, ngược lại càng dùng sức ôm cô thật chặt, càng không ngừng thì thầm ở bên tai cô, “Không! Yên nhi, anh sẽ không buông tay! Vĩnh viễn không buông tay! Mặc kệ em muốn trừng phạt anh như thế nào cũng được, anh chỉ cầu xin em để cho anh ở bên cạnh em, để cho anh chăm sóc em, để cho anh tiếp tục được yêu em...”

“Chăm sóc?” Mạc Yên mở mắt ra, nhìn anh lạnh lùng cười, “Tôi thật không dám để cho anh chăm sóc tôi, không biết chừng ngày nào đó, lại chăm sóc tôi đến địa ngục.”

Thân thể Tần Thiên Nham chấn động, giữa con người tràn đầy đau khổ, “Yên nhi, không đâu, anh vĩnh viễn sẽ không làm chuyện điên rồ đó nữa, nếu như thời gian quay trở lại một lần nữa, anh có chết thì cũng phải để cho em sống, tin anh, cho chúng ta một cơ hội...”

Mạc Yên yên lặng nhìn anh, khoé môi gợi lên một tia cười bi thương, “Tần Thiên Nham, nếu như, trên đời này có nhiều nếu như như vậy sao? Tôi đây có phải cũng nên nói cho anh biết, nếu như anh có thể là cho đứa bé sống lại, tôi liền sẽ tha thứ cho anh!”

Con người của Tần Thiên Nham trong nháy mắt đỏ lên, đứa bé không còn, cô đau lòng, cô thống khổ, anh đều biết rõ!

Nhưng cô có biết rằng sau khi anh biết, anh đã đau đớn bao nhiêu? Anh thống khổ bao nhiêu? Loại đau như ngàn mũi tên xuyên tim này, loại hối hận muốn phá huỷ trời đất này chính mình hận không thể lập tức chết đi vì tự trách, áy náy, và chuộc lỗi với cô và đứa bé, đến bây giờ anh cũng không thể nào thoát khỏi ám mộng và vẫn bị nó hành hạ vô tận...

Nhưng những thứ này đối với một người đàn ông như anh, anh có thể nói ra sao?

Anh chỉ có thể ôm cô, dùng giọng nói khàn khàn cầu xin cô, “Yên nhi, chỉ cần cho anh một cơ hội, chúng ta sẽ có lại đứa bé rất nhanh, anh sẽ dùng hết tất cả của mình để bù đắp cho em, tin anh đi có được không?”

Nhìn thấy đôi mắt đau thương của anh, nhìn thấy gương mặt tiều tụy của anh, tim của Mạc Yên cũng rất đau xót.

Lúc trước người đàn ông này là một người đàn ông xuất sắc, tài giỏi, uy vũ và bất khuất sao?

Anh hôm nay ở trước mặt cô lại cẩn thận dè dặt, hèn mọn, sợ hãi và bất an như thế, cô thật sự không thích anh như bây giờ.

Tần Thiên Nham, anh ta là một người có vẻ mặt phần khởi, cốt nhả, bình tĩnh chỉ huy, và vô lại phúc hắc...

Nhưng tổn thương này, đã không chỉ làm cô đau đớn, mà còn có anh!

Nhưng cho dù như vậy thì đã sao? Mất đi còn có thể quay về sao? Đã từng tổn thương, thì làm sao có thể xem tất cả như chuyện chưa từng xảy ra chứ?

Không thể! Không có khả năng!

Mạc Yên lạnh lùng đẩy anh ra, chùi đi nước mắt đã lạnh băng ở trên mặt, trực tiếp nói lời tàn nhẫn, “Tần Thiên Nham, buông xuống đi! Mạc Yên trong lần bắn đó đã chết rồi, tôi là Nam Yên, vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành Mạc Yên của anh được nữa!”

“Không! Em là của anh! Em là của anh!”

Tần Thiên Nham hoảng loạn hôn lên môi cô, như muốn cô chứng minh, cô đang ở bên cạnh anh thì cô chính là của anh, càng hôn càng nhanh.

“Không được! Tần Thiên Nham, anh buông tôi ra...”

“Yên nhi, anh biết rõ, em cũng muốn anh, em xem thân thể của em thành thật hơn em nhiều, thể xác và tinh thần của em đều đang khát vọng anh, chúng ta...vẫn như lúc trước, ai cũng không thể rời đi ai, ai cũng không thể không có đối phương, Yên nhi...”

Anh thở phì phò, trêu chọc tất cả điểm mẫn cảm trên dưới người cô. Mạc Yên bị anh đè ép chặt dưới thân, vốn cũng bởi vì khóc mà cảm thấy đầu mê man, giờ lại bị anh trêu chọc như vậy, rất nhanh đã bị anh đốt lên ngọn lửa toàn thân, mang cô vào hồi ức thời gian ấm áp.

Trong khoảng thời gian ngọt ngào của cô và anh;

Cô và anh vẫn ân ái như thế, liêu chết dây dưa...

Khi anh và cô hợp lại làm một, nước mắt của Mạc Yên chảy xuống, móng tay hung hăng cấu vào thịt ở sau lưng anh.

Cô vẫn không thể kháng cự được sự mê hoặc của anh, vẫn không chống cự được nỗi khát vọng sâu trong nội tâm của cô đối với anh, cô vẫn không tự trọng mà nghĩ muốn anh, cho dù là địa ngục cô cũng muốn trầm luân cùng với anh...

Cô chỉ muốn phóng túng một lần này, một lần này thôi...

Lúc Mạc Yên tỉnh lại lần nữa, thì phát hiện toàn thân mình không mảnh vải dựa vào ngực của Tần Thiên Nham, mà vẻ mặt đang ngủ của người đàn ông bên cạnh lại rất thoải mái, trong lòng tràn đầy cảm xúc hối hận và chán ghét bản thân mình đang bao bọc lấy cô.

Rõ ràng vĩnh viễn không thể tha thứ cho anh, nhưng dưới sự khiêu khích của anh, bản thân cô lại dễ dàng mất phương hướng.

Chẳng lẽ cô trời sinh không có lòng tự trọng sao? Lại có thể một lần rồi một lần trăm lần vào sự đòi hỏi cuồng dã của anh mà không thoát ra được, lúc này cô thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Mạc Yên lén lút rời khỏi tay của Tần Thiên Nham, chịu đựng thân thể đang đau nhức, và hai chân vô lực, lén lút mặc lại quần áo cho tử tế, sau đó oán hận liếc mắt trừng người đàn ông đang ở trên giường, đóng cửa lại rồi rời khỏi đó...

Mà người đàn ông mấy năm qua chưa được ngủ một giấc ngủ ngon nào vẫn không hay biết gì. Người phụ nữ có thể làm cho anh cảm thấy bình yên đi vào giấc ngủ đã lặng lẽ rời đi rồi.

Bạch Lăng chờ cả đêm ở ngoài ngọc tỷ hào viên, khi nhìn thấy Mạc Yên từ bên trong đi ra, lúc này mới dám thở một hơi dài.

Đồng Tranh và Hàn Tiểu Trần cũng cảm thấy rất thoải mái, nhìn bộ dáng toàn thân vô lực của chị dâu, tối hôm qua khẳng định bị Lão Đại hung hăng yêu thương rồi!

Chẳng qua là làm sao Lão Đại lại có thể để chị dâu đi ra ngoài nhanh như vậy?

Hai người vẫn luôn nghĩ rằng không dễ dàng gì Lão Đại mới có được cơ hội, ít nhất cũng phải yêu thương ba ngày ba đêm mới đủ chứ. Lúc này chỉ mới một đêm...Thật không thích hợp! Nhất định chị dâu thừa dịp Lão Đại đang ngủ rồi lén bỏ chạy!

Hàn Tiểu Trần không nói hai lời, lấy điện thoại ra gọi...

Điện thoại vừa vang lên, Tần Thiên Nham liền nhảy dựng lên, vừa thấy không có người ở trên giường, tim liền lập tức luống cuống, “Này...”

Giọng nói tinh tường của Hàn Tiểu Trần truyền tới, “Này Lão Đại, chị dâu đã xuống dưới lầu rồi, chẳng lẽ cậu muốn để chị dâu đi như vậy sao?”

“Tiểu Trần, nhanh ngăn chị dâu cậu lại ỳnh, mình lập tức xuống ngay! Nhất định phải ngăn lại nha...”

Tần Thiên Nham nhanh chóng mặc quần áo, cầm lấy điện thoại, chìa khoá và ví tiền ở trên bàn, nhanh chóng xông xuống lầu.

Mẹ nó! Đầu trách mình ngủ như chết, thậm chí ngay cả Yên nhi thức dậy cũng không biết.

Lần này, khẳng định cô hận chết anh rồi!

Bất quá nhớ tới ngọt ngào cuồng dã tối hôm qua, nghe được tiếng rên nhẹ đã lâu không nghe thấy của cô, được ôm thân thể mềm mại ngày nhớ đêm mong, Tần Thiên Nham cảm thấy lúc này muốn anh đi chết anh cũng thấy thoải mãn rồi!

Anh không thể để cô đi! Nếu như hôm nay để cho cô đi, khẳng định cô sẽ không quay trở lại!

Anh rất rõ tình tình của Mạc Yên, có lẽ cô nhất thời mềm lòng nhẹ dạ mà hồ đồ, nhưng cô bé này rất quật cường, cái gì nên kiên trì, cô nhất định sẽ không thoả hiệp!

Cho nên hiện tại anh không nên để cô đi! Anh muốn giữ cô ở lại thật tốt, kiên trì đi theo cô để mài tính tình này, cho đến khi cơn giận của cô được mài thẳng, bọn họ mới có hi vọng tái hợp.

Tiểu yên nhi, đợi anh với!

Mạc Yên quật cường ráng chống đỡ thân thể không được khoẻ, mới ra khỏi cửa thì liền nhìn thấy Hàn Tiểu Trần đang cười xấu xa, đứng chờ cô ở nơi đó, nhanh nhẹn hô lên một tiếng, “Chị dâu!”

Nhất thời Mạc Yên cảm thấy toàn thân nóng lên, như một đứa bé ăn vụng bị ba mẹ phát hiện, chỉ muốn độn thổ cho xong.

“Tiểu Trần, tại sao anh lại ở đây?”

“Nghe nói chị dâu đã về, tôi nghĩ đến hôm nay có thể tới chỗ Lão Đại ăn một bữa cơm hay không, ai dè khéo như vậy, mới dưới lầu đã gặp được chị dâu!”

Hàn Tiểu Trần tròn tròn mắt nói dối, một đôi mắt hẹp dài ung dung nhìn Mạc Yên, gương mặt trải qua năm tháng của cô vẫn không có gì thay đổi, vẫn xinh đẹp và tinh tế như vậy, trải qua ảnh hưởng của năm tháng, ngược lại càng làm cho cô có một loại khí chất xa cách, xuất trần và thoát tục, làm cho cả người cô như càng xinh đẹp động lòng người hơn.

82. Chương 82: Cô Dâu Là Dừng Để Yêu!

Hàn Tiểu Trần có thái độ tùy ý và thân thiết tươi cười, làm cho vẻ mặt của Mạc Yên tạm thời không lạnh xuống, nhưng trong lòng cô lại rất lo lắng Tần Thiên Nham sẽ phát hiện cô biến mất, nhất định sẽ chạy đi tìm cô, nên cô buộc lòng phải lấy cớ, “Tiểu Trần, anh Nham ở trên lầu, anh lên đó ngồi trước đi, tôi đi mua chút đồ rồi sẽ trở lại!”

Nói xong, cô vội vàng muốn đi, nhưng cứ kéo dài như vậy thì đã muộn rồi.

Phía sau cô truyền đến tiếng quát to của Tần Thiên Nham, “Yên nhi, không được đi!”

Thân mình Mạc Yên chấn động, hai chân vốn bủn rủn vô lực đột nhiên như được bom vào sức lực từ đâu, vì vậy cô đi nhanh, xông ra ngoài chung cư.

Khi cô và Hàn Tiểu Trần lướt qua, cánh tay cô bị một bàn tay to như kim sắt chế trụ, làm cho cô muốn đi cũng đi không được.

Cô hoảng sợ và bất lực nâng mắt lên, nhưng cô chống lại ánh mắt tràn đầy thương tiếc và bất đắc dĩ của Hàn Tiểu Trần, “Yên nhi, cho cậu ta thêm một cơ hội đi! Mấy năm nay cậu ấy cũng đã bị giày vò không ít, cô không có ở đây đến ngay cả mạng mình cậu ấy cũng không thêm để ý, chỉ cần cô hỏi thăm một chút thì sẽ liền biết được cậu ấy đã trải qua những tháng ngày đó như thế nào. Hiện tại cô đã trở về gặp cậu ấy, nhưng sao cô lại nở nhếch tâm như vậy?”

Thân thể Mạc Yên cứng ngắc, theo ánh mắt của Hàn Tiểu Trần, cô ngoái đầu nhìn lại thấy hai mắt của Tần Thiên Nham đỏ lên, vẻ mặt hoảng hốt nhìn cô, quần áo thì lộn xộn, vẻ mặt thì có phần nhếch nhác, xem ra anh đã không còn có hình dáng và phong độ nghiêm nghị không ai bì kịp và hăng hái của năm đó nữa rồi.

Nhưng ánh mắt của anh vẫn cứ sâu thẳm và tràn đầy yêu thương, nóng bỏng làm người ta phải kinh ngạc.

Tần Thiên Nham bước từng bước đi tới trước mặt của Mạc Yên, nhẹ nhàng ôm cô vào ngực như anh đang đối xử với thứ gì đó rất trân quý, thì thầm, “Yên nhi, ở lại ăn cơm có được không?”

Giọng nói của anh tràn đầy khẩn cầu, anh như rất sợ nếu mình buông tay ra thì cô có thể đi và sẽ không bao giờ trở lại, thấy tiểu bảo bối Mạc Yên run lên, anh rất khổ sở và khó chịu.

Cô không ngừng nhắc nhở chính mình cô không thể mềm lòng! Người đàn ông này giỏi nhất là giả vô tội và đáng thương! Cô tuyệt đối không thể mềm lòng với anh!

Cô không thể cho anh có cơ hội làm tổn thương cô, một ngày bị rấn cấn thì mười năm đều sợ rấn, cô không muốn sống một cuộc sống phải lo lắng từng ngày.

Đứng ở một bên Hàn Tiểu Trần vừa thấy Mạc Yên lắc đầu thì cũng lập tức gia nhập vào hàng ngũ khuyên nhủ, “Yên nhi, chúng ta đã không gặp nhau nhiều năm như vậy, dù sao cô cũng nên ở lại ăn một bữa cơm chứ, cô xem còn có Đồng Tranh nữa này, chúng ta khó có dịp cùng tụ lại một chỗ, chẳng lẽ ngay cả mặt mũi này mà cô cũng không muốn cho chúng tôi sao?”

Hàn Tiểu Trần nhìn Bạch Lãng và Đồng Tranh đang giằng co mà vầy vẩy tay.

Đồng Tranh vội dắt Bạch Lãng đi nhanh tới.

Hàn Tiểu Trần ra hiệu cho Đồng Tranh, anh lập tức hiểu rõ nói, “Ôi chào, Yên nhi, cô mới trở về sao? Có phải Lão Đại tính mời khách hay không? Ôi chào, bụng tôi đã đói lắm rồi, đừng có đứng trước cửa nữa, mau đi thôi!”

Bạch Lãng nhìn ba người hợp lại lừa Mạc Yên, trong lòng cũng xoắn vội lại, nhìn bộ dáng của Mạc Yên, và Tần Thiên Nham, mặc dù ngoài miệng là cầu xin cô, nhưng toàn thân lại lộ ra cổ khí thể sáng khoải, làm sao anh lại không biết tối hôm qua người đàn ông này đã trải qua chuyện gì.

Ở trong lòng anh thầm nghĩ, mình có nên báo cáo chuyện này lại cho ông chủ hay không đây?

Khi ông chủ của anh chuẩn bị đi Thái Lan đã ngàn vạn lần dặn dò anh, nói rằng ai cũng có thể tiếp cận Mạc Yên, riêng Tần Thiên Nham thì không được.

Mà lúc này anh đã không làm tròn nhiệm vụ của mình!

Chẳng những anh để Tần Thiên Nham tiếp cận Mạc Yên, mà còn để Tần Thiên Nham ăn sạch Mạc Yên, nếu ông chủ mà biết không phải sẽ lột da anh đấy chứ.

Nhưng mình chỉ có một người, bên kia thì lại có ba người, anh không đối phó lại bọn họ, không biết có nên tìm mấy người đến giúp hay không?

Nghĩ đến thì liền làm, Bạch Lãng lén lút đè mấy báo động ở trên tay, khoé môi cong lên một tia cười xấu xa thấp thoáng.

Tần Thiên Nham, cho dù ông chủ của chúng tôi và Mạc Yên tiểu thư là anh em, nhưng anh muốn lấy lại tiện nghi thì cũng phải xem anh em chúng tôi có đồng ý hay không đã?

Có bản lĩnh thì vượt qua cửa của chúng tôi rồi nói sau!

Đôi mắt đẹp của Mạc Yên nhìn Hàn Tiểu Trần, rồi nhìn Đồng Tranh, rồi lại nhìn thoáng qua Tần Thiên Nham, cô đang lo nên làm thế nào mới tốt đây. Tần Thiên Nham đã nhất quyết bế cô lên, Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh quát một tiếng, “Còn không đi?”

“Anh để tôi xuống!” Mạc Yên chống lại mấy ánh mắt trêu đùa, khuôn mặt xinh đẹp đã sớm giận đến đỏ bừng, thấy Tần Thiên Nham có ý nghĩ không đành hoàng, thân thể nóng lên, bụng dưới lại có xu thế ngẩng đầu.

Vì để giấu sự quẫn bách của bản thân, và cũng muốn cố tình kích động cô gái nhỏ ở trong ngực, nên Tần Thiên Nham cố ý đè hông nhỏ của cô cọ sát vào lửa nóng của anh, sau đó thì làm bộ đành hoàng buông mắt xuống trộm xem phản ứng của cô.

Quả nhiên như anh đoán, tay của Mạc Yên ôm anh càng chặt, muốn dời thân thể của mình, anh lại cố ý buông lỏng hai tay, thân thể của cô rơi xuống trong nháy mắt, anh thu hai tay lại làm cho thân thể của hai người càng dính chặt hơn.

Cảm giác được hông của mình bị thứ nóng đi sát kia trêu đùa, Mạc Yên vừa nóng vừa giận, vừa then vừa tức, nhịn không được vươn tay bấm vào da anh, “Đồ lưu manh! Mau buông tôi xuống.”

“Được!” Không nghĩ anh lại trả lời sáng khoải như vậy.

Mạc Yên vẫn bị vây trong trạng thái bị anh trêu đùa, mãi cho đến khi mình ngồi trên đùi anh, lấy tư thế càng thân mật càng khấn trương ngồi cùng một chỗ, lúc này cô mới hậu tri hậu giác phát hiện, bọn họ đã ngồi lên xe.

Hiệp thứ nhất, Mạc Yên đã thất bại!

Cô chán nản vùi mặt vào trong lòng Tần Thiên Nham, cô chỉ có phương thức kém cỏi là véo thật chặt da thịt ở bên eo của anh, làm cho anh đau đến kêu hừ hừ, nghe vào trong tai của người khác, thì lại thành một loại ý nghĩ khác.

Hàn Tiểu Trần chế nhạo nói, “Lão Đại, cậu có thể nhẫn nhịn một chút hay không? Người đẹp trong ngực của cậu nữa, hãy thương xót cho em trai nhỏ của mình vẫn còn độc thân đi, làm ơn, cậu cũng đừng có kích động trái tim nhỏ của mình nữa.”

Mạc Yên nghe xong lời Hàn Tiểu Trần nói, oán hận bóp chặt thịt anh, quả thật là không nên kích động!

Tần Thiên Nham cười nhẹ hai tiếng, “Yên nhi, chúng ta hãy chăm sóc cho Trần Tử một chút đi, chúng ta phải ăn no bụng trước, rồi về nhà tiếp tục!”

Xe của Hàn Tiểu Trần dừng lại trước một hội sở ở trên phố Trường An, sau khi trình thẻ Hắc Kim VIP, liền được người phục vụ đưa tới một phòng bao riêng.

Không cần tới mấy phút thì đã có một người đàn ông có vóc dáng cao lớn tầm một mét tám đi tới, “Anh Nham, Trần Tử, A Tranh, các người đến sao không gọi cho tôi? Tôi sẽ chuẩn bị tốt cho các người trước.”

Trong khi nói chuyện ánh mắt anh quét qua Mạc Yên ở trong ngực của Tần Thiên Nham, thì sững sốt một phen, sau đó làm như không có gì cười, “Anh Nham, hôm nay có phải tụi anh muốn chúc mừng chuyện gì hay không?”

Vài người trong bữa ăn đều đưa mắt nhìn về phía Tần Thiên Nham, Tần Thiên Nham khẽ ừ nói, “Quý Nông, cậu chọn mấy món ngon đưa lên, còn làm thêm vài món điểm tâm ngon miệng chút, nhanh lên một chút, đừng làm chị dâu cậu đói bụng!”

Lộ Quý Nông lập tức cười gật đầu, “Được được được, lập tức tới ngay! Anh Nham, Trần Tử, A Tranh, còn có vị anh em này, các người ngồi ở đây một chút, uống ly trà, tôi đi nhìn phòng bếp chút.”

Nhìn bóng dáng Lộ Quý Nông biến mất, lúc này Mạc Yên mới thở dài một hơi, nhìn Tần Thiên Nham như kẹo kéo dính mình không rời, mới tức giận nói, “Tần Thiên Nham, tôi có chân có tay, tôi không có tàn phế, nên anh có thể để tôi tự ngồi hay không?”

“Cô dâu là dùng để yêu! Ngoan đi, hôm nay gia sẽ hầu hạ em!” Vẻ mặt của Tần Thiên Nham như “Anh nguyện ý làm mọi điều vì em!” Vừa nói xong quả thật anh liền bưng ly trà lên tận miệng cô, “Tới đây, cô dâu mời uống trà!”

Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh nhìn vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi và đau khổ như bị táo bón của Mạc Yên, hai người cố nhịn cười thật rất vất vả! Ngoại trừ ở trước mặt của Mạc Yên, bọn họ thật sự chưa bao giờ gặp qua vẻ mặt nịnh hót của Tần Thiên Nham. Không phải mỗi lần bọn họ đều bị ông thần mặt lạnh này chinh đến chết đi sống lại sao, hiện tại thì không phải là quả quyết dày có móng tay nhọn hay sao, chị dâu, chị giỏi lắm! Chị cứ tiếp tục chinh, làm đắm bạn thân như tụi em được hả giận!

Đúng lúc này, cửa phòng bao được mở ra, một bóng dáng nhỏ nhưng có khí thế mười phần đi cùng với bốn người mặc áo đen, bày ra khuôn mặt tuấn tú xuất hiện tại cửa phòng bao.

Tần Thiên Nham thấy được người tới thì mày rậm nhíu lại, thật không ngờ, đều đã làm cho người ở sở quân khoa quần lấy thẳng nhóc này, vậy mà bé lại vẫn có thể xuất hiện tại nơi này để phá rối.

Nam Tinh vẫn như cũ không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, tự đi thẳng đến bên người của Mạc Yên, vươn tay của bé ra, “Mẹ, con tới đón mẹ về nhà, đi thôi!”

Khi Mạc Yên vừa thấy Nam Tinh, cô đã muốn đứng dậy, nhưng lại bị Tần Thiên Nham dính lấy không rời, “Ăn cơm xong rồi đi!”

Nói không nhiều lắm, nhưng lại lộ ra một cỗ khí thế không thể không ăn xong bữa cơm này, thì người cũng không cho phép đi.

“Vậy anh để cho tôi tự ngồi đi!” Cô cũng có kiên trì của cô.

Mày rậm của Tần Thiên Nham nhăn lại, bất mãn liếc mắt nhìn Nam Tinh một cái, xem ra trọng lượng của người đàn ông nhỏ này ở trong lòng cô cũng rất quan trọng, bọn họ đã thoả hiệp rồi, nhưng người đàn ông nhỏ này vừa xuất hiện, thì eo của cô cũng cứng rắn lên.

Tần Thiên Nham để Mạc Yên ngồi yên ổn ở bên cạnh anh, trong lòng lại hừ lạnh, xem ra anh cần phải đi chào hỏi mấy người ở sở quân khoa, cho thẳng nhóc này thêm giờ làm việc mới được.

Vốn bên trai của Mạc Yên là Tần Thiên Nham và bên phải là Hàn Tiểu Trần, vị trí của Nam Tinh được sắp xếp ở sau đó. Không ngờ rằng bé tự mình xách ghế lên chen vào giữa Hàn Tiểu Trần và Mạc Yên, nói với Hàn Tiểu Trần, “Chú Hàn, con muốn ngồi với mẹ con có được hay không?”

Hàn Tiểu Trần bị ghen, anh có thể nói không sao?

Nụ cười trên mặt của Tần Thiên Nham mang theo một tia âm ngoan, còn vẻ mặt của Nam Tinh nhìn rất vô tội đơn thuần, vẻ mặt của Hàn Tiểu Trần thì chảy mồ hôi lạnh chuyển ghế của mình đi, để cho Nam Tinh ngồi ở bên cạnh của Mạc Yên.

Trong lúc đó chỉ có duy nhất một người cao hứng, chỉ sợ đó chính là Mạc Yên.

“Tiểu Tinh, hôm nay con không cần phải đi đến sở quân khoa à?”

“Dạ!”

Lúc này đồ ăn cũng được đưa lên từng mâm, Mạc Yên lại càng không ngừng gấp thức ăn vào trong bát của Nam Tinh, “Mau, ăn nhiều một chút, bây giờ con đang ở tuổi phát triển, phải ăn nhiều mới mau lớn!”

Nhìn thức ăn trong bát như toà núi nhỏ, khoé miệng Nam Tinh cong thẳng lên, khi thấy gương mặt tràn đầy hâm mộ và ghen ghét của Tần Thiên Nham, Nam Tinh lại đột nhiên nở nụ cười, tinh ranh gấp những thức ăn này nhai toàn bộ ở trong miệng, rồi lại gấp cho Mạc Yên chút rau, “Mẹ, mẹ cũng ăn cái này đi! Cái này rất tốt cho sức khoẻ!”

Một cảnh mẹ con hiếu thảo không coi ai ra gì kia làm cho lòng của Tần Thiên Nham xoắn lại vòng vòng, thẳng nhóc nhà người, xem gia đây làm sao thu thập người!

83. Chương 83: Nhân Danh Tình Yêu

Có Nam Tinh phá rồi, Tần Thiên Nham muốn cơm nước xong đưa người đẹp về nhà, ít nhất cũng phải yêu cô ba ngày ba đêm đã bị phá tiêu tan.

Ăn cơm xong, Tần Thiên Nham trở mắt nhìn Mạc Yên đi theo thẳng nhóc Nam Tinh, bước lên một chiếc xe Cadillac dài và xa hoa, ngênh ngang rời đi.

Nhìn xe Cadillac gần biến mất trước mắt, Tần Thiên Nham mới kịp phản ứng, nhanh chóng nói với Hàn Tiểu Trần, “Lão Nhị, Lão Tam, các người mau về trông công ty đi, có việc gấp thì gọi điện ình, còn không có việc gì thì đừng quấy rầy mình, bây giờ mình phải tiếp tục theo đuổi vợ rồi. Lão Nhị, đưa xe ình, các người gọi taxi về đi!”

Tần Thiên Nham vừa nói xong thì liền lấy chìa khoá xe ở trong tay của Hàn Tiểu Trần, nhanh chóng lên xe, khởi động một tiếng nổ to, xe như cung tên bắn ra chạy đuổi theo.

Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Tần Thiên Nham mới đuổi theo phía trước được một lúc, di động của anh vang lên, vừa nhìn thì là số điện thoại nhà cũ gọi tới, anh vội bắt máy, “A lô?”

Giọng nói của Lương Mộc Lan truyền đến, “Thiên Nham, ông nội con có việc muốn tìm con, bây giờ con về nhà một chuyến đi, ngay lập tức! Có nghe hay không?”

Nói xong, Lương Mộc Lan không cho anh có cơ hội hỏi lại, trực tiếp cúp máy luôn.

Tần Thiên Nham nhìn điện thoại bị ngắt, rơi vào đường cùn nên đành phải gọi lại cho Hàn Tiểu Trần, nói anh phải về nhà một chuyến, kêu anh ta phải người đến Phủ vương gia trông chừng, còn mình thì bẻ tay lái chạy về hướng nhà cũ.

Trở lại nhà họ Tần, ở trong nhà không chỉ có ông cụ mà Tần Kiến Quốc và Lương Mộc Lan cũng có ở đây. Mà càng làm cho anh chán ghét đó là Lý Băng cũng có ở đây.

Trong phòng đang rất thoải mái nhưng từ khi mặt đen của Tần Thiên Nham bước vào thì trở nên nghiêm túc trong nháy mắt.

Tần Thiên Nham làm như không có nhìn thấy Lý Băng, trực tiếp đi thẳng tới trước mặt ông cụ, giọng điệu cung kính hỏi, “Ông nội, ông tìm con có việc gì không?”

Hai mắt của ông cụ Tần sắc bén nhìn anh một cái, “Con đi theo ông vào trong này một chút.”

Hai ông cháu đi ra sau, ông cụ Tần liền cốc đầu anh, “Tối hôm qua con đã làm chuyện tốt gì hả?”

Tần Thiên Nham cười hắc hắc với ông cụ Tần, “Chẳng phải ông cũng đã biết rồi hay sao? Vậy còn cố tình hỏi con làm gì nữa?”

Ông cụ Tần thở dài một tiếng, “Hiện tại Lý Bằng đã tìm tới cửa, con có quyết định gì thì tốt nhất ở trước mặt ba mẹ con và mọi người nói cho rõ ràng, đã không yêu thích người ta thì cũng đừng trì hoãn tuổi thanh xuân của con gái nhà người ta có biết hay không?”

“Đã biết ông nội! Kỳ thật chuyện này con sớm nên nói với Lý Bằng, mà cho dù không có Yên nhi, con và cô ấy cũng không có khả năng!”

“Tự con làm chủ đi! Ông trở về phòng đây!” Ông cụ nói xong liền xoay người trở vào phòng trong.

Chỉ để lại một mình Tần Thiên Nham, suy nghĩ một chút rồi đi ra ngoài đối kháng với ba người.

Ông cụ có vẻ dăm chiêu ngoái đầu nhìn lại bóng lưng cao to và rộng của Tần Thiên Nham, than nhẹ rồi lắc đầu, con cháu thì tự có phúc của con cháu đi. Nếu như Tần Thiên Nham thật sự không giải quyết được vấn đề này, về sau muốn hợp lại với đứa nhỏ Yên nhi kia thì càng không có hi vọng!

Lão già ông có một số việc không phải ông không muốn quản, nhưng ông lại không muốn miễn cưỡng. Dù thế nào việc này cũng nên để lại cho thằng bé tự mình giải quyết, chỉ có ý chí kiên định, lão già ông sẽ đứng phía sau chống đỡ cho anh.

Ông cụ Tần có thái độ vung tay mặc kệ nên cũng làm cho Tần Kiến Quốc trầm mặc.

Hơi nghiêng người, Tần Kiến Quốc muốn đứng dậy nói với Tần Thiên Nham vừa xuất hiện, “Thiên Nham, con và Lý Bằng nói chuyện cho tốt đi, ba còn có việc phải xử lý, ba về thư phòng đây.”

Lương Mộc Lan đối với thái độ của hai lão già cực kỳ bất mãn, nhưng bà ở trong nhà này cùng lắm thì cũng được mở miệng, nhưng bà lại không được làm chủ, nhìn thái độ của hai lão già thì hình như đã đi theo tâm ý của con trai, vậy bà nên làm cái gì bây giờ?

Lương Mộc Lan còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, thì Tần Thiên Nham đã giúp bà quyết định rồi, “Mẹ, mẹ cũng trở về phòng đi! Con muốn nói chuyện với Lý Bằng một chút.”

Lương Mộc Lan bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn Lý Bằng một cái, khi nhìn nụ cười tự tin ở trên mặt của cô, bà đành phải nói, “Bằng Bằng, vậy các con nói chuyện đi, nếu thằng nhóc này ăn hiếp con, cứ nói cho dì, dì sẽ trút giận thay con.”

Lý Bằng cười nhẹ nói, “Cảm ơn dì! Không có việc gì đâu, tính tình của Thiên Nham rất tốt, anh ấy sẽ không ăn hiếp con.”

Nhìn Lương Mộc Lan đi vào trong, sắc mặt của Tần Thiên Nham trong nháy mắt trầm xuống, “Lý tiểu thư cũng rảnh quá chứ?”

Trên mặt của Lý Bằng hiện lên một tia bối rối, “Tần Thiên Nham, hôm nay là mẹ anh ời em qua, chứ không phải em tự mình muốn tới. Anh là đàn ông thì phải có phong độ một chút chứ, có cần phải nói chuyện với em như vậy không?”

Tần Thiên Nham cười lạnh, giữa con người tràn đầy khí lạnh như tuyết mùa đông, “Vậy thì thật xin lỗi! Đối với phụ nữ hay quần quít làm phiền người khác mà mặt vẫn tỉnh bơ, tôi chưa bao giờ có phong độ! Lý Bằng, lấy điều kiện bây giờ của cô, cô hoàn toàn không cần phải chịu uỷ khuất bản thân mình như vậy, cô cứ tiêu hao trên người tôi, cô cảm thấy có đáng sao? Chẳng lẽ cô bằng lòng chạy đến trước mặt người ta ngày ngày để họ khinh sao?”

Hai mắt Lý Bằng nhiễm một tầng sương mù, “Tần Thiên Nham, bộ anh nghĩ em muốn bị coi thường như vậy sao? Chính anh cũng đã từng yêu, vậy anh nói cho em biết đi, khi anh quần quít với người khác, anh bị người như vậy sỉ nhục, trong lòng anh dễ chịu sao? Em không yêu cầu anh nhiều, chẳng lẽ anh không thể đối với em khoan dung và nhẹ nhàng một chút hay sao? Chẳng lẽ anh không thể chia một chút tình yêu của anh cho em sao? Cho dù chỉ một chút, em cũng cam tâm và thỏa mãn rồi.”

Tần Thiên Nham cười nhạt, “Nếu yêu mà cũng có thể chia sẻ, vậy trên đời này sẽ không có nhiều nam nữ si tình. Lý Băng, tôi nói với cô một lần cuối cùng, tôi và cô là không thể nào! Vĩnh viễn cũng không có khả năng, cho dù không có những người phụ nữ khác, thì cũng vĩnh viễn không thể nào! Cô đi đi! Thứ cho tôi không tiễn!”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú quyết tuyệt và lạnh băng của Tần Thiên Nham, Lý Băng đứng dậy, khoé môi nâng lên một tia cười bi thương nhưng âm lãnh, “Tần Thiên Nham, anh sẽ phải hối hận! Nhất định sẽ hối hận!”

Nói xong, Lý Băng dẫm giày cao gót xuống, uốn ngược đi ra ngoài.

Ra khỏi cửa chính nhà họ Tần, Lý Băng ngồi lại trên xe mình, cầm điện thoại gọi đi, “Tiểu Báo tử, có rảnh hay không? Ra ngoài uống rượu với em!”

Lôi Báo ở đầu dây bên kia mới chơi suốt đêm tối hôm qua, buổi sáng chỉ mới ngủ được mấy tiếng, đang ngủ mơ mơ màng màng thì nghe điện thoại kêu, lấy qua nghe, còn chưa nói được lời nào, thì liền nghe thấy giọng nói quen thuộc, đầu đang mơ hồ chuyển động một vòng, mới nhớ ra đây là giọng nói của người trong mộng, hấn bật mạnh dậy, “Rảnh chứ, rảnh chứ, em đang ở đâu? Anh lập tức chạy qua ngay!”

“Em đang ở hội sở Aegean Sea!”

“Được, em chờ anh, anh lập tức chạy qua ngay.”

Lôi Báo cúp điện thoại liền nhảy dựng lên, nhanh chóng mặc quần áo, nhảy lên xe thể thao rồi chạy ra cửa, bay như tên bắn về phía hội sở đang có người trong mộng, chỉ sợ làm cho cô sốt ruột.

Khi thấy Lý Băng đang tựa nghiêng ở trên ghế sofa, uống xuống từng ly rượu mạnh, tìm luôn băng giá của Lôi Báo lại cảm thấy hung hăng đau!

Hấn tiến lên đoạt lấy ly đang ở trong tay của Lý Băng, “Băng Băng, đừng uống nữa, nói cho anh biết người nào ăn hiếp em, lão tử sẽ đánh hấn trút giận cho em!”

“Người nào ăn hiếp em hả? Ha ha ha...” Lý Băng ngậy ngốc cười, cười đến nước mắt chảy xuống, “Là Tần Thiên Nham ăn hiếp em! Tiểu Báo Tử, anh dám đánh anh ấy một trận cho em hay không?”

Lôi Báo luôn dễ bị kích động, làm sao có thể chịu được sự kích thích của cô, “Không phải là Tần Thiên Nham sao? Anh còn cho là người nào, em yên tâm, sáng mai anh sẽ đi gây sự với hấn ta.”

Nhà họ Lôi ở thủ đô cũng không phải là người dễ chọc, cũng như trong thương trường và chính trị đều có người nhà.

Nói cách khác, nếu như Lôi Báo không có chút chỗ dựa thì cô cũng đã không tìm hấn ta tới đây, Tần Thiên Nham không phải dễ đối phó, mà bóng lưng của người phụ nữ kia cũng không phải là người đơn giản, muốn xuống tay với bọn họ thì người cũng phải có thể lực vững chắc ở phía sau chống đỡ mới được.

Nhà họ Lôi hiện nay có người làm trong quân uỷ, lại có thêm ninh bộ từ phía nhà cô, Lý Băng cô cũng không tin không thể xử được nhà họ Tần.

“Lôi Báo, chúng ta hợp tác như thế nào đây?”

Lôi Báo nhìn vẻ mặt rõ ràng đang say, nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo của cô, đột nhiên cảm thấy có chút khí lạnh ở trên thân mình, nhưng trong lòng lại dễ phòng, nhưng lúc Lý Băng kề vào ngực hấn thì lý trí của hấn hoàn toàn biến mất.

Hấn chủ động ôm chặt người đẹp vào lòng, thở phò phò nói, “Em nói, anh nghe!”

Lý Băng ôm lấy cổ hấn, môi đỏ mọng hôn khê bên tai hấn, khi cảm giác được thân thể căng cứng của Lôi Báo lại càng căng cứng, cô nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần anh giúp em giải quyết Tần Thiên Nham, anh liền gả cho anh! Như thế nào? Anh có thể về nhà bàn bạc với người nhà, em tin trong nhà anh sẽ rất thích trở thành thông gia với nhà họ Lý em!”

“Em nói thật sao?” Lôi Báo vận mặt cô lại, muốn tìm một chút dấu vết đùa cợt trên mặt cô, nhưng lại phát hiện vẻ mặt của Lý Băng lại thật sự nghiêm túc, trong lòng Lôi Báo nhất thời mừng như điên, liền cúi đầu hôn cô.

Lý Bằng cũng không cự tuyệt, dù sao cô cũng không phải là liệt nữ trinh tiết gì cả. Thời gian lúc đi du học ở nước ngoài, thì đã sớm phá chỗ đó rồi, đối với chuyện tình nam nữ hoan ái cô đã quá đỗi quen thuộc, hai ba lần liền câu được hồn Lôi Báo.

Tại trong phòng thuê hai người liền bắt đầu câu chuyện cầu thả của mình.

Lý Bằng cảm giác Lôi Báo đang rong ruổi trên người mình, thì trong lòng lại càng hận nghiêng rằng đối với Tần Thiên Nham, cô không dễ chịu thì bọn họ cũng đừng mong sống yên ổn.

Cô nhất định sẽ đem tất cả nỗi đau khổ và khó chịu của mình hoàn trả gấp bội lần cho bọn họ.

Nói về Mạc Yên đi theo Nam Tinh lên xe, Nam Tinh chờ cô ngồi xuống, thì nắm chặt lấy tay cô.

Mạc Yên cảm giác được trong lòng Nam Tinh đang bất an, mắt nghiêng qua cười nhìn bé, “Tiểu Tinh, làm sao vậy?”

Nam Tinh nhìn cô, trên khuôn mặt tuần tú có chút nghiêm túc, “Mẹ, con ghét mẹ ở cùng một chỗ với Tần Thiên Nham, về sau mẹ không cần ở cùng với ông ta có được hay không?”

Mạc Yên sờ nhẹ đầu bé, “Ừ, lần này là ngoài ý muốn thôi, lần sau sẽ không như vậy!”

Nam Tinh vươn tay ôm eo cô, rút chặt vào lòng cô.

Người phụ nữ này là người quan trọng nhất trong cuộc đời này của bé, bé tuyệt đối sẽ không để bất luận người nào làm tổn thương cô, mặc dù bây giờ bé còn nhỏ, nhưng bé nhất định sẽ cố gắng, một ngày nào đó, bé sẽ chế tạo ra một thiên đường vô ưu vô lo cho cô!

Cadillac chạy một đường về thẳng Phủ vương gia.

Mạc Yên nói một liền trực tiếp trở về phòng, nhưng Nam Tinh lại vào thư phòng.

Mạc Yên kéo thân thể mệt mỏi vào phòng tắm, lúc cởi quần áo ra tắm thì mới phát hiện toàn thân trên dưới của cô không có chỗ nào toàn vẹn, khắp nơi đều để lại ấn ký tím đỏ của Tần Thiên Nham, nhớ lại cả đêm Tần Thiên Nham như thú dữ cực đói, cứ điên cuồng đòi lấy từ cô, trong lòng của Mạc Yên lại có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cô đúng là vẫn không quên được anh! Đối với anh yêu và hận, đều khắc cốt ghi tâm như thế, sâu đến cô không sao bỏ được, muốn nhấn tâm nói vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại, nhưng anh lại không cho phép, còn lấy phương thức cuồng vọng và bá đạo của anh như ma quỷ quấn lấy cô, làm cho cô vĩnh viễn không thể nào thoát được, anh sẽ sống chết cũng phải quấn ở một chỗ với cô.

Tần Thiên Nham, gặp phải anh, thật sự là kiếp nợ cả đời này của Mạc Yên em!

Mạc Yên rất mệt, vừa ngã xuống giường liền ngủ ngay, trong mộng mà Tần Thiên Nham đáng ghét kia vẫn còn làm phiền cô.

Đợi lúc cô mê man tỉnh dậy, bên ngoài đã một mảnh tối đen.

Mạc Yên ngồi dậy cảm giác toàn thân ê ẩm và mệt mỏi, tim đập rất nhanh, rất căng thẳng, chẳng lẽ là do ngủ quá nhiều? Hay là do quá mệt mỏi?

Cô đi tới phòng tắm, dùng nước lạnh rửa mặt, cảm giác mới tốt hơn chút.

Ra khỏi phòng liền nhìn thấy Bạch Lăng đang ngồi ở trong sân thưởng thức cây đào.

Nghe thấy cửa phòng mở ra, Bạch Lăng nhàn nhạt nâng mắt lên, nhìn bóng dáng yếu điệu và nhỏ con đang đứng ở trước cửa kia, đáy mắt sâu chợt loé lên một tia dịu dàng, nhưng khuôn mặt tuần tú và giọng nói lại vẫn lạnh lẽo như cũ, “Thức dậy rồi à?”

Mạc Yên nhẹ “Ừ” một tiếng, “A Lăng, Tiểu Tinh đâu?”

“Sở quân khoa tìm nó có chút việc, đã đi ra ngoài rồi!”

Mạc Yên không nói nữa, đi được vài bước thì đột nhiên dừng bước lại, “A Lăng, anh ăn cơm chưa?”

“Chưa!”

“Mẹ Giang đâu?”

“Nói trong nhà có chuyện, nên hôm nay xin phép nghỉ rồi.”

Mạc Yên ngưng cười, “Mẹ Giang không có ở đây, anh liền không cần ăn cơm hả?”

Bạch Lăng không nói gì, chẳng qua chỉ nhìn thẳng cô, con người khó có được hiện lên một tia mong chờ, đó là vì đối với thức ăn ngon.

Bạch Lăng biết, Mạc Yên rất giỏi trong việc nấu nướng, chẳng qua Lão Đại lại luôn lấy lý do thân thể của cô không tốt, nên cô có rất ít cơ hội tự mình xuống bếp.

Mỗi năm chỉ để cho Mạc Yên tự mình xuống bếp vài ngày, rồi mấy ngày đó trở thành mấy ngày đặc biệt.

Hôm nay mới không dễ dàng gì mẹ Giang lại không có ở đây, Bạch Lăng thà rằng để bụng rỗng cũng không muốn kêu đồ ăn khó ăn ở bên ngoài, nghĩ rằng cứ cố chịu đựng một chút, không chừng chờ Mạc Yên tỉnh dậy thì anh liền có lộc ăn rồi.

Điều mà Mạc Yên khó kháng cự lại nhất là nhìn thấy một người đàn ông lộ ra vẻ mặt đáng thương và tội nghiệp, cười nói, “Em đi xem có nguyên liệu nấu ăn gì không, tùy tiện làm vài món, anh chờ một chút nhé.”

Nhìn bóng dáng Mạc Yên nhanh nhẹn đi xa, Bạch Lăng hưng phấn đến nỗi vung tay chém một quyền vào không trung, trên khuôn mặt lạnh lẽo có một tia cười đặt được như ý.

Nấu ăn cũng đã từng là một việc mà Mạc Yên cực yêu thích.

Năm đó mỗi lần Tần Thiên Nham ở nhà, hoặc là anh nấu cơm, hoặc là hai người cùng làm, vì thường xuyên làm nên đã luyện ra một đôi tay tài nghệ.

Nhưng từ khi bị chuyện đó làm tổn thương trở về sau, Mạc Yên sợ tức cảnh sinh tình mà đau lòng, nên cố gắng tránh tiến vào phòng bếp, chỉ có tại vài ngày đặc biệt, cô sẽ thu tâm tình lại, làm cho Nam Bá Đông hoặc Nam Tinh một bàn đồ ăn ngon, để cho vài người ngồi lại cùng nhau ăn một bữa cơm ngon và vui vẻ.

Bây giờ lại trở về thủ đô, lúc đầu còn mới khó chịu chứ giờ tâm tình cũng đã chậm rãi tỉnh lại rồi.

Nhớ lại Tần Thiên Nham ngày hôm qua, tim Mạc Yên lại xẹt qua một tia đau khổ.

Mặc dù ngày hôm qua lên giường với anh, nhưng trong lòng cô lại rất rõ ràng, chung quy tới cuối cùng anh và cô cũng sẽ không thể trở về!

Lúc Bạch Lăng đang thoải mái ăn thức ăn do Mạc Yên nấu, thì nam chủ nhân của Phủ vương gia trở về gấp.

“Yên nhi...”

Nghe được tiếng gọi quen thuộc, Mạc Yên đột nhiên nâng mắt nhìn qua, khi thấy vẻ mặt đang đứng trước cửa, một đôi mắt chìm ưng lợi hại của một người đàn ông đang nhìn chằm chằm cô, ngăn người, cô lập tức đặt chén đĩa trong tay xuống, chạy nhanh qua chỗ anh, “Anh Đông, anh trở về rồi!”

Cái gì Nam Bá Đông cũng chưa nói, giang hai tay ôm chặt cô vào trong lòng, cúi đầu ở bên tai cô chất vấn, “Nếu như anh không trở lại, có phải em tính trở về vòng tay ôm ấp của anh ta có phải hay không?”

Thân thể Mạc Yên cứng đờ, nghĩ muốn tránh hai tay đang trói buộc của anh, nhưng phát hiện uổng công vô ích thôi, đành phải bất đắc dĩ nói lại, “Không phải bây giờ em đang ở trong nhà hay sao? Không lẽ bởi vì chuyện này mà anh đột nhiên trở về?”

Nam Bá Đông bưng mặt cô lên, lạnh lùng nói, “Mạc Yên, đừng làm cho anh thất vọng! Cho dù chúng ta không có khả năng ở bên nhau, anh nói rồi, anh sẽ tìm cho em một người đàn ông có thể vì em và bảo vệ em suốt đời, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận người nào ăn hiếp em, cho em hưởng hạnh phúc suốt cả cuộc đời.”

Trong lời nói của Nam Bá Đông có đau đớn, làm cho tim Mạc Yên trầm xuống.

Cô cảm ơn anh vì đã yêu thương cô, nhưng có một số chuyện, không phải anh nói như thế nào thì sẽ như thế đó.

“Anh Đông, chuyện của em, em sẽ biết tính toán!”

“Em...”

Nam Bá Đông khê tròng mắt, lúc đang muốn nói gì đó thì ngực anh bỗng truyền đến một cơn đau đốn kịch liệt, anh đau đến thân thể đột nhiên run rẩy, sau đó cả người ngã xuống đất.

Mẫn Lạp vẫn luôn đứng sau Nam Bá Đông bước xa tiến lên vươn tay đỡ Nam Bá Đông lên, bước vọt vào trong phòng Nam Bá Đông, lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc nhét vào miệng của Nam Bá Đông.

Cổ độc của anh, thời gian tái phát càng ngày càng ngắn, cho dù có thuốc của Lam Khảm Khảm không chế cổ độc, nhưng hiện tại khoảng cách không tới mười ngày lại tái phát trở lại. Đi Thái Lan chỉ có ngắn ngủn hai mươi ngày, anh đã tái phát ba lần, bây giờ là lần thứ tư rồi!

Mạc Yên vừa thấy Mẫn Lạp đứng dậy, liền vội hỏi, “Mẫn Lạp, anh Đông như thế nào rồi?”

Nhìn vẻ mặt tái xanh của cô, nghe giọng nói run rẩy của cô, Mẫn Lạp cảm giác hô hấp cũng có chút gấp, “Yên nhi, em phải chuẩn bị tốt tư tưởng của mình!”

“Anh, anh nói cái gì? Mẫn Lạp, anh đừng làm em sợ!” Mạc Yên cảm thấy tim mình trầm xuống, ngay cả nói chuyện cũng cà lăm.

Mẫn Lạp nhẹ thở dài, “Cả đời này của cậu ấy, người mà cậu ấy để ý nhất chính là em, thời gian của cậu ấy đã không còn nhiều nữa rồi, nếu như có thể em nên chiều theo ý cậu ấy một chút, đừng kích thích cậu ấy, để cậu ấy sống tốt hết mấy ngày này! Cả cuộc đời này của cậu ấy...thật sự đã quá khổ rồi!”

Nói xong lời cuối cùng, người đàn ông lạnh nhạt và phóng khoáng như Mẫn Lạp, cũng không nhin được mà mắt đỏ lên.

Hai người đàn ông như Đường Thạch và Bạch Lăng lại trực tiếp xoay mặt đi chỗ khác, đi ra cửa bằng không hai người sẽ nhin không được mà nhìn thêm, đối mặt với người đại ca đã cùng vào sinh ra tử với bọn họ đang lảng vảng ở trước quỷ môn quan, bọn họ sợ mình sẽ không chịu được.

Mạc Yên bắt được cánh tay Mẫn Lạp, “Mẫn Lạp, còn có biện pháp nào có thể cứu anh ấy không? Lần này chuyện mà các người đi Thái Lan đã điều tra xong chưa? Lam Khảm Khảm kia không phải đã nói chỉ cần điều tra xong chuyện em gái bà ấy thì bà ấy sẽ cứu anh ấy sao?”

Cổ độc trên người cô, Nam Bá Đông bắt mọi người phải gạt cô, nhưng mỗi lần bắt cô uống thuốc thì anh cũng chỉ nói đó là thuốc trị bệnh tim của cô mà thôi.

Mẫn Lạp vỗ nhẹ tay cô, “Đợi một đêm, còn có chút chuyện vẫn chưa xử lý xong, qua tối hôm nay là xong rồi! Sắc mặt của em không được tốt, nhanh đi nghỉ ngơi trước đi! Ngộ nhỡ em có chuyện gì, cậu ấy sẽ trách anh!”

Mạc Yên lắc đầu, “Không! Em phải ở đây chăm sóc anh ấy! Mẫn Lạp, từ đó tới nay, đều là anh ấy chăm sóc em, bây giờ sẽ tới phiên em chăm sóc cho anh ấy! Cơ thể của em, em biết rõ, em không sao đâu. Nếu như em khó chịu, em sẽ kêu các người tới có được hay không?”

Đối mặt với ánh mắt cầu xin của Mạc Yên, Mẫn Lạp gật đầu, “Cậu ấy có thể sẽ ngủ một giấc mới tỉnh, anh đi tắm rửa trước, rồi sẽ qua đây nhìn cậu ấy.”

Mạc Yên gật đầu, “Ừ, anh đi đi! Nơi này có em trông.”

“Được, có chuyện gì nhớ kêu anh!”

Lúc Nam Bá Đông tỉnh dậy thì thấy Mạc Yên đã mệt mỏi nằm sắp trước giường ngủ, anh nhấn chuông trên đầu giường, trong nháy mắt bóng dáng của Đường Thạch bước vào.

Hiện tại toàn thân Nam Bá Đông vô lực, chỉ có thể lấy tay ra hiệu cho Đường Thạch ôm Mạc Yên lên giường.

Ôm thân thể của cô, cảm giác cô mềm mại, tìm Nam Bá Đông khổ sở đến muốn khóc, một người con gái tốt đẹp như vậy, vì sao anh lại không có tư cách có được chứ?

Anh cúi đầu ở bên tai cô nỉ non, “Yên nhi, cả đời này anh và em hữu duyên nhưng vô phận, nếu có kiếp sau, hãy đồng ý làm vợ anh có được hay không?”

Sáng sớm hôm sau, đầu đề của thời báo Luân Đôn–hắc bang tung hoành ở Thái Lan nhiều năm, đã không tiếng động tiêu tan trong một đêm.”

Khi tờ báo này đưa đến trước mặt của Nam Bá Đông, anh lạnh lùng hạ lệnh, “Lập tức an bài, bay thẳng tới Nam Cương.”

Rồi anh lại gọi một cú điện thoại cho Đoàn Kiều Thành, “A Thành, chuyện ở bên kia của cậu đều đã xử lý xong chưa?”

“Anh Đông, em làm mà anh còn không yên tâm sao? Anh cứ yên tâm, em đã sai người bắt con đàn bà đó bỏ vào trong nhà chứa, cho những người đàn ông đó làm miễn phí! Đến chết mới thôi...!”

“Tốt lắm, việc này hãy làm sạch sẽ một chút, anh không muốn để cho cô ấy biết những chuyện ô uế như thế này.”

“Dạ rõ!” Đoàn Kiều Thành đột nhiên nghĩ tới một chuyện, “Độc Cô Thiên Nhai đã xuất hiện, không tìm được Mạc Yên nên đã về núi, giống như nhà của anh ta có chuyện gì đó xảy ra.”

“Độc Cô Thiên Nhai? Không cần để ý tới anh ta, bây giờ anh và Yên nhi sẽ tới sân bay, cậu giúp anh báo một tiếng trước với Tộc Nạp Tây ở phía bên kia. A Thành, bây giờ anh không muốn bắt cứ chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn nữa!”

“Em biết, em đi sắp xếp một chút!” Đoàn Kiều Thành bây giờ đối với Nam Bá Đông có thể nói như nói gì nghe nấy, chỉ cần Nam Bá Đông nói anh sẽ dốc hết sức đi làm, dù sao làm chuyện này đối với anh mà nói cũng chỉ nhấc tay giúp đỡ mà thôi.

Nếu như có thể cưới Mạc Yên về, cả đời này của anh sẽ hạnh phúc đến quên đường về.

Mạc Yên biết Nam Bá Đông muốn đi Nam Cương chữa bệnh, anh không nói cô cũng muốn đi cùng với anh.

Huống chi, bây giờ thân thể Nam Bá Đông suy yếu tới mức phải ngồi xe lăn, nhìn thấy một người đàn ông đã từng không ai bì được, lúc này lại vô lực tới mức này, trong lòng Mạc Yên khổ sở muốn chết.

Bắt đầu từ lúc anh tỉnh lại, Mạc Yên nhìn anh bận rộn, người ở bên cạnh đi tới đi lui ngày càng nhiều, điện thoại cũng không ngừng reo, hội nghị thông qua video của puter cũng thường xuyên kéo dài tới một hoặc hai tiếng đồng hồ. Cô khuyên cũng khuyên không được, Mạc Yên cảm giác rất sợ hãi như tùy lúc nào anh cũng có thể chết.

Trên máy bay, Nam Bá Đông nói với cô, “Yên nhi, qua một thời gian ngắn nữa, anh sẽ để Nam Tinh tiếp nhận tập đoàn Kinh Thế, cổ phần của anh sẽ phân tới tên của hai người, đến lúc đó, em phải chăm sóc cho nó thật tốt.”

Mạc Yên trừng anh, “Đừng nói những thứ này, bây giờ em không muốn nghe.”

84. Chương 84: Xinh Đẹp Và Dịu Dàng Chỉ Dành Cho Em

Nam Bá Đông thấy vẻ mặt Mạc Yên tức giận, biểu hiện rõ là không muốn nói về cái này, anh cũng thông minh đành ngậm miệng lại không nói gì nữa. Dù sao những chuyện này về sau anh cũng đã bắt đầu sắp xếp rồi, chờ đến ngày nào đó anh mất đi, sẽ tự nhiên có người tới tìm cô và Nam Tinh tiếp nhận tất cả tài sản của anh.

Nếu như hiện tại cô không muốn nói, anh cũng không muốn làm khó cô.

Anh cười yếu ớt chuyển đề tài, “Yên nhi, đợi đến lúc làm xong chuyện ở Nam Cương rồi, chúng tôi sẽ đi vòng quanh thế giới có được không?”

“Được! Mặc kệ anh muốn đi nơi nào, em cũng sẽ đi theo anh!” Mạc Yên cảm thấy không khí có phần rét lạnh đang ngấm vào người, nhẹ vươn tay ôm lấy anh, vùi mặt vào trước ngực anh, giọng nói nhẹ nhàng, chẳng qua chỉ là không muốn anh thấy sự bi thương trên mặt cô.

Nam Bá Đông làm sao có thể không cảm giác ra được cảm xúc tiêu cực của cô, nhưng cái gì anh cũng không nói, chẳng qua chỉ lẳng lặng ôm lấy cô, vừa ôn nhu vỗ về đầu cô, vừa ôn nhu hỏi, “Em có muốn đi nơi nào hay không?”

Máy bay bay trên độ cao ban vận thước Anh*, nhưng bọn họ lại có thể ôm nhau như vậy.

*thước Anh là đơn vị đo độ cao của Anh và Mỹ, 1 thước Anh = 0.3048 mét, vậy ba vạn sẽ bằng 9,144 mét.

Vào giờ phút này, Nam Bá Đông cảm giác cho dù bây giờ anh có chết đi, chỉ cần có thể chết ở trong lòng cô, anh cũng có thể mỉm cười hạnh phúc mà ra đi.

Trên đường đi Nam Cương nhìn có vẻ xa xôi, nhưng thực ra thì rất ngắn, chỉ trong nháy mắt đã đến nơi.

Khi máy bay tới Nam Cương, thì màn đêm cũng đã buông xuống.

Bọn họ vừa đi xuống máy bay, thì thấy Đoàn Kiều Thành một lần nữa, giống như lần trước, vẫn mang theo phần lớn anh em trong hội tới đón máy bay.

Khi Đoàn Kiều Thành nhìn thấy Nam Bá Đông ngồi trên xe lăn, tim anh hưng hăng rút tới đau đớn một chút, có chút bi thương, làm cho anh có cảm giác thê lương của anh hùng mạt lộ*.

*anh hùng mạt lộ có nghĩa là anh hùng đã hết thời.

Đoàn Kiều Thành dần xuống cảm giác khác thường ở trong lòng, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn duy trì nụ cười sáng khoái ngày thường, “Anh Đông, mời bên này!”

Khi nhìn thấy Mạc Yên đang phụ giúp Nam Bá Đông, ánh mắt của Đoàn Kiều Thành như sáng lên, cô vẫn đẹp như vậy, vẫn đơn giản với áo khoác ngoài vàng nhạt, đơn giản bao bọc thân thể mềm mại yếu điệu và tinh tế của cô, nhưng khuôn mặt thì lại có chút mệt mỏi, làm cho người ta đặc biệt đau lòng và yêu thương.

“Để tôi!” Anh đoạt lấy công việc đẩy xe lăn của Mạc Yên, cười ôn nhu với cô, “Yên nhi, mới vài ngày không gặp mà sao em lại gầy như vậy!”

Mạc Yên mang theo chút không hiểu gì cả liếc nhìn Đoàn Kiều Thành, khi nào thì cô và người đàn ông này trở nên thân thiết như vậy, vậy mà còn kêu cô là Yên nhi nữa chứ? Rồi còn sự quan tâm của anh ta nữa chứ?

Nam Bá Đông vẫn luôn luôn cố không cho bất kỳ người đàn ông nào tiếp cận cô giờ lại chỉ ẩn dấu một tia dị nghị, cô liền gạt đầu với Đoàn Kiều Thành, “Đoàn tiên sinh, chúng tôi lại tới quấy rầy anh rồi!”

Nam Bá Đông vẫn không nói gì lúc này lại lên tiếng, đúng là nói chuyện vì Đoàn Kiều Thành, “Yên nhi, A Thành là anh em tốt của anh, nếu ở chỗ này mà anh có xảy ra chuyện gì thì cũng có A Thành thay anh chăm sóc tốt cho em.”

Giữa con người của Đoàn Kiều Thành hiện lên một tia cảm ơn, có những lời này của anh Đông, so với lời anh nói càng có tác dụng hơn gấp ngàn lần, tin rằng độ tín nhiệm của Mạc Yên đối với anh cũng gia tăng lên.

Quả nhiên ánh mắt nhìn anh của Mạc Yên đã ít đi một tia đề phòng, có hơn một tia dịu dàng, khoe môi treo lên một nụ cười yếu ớt làm lòng người mềm mại, “Vậy thì làm phiền anh Đoàn rồi.”

Đoàn Kiều Thành ngửi thấy ám hương ẩn ẩn của người bên cạnh, anh thật muốn ôm cô vào lòng nha!

Nhưng bây giờ thực sự chưa phải lúc, anh không thể bứt dây động rừng, phải kiềm lại suy nghĩ ở trong lòng, chờ từ từ chiếm được một vị trí ở trong lòng cô, chỉ cần có tâm chỉ cần có duyên phận, anh tin rằng anh sẽ có cơ hội.

Đoàn Kiều Thành chỉ cười với cô chứ chưa từng nói nhiều lời, nhưng ngược lại làm cho Mạc Yên sinh ra nhiều thiện cảm hơn, cảm thấy người đàn ông này xem ra cũng được, liếc nhìn anh, trong lòng âm thầm cũng cảm thấy kỳ lạ. Toàn thân Đoàn Kiều Thành đều có khí chất cương nghị, gờ tay nhấc chân cũng lộ ra một cổ thận trọng đặc biệt của người làm lính, càng nhìn lại càng thấy anh có một cổ mùi vị của người làm lính.

Lên xe, Mạc Yên vẫn nhìn không được hỏi anh một tiếng, “Anh Đoàn, trước kia anh đã từng đi lính sao?”

Đoàn Kiều Thành nhìn cô, nhíu mày nhẹ cười, “Làm sao em biết?”

Khoé môi của Mạc Yên cong lên, “Tôi đoán.”

Đoàn Kiều Thành đang lo không tìm được đề tài nói chuyện với cô, lúc này có câu hỏi mở đầu của cô, anh lại như cây đậu lộn ngược đem chuyện mình tham gia quân đội như thế nào, làm sao tiến vào bộ đội đặc chủng, rồi lại còn vượt biên đối kháng với trùm buôn ma túy Nhật như thế nào, tất cả đều nói qua một lần.

Mãi cho đến khi nói tới cuối cùng mình vì nguyên nhân của gia đình mà phải giải ngũ, trong lời nói của anh có điểm tiếc nuối, và trên mặt cũng mang theo một chút hoài niệm, lại làm cho Mạc Yên phải giật mình.

Cô thật sự muốn hỏi, anh đã từng đi lính, và anh cũng đã từng chiến đấu với bọn buôn ma túy, vậy tại sao hôm nay lại cùng ở chung một chỗ với trùm buôn ma túy là Nam Bá Đông, lại còn xưng anh gọi em thân thiết như vậy?

Nhưng khi nghĩ lại thì bỗng ngưng cười, kỳ thật chính cô và Đoàn Kiều Thành không phải cũng giống nhau đấy sao?

Cô sinh ra trong một gia đình quân nhân, lớn lên ở trong đại viện của quân khu, cũng coi như là con cháu xuất thân trong gia đình quân nhân, nhưng bây giờ không phải cô cũng đang ở cùng một chỗ với trùm buôn ma túy Nam Bá Đông sao, lại còn là anh ruột cùng cha khác mẹ nữa chứ.

Nhưng mà có ai có thể nói cho cô biết là cô đang làm đúng hay sai hay không?

Cô không phải là ai to lớn, cô chỉ có thể khống chế nổi hành động của mình, chứ không thể khống chế nổi tư tưởng và hành động của người khác.

Trên thế giới này vốn không hề đơn giản chỉ có trắng và đen, giữa thế giới màu trắng vẫn có chỗ cho tham quan, giống như Nam Bá Đông lẫn lộn giữa những người trong hắc đạo vậy, ngược lại là người rất coi trọng nghĩa khí, cùng với người khác vào sinh ra tử.

Bọn họ trực tiếp, bọn họ luôn thành thật bày tỏ quan điểm và mục đích của mình, sau đó sẽ không từ thủ đoạn mà đạt được.

Có nhiều lúc hắc đạo và bạch đạo chẳng qua chỉ là sự lựa chọn khác biệt về cách sống mà thôi.

Ở trong lòng cô chỉ có hai loại người, một loại là người tốt với mình, một loại khác là người xa lạ.

Mạc Yên cô không phải là thánh mẫu, cũng sẽ không cố gắng đi kết giao với những thứ bạn hai mặt, nhưng chỉ cần người đối tốt với cô, cho dù là loại người nào cô cũng sẽ đối tốt với người đó.

Như cô và Nam Bá Đông, làm sao cô có thể nghĩ đến một ngày nào đó lại sống nương tựa vào nhau với anh ấy chứ?

Như cô và Tần Thiên Nham vậy, làm sao cô có thể dự đoán được sẽ có một ngày bọn họ sẽ biến thành kẻ thù vì tình yêu chứ?

Việc đời luôn luôn khó lường, không chừng vào một lúc nào đó, vận mệnh liền cho bạn một cú đánh bất ngờ, làm cho vận mệnh của bạn càng không ngừng chìm nổi trong biển, khi càng không ngừng vùng vẫy, bạn sẽ càng cảm thấy vận mệnh lên xuống mang đến nỗi sợ hãi và bất an, một lần không cẩn thận có lẽ bạn sẽ không chịu nổi, vận mệnh sẽ chôn vùi bạn vào đại dương, vĩnh viễn không thể trở mình.

Vào một ngày nào đó, bạn có thể làm đến nơi đến chốn mà giẫm lên bờ, thì bạn mới có thể xem như là yên tâm.

Trong lúc đầu óc đang ngẩn ngơ, nghe được Đoàn Kiều Thành nói một tiếng, “Anh Đông, Yên nhi, đã đến rồi!”

Lúc xuống xe, Đoàn Kiều Thành vừa ở một bên di chuyển xe lăn của Nam Bá Đông, và ở một bên giải thích nói, “Hôm nay đã trễ lắm rồi, đi Tộc Nạp Tây giờ cũng không được tốt, trước hết cứ ở đây một đêm, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ đi qua đó.”

Mạc Yên nâng mắt nhìn vào khách sạn được trang trí rất nguy nga lộng lẫy này, đoán rằng Đoàn Kiều Thành đã thông báo cho người trước đó rồi, thậm chí bốn phía đều có không ít cảnh sát và cảnh sát chìm được bố trí canh phòng, ngăn toàn bộ xe cộ và những người không liên quan bước vào khu vực này.

Mặc dù có chút khoa trương nhưng nghĩ đến vụ ám sát lần trước, trong lòng Mạc Yên liền trở lại bình thường, ngược lại càng cảm ơn Đoàn Kiều Thành đã đặc biệt quan tâm và chăm sóc bọn họ như vậy.

Trên đường tới đây trạng thái tinh thần của Nam Bá Đông cũng không được tốt, lúc ở trên đường thì anh đã có bộ dáng buồn ngủ, làm cho Mạc Yên cực kỳ lo lắng.

Vừa đến khách sạn đã an bài tốt xong, Mạc Yên liền nhanh chóng để Mẫn Lạp kiểm tra cho Nam Bá Đông.

Sau khi Mẫn Lạp kiểm tra xong, nhiều lần bảo đảm với cô rằng Nam Bá Đông không có việc gì, lúc này Mạc Yên mới xem như có thể thở dài một hơi.

Dưới sự chăm sóc của Đoàn Kiều Thành, anh đưa cơm vào tận phòng, hơn nữa cùng bọn họ dùng xong rồi mới đi.

Trong phòng tổng cộng có hai phòng ngủ, Mạc Yên chăm sóc tốt cho Nam Bá Đông đi ngủ, rồi cũng để Mẫn Lạp đi nghỉ ngơi, chính mình lại nằm ở bên cạnh của Nam Bá Đông, không biết từ lúc nào cô cũng tiến vào giấc ngủ luôn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô lại thấy mình đang uốn cong ở trong lòng của Nam Bá Đông.

Mặc dù biết rõ bọn họ là hai anh em, nhưng anh em ở cùng một chỗ ôm ngủ như vậy có cảm giác có chút kỳ quái, nhưng tới cùng vẫn chưa làm ra chuyện khác, hơn nữa Nam Bá Đông lại là người bệnh, là một người đáng thương.

Trước sống chết của anh, Mạc Yên cảm thấy nếu mình quá so đo những quan điểm thế đời này, ngược lại sẽ có lỗi với lòng tốt của anh đối với mình.

Hiện tại bên người anh ngoại trừ cô ra, thì không có một người thân nào khác, anh muốn hấp thụ một chút ấm áp từ cô, vậy nên cô cho anh là một chuyện tốt.

Chỉ cần trong những ngày cuối đời này, anh có thể sống được hài lòng, vui vẻ, và hạnh phúc là tốt rồi!

Mạc Yên thật sự hi vọng, hi vọng ngày mai đi tới Tộc Nạp Tây sẽ xuất hiện một kỳ tích! Một kỳ tích làm cho Nam Bá Đông khỏe mạnh trở lại.

Một đêm qua đi, bình an vô sự.

Sáng sớm hôm sau, Đoàn Kiều Thành mang theo bữa sáng nóng hổi hấp tới gõ cửa, nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn của Đoàn Kiều Thành, Mạc Yên cảm thấy tim mình cũng vui lên.

“A Thành, vào đi!” Sau khi suy nghĩ kỹ càng, vì Nam Bá Đông ngằm đồng ý và Đoàn Kiều Thành kiên trì, Mạc Yên cũng sửa miệng kêu anh là A Thành.

Sau một đêm được nghỉ ngơi, trạng thái tinh thần của Nam Bá Đông rõ ràng tốt hơn nhiều, nhìn thấy Đoàn Kiều Thành liền trêu ghẹo, “Cậu, thằng nhóc này, hôm nay mặc sang trọng như vậy để làm gì đấy?”

Đoàn Kiều Thành nhún vai, cũng cười nói, “Nơi này không phải có một người đẹp sao? Nếu như em quá xấu, không phải là không biết ngưỡng khi phải đứng chung một chỗ với trai xinh gái đẹp là hai người sao?”

“Được rồi, mau ngồi đi, ăn mau rồi còn xuất phát!” Nói xong mấy câu, Nam Bá Đông lại che miệng ho khan vài tiếng. Mạc Yên vội đưa cho anh một ly nước.

Nhìn bộ dáng hiện tại của Nam Bá Đông, trong lòng Mạc Yên âm thầm cảm thán, thật sự bình bại như núi ngã, bệnh đến như kéo tở, như Nam Bá Đông là một người đàn ông cứng rắn như thép, nhưng khi gặp cảnh ngộ ma bệnh tới hành hạ, thì cũng yếu ớt và bất lực như người thường.

Mặc dù yếu ớt và bất lực của anh không biểu hiện rõ rệt, nhưng Mạc Yên cũng có thể ngẫu nhiên cảm giác được tim anh đập loạn và đau buồn.

Bắt đầu từ hôm qua, cô liền phát hiện, Nam Bá Đông thường nhìn cô, nhìn đến thất thần.

Anh như vậy không hiểu sao mang đến cho Mạc Yên một loại cảm giác rất lo sợ.

Có đôi khi nhìn anh, cảm giác anh như mây ở chân trời, lúc ẩn lúc hiện, như chỉ cần một trận gió nhẹ thổi qua, anh sẽ tan biến không thấy nữa.

Trong lòng Mạc Yên có một loại lo sợ và sợ hãi trước nay chưa từng có.

Vì sớm đuổi đi mây mù ở trong lòng mình, vừa ăn hết bữa sáng, Mạc Yên liền để cho Đoàn Kiều Thành chuẩn bị xuất phát, đi Tộc Nạp Tây để giải cổ độc cho Nam Bá Đông trước.

Lúc này Mạc Yên vẫn không hề nghĩ tới, mục đích đến lần này của Nam Bá Đông là không phải là vì anh.

Mà là... để giải Phệ Tâm Cổ ở trên người Mạc Yên!

Nếu không phải vì Mạc Yên, anh làm sao lại có thể cam chịu để Lam Khảm Khảm sai khiến chứ?

Anh đối với người khác ngoan độc, đối với chính mình ác hơn, mạng của anh, cho tới bây giờ anh cũng chưa hề để tâm, huống chi cũng đã tới con đường cuối cùng của sinh mệnh rồi. Nếu như đối lại bình thường, ai dám uy hiếp anh, anh thà chết cũng nhất định sẽ giết hết cả nhà của hắn ta.

Nếu như không phải vì Mạc Yên, làm sao anh lại chịu bỏ ra sức người và sức của lớn như vậy để tiêu diệt cả hắc bang đã hoành hành nhiều năm ở Thái Lan chứ?

Cũng là vì báo thù rửa hận cho Lam Phượng Phượng kia để đổi lại một cơ hội cứu Mạc Yên.

Cho dù anh có làm ra trăm ngàn lần tội nghiệt, cho dù muốn anh chết cả ngàn vạn lần, anh cũng phải bảo vệ cho Yên nhi của anh được bình an suốt cả cuộc đời!

Đường đi tới Tộc Nạp Tây vẫn khúc khuỷu và gập ghềnh như vậy.

Xe ô tô chạy ước chừng khoảng một tiếng, cuối cùng bọn họ cũng đã tới chân núi của Tộc Nạp Tây.

Mọi người lại hao phí một chút sức lực đi đến trước cổng Tộc Nạp Tây, mới phát hiện Lam Khảm Khảm và Lam Thiên Long đã dẫn đầu không ít người của tộc đứng trước cổng chào đón.

Khi Lam Khảm Khảm thật sự nhìn thấy Nam Bá Đông được người dùng kiệu mềm nâng lên núi, con người của bà xẹt qua một tia áy náy.

Bây giờ bởi vì tới đây để giải quyết vấn đề, nên hai bên cũng không tỏ ra quá mức khách khí.

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Nam Bá Đông liền trực tiếp đưa bản báo cáo điều tra nguyên nhân cái chết của Lam Phượng Phượng cho Lam Khảm Khảm.

Sau khi Lam Khảm Khảm xem xong thì than nhẹ một tiếng, rồi đưa cho Lam Thiên Long xem.

Hoá ra năm đó Lam Phượng Phượng đối với Nam Bá Đông vì yêu mà sinh hận, trước khi Nam Bá Đông và Mạnh Thu rời đi, liền lén lút hạ Tuyệt Tình Cổ vào người của Nam Bá Đông. Sau đó xem mình là bông hoa kiều ngạo của Tộc Nạp Tây, cô không cho phép chính mình nhớ mãi không quên anh. Dù sao cô cũng đã hạ Tuyệt Tình Cổ vào người của Nam Bá Đông nên hạnh phúc đời này của anh cũng như xong rồi.

Sau đó cô lại gặp một vị bạch mã hoàng tử hiền lành Thuyết Trung Văn ở Thái Lan, diện mạo của anh khôi ngô, phong nhã hài hước, có khiếu nói chuyện khiến người yêu thích và vui vẻ, vừa vận sự thất tình của Lam Phượng Phượng liền chuyển toàn lực chú ý tới trên người của người đàn ông này, cùng anh ta tiến vào bế tình.

Nhưng cô lại thật không ngờ rằng, một tháng sau đó, người đàn ông này lại chơi chán cô.

Mà điều làm Lam Phượng Phượng càng không ngờ tới là sau khi người đàn ông này chơi chán cô, hắn ta không quăng cô đi, mà lại bán cô vào động Thiên Nhật Thái để tiếp khách.

Đến lúc này Lam Phượng Phượng mới biết được, hoá ra người đàn ông này chính là con trai của bang chủ Bang Hắc Đại ở Thái Lan.

Tâm như tro tàn, Lam Phượng Phượng không cam lòng chịu khuất phục, cô sử dụng toàn bộ cơ hội và thủ đoạn, rốt cuộc cũng trốn thoát ra được. Nhưng sau đó vẫn bị bọn họ bắt trở về như cũ, sau khi bị Nhiều người thay phiên làm nhục cô, cô không chịu nổi sự nhục nhã này, không còn mặt mũi nào về nước nên cô đã tự sát chết.

Sau khi Lam Khảm Khảm đọc xong bản báo cáo điều tra thì vẻ mặt đau lòng xám tro, Nam Bá Đông chỉ nhàn nhạt vẫy tay một cái, Đường Thạch ở phía sau liền đẩy tới Thời Bảo Luân Đôn.

Nam Bá Đông trầm giọng nói: “Thù của em bà, tôi đã giết toàn bộ hắc bang này, đó là giá mà họ phải trả, tôi đã báo được thù cho cô ấy, Lam phu nhân, có phải bà cũng nên thực hiện lời hứa của bà đối với tôi hay không?”

Lam Khảm Khảm gật đầu, nhàn nhạt nhìn lướt qua Nam Bá Đông và Mạc Yên nói, “Hai người các người đi theo tôi vào đây.”

Vẫn là gian phật đường trước kia, Lam Khảm Khảm để cho Mạc Yên ngồi ngay ngắn xong, đưa một viên thuốc được hoàn để Mạc Yên nuốt vào, sau đó tìm miệng vết thương ở trên cổ tay cô.

Mạc Yên cảm giác trong thân thể mình như có côn trùng di chuyển, cái loại cảm giác khó chịu này làm cho cô không thể khống chế mình mà muốn di chuyển thân thể, nhưng mà lại bị Lam Khảm Khảm vương tay gắt gao đè lại, làm cho cô không thể động đậy.

Dưới cổ tay cô chảy ra một thứ chất lỏng không rõ vào trong chén sứ, máu đỏ thẩm từ cổ tay cũng không ngừng chảy ra, rồi những con côn trùng nhỏ nhỏ đỏ như máu cũng chảy loạt vào trong chén sứ.

Vốn côn trùng máu đang tràn đầy sức sống, như khi chạm vào chất lỏng kia thì trong nháy mắt giống như là ngủ đông, không chuyển động gì nữa.

Mạc Yên kinh hãi nhìn một màn này, nhìn khuôn mặt luôn luôn lạnh nhạt của Lam Khảm Khảm vào giờ phút này như già đi vài tuổi, thì thào nói: “Hóa ra bà hạ cổ vào người tôi, vì sao bà lại làm như vậy?”

Lam Khảm Khảm nhìn thẳng vào Mạc Yên, thản nhiên nói: “thật xin lỗi! lúc đó tôi cho rằng Nam tiên sinh là hung thủ giết hại em trai tôi, tôi thì lại muốn biết nguyên nhân em mình chết, cho nên đã đắc tội với cô, mong cô tha thứ.”

Lam Khảm Khảm nói xong, liền quỳ xuống trước mặt Mạc Yên dập đầu dùm dùm ba cái.

Trong lòng Mạc Yên rất buồn bực, không thể bước lên cũng không muốn mất mặt, rồi lại không biết nên làm sao bây giờ với Lam Khảm Khảm?

Sau đó cô than nhẹ một tiếng, “Tôi tha thứ cho bà rồi! bà mau giúp anh tôi giải cổ độc đi.”

Lam Khảm Khảm không nói nữa, đi đến trước mặt của Nam Bá Đông kiểm tra trạng thái cổ độc ở trong cơ thể của anh trước, sau đó vẻ mặt bà nghiêm túc nhìn về phía Nam Bá Đông và Mạc Yên, “Tôi có chuyện này nên nói với hai người trước, tránh đến lúc xảy ra chuyện gì thì hai người lại trách tôi.”

Con người sắc bén của Nam Bá Đông nhàn nhạt liếc bà một cái, “Bà nói đi!”

Lam Khảm khảm bị Nam Bá Đông nhìn chăm chăm nhưng không lùi bước, “Tôi nghĩ Nam tiên sinh cũng đã biết rõ về tình trạng thân thể của cậu ssax sắp dưỡng thành trạng thái của cổ vương (vua của trùng độc) rồi, nếu như cổ trùng này đuổi hoài không ra, thì vào một ngày nào đó cậu bỏ mình, thì cổ vương này sẽ tự chui ra thôi. Nhưng bí mật liên quan đến cổ độc này, tôi cũng không muốn giấu hai người về tác dụng và nguy hiểm rất lớn với cổ vương, tôi chỉ có thể nói cho hai người rằng máu ở tron người của Nam tiên sinh đã bị cổ vương này hút được mười phần rồi, bởi vì hiện tại cổ vương chưa có trưởng thành, cho nên hiện tại Nam tiên sinh mới còn sống. nhưng một khi cổ vương này được lấy ra, thì có lẽ Nam tiên sinh sẽ ...”

Mạc Yên nhanh chóng bắt được tay của Lam Khảm Khảm, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, “Chẳng lẽ thật không còn biện pháp nào sao?”

Lam Khảm Khảm lắc đầu, “Kỳ tích thì có lẽ có, nhưng tôi thì lại không có biện pháp nào khác.”

Nam Bá Đông dịu dàng nhìn về phía Mạc Yên, “Yên nhi, em đừng quần lấy Lam phu nhân nữa, cứ để Lam phu nhân thử giải cổ độc này cho anh trước, sau đó chúng ta trở về từ từ nghĩ biện pháp khác. Ngoan đi, qua bên này ngồi.”

Mạc Yên cảm thấy toàn thân đều mát lạnh, biết rõ mạng sống của anh sẽ gặp nguy hiểm nhưng cô lại bất lực, chẳng giúp được gì cả.

Mũi cô có chút chua xót, thật sự rất muốn khóc, nhưng lại cố kiềm chế nước mắt của mình để nó không chảy ra!

Bởi vì cổ trùng ở trong người của Nam Bá Đông quá lợi hại, Lam Khảm Khảm nói, thân thể của Nam Bá Đông cần phải ngâm trong nước thuốc một ngày, tinh lực của cổ trùng hao kiệt thì mới có thể bức cổ trùng thành tinh ra ngoài.

Mọi người đành phải ở lại tộc Nạp Tây này qua đêm.

Nhìn thấy Nam Bá Đông nhả mặt ngâm thân mình trong nước đã biến đen, trong lòng của Mạc Yên rất là đau đớn.

Ngược lại, Nam Bá Đông nhìn thấy vẻ mặt không đành lòng của cô, anh bật tiếng an ủi, “Yên nhi, anh không sao! Không phải sắp được giải rồi sao? Em cần phải mừng cho anh mới đúng chứ?”

85. Chương 85: Bốn Người Đàn Ông Tề Tựu Lại Một Chỗ

Ngược lại Nam Bá Đông khi nhìn thấy vẻ mặt không đành lòng của cô, liền lên tiếng an ủi cô, “Yên nhi, anh không sao đâu! Không phải sắp được giải thoát rồi sao? Em nên mừng thay cho anh mới đúng chứ.”

Mạc Yên cầm chặt lấy tay anh, đôi mắt có chút đỏ, giọng nói cũng hiếm khi có được một tia dịu dàng, “Anh Đông, lúc ở trên mây bay không phải anh đã hỏi em có chỗ nào đặc biệt muốn đi hay không sao? Bây giờ em nói cho anh biết, em muốn đi đến Thụy Sĩ để trượt tuyết, muốn đi xem biển Aegean ở Hy Lạp, muốn đi Thủy Thành ở Venice, còn muốn đi đến thánh đường Milan ở Ý, cho nên anh nhất định phải sống tốt, theo em đi khắp mọi ngõ ngách ở trên thế giới này, xem mỗi một phong cảnh đẹp nhất ở trên thế giới có được hay không?”

Nam Bá Đông cầm ngược lại tay cô, nhìn cô thật sâu, sau đó bày ra gương mặt biểu lộ hết sức tuần tú với nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời trước nay chưa từng có, chiếu rọi vào mắt cô đồng thời cũng dịu dàng nói, “Được! Anh sẽ cố gắng sống sót, cho dù em muốn đi tới nơi nào, anh cũng sẽ đi cùng với em!”

Mạc Yên dùng sức gật đầu, rồi lại nhìn Nam Bá Đông, “Anh Đông, bây giờ sẽ bắt đầu giải cổ, nghe nói trong quá trình sẽ làm anh cảm thấy có chút khó chịu, em ở đây với anh, nếu như anh đau thì phải kêu gào lên, có biết chưa?”

Nam Bá Đông nhéo mũi của cô, cười nói, “Thật là một con bé ngốc, chỉ chút khổ đó thì nhằm nhò gì với anh, anh đã trải qua nhiều thương tổn còn đau hơn cái này nhiều, em yên tâm đi, loại đau đớn này anh còn có thể chịu được!”

Kỳ thật bây giờ anh cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ cần có cô ở bên cạnh, thì những đau đớn này cũng không tính là cái gì.

Cho dù sẽ đau, sẽ khổ, anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc!

Chỉ là anh không hy vọng cô thấy anh đau đớn mà cũng cảm thấy khó chịu theo, “Yên nhi, em ra ngoài chờ anh đi! Một hồi sau anh sẽ tốt thôi, em đi nghỉ trước đi, cần gì phải ngáy ngốc ở chỗ này với anh.”

Mạc Yên lắc đầu,” Không được! Em phải luôn ở đây với anh! Anh Đông, anh nhìn em này, anh không cần phải lo lắng cho em, em kiên cường hơn so với tưởng tượng của anh đấy. Anh yên tâm đi, em rất tốt, chúng ta sẽ tốt thôi!”

Nước mắt của Mạc Yên xoay tròn trong hốc mắt, cô hít hít mũi, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống.

“Được! Nếu như không chịu được, thì không cần nhìn có biết chưa?”

Nam Bá Đông biết rõ Mạc Yên rất bướng bỉnh, sớm đã chuẩn bị tốt rồi gạt đầu với Lam Khảm Khảm, “Lam phu nhân, có thể bắt đầu rồi.”

Bởi vì cổ ở trong người của Nam Bá Đông đã sớm trưởng thành, lại thêm độc đã phát tác nhiều lần, thân thể cũng mệt mỏi rồi. Lần này muốn dẫn cổ ra cũng rất cực kỳ nguy hiểm, một chút không chú ý cũng có thể mất mạng.

Dù Lam Khảm Khảm là cổ vương, bà cũng không dám xem thường, mỗi bước đi bọn họ cũng thật cẩn thận mà không chế được, chỉ sợ xảy ra một chút sai lầm.

Cho dù Mạc Yên đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi cổ độc được khơi dậy, toàn thân Nam Bá Đông co giật run rẩy, đau đớn đến cắn môi, khi cổ họng không ngừng phát ra thanh âm ghen ngào, nước mắt của cô vẫn không nhịn được mà rơi xuống.

Hai tay bị nắm trong tay anh đã bị anh nắm đến đỏ bầm, nhưng Mạc Yên lại không cảm thấy đau đớn, trái lại cô nắm ngược lại tay anh thật chặt, vẫn luôn cầm tay anh để anh có thể cảm nhận được cô vẫn luôn ở tại bên cạnh anh.

Cô chỉ hy vọng, tại thời điểm khó khăn và tâm tối này cô có thể cho anh một chút sức lực, để cho anh có thể tiếp tục kiên trì, mà sống sót.

Cô càng không ngừng nói ở bên tai anh, “Anh Đông, cố lên! Cố lên!”

Cuối cùng một con cổ trùng ước chừng bằng ngón tay cái bị Lam Khảm Khảm bức ra ngoài, sắc mặt Lam Khảm Khảm cũng có chút tái nhợt, toàn thân đổ mồ hôi. Rõ ràng vì muốn bức con cổ trùng này ra ngoài mà bà đã tiêu hao rất nhiều tâm lực.

Mà Nam Bá Đông cũng bởi vì quá trình quá đau đớn mà kiệt sức, sau đó thân thể bước vào trạng thái hôn mê.

Nhưng việc điều trị còn chưa có xong, Lam Khảm Khảm nói với Mạc Yên, “Kêu người giúp cậu ta bước vào trong thùng thuốc của tôi đi, vẫn phải ngâm nước trong ba ngày, tôi muốn cổ độc trong cơ thể được tiết ra sạch sẽ, vậy mới xem như là tốt.”

Mạc Yên nhanh chóng kêu Đường Thạch và Bạch Lãng vào, cùng nhau ôm Nam Bá Đông bỏ vào thùng thuốc vẫn còn nóng hổi kia tiếp tục ngâm tiếp.

Sau đó Mạc Yên lại đi tới chỗ Lam Khảm Khảm, hỏi bà chuyện giải độc cho Nam Tinh, lúc nào thì mới bắt đầu?

Lần này bọn họ đi rất gấp, bởi vì cách lần trước tới chỉ có hai mươi ngày, cách vài ngày nữa mới tới ngày phát tác cổ độc của Mạc Yên, Nam Bá Đông chỉ một lòng nghĩ tới chuyện giải Phệ Tâm Cổ cho Mạc Yên, mà Nam Tinh thì nhất thời không thể đi được, cổ độc của bé vẫn chưa phát tác, cho nên Nam Bá Đông nghĩ sau khi cùng Mạc Yên đi giải cổ độc, thì sẽ nghĩ cách làm cho Lam Khảm Khảm giải cổ độc cho Nam Tinh.

Lam Khảm Khảm nói, “Nam tiên sinh còn phải ở chỗ này ngâm thuốc trong ba ngày, thanh lý dư độc, nếu như cô có thể dẫn đứa nhỏ tới đây, tôi sẽ thuận tay giúp nó giải luôn. Tuyệt Tình Cổ của nó thuộc về cổ di truyền, không có giống với độc tính mạnh của cổ độc như ban đầu, hơn cổ trùng nhỏ chưa trưởng thành, lại chưa từng phát tác, nên có vẻ sẽ dễ giải quyết hơn!”

Mạc Yên mừng rỡ, lập tức chạy ra ngoài kêu Đường Thạch và Đoàn Kiều Thành sắp xếp máy bay dẫn Nam Tinh tới đây.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau Mạc Yên đã dậy, vừa dậy thì liền nhìn thấy hai gương mặt tuần tú hết sức quen thuộc—một người là Nam Tinh, người còn lại chính là Tần Thiên Nham.

Mạc Yên có chút ngây ngốc nhìn Tần Thiên Nham, sau đó mặt liền trầm xuống, “Sao anh lại tới đây?”

Tần Thiên Nham tính tình tốt cười, “Anh là vệ sĩ của Nam Tinh! Cấp trên cử anh tới bảo vệ nó!”

Cô không biết chứ sau khi cô đi, anh sốt ruột bao nhiêu, vừa nghe Nam Tinh nói muốn tới đây, anh liền lập tức xin chỉ thị của cấp trên, trên danh nghĩa là bảo vệ Nam Tinh, danh chính ngôn thuận chạy tới đây, bằng không anh sợ mình chạy tới đây sẽ ăn phải canh bẻ môn* của cô.

*canh bẻ môn là đóng cửa không cho khách vào.

Hiện tại thấy phản ứng mất hứng của cô, trái lại nằm trong dự đoán của anh.

Mà khi Mạc Yên nghe anh nói cấp trên phái anh tới bảo vệ Nam Tinh, sắc mặt cũng dịu đi chút ít.

Trái lại Nam Tinh thấy lực chú ý của cô không nằm trên người bé, sắc mặt đẹp trai nhỏ của bé liền đen thui. Cuối cùng lúc Mạc Yên nhìn về phía bé, trong mắt bé tất cả đều là uỷ khuất, và đau lòng làm Mạc Yên phải bước nhanh lại, ôm đứa nhỏ vào trong ngực, “Tiểu Tinh, mẹ nhớ con muốn chết.”

Trước mặt bao nhiêu người đối mặt với sự nhiệt tình như thế này của Mạc Yên, ngược lại Nam Tinh có chút xấu hổ, “Mẹ, mau buông con ra!”

Mạc Yên nghe lời buông bé ra, nhưng vẫn đưa tay捏o khuôn mặt đẹp trai nhỏ của bé, “Hết giận rồi hả?”

Nam Tinh hừ nhẹ một tiếng, trừng mắt nhìn Tần Thiên Nham, lại lên lút nói thầm ở bên tai của Mạc Yên, “Con không cần chú ấy đi theo, thì chú ấy lại càng đi theo tới, con ghét chú ấy! Mẹ, mẹ làm cho chú ấy biến mất đi có được hay không?”

Mạc Yên nhẹ liếc nhìn Tần Thiên Nham, lại vừa lúc chống lại ánh mắt anh, trong lòng hốt hoảng, nhanh chóng nhìn đi nơi khác, vẻ mặt có chút nghiêm túc nói với Nam Tinh, “Đó là nhiệm vụ của chú ấy, hơn nữa có chú ấy bảo vệ con, mẹ cũng yên tâm một chút. Ngoan đi, chờ trở về thì sẽ tốt thôi, trước nhin vài ngày đi có được hay không?”

Nam Tinh gật đầu, sau đó vẻ mặt có chút lo lắng hỏi cô, “Mẹ, ba không có sao chứ? Con vừa đi nhìn ba, ba...”

Nhìn thấy đôi mắt hồng hồng của Tiểu Tinh, trong lòng của Mạc Yên tê rần, ôm bé vào lòng thật chặt, “Đừng lo lắng, ba con sẽ khá hơn thôi! Ba con đã đồng ý với mẹ, ba con nhất định sẽ khoẻ lại!”

Kỳ thật lời này cũng là lời cô tự an ủi mình!

Nhưng Nam Tinh lại tin không chút nghi ngờ, dùng sức ôm lấy cô, “Dạ, ba nhất định sẽ tốt lên thôi!”

Mạc Yên lại tách ra nhẹ vươn tay sờ mặt bé như an ủi, “Có phải hôm qua con không có nghỉ ngơi chút nào có đúng không?”

Nam Tinh lắc đầu, “Không phải! Lúc con tới Nam Cương thì đã là buổi tối, chú Đoàn để cho con ở lại Nam Cương ngủ một đêm, sáng sớm hôm nay mới sai người dẫn bọn con tới đây.”

Mạc Yên mỉm cười, “Giờ này chắc chú Đoàn của con cũng đã không còn sức nữa rồi, sau này chúng ta cần phải báo đáp anh ấy thật tốt.”

Tai nhọn của Tần Thiên Nham nghe được lời nói của Mạc Yên, trong lòng rung mình, ánh mắt không nhìn được chuyển đến trên người Đoàn Kiều Thành, người đã an bài chỗ ăn ở cho bọn họ. Trời, khi nào thì lại có thêm một tình địch nữa rồi?

Khó trách Đoàn Kiều Thành này vẫn luôn tự mình là nửa người chủ, đối với Nam Tinh chăm sóc đủ điều, đối với Mạc Yên lại càng gọi thẳng là “Yên nhi”, Tần Thiên Nham âm thầm cắn nát răng thép, cô bé này thật đúng là biết câu hồn người. Mặc kệ đi đến đâu cũng có thể đưa tới một đám ong bướm.

Xem ra anh cần phải có vài đòn mạnh, bằng không, một lần không cẩn thận, chẳng những người chạy mà tìm cũng chạy theo, như vậy thì rắc rối lớn rồi.

Tần Thiên Nham biết Mạc Yên rất lo cho Nam Tinh, cũng biết Nam Tinh sẽ không trở thành mối đe dọa cho những chuyện anh làm nên anh cũng bắt đầu chăm sóc đủ điều cho đứa nhỏ Nam Tinh này.

Chỉ tiếc Nam Tinh vẫn không vừa mắt với Tần Thiên Nham, lúc nào cũng tìm cơ hội cho Tần Thiên Nham ăn không ít cực khổ.

Nhưng vì muốn ôm được người đẹp về nhà nên giờ Tần Thiên Nham bất chấp tất cả, mặc kệ Nam Tinh ra chiều gì, mặc kệ sắc mặt Mạc Yên lạnh như thế nào, tất cả anh đều chịu được, chỉ cần Mạc Yên trở về với anh, đối với anh mà nói một chút trở ngại này không phải là chuyện gì to tát.

Buổi chiều Lam Khảm Khảm đã khôi phục lại sức khỏe nên bắt đầu giải cổ độc cho Nam Tinh.

Quả nhiên như lời Lam Khảm Khảm nói, cổ trùng di truyền ở trong cơ thể Nam Tinh vẫn chưa trưởng thành, giống với cổ trùng của Mạc Yên, chỉ dùng cách riêng thúc ép cổ trùng, thì cổ trùng nhỏ bị bức ra ngoài.

Lúc có cổ độc, Nam Tinh vẫn luôn cảm thấy tinh thần của mình có chút không đầy đủ, nhưng bây giờ cổ độc đã bị bức ra, trạng thái tinh thần cả người đều tốt lên, Mạc Yên thấy trong lòng cũng yên hơn.

Chẳng qua giờ người làm cho cô lo lắng là Nam Bá Đông, mặc dù cổ độc sắp trừ tận gốc, nhưng tinh thần của anh vẫn mệt mỏi không phấn chấn, thời gian tỉnh táo cũng rất ít, đầu óc vẫn luôn hôn mê ngâm ở trong thùng thuốc, làm cho Mạc Yên vừa lo lắng vừa sốt ruột, vì anh mà âm thầm chảy không biết bao nhiêu nước mắt.

Vài năm nay, Mạc Yên đã nảy sinh một loại ý lại vào người thân đối với Nam Bá Đông.

Có anh ở đây thì cô và Nam Tinh đều có cảm giác ý lại, cho dù có tai họa gì ập xuống thì đều có Nam Bá Đông ở sau lưng dọn dẹp cục diện đó cho bọn họ, cho dù muốn làm cái gì, chỉ một câu nói, Nam Bá Đông sẽ làm vì bọn họ.

Những thứ nhỏ giọt này bình thường không khiến bọn họ chú ý, nhưng lúc sắp mất đi bóng râm của anh, thì toàn bộ đều có vẻ hiện ra rõ ràng, làm cho người ta phải thương tiếc như vậy.

Mạc Yên thương cảm và khổ sở, cô luôn nhận lấy sự quan tâm và bảo vệ của Nam Bá Đông, nhưng cô lại chưa bao giờ cho anh lại được cái gì.

Cho dù hiện tại cô đối với anh tốt một chút là cũng vì câu nói van xin ngày đó của Nam Bá Đông, “Em có thể đối với anh tốt một chút hay không?”, càng như thế này cô lại càng cảm thấy áy náy, càng khổ sở, và một loại đau đớn khó nói thành lời. Khi nhìn thấy Nam Bá Đông không có một chút sức sống, cô lại càng cảm thấy đau đớn đến sắp khóc ra máu.

Nếu như bây giờ anh cứ như vậy mà chết đi, cô sẽ ôm phần áy náy và tiếc nuối này sống cả đời.

Nhưng cô cũng biết, cho dù có một tia hi vọng, Nam Bá Đông cũng sẽ không nguyện ý để cho cô sống một mình, tuyệt đối sẽ không để cho cô tự hãm sâu vào một phần áy náy này mà không thể tự thoát ra. Cho nên anh nhất định sẽ đứng dậy, cho cô có cơ hội để bù đắp, với trình độ anh yêu thương cô, anh nhất định sẽ đứng dậy! Cô tin là sẽ như vậy!

Mạc Yên không có đoán sai, mấy ngày nay, tuy ý thức của Nam Bá Đông vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, nhưng anh biết tâm tư của Mạc Yên, lời nói mà Mạc Yên ghé vào lỗ tai anh nói, anh đều nghe được. Chẳng qua máu toàn thân đều bị con cổ trùng kia hút sạch, có con cổ trùng ở đây thì anh còn cảm thấy có chút khí lực, nhưng con cổ trùng đó đi rồi thì sức lực và tinh thần như đều bị nó mang đi luôn vậy.

Mỗi một lần khi nghe Mạc Yên ghé vào lỗ tai anh thầm thì, anh đều muốn ôm cô vào trong ngực, muốn nói cho cô biết cô không cần phải áy náy, đối tốt với cô là vì anh nguyện ý như vậy!

Tính mạng đi đến được như bây giờ, anh tựa hồ cảm giác được thượng đế đang kêu gọi.

Yên nhi, anh không có cầu xin gì hết, chỉ cần em hạnh phúc và vui vẻ, anh có chết đi cũng thấy mãn nguyện.

Anh chỉ có một ước nguyện, cầu mong kiếp sau chúng ta sẽ có cơ hội được gặp nhau, được yêu nhau, đến lúc đó anh nhất định sẽ giữ em thật chặt, vĩnh viễn không buông tay!

Ba ngày sau, cổ độc ở trong người Nam Bá Đông đã được trị tận gốc, nhưng anh vẫn chưa tỉnh lại, vẫn hôn mê.

Hai mắt Mạc Yên đã khóc đến biến thành quả đào, bọn họ đã nghĩ hết tất cả biện pháp rồi, đã không còn cách nào nữa.

Mọi người có nên đưa anh trở lại kinh thành hay không, để cho những người chuyên môn ở bên kia theo dõi.

Ngay lúc Mạc Yên cảm thấy rất tuyệt vọng, thì Tộc Nạp Tây lại nghênh đón một vị khách quý–Độc Cô Thiên Nhai.

Mạc Yên vừa thấy Độc Cô Thiên Nhai thì mừng như điên nhào tới ôm anh mà kích động tới mức nước mắt rơi đầy mặt, “Thiên Nhai, cầu xin anh, nhất định phải cứu anh ấy! Cứu anh ấy, cầu xin anh đấy!”

Bởi vì quá nóng ruột mà Mạc Yên lại không có phát hiện Độc Cô Thiên Nhai lúc này đã ốm đi một vòng, nhưng khi nhìn thấy Mạc Yên thì anh vẫn như dĩ vãng, cười sáng khoáy ôm lấy cô, “Tiểu Yên nhi, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ cố gắng! Đến đây, dẫn anh đi xem anh ta!”

Mạc Yên vội vàng dẫn anh vào phòng của Nam Bá Đông.

Lúc này Nam Bá Đông nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, không có một chút máu, rất giống như vampire mà thường hay chiếu trên phim điện ảnh.

Vampire? Trong lòng Mạc Yên rung mình, trên thế giới này thật sự vẫn có sinh vật như trên điện ảnh tồn tại sao?

Nếu như thật sự có, vậy cô có thể đi tìm bọn họ hay không, chẳng phải trên phim có chiếu chỉ cần bị vampire cắn một ngụm, người sẽ thay đổi, sẽ trở thành người sống vĩnh viễn đấy sao?

Đáng tiếc, điện ảnh cũng chỉ là điện ảnh, không thể xảy ra trong hiện tại thực tế được.

Mạc Yên đề xuống ý nghĩ kỳ quái ở trong đầu, nắm lấy tay của Độc Cô Thiên Nhai, vẻ mặt khẩn cầu nói: “Thiên Nhai, em cầu xin anh, nhất định phải bảo vệ mạng của anh ấy, cho dù sống thêm một năm nữa, hay thêm một ngày cũng được, em chỉ muốn cùng anh ấy sống tiếp mà thôi.”

Độc Cô Thiên Nhai vỗ tay cô: “Đừng lo lắng, để anh xem kỹ cho anh ta trước đã!”

Mạc Yên gật đầu, mặt lo lắng đứng ở một bên, nhìn Độc Cô Thiên Nhai bắt mạch cho Nam Bá Đông, dùng cái nhìn của bác sĩ Đông Y, nghe, hỏi, phân tích, để chuẩn đoán chính xác tình trạng thân thể hiện tại của Nam Bá Đông.

Lần kiểm tra này tốn thời gian hơi nhiều, chờ Độc Cô Thiên Nhai thu tay về, vẻ mặt của anh ngưng trọng xoay người bình tĩnh nhìn Mạc Yên, “Yên nhi, em cũng biết tình trạng hiện tại của anh ta chứ?”

Trong lòng Mạc Yên rung mình, “Lời nói này của anh....là có ý gì?”

Độc Cô Thiên Nhai kéo cô ra ngoài, “Yên nhi, em cần phải chuẩn bị tâm lý, thân thể của anh ta....đã không thể xoay chuyển nữa!”

Ngực của Mạc Yên cứng lại, chỉ cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, mắt vừa đau lại vừa chát, “Ngay cả anh là thần y mà cũng không có biện pháp gì sao?”

Độc Cô Thiên Nhai lắc đầu, lấy ra một bình sứ nhỏ ở trong ngực, “Yên nhi, đây là thuốc mà anh đã vào núi chuẩn bị cho việc trị liệu bệnh tim của em, thuốc trong vòng nửa năm, sau khi uống năm viên thì tim em sẽ hoàn toàn tốt. Thuốc này em cũng có thể cho anh Đông uống một viên, cũng có thể kéo dài được vài ngày. Em và anh ta có chuyện gì chưa làm thì hãy nhanh chóng làm đi!”

Mạc Yên nhận lấy bình sứ trong tay anh, nắm thật chặt ở trong tay, nhìn Độc Cô Thiên nhai cảm ơn, “Thiên Nhai, cảm ơn anh! Anh làm sao lại gây như vậy?”

Độc Cô Thiên Nhai cười khổ một cái, “Gần đầu trong nhà xảy ra quá nhiều chuyện, ba mẹ anh lần lượt bỏ anh, Yên Nhi, thật xin lỗi! Lần trước thất hẹn, em sẽ tha thứ cho anh chứ?”

Mạc Yên dùng sức gật đầu, “Ừ, em sẽ! Thiên Nhai, bạn bè của em không nhiều, anh nhất định phải chú ý sức khỏe của mình đây!” Nói đến phần sau, hốc mắt của Mạc Yên đã ẩm ướt.

Thời gian đối mặt với Nam Bá Đông vì cổ độc mà nhận hết mọi hành hạ, hiện tại cô rất sợ phải đối mặt với chia tay và chết, cả người nằm trong trạng thái bất lực, yếu ớt, sợ hãi và bất an. Mỗi ngày đều lo lắng, không biết khi nào thì mình sẽ nhận được tin Nam Bá Đông thật sự đã ra đi.

Tim, mỗi ngày đều đau đớn, nhưng ở trước mặt cái chết, người nào mà chẳng bất lực!

Loại thất bại nghiêm trọng này, nếu bạn chưa trải qua thì sẽ không thể cảm nhận được loại thống khổ như lăng trì này.

Độc Cô Thiên Nhai cũng không nói thêm gì, chẳng qua chỉ vươn tay ôm chặt Mạc Yên vào trong ngực, trên khuôn mặt tuấn tú hiện lên một tia thống khổ, vạn bất đắc dĩ, ngàn loại thống khổ, đến cuối cùng anh vẫn lựa chọn nói cho cô biết.

”Yên nhi, sau ngày hôm nay chỉ sợ chúng ta sẽ không có thời gian nói lời tạm biệt, anh phải trở về tiếp quản gia tộc. Nơi đó và bên ngoài giống như hai thế giới vậy. Anh ở bên ngoài đã rèn luyện vài năm, giờ ba mẹ anh đều đã mất, cho nên anh muốn gánh vác trách nhiệm này, cho dù đây không phải là ý nguyện của anh, nhưng anh cần phải tuân theo tổ huấn mà sống.

Mạc Yên thương tiếc nhìn anh, “Thiên Nhai, cho dù anh ở nơi nào, người bạn này là em đều sẽ nhớ kỹ anh, ở nơi này...” Cô chỉ vào trái tim mình, cười nói với anh, “Vĩnh viễn nhớ kỹ một người đàn ông tên là Độc Cô Thiên Nhai!”

“Mạc Yên...” Độc Cô Thiên Nhai cười, hai bên khóe mắt cũng chảy xuống hai giọt nước mắt.

Mạc Yên vươn tay muốn lau đi nước mắt ở trên mặt của Độc Cô Thiên Nhai, nhưng anh lại nhanh hơn tự mình lau đi nó, trên mặt lại khôi phục nụ cười phóng khoáng như xưa, “Yên nhi, em đi đưa một viên thuốc cho anh Đông đi, tí nữa anh ta sẽ tỉnh dậy thôi! Trong nhà anh còn có việc, anh đi đây! Em – hãy giữ gìn sức khỏe!”

“Anh cũng phải – bảo trọng!” Nhìn bóng dáng Độc Cô Thiên Nhai đi nhanh rời đi, Mạc Yên lại rơi nước mắt lần nữa.

Cô biết sau lần gặp hôm nay, cô có thể sẽ không bao giờ gặp lại Độc Cô Thiên Nhai nữa!

Sinh ly tử biệt, không muốn đối mặt, nhưng nó luôn luôn tới!

Mạc Yên lau sạch nước mắt, cầm thuốc mà Độc Cô Thiên Nhai đưa, đi về phòng của Nam Bá Đông, đổ ra một viên nhét vào miệng anh.

86. Chương 86: Có Phải Có Hay Không?

Lúc Mạc Yên đang tâm tâm niệm niệm kiểm chân trông chờ, cuối cùng Nam Bá Đông cũng chậm rãi mở mắt ra.

Đập mà mắt đầu tiên chính là gương mặt tươi cười kích động của Mạc Yên, “Anh Đông, anh đã tỉnh dậy rồi sao?”

Ánh mắt Nam Bá Đông ngăm nhìn bốn phía, phát hiện chỉ có mỗi mình Mạc Yên ở đây, liền yếu ớt nói, “Yên nhi, tới đây ôm anh một cái! Để cho anh có thể cảm giác em còn tồn tại! Để cho anh cảm giác một chút, có phải anh thật sự vẫn còn sống hay không?”

Mạc Yên khẽ quát một tiếng, “Đồ ngốc!” Nhưng lại nhanh chóng giang hai tay ra ôm chặt lấy anh, nhẹ nhàng ghé vào trước ngực anh, vui mừng tới phát khóc.

Tỉnh dậy thì tốt rồi! Chỉ cần anh tỉnh dậy là tốt!

Cảm giác ẩm ướt trước ngực, một tay Nam Bá Đông ôm lấy cô, một tay vỗ về đầu cô, mỉm cười, “Dạo chơi một vòng trước quý môn quan thì lại càng cảm thấy không thể tách rời Yên nhi nhà chúng ta rồi. Yên nhi, chúng ta về nhà đi!”

Mạc Yên liên tục gật đầu, “Được! Chúng ta về nhà, về nhà thôi! Nhưng mà anh chắc là anh có thể chứ?”

“Chắc mà!” Nam Bá Đông gật đầu cực kỳ khẳng định.

Mạc Yên hạ thấp mắt cười, nhìn anh tức giận, lòng cô đã thấy an tâm hơn rồi!

“Anh chờ em đi kêu người vào, bọn người anh Đoàn và Tiểu Tinh đều đang ở bên ngoài, biết anh tỉnh đây, nhất định bọn họ sẽ rất vui.” Mạc Yên cúi đầu hôn lên mặt anh, rồi nhanh chóng trốn đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Nam Tinh, Đoàn Kiều Thành, Đường Thạch và Bạch Lãng, vẻ mặt của tất cả đều kích động bước vào, một đám chen lấn hỏi anh.

“Ba, ba tỉnh rồi, thật tốt quá!”

“Anh Đông, không có sao chứ?”

“Đại ca, anh đã tỉnh?”

Nam Bá Đông trả lại tất cả bằng nụ cười ôn nhu, anh biết ngày giờ của mình không còn nhiều, và cũng không muốn giả bộ bằng bộ dáng và bộ mặt cay nghiệt để dọa người, cứ như vậy, ôn nhu như ngọc vẫn tốt hơn!

Mà biểu tình ôn nhu như ngọc này của anh khi bị từng người đi tới nhìn thấy thì anh liền nhận không được mà khôi phục lại bộ dáng cay nghiệt như trước kia.

Nhìn thấy Tần Thiên Nham như con nhím dựng lông toàn thân như muốn đâm Nam Bá Đông, nhú mày nhẹ cười, “Xem ra anh vẫn còn rất có sức đấy, cũng không uống công nhiều người đã lo lắng cho anh trong nhiều ngày, nếu khoẻ rồi, thì có phải nên quay về hay không? Anh xem chỉ vì một mình anh mà nhiều người đã tổn không biết bao nhiêu sức để đến nơi quý quá này, nhanh trở về thôi!”

Nghe lời cay nghiệt của Tần Thiên Nham, Nam Bá Đông bị chọc tức đến mặt đỏ bừng, lại thấy ánh mắt Mạc Yên nhìn Tần Thiên Nham hơi là lạ, lại càng cảm thấy chua xót đến không thở được, che miệng ho khan.

Mạc Yên nhanh chóng bước lên giúp anh vỗ lưng để dễ thở.

Đường Thạch và Bạch Lãng bước đến trước mặt của Tần Thiên Nham, Đường Thạch thật thà cười, “Tổng giám đốc Tần, giờ tay tôi có chút ngứa, chúng ta thì một chút chứ?”

Tần Thiên Nham cười nhẹ, vân đạm phong thanh nói, “Đến đây đi! Mấy ngày nay kiềm nén không có chỗ phát, cậu muốn tìm người, thì cũng đừng trách tôi!”

Nói xong, Tần Thiên Nham cực kỳ có khuôn cách đi ra ngoài.

Đường Thạch và Bạch Lãng liếc nhau, rồi cũng đi theo nhanh ra ngoài.

Nam Tinh và Đoàn Kiều Thành tự nhiên cũng không muốn bỏ lỡ vở kịch hay này, hơn nữa, bọn họ cũng hi vọng Đường Thạch có thể trả lại những khó chịu mà người đàn ông kia đã gây ra, tuy nhiên, đây lại là hi vọng quá xa vời!

Ngay cả Nam Bá Đông nằm ở trên giường, cũng khó có được vẻ mặt khát khao nhìn về phía Mạc Yên, “Yên nhi, đỡ anh ra ngoài xem đi!”

Mạc Yên không nói gì, đỡ Nam Bá Đông lên, kỳ thật cô cũng muốn đi ra xem. Tuy đã biết rõ kết quả nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi sinh ra một tia lo lắng.

May mà hôm nay thân thể của Nam Bá Đông cũng đã tốt hơn nhiều, có cô đỡ, căn bản anh có thể đứng dậy bước đi, chỉ là khoát tay lên vai cô, nhưng nhìn thế nào cũng thấy rất thân thiết!

Lúc nhìn thấy bộ dáng bọn họ thân thiết đứng ở cửa, mày rậm Tần Thiên Nham nhăn lại. Khi nhìn lại Đường Thạch đang đứng đối diện mình, giữa mắt sáng thâm thúy ánh lên một tia lệ khí.

Tôi không muốn chọc anh, nhưng anh lại càng muốn trêu chọc tôi. Người ta nói đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, anh ta cũng đã đưa lên tới tận cửa rồi, nếu như anh không hung hăng đánh Đường Thạch một trận, vậy chẳng phải quá lãng phí một cơ hội tốt để đánh người của Nam Bá Đông hay sao?

Nhìn Tần Thiên Nham và Đường Thạch sắp đánh nhau, trong lòng Mạc Yên than nhẹ, Tần Thiên Nham, bây giờ anh đã vào hang sói, chọc cho nhiều người tức giận như vậy, xem thử kết cục của anh sẽ như thế nào?

Thua, anh sẽ mất mặt, thắng, anh sẽ đối mặt với những khiêu chiến lớn hơn. Ngược lại tôi muốn nhìn xem anh có thể kiên trì được bao lâu?

Đường Thạch muốn giáo huấn Tần Thiên Nham thì tự nhiên xuống tay cũng có phần độc ác hơn, nhưng anh cũng quá coi thường Tần Thiên Nham rồi.

Tần Thiên Nham nâng tay trái chặn được một quyền của anh, rồi lại nhanh chóng nâng tay phải đột nhiên chụp lấy cổ tay của Đường Thạch, khiến người quật ngã qua vai. Động tác nhanh chóng như tia chớp, nhanh như gió bão, làm cho Đường Thạch hoàn toàn không có cách nào ngăn lại cú công kích của anh, thì liền cảm thấy thân thể của mình bị anh hung hăng quăng xuống đất.

“Hí—” Cảm giác đau đớn truyền đến, sau khi Đường Thạch hít một hơi, liền nhanh chóng nhảy dựng lên, thẹn quá hoá giận, anh ta xuống tay cũng quá nặng đấy chứ.

Anh là sát thủ ở Tam Giác Vàng, nhưng ở trước mặt của Tần Thiên Nham, con át chủ bài trong quân đội tiếng tăm lừng lẫy trên thế giới, thật sự không so là gì.

Lại tiếp tục vài đòn hiểm, toàn bộ đánh vào bụng Đường Thạch, nhất thời Đường Thạch cảm giác có một loại khó chịu như dãi sông lấp biển, ôm bụng đau đớn, rốt cuộc đứng dậy không nổi.

Tần Thiên Nham nhếch môi cười lạnh, ánh mắt sắc bén chậm rãi nhìn khắp bốn phía, “Còn có ai muốn đánh nữa không?”

“Tôi!”

Theo một tiếng quát lạnh, Bạch Lãng đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt của Tần Thiên Nham, vẻ mặt ngưng trọng nhìn anh, “Tôi tới lĩnh giáo một chút kế hay của Tổng giám đốc Tần!”

Vừa ở một bên nhìn Tần Thiên Nham và Đường Thạch đánh nhau, Bạch Lãng ở một bên cũng rất rõ ràng, là một sát thủ, cũng muốn dựa vào đủ loại thực lực phân thắng bại mà chờ đợi. Lúc Tần Thiên Nham ra một chiêu, trên người anh ta phát ra sát khí cực lớn, nếu lấy thực lực của anh và Đường Thạch thì căn bản không có cách chống cự được lâu.

Nhưng anh và Đường Thạch là anh em, anh em thì phải muốn chết cùng chết, muốn sống thì cùng sống. Cho dù không đánh lại, anh cũng phải đánh rồi hãy nói, làm gì có chuyện chưa đánh mà nhận thua chứ!

Tần Thiên Nham cũng không nói hai lời, hướng anh ngắt tay, “Đến đây!”

Bóng dáng của hai người lạnh lùng trong nháy mắt liền đánh cùng một chỗ, chiêu thức của bọn họ, không phải nói khoa trương chứ tất cả đều là chiêu giết người, thấy vậy Mạc Yên cũng nơm nớp lo sợ.

Khi Bạch Lãng cũng bị Tần Thiên Nham quật ngã xuống, nhìn thấy hai gương mặt xám tro của Đường Thạch và Bạch Lãng, còn có bóng dáng nghiêm nghị đứng cô độc của Tần Thiên Nham, Mạc Yên đột nhiên cảm thấy ánh mắt có chút chua xót, cơn giận bốc lên, quát lạnh, “Đủ rồi! Máy bay còn đang chờ đấy, các người không muốn về nhà có phải hay không? Nhanh đứng lên hết cho tôi, đi thôi!”

Nói đến lại thấy buồn cười, một đám đàn ông ở đây đều xuất thân là người có tài nhất phương (một nơi) hoặc là bá chủ của một phương, thế mà ở trước mặt của Mạc Yên, một đám chỉ có thể sờ mũi nghe lời.

Thái hậu lên tiếng rồi, bọn họ đâu dám không nghe, một đám nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm tình bốc hỏa của mình, tạm biệt Lam phu nhân và Lam Thiên Long, đi ra khỏi Tộc Nạp Tây huyền bí này.

Vẫn là Đoàn Kiều Thành phụ trách đưa tiễn bọn họ, lên máy bay trước, Nam Bá Đông và Đoàn Kiều Thành nói chuyện riêng một hồi. Mạc Yên không biết Nam Bá Đông và Đoàn Kiều Thành nói cái gì, nhưng cuối

cùng cô cũng cảm giác được ánh mắt Đoàn Kiều Thành nhìn cô càng ngày càng nóng bỏng, làm cho cô cảm giác cả người không được tự nhiên.

Nhưng Đoàn Kiều Thành không có nói những lời đường đột với cô, ngược lại anh lại quanh mình chính đại cười nói, “Yên nhi, có thời gian thì đến Nam Cương chơi, anh nhất định sẽ dẫn em đi chơi nhiều chỗ. Nếu như anh có cơ hội tới thủ đô hoặc là qua Luân Đôn, thì chắc em sẽ tiếp đãi anh chứ?”

Mạc Yên mỉm cười gật đầu, “Anh Đoàn, nếu như em đã kêu anh một tiếng anh thì nếu anh đến, đưa em gái này tự nhiên cũng nên trở thành chủ nhà, chúng ta cũng đừng nên nói mấy lời khách khí này có được không?”

Nhìn thái độ tự nhiên và bình tĩnh của Mạc Yên, Đoàn Kiều Thành cũng cười, đáy mắt hiện lên một tia không muốn, “Được! Có cơ hội anh sẽ tới quấy rầy!”

“Gặp lại sau!”

Mạc Yên vươn tay cho anh một cái ôm cuối cùng, rồi giúp đẩy xe lăn của Nam Bá Đông, xoay người bước lên máy bay.

Tần Thiên Nham vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, ở một bên nghe Mạc Yên nói chuyện, với anh mà nói Mạc Yên như vậy rất xa lạ, cô làm cho anh thấy được một mặt khác của Mạc Yên, là một mặt đã trưởng thành. Cô như vậy có một loại phong thái và trầm ổn như có thể nắm trong tay toàn đại cục. Cho dù cười tươi như hoa, nhưng lại rất tao nhã mê người.

Yên nhi của anh thật sự đã trưởng thành rồi! Không còn như năm đó làm cho anh có cảm giác có thể nắm ở trong lòng bàn tay.

Cô của hiện tại làm cho anh cảm thấy rất sợ hãi, làm cho anh bất an, làm cho anh có một loại sợ rằng bất cứ lúc nào cô cũng có thể bay đi không bao giờ trở lại.

Nhưng mặc kệ anh phải đối mặt bao nhiêu ngăn trở và đã kích trên con đường phía trước, và bao nhiêu thử thách và dạy dỗ của cô, anh vẫn sẽ kiên định không tuột xuống mà tiến lên phía trước, không ôm được người đẹp là cô về nhà thì tuyệt sẽ không bỏ qua.

Mấy giờ bay trên không nói dài không dài nói ngắn không ngắn, khi Tần Thiên Nham đáp chân trên lãnh thổ của thủ đô, thì lúc này anh mới cảm thấy yên tâm.

Không thể không nói, ở địa phương núi cao hoàng đế ở xa kia của Nam Cương, anh có năng lực, bất quá cũng có thể làm rộng mạnh ép chết đầu rắn địa phương kia của Đoàn Kiều Thành.

Nhưng ở trên đất của thủ đô này, thế lực của anh mới có thể dùng hiệu quả nhất.

Tất nhiên Mạc Yên sẽ đi cùng Nam Bá Đông và Nam Tinh trở về phủ vương gia, Đường Thạch và Bạch Lăng cũng đi theo.

Tần Thiên Nham vẫn như cũ nguy trang trên danh nghĩa làm vệ sĩ, canh giữ ở trước cửa vương phủ nhỏ này, như là báo sẵn đang chờ đợi con mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra chiêu.

Tuy biết ngày giờ của Nam Bá Đông không còn nhiều, nhưng nói Tần Thiên Nham không giận đó chính là giả.

Bất luận một người đàn ông nào, chỉ cần là người phụ nữ mà anh ta cực yêu thương, thì sẽ hi vọng người đó ở bên cạnh mình, mà sẽ không phải ở bên cạnh một người đàn ông khác, làm ình chịu đựng đủ loại hành hạ, đủ loại thống khổ, nhưng không có biện pháp nói ra.

Mà thái độ của Mạc Yên đối với Tần Thiên Nham trong lúc này là phòng tránh và lo sợ còn không kịp, thì tự nhiên sẽ cố gắng không ra khỏi cửa, để tránh anh lại như lần trước, thừa cơ bắt cô trở về nhà trọ, rồi mạnh mẽ theo cô ân ái.

Cứ như vậy trong lúc đó bọn họ một người chờ một người tránh, lại trôi qua thêm một tháng nữa.

Mạc Yên lại hoảng sợ phát hiện, kinh nguyệt của cô đến chậm!

Mặc dù còn chưa xác định, nhưng lòng cô lại thấy hoảng sợ không ngớt, giữa nỗi lo sợ cô còn cảm giác có một tai mệnh rờ mờ hồ.

Cô đã từng khát vọng muốn có một đứa bé như vậy, có phải bây giờ ước nguyện muốn làm mẹ của cô sẽ được hoàn thành hay không?

87. Chương 87: Bỏ Thuốc

Mặc Yên lén lút để Mẫn Lạp kiểm tra cho cô.

“Mặc Yên, chúc mừng em, em sắp làm mẹ!”

Khi Mẫn Lạp nói tin tức đã được xác định này cho Mặc Yên, Mặc Yên kích động đến mức ôm lấy Mẫn Lạp, nước mắt đầy mặt, “Mẫn Lạp, cảm ơn anh, cảm ơn, anh không biết chứ em đã nhiều lần nghĩ muốn có một đứa trẻ như thế này!”

Mặc Yên cảm thấy nhất định là ông trời thương hại cô, lúc cô nhất định phải kiên cường đối mặt với một tính mạng sắp mất, thì lại đưa cho cô một sinh mạng sống, cô thật sự rất cảm ơn!

Ngay cả Tần Thiên Nham là người cho tình trùng, cô cũng thật lòng cảm ơn anh. Khi nhớ tới tên này, hận hình như cũng không còn nồng đậm.

Sắc mặt Mẫn Lạp cũng rất ngưng trọng, “Yên nhi, anh đề nghị em nên bỏ đứa nhỏ này đi!”

Trong nháy mắt hai mắt của Mặc Yên trừng lớn, “Tại sao chứ?”

Mẫn Lạp giải thích, “Tim em hiện tại còn chưa hoàn toàn hồi phục như trước, van tim rất hẹp. Hiện tại em mang thai thì sẽ tăng thêm gánh nặng cho tim, đối với tính mạng của em có uy hiếp rất nghiêm trọng và nguy hiểm!”

Mặc Yên lắc đầu, vẻ mặt kiên định, “Không! Mẫn Lạp, đây là lẽ vật ông trời ban cho em, cho dù bất kể là người nào cũng không được cướp đi nó. Cho dù em có phải lấy tính mạng mình ra đặt cược để có đứa nhỏ này, em cũng bằng lòng! Mẫn Lạp, đứa nhỏ trước kia vô duyên với em, thì đứa nhỏ này nhất định phải có duyên! Nhất định phải như vậy! Anh có hiểu không? Em cần anh giúp em!”

Mẫn Lạp ôm lấy cô đang hoảng loạn, vỗ nhẹ lưng cô, “Buông lỏng! Thả lỏng ra! Anh cũng chỉ đề nghị thôi, nếu như em thật sự muốn có đứa nhỏ này, anh nhất định sẽ giúp em, nhất định sẽ!”

Mặc Yên ôm chặt lấy anh, nghẹn ngào nói, “Cảm ơn anh, Mẫn Lạp!”

Cô có thể có một người bạn hết sức chân thành như vậy, thật là tốt!

Có vết xe đổ lần trước, bây giờ mang thai, ngoại trừ Mẫn Lạp biết, Mặc Yên cũng không nói cho ai biết cả.

Vì mục đích an toàn, và đồng thời cũng vì không muốn Tần Thiên Nham biết chuyện cô mang thai, Mặc Yên và Nam Bá Đông, Nam Tinh cùng nhau bàn bạc, lấy lý do cô muốn dẫn Nam Bá Đông tiến hành chuyến du lịch vòng quanh thế giới, nghĩ muốn về Luân Đôn trước, rồi mới đi du lịch những nơi khác, để hoàn thành ước nguyện sau cùng của Nam Bá Đông.

Ở thủ đô có quá nhiều mối nguy hiểm không xác định, Mặc Yên không muốn cũng không dám lấy đứa nhỏ ở trong bụng ra mạo hiểm.

Mặc kệ nói như thế nào, Luân Đôn cũng là địa bàn của Nam Bác Thao và Nam Bá Đông, có chuyện gì, thì cũng có thể xử lý tốt một chút, đương nhiên chủ yếu an toàn là quan trọng nhất.

Lúc trước bọn họ tới nơi này là vì bạn tâm Nam Tinh phải ở chỗ này phục vụ sự hợp tác với viện quân khoa.

Nhưng hôm nay vì đứa nhỏ này, Mặc Yên cũng không thể lo nhiều như vậy nữa.

Nam Tinh biết bọn họ phải rời đi, vẻ mặt tự nhiên rất không vui.

Nhưng bé cũng là một đứa nhỏ rất hiểu lý lẽ, bé cũng biết bây giờ bé còn có chuyện phải làm, với lại hợp đồng mua bán với quân đội của Trung Quốc cũng không phải giỡn chơi. Nếu đã ký rồi, muốn kiếm tiền, bé cũng phải trả một cái giá tương ứng.

Huống chi, tính mạng của Nam Bá Đông cũng sớm tối nguy kịch, nguyện vọng quan trọng nhất của anh, thân là con trai anh lại không thể ở bên thì cũng đã rất là bất hiếu, bé còn có lý do gì mà ngăn cản sự cầu xin của Mạc Yên chứ.

Sau khi lấy được sự đồng ý của Nam Tinh, Mạc Yên bảo Nam Bá Đông để lại Đường Thạch, và cũng phải thêm mấy người giỏi khác ở lại bảo vệ Nam Tinh.

Trước khi đi, Mạc Yên hẹn ba mẹ, Mạc Hàn và Mạc Hà ra ăn cơm, xin bọn họ giúp cô chăm sóc cho Nam Tinh.

Khi bọn người Mạc Vấn biết Mạc Yên sẽ không trở về nước trong một thời gian ngắn thì đều kinh ngạc một phen, nhưng nghĩ đến lời nói của Mạc Yên thì cho dù cô không trở về, bọn họ cũng có thể đi thăm cô mà. Chẳng qua nhân viên chính phủ muốn xuất ngoại, giấy tờ làm hơi rắc rối cũng không sao.

Mạc Yên cũng đảm bảo với bọn họ, tối đa một năm, cô nhất định sẽ trở về.

Mạc Yên khẳng định phải đi, kỳ thật chính là không muốn Tần Thiên Nham theo đuổi không bỏ. Về sau mà biết cô có đứa nhỏ, vướng mắc đối với cô lại càng không dừng lại.

Cô biết chính mình đối với phần tình này của anh, cuối cùng vẫn có cảm giác, cho nên chính cô cũng không dám bảo đảm, nếu như Tần Thiên Nham vẫn quấn lấy cô như vậy, cô không chắc mình có thể vì đứa nhỏ này mà mềm lòng trở về bên anh hay không nữa?

Về sau như thế nào cô không dám nói, nhưng ít ra hiện tại cô còn chưa có ý định tha thứ cho anh.

Cho nên đứa nhỏ này là của một mình cô mà thôi!

Mà vào lúc này một hồi âm mưu chĩa vào Tần Thiên Nham cũng bắt đầu.

Tần Thiên Nham vừa trở lại thủ đô, xuống máy bay liền nhận được điện thoại của Lương Mộc Lan.

“Thiên Nham, tối nay nhà họ Lý muốn chúc mừng sinh nhật cho Lý Băng ở tại Điều Ngự Đài, nhà họ Tần của chúng ta cũng có tên, con nha, chính là Thủ Trưởng Nhất Hào đãi đó, con nhất định phải có mặt.”

“Tại sao con nhất định phải đi?”

Tần Thiên Nham vừa nghe đến nhà họ Lý thì cảm giác rất phiền chán, nhưng Thủ Trưởng Nhất Hào cũng đã mời như vậy, chẳng lẽ anh có thể không đi sao? Đương nhiên là không thể nào rồi.

Lương Mộc Lan than nhẹ một tiếng, “Con còn không biết tính tình của Lý Băng sao? Con bé cũng là một người cố chấp, con bé đã khẳng định là con thì con một ngày còn chưa kết hôn thì con bé cũng sẽ không từ bỏ. Thiên Nham, con hãy nói thật đi, mẹ thật sự không biết con đang suy nghĩ gì, Lý Băng có gì không tốt, con cần phải đối xử với con bé như vậy sao?”

“Được rồi, được rồi, con đi, con đi là được chứ gì? Con cúp đây.”

Tần Thiên Nham bực bội cúp điện thoại, vươn tay cào tóc mình, vẻ mặt bất đắc dĩ, rốt cuộc thì tới khi nào anh mới có thể thoát khỏi nữ ma đầu quần người đây?

Lý Băng này da mặt dày không thể tưởng tượng, bất kể anh nói như thế nào, cô ta vẫn không nghe, cứ quần quít làm phiền.

Cứ như vậy thì Yên nhi càng không chịu tha thứ cho anh nữa.

Không được! Anh cần phải nghĩ ra biện pháp nhổ cỏ tận gốc, diệt trừ hậu hoạn.

Tần Thiên Nham gọi điện thoại cho Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh, sau khi biết bọn họ đang ở công ty thì liền lập tức lái xe qua.

Đến tổng bộ của Long Uy, Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh cũng đã chờ anh ở trong phòng tổng giám đốc.

Tần Thiên Nham cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp hỏi Hàn Tiểu Trần, “Gần đây mình cho người theo dõi Lý Băng, ở bên cô ta có động tĩnh gì không?”

Hàn Tiểu Trần cười cười, “Người chúng ta phải đi theo dõi phát hiện ra một bí mật, mình tin cậu nhất định sẽ cảm thấy cực kỳ hứng thú.”

Mày rậm của Tần Thiên Nham nhú lại, “Bí mật gì?”

“Lý Băng đã từng qua đêm với Lôi Báo ở Aegean Sea.”

Tần Thiên Nham liếc anh một cái, “Cái này thì có gì? Bạn bè tụ tập, cũng bình thường thôi!”

Hàn Tiểu Trần cười tà ma, “Vấn đề là hôm sau lúc Lôi Báo đang uống rượu với anh em của mình thì đã lỡ miệng nói ra, nói Lý Băng đã là người của hắn ta, cảnh cáo những người khác không được có tâm tư gì khác.”

Tần Thiên Nham bỗng vui vẻ, “Ai ôi, cái này thật sự là tin tốt nha! Người anh em, làm tốt lắm! Mình thấy nếu Lôi Báo đã có tâm tư này, thì chúng ta cũng nên cho bọn họ thêm một trận lửa.”

Đồng Tranh nhả ra một vòng khói, nhàn nhạt hỏi, “Thêm làm sao?”

“Tối nay, Lý Băng và nhà họ Lý trên danh nghĩa mời mình tham dự buổi tiệc sinh nhật của cô ta. Mình đoán đêm nay cô ta sẽ có động tĩnh, lại đây, chúng ta nên vạch ra một kế hoạch thật tốt...”

Ba người đàn ông tụ lại nơi đó bàn bạc cả một buổi chiều, sau đó thì sắp xếp tất cả mọi việc.

Nhìn Tần Thiên Nham thề phải nỗ lực tận gốc, Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh liếc nhau, nếu như đêm nay Lý Băng không động não suy nghĩ, ví như cô ta thật sự có kế hoạch, thì lần này nên nói bye bye với Tần Thiên Nham rồi!

Kế hoạch ổn thỏa, Tần Thiên Nham liền bắt đầu giả vờ chuẩn bị.

Cả người mặc một bộ đồ tây đen thủ công từ Italy, bao bọc lại thân thể cao lớn cường tráng của anh, làm cho cả người anh lại càng cao quý, rét lạnh và khí phách.

Sáu tiếng chuẩn bị, cuối cùng thân hình cao lớn của Tần Thiên Nham cũng xuất hiện trước sảnh yến tiệc của Điều Ngự Đài.

Lý Băng vẫn luôn mong chờ Tần Thiên Nham xuất hiện, vừa thấy Tần Thiên Nham đến, nhất thời như hoa bướm nhanh nhẹn chạy lại chào đón Tần Thiên Nham.

“Thiên Nham, anh đã tới rồi!”

Hôm nay Lý Băng ăn mặc rất tinh tế, tóc phía sau được búi lên, toàn thân mặc một bộ đầm dài dạ hội màu xanh ngọc, áo khoác ngắn tay mỏng màu trắng ôm trọn ngực, váy xẻ ra từ đùi, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, cực kỳ chocker người.

Khi tay cô muốn nắm tay anh, Tần Thiên Nham không dấu vết lui một bước, đúng lúc đưa quà tặng lên, “Lý tiểu thư, sinh nhật vui vẻ!”

Lý Băng bị một tiếng “Lý tiểu thư” của anh làm ngẹn, hờn dỗi trợn mắt nhìn anh, “Thiên Nham, tại sao đột nhiên anh lại khách khí với em như vậy? Trước giờ không phải chúng ta vẫn tốt đấy sao! Bây giờ lại chia ranh giới, nhưng em lại không muốn như vậy!”

Tần Thiên Nham không đáp lại lời cô, nhìn về phía xa, “Thật xin lỗi! Có bạn ở bên kia, tôi qua chào hỏi họ!”

Nói xong Tần Thiên Nham không để ý cô, đi thẳng vào bên trong.

Hai mắt Lý Băng nhú lại, Tần Thiên Nham, anh trốn sao, tôi xem anh có thể trốn đi nơi nào? Tối nay nếu như bà cô tôi đây không xử anh, thì tôi không mang họ Lý!

Như Tần Thiên Nham đoán, Tần Kiến Quốc và Lương Mộc Lan cũng đến đây, những nhân vật nổi tiếng trong quân đội và thương giới cũng đến đây không ít, tụ tập dưới một mái nhà.

Chờ toàn bộ khách đến đủ, nhạc sinh nhật nổi lên, rồi cắt bánh ga-tô.

Lúc Lý Băng muốn mời Tần Thiên Nham bước lên cắt bánh kem, thì mới phát hiện anh mới ở đây nhưng giờ không biết lại chạy đi đâu, làm cho cô tức giận dậm chân, chỉ có thể bày ra nụ cười gượng hoàn mỹ, rồi cùng cầm tay ông nội nhà mình cắt bánh kem.

Chờ màn này kết thúc, Tần Thiên Nham mới cười xấu xa từ trong phòng rửa tay đi ra. Khoan hãy nói, trốn được chiêu này, thì mặc kệ là chuyện gì cũng là thực dụng kinh điển.

Lý Băng vẫn tìm Tần Thiên Nham, không dễ dàng mới bắt anh xuất hiện, vội vàng kéo tay ông nội đi tới trước mặt anh, “Thiên Nham, hôm nay là sinh nhật của em, anh có phải nên kính bà thọ tinh này một ly hay không?”

Một nhân viên phục vụ đúng lúc đưa tới trước mặt Tần Thiên Nham một ly.

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười của Thủ trưởng Lý, còn có ánh mắt tha thiết của Lý Băng, cách đó lại có vô số ánh mắt đang đánh giá xem Tần Thiên Nham có dám thất lễ hay không nữa. Chén rượu này anh thật sự phải uống hết.

Anh cũng không từ chối, ung dung cầm lấy ly rượu từ trong tay nhân viên phục vụ, chạm ly với Thủ trưởng Lý và Lý Băng cười nói một tiếng với Lý Băng, “Chúc cô sinh nhật vui vẻ! Mỗi năm đều như hôm nay, sang tuổi mới càng ngày càng xinh đẹp! Tôi cạn ly trước!”

Nhìn Tần Thiên Nham ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, giữa đáy mắt Lý Băng hiện lên một tia cười như ý, mặt lại cười đến càng xinh đẹp và quyến rũ, “Cảm ơn Thiên Nham! Em cũng kính anh, anh ở lại chơi hết mình nhé.”

“Được!” Tần Thiên Nham cười cười, gật đầu với Thủ trưởng Lý rồi nhanh chóng rời đi.

Lý Băng gọi một người phục vụ tới, nói thêm vài câu, rồi lập tức đi theo Thủ trưởng Lý tiếp tục kính rượu những người khác.

Chỉ chốc lát sau, Tần Thiên Nham cảm giác được trong thân thể mình có gì đó không thích hợp, toàn thân như lửa nóng, nhiệt huyết sôi trào.

88. Chương 88: Chinh Người Rất Sảng Khoái, Còn Hậu Quả Thì Cực Kỳ Nghiêm Trọng

Tần Thiên Nham cười lạnh lẽo, người phụ nữ này quả nhiên là sử dụng chiêu thói nát này, thật không biết cô ta khờ khạo hay là ngây thơ nữa, thực sự cho rằng gạo nấu thành cơm với anh là có thể thành công sao?

Nếu như cô ta thật sự nghĩ vậy, anh nhất định sẽ làm cho cô ta được mãn nguyện!

Tần Thiên Nham giả bộ không khoẻ ngồi sững ở trên ghế sofa bên cạnh, làm như say đang cố gắng kéo cà vạt của mình, như anh đoán, lập tức có một người phục vụ nam ân cần đi tới hỏi anh, “Tiên sinh, xin hỏi anh có cần giúp gì không?”

Tần Thiên Nham gật đầu, “Có phòng để cho tôi nghỉ ngơi một chút không?”

Đáy mắt của người phục vụ nam hiện lên một tia kích động, “Có chứ! Tôi lập tức dẫn anh đi!”

Tần Thiên Nham cũng không vùng vẫy, tùy ý bọn họ mang anh vào một phòng đã sớm chuẩn bị thoả đáng, Tần Thiên Nham giả vờ kêu, “Nóng, nóng quá...”

Người phục vụ nam đó liền nói, “Thuốc đã phát tác rồi”, ném Tần Thiên Nham lên giường, sau khi ra ngoài, Tần Thiên Nham lập tức nhảy dựng lên, nghe hắn ta hạ giọng gọi điện thoại, “Người đã vào rồi!”

Tần Thiên Nham lấy ra một viên thuốc giải nuốt vào, thuốc trong cơ thể quả nhiên giảm xuống rất nhiều, vốn đầu đang phát nóng thì dần khôi phục lại thanh tỉnh.

Anh lấy điện thoại ra, “Mau, đưa người qua đây!”

Lúc bọn người Tần Thiên Nham nhanh chóng an bài tốt tất cả rồi đi ra ngoài, vẻ mặt của Lý Băng ứng hồng từ dưới lầu đi lên, nhìn bốn phía, xác định không có ai, cô liền nhanh chóng lên vào phòng.

Có một cỗ mùi thơm mê người quanh quẩn ở trong phòng.

Lý Băng hơi có chút nghi ngờ, tưởng rằng thủ hạ giở trò quỷ, nên cũng không để ý. Một lát sau, cô liền cảm thấy quái lạ, làm sao cô lại cảm giác như mình cũng uống phải thuốc kích thích, toàn thân càng ngày càng nóng như vậy chứ?

Nhưng nghi ngờ của cô khi thấy người đàn ông trần trụi nằm ở trên giường, trong miệng phát ra thanh âm hừ nhẹ bất lực muốn phát tiết, tức thời sụp đổ, xuân tình nhộn nhạo một mảnh.

Nghĩ muốn người đàn ông này xoa xoa yêu mình, cô chỉ cảm thấy toàn thân như bốc hỏa, ngứa như mèo gãi, dưới thân lại tràn lan xuân triều, lý trí gì cũng phải ngừng lại.

Cô hai ba bước liền cởi hết quần áo trên người, thân hình trần truồng uốn éo chui vào trong chăn, ôm chặt thân thể cường tráng ở trong chăn.

Người đàn ông đang ngủ ở trong chăn vốn đang áp chế bản năng của mình, lúc này ngửi thấy hương vị của phụ nữ, nhất thời như sói đói, xoay người nhào tới.

Trong một tia lý trí cuối cùng Lý Băng thấy rõ người đàn ông đang ở trên người mình, cô liền hét lên, “Tiểu Báo, tại sao lại là anh? Tiểu Báo, anh cho em xuống đã...”

Lôi Báo sớm đã bị thuốc đốt đi lý trí, chỉ muốn nhanh chóng tìm một người làm ấm, lấy khí nóng ở trong thân thể anh trút hết ra ngoài, mà lúc này Lý Băng lại không có một mảnh vải, thuận tiện cho anh làm việc.

Lúc cô vừa mới hỏi ra tiếng, thì anh đã thô bạo chiếm giữ lấy cô.

Sau khi Lý Băng cúi đầu kêu một tiếng, liền mặc kệ lý trí, rốt cuộc nói không nên lời, lúc này thuốc đã phát tác trong cô, chỉ là dựa vào bản năng cùng với người đàn ông ở trên người quấn lấy nhau.

Hai người trai gái đã bị dục vọng khống chế, lập tức liền quấn lấy nhau tại chỗ, thanh âm đồ truỵ vang vọng cả phòng.

Dưới lầu yến tiệc ăn mừng vẫn tiếp tục, trên mặt mỗi người đều treo một nụ cười nhẹ nhàng.

Lúc này quần áo Tần Thiên Nham chỉnh tề cố gắng đứng ở một góc, cùng với mấy người quen ở thủ đô tụ tập thành vòng tròn ở một chỗ, gọi là Bát quái thủ đô.

Nhưng vào lúc này, vốn là nhạc nhẹ ở trong yến tiệc, đột nhiên bị một trận thanh âm ngâm nga thay thế, nụ cười trên mặt mọi người cũng đã cứng lại vào giờ phút này.

Khi nhìn thấy một màn tình cảm mãnh liệt và dữ dội trên màn hình, sắc mặt của cả đám lại càng đặc sắc.

“Hai người này là ai vậy?”

“Không biết, làm sao có thể làm ra việc như vậy vào lúc này chứ...”

Khi mặt của Lý Băng nổi bật đặc biệt xuất hiện ở trước mặt mọi người, một đám trong hàng ngũ thảo luận đều ngậm miệng, cẩn thận dè dặt nhìn về phía Thủ trưởng Lý. Khi nhìn thấy sắc mặt của Thủ trưởng Lý đen như đáy nồi, một đám người quên mất chào tạm biệt liền lập tức dừng mảnh chạy nhào ra cửa.

Giờn sao, màn tình cảm mãnh liệt của người nhà Thủ Trưởng Nhất Hào, làm sao các người lại có thể nhìn chứ?

Hiện tại ông ta như đang cầm súng, người nào dám mở miệng thì chỉ có một chữ chết, có người vẫn không thể chuồn nhanh, để tránh ông ta nhớ kỹ bộ dáng, tiếp theo sẽ cho người trối lại, cho bạn cả đời không thể nào trở mình!

Sảnh yến tiệc to như vậy, vừa rồi còn mới vô cùng náo nhiệt, sau một hồi trình diễn này thì chỉ còn lại vài người, chỉ còn lại thư ký cao nhất của Thủ trưởng Nhất Hào là Đỗ Vũ Đồng, còn có lão tổng giám đốc của quán Quốc Tân, và nhóm quản lý ở nơi đó chảy mồ hôi lạnh cùng đi vào.

Để cảnh sát võ trang bao vây quán Quốc Tân lại trước, nhanh chóng điều tra, mọi người đều phải được dùng máy móc kiểm tra qua mới được đi ra ngoài.

Sau khi Tần Thiên Nham để bọn họ kiểm tra xong, đi ra mở xe Hummer của anh, tiêu sái hừ lạnh phóng đi.

Nửa tiếng sau, Đại đội trưởng của cảnh sát võ trang báo cáo với Thủ trưởng Nhất Hào, “Báo cáo thủ trưởng, tạm thời vẫn chưa tìm được người khả nghi!”

Gương mặt luôn nho nhã của Thủ trưởng Nhất Hào giờ lại bởi vì phần nộ mà gương mặt vặn vẹo không chịu được, ông nghiêng răng trừng mắt với Đại đội trưởng cảnh sát võ trang, “Tốt lắm! Bắt đầu từ ngày mai, cậu có thể trở về nhà mình ăn rồi!”

Sắc mặt của Đại đội trưởng thoáng biến xanh xao một phen, ***, ai ăn gan hùm mật gấu nào mà dám chính người của lão hoàng đế này chứ, chính mình muốn tìm chết thì thôi đi, còn liên lụy anh chịu tai ương này, ***! Trong lòng của Đại đội trưởng cảnh sát võ trang mắng không ngớt.

“Vũ Đồng, đi lên dẫn bọn họ, về nhà!”

Khi Thủ trưởng Nhất Hào giận dưng dưng ngồi lên chiếc xe Xa Ly chống đạn của ông rồi đi, mọi người đều phát hiện, cả người mình đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm.

Khỏi cần nói, chần chẫn cả thủ đô này sắp có một trận động đất rồi.

Chỉ là không biết kẻ bày trò, anh ta có biết rằng hậu quả của việc nhổ lông cọp có bao nhiêu nghiêm trọng hay không?

Phản ứng đầu tiên khi Tần Kiến Quốc và Lương Mộc Lan nhìn thấy hiện trường trực tiếp kia đều như mọi người khác, sau khi sợ hãi thì liền rời khỏi hiện trường, nếu ở lại thì chỉ làm người ta chán ghét, nghĩ đến người ta đang xem kịch vui.

Lương Mộc Lan hết hồn một hồi sau khi về tới nhà họ Tần, thì thả mình mềm nhũn ở trên ghế.

“Lão Tần, ông nói xem chuyện này là ai làm? Làm sao lại thiếu đạo đức như vậy, tại bữa tiệc sinh nhật của người ta mà lại có thể chính ra cái loại đùa giỡn bẩn thỉu như vậy, nhà họ Lý nhất định sẽ làm sáng tỏ ra cái chuyện xấu hổ này có đúng không? Nhà họ Lý có thể buông tha cho hắn ta sao?”

Sắc mặt Tần Kiến Quốc cực kỳ ngưng trọng, lấy ra một điều thuốc đốt, hung hăng hút một hơi.

Lúc này, trong lòng ông có một loại dự cảm cực kỳ không tốt!

Cuối cùng ông vẫn thấy chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Tần Thiên Nham, chỉ cần ông nghĩ đến khả năng này, tim liền không chế không được mà đập nhanh.

Lương Mộc Lan lại lầm nhảm nói, “Thật là nhìn không ra, Lý Băng này ở ngoài mặt là bộ dáng đoan trang đứng đắn, thế nhưng nội tâm lại thâm đàng, còn chưa kết hôn mà đã theo người ta làm bậy, làm bậy thì cũng thôi đi, thế mà lại bị người chính tới thế này, lần này thanh danh cô ta thối nát toàn bộ rồi. Xem thử cô ta về sau còn dám tìm người ở bốn trong chín thành này gả hay không, làm hại tôi trước kia dốc sức vun vén cho cô ta, để cho cô ta làm con dâu nhà chúng ta! May là việc còn chưa thành, bằng không, thế diện của cả nhà họ Tần đều bỏ đi mất.”

Tay Tần Kiến Quốc run một phen, tàn thuốc run mạnh rơi trên mặt đất như sắc mặt của ông.

Nhìn thấy mình nói hồi lâu, Tần Kiến Quốc cũng không phản ứng lại một câu, Lương Mộc Lan oán trách trợn mắt nhìn ông, “Sao ông không nói một câu gì với tôi hả! Ai ôi, tìm tôi ở nơi này loạn muốn chết, con gái bây giờ từng người so với từng người lại càng không đáng tin, tại sao toàn bộ lại như vậy chứ?”

Tần Kiến Quốc đột nhiên vứt điều thuốc, lấy điện thoại đẩy cửa đi ra ngoài, vừa nói thì lập tức hỏi, “Con đang ở đâu?”

“Đang ở nhà trọ!”

“Con lập tức về nhà cho ba, ba có việc muốn hỏi con!”

“Chuyện gì vậy? Không nói ở trong điện thoại được sao?”

“Ba muốn gặp mặt hỏi con!”

Tần Kiến Quốc hét lớn một tiếng, Lương Mộc Lan sợ đến mức toàn thân run rẩy, vẻ mặt khẩn trương nhìn ông, “Lão Tần, ông làm sao vậy? Ông gọi cho ai đấy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tần Kiến Quốc đột nhiên ném điện thoại, xoay người nhìn lại Lương Mộc Lan như muốn ăn thịt người, “Bà ngậm miệng lại cho tôi! Đều là tại bà làm loạn, đều là tại bà! Nếu như nhà họ Tần của tôi mà có xảy ra chuyện gì, người đầu tiên tôi không buông tha chính là bà!”

“Lão Tần, ông điên rồi sao?” Cả mặt ông đều hung dữ và khủng bố, Lương Mộc Lan sợ đến mức rụt lại ở trên ghế sa lon, “Aaaa” hét lên một tiếng, bưng kín hai mắt không dám liếc nhìn ông.

Thật là đáng sợ! Lúc nào thì người đàn ông của bà lại trở nên đáng sợ như vậy rồi!

Tần Kiến Quốc giận dữ ở trong phòng khách đi qua đi lại, đợi hai tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy bóng dáng của Tần Thiên Nham, cơn tức của ông càng cháy mạnh hơn.

Tần Kiến Quốc đợi hoài không thấy người về, ông lại gọi điện thoại tiếp, Tần Thiên Nham lại không nghe máy, Tần Kiến Quốc tức giận tới mức sắp ném điện thoại.

Tần Kiến Quốc lập tức kêu nhân viên cảnh vệ Đỗ Uy tới, kêu anh tự mình đi ‘mời’ Tần Thiên Nham về đây.

Ông ở một bên vừa chờ, vừa mắng ở trên miệng là thằng nhóc thói tha kia, nếu đêm nay mà ông không moi ra được câu trả lời ưng ý từ miệng Tần Thiên Nham, thì ông thật sự rất lo lắng! Nếu như mà bị thằng nhóc kia vì tùy hứng mà làm bậy, có phải ông nên phát bệnh tim hay không đây!

Kết quả nửa tiếng sau Đỗ Uy trả lời không tìm được Tần Thiên Nham.

Tần Kiến Quốc và Lương Mộc Lan ở nhà đợi cả đêm, cũng không thấy Tần Thiên Nham trở về. Sau đó lại gọi điện cho Tần Thiên Nham, anh rõ ràng là tắt máy, Tần Kiến Quốc tức giận đến mức muốn phát điên.

Nghĩ đến phái người đi tìm thì ông lại sợ làm cho Thủ trưởng Nhất Hào chú ý, lại không dám giống trống khua chiêng đi tìm người, chỉ có thể âm thầm phái vài người đến ở khu nhà trọ và công ty của anh chờ, đành ôm cây đợi thỏ!

Tần Kiến Quốc không đợi được Tần Thiên Nham thì liền bị Thủ trưởng Nhất Hào gọi điện tới kêu ông lập tức tới trung ương bộ phận quân đội, có việc cần bàn bạc.

Giọng nói của Thủ trưởng Nhất Hào lạnh buốt lại khiến toàn thân của Tần Kiến Quốc xuất ra mồ hôi lạnh.

Ông gõ cửa phòng của ông cụ Tần, nói với ông cụ vài câu. Khi nhận được chỉ thị của ông cụ thì mới lo sợ bất an đi ra khỏi cửa.

Tần Kiến Quốc bước vào Trung Nam Hải thì phát hiện toàn bộ áp khí trong Trung Nam Hải đều đặc biệt thấp, cả đám đi rất vội vàng, ngay cả thở cũng không dám phát ra tiếng.

Chung quanh áp lực như vậy lại làm Tần Kiến Quốc càng thấy lo lắng và bất an.

Tại cửa phòng thủ trưởng, Đỗ Vũ Đồng đã sớm chờ ở nơi đó, vừa thấy Tần Kiến Quốc tới, ông lập tức chạy lên nghênh đón, “Tư lệnh Tần, ông chờ ở đây, tôi vào thông báo cho ông một tiếng.”

Tần Kiến Quốc khách khí gật đầu, “Thư ký Đỗ, làm phiền ông rồi!”

Chỉ chốc lát thư ký Đỗ liền đi ra, mời Tần Kiến Quốc vào trong.

Thủ trưởng Nhất Hào ngồi ngay ngắn ở trước bàn công tác của ông, Tần Kiến Quốc đi vào, ông liền nâng mắt nhìn thoáng qua, khi Tần Kiến Quốc chống lại ánh mắt sắc bén của Thủ trưởng Nhất Hào, trong lòng ông liền lạnh, lập tức chào theo kiểu quân đội, “Chào thủ trưởng!”

“Ngồi đi!” Giọng nói của Thủ trưởng Nhất Hào so với ngày xưa giờ lại càng lạnh hơn, càng làm cho Tần Kiến Quốc lo sợ bất an.

Thủ trưởng Nhất Hào hắng giọng nói, “Là thế này, có chuyện đã nghĩ thông suốt nên nói cho cậu một phen, bộ trưởng bộ phận tổng tham quân Lôi Trường Giang đã được phái tới quân khu ở Nam Kinh nhậm chức vị quan trọng, suy xét đến nhân viên được an bài trước mắt, phía trên quyết định tạm thời điều cậu qua đó, đảm nhiệm bộ trưởng bộ phận tổng tham quân. Hôm nay cậu nên trở về giao phó toàn bộ việc lại cho Phó tư lệnh, ngày mai đi báo danh đi!”

Lời nói này của Thủ trưởng Nhất Hào như sấm sét chém vào đầu Tần Kiến Quốc.

Sau một lúc, ông mới gian nan hỏi ra một câu, “Thủ trưởng, là tôi đã làm sai chuyện gì sao?”

Ai mà chẳng biết, những thực quyền quan to này của bọn tổng tham quân là địa phương ăn không ngồi chờ dưỡng lão. Bây giờ ông là lão đại ở quân khu lại bị điều tới vị trí này, chính là một bộ phận quân sự không gây sự chú ý, tuyên bố này làm cho ông, Tần Kiến Quốc, không kịp có thời gian xoay sở.

Thủ trưởng Nhất Hào cực kỳ nghiêm khắc trách mắng, “Đồng chí Tần Kiến Quốc, cậu nói vậy là có ý gì, đây là quân uỷ ở trung ương quyết định, không phải là một mình tôi định đoạt. Tôi còn có việc, cậu ra ngoài đi! Nhớ rõ ngày mai phải đi báo danh!”

“Vâng!” Tần Kiến Quốc lại làm một cái quân lễ một lần nữa, uốn thẳng lưng, đi ra ngoài, nhưng trong lòng lại một mảnh bi thương.

Tần Kiến Quốc không biết mình đi ra khỏi Trung Nam Hải như thế nào, đợi khi ông phục hồi tinh thần lại một lần nữa, thì xe đã dừng lại trước cửa nhà họ Tần, mà ông cụ Tần đang chấp tay sau lưng đứng ở cửa nhìn ngó xung quanh, vừa thấy Tần Kiến Quốc bước xuống, lúc này mới thở ra một hơi dài.

“Đến thư phòng!” Ông cụ bỏ lại một câu, liền trực tiếp đi vào trong.

Khi hai cha con ngồi vào chỗ của mình ở trong thư phòng, Tần Kiến Quốc nhìn ba mình, chán nản hỏi, “Ba cũng đã biết rồi hả?”

“Ừ, tôi đã biết rồi!” Ông cụ Tần nhìn thẳng ông, “Bây giờ, anh đang trách Thiên Nham sao?”

“Ba, con...”

Tần Kiến Quốc muốn chửi mấy câu, nhưng lại bị ông cụ Tần đưa tay ngăn cản, “Tôi biết anh muốn nói gì, nhưng tôi không muốn nghe. Chuyện này nếu không phải anh và Lương Mộc Lan ở nơi đó bám cao giẫm thấp thì làm sao lại rước lấy tai họa như ngày hôm nay? Tính tình Thiên Nham như thế nào, anh đến bây giờ còn chưa biết sao? Thằng bé này đối với Mạc Yên là một lòng thông tới đáy, nó có thể vì con bé, cả chúng ta nó còn không quan tâm mà muốn chết cùng con bé, nó còn có cái gì không dám làm nữa chứ?”

Ông cụ Tần thở hắt hển một hơi, nhẹ giọng nói: “Vài năm này, anh xem công ty cũng nó phát triển nhanh rất nhiều, trong hai giới hắc bạch khi nghe tên con trai của anh thì ai cũng phải rung mình, anh thực sự nghĩ con trai anh là đứa ngốc, có thể tùy ý chúng ta an bài sao?”

“Nhưng nó cũng không nên...”

Tần Kiến Quốc muốn phản bác nhưng bị ông cụ Tần trừng mắt cắt ngang, “Cái gì gọi là nên hay không nên? Người ta đều đã khi dễ đến trên đầu anh, anh còn muốn chịu đựng để người khác ỉa luôn trên đầu anh nữa sao? Anh nha, tính tình vẫn nhu nhược như vậy, Thiên Nham là nhân trung chi long* đó! Nó nên bay lượn ở trên chín tầng mây, mặc kệ nó làm cái gì tôi đây đều dốc hết sức ủng hộ nó tới cùng. Tôi tin Thiên Nham sẽ không khoanh tay chịu chết, nếu nó dám bước đi bước này, thì cũng đã nghĩ xong chiêu ứng phó sau này. Tốt nhất là anh không cần làm vậy, tạm thời cứ nghe cấp trên an bài anh làm cái gì thì anh làm cái đó đi có nghe thấy không?”

*Nhân trung chi long, là rồng trong đám người.

“Vâng!”

Nhưng lúc này điện thoại ông cụ lại vang lên, ông nhìn thoáng qua điện thoại thì liền bắt, “Cậu nói cái gì, Mộc Lan bị chỉ định rồi à? Tốt lắm, cảm ơn, tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ biện pháp! Chờ rảnh rồi thì tôi sẽ mời cậu đi uống trà!”

Tần Kiến Quốc vừa nghe vợ mình bị chỉ định, trong lòng lại càng lo lắng: “Ba, làm sao bây giờ?”

Ông cụ Tần trừng mắt nhìn ông, “Tôi mới vừa nói với anh rồi mà, anh lại quên rồi hả? Tôi nói mặc kệ cấp trên muốn làm thế nào, các người đều phải ngoan ngoãn chờ cho tôi, tôi và Thiên Nham sẽ nghĩ biện pháp. Hiện tại, anh nên làm cái gì thì đi làm đi.”

Tần Kiến Quốc bất đắc dĩ đứng dậy, “Vâng, con trở về quân khu thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai liền đi tổng tham quân báo cáo.”

Lúc này đồng chí Tần Thiên Nham đang ở nơi nào?

Anh đang ở trước cửa vương phủ nhỏ của Mạc Yên, ngồi trong xe Hummer, cầm lấy một bình rượu, tự mình uống chúc mừng ỉnh. Sau này sẽ không còn ai có thể ngăn cản giữa anh và Mạc Yên nữa, loại cảm giác này thật là sướng!

Anh nhấn số điện thoại của Mạc Yên, chỉ nghe thấy tiếng đô đô, không ai bắt, không có ai bắt máy cả!

Vào phút giây này, anh nghĩ muốn nói chuyện với cô, nghĩ muốn ôm cô một cái, muốn nói cho cô biết, vì cô, muốn anh đắc tội với người ở trên toàn thế giới này, anh cũng không sợ!

Chết, đối với anh mà nói, chưa bao giờ là chuyện đáng sợ.

Nhưng không có cô, so với anh chết còn khổ sở hơn.

Yên nhi, Yên nhi, khi nào thì em mới bằng lòng tha thứ cho anh? Khi nào, khi nào hả....?

Anh ở nơi này ngây người cả đêm, đã uống mấy bình rượu, nhưng một chút men say đều không có. Mất thấy trời gần sáng, anh híp mắt nhìn mặt trời mọc lên, hơi nhếch môi cười. Hôm nay trò hay cũng nên vào sân rồi!

Như anh đoán, từng người từng người đều gọi điện tới, Tần Kiến Quốc bị chuyển công tác, Lương Mộc Lan bị chỉ định, công ty bị tra, tài khoản bị đóng băng. Hahaha, hành động của bọn họ thật đúng là nhanh!

Hàn Tiểu Trần gọi điện thoại xin chỉ thị, “Lão đại, nên làm gì bây giờ?”

Tần Thiên Nham nhấc lên một tia cười tà ác lạnh lạnh, “Cứ theo kế hoạch A mà làm, nếu bọn họ muốn chơi, vậy chúng ta chơi lớn một chút, chơi chết bọn họ!”

Hàn Tiểu Trần nghe thấy trong lời nói của Tần Thiên Nham tàng máu độc nhất thời hai mắt như sói phát sáng, tâm huyết ẩn úp ở bên trong một người đàn ông đang điên cuồng, ở giây phút này hoàn toàn thể hiện ra ngoài, cùng với những con cá sấu lớn này chơi trò chơi, thế này thì quá đã rồi!

Nghĩ đến người dám khiêu khích người đàn ông có quyền uy nhất, chỉ sợ toàn bộ Trung Quốc này cũng chỉ có mình anh mới dám làm như vậy.

Trong lòng Hàn Tiểu Trần sùng bái than một tiếng, anh hai, em thật sự sùng bái anh!

Ngay lúc Tần Thiên Nham lưu luyến không rời nhìn cửa vương phủ nhỏ, lúc chuẩn bị rời đi, một chiếc Jeep kéo kẹt đỗ trước mặt anh, từ phía trên nhanh chóng nhảy xuống năm sáu người, bao vây anh lại.

Trong đó có một người đã sớm chìa ra tờ giấy chứng nhận tới Tần Thiên Nham, “Tần Thiên Nham, anh bị nghi có liên quan đến chuyện bán cơ mật của quốc gia, xin đi theo chúng tôi một chuyến.”

Tần Thiên Nham không để tâm cười với bọn họ, “Được! Vừa đúng tôi khát nước, giờ có người muốn mời tôi đi uống trà, xem thử trà của các người có hợp khẩu vị của tôi hay không, tôi có uống được hay không

đây? Đi thôi!”

89. Chương 89: Để Cho Cô Cả Đời Vô Ưu (giới Thiệu Văn Tắt - Đoạn Ngắn Ba) (t)

Editor: Á bì

Tần Thiên Nham này rất kiêu ngạo và tự cao, bộ dáng không thèm quan tâm của anh ngược lại thật sự làm ột nhóm người có chút chấn động.

Những người này đưa mắt nhìn nhau, họ đã từng bắt qua không ít người, thấy rất nhiều người ngoan cố chống cự, vô lại, ngu ngốc và đùa giỡn, hoặc là hiên ngang gào thét nói mình vô tội, nhưng chưa từng gặp qua người nào thản nhiên nói muốn đi uống trà cùng với bọn họ, lại còn muốn coi xem trà bọn họ có uống ngon hay không nữa chứ.

Thực TM* quá rồi!

*chắc là một câu chữ nhưng mình chưa biết là câu gì.

Hiện tại trái lại bọn họ có chút hiểu rõ, tại sao trước đó cấp trên năm lần bảy lượt căn dặn, Tần Thiên Nham này là một nhân vật nổi tiếng, cực kỳ khó đối phó, kêu bọn họ phải cẩn thận một chút, đừng để cho anh ta tóm được nhược điểm nào.

Bây giờ người ta lại phối hợp như vậy, đương nhiên bọn họ cũng sẽ không đối nghịch với Tần Thiên Nham, một người đàn ông dẫn đầu cũng rất khách khí nói một tiếng, “Tổng giám đốc Tần, vậy thì mời đi theo chúng tôi!”

Lên xe, bọn họ liền bịt mắt Tần Thiên Nham lại rồi cho xe chạy.

Tần Thiên Nham cũng không có phản kháng, tùy ý bọn họ giày vò, nhưng mà anh lại âm thầm cười lạnh, đây chính là kiểu chỉ định cao cấp rồi, nhưng lại không biết ở phía sau bọn họ có phải sẽ sử dụng thêm thủ đoạn gì để đối phó mình nữa hay không?

Xe Jeep lắc lắc đung đưa chạy vòng ước chừng nửa tiếng, rốt cuộc thì ngừng lại.

Lúc bịt mắt của Tần Thiên Nham được tháo xuống, anh phát hiện chính mình lại đang ở trong một cái lều ở thôn quê.

Trong lều chỉ có đơn giản cái bàn, nhưng người ngồi đó lại không hề đơn giản.

Ba người đàn ông, ở Trung Quốc này mà nói thì tuyệt đối có thể nói là nhân vật lớn có thân phận và địa vị cực kỳ hiển hách.

Một vị là Bí thư trung quân của Ban kỷ luật thanh tra-Hướng Đào.

Một vị là Bộ trưởng Bộ quốc phòng-Tôn Vĩnh An.

Còn có một vị là Cục trưởng Cục quốc an-Lộ Chính Thiên.

Tư thế này, trận thế này, thật đúng là có đầy đủ tư vị nha! Thì ra trọng lượng của Tần Thiên Nham anh trong cảm nhận của những người này thật đúng là không nhẹ!

Tần Thiên Nham, Tôn Vĩnh An, Lộ Chính Thiên qua lại xem như cũng không ít, nhưng cái vị Bí thư trung quân Ban kỷ luật thanh tra này ngược lại là lần đầu tiên thành thật nghiêm túc tiếp xúc.

Nói giỡn chứ, ai mà muốn tiếp xúc với người của Ban kỷ luật thanh tra. Tiếp xúc với bọn họ thì không chết cũng bị lột da, tuyệt đối là chuyện mất mặt.

Hoàn cảnh của ba người này đều là những lão già năm sáu chục tuổi đã thành tinh rồi, bất quá có Tôn Vĩnh An và Lộ Chính Thiên ở đây, ngược lại anh có chút yên tâm. Theo như anh biết, hai vị này là những nhân vật rất công chính.

Còn Hường Đào, tuy chưa có lần tiếp xúc thật nào, nhưng Tần Thiên Nham cũng có nghe qua đại danh công chính liêm khiết của ông, nếu không cũng chẳng ngồi được tới vị trí này.

Đương nhiên dựa theo tài liệu trong 'kho tài liệu cơ mật' của anh, thì bọn họ cũng không phải là người không có nhược điểm.

Chẳng qua có một số nhược điểm, phải dùng vào lúc mấu chốt, dùng tốt, người ta ăn anh một cái, dùng không tốt, mọi người đều mất cả chì lẫn chài, đối với anh tuyệt đối không có lợi.

Tần Thiên Nham chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc!

Mà bây giờ anh lại trực tiếp khiêng những nhân vật cực bự của Trung Quốc, từng bước càng kinh sợ, một bước vô ý sẽ tan xương nát thịt.

Bọn họ ba người Hường Đào, Tôn Vĩnh An, Lộ Chính Thiên, khi ba ánh mắt nhìn về phía Tần Thiên Nham, đều sắc bén như kiếm, mạnh mẽ như đao, lạnh buốt không tình người.

Dưới tình huống bình thường, người bình thường mà bị ba ánh mắt như vậy nhìn thì khỏi cần bọn họ mở miệng nói chuyện, người đó đã run rẩy, làm cho họ phải phục tùng.

Nhưng tâm ý và tố chất của Tần Thiên Nham hiển nhiên đã vượt qua sự tưởng tượng của họ rất là nhiều.

Anh thành thật nghiêm túc ngồi vào bên kia, thân thể gắng gượng, lưng thẳng, thế ngồi rất tốt, tìm không ra một chút khuyết điểm nào.

Liên đối mặt với ba ánh mắt như đao như kiếm kia, anh vẫn như cũ cười như gió nhẹ, vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở nơi đó, bình tĩnh như nước cùng bọn họ trực tiếp đối mặt nhau, không chút yếu thế, ánh mắt trong sạch vô tư, quân tử như làn gió làm lòng người say mê.

Mặc dù không khí không tới nổi giương cung bạt kiếm, nhưng trong lúc đó hai bên cũng là sóng ngầm mãnh liệt, rất có xu thế vừa tiếp xúc vừa bóp cò.

Một lúc sau, Bí thư trung quân của Ban kỷ luật thanh tra, Hường Đào, lên tiếng trước, "Tên?"

"Tần Thiên Nham."

"Tuổi?"

"27 tuổi."

"Nghề nghiệp?"

"Tổng giám đốc của công ty bảo an Long Uy."

"Ngoại trừ thân phận này, anh còn có thân phận nào khác không?"

"Tổ hành động WQ, biệt hiệu là Dã Lang 007, quân hàm thượng tá."

"WQ?" Mày rậm của Hường Đào nhíu lại, một người thanh niên ở bên cạnh sớm đã ra tay, người thanh niên kia nhanh chóng mở laptop ở trong tay, đánh vào mặt lệnh, mã hoá tư liệu ở trong kho tư liệu điều tra đặc biệt.

Tổ hành động WQ?

Với tư cách là Ban kỷ luật thanh tra trung quân, Hường Đào đương nhiên là có nghe nói qua, người ở trong tổ hành động này tất cả đều là nhân viên có công việc bên ngoài, bởi vì tất cả sự kiện mà bọn họ đối mặt đều là sự kiện quốc tế, giống như lấy tư cách làm nằm vùng mà sống.

Cho nên thân phận và tư liệu, cũng chỉ có vài người cấp ới biết được.

Hơi nghiêng người, Hường Đào lại nói ra một câu, "Ở đây không có tài liệu của anh!"

Làm việc thật là nhanh nha! Tần Thiên Nham cũng vô tình cười, làm như sớm đã dự liệu trước kết quả là như vậy.

Hướng Đào lại hỏi, “Mời trả lời, trong khoảng thời gian từ tháng 6 tới tháng 10 năm 20XX, anh đang ở đâu? Đã làm gì?”

Tháng 6 tới tháng 10 năm 20XX?

Tần Thiên Nham nhướn mày, đây không phải là lúc mình đang ẩn úp ở Tam Giác Vàng, sau đó là đoạn thời gian Mạc Yên gặp chuyện không may sao?

Tần Thiên Nham dựa theo trí nhớ, thành thật nói cho bọn họ chuyện không may đó.

Khi Tần Thiên Nham đồng ý để cấp trên điều tra, Mạc Yên và Nam Bá Đông đã chuẩn bị quay về Luân Đôn.

Vào lúc này, Nam Bá Đông nhận được điện thoại của Ô Linh từ Tam Giác Vàng.

Trong khoảng thời gian Nam Bá Đông quyết định trở về Nam thị, Tam Giác Vàng ở bên kia đều do quân sư Văn Bác và tổ tình báo Ô Linh quản lý và khống chế.

Ô Linh nói: Có người nghe được tin tức bệnh tình Nam Bá Đông nguy kịch, nên muốn làm loạn!

Giọng nói của cô nghe qua thật vội, cô cầu xin Nam Bá Đông phải tự mình qua đây xử lý. Nếu không hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Nam Bá Đông đồng ý rồi!

Anh lập tức phải đi ngay, chuyện bên này quả thật cần phải chờ lại sau.

Khi anh cúp điện thoại, nói với Mạc Yên về chuyện này, vẻ mặt của Mạc Yên cứng lại. Mặc dù rất nhỏ, nhưng Nam Bá Đông vẫn thấy rõ.

Đương nhiên anh biết rõ, đối với nơi đã từng tổn thương cô sâu nặng kia, có thể nói Mạc Yên căm hận đến tận xương tủy.

Cũng chính vì thân phận của anh ở Tam Giác Vàng, cho nên nhiều năm như vậy, cho dù anh đã rất cố gắng, nhưng Mạc Yên ngược lại vẫn lạnh lùng.

Nếu như bây giờ không phải cổ độc của anh phát tác đến sắp chết, chỉ sợ anh cũng không chiếm được một cái nhìn hoà nhã của cô.

Nam Bá Đông rũ mắt xuống không nhìn Mạc Yên, nhẹ nhàng cười, “Yên nhi, chuyến đi lần này của anh là lần cuối cùng để tổng kết và bàn giao lại. Anh bảo đảm đây sẽ là lần cuối anh đặt chân về nơi đó, về sau sẽ không trở lại nữa.

Thật lâu sau Mạc Yên mới nhẹ nhàng nói một tiếng, “Được!”

Hiện tại gần như Nam Bá Đông nói yêu cầu gì, cuối cùng Mạc Yên đều sẽ nói một tiếng ‘được’, chỉ vì muốn làm cho thời gian không còn nhiều của anh không còn lưu lại chút tiếc nuối nào.

Mà bây giờ, Mạc Yên cũng như Nam Bá Đông, cô muốn làm một cái kết cuối cùng đối với nơi tội ác đó.

Vì thế máy bay thay đổi hướng bay, hành trình đi Luân đôn của bọn họ đổi thành hành trình tới Tam Giác Vàng.

Văn Bác và Ô Linh nhận được tin tức, nên đã sớm dẫn đầu thủ hạ đến sân bay rộng lớn nghênh đón Nam Bá Đông quay về.

Khi bọn họ nhìn thấy Mạc Yên ở phía sau Nam Bá Đông, giữa mắt loé lên một cái, lập tức khôi phục tự nhiên, cung kích chào hỏi, “Lão đại, chị Yên.”

Lúc này Nam Bá Đông ở trong mắt mọi người nhìn có chút gầy yếu, nhưng thân hình cao lớn vẫn mạnh mẽ kiên cường như cũ, diện mạo vẫn đẹp trai như xưa, vẻ mặt vẫn sắc bén và lạnh lùng như đao nhọn như xưa.

Nam Bá Đông cường thế trở về, hoàn toàn đập nát tin đồn trước kia nói anh sắp bỏ mình.

Những lão già này sớm đã sinh ra suy nghĩ gian dối, thấy Nam Bá Đông vẫn tốt đẹp như lúc ban đầu, sợ là đã đắc tội anh, không ít người có dị tâm nhanh chóng kiềm nén lại.

Mà một vài người đang đứng nơi này khi thấy Nam Bá Đông vẫn khí phách như dĩ vãng, trong lòng cũng âm thầm may mắn, may mắn bản thân không có hành động gì, nếu không lập tức sẽ có trái ngon để ăn rồi.

Nam Bá Đông chưa bao giờ là người dễ chọc, người nào đắc tội anh, anh tuyệt đối cho người đó sống không bằng chết.

Trải qua một tuần chinh đồn, Tam Giác Vàng vừa dấy lên một ngọn lửa nhỏ đã bị Nam Bá Đông cường thế dập tắt, không ít người gánh chịu tội liên quan, Nam Bá Đông lại một lần nữa loại trừ không ít thủ hạ.

Lúc này ở trong thủ đô cũng cùng dạng biến động bất ngờ.

Từ sau khi nhà họ Tần gặp chuyện không may, đầu đề của mỗi tờ báo lớn, diễn đàn, microblogging ở trong thời gian này không ngừng sử dụng video, ghi âm từ từ góp thành chứng cứ, tố giác từng vị lại từng vị cán bộ cấp cao, hơn nữa theo một người bí ẩn nào đó tuyên bố, trong tay anh ta còn không ít những chứng cứ khác.

Lời này vừa nói ra, đã làm không ít nhóm cán bộ cấp cao trong lòng có quỷ, người nào cũng cảm thấy bất an.

Ngay sau đó liền có một người bí mật cứ theo chân bọn họ liên lạc, muốn chết thì chúng tôi tiễn ông một đoạn, muốn sống thì phải nghe theo chúng tôi, dựa theo những gì chúng tôi nói mà làm.

Tình hình ở trong thủ đô biến đổi không ngừng, không ít người bị kéo xuống nước, một chuyện có thể kéo xuống một nhóm người lớn, bạn muốn đứng ở trên bờ xem, thì không có cửa đâu!

Không ai biết trận đối đầu trong tương lai là ai thắng ai thua.

Khi Tần Thiên Nham nhận được tin Mạc Yên và Nam Bá Đông đã rời khỏi, anh chỉ nói một câu, “Tạm thời rời khỏi cũng tốt.”

Anh không hy vọng chuyện lần này liên lụy tới cô. Lúc này cô ở lại bên người của Nam Bá Đông thật sự so với ở lại thủ đô thì vẫn tốt hơn nhiều.

Yên nhi, chờ thêm chút nữa, chờ sóng gió này qua đi, ở Trung Quốc này sẽ không có ai có thể uy hiếp được anh.

Chớp mắt lại nửa tháng qua đi, mới đó mà đã là tháng 12, gió hơi lạnh, cái lạnh nhập vào thân.

Lúc này Mạc Yên đã mang thai được hai tháng rồi.

May mà phản ứng của cô vẫn rất tốt, tim cũng không có dấu hiệu xấu đi, nhưng Mẫn Lạp vẫn lo lắng, mỗi ngày đều giúp cô kiểm tra thân thể.

Nam Bá Đông và Mạc Yên đã thoả thuận, chờ chuyện lần này ở Tam Giác Vàng ổn định, bọn họ cũng nên chuẩn bị cho chuyến du lịch vòng quanh thế giới của mình.

Lúc máy bay bay lên cao khoảng một phút, Mạc Yên bấm một cái nút liền nghe tiếng nổ mạnh.

Khi thanh âm ‘Rầm rầm’ vang lên, cuối cùng Nam Bá Đông cũng đã hiểu, vì sao cô bắt anh nhất định phải đi, buộc anh ký vào văn kiện, bán Tam Giác Vàng cho người khác, lại vì sao muốn thả mọi người ra vào ngày hôm nay, ra lệnh trong khoảng thời gian này không được trở về căn cứ.

Nhìn mây khói bay đầy trời ở phía dưới, Nam Bá Đông liếc lạnh cô, trong đáy mắt lại tràn đầy sùng nịnh và ý cười, “Nhìn thấy căn cứ bị huỷ, em thật sự vui như vậy sao?”

Mạc Yên hừ nhẹ một tiếng, oán hận nói, “Đương nhiên là vui rồi! Nhìn đến đây đại biểu cho tất cả tội ác đã được huỷ diệt, em cực kỳ sướng khoái, cực kỳ sướng khoái!”

Nếu như là lúc trước, cô còn có thể bồi thêm một câu, nhìn thấy anh ngã xuống, em lại càng vui hơn!

Nhưng mà giờ đây, rốt cuộc cô lại không thể nói lên những lời này.

Chẳng những cô không hy vọng anh ngã xuống, mà còn hy vọng anh có thể vĩnh viễn sống tiếp thật tốt!

Khoé môi Nam Bá Đông hơi nâng lên, “Vậy thì tốt rồi, chỉ cần em vui vẻ, thế là đủ! Yên nhi, nếu không anh xây tiếp một căn cứ khác cho em thoả nguyện nhé?”

Mạc Yên liếc anh một cái, “Có phải anh sợ nhiều tiền quá không biết tiêu làm sao có phải không? Nếu như tiền nhiều mà không biết tiêu làm sao thì đừng lo, em có thể giúp anh!”

Nam Bá Đông sờ nhẹ đầu cô, “Yên nhi, anh đã lấy toàn bộ để lại cho em và Tiểu Tinh, tiền này em muốn xài như thế nào thì xài như thế nấy. Cho dù bây giờ em có lấy toàn bộ đi cúng, thì cũng sẽ có tiền không ngừng tiến vào túi em nữa thôi. Cho dù anh sống hay chết, anh đều có thể đảm bảo, Yên nhi của anh sẽ có một cuộc sống tốt nhất.”

Mạc Yên nghe thấy ánh mắt lại một trận chua xót, ôm Nam Bá Đông, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Bây giờ, Tam Giác Vàng sẽ không còn quan hệ gì tới bọn họ nữa.

Đương nhiên Mạc Yên sẽ không ngu ngốc cho rằng, sau khi cô huỷ đi nơi đó thì những tội ác trước kia sẽ biến mất.

Đó là chuyện không có khả năng!

Cho dù Nam Bá Đông không chiếm được nơi đó, thì cũng sẽ có thể lực khác chiếm trước thôi, vẫn tiếp tục mua bán loại tộc ác này.

Nhưng mặc kệ là ai cũng được, chỉ cần không phải là Nam Bá Đông thì cô liền yên tâm.

Hôm nay cô cho nổ căn cứ này, cô muốn—chính là một cái kết thúc chấm dứt hoàn toàn triệt để!

Về sau, Nam Bá Đông thoát khỏi thân phận là trùm buôn ma tuý, biến thành một người thay đổi từ đen qua trắng.

Cô tin nếu như anh và nhóm người của anh dùng toàn lực vui đầu vào tập đoàn Kinh Thế, thành tựu của Kinh Thế sẽ càng chói mắt hơn.

Từ trạm thứ nhất là Tam Giác Vàng đi, thì tất nhiên trạm tiếp theo sẽ trở về nhà họ Nam ở Luân Đôn. d d l q d

Nam Bác Thao vừa thấy Nam Bá Đông và Mạc Yên trở về, vui vẻ đến mắt cười híp lại.

Ngày hôm sau, Nam Bác Thao liền kêu người làm một bữa tiệc tối phong phú, nói Nam Bá Đông kêu nhóm tâm phúc cận thân của anh tất cả đều mời tới nhà họ Nam, theo chân bọn họ xây dựng tình cảm.

Như vậy lại qua một tuần, trong khoảng thời gian này, Nam Bá Đông lấy cổ phần của tập đoàn Kinh Thế, cùng với tất cả tài sản dưới tên anh chuyển qua cho Nam Yên (danh phận hiện tại của Mạc Yên).

90. Chương 90: Tin Mừng Có Thêm Quý Tử

Editor: Á bì

Cao huyết áp, bệnh phù, cùng với tim đập không đều, Mạc Yên hiện rõ triệu chứng hôn mê ngắn tạm thời.

Tuy nhiên Mẫn Lạp đã kịp cứu, rất nhanh cô liền tỉnh lại, nhưng đồng thời cũng vang lên còi báo động ở trong lòng của bọn họ.

Mẫn Lạp triệu tập người nhà họ Nam, và nhà họ Mạc, sau khi tiến hành bàn bạc khẩn cấp, mọi người mới nghĩ tới đứa bé trong bụng cô đã hơn chín tháng, Mẫn Lạp dứt khoát đề nghị lập tức tiến hành sinh mổ, mọi người ai cũng đồng ý.

Vì canh giữ ở bên người của Mạc Yên, Tần Thiên Nham đã xin ông nội, rồi lần lượt cầu xin nhà họ Nam và nhà họ Mạc, rốt cuộc thấy anh dù sao cũng là ba ruột của đứa bé, cuối cùng đồng ý cho anh đến ngồi dưới đất ở trước cửa phòng sinh.

Nhưng điều khiến cho Tần Thiên Nham vui vẻ và kích động là trước khi Mạc Yên được đẩy vào phòng mổ, cô nhìn thấy anh nhưng cũng không nói gì, biểu hiện ngầm đồng ý cho anh ở lại.

Cái này đối với anh mà nói đã cực kỳ thoả mãn rồi, cũng đại biểu thiện cảm mà Mạc Yên đối với anh đã có chút tiến triển.

Chỉ cần anh tiếp tục cố gắng, anh tin anh nhất định có thể khiến cho Mạc Yên hồi tâm chuyển ý. Tần Thiên Nham hưng phấn nhưng trong lòng lại im lặng vì mình mà cố gắng, đồng thời càng không ngừng cầu xin ông trời, cầu ông phù hộ cho vợ con anh bình an vô sự!

Trong phòng sinh, lúc này một đoàn bác sĩ có đẳng cấp quốc tế và dụng cụ chất lượng y tế tốt nhất, Mẫn Lạp dẫn đầu mổ giữa bụng ra, vừa khấn trương bắt tay vào làm phẫu thuật.

Vừa mở ra phần bụng, liền nhìn thấy đầu của đứa bé, thì chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, “Huyết áp của người bệnh giảm rất thấp!”

Mồ hôi lạnh của Mẫn Lạp nhiễm ra một tầng, nhưng vẫn bình tĩnh như cũ mà chỉ huy, “Trước tiên tôi sẽ lấy đứa bé ra, các người chuẩn bị cấp cứu ngay lập tức.”

“Dạ!”

Khi đứa bé vừa mới lấy ra, thì lại có một tiếng thét kinh hãi vang lên, “Người bệnh biểu hiện có triệu chứng lên cơn sốc.”

Thực ra trong quá trình mổ cũng không có dài, nhưng Mẫn Lạp thật không ngờ, Mạc Yên đối với thuốc tê lại có phản ứng lớn như vậy, vậy mà trái tim đang đập bỗng tiến vào trạng thái ngừng vì triệu chứng lên cơn sốc. Việc này đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của anh, thật sự làm cho bác sĩ mổ chính là Mẫn Lạp doạ đến hồn bay phách tán.

Nếu như Mạc Yên cứ như vậy mà ra đi, làm sao anh lại có thể phụ sự phó thác mà A Đông đã giao Mạc Yên lại cho anh chứ?

May mà cho dù tim Mẫn Lạp có đập loạn thì càng nguy cấp anh lại càng bình tĩnh, chỉ huy từng bước làm cấp cứu, thật sự đã cứu được Mạc Yên trở về.

Đương nhiên Mạc Yên không hề biết chính mình đã dạo vài vòng ở trước cửa quỷ môn quan, lại càng không biết chính mình đã trải qua mấy kiếp chết. Chẳng qua cô chỉ cảm giác được mình vào một giây phút đó hồn phách đều đã sắp rời đi.

Cô phập phều trên không trung, nhìn Mẫn Lạp lòng nóng như lửa đốt giày vò cô. Sắc mặt của Mẫn Lạp đều sợt tới mức trắng bệch, mồ hôi ở trên trán lại càng không ngừng chảy ra, đều đã làm ẩm ướt lông mi dày của anh, thật sự rất đáng thương.

Thực ra Mạc Yên cảm giác được cứ như vậy mà ra đi thì cũng không sai.

Mà khi cô vừa thấy bên trong hộp giữ nhiệt ở bên cạnh đặt con trai bảo bối da thịt đỏ hồng, thì tim cô mềm thành nước. Đột nhiên cô sợ chính mình cứ hồn bay phách tán như vậy, rốt cuộc lại không quay trở về được.

Cô bắt đầu đẩy mình nhập vào thân thể mình, cho đến khi cô cảm giác mình đã trở lại với thân thể, lúc này cô mới an tâm ngủ mê man.

Bây giờ sinh con tuy rằng cũng trải qua kinh sợ và nguy hiểm, nhưng cuối cùng mẹ con cũng bình an trải qua trận nguy hiểm này. Nhưng việc này cũng làm cho thân thể vốn yếu ớt của Mạc Yên càng trở nên yếu hơn.

Cô phải nằm trên giường bệnh vền vền tròn một tháng, mới xem như có chút tốt lên.

Trong khoảng thời gian này, không thể không nói, biểu hiện của Tần Thiên Nham thật sự biết méo biết tròn, làm cho người ta thấy phải cảm động.

Mỗi ngày anh đều chăm sóc ở bên người của Mạc Yên, vì cô đưa cơm, giúp cô tắm, lại giúp cho con mình uống sữa, thay tã. Thời gian lúc bắt đầu anh rất mệt, liền kê cái giường ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi.

Sau này Mạc Yên xuất viện liền trở về nhà họ Nam tỉnh dưỡng.

Mặc kệ là chuyện của Mạc Yên, hoặc là chuyện của đứa nhỏ, anh đều làm lấy tất cả, hoàn toàn không để cho người khác nhúng tay vào.

Mỗi ngày anh đều làm cơm đầy dinh dưỡng và ngon miệng cho Mạc Yên, chăm sóc Mạc Yên cẩn thận từng li từng tí.

Tần Thiên Nham đánh không đánh trả, mắng không trả lời lại, làm cho Mạc Yên cực kỳ bất đắc dĩ.

Dù sao Tần Thiên Nham cũng muốn vậy, mặc kệ Mạc Yên đối với anh như thế nào, anh đều cười tươi với cô. Chỉ cần có thể nhìn thấy cô, có thể nhìn con trai của bọn họ, Tần Thiên Nham anh đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi.

Ban đầu Mạc Yên từ kháng cự, thờ ơ anh, cho đến sau này Tần Thiên Nham làm cảm động mọi người ở bên cạnh cô, một đám tất cả đều nói giúp anh, cô chỉ có thể im lặng chấp nhận anh chăm sóc, nhưng mặt cô vẫn lạnh, bất quá cũng đã vượt qua hàng rào ở trong lòng.

Tên của con trai nghe nói là do ông cụ Tần đặt, tên là Húc Dương.

Theo như Mạc Vấn gọi điện nói thì ông cụ Tần lấy tên này ngụ ý là hi vọng tương lai của đứa nhỏ này sẽ như ánh mặt trời từ từ dâng lên, nhưng ông lại càng hi vọng Mạc Yên và Tần Thiên Nham có thể phá tan sương mù, cuộc sống sẽ sáng lạn như ánh mặt trời.

Ông cụ Tần thật sự có thể nói là đã rất nhọc lòng rồi.

Nhưng khi kèm thêm họ của đứa nhỏ, Mạc Yên lại kiên quyết không chịu để đứa nhỏ mang họ Tần.

Lý do của cô cũng rất thích hợp, bây giờ cô tên là Nam Yên, cùng với Tần Thiên Nham từ đầu đến cuối không có bất cứ quan hệ gì, vậy con của cô làm sao có thể mang họ Tần chứ?

Tần Thiên Nham thấy Mạc Yên rất kiên trì và bướng bỉnh, đành phải dùng kế hoãn binh, tạm thời không nói đến vấn đề họ tịch và về nước của đứa nhỏ nữa. Nghĩ cứ chiều theo tính tình của cô trước, chờ về sau tìm cơ hội sẽ nói lại.

Cứ như vậy, chớp mắt đứa nhỏ đã được ba tháng.

Mạc Yên nhìn người kia ôm con trai không chịu buông tay, chỉ ở nơi đó cùng với con trai mắt to trừng mắt nhỏ, người đàn ông này lại trông rất kinh khủng, nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã, vẻ mặt không nói nên lời.

“Tần Thiên Nham, bây giờ anh không cần đi làm sao?”

Tần Thiên Nham ngẩn đầu, cười với cô, “Chức vị của anh trong quân đội đã được bỏ, bây giờ anh không làm quan toàn thân đều nhẹ cả. Về phần công ty, có Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh quản lý, không có việc gì cả. Hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất của anh là phải hầu hạ thật tốt cho em và con trai. Đúng không hả con trai?”

Tần Thiên Nham nói xong nhìn vẻ mặt béo mập của con trai, một đôi mắt đen như quả nho ở nơi đó xoay xoay vòng vòng, đưa đến anh nhìn không được hung hăng hơn một cái, cười đến mặt mày càng cong lên, hạnh phúc toàn thân không thể che hết, làm cho Mạc Yên muốn đâm anh vài cái.

Cô sinh con trai cũng không phải vì để làm cho anh vui.

“Tần Thiên Nham, đưa con trai cho tôi ôm!”

Tần Thiên Nham lập tức nói, “Được thôi! Con trai, mẹ nhớ con rồi, mau qua ẹ hôn nào.”

Đối mặt với dạng vô lại như Tần Thiên Nham, Mạc Yên chỉ cảm thấy toàn thân vô lực.

Nhưng Tần Thiên Nham nhìn thấy vợ trắng nõn ôn nhu của mình, trong lòng lại rất thoả mãn.

Anh cảm thấy chỉ cần Mạc Yên cho anh ở bên cạnh, thì cho dù Mạc Yên để anh chịu đựng mấy năm, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Không! Không nói mấy năm, phải nói là cả đời, cho dù phải làm thê nô, anh cũng rất vui lòng.

Chẳng qua có đôi khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng của Mạc Yên, trong lòng anh lại nhịn không được mà có chút chán nản. Phải đợi bao lâu thì cô gái nhỏ của anh mới tha thứ cho anh đây?

Đang nghĩ ngợi, thì anh lại nghe Mạc Yên ở nơi đó nói, “Tần Thiên Nham, có phải anh cũng nên trở về hay không? Nhà của anh ở thủ đô, chứ không phải là ở Luân Đôn.”

Nghe thấy Mạc Yên trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, tim của Tần Thiên Nham cũng đều vỡ ra.

“Yên nhi, anh biết em không muốn thấy anh, nhưng chẳng lẽ đến quyền lợi ở lại bên con trai anh cũng không có sao?”

Mạc Yên thấy vành mắt anh cũng đã đỏ lên, trong lòng cũng không thể nhẫn tâm, cúi đầu lầm bầm, “Anh đây là muốn giả ngốc sao, anh cũng đã ở lại đây ba bốn tháng rồi. Nếu ngốc tiếp, ba mẹ anh vì anh bất hiếu mà trách tội tôi rồi.”

Tai Tần Thiên Nham rất thính, nghe được lời cô vừa nói, mắt lập tức sáng lên, “Không có đâu, anh đã xin phép về việc này rồi, ba mẹ anh đã nói anh nhất định phải chăm sóc em và con trai cho thật tốt. Ngay cả ông nội cũng đã lên tiếng, nếu anh không mang cháu dâu nhỏ và cháu cố về cho ông, ông sẽ không cho anh bước vào cửa.”

Mới đầu Mạc Yên bắt quá cũng chỉ cho rằng anh nói cho có vậy thôi, nên cũng không để ý anh.

Nào biết ngày hôm sau liền nhận được điện thoại của ông cụ Tần, sau khi chào hỏi thì câu đầu tiên nói là, “Tiểu Yên nhi, ông nội đã lâu rồi không có gặp con, chừng nào con có thời gian rảnh đến thăm ông nội đây?”

“Ông nội Tần, có cơ hội con nhất định trở về thăm ông.”

Ông cụ Tần thở dài một tiếng, “Con bé này, nghe một chút, lâu không gặp mà nói chuyện xa cách và qua loa như vậy. Ài, ông nội cũng đã già rồi, gặp các người cũng không còn bao lâu nữa đâu!”

Nghe được lời nói của ông cụ Tần, Mạc Yên không khỏi nghĩ tới Nam Bá Đông, không biết anh ở dưới đó có cô đơn hiu quạnh hay không? Có phải đã uống canh Mạnh Bà rồi đã đi đầu thai hay không?”

Cô thật sự hi vọng, đời sau của Nam Bá Đông, có thể có một người phụ nữ yêu thương anh, cho anh một gia đình hạnh phúc và ấm áp.

Cô nhớ đi nhớ lại liền thất thần rồi.

“Này Mạc Yên, Mạc Yên, làm sao lại không nói chuyện? Có phải ghét ông nội dài dòng quá hay không?”

Nghe được đầu bên kia có tiếng gọi vội vàng, Mạc Yên liền thu lại cảm xúc buồn bã của mình, cố gắng làm cho giọng nói vui vẻ lên, “Ông nội, con nói thật đấy, hiện tại đứa nhỏ vẫn còn quá nhỏ, chờ Tiểu Dương lớn hơn chút nữa, con sẽ trở về thăm ông có được chưa?”

Ông cụ Tần tươi cười rạng rỡ, “Được được được, ông sẽ ở đây chờ các con trở về! Ài, ông đã xem tám ảnh của tiểu bảo bối rồi, thật là muốn ôm một cái, hôn một cái nha. Các con phải trở về nhanh một chút, đừng để ông già này chờ quá lâu.”

Năm đó ông cụ Tần cũng cực kỳ yêu thương cô, bây giờ lại nghe trong lời nói

Của ông có chút tha thiết quẩn quýt lấy mình, lại mang theo một chút mùi vị vô lại làm nũng. Mạc Yên không nhin được nhẹ nhàng vĩnh viễn, “Được ạ, ông nội chờ Tiểu Dương qua sáu tháng, con sẽ dẫn bé về nước một chuyến có được không?”

“Vậy thì cứ như vậy đi!”

“Được ạ ông nội, tạm biệt!”

Ông cụ Tần thỏa mãn cúp điện thoại, Lương Mộc Lan ngồi ở một bên lập tức khẩn trương hỏi, “Ba, sao rồi? Yên nhi nói như thế nào?”

Tần Kiến Quốc ở một bên cũng đuổi thẳng cổ, chờ ông cụ trả lời.

Cháu trai đều đã sinh mấy tháng rồi, mà bọn họ cũng chỉ có thể nhìn hình ở tr điện thoại mà thôi. Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn đến đứa nhỏ da trắng nõn nà này, tr đầu của bọn họ liền một mảnh hừng hực, hận không thể lập tức vọt tới Luân Đôn, cướp đứa nhỏ về ôm một cái.

Ông cụ Tần liếc bọn họ một cái rồi than khé, “Nói chờ đứa nhỏ qua sáu tháng thì sẽ ôm bé về đây một chuyến.”

Trên mặt Lương Mộc Lan hiện lên một tia thất vọng, “Chẳng lẽ yên nhi còn chưa chịu tha thứ cho Thiên Nham sao? Thiên Nham vì con bé, ngay cả tôi là mẹ nó mà trước đó có ý kiến với con bé, nó cũng chính tôi. Thiên Nham vì con bé làm nhiều như vậy, tại sao con bé vẫn không thấy cảm kích chứ?”

Ông cụ Tần quát mạnh một tiếng, “Cô câm miệng lại cho tôi đi! Cô cho rằng hố gì cũng có thể dễ dàng vượt qua sao? Về sau cô an phận một chút cho tôi, đừng có mù quáng. Thiên Nham nó biết phải làm gì, tôi tin nó, một ngày nào đó nó nhất định sẽ mang được Mạc Yên và đứa nhỏ về.”

Bị ông cụ Tần quát một tiếng, Lương Mộc Lan cũng không dám lên tiếng nữa.

Nói thật trước đó bà chưa từng nghĩ tới, con trai của bà có năng lực lớn như vậy, thế mà có thể làm cả thủ đô này chấn động một phen.

Bây giờ sự kiện của lý băng dẫn đến đấu tranh, kết quả cuối cùng chẳng những Thủ trưởng Nhất Hào bị ăn thiệt thòi, lại còn làm cho vô số cán bộ ở tr thủ đô, khi nghe đến ba chữ tấn Thiên Nham thì sợ như sợ cọp.

Mà sau khi bà bị chỉ định được điều tra rõ, nhưng lại không có cơ hội trở lại chức vụ như ban đầu.

Tuổi bà thì cũng lớn rồi, nên cứ như vậy mà bị hạ chức luôn!

Trải qua hỏi thăm sau đó bà mới biết được, bà bị hạ chức thì ra là do con của bà làm. Tần Thiên Nham thế mà lại chạy lên tới tận chỗ cấp trên nói tuổi mẹ anh đã lớn, nên cần phải về hưu, nên cần phải ở nhà vui chơi cùng con cháu. Anh không muốn bà già rồi mà còn phải làm việc cực nhọc.

Lời này người khác nghe xong thì cảm thấy đứa con trai này rất hiếu thảo.

Nhưng Lương Mộc Lan lại biết, con trai đây là đang muốn đả kích bà.

Đến lúc này, Lương Mộc Lan mới biết được, con trai của mình thậm chí có năng lực lớn như vậy, vậy mà lại có thể chỉ huy viên chức so với bà còn cao hơn, nghe theo anh mà làm việc.

Mà điều khiến bà cảm thấy đau lòng nhất chính là, con trai vì Mạc Yên thật sự có thể nói là hoàn toàn bị ma nhập.

Nhưng bà là mẹ ruột cậu anh nhà, bà vì anh không tiếc đi tạo lập mối quan hệ với thủ trưởng lý. Mặc dù bà đã đánh giá sai năng lực của anh, nhưng bà làm như vậy không phải vì muốn anh tốt hơn sao?

Nhưng anh đã làm gì chứ?

Chẳng những mượn cơ hội hung hăng đả kích dòng họ nhà họ Lý, thậm chí ngay cả bà là mẹ anh mà cũng phải bị chịu tội liên quan, anh cũng quá nhẫn tâm, cũng quá tàn nhẫn rồi.

Thật đúng là có vợ thì quên luôn mẹ!

Lương Mộc Lan có một khoảng thời gian dài mà vẫn chưa hồi phục sau trận đả kích đó.

Mãi cho đến khi Mạc Yên sinh đứa nhỏ, biết được đứa nhỏ là cháu trai nhà mình cũng biết được Mạc Yên và Nam Bá Đông chưa từng có quan hệ, cô vẫn như trước thuần khiết và tr sạch. Lương Mộc Lan cũng bắt đầu phải tỉnh lại hành động của chính mình.

Bà nhớ tới trước kia đối với Mạc Yên có đủ loại cái nhìn không tốt, tr lòng cũng tự nhiên sinh ra một tia hổ thẹn. cảm thấy lòng dạ mình thật sự quá nhỏ và xấu xa, tr lòng cũng có ý tứ muốn cùng Mạc Yên xin lỗi.

Nhưng Mạc Yên vậy mà không chịu quay về!

Lương Mộc Lan đối với con trai vẫn luôn rất tin tưởng, bà vốn tưởng rằng con trai vì Mạc Yên mà làm nhiều như vậy, vì cô không tiếc đem hết tòa lực, tha toàn bộ quan chức lớn nhỏ ở thủ đô này vào cuộc.

Ngay cả người ở tr thủ đô đùa giỡn cũng nói Tần Thiên Nham thật đúng là giận đỏ cả mặt vì người đẹp.

Bà nghĩ nếu Mạc Yên bằng lòng vì con trai mình mà sinh đứa nhỏ, vậy dĩ một chút thì sẽ trở về.

Nhưng bà đâu nghĩ tới, như Mạc Yên dịu hiền vậy mà cũng bướng bỉnh như vậy. Tần Thiên Nham cũng đã qua đó mấy tháng rồi vậy mà Mạc Yên vẫn chưa hồi tâm chuyển ý.

Phải chờ đứa nhỏ qua sáu tháng, vậy thì cũng phải chờ mấy tháng nữa rồi! Bà thật sự cảm thấy sống một ngày mà như một năm.

91. Chương 91: Hung Mãnh Như Thú

Editor: Á bì

Đừng nhìn Tần Thiên Nham bình thường luôn đối với Mạc Yên ngàn ý trăm thuận, nhưng đúng lúc đụng phải khi Mạc Yên thật sự quá cứng đầu và không hiểu chuyện, anh vẫn sẽ bày ra bộ dáng bá đạo của đàn ông, mặt trầm xuống, chột nhứ mày, lúc khê trùng mắt thì sẽ có đủ lực làm người sợ hãi.

Ví như vào lúc này, đứa nhỏ cần phải đi bệnh viện để kiểm tra, nhưng Mạc Yên lại sống chết không cho anh đi theo, cứ muốn một mình mình mang đứa nhỏ đi. Mặc cho Tần Thiên Nham khuyên can như thế nào, cô vẫn cứng miệng, cô nóng nảy vẫn bảo anh nên nhanh chóng trở về nước đi, đừng ở đây làm cô chướng mắt.

Thật ra Mạc Yên đang rất sợ, trong lòng đang rất giận mình.

Cô cảm thấy kể từ ngày sinh con cho tới bây giờ, tình cảm của mình đối với Tần Thiên Nham dường như đang từ từ sống lại, cứ để anh tiếp tục giả ngốc thì cô thật sự gánh không được công sức quần lầy và sự ỷ lại mạnh mẽ vào anh. Mà anh cũng rất có kiên nhẫn từ từ chơi với cô, sớm hay muộn thì cô cũng sẽ dựng cờ trắng đầu hàng.

Mỗi lần như thế này, cô thường nhớ tới vết thương kia, cô cảm thấy rất sợ. Nếu như lại quay về với anh, có phải cô sẽ giẫm lên vết xe đổ một lần nữa hay không?

Sau khi trải qua một lần tổn thương đau đến tê tâm liệt phế, đau tận xương tủy, Mạc Yên thật sự đối với Tần Thiên Nham không có một chút lòng tin.

Tần Thiên Nham nhìn thấy cô như vậy, thì cũng thật là giận!

Người phụ nữ nhỏ này, tại sao lại không biết phân biệt như vậy? Anh đều đã ở chỗ này mấy tháng rồi, chẳng lẽ sự tận tâm và nhiệt tình yêu thương anh đối với cô, cô vẫn không nhìn thấy sao?

Xem ra không bức cô là không được rồi, người phụ nữ nhỏ này sẽ núp mãi trong chiếc mai rùa, cả đời cũng sẽ không lộ đầu ra ngoài.

Sắc mặt Tần Thiên Nham trầm xuống, mắt sắc bén nhứ lại, nhanh nhẹn cướp đứa nhỏ ở trong tay cô qua, thật cẩn thận đặt ở một bên. Sau đó anh nện xuống những bước chân kiên định, bước từng bước một tới chỗ Mạc Yên.

Mạc Yên bị biểu tình hung ác nham hiểm của anh làm cho phát sợ liên liên tục lùi lại mấy bước.

Sau đó, cô lui đến không thể lui nữa nên ngã ngồi ở trên giường, trừng đôi mắt ngập nước thật to, quát cường trừng anh, “Tần Thiên Nham, anh muốn làm gì?”

Rõ ràng muốn rống giận, nhưng giọng nói lại mềm xuống, chọc lòng người ngứa lên, đến một chút uy lực cũng không có.

Tần Thiên Nham không nói lời nào, cứ nhìn cô thẳng tắp như vậy, đi đến trước mặt cô, chậm rãi cúi mình xuống.

Mạc Yên trừng lớn mắt, nhìn khí thế như núi Thái Sơn của Tần Thiên Nham ở trước mặt, tâm tư cô bắt đầu có chút hoảng hốt, làm như bản thân thật sự đã rất lâu rồi cũng chưa từng nghiêm túc nhìn kỹ anh.

Mi mắt anh vẫn dày như vậy, mắt anh vẫn đen bóng và thâm thúy như vậy, mũi của anh cũng vẫn thẳng tắp như vậy.

Năm tháng vô tình, ngoại trừ làm cho bề ngoài của cả người anh càng thêm trưởng thành và cứng chạc, dường như cũng chưa từng vạch xuống những dấu hiệu già nua ở trên mặt anh, ngược lại càng thêm hấp dẫn.

Trên người anh chung quy cũng vẫn mang theo khí chất bá vương bẩm sinh, còn có sự lạnh lẽo và kiên cường của quân nhân đã dưỡng ra từ lúc còn trẻ. Nhìn một cái, chỉ cần khuôn mặt tuần tú đó trầm xuống, môi mỏng bĩu lại, cái loại nghiêm túc này, cái loại rét lạnh bức người này lập tức ủa tới.

Cô biết thủ hạ của anh đều sợ anh đến chết, ngay cả bọn người Tiểu Trần và Đồng Tranh cũng không dám làm càn ở trước mặt anh.

Nhưng cô không sợ anh, cô bắt chẹt uy hiếp của anh, ăn sạch anh.

Mà Tần Thiên Nham cũng rất dung túng cô, ở trước mặt cô vẫn biểu hiện mềm nhũn, mặc cho cô xoa nắn.

Nhưng hôm nay, anh chính là bị cô bức tới nóng giận, người phụ nữ nhỏ này, lâu rồi không bị thu thập, liền ngay cả cần phải có chừng mực cũng quên rồi!

Nhìn thấy đáy mắt của Tần Thiên Nham toả ra sương mù dày đặc, vẻ mặt hỗn hển, Mạc Yên liền liên tưởng đến con mèo đen xù lông ở trên TV. Cô cảm thấy lúc này Tần Thiên Nham với nó rất giống nhau, cô nhìn không được liền ‘phốc’ bật cười ra tiếng.

Cô cười làm cho Tần Thiên Nham khó thở, tản mát ra ngoài toàn bộ.

Nhìn bộ dáng mềm mại tươi cười của cô, dự hoá đã được kiềm nén hơn một năm của Tần Thiên Nham trong nháy mắt vọt nóng lên.

Lúc Mạc Yên còn chưa kịp phản ứng, anh đã hoá thành sói, trong nháy mắt nhào tới, thân hình cường tráng bao vây cô ở dưới thân, thật sự đè ép cô.

Mạc Yên cảm thấy đầu cô ‘ông’ một tiếng nổ tung, xấu hổ và giận dữ đến đỏ bừng cả mặt, “Tần Thiên Nham, anh đứng lên cho tôi, anh vô lại...”

Cô vừa mới mắng được một câu, toàn bộ lời nói tiếp theo đều bị anh nuốt ngược vào miệng, rốt cuộc nói không lên được một chữ.

Cảm giác môi mình truyền tới đau đớn, Mạc Yên trực tiếp kêu lên hu hu.

Nụ hôn của người đàn ông này, hung mãnh không giống người, mà lại càng giống thú hơn. Cô liều mạng nghiêng đầu, kháng nghị hành động thô phỉ của Tần Thiên Nham.

“Hu hu hu...”

Người đàn ông này thật sự quá đáng ghét rồi! Vậy mà chưa được sự đồng ý của cô, liền tự tiện bá vương ngạnh thượng cung, một hồi như thế này, lúc này lại như thế kia.

Nhưng sự phản kháng mỏng manh của cô rơi vào mắt Tần Thiên Nham, chẳng qua cũng chỉ làm tăng thêm chút tình thú giữa vợ chồng mà thôi.

Cho dù anh trời sinh là một tay bắn tỉa giỏi, hôm nay rất không dễ gì mượn đề tài để nói chuyện, bắt được một cơ hội tốt để ra tay như thế này, làm sao anh có thể dễ dàng buông tha mục tiêu đã hoá thành nước quá lâu ở trong tay như thế này chứ?

Tiểu yên nhi, lúc này là chính em tự đưa lên tới cửa đây, đừng trách anh, ai bảo em làm cho anh đói lâu như vậy, mỗi ngày anh chỉ có thể nhìn, không được ăn, em cũng không sợ làm cho người đàn ông của em nhịn đến hỏng, về sau không tính phúc với em nữa sao?

Người đàn ông lâu không được ăn thịt, bây giờ vừa nhìn thấy thịt, phản ứng theo bản năng nhất định sẽ như sói đói nhào lên.

Lúc này Tần Thiên Nham chính là như vậy đó.

Miệng của Mạc Yên bị Tần Thiên Nham lấp kín, thân thể bị anh đè nặng, quần áo bị anh gạt đi từng cái, cùng cô hoà hợp làm một.

Mạc Yên chưa kịp ầm ứt nên nhất thời đau đến nghẹn ngào ra tiếng. Nhìn người đàn ông ở trên đầu, nước mắt ứa khuất ở trong khoé mắt chảy xuống không ngừng.

Tần Thiên Nham bị nước mắt kia ảnh hưởng, bị dục hoả đốt đến mất đi lý trí mới xem như được dịu xuống.

Thấy người phụ nữ ở dưới thân khóc đến nước mắt đầy mặt, anh cũng không dám chuyển động nhiều, đành phải bất động chịu đựng, càng không ngừng hôn cô, dỗ cô, xin tha thứ, “Thật xin lỗi..! Bảo bối, là anh sai, thật xin lỗi! Tới đây, đánh anh đi! Đánh nhiều lên để hết giận!”

Mạc Yên quả thật đối với người đàn ông mặt dày như thế này không có bất cứ biện pháp nào.

Oán giận của cô, bực bội của cô, nỗi hận của cô còn chưa biến mất! Anh làm sao có thể như vậy? Làm sao có thể đúng lý hợp tình như vậy mà ăn hiếp cô?

Nghe được anh nói mặc cho cô đánh, cô cũng không khách khí mà vùng hai tay lên, hướng ngực anh đánh tới và kêu lên, “Tần Thiên Nham, tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh!”

Cô thật sự không biết việc cô càng đánh như thế này, thì lại càng dễ dàng kích thích thú tính của người đàn ông này.

Hơn nữa thân thể của hai người lại càng ma sát mờ ám hơn.

Rốt cuộc Tần Thiên Nham không thể khống chế chính mình, hai tay chế trụ tay cô một phen, bắt đầu rong ruổi trên thân thể cô.

“Yên nhi, Yên nhi ngoan của anh, anh có thể để em đánh tùy ý, để em tùy ý mắng, có thể tùy ý em sai bảo, nhưng em cần phải nhớ kỹ cho anh, anh chính là người đàn ông của em! Anh chính là người đàn ông của em, vĩnh viễn là người đàn ông của em...”

Đợi đến một phút sau khi anh động tình, tim Mạc Yên run sợ thúc anh, “Hôm nay là kỳ nguy hiểm của tôi, đừng có cho vào bên trong.”

Tần Thiên Nham hôn mạnh cô một cái, cười nói, “Em yên tâm đi, anh đã tự mình đi thất ổng rồi! Em nghĩ rằng anh sẽ chịu cho em khổ một lần nữa sao, cho dù em nghĩ muốn thì anh cũng không muốn chịu một lần tâm hồn bị hành hạ nữa đâu! Bây giờ chúng ta đã có Tiểu Dương, vậy là đã đủ lắm rồi.”

Nói đến Tiểu Dương, anh nhìn thấy con mình rất là ngoan. Trong lúc bọn họ đang trong quá trình chơi trò người lớn, thế mà bảo bối của bọn họ cũng đang ở chỗ kia tự chơi đùa một mình, không khóc cũng không nháo, đứa nhỏ này thật sự là rất hiểu chuyện, về sau cần phải yêu thương bé gấp bội!

Khi Tần Thiên Nham thoả mãn cười nhẹ, Mạc Yên tức giận một tay đẩy anh ở trên giường, hung hăng liếc anh một cái, cầm chần ở bên cạnh cuốn lấy thân thể mình, đứng dậy đi tới phòng tắm.

Tần Thiên Nham vội nhảy dựng lên, đuổi tới, một giây trước khi cô đóng cửa phòng tắm, thì anh đã dùng sức chen vào bên trong.

Anh ân cần bắt nước nóng cho cô, mặt cười tươi nhìn cô, vẻ mặt chân chó nói, “Vợ à, tới đây, em ngâm nước, anh sẽ đắp bóp mát xa cho em.”

Mạc Yên còn chưa kịp từ chối, tay anh đã thuận thế đưa tới vuốt ve eo đau nhức của cô, nước ảm, cộng thêm mát xa độ mạnh yếu vừa phải của anh, vừa mới hoan ái xong nên Mạc Yên cảm giác thân thể rất mệt mỏi, mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy, nắng chiều đã chiếu xuống.

Lúc này Mạc Yên mới nhớ tới, hôm nay cô không phải muốn mang con trai đi kiểm tra sao, tại sao mình lại có thể hồ đồ như vậy, vừa cảm giác liền ngủ đến xế chiều luôn.

Cô chợt nhảy dựng lên, nhìn không thấy đứa nhỏ ở bên cạnh, trong lòng lo sợ, lập tức đổi bộ đồ ngủ ra, vội vàng xông xuống lầu.

Lúc nhìn thấy Tần Thiên Nham và Nam Bác Thao tự nhiên ngồi trong phòng khách uống trà, nói chuyện, Nam Tinh ở một bên đang ôm Tiểu Húc Dương, ở nơi đó y y a a nói chuyện cười đùa với bé, tâm đang nhảy dựng của Mạc Yên mới được bỏ xuống.

Nam Bác Thao nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Mạc Yên, yêu thương cười, “Yên nhi, con đang vội cái gì sao?”

Mạc Yên liếc mắt nhìn Tần Thiên Nham một cái, chống lại ánh mắt nóng bỏng chuyên tâm, vẻ mặt liền lạnh xuống, “Không có việc gì ạ, nghĩ hôm nay muốn dẫn Bảo Bảo đi khám sức khỏe, kết quả con liền ngủ quên.”

Nam Bác Thao cười ha ha, “Con yên tâm đi! Có Thiên Nham ở đây, còn có chuyện không làm được sao. Nó đã mang đứa nhỏ đi bệnh viện kiểm tra rồi, vừa mới về. Chờ con làm việc này chỉ sợ trời cũng muốn sáng.”

Mạc Yên bị Nam Bác Thao cười đến mặt đỏ bừng, “Ba, ba đừng chọc con!”

Tần Thiên Nham sợ nói tiếp tính tình muốn đùa giỡn của người phụ nữ nhỏ nổi lên, tới lúc đó nháo đến không được tự nhiên thì chính anh sẽ chịu thiệt thòi, nên anh vội nói, “Ba, chăm sóc cho Yên nhi và con trai là việc con nên làm, việc này không cần cô ấy làm, con làm cũng được mà.”

Mạc Yên bĩu môi không nói, trong lòng lại oán thầm. Anh ta còn có thể nói, không xem lại việc này là do ai gây ra, lại còn không biết xấu hổ ở chỗ này tranh công xin thưởng nữa chứ.

Nam Tinh nhàn nhạt nhìn thoáng qua Tần Thiên Nham, lại nhìn về phía Mạc Yên, cũng nhàn nhạt nói, “Mẹ, bằng không kêu chú Mẫn Lạp trở về đi! Vậy mẹ không cần phải đi tới bệnh viện rồi.”

Mạc Yên lắc đầu, “Thôi, vài năm này, chú Mẫn Lạp của con vẫn chưa từng được nghỉ, ngay cả chuyện cá nhân cũng phải gác lại. Bây giờ chúng ta không dễ gì có thể sống một cuộc sống bình yên như vậy, thì cũng nên cho chú Mẫn Lạp của con nghỉ ngơi chút chứ, tìm một cô vợ thật tốt để sống qua ngày. Bằng không nếu thật sự trì hoãn chuyện chung thân đại sự của chú Mẫn Lạp của con, trong lòng mẹ sẽ rất áy náy.”

Nam Tinh không nói thêm gì nữa.

Hơn một năm qua, thân thể của Nam Tinh đã cao lớn hơn nhiều, gần như còn cao bằng Mạc Yên, toàn thân mặc một bộ đồ tây đen Italy, làm cho cậu còn nhỏ tuổi nhưng đã tỏ ra tao nhã, tôn quý, nổi bật hơn người như một thân sĩ.

Trên khuôn mặt tuấn tú được di truyền hoàn toàn từ Nam Bá Đông, mỗi lần đi đến chỗ nào, đều trêu chọc vô số những ánh mắt kinh diễm của phụ nữ, vì cậu mà thét chói tai, vì cậu mà cảm thán, vì cậu mà điên đảo.

Những nhân viên nữ ở công ty từ trên xuống dưới, lại càng thích lén lút đánh giá cậu. Cho dù không chiếm được tình yêu của cậu, cũng có thể nhìn gần cậu để nuôi mắt đẹp cũng được.

Chẳng qua đẹp thì đẹp đấy, nhưng thằng nhỏ này ngoại trừ ở trước mặt cô, đối với bất cứ người nào cũng đều lạnh lùng, như tuyết lạnh vậy, vô hình chung chỉ yêu thích khí chất lạnh lẽo, làm cho người ta không dám lại gần cậu nửa bước.

Mạc Yên đã từng mong mình có thể sinh con gái, sau đó để cho con gái bảo bối gả cho Nam Tinh, như vậy cô liền trở thành mẹ của hai bên, chúng nó đều có thể ở lại bên cạnh cô cả đời, vậy thật là tốt nha.

Nhưng điều làm cho cô tiếc là cô lại sinh ra một đứa con trai, làm cho nguyện vọng tốt đẹp của cô thất bại. Lúc mới vừa biết mình sinh được con trai, trong lòng cô còn có chút mất mát.

Nghĩ tới sau này cũng không biết con gái nhà ai có được phúc phận này, có thể gả cho Tiểu Nam Tinh nhà cô.

Nam Tinh nhìn thấy Mạc Yên nhìn chăm chăm mình, lại còn có bộ dáng thất thần, cậu không nhin được méo môi.

Người mẹ nhỏ này của cậu khẳng định là đang quan tâm lo lắng mù quáng cho cậu rồi.

Cô cũng không ngẫm lại lúc này cậu mới mấy tuổi chứ, mà giờ đã bắt đầu quan tâm chuyện chung thân đại sự của cậu, thật là rãnh rỗi nhàm chán mà.

Đã hơn một năm rồi, chuyện ở trong nhà cũng đã xảy ra quá nhiều, thân thể của cô vẫn không sao tốt lên được, cho nên vẫn chưa đi làm, tới đa thì cũng chỉ ở trong nhà nhận thư thôi.

Cậu dẫn theo bọn Phong Hành và Ô Linh tới tiếp quản tập đoàn Kinh Thế, ông nội và nhân viên cũ của ông sẽ quản lý tập đoàn Nam thị. Mặc dù mẹ chưa đi làm, nhưng cậu và ông nội vì phòng ngừa cô, xã hội, và công ty quá tách rời, nên lấy toàn bộ chuyện phát sinh ở bên trong và toàn bộ văn kiện của hai tập đoàn đều CC* một phần cho cô biết rõ. Cho dù cô ở trong nhà cũng có thể kịp thời biết rõ quá trình diễn biến và phương hướng phát triển của hai tập đoàn, để tránh có một ngày cần cô ra tay quản lý, sợ tới lúc đó sẽ làm cho cô trở tay không kịp.

*CC có nghĩa mà carbon . Nếu bạn email ột người nào đó, bạn cũng có thể CC ột người khác và người đó có thể thấy bản email đó cho dù bạn không gửi trực tiếp cho họ.

Mà sau đó sự thật đã chứng minh hai ông cháu bọn họ làm theo phương pháp này là rất chính xác, vì sau này khi Mạc Yên quản lý tập đoàn đã hạ được nền móng kiên cố.

Tần Thiên Nham nhìn thấy Mạc Yên đang phát ngốc đối với Nam Tinh, trong lòng khỏi cần nói là có bao nhiêu mệt mỏi.

Người phụ nữ này, cô có biết rốt cuộc mình là vợ của ai không? Cô nhìn thẳng nhóc đó cả buổi làm cho anh bức tức muốn chết, nhìn khuôn mặt của Nam Tinh, anh cảm thấy dường như Nam Bá Đông đang đứng sờ sờ ở trước mặt anh.

Nam Tinh chẳng những lớn lên rất giống Nam Bá Đông, mà càng ngày càng lớn khí chất trên người của cậu lại giống Nam Bá Đông như đúc, nhưng Tần Thiên Nham đối với cậu lại không thể trần trụi xem thường, che dấu hận ý của mình đối với anh ta (Nam

Bá Đông) như anh đối với Nam Bá Đông, anh và Nam Bá Đông trời sinh đã là kẻ thù.

Đối với tiểu tổ tông Nam Tinh này, chỉ cần sắc mặt của cậu nhóc không tốt, Mạc Yên lại càng đối với anh lạnh nhạt hơn, không biết như vậy đã làm anh ghen tị bao nhiêu, lòng đau bao nhiêu, nhưng người ta vẫn xem nhẹ đau lòng của anh, xem nhẹ khổ sở của anh. Thậm chí, có đôi lúc anh còn cảm thấy Mạc Yên lấy việc hành hạ anh làm niềm vui.

Mặc dù quá khứ anh có lỗi, anh cũng đã tự vây hãm mình trong khổ sở và áy náy mà không tự thoát ra được.

Hiện tại anh đang chuộc lại lỗi lầm của mình đã đối với Mạc Yên và đứa nhỏ, nhưng mà anh cũng là người, anh cũng có tâm, anh cũng biết đau, cũng biết khổ, và cũng biết mệt!

Anh không biết anh còn phải đợi bao lâu nữa? Anh không biết anh còn có thể tiếp tục nữa hay không?

Câu trả lời là không cần dùng sắc mặt cũng bác bỏ!

Anh vẫn có thể tiếp tục, nhưng mà tìm anh mệt mỏi lắm rồi, nên nó cũng cần nghỉ ngơi, nghỉ ngơi ngắn để nó có thể đi tiếp đường dài và lâu hơn.

Yên nhi, em đã không muốn nhìn thấy anh thì anh sẽ đi trước, trả lại không gian cho em, để cho chúng ta có thể yên tĩnh một chút, suy nghĩ một chút. Sau đó sẽ bắt đầu một lần nữa.

Buổi tối khi Tần Thiên Nham nói cho Mạc Yên biết, ngày mai anh sẽ trở về Trung Quốc, Mạc Yên ngán người rồi sau đó khẽ ừ một tiếng, rồi không nói gì nữa, đương nhiên lại càng không giữ anh ở lại.

Tần Thiên Nham âm thầm lui ra.

Qua ngày hôm sau, khi Mạc Yên tỉnh lại thì Tần Thiên Nham đã đi rồi.

Cô cảm thấy mình có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, nhưng trong lòng lại ảm ảm có một loại mất mát không hiểu.

Thế cũng được! Cứ như vậy đi, mọi người trước tiên nên dừng lại và yên tĩnh, nếu như Tần Thiên Nham thật sự muốn bức cô nóng nảy, cô thật sự sẽ trở mặt với anh, đuổi anh đi, đến lúc đó trên mặt mọi người sẽ rất khó coi.

Trước khi tinh thần của cô sụp đổ, Tần Thiên Nham đã đưa ra quyết định, ngược lại làm cho cô nhìn anh cao hơn một bậc.

Anh vĩnh viễn đều biết rõ điểm mấu chốt của cô ở chỗ nào, và cuối cùng anh cũng sẽ có chừng mực.

Tần Thiên Nham như vậy trước đã mang lại cho cô ít nhiều sự vui sướng và hạnh phúc. Mỗi lần nghĩ tới những việc đã qua, Mạc Yên vẫn cảm thấy đau lòng và khó chịu. Tại sao lúc đó có thể hạnh phúc như vậy?

Nhưng hôm nay cô đã mất đi dũng khí để đi tranh thủ hạnh phúc của mình rồi.

Cuộc sống vẫn trôi qua từng ngày.

Một tháng rồi hai tháng qua đi, lễ giáng sinh cũng đã đến.

Mà Mẫn Lạp đã đi du lịch hơn nửa năm rồi cuộc cũng đã trở về. Đi theo anh trở về còn có một cô gái người Trung Quốc xinh đẹp. Theo như Mẫn Lạp giới thiệu, cô họ Cừu, tên là Yên, là bạn gái của anh.

Khi Mạc Yên nhìn thấy người đẹp Trung Quốc kia thì lại thấy hơi sững sốt. Mặc mũi cô gái này nhìn có khí chất nhã nhặn, nhưng lại có vài phần giống như cô, và lại tên cũng tựa tựa nhau. Tại sao khi Mạc Yên nhìn thấy cô gái đó, nghe tên của cô ấy, cuối cùng vẫn cảm thấy quái dị và không thoải mái như vậy?

Cừu Yên? Cừu Yên? Mạc Yên bắt giác nhíu mày, đây là trùng hợp sao?

Ngược lại, Cừu Yên rất thoải mái và tự nhiên đi tới nắm lấy tay Mạc Yên, chào hỏi: “Nam tiểu thư, chào cô! Tôi không biết đã bao nhiêu lần nghe qua tên cô từ miệng Mẫn Lạp nữa. Nói là cứ ngưỡng đại danh cũng tuyệt đối không quá khoa trương. Hôm nay vừa gặp, phong thái của Nam tiểu thư quả nhiên như lời Mẫn Lạp nói, Nam tiểu thư thật sự có tư thế thiên nhân (phong thái của con trời), khuôn mặt xinh đẹp mà tôi lại có thể may mắn khi được cùng tên với cô, lại càng may mắn trong may mắn. Hi vọng Nam tiểu thư không chê tôi quấy rầy và làm phiền là được.”

Mạc Yên cười nhẹ: “Làm sao lại như vậy? Cô là bạn thân của Mẫn Lạp thì cũng là bạn của chúng tôi, ở chỗ này không cần phải khách khí, có chuyện gì thì nói với tôi là được.”

Sau khi một màn khách sáo, Mạc Yên nói với Mẫn Lạp: “Mẫn Lạp, anh mau dẫn Cừu tiểu thư đi nghỉ ngơi trước đi, tối nay chúng ta sẽ có bữa tiệc chúc mừng Giáng sinh, đến lúc đó chúng ta sẽ vui vẻ cho đã.”

Mẫn Lạp cười: “Được! Bọn anh đi nghỉ trước.”

Mạc Yên nhìn Mẫn Lạp nắm tay Cừu Yên đi lên lầu, mắt sáng nhẹ nhàng nhíu lại, vươn tay nhẹ vỗ, một bóng dáng không tiếng động chợt xuất hiện.

Mạc Yên nhẹ giọng phân phó: “Phái người canh chừng cô ấy 24/24 cho tôi, một tiếng sau giao tư liệu của cô ấy cho tôi.”

Theo Nam Bá Đông lâu như vậy, Mạc Yên chưa bao giờ tin tưởng trên thế giới này lại có nhiều trùng hợp như vậy. Mặc kệ là người phụ nữ đó có mục đích cuối cùng gì trên người Mẫn Lạp, Mạc Yên tuyệt đối không cho cô ấy tổn thương bất kì người nào ở nơi này.

Tuyệt đối không được!

92. Chương 92: Anh Thật Sự Muốn Cô Ấy Sao?

Editor: Á bì

Lễ giáng sinh ở nước ngoài và tết âm lịch ở Trung Quốc rất giống nhau, long trọng mà náo nhiệt.

Ở trong trang viên của Nam thị đã có người phụ trách bố trí hiện trường từ lâu. Hôm nay vừa nhìn thấy có treo đầy những tiểu thiên sứ trên cây thông nô-en, có đủ loại đèn màu để chào mừng giáng sinh, còn trên cửa sổ có ghi: Merry Christmas! Không chỗ nào không thấy sự vui mừng của giáng sinh sắp đến.

Đêm 24 tháng 12 bình an rất giống như đêm ba mươi ở Trung Quốc, đều là ngày gia đình đoàn viên.

Theo lý mà nói Nam Bác Thao và Mạc Yên đều là người Trung Quốc, đã từng cho rằng lễ giáng sinh rất bình thường, nhưng dù sao bọn họ cũng đang sống ở Luân Đôn, dù muốn dù không cũng phải nhập gia tùy tục. Hơn nữa trong các nhân viên cao cấp phục vụ cho tập đoàn Nam thị chỉ có 0.8 phần trăm là dân bản xứ, thừa dịp cơ hội này tổ chức một buổi tiệc, mời không ít các chính quyền địa phương, đưa ôi người mỗi phần quà, chắc chắn đây sẽ là thời cơ tốt nhất để mượn sức lôi kéo lòng người.

Mặc dù đất nước khác nhau, nhưng quan hệ tình người bất kể là nước nào cũng đều có.

Đối với Nam Bác Thao và Mạc Yên những thứ để tổ chức một tiệc rượu này bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi. Một mệnh lệnh đưa xuống, tự nhiên sẽ có chuyên gia xử lý, vả lại còn làm cẩn thận từng li từng tí, sẽ không làm cho bọn họ lo lắng.

Nếu muốn nói cái gì làm cho bọn họ thật sự lo lắng thì đó chính là vấn đề an toàn của khách.

Năm giờ chiều ngày mai, lần lượt từng người khách cầm thiệp mời bước vào trang viên của Nam thị.

Ở Luân Đôn, tập đoàn Nam thị là xí nghiệp lớn nhất của người Hoa, tuy nói rằng Nam thị là Hoa kiều, nhưng Nam thị ở Luân Đôn đã cắm rễ hơn trăm năm. Mặc dù không thể nói bọn họ là người bản xứ ở Luân Đôn, nhưng cũng chẳng kém là bao, dòng họ Nam thị cũng đã có không ít người có quan hệ thông gia với người bản xứ, một nửa của đời sau đều là con lai.

Mà nhân mạch và tài sản tích góp trăm năm chỉ có thể nói là cực kỳ dọa người.

Có thể nói người được mời đến trang viên của Nam thị hôm nay đều cảm thấy đã có mặt mũi lắm rồi.

Lúc này Mạc Yên đang đứng ở trong phòng mình trên lầu hai, đứng ở trên cao nhìn xuống hoa viên sẽ bắt đầu bữa tiệc, Nam Bác Thao đang cầm một ly rượu cùng khách xã giao.

Nam Tinh vẫn còn chưa xuất hiện.

Mà lúc này trong tay Mẫn Lạp tao nhã đang kéo một mỹ nhân xinh đẹp, đó chính là tiểu thư Cừu Yên.

Cừu Yên? Ha ha ha, Mạc Yên nhếch môi cười yếu ớt.

Một tiếng sau khi cô ấy xuất hiện ngày hôm qua, tư liệu của Cừu Yên đã được người đặt xuống trước mặt cô, là Hoa kiều ở Indonesia, trong nhà có một siêu thị nhỏ, là con gái một, ba mẹ chết ngoài ý muốn, tư liệu cực kỳ hoàn hảo, Mạc Yên tìm không ra một tia sơ hở.

Nhưng càng như vậy, Mạc Yên lại càng cảm thấy người phụ nữ này có vấn đề, đây là trực giác của cô.

Một loại...khi đối với nguy hiểm đang đe dọa mình sẽ xuất hiện trực giác của bản năng.

Ví như đổi lại là người khác, có tính chất nguy hiểm, Mạc Yên thà rằng giết lầm 3000, cũng tuyệt đối sẽ không tha ột người nào bước vào trang viên của Nam thị. Phải biết rằng trang viên Nam thị đã trải qua sự gọi rửa của Nam Bá Đông, hiện tại đây chính là nơi an toàn nhất cho cô, Nam Tinh và Nam Bác Thao phòng thân. Người ngoài có ý nghĩ muốn xâm lấn nơi này, căn bản là chuyện không thể.

Nhưng Cừu Yên này lại là bạn mà Mẫn Lạp mang về, hơn nữa nhìn mặt mày ôn nhu và mạnh mẽ của Mẫn Lạp trong lúc này, chỉ sợ là thật lòng quan tâm người phụ nữ này. Cho nên tạm thời dưới tình huống chưa có chứng cứ xác thực, Mạc Yên thật sự không thể làm gì được người phụ nữ này.

Hiện tại cô chỉ có thể phớt người âm thầm coi chừng Cừu Yên, ngăn chặn cô ấy làm ra chuyện gì không tốt.

Còn về phần Mẫn Lạp, Mạc Yên cũng không nhắc nhở anh.

Nhiều năm qua Mẫn Lạp vẫn luôn đi theo Nam Bá Đông vào sinh ra tử, cứu mạng gia đình bọn họ vô số lần. Tại thời điểm khi cô khó khăn nhất, là anh đã dùng sự ôn nhu như ánh mặt trời của mình an ủi cô, cổ vũ cô, nhất định phải chống đỡ tiếp.

Mẫn Lạp là người mà gia đình bọn họ đã sớm coi là một thành viên ở trong đó.

Cho nên trước đó mới có thể quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của anh.

Nhưng lúc này thật sự đã xuất hiện một người phụ nữ bên cạnh anh, ngược lại Mạc Yên nên yên lòng mới phải.

Mạc Yên đột nhiên nhìn thấy Mẫn Lạp nhận điện thoại nên rời đi, Cừu Yên lại đi tới trước mặt của Nam Bác Thao, cùng tán gẫu với Nam Bác Thao, nhìn bộ dáng vui vẻ cười đùa của hai người, làm như bọn họ trò chuyện thật sự vui vẻ.

Trong lòng Mạc Yên đột nhiên sáng lên, chẳng lẽ...mục tiêu của người phụ nữ này không phải là Mẫn Lạp, mà lại là người cầm lái tập đoàn Nam thị Nam Bác Thao?

Mạc Yên cẩn thận suy nghĩ lại, mặt mũi của cô ấy rất giống mình, chẳng lẽ đã từng được sửa? Tên cô ấy lại tương tự mình, chẳng lẽ cô ấy biết rõ Nam Bác Thao rất yêu thương Bạch Yên và Nam Yên, cố tình biến mình thành bộ dạng này, mục đích chính là muốn giành được tình cảm tốt của Nam Bác Thao, dựa vào Nam Bác Thao mà lên đời?

Nếu quả thật là như vậy, người phụ nữ này thật sự rất đáng sợ! Cô ấy làm nhiều chuyện như vậy, chỉ vì muốn ẩn nấp ở trong nhà họ Nam, động cơ của cô ấy là gì? Rốt cuộc sau cùng cô ấy muốn cái gì? Danh lợi? Địa vị? Hay là cái khác?

Mạc Yên càng nghĩ càng kinh hãi, vươn tay nhẹ vỗ, một bóng dáng núp gần đó nhanh nhẹn bước ra, cúi đầu nghe lệnh.

“Tiếp tục theo dõi người phụ nữ này, mặc khác tiếp tục điều tra cô ta. Về phần điều tra thì ví dụ như cô ta đã từng phẫu thuật thẩm mỹ qua chưa? Ví dụ như tên có phải đã từng thay đổi qua hay không? Nhất định phải điều tra cho tốt, Âm Diệm, tôi nhắc nhở cậu, việc này rất quan trọng, nếu như trong việc này mà các người có sai sót, đừng trách tôi hạ thủ không lưu tình đối với các người. Thủ hạ của Mạc Yên tôi, chưa bao giờ giữ lại đồ vô dụng!”

“Dạ rõ cô chủ!” Âm Diệm lặng lẽ lui ra, lòng Mạc Yên như bị một ngọn núi đè nặng, nặng đến hậm hực.

Lúc này thím Mạnh đi tới, gõ nhẹ cửa ở phía sau.

Lúc bà nhìn thấy Mạc Yên đứng trước cửa sổ, dáng dấp tràn ngập vắng vẻ và cô đơn, như thấy được cô chủ của bà vào năm đó, trong lòng đột nhiên ẽ ảm, tự nhiên sinh ra một chút thương tiếc. Người phụ nữ này và cô chủ nhà bà đều có mệnh khổ!

Nghĩ đến Mạc Yên đối đãi với con của cô chủ như con ruột của mình, trong lòng thím Mạnh rất an lòng, đối với Mạc Yên tự nhiên cũng trung thành và tận tâm.

Mạc Yên quay đầu, nhìn thím Mạnh cười, “Thím Mạnh, có chuyện gì vậy?”

Thím Mạnh là bà vú của Nam Tinh, từ nhỏ chăm sóc Nam Tinh cho tới lớn, vẫn luôn đi theo bên cạnh bọn họ, nói không nhiều nhưng làm lại cực kỳ tốt.

Thím Mạnh cười, “Tiệc rượu sắp bắt đầu, ông chủ ời cô chủ xuống.”

“Được, con lập tức xuống ngay!”

Mạc Yên đi tới trước gương, nhìn mình một lần nữa, trải qua vài năm sống trong sự giàu sang, toàn thân cô đã toả ra một cổ thanh tao nồng đậm, gương mặt tươi cười xinh đẹp tuyệt trần, làn da vô cùng mềm mại, mặt mũi tinh xảo và trầm tĩnh, vẻ mặt ôn nhu, hai lông mày của Mạc Yên rũ xuống, đôi mắt đen trong trẻo và thanh thúy như sao sáng trên trời đêm. Có đôi khi cô tự nhìn mình cũng cảm thấy có chút tự kỷ.

Mạc Yên lắc đầu cười khổ một cái, chuẩn bị bước vào chiến tranh thôi!

Đối với cô mà nói, trận ở trong trang viên này chính là chiến trường chưa tìm thấy khói thuốc súng. Cô từ một đoá hoa trong nhà kính, lớn dần trở thành một quý phu nhân tao nhã có thể ung dung và bình tĩnh cười nhìn mọi người trên thế giới. Nam Bác Thao và Nam Bá Đông là người có công rất lớn trong chuyện này.

Mạc Yên xuống lầu thì được những thanh niên anh tuấn và tài giỏi của công ty tiến lên chào hỏi cô, Mạc Yên đều nâng ly đáp trả, cười nhạt cùng nói chuyện với bọn họ. Mặt cười tuyệt mỹ, cử chỉ tao nhã, phong thái cao quý, quyền rũ vô số đàn ông có mặt trong buổi tiệc.

Sau khi một người đi ngang qua mặt, Mạc Yên cầm lấy một đĩa thức ăn, đi đến một góc nhỏ yên tĩnh, xoa xoa mặt cười có chút cứng nhắc, thở dài một tiếng, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút rồi!

Rất nhiều phụ nữ thích xã giao và tiệc tùng, nhưng trong lòng cô lại không thích những trường hợp như thế này. Cô nhớ về trước kia vẫn còn đơn thuần, cuộc sống đi học, có người thương, có người yêu, có người quan tâm cô.

Nhưng bây giờ vận mệnh lại đẩy cô vào nơi đầu sóng ngọn gió, nếu như cô không kiên cường đứng dậy đối mặt, nếu như cô không trang bị chính mình, vậy nếu cô muốn bảo vệ người thân của mình, cô cũng sẽ bảo vệ không nổi.

Bao nhiêu người như hổ rình mồi nhìn chằm chằm địa vị của bọn họ, có rất nhiều người bất cứ lúc nào cũng có thể cướp của bọn họ. Cho dù một giây bọn họ cũng không thể buông lỏng, Mạc Yên ở trong đó mới thật sự hiểu được sự bất đắc dĩ của những người trong giới thượng lưu. Cho dù là người thân, vì danh lợi, vì địa vị, vì quyền thế cũng có thể trở thành kẻ thù sống chết.

Biết rõ con đường phía trước rất nguy hiểm, nhưng bây giờ cô đã không còn đường lui. Nam Bá Đông giao phó Nam Tinh cho cô, hiện tại Nam Bác Thao chỉ còn lại mình cô là con gái ruột, cô có thể không thêm quan tâm đến bọn họ sao?

Không thể! Nếu đã không thể thì cô chỉ còn cách thẳng ngực, dứt khoát bước về phía trước!

Mạc Yên nâng hai mắt nhìn nhặt quyết về trang viên náo nhiệt kia, Cừu Yên cứ dính ở bên người Nam Bác Thao, cô khẽ hừ lạnh, dường như người phụ nữ này có chút vội vã thì phải. Hành vi của cô ấy ở trong mắt Mạc Yên chính là người của Tư Mã Chiêu, người ngoài đường cũng biết, cô ấy làm như vậy rõ ràng là nghĩ muốn làm mất mặt bạn trai là Mẫn Lạp có phải không?

Mạc Yên tiếp tục tìm bóng dáng của Mẫn Lạp, lại phát hiện anh đang đứng ngơ ngác ở bên cạnh vòi phun nước, rất xa, cũng không biết anh đang nghĩ chuyện gì. Nhưng cô cảm thấy trên người anh lại lộ ra một cổ bi thương nồng đậm, anh đắm chìm trong suy nghĩ của mình, như hoàn toàn phớt lờ chuyện bạn gái của mình đang làm cái gì.

Mạc Yên nghĩ hay là đứng dậy đi tới chỗ Mẫn Lạp đi.

Khi đi tới bên cạnh Mẫn Lạp, vừa đứng vũ khúc vang lên, Mạc Yên nhẹ nhàng hỏi, “Tiên sinh tôn quý, có thể mời ngài nhảy một bản không?”

Mẫn Lạp quay đầu thấy là Mạc Yên, anh mỉm cười nhìn toàn thân lễ phục màu tím của Mạc Yên, toàn thân bao phủ hơi thở thần bí, mỗi lần nhìn cô, lòng Mẫn Lạp đều cảm thấy áy náy.

Bây giờ nghe được lời mời của Mạc Yên, vốn vẻ mặt đang nhem u buồn của Mẫn Lạp trong nháy mắt bừng sáng, “Rất vinh hạnh!”

Mạc Yên nhẹ đưa tay vào bàn tay anh, Mẫn Lạp nhẹ mà có lực nắm lấy, dẫn cô vào sàn nhảy, theo âm nhạc chậm rãi nhảy múa.

“Mẫn Lạp, anh mang Cừu tiểu thư về đây, anh...đã chắc chưa?” Mạc Yên vẫn hỏi ra miệng.

“Em nói đi?” Mẫn Lạp cúi mắt xuống nhìn cô, hỏi lại một câu. Nhưng trong lòng lại cảm thấy một cổ bị thương trước nay chưa từng có, cô không để ý anh! Rõ ràng cô đang ở ngay trong lòng anh, nhưng anh lại cảm thấy tim anh và cô có một khoảng cách, thật sự rất xa, như là ánh trăng trên trời, thấy ánh sáng của nó, cảm thấy nó hoà nhâ, nhưng mãi tay cũng sờ không tới.

Cô biết tâm ý của mình đối với cô sao?

Mạc Yên nâng mắt giận hờn cười, “Mẫn Lạp, việc này chỉ có anh mới biết được thôi!”

Sau đó Mạc Yên lại trầm mặt xuống, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Mẫn Lạp, hỏi lòng anh một chút, anh thật sự muốn cô ấy sao?”

93. Chương 93: Ra Tay Cực Nhanh!

Editor: Á bì

Mẫn Lạp nhìn Mạc Yên, yếu ớt hỏi, “Nếu như anh nói anh muốn cô ấy, em có tức giận không?”

Nghe thấy trong lời nói của anh có oán hận, Mạc Yên than nhẹ một tiếng, “Mẫn Lạp, anh nên biết, ở trong lòng của em và Nam Tinh đều xem anh là một thành viên quan trọng ở trong nhà. Nếu như cô ấy thật lòng yêu anh, và anh cũng yêu cô ấy, vậy thì bọn em sẽ vui mừng cho anh. Nhưng nếu ai muốn mượn tình cảm để tổn thương anh, em tuyệt đối sẽ không thờ ơ đứng nhìn, cũng tuyệt đối sẽ không cho bất luận người nào tổn thương anh.”

Một lúc lâu Mạc Yên mới nghe được một câu của Mẫn Lạp, “Yên, có những lời này của em, anh có chết cũng không hối tiếc!”

Anh rất hiểu rõ Mạc Yên, Mạc Yên vẫn còn yêu Tần Thiên Nham. Cho dù bây giờ cô vẫn chưa tha thứ cho Tần Thiên Nham, nhưng cô đối với tình yêu của anh ta vẫn là để trong lòng.

Từ nhỏ đến lớn từ làm bạn cho đến khi làm người yêu, sớm đã xâm nhập vào xương tuỷ của bọn họ, nếu muốn bọn họ thật sự xa nhau, chẳng khác nào muốn mạng của bọn họ.

Trong khoảng thời gian Tần Thiên Nham ở đây chăm sóc cô, Mẫn Lạp cũng cảm giác được, người khác hoàn toàn không có cơ hội cắm vào giữa bọn họ. Mặc kệ giữa bọn họ có phải là hận hay không, tình yêu giữa bọn họ vẫn luôn tồn tại.

Nếu không Mạc Yên cũng sẽ không sinh đứa nhỏ này, yêu đứa nhỏ này như châu như bảo.

Có đôi khi yêu đến như hạt bụi, thật sự rất hèn mọn, giống như anh yêu Mạc Yên vậy, một mực yên lặng canh giữ bên cạnh cô, biết rõ không có kết quả, nhưng anh vẫn như cũ cảm giác ngọt như mật.

Nếu như bây giờ anh thật sự liều lĩnh chọc mở tầng cửa sổ này, về sau trong lòng mọi người nhất định sẽ không được tự nhiên. Hơn nữa khi chung sống với nhau chắc chắn sẽ sinh ra một tia lúng túng.

Nếu biết rõ là vô vọng, không bằng lui về sau một bước, cứ yên lặng như vậy chờ đợi cô. Có thể nhìn cô mỗi ngày như vậy, cũng tốt hơn là quan hệ sẽ tan vỡ, hai bên vĩnh viễn không được gặp nhau.

Mẫn Lạp và Mạc Yên đều có tâm sự riêng, nhảy xong một bản, Mẫn Lạp và Mạc Yên liền tách ra.

Khoé mắt cô chuyển đến chỗ Nam Bác Thao mỉm cười buông tay Cừu Yên ra, Mạc Yên lại nhìn thấy bóng lưng cao ngất của Mẫn Lạp có vài phần cô đơn, há miệng nghĩ muốn nói vài điều với Mẫn Lạp, đến sau cùng lại cảm thấy lúc này nói cái gì cũng không tốt, hay thôi đi, chờ xem chuyện này thật sự ra sao thì sẽ nói sau.

Sau khi Mạc Yên bỏ đi, Cừu Yên đứng lúc đến gần Mẫn Lạp, vô cùng thân thiết ôm cánh tay anh, thanh âm mềm mại hỏi, “Mẫn Lạp, anh vừa đi đâu vậy? Hại em tìm không được anh.”

Mẫn Lạp cười với cô, “Anh không đi đâu cả, anh chỉ đứng ở đó một chút, còn em đi đâu vậy? Đêm nay chơi vui lắm sao?”

Cừu Yên dùng sức gật đầu, “Vui lắm, Nam Bác Thao chăm sóc em rất tốt! Ông ấy theo em nói chuyện, còn khiêu vũ với em, a..., Mẫn Lạp, anh sẽ không để bụng chứ?”

Mẫn Lạp cười ra tiếng, “Đương nhiên là không rồi! Anh làm sao lại để bụng chứ!”

Cừu Yên cực kỳ ngây thơ nhìn anh, “Vậy anh nói xem em muốn nhận Nam Bác Thao là cha nuôi có được không?”

Hai mắt của Mẫn Lạp trong nháy mắt nhú lại, đáy mắt lạnh lùng như tuyết, “Cừu Yên, lời nói này về sau tốt nhất là đừng có nói, nếu không anh sẽ không ngại ném em ra khỏi trang viên này đấy. Anh cũng muốn nhắc nhở em một chút, toàn bộ ở nơi này không thuộc về em và anh, em tốt nhất nhớ kỹ cho anh, đừng nghĩ tới gây chuyện!”

Cừu Yên không dám tin nhìn người đàn ông luôn luôn có danh hiệu là dịu dàng và tao nhã, hai mắt to nhanh chóng chứa đầy nước mắt, giữa ánh mắt đáng thương tội nghiệp xuất hiện một tia bùng bình, vô cùng chọc người yêu thương.

“Mẫn Lạp, tại sao anh lại nghĩ em như vậy? Anh cũng biết, ba mẹ em đều đã chết, em thấy bác Nam chẳng qua như là thấy ba em đang đối tốt với em, đối với em cũng chiều mà thôi. Bất quá em đúng là có sinh ra một tia quần quýt cha mẹ đối với bác Nam. Lời nói vừa rồi cũng chỉ là nói đùa thôi, nhưng lời anh nói cũng quá mức rồi đấy!”

Sau khi Cừu Yên nghẹn ngào rống lên một câu, nước mắt cuồn cuộn chảy xuống, u oán liếc nhìn Mẫn Lạp, tựa như hành động của anh là thập ác bác xá, xoay người che mặt chạy thẳng vào trong phòng.

Mẫn Lạp không có đuổi theo, trong lòng anh cực kỳ rối loạn.

Trước đây khi anh ở Singapore đã gặp được Cừu Yên, quả thật đã bị gương mặt và khí chất điềm đạm quá giống Mạc Yên của Cừu Yên, còn có tên tương tự hấp dẫn lấy.

Nhưng khi hai người cùng qua lại trong một đoạn thời gian, anh lại càng phát hiện, bề ngoài của một người có thể giống nhau, nhưng cái loại thần thái và hồn ở bên trong thì lại vĩnh viễn không có cách nào bắt chước được.

Trong đáy lòng anh luôn thầm mến Mạc Yên, anh thích Mạc Yên lạnh nhạt và đơn giản, thích Mạc Yên biến ảo khôn lường, thích Mạc Yên thông minh và trong trẻo, thích khí chất tao nhã và quý phái lộ ra từ trong xương tủy của Mạc Yên.

Mạc Yên là đặc biệt, không có ai có thể bắt chước Mạc Yên, Mạc Yên-là cá thể độc lập.

Một cái nhăn mày cho đến một nụ cười của cô theo ý anh chính là phong cảnh đẹp nhất trên thế gian.

Chỉ tiếc, anh chỉ có thể làm một vị khách qua đường ở trong sinh mệnh của cô, và vĩnh viễn cũng không thể trở thành người bạn đời cùng gắn bó cả đời với cô.

Tim, đột nhiên nghệt thở đến đau đớn.

Mẫn Lạp nhận lấy ly rượu bồi bàn bưng tới, một hơi cạn sạch, cảnh giác tỉnh làm cho đau đớn trong lòng anh như tản ra đi chút ít, hèn chỉ có người nói, rượu có thể giải sầu, quả nhiên là như thế!

Mạc Yên đứng ở xa xa nhìn Mẫn Lạp đang uống rượu ở nơi đó, trong lòng chỉ có thể than nhẹ một tiếng.

Làm sao cô lại không nhìn ra tâm ý của Mẫn Lạp đối với cô chứ, những quan tâm và lo lắng trong cuộc sống của cô, nếu không yêu thì làm sao có thể làm được tới trình độ đó chứ?

Thân thể của cô vẫn luôn không tốt, đặc biệt là tim sau khi bị bệnh một lần tới giờ vẫn chưa hồi phục, lại còn sinh Tiểu Húc Dương. Nếu không phải vẫn luôn có Mẫn Lạp ở bên cạnh, đoán chừng cô đã sớm hồn quy thiên quốc rồi.

Chính vì có anh ở đây, có anh luôn ở bên giúp cô điều trị để không chế thân thể, cô mới có thể như người đàn ông hoàng, sống một cuộc sống tốt.

Án tình của Mẫn Lạp đối với cô, đối với Nam Bá Đông, đối với Nam Tinh thật sự quá nặng, nặng đến mức cô không có cách gì báo đáp.

Cô có thể cho anh rất nhiều tiền, hiện tại đối với cô mà nói, tiền bạc chưa bao giờ quan trọng, cho dù Mẫn Lạp muốn bao nhiêu, bọn họ đều có thể cho.

Nhưng còn tình yêu thì từ lúc còn trẻ cô đã cho người khác mất rồi, cô thật sự không thể cho anh được!

Vừa rồi, vào một giây đó, cô thật sự lo lắng, lo lắng Mẫn Lạp sẽ chọc phá đi tầng lớp giấy sau cùng giữa bọn họ. Nếu như nói ra, nếu như cô không đồng ý, như vậy giữa bọn họ sẽ không bao giờ có thể trở lại trạng thái ăn ý và hài hoà như xưa. Không chừng Mẫn Lạp không chiếm được tình yêu của cô, thì liền tự mình cao chạy xa bay, vĩnh viễn cô sẽ không bao giờ gặp lại.

Cô thật sự sợ, may mà, may mà Mẫn Lạp vẫn còn có thể không chế chính mình được, lý trí của anh bức tâm ý của bản thân quay trở về.

Cho đến khi đi ra khỏi giới hạn của anh, Mạc Yên xem như có thể thở ra một hơi thật dài.

Người một nhà của bọn họ đều đã quen có sự tồn tại của Mẫn Lạp, có thói quen thân thể không khoẻ là sẽ đi tìm Mẫn Lạp. Nếu anh thật sự rời khỏi đây, người một nhà của bọn họ sẽ rất khó sống.

Mẫn Lạp, cảm ơn anh! Anh xứng đáng được một người phụ nữ tốt yêu! Anh nhất định sẽ có được một gia đình hoàn mỹ!

Nhưng mà, nó không nên là Cừu Yên! Cô ấy không xứng đáng đối với anh!

Lúc này thím Mạnh đi đến gần bên người của Mạc Yên, “Cô chủ, cậu chủ kêu tôi đi gọi cô, cậu ấy đang ở trong thư phòng chờ cô.”

Mạc Yên gật đầu, vừa xoay người cười, vừa nói, “Đứa nhỏ này, cả đêm cũng không thấy xuống, đều đã đến muộn rồi mà còn rảnh rỗi đợi con ở trong thư phòng như vậy!”

Đáy mắt của thím Mạnh hiện lên một tia yêu thương, cười cười nói, “Cậu chủ nhất định đang cố gắng!”

“Vậy cũng đúng, đứa nhỏ này cố gắng làm cho người ta thương yêu.”

Thím Mạnh ngoan ngoãn theo sát ở phía sau của Mạc Yên, cùng nhau đi vào phòng ở phía sau. Mạc Yên đi lên lầu, còn thím Mạnh thì tiếp tục đi tới chăm sóc cậu chủ nhỏ.

Đến thư phòng ở lầu ba, Mạc Yên nhìn thấy cửa không khoá, từ khe cửa nhìn vào, lúc này Nam Tinh đang ngồi sau bàn làm việc bằng gỗ lim, vẻ mặt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, trên khuôn mặt tuấn tú còn mang theo vài phần ngưng trọng và nghiêm túc.

Đứa nhỏ này nghĩ lễ mà cũng không bớt lo công việc!

Mạc Yên lắc đầu cười khổ, đưa tay nhẹ nhàng gõ lên cửa, “Tiểu Tinh!”

Nam Tinh lạnh lùng nâng mắt lên, vừa thấy là cô, cặp mắt rét lạnh trong nháy mắt cong thành mắt cười, “Mẹ, mẹ đến rồi à! Mau tới bên con!”

Mạc Yên bước nhẹ đến gần cậu, theo thói quen sờ soạng đầu cậu, như dự đoán sẽ rước lấy ánh mắt xem thường và bất đắc dĩ của Nam Tinh, cô mới cười nói, “Con có việc gì sao? Cả đêm không thấy con xuống lầu.”

Ngón tay của Nam Tinh chỉ màn hình, “Mẹ, mẹ tới xem cái này đi!”

Mạc Yên nhìn về phía màn hình máy tính, hai mắt bỗng trừng lớn, lập tức hiểu rõ.

Lúc này trên màn hình xuất hiện một bức ảnh của một người phụ nữ trước khi phẫu thuật thẩm mỹ, mà người phụ nữ trước khi phẫu thuật thẩm mỹ này cô cũng không mấy xa lạ, đó chính là Trình Khuynh Nam.

Người phụ nữ Trình Khuynh Nam này, nói thật, Mạc Yên chưa từng để ở trong lòng.

Khi ở Nam Cương, khi Trình Khuynh Nam vừa mới bắt đầu lập kế đối với cô, khi đó cô cho rằng cô ấy tốt bụng, Mạc Yên cũng không biết bởi vì cô ấy châm ngòi mà làm cho Lam Khảm Khảm hạ cổ độc trên người mình.

Trong đoạn thời gian đó, Mạc Yên vẫn cho rằng Nam Bá Đông bị Lam Khảm Khảm uy hiếp đều là vì muốn giải cổ độc trên người anh và Nam Tinh.

Nhưng về sau khi cô được Lam Khảm Khảm giúp giải cổ độc, cô mới hiểu được Nam Bá Đông chịu Lam Khảm Khảm uy hiếp, trả một cái giá thật to cho Lam Khảm Khảm đó là tiêu diệt hắc bang ở Thái Lan, nguyên nhân chủ yếu là vì Phệ Tâm Cổ trên người của cô. Nếu không giải được, mạng cô chỉ còn sống được một tháng.

Đối với người phụ nữ Trình Khuynh Nam này, cô rất bội phục tâm kế của cô ấy, nhưng đồng thời Mạc Yên cũng thương tiếc cho sự vô tri và nông cạn của cô ấy.

Cho dù Trình Khuynh Nam yêu Độc Cô Thiên Nhai, nhưng cũng không đến nỗi không thích thì phải hạ độc người phụ nữ ở bên cạnh Độc Cô Thiên Nhai chứ? Huống chi, lúc cô ở Nam Cương cũng từng chạm qua mặt của Độc Cô Thiên Nhai, thì tại sao Trình Khuynh Nam lại cố chấp sử dụng kế mượn đao giết người này đối với cô chứ?

Bất quá nói đi thì cũng phải nói lại, nếu không phải có Đoạn Kiều Thành và Nam Bá Đông ở đó, cô thật sự đã sớm bị Phệ Tâm Cổ ở trên người hại chết rồi.

Đối với người phụ nữ đã từng muốn mạng của mình, mặc kệ cô ta có kết cục như thế nào, Mạc Yên tuyệt đối sẽ không đồng tình hoặc thương cảm. Bất kể làm việc gì thì cũng phải trả giá rất nhiều.

Về sau khi Trình Khuynh Nam biến đi đâu cô cũng không có hỏi, vì cô biết Nam Bá Đông tuyệt đối sẽ không tha cho người dám đụng vào cô.

Cô tinh tế nhìn tài liệu ở trên máy tính của Nam Tinh, tư liệu này so với tư liệu mà Âm Diệm đưa cho cô còn đầy đủ hơn nhiều. Xem ra đứa nhỏ Nam Tinh này, bây giờ thật là có tư thế ‘Thanh xuất vu lam thắng vu lam’*.

*trò giỏi hơn thầy.

Đối với nguy hiểm không biết, rõ ràng phản ứng của cậu so với cô còn nhanh hơn, xử lý so với cô cũng tốt hơn.

Từ điều tra trên tư liệu cho thấy, Trình Khuynh Nam bị Đoạn Kiều Thành sai người hạ xuống Cổ Hợp Hoan (quan hệ giữa nam và nữ), sau đó lại bị bán vào trong hầm chứa, từng ngày bị vô số đàn ông thay phiên nhau áp bức và lăng nhục, nên nỗi hận của cô ấy mới từng ngày gia tăng lên trên người của Mạc Yên.

Cô ấy hận Mạc Yên hận đến thấu xương, lại còn đâm tiểu nhân (đâm búp bê vải), mỗi ngày nguyện rửa Mạc Yên.

Nếu như Trình Khuynh Nam không gặp phải cổ vương kia ở Thái Lan, có lẽ Trình Khuynh Nam có thể thật sự bị đàn ông đùa tơi chết. Cổ vương Thái Lan này cố ý muốn Cổ Hợp Hoan của cô ấy, nên đã lẳng lẽ dẫn cô ấy về Thái Lan.

Trình Khuynh Nam lợi dụng người đàn ông này để giải cổ, sau đó tìm mọi biện pháp để giết anh ta, cướp đoạt toàn bộ tài sản của người đàn ông này, trở thành một phú bà nhỏ.

Sau đó Trình Khuynh Nam mua một thân phận nhỏ, đến Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, sau đó lại đi điều tra lai lịch của Mạc Yên và những người xung quanh cô, cô ấy lợi dụng thân phận Hoa kiều ở Indonesia, tạo ra một cuộc gặp gỡ lãng mạn với Mẫn Lạp ở Singapore, dựa vào nhan sắc mới chỉnh sửa của mình, cùng với công phu bắt chước khí chất, thật sự đã để lại một ấn tượng sâu sắc ở trong lòng Mẫn Lạp.

Vì cô hết lần này lần khác cầu xin, Mẫn Lạp liền dẫn cô ấy trở về trang viên của Nam thị.

Mạc Yên xem xong tư liệu, cười nhìn Nam Tinh hỏi, “Tiểu Tinh, vậy tiếp theo con dự định xử lý cô ta như thế nào? Mẫn Lạp ở bên kia, con cần phải quan tâm một chút.”

Nam Tinh cười tà ma, “Nếu chú Mẫn Lạp biết rõ cô ta chính là Trình Khuynh Nam, còn muốn tới đây để hại mẹ, con tin chú ấy xuống tay nhất định sẽ nhanh hơn con. Mẹ, cởi chuông phải nhờ người buộc chuông, người ta là do chú Mẫn Lạp mang về, không bằng...chúng ta hãy giao người phụ nữ này cho chú Mẫn Lạp xử lý đi, có được hay không?”

Nhìn nụ cười xấu xa ở trên mặt Nam Tinh, Mạc Yên cương chiều nhéo mặt cậu, “Con là thằng nhóc xấu xa, càng ngày càng phúc hắc. Được rồi, việc này giao cho con xử lý đó, con muốn làm như thế nào thì làm như thế đó, mẹ không quản nữa.”

Nam Tinh đột nhiên cầm tay cô, vẻ mặt chăm chú gần như thành kín nói, “Mẹ, mặc dù ba không còn ở đây, nhưng mẹ còn có con, chỉ cần con ở đây, con sẽ không để cho bất luận người nào tổn thương mẹ!”

Trong nháy mắt Mạc Yên cảm giác có một cổ hơi nóng hướng lên vành mắt, vươn tay ôm chặt lấy Nam Tinh, “Tiểu Tinh, mẹ biết rồi! Mẹ đã biết! Mẹ cũng như vậy, sẽ không để bất luận người nào tổn thương con!”

Hai mẹ con ôm chặt nhau ở một chỗ, trên đời này bọn họ chính là người thân nhất của đối phương.

Nhưng vào lúc này, thám Mạnh ‘rầm’ một cái đẩy cửa ra, trực tiếp chạy vào, vẻ mặt kinh hoảng kêu to, “Cô chủ, không tốt rồi! Cậu chủ Tiểu Dương không thấy đâu!”

Mạc Yên chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, thân thể nhoáng lên một cái, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã xuống đất.

May Nam Tinh nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cô, mới để cô ngã nhẹ xuống đất.

Nam Tinh đỡ Mạc Yên đứng dậy, lúc này mới hỏi thám Mạnh, “Không thấy cậu chủ Tiểu Dương đã bao lâu rồi?”

Thanh âm của thám Mạnh run rẩy trả lời, “Tôi vừa rồi còn ôm cậu chủ Tiểu Dương cho uống sữa, vừa đúng lúc bác sĩ Mẫn Lạp đi tới nhìn cậu chủ Tiểu Dương, tôi lại có chút đau bụng nên để cho bác sĩ Mẫn Lạp trông một hồi. Khi tôi đi toilet trở về, ước chừng chưa tới 10 phút! Liền nhìn thấy bác sĩ Mẫn Lạp ngã dưới đất, tôi lập tức xông lên phòng báo cáo cho cô chủ và cậu chủ đây này.”

“Được rồi!”

Nam Tinh lập tức ấn vào hệ thống chuông báo động nội bộ của bảo vệ, lại dùng điều khiển phong toả tất cả cửa ra vào của trang viên Nam thị, “Mẹ, mẹ ở đây đi, con đi xử lý chuyện này.”

Đáy mắt Mạc Yên thoáng quét qua một tia lạnh, “Không! Mẹ cũng muốn đi!”

Mạc Yên vỗ tay Âm Diệm liền xuất hiện, cô liền lập tức lạnh giọng ra lệnh, “Truyền lệnh xuống, mặc kệ giá lớn như thế nào, cũng phải tìm được cậu chủ nhỏ. Còn người bắt cóc cậu chủ nhỏ, nếu không thể bắt sống thì bắn chết.”

“Dạ, cô chủ!”

Cô không tin Trình Khuynh Nam này còn có bản lĩnh lên trời, người bảo vệ trang viên Nam thị rất nghiêm ngặt nên không thể nào đứa nhỏ bị đem ra ngoài.

Cô khẳng định đứa nhỏ vẫn còn bị giấu trong một góc nào đó ở đây, để nhìn phản ứng của bọn họ.

Bây giờ Mạc Yên cái gì cũng không sợ, sợ nhất là Trình Khuynh Nam chó cùng rứt giậu, làm bị thương đứa nhỏ.

Nếu Trình Khuynh Nam thật sự dám làm như vậy, cô xin thề nhất định sẽ lấy mạng của cả nhà cô ta ra đền.

Cô chưa bao giờ bắt nạt người khác, nhưng nếu người ta dám bắt nạt cô, cô sẽ bắt nạt lại cả gấp trăm nghìn lần.

Trình Khuynh Nam, tự giải quyết cho tốt!

Cầm hận rất nhiều, Mạc Yên lại có chút nghi ngờ, tại sao Trình Khuynh Nam này lại có thể ra tay nhanh như vậy?

Chẳng lẽ, cô ấy biết bọn họ đang điều tra mình sao? Hay là nói Trình Khuynh Nam cũng cảm giác được nguy hiểm, cho nên mới ra tay trước?

Lúc này vẻ mặt của Trình Khuynh Nam đang hoảng sợ ôm Tiểu Húc Dương trốn ở trong đường cống ngầm.

Cô vốn muốn chạy trốn từ đường cống ngầm này, nhưng làm sao cô cũng thật không ngờ, cống thoát nước của trang viên Nam thị lại bị từng cây sắt cứng như đầu ngón tay chặn lại, căn bản cô chạy ra không được, chỉ có thể bịt miệng Tiểu Húc Dương, trốn ở chỗ này, luống cuống nghĩ biện pháp thoát thân.

Chờ bảo vệ của trang viên Nam thị phát hiện không thấy Tiểu Húc Dương, sẽ lập tức khẩn cấp đi tìm kiếm đứa nhỏ này.

Trình Khuynh Nam nghĩ một chút, rồi rõ ràng kéo vải ở trên người cô xuống, nhét vào miệng của Tiểu Húc Dương, nhìn gương mặt nhỏ nín thở và khóc đến đỏ tím, đột nhiên trong đầu Trình Khuynh Nam hiện lên một tia ý nghĩ ác độc.

Cô muốn đứa nhỏ này ngạt thở mà chết.

Cô dám khẳng định nếu đứa nhỏ này chết đi, Mạc Yên kia chắc chắn sẽ thống khổ, sống không bằng chết.

Về mặt Trình Khuynh Nam cười gằn, đối với đứa nhỏ buồn rười rượi nói, “Đồ ranh con, mày cũng đừng trách tao, có trách thì trách mày đầu thai không được tốt, cứ một mực muốn đầu thai làm con trai của người đàn bà dê tiện kia, cho nên mày nhất định phải chết!”

Khi tay cô vừa mới che mũi Tiểu Húc Dương, đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc mà rét lạnh truyền đến từ trên mặt đất, “Tốt lắm! Kiều Thành, chỉ cần anh giúp tôi khống chế mọi người trong nhà họ Trình, nếu Trình Khuynh Nam cô ta dám động vào một cọng lông tơ của Tiểu Húc Dương, tôi sẽ khiến cho một nhà của cô ta đền mạng cho con trai tôi!”

Nghe thấy thế, tay của Trình Khuynh Nam thoáng rụt trở về, toàn thân tức giận đến run rẩy.

Mạc Yên, con đàn bà dê tiện! Mày thật nham hiểm, lại còn muốn mạng của một nhà của tao! Nếu như mày dám động tới một cọng lông tơ của người nhà tao, tao nhất định sẽ làm cho cả nhà mày chôn cùng.

Trình Khuynh Nam ôm quyết tâm phải chết, cầm một con dao nhỏ, để vào cổ của Tiểu Húc Dương, theo đường cống ngầm chui ra.

Nhìn đèn đuốc sáng trưng ở trong trang viên Nam thị, còn có hàng loạt những bảo vệ mặc đồ đen dàn trận chờ địch, lại nhìn thấy Nam Bác Thao, Mạc Yên, Nam Tinh đang nghiêm mặt nhìn cô, còn có vẻ mặt đau đớn của Mẫn Lạp, đột nhiên Trình Khuynh Nam ngửa đầu cười ha ha như điên.

“Mạc Yên, con đàn bà dê tiện, mày đừng cho là tao dễ bị khi dễ, tao nói cho mày biết, nếu như tao thật sự chết, tất nhiên sẽ có người báo thù cho tao! Mày chờ đó, mày chờ đó!”

Tiếng cười của cô còn đang văng vẳng, không biết từ đâu có một tiếng súng ‘bằng’ bắn ngay giữa trán cô, tiếng cười đột nhiên dừng lại.

Tiểu Húc Dương từ tay cô xui lơ trượt xuống, khi mọi người hết hồn muốn xông lên, một bóng dáng lầy tót độ vô cùng nhanh chạy tới, ôm Tiểu Húc Dương vào trong ngực, ôm rất chặt.

94. Chương 94: Vợ À, Đừng Phớt Lờ Anh!

Mạc Yên nhìn người đàn ông đẹp trai và vĩ đại kia, lúc này anh rơi vào trong mắt người khác lại cao lớn như thế, bình tĩnh như thế, và có cảm giác an toàn như thế.

Cô như trở về lại những ngày trước kia, có anh bao dung, có anh che chở, có anh làm tất cả mọi thứ cô đều toàn tâm toàn ý tin tưởng anh.

Nhìn Tần Thiên Nham ôm con của bọn họ đi tới, nước mắt của Mạc Yên ở trong hốc mắt càng không ngừng đảo quanh. Cô cố gắng đè xuống kích động ở trong lòng, đón lấy đứa nhỏ mà anh đưa qua, cúi mắt xuống nhàn nhạt nói một câu, “Cảm ơn!”

Khoảng cách đúng là vẫn còn tồn tại.

Sự toàn tâm toàn ý của trước kia giờ chỉ còn là do dự, hoài nghi, không còn ngọt, không thể, là cái loại sau khi bị tổn thương, nên cực kỳ thiếu đi cảm giác an toàn!

Cô biết, Tần Thiên Nham vẫn luôn cố gắng, anh luôn cố gắng xoá đi vết sẹo trong lòng cô.

Nhưng cô vẫn luôn nhớ kỹ, nhớ rõ nó đã từng sâu sắc như thế nào, tổn thương và đau đớn như thế nào, đau xót đó đã ăn vào trong xương tủy, đã từng ngày ngày đêm đêm hành hạ cô rất nhiều, sớm đã khắc vào trong xương tủy cô, làm sao cô có thể dễ dàng nói tha thứ cho anh chứ?

Trừ phi, cô thật sự chẳng còn quan tâm tới anh nữa!

Trừ phi, cô hoàn toàn xoá anh ra khỏi lòng mình.

Đến ngày đó có lẽ cô có thể tha thứ cho anh!

Nhưng chỉ cần cô vẫn còn yêu Tần Thiên Nham anh một ngày, loại tổn thương cùng đau đớn tận cùng này sẽ đi theo tình yêu của cô, như ruồi nhặng bám lấy cô, vĩnh viễn không có cách nào giải thoát được!

Tần Thiên Nham, anh nói anh vẫn muốn em tiếp tục yêu anh sao? Và vẫn muốn em tha thứ cho anh sao?

Yêu, mà không thể yêu vui vẻ!

Hận, cũng không thể dùng sức hận!

Mạc Yên cực kỳ chán ghét loại cuộc sống này, nhưng Tần Thiên Nham lại không cho phép cô được giải thoát, cô lại chỉ có thể mỗi ngày bị loại yêu và hận này dây dưa, tiếp tục cùng anh dây dưa.

Có lẽ sẽ như vậy hết suốt cuộc đời!

Nhưng cô cũng đã nghĩ kỹ rồi, nếu cô vẫn không nỡ chia tay anh, như vậy bọn họ cứ quấn lấy nhau cả đời đi. Nhưng cả đời cô sẽ không đội lên chiếc mũ phụ nhân nhà họ Tần nữa, và cả đời cũng sẽ không cho Tần Thiên Nham làm chồng mình.

Cô nghĩ đến mình phải tìm lại công đạo cho nỗi đau mà cô đã chịu và đứa bé đã mất, những thứ cô có thể làm đều chỉ có nhiều đó thôi.

Đương nhiên quyết định này cô sẽ không nói cho Tần Thiên Nham.

Cô muốn trong lòng anh ôm hi vọng, sau đó lại thất vọng, rồi tới đau đớn, tốt nhất là anh không thể kiên trì nổi, tự mình rời khỏi thì cô cũng được giải thoát.

Cô như vậy là máu lạnh sao?

Cô như vậy là không tim không phổi à?

Mạc Yên không biết mình làm vậy là đúng hay sai, cô chỉ thấy nếu tha thứ cho Tần Thiên Nham như vậy thì quá lợi cho anh.

Cho dù đôi khi có bị anh tác động cảm xúc, nhưng chỉ cần nghĩ đến nỗi đau đó, lòng cô sẽ tiếp tục cứng rắn.

Như vậy cứ ngày qua ngày sống một cuộc sống bị tình yêu và hận thù đan xen.

Buổi tiệc đêm vẫn tiếp tục bình yên, Trình Khuynh Nam tự tạo phiền toái, thì chỉ dẫn tới một chút rối loạn. Nhà họ Nam muốn giết một người bất cóc thì chuyện rất dễ dàng được giải quyết.

Nam Bác Thao nhanh chóng kêu những cảnh sát quen thuộc, để anh ta xử lý chuyện hậu sự.

Các vị khách liếc mắt nhìn nhau, thấy chủ nhà đã không có tâm tình tiếp khách, nên cũng đứng dậy chào tạm biệt.

Những người khác đều là người thông minh, cũng có thể nhìn sắc mặt của người ta, nên cũng nhanh chóng đứng dậy chào tạm biệt. Nam Bác Thao và Nam Tinh càng không ngừng gật đầu, mỉm cười xin lỗi, và tiễn khách.

Mạc Yên ôm đứa nhỏ bị làm hoảng sợ trở về phòng trước, nhìn trên cổ con trai có một vết thương do dao sắc bén gây ra, Mạc Yên đau lòng đến tim đều vận lại.

Mẫn Lạp muốn đi qua ôm đứa nhỏ để rửa sạch miệng vết thương cho nó, nhưng làm sao Mạc Yên cũng không chịu buông tay.

Rơi vào đường cùng, Mẫn Lạp đành để cô ôm, tự mình ở một bên rửa sạch miệng vết thương cho đứa nhỏ. Chờ xử lý miệng vết thương xong, Mẫn Lạp lại kiểm tra con mắt và tìm cho đứa nhỏ, sau đó anh đề nghị tiêm một mũi thuốc an thần, để cho đứa nhỏ có một giấc ngủ ngon.

Lúc này Tần Thiên Nham hoàn toàn không cho phép, “Không được tiêm thuốc đó ! Nếu nhỏ như vậy mà có tâm bệnh, đối với sự lớn lên của nó sẽ có ảnh hưởng không tốt. Nhất định phải để chính nó tự vượt qua, tự đối mặt với hiện thực, không thể nhỏ như vậy mà đã dạy nó học cách trốn tránh vấn đề. Mẫn Lạp, việc này cứ để người làm cha mẹ như chúng tôi xử lý đi, tôi tin dùng tình yêu để an ủi đau thương, nhất định so với điều trị bằng thuốc hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Mẫn Lạp gật đầu, “Vậy cũng được, việc điều trị tâm lý của đứa nhỏ này giao lại cho các người, tôi đi ra ngoài trước, có việc gì cứ gọi tôi.”

“Được!”

Mẫn Lạp đi tới cửa lại quay đầu lại, nói một tiếng thâm sâu với Mạc Yên, “Thật xin lỗi..!”

Nếu không phải anh mang Trình Khuynh Nam về, thì sẽ không phải gặp chuyện lớn như vậy. Trong lòng anh giờ có rất nhiều áy náy, một tiếng xin lỗi hình như cũng chưa đủ lắm.

Mạc Yên cũng nhìn ra Mẫn Lạp rất áy náy, cô lắc đầu nhìn Mẫn Lạp, “Mẫn Lạp, việc này không có liên quan tới anh, anh không cần phải tự trách mình. Hơn nữa hiện tại đứa nhỏ cũng không bị gì, qua vài ngày sẽ không sao nữa. Việc này qua rồi, anh cũng đừng nghĩ tới nữa.”

“Cảm ơn!” Mẫn Lạp không nói thêm gì, chỉ gật đầu rồi lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại dùm cho bọn họ.

Mạc Yên ôm đứa nhỏ, lại cảm thấy có chút hoảng sợ, chỉ cần trong đầu nghĩ tới lúc Trình Khuynh Nam ôm đứa nhỏ xuất hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ trắng đến phát tím, bộ dạng nước mắt giàn giụa nhìn rất đáng thương, miệng thì bị Trình Khuynh Nam nhét vải. Chỉ cần nghĩ tới một màn này, cô liền cảm thấy tim gan run sợ, cảm thấy từng trận run sợ khi nghĩ lại.

Đứa nhỏ lại nhỏ như vậy, làm sao người phụ nữ kia có thể nhẫn tâm xuống tay với nó vậy chứ?

Mạc Yên có thể khẳng định, nếu như không phải có cô ở trên mặt đất cố ý nói rằng sẽ cướp tính mạng nhà họ Trình, không chừng người phụ nữ điên khùng kia có thể bóp chết đứa nhỏ ngay tại chỗ.

Con trai của cô chỉ mới lớn có một chút, tại sao nó lại phải chịu loại đau đớn này chứ?

Tần Thiên Nham thấy Mạc Yên vẫn ôm đứa nhỏ, dù đứa nhỏ đã ngủ thiếp đi mà cô vẫn không buông tay. Trong lòng lại thấy có chút yêu thương, anh bước lên nhẹ nhàng nói, “Yên nhi, em đi nghỉ trước đi, để anh ôm con một chút có được không?”

Mạc Yên lách người tránh tay anh, “Không cần!”

Tần Thiên Nham tiếp tục dụ dỗ, “Ôm đã lâu rồi, chắc tay em mỏi lắm! Đưa đây, ngoan đi, đưa con cho anh!”

Mạc Yên nâng mắt nhìn anh một cái, thấy trong đáy mắt anh có một mảnh dịu dàng và chân thật, mũi đột nhiên chua xót, cứ sững sờ nhìn anh như vậy, cứ tùy ý anh ôm đứa nhỏ qua, trong lòng lại đặc biệt chua xót, rồi thành một nùi.

Tần Thiên Nham cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, đôi lông mày nhỏ vẫn còn nhíu lại. Tựa như lúc mọi chuyện chưa xảy ra, tâm hồn nhỏ bé của nó chưa hề có bóng ma lớn này, làm cho Tần Thiên Nham nhìn mà tim gan cũng đau xót, một cổ lửa giận không hiểu cứ bốc lên trong người anh.

Là anh không bảo vệ tốt hai mẹ con bọn họ, mới có thể để những kẻ xấu này lợi dụng cơ hội.

Từ nay về sau sẽ không như vậy nữa! Ai dám động tới hai mẹ con bọn họ, anh nhất định sẽ làm kẻ đó chết không có chỗ chôn!

Cho dù trong lòng rất tức giận, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng khổ sở và vẻ mặt bi thương của Mạc Yên, Tần Thiên Nham vẫn phải dè cảm xúc của mình xuống, ôm đứa nhỏ đi đến trước mặt Mạc Yên, nghiêm mặt dỗ cô, “Yên nhi, em nhìn này, bộ dạng con chúng ta rất đẹp, khi lớn lên nhất định sẽ giống anh!”

Mạc Yên trả lại anh một cái liếc mắt, “Thật là không biết xấu hổ!”

Anh lại tiếp tục quần lấy hỏi cô, “Yên nhi, anh đi đã hai tháng, em và con có nhớ anh không?”

Mặt Mạc Yên lạnh lại không thèm để ý anh, cầm lấy bộ đồ mặc ở nhà đi thẳng vào phòng tắm.

Cô cởi lễ phục ở trên người ra, ngâm trong nước ấm, nhìn nước cũng sắp đầy. Nước ấm làm cho cô được thư giãn sau bao nhiêu áp lực. Sau khi đã ngâm mình trong nước ấm một cách sảng khoái, thì mới cảm giác mây mù ở trong lòng tan đi một chút.

Đi ra khỏi phòng tắm thì mới phát hiện Tần Thiên Nham vẫn ôm đứa nhỏ tựa ở bên đầu giường, rồi ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy khung cảnh này, hai cha con ngược lại có thể ngủ một cách say sưa.

Mạc Yên cũng không nói gì, người đàn ông này thật đúng là, một bên muốn nịnh bợ, một bên lại chịu không được, không có việc gì lại đi làm anh hùng? Hừ

~~Mạc Yên ở một bên khinh bỉ anh ở trong lòng, một bên bước nhẹ chân đi tới bên cạnh anh. Lúc muốn ôm đứa nhỏ lại nhìn thấy gương mặt đẹp trai của Tần Thiên Nham trông rất mệt mỏi, dưới hai mắt rõ ràng có thể nhìn thấy hai dấu quầng thâm, đột nhiên trong lòng cô lại cảm thấy có chút không đành lòng.

Cô khe thở dài, nhưng vẫn vươn tay muốn ôm đứa nhỏ ở trong lòng anh ra.

Tần Thiên Nham đột nhiên hoảng sợ nhảy dựng lên, đụng vào trán cô bằng một cái. Mạc Yên bị đụng trán đau đến mức nước mắt sắp chảy ra.

Cô oán giận nhìn người đàn ông sau khi giật mình tỉnh dậy có vẻ mặt rất dè phòng, hiển nhiên anh còn chưa có lấy lại tinh thần, cô nhất thời nổi giận nói, “Tần Thiên Nham, anh muốn ngủ thì về phòng mình ngủ, ôm đứa nhỏ mà cũng có thể ngủ được. Tối qua đi ăn trộm gà hay chó, nếu mệt vậy thì đi ra ngoài cho tôi, trở về phòng của anh ngủ đi!”

Tần Thiên Nham vừa nghe lời của cô liền vui vẻ, “Vợ à, em đang quan tâm anh sao?”

Mạc Yên nhẹ bùi môi, “Tôi mà thèm! Ai rảnh mà quan tâm anh chứ, đi nhanh đi, trở về phòng anh mà ngủ, hai mẹ con tôi cũng buồn ngủ rồi.”

Tần Thiên Nham cười ha ha, “Vợ à, đêm bình yên này là ngày gia đình đoàn viên, người một nhà ba người của chúng ta, dù thế nào cũng phải ở chung một phòng mới đúng chứ. Chẳng lẽ em muốn con trai có mẹ mà không có ba sao?”

“Tần Thiên Nham, cái này không liên quan tới anh.”

“Vợ à, ông nội nói tết âm lịch ông muốn sang đây, ông hỏi anh mau mang hai mẹ con về nhà nhanh. Vợ à, em nói xem, khi nào chúng ta mới trở về đây?”

Mạc Yên làm như mình không nghe thấy gì cả.

“Vợ à, ông nội nói thân thể ông càng ngày càng yếu, nhưng ông vẫn còn chưa gặp qua cháu chất trai của mình. Trong đầu nghĩ đến mà buồn, em không nể mặt thầy tu thì cũng nể mặt phật tổ chứ, đến mặt mũi của ông mà em cũng không cho nữa sao?”

Mạc Yên vẫn không để ý đến anh.

“Vợ à, ông nội nói em đã từng hứa với ông, nửa năm sẽ về, giờ cũng sắp nửa năm rồi, anh nghĩ chắc em sẽ không đổi ý đó chứ?”

Mạc Yên vẫn không thêm để ý tới anh, mặt của Tần Thiên Nham cũng đã sắp cúi gầm xuống, con dâu này sao cứng hay mềm gì cũng không ăn thế này, thật là cứng đầu, so với tù binh khó trị nhất ở trên chiến trường còn khó trị hơn.

“Vợ à, anh đang nói chuyện với em đó, đừng phớt lờ anh chứ!”

Lúc này thật sự Tần Thiên Nham đã dùng hết 18 loại bản lĩnh, giả bộ đáng thương, giả bộ đáng yêu, giả bộ thanh cao, nhưng Mạc Yên đã không để ý đến anh thì sẽ không để ý đến anh nữa.

Được, lúc này mới chú ý, cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh, ném ra một câu lạnh ngắt, “Đêm đã khuya rồi, anh mau trở về phòng đi!”

Chỉ một câu nói lập tức có thể giết Tần Thiên Nham ngay tại chỗ!

Thật sự là một người phụ nữ tuyệt tình!

Anh oán thăm một câu ở trong lòng, rồi dứt khoát vô lại đùa giỡn, ngã xuống giường nằm cứng đờ!

Quỷ ranh, để coi tới cuối cùng xem tôi với anh ai là người lợi hại hơn? Hừ hừ

~~Mạc Yên thấy Tần Thiên Nham như vậy thật là không có biện pháp nào khác, kiểu tùy em đánh, tùy em mắng, nhất định sẽ cười. Bộ dáng không có tự trọng này của anh như nếu em đánh má trái thì anh sẽ đưa luôn má phải tới cho em đánh, làm cho cô phải giận quá hoá cười.

Như vậy vài lần, cô dứt khoát làm như không thấy anh, nếu không thì dùng mặt lạnh đối đầu.

Nhưng mặc kệ cô đối với anh như thế nào, Tần Thiên Nham vẫn như cũ không buông tha cô, vẫn cẩn thận, mặt cười tươi nịnh hót, hoàn toàn là một bộ dạng thê nô điển hình.

Như vậy đêm bình an và mạo hiểm cũng trôi qua.

Mấy ngày kế tiếp, Mạc Yên cùng Nam Bác Thao, và Nam Tinh cùng trải qua một kỳ nghỉ nô-en coi như cũng vui vẻ.

Nhắc tới chuyện xấu duy nhất thì đó chính là Tần Thiên Nham. Mạc Yên luôn nghĩ nếu không phải có anh ở đây, có lẽ cuộc sống của cô sẽ vui hơn, cũng sẽ thoải mái hơn một chút.

Mới nháy mắt mà đã tới tết Nguyên Đán, năm nay ngày 22 tháng một chính là đêm ba mươi tết.

Biểu hiện của Tần Thiên Nham ở trước mặt hay sau lưng Mạc Yên vẫn luôn một mực biết tròn biết méo, ngàn loại dịu dàng, chăm sóc vô tận.

Hôm nay sau khi người một nhà ăn xong cơm, liền ngồi vây quanh trong phòng khách, một bên uống trà, một bên vừa xem tivi vừa nói chuyện phiếm. Nhìn Tần Thiên Nham ở bên kia thông thạo cách pha trà, Nam Bác Thao cũng không nhịn được nói giúp anh vài câu.

“Yên nhi, dù sao ở bên này cũng không có việc gì, con mau thu xếp dọn dẹp cùng trở về thủ đô một chuyến với Thiên Nham đi. Ba mẹ con còn có anh con nữa, bọn họ cũng đã sớm mong con trở về rồi đây, vừa vặn nhân dịp tết này, trở về bên đó chơi cho vui rồi qua lại!”

Mạc Yên lạnh nhạt trả lời, “Bây giờ trở về thì sớm quá, dù sao cũng còn cách tết âm lịch hơn hai mươi ngày.”

Về mặt của Nam Bác Thao không cho là đúng, “Cái con bé này, đã lâu rồi con chưa buông lỏng tâm tình chơi một trận cho vui. Nghe ba này, trở về sớm chút, ở bên ba mẹ con nhiều hơn. Bằng không, lão già này

cũng chẳng muốn xa con, ba mẹ con lại kháng nghị với ba, chờ tới cuối năm, con mang theo bảo bối trở về sớm một chút đi!”

Mạc Yên sáng giọng, “Ba, con cứ cảm thấy hình như ba chê con ở lại đây làm chướng mắt ba có phải không?”

Mặt Nam Bác Thao bắt đầu dĩ cười nói, “Cái con bé ngốc này, làm sao ba lại cảm thấy con chướng mắt chứ? Con và bảo bối đi rồi, ba cũng sẽ nhớ các con tới nóng ruột nóng gan luôn đấy.”

Mạc Yên hừ nhẹ, “Vậy mà ba còn đuổi con đi? Ba không sợ, con ở bên đó thành thói quen, rồi không trở về đây nữa sao?”

Nghe được những lời này của Mạc Yên, mắt của Tần Thiên Nham sáng lên.

Nam Bác Thao lại cười ha ha, “Ba chẳng sợ! Ví dụ như con không trở lại, ba và Nam Tinh sẽ cướp con và bảo bối trở về. Nam Tinh, con nói xem có phải không?”

Nói thật, sau khi Mạc Yên trở lại trang viên Nam thị là khoảng thời hạnh phúc nhất của Nam Bác Thao kể từ khi loạt lòng.

Mặc dù ông và Bạch Yên đã vĩnh viễn không có hi vọng, nhưng mỗi ngày được nhìn thấy kết tinh tình yêu của mình và Bạch Yên, nhìn thấy Mạc Yên rất giống Bạch Yên nên ông cực kỳ thoải mái, lại có hai chất trai Nam Tinh và Tiểu Húc Dương ở bên cạnh bầu bạn, thời gian trôi qua thoải mái hơn trước kia nhiều.

Bây giờ cái nhà này, mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, không còn có chuyện lục đục giữa mỗi thành viên, mọi người sống hạnh phúc với nhau, thật là quá tốt!

Nam Tinh cười nhẹ, “Dù sao mẹ ở đâu, con ở đó! Toàn bộ sẽ lấy ý nguyện của mẹ làm chính.”

95. Chương 95: Trở Về Quê Hương, Tình Địch Gặp Nhau

Cứ kéo dài như vậy vài ngày, sau cùng Mạc Yên cũng không chịu nổi mỗi ngày Tần Thiên Nham lải nhải và nhắc nhở ở bên tai, chuẩn bị xong hành lý, dẫn theo Nam Tinh và Tiểu Húc Dương, cùng nhau ngồi lên máy bay riêng bay thẳng về thủ đô.

Lúc máy bay từ từ đáp xuống sân bay thủ đô, cô nghĩ sắp gặp ba mẹ mình ngay lập tức, trong lòng liền cảm thấy kích động.

Khi cô ôm Tiểu Dương Dương ra khỏi cửa cabin, liền thấy một quân đội khổng lồ đang tiến tới nghênh đón họ, nhìn thấy những cái đầu đồng nghịt, và mấy thủ trưởng đứng ở phía sau mấy cảnh vệ, còn có những nhân viên giữa bốn phía sân bay, mắt Mạc Yên lập tức cảm thấy choáng váng.

Cô cười khổ chẳng nói gì mà chỉ biết than nhẹ, tin tức lần này cũng quá náo nhiệt rồi đấy chứ?

Mọi người thật sự cho rằng cô không phải là cô gái đã phiêu bạt tha hương nhiều năm trở về, mà là thủ trưởng nước khác đang tới đây.

Nhìn qua bên này một chút liền nhìn thấy ông cụ Tần tự mình dẫn quân đội ra đây đón, Tần Kiến Quốc đã khôi phục lại chức vị cũ là tư lệnh ở quân khu B cũng ra đây đón, ngay cả Lương Mộc Lan cũng đến đây.

Nhìn lại bên kia thì thấy Tham mưu trưởng Mạc Văn ở quân khu B đang dẫn đầu người nhà họ Mạc, Bạch Yên, Mạc Hàn và Mạc Hà cùng tới.

Mạc Yên thầm than, mặc dù cô không phải là nguyên thủ quốc gia, nhưng trong thủ đô này có mấy lão đầu thì cũng đã đến đây gần hết rồi.

Mà những ông lớn này, ai cũng mang theo cảnh vệ, tự mình đến sân bay đón người. Đặc biệt là ông cụ Tần, chính là sếp hai ở trong quân đội vào những năm trước kia!

Có rất nhiều người trong lòng đều rõ ràng, sắp hai so với người cầm quyền mỗi ngày phải đi đây đi đó còn có thực quyền hơn. Hiện tại ông cụ Tần đã từ chức, nhưng lực ảnh hưởng của ông ở trong quân đội vẫn còn rất được xem trọng.

Huống chi, nhà họ Tần làm lính đã qua nhiều thế hệ, mỗi thế hệ đều xuất sắc và ưu tú.

Đặc biệt là đến thế hệ của Tần Thiên Nham, tên của Tần Thiên Nham hiện tại có thể làm cả trong và ngoài nước đều phải kính sợ.

Tuy nhiên bây giờ anh từ chức ở trong quân đội, nhưng lực ảnh hưởng bây giờ của anh so với lúc ở trong quân đội còn mạnh hơn.

Ông cụ Tần và Tư lệnh Tần đều là người có quyền cao chức trọng, còn có Tham mưu trưởng Mạc Vãn, bọn họ vừa đến sân bay, đều dọa cho tất cả những quản lý cao cấp của sân bay tới ngây người.

Một giây bọn họ cũng không dám chậm trễ, lập tức phái tất cả các bảo vệ của sân bay, cùng với những cảnh vệ mà mấy ông lớn này mang tới, phân tán bọn họ ra tất cả các khu vực để canh phòng, những người không phận sự thì không được phép bước tới trong vòng một trăm mét.

Mọi người ai cũng đang nghĩ không biết mấy ông lớn này đến đây là muốn đón ai? Rốt cuộc là nhân vật như thế nào, đáng để ấy ông lớn tự mình ra sân bay tiếp đón?

Khi Mạc Yên xinh đẹp ôm Tiểu Dương Dương, còn có Tần Thiên Nham đẹp trai anh tuấn oai phong, và Nam Tinh tuấn tú đi ở hai bên, xuất hiện trước mắt mọi người, mỗi người đều bị tổ hợp trai xinh gái đẹp mà giết chết sạch sành sanh.

Từng cặp mắt như sói như hổ, đói khát khoá lên khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Yên.

Dưới ánh sáng mặt trời, làn da của cô lại lộ ra càng trắng và hồng như hoa đào tháng ba, diễm mà không yêu (đẹp mà không lăng lợ), tươi đẹp động lòng người.

Mái tóc đen nhẹ nhàng ở sau ót được búi lên, và cắm một cây châm ngọc phỉ thúy, rất xứng với sườn xám tím bông vải ủa đông đang mặc trên người cô, cùng với ác choàng lông chồn trắng. Nếu không phải trong tay cô đang ôm bảo bối làm tăng thêm một chút khí người, thì mọi người cứ nghĩ đây chính là người đẹp cổ trang bước ra từ trong tranh.

Tần Thiên Nham nhìn thấy từng cặp mắt sáng như sói ở phía dưới, liền cảm thấy mình cũng nghe thấy một vài tiếng sói vang lên ở bên tai, nhin không được ho khan vài tiếng rồi bắn ánh mắt sắc bén và lạnh lẽo của mình qua từng khuôn mặt. Lúc này mới làm cho những thằng nhóc sắp hoá thành sói phải rụt trở về, ngoan ngoãn cúi đầu xuống, không dám liếc người đẹp lấy một cái.

Nói giỡn sao! Những người tham gia quân đội ở thủ đô này có ai mà không biết tên của Tần Thiên Nham, dám chọc ông lớn này mất hứng, thì cứ đợi bị anh ta lạnh lùng tàn phá đi!

Lúc này Tần Thiên Nham thật sự rất muốn giấu vợ bảo bối của mình đi, không cho bất luận giống đực nào nhìn thấy.

Nhưng nhìn lại người đẹp nhỏ bé ở bên cạnh thì rõ ràng cô không cảm thấy giống như anh, cũng hoàn toàn phớt lờ người ‘chồng’ này của cô, ngược lại đối với thằng nhóc ở bên cạnh thì nói lời nhỏ nhẹ, “Tiểu Tinh, chúng ta trở về Vương phủ trước đi.”

Về Vương phủ trước?

Tần Thiên Nham chột nhứ mày, chẳng lẽ cô không có nhìn thấy ở phía dưới có cặp mắt đỏ của ông nội và ba mẹ anh đang chờ cô đồng ý trở về nhà sao? Ông nội tự mình đến đây, chẳng phải ông muốn tự mình đến đón cô về nhà sao?

Vậy mà cô vẫn không thuận theo! Tần Thiên Nham thật muốn nội thương.

Nhìn thấy Mạc Yên bước từng bước đi xuống, những tiếng kêu tha thiết lại vang lên, “Yên nhi...”

“Nha đầu!”

“Yên nhi, bảo bối của mẹ!”

Người đầu tiên nhào đến ôm lấy Mạc Yên đương nhiên là mẹ ruột của cô, Bạch Yên, rồi.

Bạch Yên nhẹ nhàng né tránh đứa nhỏ ở trong lòng Mạc Yên, sau một lúc dừng sức ôm lấy cô, rồi lập tức nhìn thấy đứa nhỏ ở trong lòng cô, bà liền lập tức kích động hô lên, “Trời ơi, cháu trai Dương Dương của bà thật là đẹp trai nha! So với hình còn đẹp hơn! Mạc Vãn, ông mau tới đây nhìn cháu ngoại của chúng ta này, thật là một đứa nhỏ đáng yêu!”

Nghe Bạch Yên vừa nói, Lương Mộc Lan cũng không chịu ngồi yên, nhanh chóng gia nhập vào tiếp chuyện, “Để cho tôi nhìn một chút với! Để tôi nhìn cháu trai bảo bối ngoan ngoãn nhà tôi với!”

Lương Mộc Lan chưa nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn béo mập của Tiểu Dương Dương, đầu óc như mềm thành nước, “Trời ơi, bộ dáng của thằng nhóc giống Thiên Nham như đúc, tới đây, bảo bối, để bà nội ôm một cái nào!”

Mạc Yên né người qua không thèm nhìn tới vẻ mặt đang cứng đờ của Lương Mộc Lan, ôm con trai đi thẳng tới trước mặt của ông cụ Tần, “Ông nội, con đã về!”

Rồi lại nhìn qua Tần Kiến Quốc nhàn nhạt gật đầu, “Chào chú Tần!”

Tần Kiến Quốc bị cách xưng hô của cô đã kích, muốn nói gì đó nhưng đến cuối cùng vẫn hoá thành tiếng than nhẹ.

Ông cụ Tần liếc nhìn Tiểu Dương Dương ở trong lòng cô, rồi lại nhìn cô, hai mắt cũng có chút đỏ lên, giọng nói vì kích động mà có chút khàn khàn, “Tốt, về là tốt, về là tốt!”

Nói thật, một giây khi nhìn thấy ông cụ Tần thì mũi của Mạc Yên cũng có chút ề ảm.

Ý đồ muốn cô trở về nhà họ Tần của ông cụ Tần biểu hiện rất rõ, ông là người có thân phận hiển hách tự mình ra sân bay, đây là chuyện ít nhiều cũng chưa từng xảy ra.

Nhưng hôm nay, ông vì cô, ông lại bày ra bộ dạng rất thấp hèn, cũng có một giây Mạc Yên thật sự cũng muốn thuận theo ý ông, đi theo bọn họ trở về nhà.

Nhưng khi quay đầu nhìn thấy Lương Mộc Lan, cô lại nghĩ tới thái độ trước kia Lương Mộc Lan đối với cô, cảm thấy bây giờ chưa phải là lúc nên về nhà họ Tần, cô còn phải tiếp tục giằng vò bọn họ thêm chút nữa.

Có Tiểu Húc Dương ở đây, cô không tin Lương Mộc Lan còn dám làm ra chuyện gì, ví như thật sự chọc cô tức giận, về sau không cho bà nhìn thấy cháu trai nữa.

Dù sao lần này về cô cũng không tính ở đây lâu, chờ qua tết cô muốn cùng Nam Tinh quay về Luân Đôn.

Dù sao đại bản doanh bây giờ của bọn họ cũng ở Luân Đôn, mà không phải là thủ đô.

Còn về phần Tần Thiên Nham, anh muốn đi đâu thì đi, cô không xen vào và cũng không muốn quản.

Đương nhiên còn về phần ông cụ Tần, ông đối với cô là thật tâm, khi ở thủ đô thì chắc chắn sẽ thường xuyên ẳm con trai qua chơi với ông.

Nhưng, cũng chỉ qua chơi mà thôi.

Mạc Yên không muốn làm tổn thương ông cụ Tần, nên chỉ có thể uyển chuyển nói, “Ông nội, hôm nay con về Vương phủ trước, ngày mai con sẽ qua chào ông có được không?”

Ông cụ Tần ngẩn ra, sau đó sắc mặt lập tức trầm xuống, trong nháy mắt toàn thân toả ra uy nghiêm, “Con không theo chúng ta về nhà sao? Như vậy sao được, người nhà họ Tần của chúng ta chưa từng có chuyện phải ở bên ngoài, Yên nhi, chẳng lẽ trong nhà không còn phòng cho con ở sao?”

Đối mặt với cặp mắt lợi hại của ông cụ Tần, Mạc Yên vẫn như cũ cười nhẹ, “Không phải ạ! Ông nội, có một số chuyện, xin ông cho con thêm chút thời gian để xử lý được không?”

Mạc Yên đã nói trắng ra vậy rồi, ông cụ Tần khó mà nói lại cô!

Tần Thiên Nham đúng lúc nói, “Ông nội, cứ theo ý của Yên nhi đi, ngày mai chúng ta sẽ về nhà!”

Ông cụ Tần tức giận dựng râu tròng mắt, “Cháu, cái thằng nhóc xấu xa, nếu cháu không đưa Tiểu Yên nhi về nhà được thì xem ông xử cháu như thế nào! Đi, về thôi, hừ!”

Trước khi lên xe, ông cụ Tần nhìn Mạc Yên, toàn bộ lời nói tới cuối cùng hoá thành tiếng thở dài, theo bóng dáng già nua của ông, chui vào trong xe đen.

Ánh mắt của Tần Kiến Quốc cũng âm trầm, trong ánh mắt thoáng vụt qua một tia âm đạm, có chút nặng nề nhìn Mạc Yên, “Tiểu Yên, nếu hôm nay con đã không muốn về, thì khỏi cần về cũng được, chờ ngày mai con về, chúng ta sẽ ngồi xuống nói chuyện một chút. Mấy năm nay, chúng ta đều cảm thấy thẹn với hai mẹ con con, ba muốn xin con cho nhà họ Tần và Thiên Nham có được một cơ hội được bù đắp. Hãy tin ba, chúng ta sẽ đối với con tốt gấp bội!”

Mạc Yên gật nhẹ đầu, đối mặt với sự thành khẩn của Tần Kiến Quốc, cô thật sự không biết phải nói gì cho phải.

Khi Lương Mộc Lan thấy ba chồng và Tần Kiến Quốc đều muốn đi về, ánh mắt của bà hơi buồn bã nhìn Mạc Yên, rồi lại chuyển ánh mắt mình tới Tiểu Dương Dương, ánh mắt bà không đành lòng, liền nói, “Tiểu Yên, ngày mai nhớ về sớm nha con! Mẹ sẽ làm mấy món con thích, chờ con về ăn. Vậy chúng ta đi trước đây, tạm biệt!”

Nói xong bà liền nhanh chóng bắt kịp Tần Kiến Quốc, ngồi lên xe, quay cửa kính xuống, vẫy tay với Mạc Yên.

Một giây trước khi xe chạy vụt đi, Mạc Yên đã thấy trong mắt của Lương Mộc Lan chảy xuống hai hàng nước mắt.

Tim, lại thoáng đau một chút.

Tần Thiên Nham thấy Mạc Yên đứng ngẩn ngơ nhìn xe nhà họ Tần đã chạy xa, đến hồi lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, không biết cô đang nghĩ gì. Khi thấy trên trán của cô ẩn chứa đau buồn, tim của anh cũng cảm thấy đau không chịu được.

“Yên nhi, bên ngoài rất lạnh, hay là chúng ta lên xe trước, cùng với ba mẹ và anh trai về nhà nói chuyện!”

Mạc Yên gật đầu, nói với Mạc Vãn và Bạch Yên, “Ba, mẹ, anh Hàn, anh hai, không bằng mọi người theo chúng con về Vương phủ đi, cả nhà chúng ta về nhà cùng nhau ăn lẩu, có được hay không?”

Bạch Yên gật đầu liên tục, “Được chứ, chỉ cần có thể ở cùng con, ở nơi nào ăn mà chả được. Đi thôi! Lên xe nhanh lên, mới đứng có một lát, mà đã làm ặt của bảo bối nhỏ của chúng ta đông lạnh đến đổ bưng rồi. May mà thời tiết hôm nay sáng sủa, nếu như khoảng thời gian trước, có mưa lẫn tuyết, thì sẽ lạnh đến thấu xương, mau đưa thằng bé ẹ, con nghỉ chút đi!”

Mấy người đàn ông như Mạc Vãn, Mạc Hà, và Mạc Hàn, thì vẫn còn đứng cười nhìn Mạc Yên, đối với ý kiến của cô, cho tới bây giờ họ vẫn luôn nuông chiều và sủng nịnh cô, đâu thể nào lại phản đối lời của cô.

Nhìn bọn họ đều đã lên xe, Mạc Yên quay đầu nhìn Tần Thiên Nham, nhẹ nhàng nói, “Anh về nhà của anh trước đi! Hôm nay cứ để cả nhà chúng tôi ở bên nhau trước, ngày mai anh qua đón tôi và thằng bé về nhà ăn cơm.”

Tần Thiên Nham nghe được lời nói của cô, tim liền lạnh xuống.

Cô không muốn về nhà họ Tần, anh có thể hiểu được, cũng cố gắng chiều cô.

Nhưng bây giờ cô lại không muốn để cho anh trở về Vương phủ với mọi người, có phải cô đã quá vô tình rồi không? Anh đã làm trâu làm ngựa, thì cho anh ăn thêm bữa cơm nóng này rồi đuổi đi cũng được mà. Có cần phải đuổi anh đi ngay tại chỗ không?

Sắc mặt Tần Thiên Nham xanh mét, trong cơ thể có một cổ tức giận bốc lên.

Nhưng cho dù anh có tức giận lớn cỡ nào, anh cũng không dám nổi bão với cô. Chỉ sợ mình mới nổi đóa lên, sẽ làm ai rửa mối lộ ra của cô vì sợ quá mà rụt lại.

Cho nên anh chỉ có thể chịu đựng, cho dù phải nội thương thì cũng phải tự mình chịu.

Tần Thiên Nham nhìn cô, hai mắt đỏ đậm, chỉ cảm thấy đầu óc ở trong lòng cảm thấy rất thống khổ, nhưng anh vẫn phải đè nén những oán giận xuống.

“Được! Nếu em đã không cho anh đi theo em, thì em trở về cùng họ đi! Chờ ngày mai anh qua đón em.”

Mạc Yên có chút không dám nhìn mặt của Tần Thiên Nham. Mặc dù lời nói của anh vẫn bình thường, nhưng tự nhiên cô lại nghe sự bất đắc dĩ và đau lòng từ lòng anh.

Cô có chút bối rối gật đầu, “Tôi đi đây!”

Cũng không chào tạm biệt hoặc hôn tạm biệt, cô hoảng sợ bỏ chạy.

Chờ Mạc Yên lên xe, Bạch Yên nhìn thấy Tần Thiên Nham vẫn đứng bất động ở ngoài xe, liền có chút kinh ngạc hỏi, “Yên nhi, Thiên Nham không lên xe sao?”

Mạc Yên nhàn nhạt nói, “Anh ấy sẽ trở về nhà họ Tần.”

“Nhưng xe nhà họ Tần đã đi rồi!”

Mạc Yên có chút không kiên nhẫn nói, “Mẹ, Thiên Nham là ai chứ? Mẹ còn lo cho anh ấy không có xe để về sao?”

Bạch Yên than nhẹ một tiếng, “Yên nhi, mẹ chỉ là hi vọng, cô không cần cứ giữ lấy những đau đớn đã qua, mà hãy nhìn về phía trước. Cũng chỉ có nhìn về phía trước con mới có thể nhìn được những phong cảnh ở ven đường.”

Trong lòng Mạc Yên đau xót, “Mẹ, những lời mẹ nói con đều hiểu, cho con chút thời gian đi, có lẽ con sẽ nghĩ được rõ ràng hơn.”

“Yên nhi, mẹ là người từng trải, con hãy ngẫm lại đi, nếu như mẹ cũng để ý đến quá khứ, thì làm sao mẹ lại để cho con và Nam Bác Thao nhận lại nhau? Làm sao mẹ lại cho con đứng bên cạnh ông ta, làm sao lại không quan tâm đến tất cả mọi chuyện chứ? Yên nhi...”

Bạch Yên ở chỗ này lải nhải gần nửa ngày, Mạc Yên liền ngắt lời bà, “Mẹ, con xin mẹ, mẹ đừng nói nữa có được không?”

Nhìn thấy mắt của Mạc Yên đỏ lên, trong lòng bà cũng vì cô mà đau lòng. Được thôi, con bé đã không muốn nghe, thì bà cũng sẽ không nói nữa. Nhưng mà nhìn cô cứ tự dần vặt mình như vậy, sau đó lại đau khổ khó chịu, không chỉ có mình cô mà còn có những người thân ở bên cạnh cô cũng đều như vậy.

Tần Thiên Nham nhìn thấy xe nhà họ Mạc đi ra, quản lý của sân bay thấy mọi người cũng đã đi, chỉ còn mình Tần Thiên Nham đứng lẻ loi ở nơi đó, nên ông ân cần tiến lên hỏi, “Tổng giám đốc Tần, tôi kêu người đưa cậu về nha?”

Tần Thiên Nham lắc đầu, “Không cần đâu, bạn tôi sẽ đến đón tôi, tạm biệt!”

Hiện tại anh muốn được yên tĩnh, hóng gió để đầu óc được đông lạnh.

Tần Thiên Nham vừa đi ra ngoài sân bay, vừa thò tay vào túi lấy điện thoại gọi Hàn Tiểu Trần.

Chuông điện thoại ở đầu bên kia vừa vang lên một lúc, Hàn Tiểu Trần mới bắt máy, “Anh hai à, cậu đang ở đâu đấy? Về rồi sao?”

“Ừ, bây giờ mình mới ra khỏi sân bay, cậu qua đón mình đi.”

“Được, mình lập tức tới ngay!”

Mới nói chuyện với Hàn Tiểu Trần xong, một giây trước khi Tần Thiên Nham ngắt điện thoại, anh liền nghe thấy trong điện thoại vang lên giọng phụ nữ quen thuộc, “Anh Nham trở về rồi sao?”

Tần Thiên Nham nhú mồm, lập tức lắc đầu cười khổ, Hàn Tiểu Trần này, khi nào thì thẳng nhóc nhà cậu lại có thể quyến rũ được vợ trước ham hư vinh của mình vậy? Chẳng phải cậu đã từng thề sẽ không bao giờ qua lại với cô ấy nữa sao?

Quả nhiên khi đụng tới phụ nữ, cậu ta liền trở thành động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Bất quá bây giờ anh cũng chẳng có thời gian quản chuyện nhà người ta, chuyện của mình còn hồng bét, chẳng biết phải sửa làm sao cho tốt đây!

Tiểu Yên nhi của anh, em còn muốn ngang ngược tới khi nào?

Chẳng lẽ phải chờ tới lúc chúng ta đầu bạc thì em mới chịu tha thứ cho anh sao?

Hàn Tiểu Trần tới rất nhanh, đi xe nửa tiếng, nhưng mới hơn mười phút thì anh đã tới nơi.

Nhìn thấy chiếc Land Rover sáng bóng, Tần Thiên Nham liền ngừng cười, thằng quỷ này, liều mạng chạy như bay, nếu không phải có bản số xe uy nghiêm, thì cảnh sát giao thông cần phải đóng đinh cậu ta ngay lập tức.

Hàn Tiểu Trần vừa thấy Tần Thiên Nham thì đánh giá trên dưới mấy lần, anh liền cười chế nhạo nói, “Anh hai à, chẳng phải ngày ngày cậu cùng chị dâu ở bên nhau, làm sao lại còn có bộ dáng bất mãn như vậy chứ? Cậu đừng nói với mình tới bây giờ mà cậu vẫn còn chưa thu phục được chị dâu đấy nhé!”

Tần Thiên Nham thờ ơ nhìn anh, “Ít nói nhảm đi, lên xe! Đi theo mình uống vài chén! Hôm nay là chủ nhật, kêu thêm mấy người bạn Đồng Tranh nữa!”

“Được, mình gọi điện thoại cho bọn họ.”

Tần Thiên Nham tựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu lại không nhận được liên nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp làm xao động lòng người kia.

Yên nhi, vì sao rõ ràng em cách anh gần như vậy, mà tới cuối cùng anh vẫn cảm giác em như xa ở tận chân trời? Em cho phép anh ở gần em, cho phép anh chăm con trai cùng em, nhưng lại không cho phép anh tiến vào tim em, chẳng lẽ đến cuối cùng em vẫn không bỏ qua được sao?

Thành ý của anh, trái tim của anh, chẳng lẽ em thật sự còn chưa hiểu?

Em hãy nói cho anh biết, tới cuối cùng anh phải làm như thế nào thì em mới tha thứ cho anh đây?

Khi Hàn Tiểu Trần nói chuyện điện thoại xong, lúc vô ý thoáng nhìn qua, vậy mà thấy khoé mắt Tần Thiên Nham chảy xuống một giọt nước mắt. Anh lập tức cảm thấy ngổn ngang trong gió, trong lòng sợ hãi, chân nhún ga thiếu chút nữa là nhún nhảm thành chân thẳng.

Trong lòng của bọn họ, thiên thần vậy mà cũng biết khóc sao?

Sau khi kinh hãi thì trong lòng của Hàn Tiểu Trần lại cảm thấy hơi đau, có thể làm ột người kiên cường bằng sắt phải chảy nước mắt, thì đó nhất định là chuyện làm cho cậu ta khổ sở rất nhiều!

Anh tình nguyện nhìn bộ dáng lạnh lùng của bạn thân, cũng không muốn nhìn thấy cậu ta yếu ớt như vậy.

Ngay khi anh ngoảnh đầu quay lại thì Tần Thiên Nham đã khôi phục lại bộ dáng ngạo nghễ cao cao tại thượng của mình, làm như giọt nước mắt vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác của anh.

Trong lòng Hàn Tiểu Trần âm thầm thở ra một hơi, chỉ cần bản thân có thể từ điều chỉnh nhanh như vậy thì đã tốt rồi.

Sau khi chiếc Land Rover màu đen chạy như bay thêm mười phút nữa, thì liền dừng trước cửa của một hội sở xa hoa vừa mới khai trương không lâu ở trên đường Trường An.

Tần Thiên Nham đánh giá hội sở này, nhìn thì dường như khiêm tốn nhưng nhìn khắp nơi lại thấy xa hoa tới kinh người, nhìn ý nghĩa của cái tên bản là ‘Kính Long’ (rồng trong thủ đô) thì đã thấy bật cười. Bọn người này thật đúng là khiêm tốn khi bày ra bộ dạng phách lối như vậy tới đón người cao quý.

Anh đã từng nói với bọn họ, cho dù về sau Long Uy có làm nghề gì, không làm thì thôi nhưng nếu đã làm thì phải làm nghề tốt nhất.

Hiện tại xem ra, bọn họ cũng không có cô phụ kỳ vọng của anh.

Hàn Tiểu Trần cười hỏi, “Thấy thế nào? Anh hai, nơi này xem ra cũng được quá chứ?”

“Quá tốt!”

“Đi, mình dẫn cậu vào, chúng ta cùng nhau tâm sự!”

Ngay khi cửa thang máy vừa mở ra, một nhóm người ở bên trong đi ra. Khi Tần Thiên Nham nhìn thấy người cầm đầu, mắt anh liền nhú lại, Đoàn Kiều Thành? Thổ Hoàng Đế này, tại sao anh ta lại ở đây?

96. Chương 96: Say Rượu Làm Loạn

Ánh mắt của Tần Thiên Nham nhàn nhạt dời về phía người đàn ông trung niên đang ở bên cạnh Đoàn Kiều Thành. Nếu anh không có nhớ lầm thì người đàn ông trung niên này hẳn là Phó thị trưởng của thủ đô, gọi là gì ấy nhỉ?

Đúng rồi, ông ta tên là Đoàn Ninh!

Đều là họ Đoàn? Chẳng lẽ Phó thị trưởng Đoàn Ninh này có quan hệ gì với Đoàn Kiều Thành sao?

Lúc Tần Thiên Nham đang suy nghĩ sững sờ, Đoàn Kiều Thành cũng nhìn thấy anh. Sau khi ánh mắt thâm thúy sáng lên, anh liền nhanh chóng phản ứng kịp, sớm cười tự nhiên với Tần Thiên Nham, cũng vươn tay mình ra, “Anh Tần, thật là trùng hợp! Thật bất ngờ khi hôm nay tôi vừa ra khỏi đây liền gặp được anh, có rảnh không, cùng nhau đi ăn cơm đi?”

Tần Thiên Nham liếc nhìn Đoàn Ninh, Đoàn Ninh đã sớm lộ ra nụ cười nịnh bợ.

Dù sao ông cũng là người ở trong thủ đô này, lấy thân phận là Phó thị trưởng, muốn trèo lên Tần Thiên Nham là rất cao, nhưng về tình về lý vẫn có thể tha thứ.

Tần Thiên Nham hơi nhếch môi, xem như đáp ứng. Lập tức dùng sức nắm tay Đoàn Kiều Thành, dùng giọng nói không nóng không lạnh nhàn nhạt nói, “Không có vấn đề, thời gian ngày mai anh cứ tự quyết định.”

Đoàn Kiều Thành cười nói, “Được, anh Tần quả nhiên là người thoải mái! Tôi trở về sắp xếp tất cả rồi sẽ gọi cho anh. Hôm nay tôi còn có việc nên tôi xin phép đi trước.”

Tần Thiên Nham cũng không giữ lại, “Được, gặp lại sau!”

Chờ bóng lưng của Đoàn Kiều Thành và Đoàn Ninh đi khuất, Hàn Tiểu Trần nhàn nhạt hỏi, “Anh hai, anh có hứng thú với người này à?”

Anh thấy đáy mắt của Tần Thiên Nham thoáng lên một tia âm hiểm, do vậy nên Hàn Tiểu Trần mới nói thế. Trong này nhất định có trò hay, anh không tin về mặt ôn hoà của Tần Thiên Nham đối với Đoàn Kiều Thành là không có mục đích gì.

Quả nhiên câu trả lời của Tần Thiên Nham không làm anh thất vọng, “Người này tên là Đoàn Kiều Thành, là trưởng tử của nhà họ Đoàn ở Nam Cương, sẽ trở thành chủ nhân nhà họ Đoàn trong nay mai. Mà quan trọng nhất là hắn ta mơ ước chị dâu cậu, vả lại còn có ơn với chị dâu cậu, cho nên là nhân vật rất nguy hiểm! Điều làm anh bất ngờ là hắn ta lại chạy từ Nam Cương tới thủ đô này, hắn ta đang muốn làm cái gì đây? Hơn nữa là còn khéo, hôm nay là ngày chị dâu cậu trở về nước, hắn ta cũng tới thủ đô vào hôm nay. Tiểu Trần, cậu cho người theo dõi hắn, xem thử con thiêu thân này muốn làm gì?”

“Vâng!” Hàn Tiểu Trần vừa nghe người này dám cả gan mơ ước Mạc Yên, lập tức giống như Tần Thiên Nham, cùng chung mối thù, anh lập tức vỗ ngực bảo đảm, “Em lập tức sẽ cho người đi thăm dò hành động của hắn ta, anh cứ yên tâm đi! Chỉ cần hắn có hành động gì ở trong thủ đô này, em bảo đảm sẽ không để hắn ta làm ra chuyện xấu gì.”

Tần Thiên Nham gật đầu, ở trong lòng anh âm thầm đoán. Đoàn Kiều Thành, tôi mặc kệ hôm nay gặp anh ở thủ đô là ngẫu nhiên hay là tất nhiên, nếu như anh dám có ý đồ với Yên nhi, tôi liền tẩy não của anh.

Thủ đô là địa bàn của anh, nên anh sẽ không chấp nhận có người làm bậy trên địa bàn của mình!

Hội sở Kinh Long mới khai trương chưa đến ba tháng. Trước khi khai trương, Hàn Tiểu Trần lợi dụng danh tiếng của Tần Thiên Nham, mời những người có danh tiếng trên thế giới gia nhập hội sở. Thật sự có rất nhiều người ủng hộ! Tuy nhiên muốn nhập hội phải bỏ ra trăm vạn, dự tính 2000 hội viên liền mới trong một tháng đã hoàn thành.

Cho tới bây giờ, trên thị trường còn cung cấp chưa theo kịp nhu cầu, có tiền không mua được, bị người nâng giá tới hai trăm vạn, nhưng vẫn không ít người cầu xin muốn có một tấm thẻ của Kinh Long.

Vì sao tấm thẻ hội viên lại đáng giá như vậy?

Trong thủ đô có rất nhiều hội sở, vì sao bọn họ lại không mở giá hội viên cao như Kinh Long? Đó là bởi vì, bọn họ không có bối cảnh quân sự và thương nhân.

Mà Tần Thiên Nham và những anh em ở trong bang của anh đều là những nhân vật ở trong vòng tròn, đó cũng chính là vòng tròn của những nhân vật cao quý nhất ở thủ đô.

Ai chả biết nói người cao nhất ở thủ đô là quan, còn anh vừa là thương nhân vừa là quân nhân, như được chia thành nhiều đẳng cấp. Nhà họ Tần ở thủ đô vốn là danh gia vọng tộc, mà sau trận chiến giữa nhà họ Tần và Lý, mọi người đều nhìn thấy năng lực của Tần Thiên Nham, một mặt thì sợ như sợ cọp, còn mặt khác thì rất khát vọng muốn trèo lên để có quan hệ với anh, lợi dụng năng lực của anh để đạt được mục đích nào đó của mình.

Chính vì ở sau lưng Tần Thiên Nham có vòng thế lực cao nhất, cho nên cho dù bọn anh có ra giá bao nhiêu, thì bọn họ cũng muốn cố gắng có được một tấm thẻ hội viên để ra vào.

Chỉ cần vào được Kinh Long, cho dù chỉ là lướt qua mặt Tần Thiên Nham một chút, không chừng ngày nào đó sẽ có bánh bao nóng nặn vào đầu mình.

Hơn nữa lui một bước mà nói, đâu ai có thể tiên đoán trước rằng ngày mai có tai họa gì giáng xuống đầu mình, xem như mình là khách của hội sở mà Tần Thiên Nham quản lý, thật sự có chuyện thì cũng có cơ hội được cầu cứu.

Đây chính là giá trị làm hội viên ở hội sở Kinh Long.

Nói trắng ra muốn bước vào vòng tròn này là một chuyện không dễ dàng.

Bạn muốn đi vào, thứ nhất là muốn một thân phận, thứ hai là muốn địa vị, thứ ba là tiền, thiếu một cái cũng không được.

Cũng chính bởi vì như thế, bọn Tần Thiên Nham mới dám hô lên phí hội viên cao tới trăm vạn, hơn nữa còn phải đóng riêng phí chi tiêu mỗi tháng, nhưng vẫn như cũ làm ọi người hòa theo.

Kỳ thật mục đích chủ yếu ban đầu của Tần Thiên Nham và Hàn Tiểu Trần là muốn mở một cái công sở, nhưng cảm thấy chỗ này cách tổng bộ của công ty tương đối gần, muốn để cho quản lý cao cấp của công ty và khách hàng có nơi nghỉ chân, cũng muốn cho những người bạn trong nhóm có được nơi tụ tập.

Ở chỗ này uống trà cũng được, uống rượu cũng được, nói chuyện cũng được, tập đánh golf cũng được, những trận đánh nhau quyết liệt gì đó cũng được, cũng không cần phải chạy xa đi kiếm chỗ chơi.

Dù sao tiền bọn họ có rất nhiều và không biết xài như thế nào, thì kiếm cái hội sở để mình kiếm tiền và vui chơi thoải thích, chuyện công chuyện tư đều trọn vẹn, có sao lại không làm.

Hơn nữa, đi tới chỗ người khác uống rượu nhiều thì cũng dễ xảy ra rắc rối, nhưng nếu là chỗ của mình thì không giống vậy, có công ty của mình phụ trách bảo vệ, dùng hệ thống điều khiển tiên tiến nhất, cho dù là một con muỗi cũng khó mà bay vào, độ an toàn có thể bảo đảm là xuất sắc nhất.

Những người ở trong vòng này, có ai mà không có một chút khó hiểu, nói chuyện cũng có phần bí mật, bọn họ sợ nhất không phải là vấn đề an toàn của mình sao?

Như Tần Thiên Nham này, trong tay anh khổng chế vô số bí mật lớn lớn nhỏ nhỏ của toàn bộ quan chức nhà nước. Ở thời điểm cần thiết, anh có thể đe dọa bọn họ làm việc, tất cả của những người này đều nằm hết ở trong tay mình.

Nếu như không phải anh có vũ khí bí mật này, lần trước đánh nhau với nhà họ Lý, lấy thể lực của anh, thì làm sao có thể thắng được nhà họ Lý danh gia vọng tộc của cả nước.

Cho nên nếu muốn thắng thì cần phải bình tĩnh, tìm hiểu một cơ hội ra trận, là một trong những bí quyết thành công của Tần Thiên Nham.

Nhưng hiện tại hội sở Kinh Long đang phát triển, ngược lại to hơn ngoài dự đoán của Tần Thiên Nham, bất quá khi ngắm lại thấy cũng bình thường thôi.

Kết cấu sơ đồ của hội sở này cùng với kinh doanh mỗi tầng ở đây, Hàn Tiểu Trần đã sớm mail qua cho Tần Thiên Nham một bản, nhưng những công trình khác và phần còn lại thì Hàn Tiểu Trần tự mình thêm vào, cũng là sau khi hội sở Kinh Long của Tần Thiên Nham được khai trương mới thêm vào, cũng là lần đầu anh tới nơi này.

Hội sở Kinh Long tổng cộng có mười hai tầng kinh doanh đủ mọi hạng mục giải trí, từ tầng mười ba đến tầng mười bảy là phòng trọ.

Ở tầng mười tám, cả tầng lầu đều có cửa thang máy ở hai bên trái phải, một bên là được dùng cho căn hộ xa hoa riêng biệt của Tần Thiên Nham, còn bên kia là phòng nghỉ ấy anh em ở Long Uy.

Bọn họ tới đây uống rượu, nếu uống say thì cũng không cần sợ bị người tính kế, sẽ có người phụ trách đưa bọn họ về phòng nghỉ.

Trừ phi là bọn họ bằng lòng cùng người khác phát sinh quan hệ, vậy thì đó lại là chuyện khác.

Tầng 12 là sảnh dành cho khách quý cao cấp.

Hội sở Kinh Long phát ra 2000 thẻ hội viên, nhưng chỉ có 50 người là có đủ tư cách tiêu tiền ở tầng 12.

Ở trên tầng này, mặc kệ người ta đưa ra yêu cầu gì thì đều có người phụ trách hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa bảo đảm không có hậu họa.

Quản lý Đỗ Yêu Nhiều ở tầng mười hai đã nghe người ở đại sảnh báo lại, nói Hàn Tiểu Trần sẽ đến đây, nên sáng sớm liền dẫn theo thuộc hạ của mình, đứng xếp hàng ở cửa thang máy, cung kính chờ anh tới.

Hàn Tiểu Trần là người phát ngôn của hội sở Kinh Long.

Mà Tần Thiên Nham chính là con cá sấu lớn đứng ở đằng sau Hàn Tiểu Trần, rất ít người biết được chuyện này.

Cho nên, bọn quản lý cao cấp như Đỗ Yêu Nhiều chỉ biết đến Hàn Tiểu Trần, còn Tần Thiên Nham thì cảm thấy rất xa lạ, cũng chưa từng có ai gặp qua anh.

Khi Hàn Tiểu Trần chặn cửa thang máy dìm Tần Thiên Nham, trước khi Tần Thiên Nham bước ra khỏi cửa thang máy, thì ánh mắt Đỗ Yêu Nhiều sáng lên, xem ra người này mới chính là ông chủ lớn chân chính!

Hơn nữa vừa thấy khí thế của Tần Thiên Nham, Đỗ Yêu Nhiều vừa mới 24 tuổi, nhất thời trái tim thiếu nữ liền nhảy loạn.

Cô là người đã từng trải qua mọi việc, dù sao tâm tư cũng đã sớm toại luyện, cho dù tâm có nhảy loạn thì cũng sẽ không bao giờ để tâm tư của mình hiện ra bên ngoài. Cô vẫn như cũ lộ ra một nụ cười lễ phép với Tần Thiên Nham và Hàn Tiểu Trần, “Hoan nghênh Tổng giám đốc Hàn đến chơi! Phòng đã được chuẩn bị tốt, xin mời đi theo tôi!”

Hàn Tiểu Trần nhàn nhạt ừ một tiếng, hoàn toàn không hề suy nghĩ gì khi Đỗ Yêu Nhiều tự mình nghênh đón.

Trong lòng của Đỗ Yêu Nhiều không tránh khỏi có tia mất mát, muốn biết thân phận của Tần Thiên Nham, nhưng nội quy công việc lại không cho phép cô làm vậy, đây là điều cấm kỵ mà các cô không được đụng vào.

Cô vẫn giữ vững tinh thần, nói chung như loại người của bọn họ, mặc kệ là khi nào thì cũng phải phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, hầu hạ ông chủ thật tốt, làm cho ông chủ được hài lòng, đó chính là chính sách làm ăn mầu chốt của bọn họ.

Nếu ông chủ của bạn không hài lòng về bạn, ở đây bất kể lúc nào bạn cũng có thể gặp phải chuyện biến thái có tiền có bạc tàn phá chà đạp mình, đến lúc đó sẽ không có ai ra mặt vì bạn.

Nhưng nếu như ông chủ của bạn bằng lòng che chở cho bạn, vậy bạn ở chỗ này chính là người có địa vị, cũng sẽ có ông chủ giải quyết hậu quả vì bạn.

Đương nhiên cái này cũng chỉ là ví dụ, nói trắng ra thì là quy tắc ngầm ở trong ngành này mà thôi!

Chẳng qua Đỗ Yêu Nhiêu đã tới đây làm việc mấy tháng rồi, cô đã gặp qua Hàn Tiểu Trần, cũng đã gặp qua mấy anh em khác của anh, đều là những con người rắn rỏi nhất.

Bọn họ đối với phụ nữ có thể nói là xét nét rất nghiêm.

Cho đến bây giờ, bọn họ cũng chưa từng đòi hỏi cô những yêu cầu quá mức nào, lại càng không có qua lại với bất kỳ người con gái nào ở trên sân khấu.

Cho dù mỗi cô gái ở đây đều đến từ những trường đại học danh tiếng ở thủ đô, bọn họ cũng vẫn không nhìn vào mắt.

Trong lòng của Đỗ Yêu Nhiêu cảm thấy có chút thất bại!

Bọn chị em các cô cũng đã từng ở trong này nói thầm to nhỏ, bọn người của Tổng giám đốc Hàn hình như ở phương diện đàn ông nào đó làm không được, các cô còn đang chê cười bọn họ, không biết bọn họ là giả đúng đắn hay là âm thầm chơi bời đây?

Thậm chí bọn cô còn đánh cược, xem thử ai có bản lĩnh bắt được một người ở trong nhóm Tổng giám đốc Hàn làm tù binh. Nếu như ai có thể bắt được một người làm tù binh, người đó sẽ làm chị cả trong bọn họ, tất cả mọi người đều sẽ cam tâm tình nguyện nghe lời cô ấy.

Trong lòng của mỗi người phụ nữ kỳ thật đều có một giấc mộng cô bé lọ lem hoá làm nhà giàu, Đỗ Yêu Nhiêu cũng không ngoại lệ.

Cô cũng hi vọng mình được Hàn Tiểu Trần hay là một anh em nào đó của anh nhìn trúng, cẩn thận chăm sóc, nhưng mà lý tưởng luôn luôn hoàn hảo còn thực tế thì luôn tàn khốc.

Những người đàn ông này cùng với đám chị em của cô, có một khoảng cách cao sánh như trời và đất.

Các cô cũng chỉ có thể nằm mơ mà thôi!

Thôi, không nghĩ đến nữa, vẫn là cẩn thận hầu hạ bọn họ rồi nói sau!

Chỉ chốc lát, Đồng Tranh, Hứa Khả, Hàn Chiến, và La Hán lần lượt có mặt.

Từ cách xưng hô của bọn họ đối với Tần Thiên Nham là ‘anh hai’ làm cho Đỗ Yêu Nhiêu lại có một nhận thức mới đối với Tần Thiên Nham, cũng ngay lập tức chặt đứt một tia ảo tưởng cuối cùng ở trong lòng mình, cũng không dám sinh ra một tia bất kính đối với anh.

Nhìn người đứng sau có bề ngoài xuất chúng như vậy, nó như đám mây, không phải là loại người mà các cô có thể có, các cô chỉ xứng đứng ở một bên thôi, ôm thái độ ngưỡng mộ, nhìn đến nghiêng mới thôi.

Chuẩn bị tốt rượu và mâm trái cây cho bọn họ xong, tất cả đều đủ nên Hàn Tiểu Trần cũng phát tay để Đỗ Yêu Nhiêu đi ra ngoài.

Nhưng cô vẫn cẩn thận canh ở trước cửa, chờ bất cứ lúc nào bọn họ kêu vào, vậy mới là chuyên nghiệp.

Khi Tần Thiên Nham nhìn thấy đám anh em vào sinh ra tử với mình thì buồn bực ở trong lòng cũng vơi đi.

Anh bưng ly rượu ở trước mặt lên, gõ nhẹ lên trên bàn, “Tối đây mấy anh em, hôm nay theo anh cùng uống vài ly, tối đây, anh cạn trước đây!”

Nói xong anh ngẩng đầu lên, một ly rượu trắng lớn được rót vào miệng anh.

Đồng Tranh, Hứa Khả, Hàn Chiến và La Hán vừa thấy tư thế uống rượu của Tần Thiên Nham, toàn bộ ánh mắt nghi ngờ đều hướng về phía Hàn Tiểu Trần, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì? Anh Nham thế mà cũng mượn rượu giải sầu sao?

Hàn Tiểu Trần lắc đầu, cũng đi theo uống rượu, liếc mắt ra hiệu cho bọn họ, rồi lại khẽ quát bọn họ, “Anh hai đã uống, các người cũng uống đi, ngồi ở đó thần thờ để làm gì chứ?”

Mấy người bọn Đồng Tranh cũng không thêm nói thêm gì nữa, rồi cũng buồn bực đi theo uống vài ly rượu lớn.

Lúc này, Tần Thiên Nham đã rót thêm một chén, nhàn nhạt nhìn anh em của anh, “Chén này anh cạn, mọi người cứ tùy ý đi! Tiểu Trần, nếu như anh say, cậu trực tiếp đưa anh tới căn phòng phía trên đi.”

Hàn Tiểu Trần cười nói, “Biết rồi anh hai, có bọn em ở đây, anh cứ uống thoải mái, các anh em bảo đảm sẽ giải quyết tốt chuyện sau đó.”

Tần Thiên Nham cười, nghe xong lời này của anh, thì lại uống càng hăng say.

Rượu nóng vừa vào cổ họng, toàn thân như nóng lên. Chỉ có uống rượu, làm người ta say thì anh mới có thể không nghĩ tới người phụ nữ nhỏ chọc giận anh.

Mấy người bọn Hàn Tiểu Trần thấy Tần Thiên Nham cứ đổ từng ly rồi từng ly vào trong cổ họng, rất nhanh một mình anh đã xử lý xong một chai rượu trắng. Tần Thiên Nham lập tức mở một chai khác, tiếp tục uống.

Tinh thần liều mạng này làm mấy người bọn Hàn Tiểu Trần và Đồng Tranh đều âm thầm sốt ruột.

Nếu anh cứ uống kiểu vậy, chỉ sợ sẽ sớm ngã xuống, đã không còn là chuyện say nữa mà sẽ là xuất huyết dạ dày.

Bọn họ đều biết, dạ dày của Tần Thiên Nham vẫn luôn không được tốt, vài năm nay anh cho rằng Mạc Yên đã chết, nên cứ liều mạng làm việc, cứ ôm ý tìm chết, dùng công việc để tự ngược mình.

Khi đó dạ dày của anh đã bị anh phá hỏng, coi bệnh đau bao tử chỉ là chuyện nhỏ. Lúc đó có một lần vì xuất huyết dạ dày mà phải nhập viện một lần.

Về sau có được tin tức của Mạc Yên, lão nhân gia anh mới bắt đầu lo lắng cho sinh mạng của mình.

Nhưng hôm nay anh lại uống như vậy, nếu không tốt thì bệnh cũ liền tái phát.

Nhưng bọn họ ở đây một bên thì lo lắng suông, nhưng lại không dám tới khuyên anh. Đồng Tranh đưa tay kéo nhẹ Hàn Tiểu Trần, bảo anh ta ra ngoài thương lượng.

Hai người ở bên ngoài nói thầm một lúc.

Hàn Tiểu Trần lại đi vào, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tần Thiên Nham, vẻ mặt anh gian ác cười nói, “Anh hai, em và Đồng Tranh vừa mới thương lượng được một cách, nếu như anh thật sự say, em liền gọi chị dâu đến đây thu dọn anh, anh thấy như thế nào? Anh chỉ cần giả ngốc thuận theo gậy tre mà bò, đến khi say loạn tính, rồi bệnh cũ tái phát, đánh một bài đồng cảm, anh càng sớm thu phục chị dâu thì càng tốt, sau đó sống những ngày hạnh phúc. Anh nói thử xem cách này như thế nào?”

Tần Thiên Nham sững sốt, đầu óc đang mơ hồ bỗng xoay chuyển mấy vòng, rồi dùng sức vỗ vai Hàn Tiểu Trần, “Được lắm nhóc con, đồng ý kế của cậu. Được rồi, nếu như hôm nay việc thành, anh sẽ ấy người các cậu gấp đôi tiền thưởng cuối năm.”

Hàn Tiểu Trần cười ha ha, “Được, vậy em phải liều mạng nói dối, hôm nay em nhất định phải lừa được chị dâu đến đây. Anh cứ chờ mà xem!”

Đồng Tranh nhìn Hàn Tiểu Trần một bụng ý xấu như hồ ly, rồi lại nhìn thấy ánh mắt của Tần Thiên Nham bắt buộc mọi người, anh lại nhin không được ở trong lòng âm thầm cầu nguyện cho chị dâu.

Lúc này Mạc Yên đang ở trong Vương phủ cùng với người nhà vây quanh nồi lẩu ở trên bàn, được cha mẹ và hai người anh che chở, ăn cũng rất vui sướng.

Đột nhiên số của Hàn Tiểu Trần gọi tới.

Anh nói cả nửa buổi, Mạc Yên nghe rõ là nói Tần Thiên Nham uống say, lại còn đau bụng, nhưng lại sống chết không chịu vào bệnh viện, chỉ là miệng lại không ngừng gọi “Anh muốn Yên nhi, anh muốn Yên nhi”.

Hiện tại anh đang ở trong hội sở Kinh Long cùng với Tần Thiên Nham, cho nên phiền Mạc Yên qua đây nhìn anh ấy một chút, đừng để anh ấy hành hạ chính mình, cũng kêu Mạc Yên nhân tiện mang thuốc đau dạ dày qua luôn.

Mạc Yên nhìn không khí vui vẻ của người nhà, trong lòng lại cảm thấy rất bức mình.

Chẳng lẽ người đàn ông này không thể yên tĩnh được chút sao? Vì hôm nay không giữ anh lại mà anh giận, nên nghĩ biện pháp để trừng trị cô có phải không?

Nhưng bức thì bức, ở đầu bên kia vẫn nghe Hàn Tiểu Trần rên Tần Thiên Nham chặt vật như thế nào, còn nói anh nhìn Tần Thiên Nham như vậy cũng cảm thấy khổ sở đến muốn khóc, trong lòng cô lại thật sự không bỏ anh xuống được.

Sau cùng cô cúp điện thoại, cô vẫn là quyết định mình nên đi một chuyến.

Mạc Yên nói chuyện này cho ba mẹ, nhờ bọn họ trông Tiểu Dương Dương dùm, tự mình qua đó xem anh như thế nào.

Mạc Hà lập tức đứng dậy, cầm áo khoác ở trên ghế, “Yên nhi, để anh đưa em đi.”

Mạc Vấn dặn dò, “Cẩn thận một chút, có chuyện gì thì nhớ gọi điện về.”

Mạc Yên gật đầu, “Con biết rồi ba.”

Ngồi lên chiếc Audi của Mạc Hà, rồi dừng lại hiệu thuốc ở ven đường mua một đồng thuốc đau dạ dày và thuốc giải rượu, Mạc Yên mới kêu Mạc Hà chạy tới hội sở Kinh Long.

Trên đường đi, Mạc Hà trầm mặc hồi lâu mới hỏi Mạc Yên, “Yên nhi, em còn thương cậu ta sao?”

Mạc Yên cắn môi, sau một lúc mới đáp, “Vẫn còn yêu, nhưng vẫn rất hận.”

Mạc Hà nhìn cô, trên khuôn mặt trắng nõn vẫn còn chút mộng lung và u buồn, nhìn thấy làm lòng anh lại cảm thấy đau thương. Anh và Yên nhi thật sự chỉ có duyên phận làm anh em.

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần Yên nhi cảm thấy hạnh phúc là được, anh cũng chưa từng cưỡng cầu cô, không phải sao?

“Nếu như em vẫn còn thương cậu ta, thì cũng đừng nên bày kế so đo chuyện trước kia nữa. Nên quý trọng hiện tại đi, anh tin trải qua chuyện này, cậu ta sẽ không bao giờ tái phạm sai lầm như vậy nữa đâu.”

“Dạ.”

Ở trên đường hai anh em cũng không nói thêm gì, đến hội sở Kinh Long, cửa lớn đã được Đỗ Yêu Nhiêu chờ sẵn ở đó khi cô nhận được mệnh lệnh.

Khi Mạc Yên báo tên của mình, Đỗ Yêu Nhiêu vừa thấy khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Yên, nhất thời giật nảy mình.

Khó trách người đàn ông ở trên lầu cao kia không thèm liếc mắt những người phụ nữ khác. Bên cạnh anh ta đã có một người phụ nữ đẹp tuyệt trần như vậy rồi, những người phụ nữ khác ở trong mắt anh còn không bằng cát vụn.

Trong nháy mắt Đỗ Yêu Nhiêu đối với Mạc Yên tâm phục khẩu phục, vẻ mặt tươi cười cũng có nhiều hơn vài phần chân thành nói, “Nam tiểu thư, xin mời đi theo tôi!”

Đến lầu 18, cửa thang máy vừa mở ra, Mạc Yên liền nhìn thấy Hàn Tiểu Trần.

Hàn Tiểu Trần vừa thấy Mạc Yên thì như thấy được cứu tinh đến, bày ra vẻ mặt như được miễn tội, kích động la hét, “Ai ôi, chị dâu, chị tới rồi à! Em sắp bị anh Nham giày vò đến sắp hỏng rồi này, mau lên, mau vào xem anh ta. A quên mất, còn thuốc dạ dày nữa, chị mua chưa?”

“Ồ chỗ này!” Mạc Yên giơ bì thuốc trong tay lên, dưới sự chỉ dẫn của Hàn Tiểu Trần mà bước vào phòng.

Chờ khi Mạc Hà muốn vào theo, Hàn Tiểu Trần lại ngăn anh lại, vẻ mặt anh nghiêm túc nói, “Anh Mạc, cho Thiên Nham một cơ hội đi, để cho bọn họ sớm giải được tâm kết.”

Mạc Hà bắt đầu cảm thấy không bình thường, nếu Tần Thiên Nham có chuyện, Hàn Tiểu Trần cũng có thể xử lý cần gì Mạc Yên phải ra tay. Bây giờ lại nghe thấy lời của Hàn Tiểu Trần, anh đã hiểu rõ, thằng nhóc kia đang sử dụng khổ nhục kế đây mà.

Mạc Hà trừng mắt liếc Hàn Tiểu Trần, “Các người có chừng mực thôi, đừng đùa quá trớn.”

Hàn Tiểu Trần vỗ vai Mạc Hà, “Anh Mạc, anh yên tâm đi, chúng em đều là người có chừng mực, bảo đảm chuyển biến tốt liền thu tay. Anh về trước nói với hai bác một tiếng, em vào nói chị dâu một tiếng, hai bóng đèn lớn như chúng ta cũng nên đi rồi.”

Mạc Yên đi qua phòng, theo tiếng rên của Tần Thiên Nham để tìm anh, vừa vào phòng anh, liền ngửi thấy một cổ mùi rượu khó ngửi, cô liền nhíu mày, nhìn người đàn ông đang nằm trên giường cuộn tròn thành vòng cung, hận không được muốn tiến lên giẫm cho anh hai phát.

Mình không thoải mái lại kéo cô tới cùng, người đàn ông chết tiệt này, thật sự là tự tạo nghiệt mà!

Lúc này Hàn Tiểu Trần đi tới cạnh cô, “Anh ấy vừa ói ra một trận, em đã thu dọn xong rồi. Chị dâu, chị cho anh ấy uống thuốc đau dạ dày đi, cho uống chút nước ấm. Vậy em giao anh ấy lại cho chị, em còn chút việc ở trong tay, em xin phép đi trước!”

Mạc Yên gật đầu, “Được, tôi sẽ trông anh ấy. À mà anh tôi đâu?”

Hàn Tiểu Trần cười, “À, em để anh Mạc về trước rồi, với lại cũng phải để anh ấy về báo với hai bác một tiếng. Đêm nay chị cứ ở lại đây, phòng này là của anh Nham đấy.”

Dù sao Mạc Yên vẫn cảm thấy nụ cười này của Hàn Tiểu Trần có chút mùi vị tính kế, mãi đến khi anh ta đi, cô mới nghe Tần Thiên Nham gọi, “Yên nhi, Yên nhi”, Mạc Yên mới phục hồi lại tinh thần.

Thôi! Coi như vì anh đã làm trâu làm ngựa hơn nửa năm cho cô, ngày hôm nay cô chăm sóc anh một chút cũng được.

Mạc Yên rót ly nước ấm, đổ thuốc đau dạ dày ra, đến trước mặt Tần Thiên Nham, để thuốc và nước lên tủ đầu giường, rồi ngồi chồm hổm lên giường vỗ mặt anh, “Tần Thiên Nham, mau đứng dậy, uống thuốc rồi ngủ tiếp.”

Tần Thiên Nham nâng mắt lơ mơ như say lên nhìn cô, “Yên nhi, là em sao? Ha ha ha, chỉ là mơ thôi, làm sao anh lại nhìn thấy Tiểu Yên nhi có nụ cười ngọt ngào và dịu dàng trước mặt anh chứ, hu hu hu...”

97. Chương 97: Hạnh Phúc Nhỏ Của Tần Thiên Nham

Không thể không nói, vẻ mặt diễn kịch lần này của Tần Thiên Nham rất tốt, vẻ mặt mang theo tủi thân, lên án, và ai oán đã thật sự đã động đến trái tim nhỏ bé của Mạc Yên.

Cô lấy giọng nói hiềm khi được dịu dàng của mình nói, “Được rồi, tôi không bỏ anh! Anh mau ngồi dậy uống thuốc đi rồi ngủ một giấc thật ngon.”

“Vợ à, anh muốn em ngủ cùng anh!” Cánh tay dài của Tần Thiên Nham vòng qua xiết chặt eo và cổ của cô, đầu của anh dùng sức cọ lên cổ và lên người cô, mùi rượu này làm cho Mạc Yên sắp ngất.

Mạc Yên đang muốn đẩy anh ra, thì đột nhiên Tần Thiên Nham lại nôn khan một tiếng. Sau đó thì một đồng vật dơ bẩn liền phun thẳng lên người Mạc Yên.

Mạc Yên không thể tin nhìn một đồng dơ bẩn trên người mình, thật sự muốn tát cho con ma men này một cái, nhưng Tần Thiên Nham lại cố ý làm như mình chẳng làm ra việc gì sai, còn đang không ngừng cọ trên người cô, kết quả trên người của hai người đều dính đầy vật dơ bẩn làm người ta buồn nôn.

Dạ dày Mạc Yên vốn rất yếu, bị mùi thối khó ngửi này làm cho dạ dày cô cuộn cuộn lên, rốt cuộc cô không chịu được, nôn một tiếng, cũng phun một đồng ra.

Lần này thì tốt rồi! Hai người giống như mới chui từ trong thùng nước thúi ra, vừa thúi vừa ẩm ướt. Cho dù trong phòng có máy sưởi, Mạc Yên vẫn cảm thấy rất khó chịu, làm cho ngay cả lòng muốn chết cũng có.

“Tần Thiên Nham, cái con heo này, mau buông tôi ra!” Hiện tại cô chỉ có một lòng muốn chạy nhanh vào phòng tắm, tẩy rửa tất cả những thứ dơ bẩn ở trên người này cho sạch sẽ.

Nhưng Tần Thiên Nham lại sống chết ôm cô không buông, trong miệng lại không ngừng ồ ào kêu, “Vợ à, em đừng đi, đừng bỏ lại anh, đừng bỏ lại anh mà...”

Bị cánh tay anh ghì chặt, Mạc Yên tức giận dùng sức đánh vào mặt anh, tức giận mắng, “Tần Thiên Nham, anh mau đứng dậy, toàn thân đều bốc mùi thúi, khó ngửi chết đi được, nhanh vào phòng tắm rửa sạch đi.”

Sống chết kéo anh, không dễ gì Mạc Yên mới kéo anh vào phòng tắm, nhưng anh lại như bùn nhão mà ngã xuống sàn nhà, người đang ngon giấc, lại bắt đầu ở dưới đất ngáy khò khò.

Vẻ mặt của Mạc Yên không nói được nên lời, nâng chân lên đạp nhẹ anh vài cái, “Tần Thiên Nham, con heo này, anh mau đứng lên cho tôi! Mau đứng dậy!”

Anh cũng không phản ứng lại, rơi vào đường cùng, đành phải xoay người xả nước vào bồn tắm trước, nhưng lại không có phát hiện người đàn ông đang nằm ở trên đất kia, lúc này khoé môi anh đang giương lên một nụ cười xấu xa.

Chờ Mạc Yên pha nước xong, lại thấy Tần Thiên Nham nằm như heo chết, đột nhiên nghĩ tới một biện pháp tốt để tỉnh rượu.

Cô nở nụ cười giả tạo, trực tiếp múc một chậu nước lạnh ở trong bồn, nói với Tần Thiên Nham, “Tần Thiên Nham, nếu anh còn giả bộ, tôi sẽ không khách khí đâu.”

Nhưng Tần Thiên Nham vẫn không có phản ứng, làm bộ đáng như thật sự đã ngủ đến chết rồi vậy.

Mạc Yên khê hừ nhẹ, một khi đã như vậy thì cô cũng không cần khách khí nữa.

Cô giơ chậu nước lạnh lên, hất thẳng vào mặt Tần Thiên Nham.

Tần Thiên Nham bị nước lạnh xối vào, quả nhiên là lạnh run đến cả người, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Cho dù là giả bộ, tới giờ anh đã hiểu, anh nên có chừng mực thôi, nếu như tiếp tục giả bộ, người phụ nữ nhẫn tâm này có thể chửi anh tới bệnh luôn.

Anh nhếch nhác lau nước trên mặt mình, làm như đột nhiên phát hiện Mạc Yên đang ở đây, anh ngây ngô cười, “Yên nhi, em đến lúc nào vậy?”

Mạc Yên nhìn anh từ trên cao xuống, lạnh lùng cười, “Anh đang giả bộ mà, tiếp tục giả bộ đi! Tại sao lại không làm tiếp?”

Tần Thiên Nham chống tay lên bồn tắm đứng dậy, toàn thân run rẩy, sắc cũng có chút xanh xao trắng bệch, “Lạnh quá! Yên nhi, tại sao toàn thân em đều là mùi thúi vậy?” Nhìn thấy cô sắp nổi bão, anh nhanh chóng lẩm bẩm nói, “Mau! Mau cởi quần áo ra, mau ngâm mình trong bồn nước nóng đi, bằng không em sẽ bị cảm lạnh đó. Ách xì...”

Mới vừa nói xong, anh liền đánh một cái ách xì trước.

“Anh tắm trước, rồi tôi sẽ tắm sau!” Mạc Yên nói xong, đang muốn đi ra ngoài, lại bị Tần Thiên Nham nắm lấy tay, giọng nói có chút khàn khàn, “Yên nhi, đừng đi! Chúng ta cùng nhau tắm!”

Mạc Yên liền hất tay anh ra, “Ai muốn tắm với anh chứ!”

Nhưng Tần Thiên Nham lại ôm cô, thân thể mệt mỏi tựa lên người cô, cầu xin, “Đầu anh có chút choáng váng, em giúp anh tắm bây giờ đi, có được không?”

Mạc Yên đang muốn đẩy anh ra, lại cảm thấy nhiệt độ trên người anh có chút không bình thường, nâng tay áp lên trán anh, quả thật là nóng đến dọa người.

“Anh sốt rồi!” Cô la to, bất chấp xấu hổ, lập tức giúp anh cởi quần áo ở trên người ra, cũng không cảm thấy không hợp chỗ nào, một bên cởi quần áo một bên dặn dò, “Mau tắm nước nóng, uống thuốc rồi đi ngủ.”

Tần Thiên Nham vui mừng thấy cô đang quan tâm mình. Anh chưa từng cảm thấy, sinh bệnh lại là một chuyện tốt như vậy.

Khi giúp anh cởi đồ chỉ còn cái quần lót, Mạc Yên muốn đứng thẳng lên thì phát hiện thân thể mình bỗng được nâng lên xoay tròn, sợ tới mức cô hét lên theo bản năng, liền ôm lấy cổ của Tần Thiên Nham.

Chờ cô phản ứng kịp, Tần Thiên Nham đã ôm cô ngồi vào trong bồn tắm lớn.

Hai ba cái động tác anh liền cởi sạch đồ trên người cô, chỉ chốc lát, hai người đều trần truồng, lấy tư thế nguyên thủy nhất kề bên nhau.

Mạc Yên thấy khuôn mặt tuần tú hồng hồng của Tần Thiên Nham, cô trừng lớn hai mắt nhìn anh, lẩm bẩm khẳng định, “Tần Thiên Nham, anh nhất định bị cháy tới hổng não rồi.”

Cô gái nhỏ này, miệng lưỡi thật là độc!

Hai mắt của Tần Thiên Nham nhắm lại, liền không nói gì, mà hành động ngay, hai tay ôm chặt đầu cô, hung hăng hôn xuống.

Nếu không che cái miệng này lại, anh sợ câu nói kế tiếp của cô sẽ càng bức chết người!

Vốn Tần Thiên Nham sốt đến có chút choáng váng, khẽ đụng vào mềm mại và ngọt ngào kia, trong nháy mắt biến thành sôi đống bụng mấy trăm năm, liền mạng nút, găm cắn, bá đạo quần lấy lưỡi cô, điên cuồng quần quýt, gần như là điên cuồng đói khát cướp lấy ngọt ngào trong miệng cô, như hận không được muốn một ngụm nuốt chửng lấy cô.

Đôi tay không an phận của anh cũng không nhàn rãi, dao động theo đường cong của cô, cảm thấy thứ trong tay mình mềm mại và có lực đàn hồi, trong nháy mắt thân thể anh căng chặt, nóng lòng muốn chết dưới thân cô.

Mạc Yên dựa vào người anh, ngâm thân thể mình trong nước ấm áp, cảm thấy đôi bàn tay thô ráp đang tạo ra từng đợt điện ở trên người cô, Mạc Yên muốn khống chế mình, nhưng nhịn không được bị anh trêu chọc mà cũng run rẩy, muốn kêu tên anh không ngừng, nhưng miệng lại đang bị anh che lại, chỉ có thể nức nở bày tỏ kháng nghị mỏng manh của cô.

Hơi thở của anh càng ngày càng nặng nề, khi vành tai mất cảm của cô bị cắn nuốt, Mạc Yên không chịu được sự đùa giỡn này, chỉ cảm thấy thân thể lại run lên, ngay sau đó liền cảm giác anh đã bá đạo chiếm lấy cô.

Nhiệt độ sau đó tăng cao, dòng nước bởi vì hoạt động của bọn họ mà bùng bùng lúc lên lúc xuống.

Hai trái tim tựa hồ cũng đi theo thân thể hai người cùng hòa hợp, dần dần càng ngày càng gần.

Mạc Yên không biết khi nào mình trở lại giường, chỉ biết lúc mình tỉnh lại, thì đã trần truồng cuộn tròn trong ngực của Tần Thiên Nham, mà ngủ cũng thật là ngon và quen thuộc.

Cho dù cô ngủ dốt thì cũng đã biết mình mắc mưu của anh.

Mạc Yên nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, than nhẹ một tiếng, đưa tay áp lên trán anh, tạm được, nhiệt độ đã giảm xuống.

Ngay khi cô muốn rút tay mình lại, lại bị Tần Thiên Nham nhanh tay bắt được, sau đó áp tay mềm mại của cô lên mặt mình.

Mạc Yên chống cự lại cặp mắt thâm thúy và sáng ngời như có một ngọn lửa ẩn sâu dưới đó, rõ ràng thấy trong mắt anh có phản chiếu mặt mình, đột nhiên cô cảm thấy có chút e lệ rụt rè, cúi mắt xuống nhẹ giầy giữa, “Anh mau buông ra!”

“Yên nhi, cho dù em có đâm vào thịt trên người anh, cả đời này anh sẽ không bao giờ buông em ra, em là của anh một ngày, thì sẽ là của anh cả đời!” Anh bá đạo ôm sát eo cô, biểu thị công khai chủ quyền của anh.

Mạc Yên khe khẽ chế nhạo, “Tần Thiên Nham, có vẻ anh vẫn còn chưa tỉnh? Cả đời, nói thật dễ nghe, không chừng tới thời điểm nào đó, lúc cần hy sinh, anh sẽ liền vứt bỏ tôi!”

Tần Thiên Nham đau xót, vội vàng nói, “Sẽ không! Anh bảo đảm, tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện tình huống như vậy nữa. Yên nhi, vì tránh loại tình huống này, anh sẽ rời khỏi quân đội. Bây giờ anh chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi! Em hiểu chưa? Yên nhi, nếu như em cảm thấy còn chưa đủ, vậy thì em nói đi, muốn anh làm gì bảo đảm thì em mới bằng lòng tin tưởng anh?”

“Được rồi! Tần Thiên Nham, tôi thừa nhận là mình không bỏ anh xuống được, nhưng hôm nay tôi cũng muốn nói trắng ra với anh, muốn tôi đội lên đầu họ của anh, là chuyện không thể nào! Nếu như anh bằng lòng, chúng ta có thể bảo trì quan hệ hiện tại, nếu như anh không đồng ý, không sao cả, bước ra khỏi cửa, chúng ta đường ai nấy đi, ok?”

Tần Thiên Nham vừa nghe xong giọng điệu đã thanh toán xong của cô, trong lòng có một ngọn lửa bốc lên, người phụ nữ này tại sao lại cứng rắn như vậy.

“Yên nhi...”

Mạc Yên trực tiếp nhìn thẳng vào mắt anh, “Tần Thiên Nham, đây là nhượng bộ cuối cùng của tôi, chẳng lẽ... anh vẫn chưa thỏa mãn? Hử?”

Nghe tiếng ‘hử’ mang theo uy hiếp của cô, Tần Thiên Nham cắn chặt răng, “Được rồi bà cô của tôi, chuyện gì anh cũng nghe em, em nói cái gì anh nghe cái đó, như vậy được chưa?”

Chỉ cần cô đồng ý cho anh ngủ ngốc ở bên cạnh, chỉ cần cô đồng ý cho anh ngủ trên giường, về phần kết hôn gì đó, thì về sau sẽ từ từ giải quyết, anh không tin mình không bắt được cô.

Quan hệ bây giờ của bọn họ nhìn chung thì cũng đã tiến được một bước dài.

Ít nhất Mạc Yên không bài xích ở cùng anh, anh lại có thể như trước đây ôm cô tiến vào giấc ngủ. Tần Thiên Nham đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, ngày tháng khổ sở của anh hình như cũng sắp vượt qua rồi.

Nói về Đoàn Kiều Thành ngồi trên xe của Đoàn Ninh, rốt cuộc Đoàn Ninh không nhịn được mà phải hỏi, “A Thành, em biết Tần Thiên Nham sao?”

Đoàn Kiều Thành gật đầu, “Ừ, trước kia anh ta có tới Nam Cương, từng có vài lần gặp nhau, cảm thấy người ta cũng tốt, đáng để kết bạn. Đoán chừng, qua vài ngày nữa em và anh ta sẽ có cơ hội được chạm mặt!”

Đoàn Ninh có chút ngạc nhiên, “Tần Thiên Nham ở thủ đô là nhân vật nổi tiếng, hầu như không ai không nhìn mặt mũi của cậu ta. Anh nghe nói hội sở cũng có quan hệ với cậu ta, cho nên đặc biệt mang em qua đó xem chút. A Thành theo ý em, nếu chuyện bại lộ có thể xin cậu ta ra mặt được không? Chỉ cần cậu ta đồng ý ra mặt, chuyện này có khả năng sẽ thành công.”

Đoàn Ninh ôm chút hi vọng nhìn Đoàn Kiều Thành.

Sau một lúc lâu Đoàn Kiều Thành vẫn không nói gì, chỉ nhẹ tay nhịp trên đùi mình, làm cho tim của Đoàn Ninh lúc lên lúc xuống như tay của anh.

Một lúc sau, Đoàn Kiều Thành mới phun ra một câu, “Để em suy nghĩ đã!”

Đoàn Ninh là con nuôi mà ba của Đoàn Kiều Thành nhận nuôi, tuy không phải là anh em ruột, nhưng từ nhỏ Đoàn Ninh đã cực kỳ quan tâm và chăm sóc Đoàn Kiều Thành, tình cảm với Đoàn Kiều Thành cũng rất tốt.

Đoàn Ninh là thị trưởng kinh tế ở thủ đô, đang điều tra công ty hữu hạn Phi Đằng có một màn giao dịch liên quan nghiêm trọng tới kinh tế, nhưng đối phương lại có bối cảnh hậu phương vững chắc, tổng giám đốc Lôi Hồ lại là một nhân vật trong hai giới hắc bạch đều có tiếng.

Khi Lôi Hồ biết Đoàn Ninh đang tra bọn họ, liền muốn dứt lốt Đoàn Ninh, nhưng Đoàn Ninh lại không muốn thông đồng với bọn họ. Hắn sợ sau khi bọn họ thông đồng, một khi có chuyện gì xảy ra, sẽ gặp tai họa rất lớn, thậm chí tai họa này sẽ ảnh hưởng tới nhà họ Đoàn ở Nam Cương cũng nên.

Hắn nghĩ muốn cùng Lôi Hồ gặp nhau để nói chuyện, Lôi Hồ thấy Đoàn Ninh không chịu cắn câu, liền sai người quyến rũ hắn lên giường, chụp được rất nhiều hình giường chiếu của hắn, còn có cả video, lại cho hắn một tấm chi phiếu có số tiền khổng lồ, tạo đó là chứng cứ Đoàn Ninh nhận hối lộ. Lôi Hồ lại bắt ép hắn phải bỏ qua cho công ty Phi Đằng, không lập án điều tra nữa, nếu không hắn sẽ làm cho Đoàn Ninh thân bại danh liệt.

Đoàn Ninh bị người nắm được điểm yếu, không có cách gì giải quyết đành phải gọi cho Đoàn Kiều Thành, vì hắn không có ai chống đỡ ở bên này nên nhờ Đoàn Kiều Thành nghĩ biện pháp cứu hắn.

Cho nên lần này Đoàn Kiều Thành vào thủ đô, một là vì muốn gặp Mạc Yên, hai là giải quyết chuyện của Đoàn Ninh.

Mặc dù Đoàn Kiều Thành biết Tần Thiên Nham là nhân vật đầy thủ đoạn ở thủ đô, nhưng anh thật sự không muốn đi cầu xin Tần Thiên Nham.

Nếu một khi anh thiếu Tần Thiên Nham một phần ân huệ này, vậy khi anh ở trước mặt của Tần Thiên Nham sẽ cảm thấy thấp hơn một bậc. Nếu như Tần Thiên Nham đề ra yêu cầu, chỉ sợ lấy phần ân huệ này ra anh cũng không cách nào làm theo yêu cầu của anh ta.

Kỳ thật Đoàn Kiều Thành biết rất rõ, chỉ cần anh mở miệng Tần Thiên Nham nhất định sẽ giải quyết chuyện phiền toái này giúp anh, mà yêu cầu của Tần Thiên Nham khẳng định chỉ có một, đó chính là mời anh cách xa Mạc Yên, từ nay về sau xóa bỏ suy nghĩ về Mạc Yên của anh.

Mà anh, đời này anh rung động cũng chỉ có một lần, mà đã vứt bỏ như vậy, làm sao anh có thể cam tâm đây? Làm sao anh có thể bằng lòng?

Cho nên anh rất do dự! Anh cần phải suy nghĩ và cân nhắc thật tốt, cần phải lựa chọn như thế nào.

Đoàn Kiều Thành suy nghĩ một đêm, vẫn cảm thấy anh cần gặp Mạc Yên trước để có thể đưa ra quyết định thỏa đáng.

Ngày hôm sau thấy đã chín giờ rồi, suy nghĩ về Mạc Yên lại dâng lên trong đầu, Đoàn Kiều Thành liền trực tiếp gọi điện thoại cho Mạc Yên.

Điện thoại vang lên ba tiếng, liền có người nhận, giọng nói lười biếng của Mạc Yên như vừa mới tỉnh ngủ truyền vào trong tai anh, “Ai đấy?”

Nhớ đến cô gái nhỏ trong sáng và lạnh lùng, thật không ngờ cô cũng có giọng nói mê người như vậy. Chỉ cần nghe giọng nói của cô thì mọi phiền muộn dường như tan biến.

Đoàn Kiều Thành không nhịn được môi hơi nhếch lên, “Yên nhi, anh là Đoàn Kiều Thành, muốn mời em đi ăn cơm, em có thời gian không?”

“Anh tới thủ đô rồi à?” Mạc Yên vui mừng hỏi. Cô vẫn thiếu anh một phần nợ tình, nếu đã trở lại thì dĩ nhiên cần phải trả lại nó thật tốt.

“Đúng!”

Mạc Yên do dự một hồi, “Vậy tối nay đi! Anh muốn mấy giờ và ăn ở đâu?”

“Không bằng ăn ở Cẩm Hoa Hiên đi! Sáu giờ, em thấy có được không?”

“Không thành vấn đề! Anh Đoàn, tối nay gặp!”

“Ừ, tối gặp!”

Mạc Yên để điện thoại xuống, liền chống lại ánh mắt âm u của Tần Thiên Nham, “Tiểu Yên, em muốn đi ăn cơm với người đàn ông khác sao? Là Đoàn Kiều Thành?”

98. Chương 98: Thâm Tình Vô Hối (đại Kết Cục) (1)

Editor: Á bì

Mạc Yên để điện thoại xuống chống lại ánh mắt thâm trầm của Tần Thiên Nham, “Tiểu Yên nhi, em muốn đi ăn cơm với người đàn ông khác sao? Là Đoàn Kiều Thành?”

Mạc Yên mỉm cười nhìn anh, “Ừ, là Đoàn Kiều Thành thì sao? Anh cũng không phải không biết, lúc tôi ở Nam Cương anh ấy đã giúp đỡ tôi như thế nào, lần này khó có dịp anh ấy tới thủ đô, dù sao tôi cũng nên chiêu đãi anh ấy với cương vị là một chủ nhà chứ? Tần Thiên Nham, anh hẳn sẽ không phải là người không có độ lượng chứ?”

Mạc Yên thẳng thắn vô tư nói ra câu nói này, ngược lại làm cho Tần Thiên Nham cảm thấy mình quá hẹp hòi, lại không muốn cãi nhau với cô, không chừng cô đang nghĩ anh là người như vậy. Đầu óc Tần Thiên Nham xoay tròn, có lẽ nên quyết định áp dụng biện pháp cứu cấp rồi.

Anh dẫn xuống vị ghen tuông chưa lè ở trong lòng, quanh co cười nói, “Yên nhi, anh đi cùng với em!”

Mạc Yên không trả lời anh mà liền chuyển đề tài, “Không phải nói hôm nay cần tới nhà anh sao? Anh còn không mau thay quần áo đi?”

“Tuân lệnh bà xã đại nhân!” Tần Thiên Nham nhanh nhẹn đứng bật dậy.

Trong 3 phút, trên dưới người anh đã chuẩn bị xong, không hổ là quân nhân.

Tần Thiên Nham uốn ngực, toét miệng cười, “Được không vợ? Ông xã của em mặc đồ rất nhanh có phải không?”

Mạc Yên bùi môi, không khách khí nói, “Tôi nhìn anh như người bị bệnh tâm thần!”

Sắc mặt Tần Thiên Nham trầm xuống, nhanh tay nhào tới, một tay bắt lấy đề cô ở dưới người mình, “Anh có phải cũng nên hưởng ứng lời nói của em một chút không, điên cuồng phát điên một chút?”

Nói xong liền điên cuồng hôn xuống, người phụ nữ nhỏ này, không chính cô là không được mà!

“A...a...a...”

Mạc Yên vùng vẫy muốn thoát thân, khuôn mặt đỏ hồng mẩn chữi, “Tần Thiên Nham, anh là đồ xấu xa!”

Vẻ mặt của Tần Thiên Nham chợt nhả nói, “Ừ, vậy anh liền là tên xấu xa! Vợ à, đến đây, mau đứng dậy, ông xã sẽ giúp em mặc quần áo và trang điểm!”

Nhìn thấy bộ dáng và vẻ mặt nịnh hót của anh, Mạc Yên đâu còn cứng rắn được nữa, dưới sự thúc giục của anh, cũng bắt đầu mặc quần áo và trang điểm.

Đợi Mạc Yên chuẩn bị xong thì cũng đã là nửa tiếng sau.

Kỳ thật cô cũng không phải là người quá chú trọng chuyện ăn mặc, chỉ là mặc một bộ bình thường có chút long trọng thôi. Phía trên mặc một cái áo len cổ àu đen, bên ngoài mặc thêm một cái áo khoác màu trắng, quần trên cổ là một cái khăn quàng cổ có hoa văn đặc sắc như khăn người dân tộc, bên dưới mặc một cái quần tây bó sát người đơn giản màu đen, lại phối hợp với giày ống àu cà phê. Tóc dài cứ thả trên vai, nhìn rất thanh lịch tao nhã mà còn có chút quyến rũ thời thượng.

Bọn họ mới vừa đi ra khỏi cửa, Mạc Vãn đã gọi điện tới hỏi, hỏi cô đang ở đâu? Hỏi cô tính chừng nào thì qua đây? Nói với cô quà đã được chuẩn bị chu đáo hết rồi, đều để ở Vương phủ, hỏi hai người bọn họ có muốn đi cùng với bọn họ hay không?

Mạc Yên trả lời: Tới Vương phủ trước, mọi người gặp nhau rồi cùng qua nhà họ Tần.

Trở lại Vương phủ, Mạc Yên kéo Bạch Yên vào phòng, lén lút hỏi, “Mẹ, tại sao các người cũng muốn đi qua đó? Lỡ chúng con không đồng ý thì sao?”

Bạch Yên trừng mắt nhìn cô, “Cái con bé chết tiết này, muốn qua đó là vì muốn quản con, hai gia đình đều là gia đình quân nhân, sống hay chết thì con nên làm dứt điểm đi. Nếu con cứ tiếp tục đùa giỡn, làm người ta khó chịu, lại còn làm nhà mình mất mặt, tội gì phải làm như vậy? Tự con hỏi lương tâm của mình một câu đi, con đang muốn cái gì?”

Mạc Yên bị Bạch Yên dạy dỗ làm mặt mày rất uất ức, hai mắt rưng rưng, “Mẹ, bây giờ con còn chưa giải được khúc mắc của mình. Nếu như Tần Thiên Nham có thể bỏ xuống, anh ta không cần quan tâm đến con, con sớm đã chặt đứt tình cảm với anh ta rồi, còn cần phải khó xử giống như bây giờ sao? Mẹ không phải là con, mẹ không thể nào hiểu được cái loại đau đớn khắc vào trong xương tủy này đâu. Lúc con bị anh ta vứt bỏ, khi con mất máu, lúc con đang gần kề với cái chết, khi đó mẹ có biết rằng con tuyệt vọng đến cỡ nào không? Con thà rằng mình chết đi để thành toàn cho anh ấy, còn cũng chẳng muốn sống nữa. Mẹ có biết lúc đó con sống khổ sở như thế nào không?”

Mạc Yên đưa tay bưng kín miệng mình, sợ mình không chế không được mà khóc thành tiếng.

Nhìn Mạc Yên yên lặng kiềm chế tiếng khóc, Bạch Yên lại đau lòng, đưa tay ôm chặt cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, “Được rồi, bây giờ con cũng đã sinh thêm bé, con còn quản lý quá khứ thì có tác dụng gì? Đừng nhớ lại những chuyện đã qua nữa, nghĩ đến đứa nhỏ nhiều hơn. Con xem chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt ngây thơ của thằng bé, có gì cũng đều vượt qua được mà phải không? Được rồi đừng khóc nữa, mau lau khô nước mắt đi, còn phải đi qua nhà họ Tần nữa. Nếu để ông cụ nhìn thấy hai mắt hồng hồng của con thì không được tốt đâu!”

Mạc Yên lau khô nước mắt, đi ra khỏi phòng, lại thấy Tần Thiên Nham đang ở trước cửa, trong mắt tràn đầy đau khổ... còn có chút tiếc nuối và thương tiếc đối với cô.

Mạc Yên vừa nhìn thấy anh, lại thấy có chút xấu hổ, lập tức cảm thấy trong lòng rất khó chịu, chua xót không thể tưởng tượng, rồi nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn anh, trực tiếp đi qua người anh đi ra ngoài.

Tần Thiên Nham đi nhanh đuổi theo, kéo lấy cánh tay cô xoay lại, dùng sức ôm cô vào lòng, dùng toàn bộ chân thành tuyên thệ với cô, “Yên nhi, Tần Thiên Nham anh ngay tại lúc này xin thề, nếu như về sau anh đối với em có một chút không trung thành, thì để cho Thiên Lôi chém anh, để xe tông anh chết, để nước ngập anh chết, để...”

Mạc Yên đẩy anh ra, then quá hóa giận nói, “Được rồi! Các người có thôi đi không? Tôi nói rồi, tôi cần thời gian, vì cái gì mà các người cứ ép tôi phải tiếp nhận mọi thứ chứ? Tần Thiên Nham, chẳng lẽ anh không phát hiện ra tôi đang dần thay đổi sao? Tổn thương sâu như vậy, các người cũng không phải là tôi, làm sao có thể yêu cầu tôi xem mọi chuyện như chưa từng xảy ra? Tôi cũng muốn thôi miên chính mình, làm như mọi chuyện chưa từng xảy ra, nhưng mà việc này cứ từng giờ từng phút ở trong đầu tôi, tôi muốn quên đi nhưng quên không được! Tôi cũng rất đau khổ, cũng rất khổ sở, các người có thể đứng vào vị trí của tôi mà suy nghĩ giúp tôi một chút được không? Đừng có bức tôi nữa!”

Mạc Yên lớn tiếng la xong, liền xông ra ngoài.

Nam Tinh vẫn luôn đứng ở trong góc nhìn bọn họ, liếc mắt nhìn Tần Thiên Nham, lập tức cũng chạy theo ra ngoài.

Chỉ lát sau Nam Tinh liền đuổi kịp Mạc Yên, chạy tới trước mặt ngăn không cho cô chạy, hai mắt sáng quắc nhìn cô, “Mẹ, nếu mẹ ở đây không vui, thì trở về nhà thôi!”

Nếu không phải vì Mạc Yên, cậu thật sự sẽ không tới thủ đô, nơi này có quá nhiều chuyện mẹ cậu không muốn nhớ lại.

Từ lúc cậu bắt đầu biết cô, mỗi lần về nơi này, bọn họ luôn không vui, cậu thật sự không thích nơi này.

Cậu vẫn luôn thích Luân Đôn. Ở nói đó Mạc Yên luôn yên tĩnh, thản nhiên, vui vẻ, và ấm áp. Cậu thích cô như vậy, hi vọng mỗi ngày cô luôn được sống trong vui vẻ và hạnh phúc. Đừng giống như bây giờ, nhìn thấy bộ dáng đau thương và mặt đầy nước mắt của cô, cậu đau lòng đến mức hận không thể chặt đầu Tần Thiên Nham, hận không thể bắn chết anh.

Một giây sau khi Tần Thiên Nham thấy Mạc Yên lao ra khỏi nơi đó, anh đã rất hối hận!

Anh không nên bức cô nhanh như vậy, như theo lời cô nói, cô đã cố thay đổi, cũng đã dần dần chấp nhận anh từng chút một. Anh nên vì cô mà càng thêm kiên trì mới phải, mà không phải là bức cô vào góc tường, lại để cô rứt mình lại một lần nữa.

Thấy một màn Mạc Yên và Nam Tinh đang ôm nhau ở đằng kia, lòng Tần Thiên Nham lại cảm thấy chua chát.

Anh vẫn tưởng rằng mình đã sắp hết khổ, nhưng bây giờ xem ra mọi chuyện bất quá chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi. Anh cách ngày thành công dường như sẽ không bao giờ xảy ra.

Thấy Nam Tinh nắm tay cô cùng nhau đi dạo, Tần Thiên Nham cũng một đường theo sát trong yên lặng.

Sau đó anh nhìn thấy bọn họ cùng đi vào một quán cà phê.

Lúc này điện thoại của Tần Thiên Nham vang lên, anh vừa lấy ra thì thấy là điện thoại nhà. Chắc chắn là gọi tới thúc giục bọn họ đây mà?

Như anh đoán, là Lương Mộc Lan thấy thời gian sắp mười một giờ rồi, còn chưa thấy bọn họ qua, trong lòng sốt ruột và lo lắng, sợ Mạc Yên đổi ý, nên giờ mới gọi điện qua hỏi bên đây sao rồi.

Tần Thiên Nham nói mọi chuyện không có sao, nói sẽ lập tức qua ngay.

Nghĩ một chút rồi anh vẫn đi vào quán cà phê, ngồi ở bên cạnh Mạc Yên thấp giọng hỏi, “Yên nhi, sắp mười một giờ rồi, ông nội và ba mẹ đang ở nhà chờ chúng ta qua đó ăn cơm!”

Mạc Yên nâng mắt nhìn anh, hai mắt bởi vì khóc mà đỏ bừng, cô mang theo giọng cười có chút tự giễu, “Anh nhìn xem tôi như vậy còn thích hợp qua nhà anh sao? Tần Thiên Nham, anh bé Dương Dương qua đó đi. Hôm nay tôi mệt rồi, sẽ không qua đó đâu, hôm khác tôi sẽ qua đó thăm ông nội!”

Đêm qua bị anh ép buộc cả đêm, rạng sáng mới được ngủ, sáng nay vừa về lại bị bọn họ tàn phá tinh thần. Lúc này cô cảm thấy thể xác lẫn tinh thần rất mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt thôi.

Tần Thiên Nham trầm mặc trong chốc lát, lập tức nói, “Vậy cũng được! Anh bé Dương Dương qua đó trước, chờ ăn xong cơm tối, anh lại bế nó về. Em ở bên ngoài cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

“Anh đi đây!”

“Ừ.”

Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy thân hình cao lớn của Tần Thiên Nham, như lộ ra một sự lạc long và trống vắng vô tận, lại làm tim Mạc Yên cảm thấy rất đau.

Cô biết anh đang rất sợ, cho nên anh mới mau chóng muốn cho cô một cái danh phận, để cho cô trở thành vợ anh một lần nữa, để cô ở bên cạnh anh một lần nữa, vĩnh viễn sẽ không bao giờ để cô rời xa anh.

Nhưng anh lại không biết, cô cũng đang rất sợ.

Chưa từng bị người mình yêu vứt bỏ, có lẽ sẽ rất rộng rãi và độ lượng như lòng Thánh Mẫu vậy, sẽ đối xử tốt với những người đã từng tổn thương họ, nhưng cô làm không được.

Chỉ cần vừa thấy Tần Thiên Nham, trong lòng cô sẽ có oán, có hận, tự nhiên cũng sẽ không biến mất.

Chính vì không có cách nào buông xuống, cô mới yêu và đau lòng lự không biết tiến làm sao.

Nếu như cô không thể thoát được tình cảnh khó khăn này, có lẽ cô sẽ mang theo oán và hận này hết cả cuộc đời!

Cho nên cô thật sự hi vọng, Tần Thiên Nham có thể buông tay!

99. Chương 99: Thâm Tình Vô Hồi (đại Kết Cục)

Editor: Á bì

Nói về Đoàn Kiều Thành ở bên kia, rất nhanh sau đó anh cũng được Hàn Tiểu Trần cứu ra ngoài.

Mà hội sở Cẩm Hoa Hiên cũng lập tức bị cảnh sát vũ trang và cảnh sát kiểm tra, toàn bộ khách ở bên trong phải được kiểm tra qua, xoá bỏ hiểm nghi thì mới được đi ra ngoài.

Sau khi thấy toàn bộ xảy ra, Lôi Âu mới biết bản thân cô ta đã chọn ra hoạ lớn rồi.

Cuối cùng cô ta cũng không ngu ngốc nữa, vội vàng gọi điện thoại cho ba mình là Lôi Chấn Đạt tới cứu cô ta.

Khi Lôi Chấn Đạt vừa nghe xong, thiếu chút nữa là bị con gái ngu ngốc của mình làm tức chết!

Ở thủ đô này có ai mà không biết, vậy mà đứa con ngu ngốc này của ông lại chọn đến hai nhân vật lớn, một người là Thổ Hoàng Đế của Nam Cương, còn một người mà ai cũng không dám trêu chọc đó là vợ của Tần Thiên Nham.

Cái này thật đúng là ông thọ đang treo cổ ông mà-ngại mình sống quá lâu!

Tim Lôi Chấn Đạt đã rét lạnh, toàn thân tức giận đến phát run, nghĩ rằng giờ này chắc cơm cũng không ăn xong.

Từ sau khi chuyện Lý Băng muốn đặt bẫy Tần Thiên Nham, lại bị Tần Thiên Nham biết được, anh liền kiên quyết kéo Lôi Báo và Lý Băng buộc lại cùng một chỗ, làm cho bọn họ bày ra chuyện xấu của mình tại tiệc sinh nhật của Lý Băng. Sau đó nhà họ Lý và Tần Thiên Nham cẩu xé lẫn nhau, lại còn làm cho không biết bao nhiêu người ngã ngựa, coi như Tần Thiên Nham đang hung hăng quăng một bàn tay cho nhà họ Lý.

Từ đó về sau, toàn bộ thủ đô, ai nghe được tên của Tần Thiên Nham, không đi đường vòng thì chỉ sợ mình chọc trúng nhân vật lớn này thôi!

Mà đứa con gái ngu ngốc này của ông ngược lại thật tốt, lại dám chủ động rước ôn thần này tới cửa, làm cho tai hoạ lớn rơi xuống đầu ông.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Lôi Chấn Đạt vội tới muốn điên, việc này ông cần phải báo nhanh cho chủ nhân nhà họ Lôi biết mới được, xem thử có thể mời chủ nhân ra mặt xử lý hay không.

Nhưng chủ nhân nhà họ Lôi vừa nghe tên của Tần Thiên Nham, thì trực tiếp nói một câu, “Chấn Đạt, chú sinh một đứa con gái như vậy, thì hãy nhận mệnh đi!”

Nói xong, ông ta liền cúp điện thoại.

Tim Lôi Chấn Đạt phát lạnh, ông biết chủ nhân nhà họ Lôi không muốn giữ lại bọn họ, bây giờ khẳng định là xong rồi!

E rằng Lôi Chấn Đạt cũng thật không ngờ, chủ nhân nhà họ Lôi đã không chịu giúp ông mà không lâu sau đó còn xin lỗi và ngỏ ý với Tần Thiên Nham rằng ông ta sẽ không bao che cho kẻ đầu sỏ, ai rước lấy hoạ thì người đó tự gánh, ông ta hoàn toàn ủng hộ hành động của Tần Thiên Nham. Hơn nữa mặt khác còn tặng cho Tần Thiên Nham một món quà, bày tỏ rằng ông ta là chủ nhân nhà họ Lôi mà quản giáo bọn họ không nghiêm nên thật xin lỗi.

Tần Thiên Nham nhận quà của ông ta, làm sao giờ này còn không rõ, chủ nhân nhà họ Lôi đang cầu xin anh bỏ qua cho bọn họ.

Nói thật nếu không phải vị chủ nhân này của nhà họ Lô biết điều, anh thật sự nhân tiện muốn chỉnh nhà họ Lô này một phen, nhưng nếu ông ta đã cầu xin, anh cũng không ép người quá đáng, chỉ cần chỉnh một mình nhà của đầu sỏ mà thôi.

Khi Đoàn Kiều Thành tỉnh lại, thấy một cô gái đang nằm bên cạnh mình, trong lòng cảm thấy rất phức tạp.

Anh chưa từng nghĩ tới, cùng đi ăn một bữa cơm với Mạc Yên lại có thể rước lấy tai hoạ lớn như vậy. Nói không chừng lúc này Tần Thiên Nham đang cực kỳ hận anh?

Sau đó anh nhìn thoáng qua cô gái nằm trên giường, thân thể cong lại, tóc dài khoác lên trên mặt, không thấy rõ mặt mũi ra sao. Mùi vị mất hồn tối hôm qua đã làm cho anh có phần chưa thoả mãn, nhưng vào lúc này phát sinh loại quan hệ này, trước giờ cũng chỉ là nhân duyên mong manh, ngoài ra không có gì khác.

Nghĩ một chút, Đoàn Kiều Thành vẫn quyết định anh nên dứt khoát đi nhanh ra ngoài.

Vừa đi đến cửa khách sạn, liền thấy được một người đàn ông mặt lạnh đang chờ anh ở nơi đó.

Anh không phải là ai khác, mà đó chính là Hứa Khả.

Hứa Khả vừa thấy Đoàn Kiều Thành bước ra khỏi cửa, lập tức bước tới, “Anh Đoàn, ông chủ chúng tôi muốn gặp anh!”

Mắt Đoàn Kiều Thành nhú lại, “Ông chủ của anh là ai?”

“Tần Thiên Nham!”

Mặt mày Đoàn Kiều Thành trầm xuống, “Đúng lúc tôi cũng có việc muốn tìm anh ta, đi thôi!”

Hứa Khả dẫn Đoàn Kiều Thành về tới Long Uy.

Đoàn Kiều Thành phát hiện anh càng biết Tần Thiên Nham thì càng cảm thấy người đàn ông này sâu không lường được.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, luôn cho rằng chẳng qua anh ta là một người bảo vệ tư nhân thôi, nhưng sau trận đấu võ cùng Đường Thạch và Bạch Lăng, bản lĩnh của anh ta làm cho anh mở rộng tầm mắt.

Lần thứ hai là nghe được thông tin của anh ta từ miệng Nam Bá Đông, biết anh ta chính là chồng trước của Mạc Yên, thì thấy rất kinh hãi, hoá ra anh ta chính là tình địch của mình!

Lần thứ ba là sau khi tới thủ đô, nghe Đoàn Ninh giới thiệu Tần Thiên Nham, vốn cho rằng bất quá anh ta cũng chỉ là một thiếu gia trong cái vòng kinh doanh luẩn quẩn này, nào biết anh đang đặt Tần Thiên Nham quá thấp. Ngay cả râu hùm của Thủ trưởng Nhất Hào mà anh ta cũng dám kéo, kéo xong còn không có chuyện gì. Cái này nói lên, có lẽ đằng sau lưng anh ta cất giấu một năng lượng rất lớn.

Bây giờ lại nhìn thấy tổng bộ Long Uy Bảo An của anh ta, theo điều tra của anh, toàn bộ Long Uy Bảo An bao gồm tầm 0.8 sản nghiệp của Trung Quốc, hơn nữa đã khuếch trương ra vô số nước khác.

Long Uy Bảo An có hệ thống tiên tiến nhất, có bảo an lợi hại nhất, không bao giờ xảy ra chuyện bất trắc.

Lúc này Tần Thiên Nham đã bị Đoàn Kiều Thành liệt vào danh sách những nhân vật nguy hiểm nhất.

Người như vậy chỉ có thể làm bạn, chứ không thể làm địch!

Mạc Yên, anh chỉ có thể lựa chọn buông tay thôi!

Đến phòng Tổng giám đốc, Tần Thiên Nham đã pha xong một ấm trà tốt, thấy Đoàn Kiều Thành đến, anh cũng không đứng dậy chào đón, mà lại kêu Đoàn Kiều Thành như là kêu một người bạn lâu năm, “Anh Đoàn, đến đây, mau dùng trà!”

Anh học theo Mạc Yên về cách xưng hô với Đoàn Kiều Thành, ý tứ này, tất cả mọi người đều là người thông minh, vừa nghe là hiểu.

Đoàn Kiều Thành cũng không nói thêm nữa, Tần Thiên Nham như vậy đã nói rõ đây là rất hợp với tâm ý của anh ta.

Sau đó lời nói của Tần Thiên Nham làm cho Đoàn Kiều Thành phải nhìn anh ta bằng cặp mắt khác.

“Anh Đoàn, tôi cũng không muốn vòng vo với anh, anh coi như cũng được xem như là anh trai của Mạc Yên, tự nhiên tôi cũng sẽ kính trọng anh như là anh trai, anh tới thủ đô là có việc, tôi cũng biết được. Anh yên tâm, việc này ngày mai tôi sẽ xử lý giúp anh. Tới đây, dùng trà đi!”

Đoàn Kiều Thành uống một ngụm trà, “Trà ngon! Uống vào miệng liền cảm thấy thơm!”

Anh đặt ly trà xuống, vẻ mặt như chấp nhận, “Nếu anh Tần đã đối với anh em tốt như vậy, về sau anh Tần muốn tôi giúp gì, tôi nhất định sẽ giúp hết mình.”

Trước khi đi, anh quay đầu lại nói với Tần Thiên Nham, “Em gái Yên nhi là người đẹp như tiên nữ, chỉ có anh hùng như anh Tần mới xứng đôi. Về sau nếu có cơ hội, cũng xin anh Tần cho tôi một cơ hội, tới Nam Cương chơi một chuyến, tôi nhất định sẽ chiêu đãi các người thật tốt!”

Nghe xong lời này của Đoàn Kiều Thành, cuối cùng Tần Thiên Nham cũng yên lòng.

Tiến Đoàn Kiều Thành xong, Tần Thiên Nham vui vẻ đi vào phòng nghỉ, nhìn thấy một người phụ nữ đang ngủ say trên giường, tất cả trong mắt anh đều là tình cảm dịu dàng.

Không lâu sau, Cẩm Hoa Hiên bị đóng cửa, cha con Lôi Chấn Đạt và Lôi Âu bị mỗi bộ phận của nhà nước đồng tâm hiệp lực dìm, vì đủ loại nguyên nhân mà vào tù, khác nhau là một người 15 năm và một người mười năm, về sau bọn họ cũng chẳng có cơ hội trở ra, thì cũng chẳng ai còn nhớ đến bọn họ.

Mà vụ án của Đoàn Ninh có liên quan tới Lôi Hổ, cùng với những người có liên quan tới ông ta, trong vòng một tháng cũng bị lật đổ, chuyện gì tới vẫn tới.

Lần nữa Đoàn Ninh lại được trọng dụng, đối với Tần Thiên Nham tất nhiên cũng vô cùng cảm kích, về sau cũng đối với Tần Thiên Nham như cầu được ước thấy.

Sau trận này người trong thủ đô lại càng kính sợ Tần Thiên Nham cao hơn một tầng.

Ngược lại hội sở Kinh Long của Tần Thiên Nham cũng có nhiều người hơn, cho dù phá tường cũng muốn đi vào.

Thông qua hội sở Kinh Long hoàn thành vô số thông tin giao dịch.

Cuối cùng Tần Thiên Nham ở thủ đô trở thành ông vua không ngai, chuyện này để sau này hãy nói, bỏ qua không nói tới nữa!

Trong nháy mắt mà ngày mai chính là đêm giao thừa đêm ba mươi.

Mới sáng sớm Bạch Yên đã gọi điện cho Mạc Yên, nói muốn cùng cô đi dạo phố, lại nói muốn mua thêm chút đồ tết và quà gì đó, còn nói bạn gái của Mạc Hà là Tần Tinh cũng sẽ đi cùng.

Tần Tinh chính là con gái của chú ba của Tần Thiên Nham, là em họ nội của Tần Thiên Nham. Hiện tại bây giờ đang làm thư ký cho Tần Thiên Nham ở Long Uy Bảo An.

Hiển nhiên Mạc Yên cũng biết cô ấy, Tần Tinh là một cô gái hào phóng và thẳng thắn, đối với tính tình điềm đạm của Mạc Hà quả thật rất thích hợp.

Vốn Mạc Yên muốn dẫn theo Tiểu Dương Dương và Nam Tinh đi cùng, nhưng Nam Tinh không thích đi dạo phố nên nói không đi, Mạc Yên lại lo nhiều, trời hôm nay lại lạnh, suy nghĩ một chút rồi cũng để Tiểu Dương Dương ở nhà, để mẹ Tô chăm sóc, Đường Thạc và Bạch Lăng cũng ở nhà chăm sóc cho chúng nó.

Cô bảo tài xế mở máy định vị rồi đi tới nhà họ Mạc đón Bạch Yên và Tần Tinh, nào ngờ Mạc Hà cũng có ở đó, nên bốn người cùng đi.

Kỳ thật vốn với thân phận bây giờ của Mạc Yên, cô đã có mọi thứ, chỉ cần dùng một chiếc điện thoại là giải quyết tất cả.

Nhưng nếu thật sự làm như thế, cô thật sự cảm thấy cuộc sống của cô chẳng có chút thú vị nào nữa. Không phải cô luôn nói thích đi dạo phố thường xuyên sao, nhưng ngẫu nhiên đi một chuyến, vừa có thể cùng người

thân bồi đắp tình cảm, thứ hai là có thể cảm nhận không khí ở bên ngoài, nhìn khung cảnh náo nhiệt này, ra sức quét thẻ, tâm tình không tự chủ mà cảm thấy rất vui vẻ.

Bạch Yên hỏi Mạc Yên, “Ngày mai con trở về nhà họ Tần ăn cơm không?”

Mạc Yên gật đầu, “Dạ, ngày đó ông nội đã năm lần bảy lượt dặn chúng con phải quay về ăn cơm đoàn viên, ông nói một nhà của chú hai và chú ba cũng sẽ tới, có phải không Tinh Tinh?”

Tần Tinh gật đầu, “Dạ, đúng vậy! Ba mẹ con đã nói rồi, ngày mai chị phải nhớ dẫn theo tiểu bảo bối nha, mỗi người đều đã chuẩn bị xong quà cho tiểu bảo bối rồi đây.”

Mạc Yên cười nói, “Chao ôi, tiểu bảo bối đã phát tài rồi.”

“Tất nhiên, chị dâu, ngày mai nhớ cho tiểu bảo bối mặc áo yếm nha!” Tần Tinh cũng nói đùa.

Trong lúc đó vài người nói qua nói lại cười đùa, xe cũng đã chạy tới Đông Phương Tân Thiên Địa.

Đông Phương Tân Thiên Địa nghe nói là một trung tâm thương mại nổi danh đỉnh đỉnh của nhà họ Lý giàu có nhất bỏ vốn đầu tư, xung quanh nối liền với khu phố thương mại Vương Phủ Tỉnh và cùng với chợ Đông Đan. Những người ở gần đây như bọn họ không có việc gì thì thường thích đến chỗ này dạo, nhìn xem có đồ tốt gì để mua hay không.

Mạc Yên vừa xuống xe, liền nhìn thấy cung điện Kim Cương, cô lập tức lôi kéo Bạch Yên tới đó, “Mẹ đi thôi, chúng ta tới chỗ đó xem một chút.”

“Cung điện Kim Cương”

Bạch Yên nhíu mày, những thứ quý giá này bà cũng không muốn con gái tiêu tiền vào đó, nên cố gắng nói, “Nơi đó có gì đẹp mà coi, chúng ta lại không có mua kim cương, chúng ta vẫn nên đi tới chỗ khác dạo đi!”

Mạc Yên than nhẹ một tiếng, nhìn Bạch Yên vẻ mặt áy náy nói, “Mẹ, mấy năm này con vẫn chưa có báo hiếu ba và mẹ, mẹ coi như là chút tâm ý của con đi. Mẹ cũng biết bây giờ tiền bạc đối với con mà nói chẳng qua cũng chỉ là vài chữ số, con thật sự cũng chẳng quan tâm. Con chỉ lo cho các người, con hi vọng mình có thể làm chút chuyện lưu lại một vài món quà lưu niệm cho ba và mẹ, nhìn thấy nói hai người sẽ nhớ tới con.”

Bạch Yên nghe vậy vành mắt có chút nóng lên, Tần Tinh cũng đúng lúc nói, “Bác gái, bác nên nghe lời chị dâu đi! Đi, chúng ta đi qua đó xem một chút!”

Bạch Yên đâu còn sức lay động sự hiếu thảo của Mạc Yên, đành phải đi theo bọn họ vào đó.

Vừa nhìn thấy nhóm người Mạc Yên trai xinh gái đẹp đi vào, quần áo sang trọng, những cô phục vụ đã muốn cố gắng lấy chút tiền từ trong túi bọn họ.

Sau đó Mạc Yên chọn cho Bạch Yên nhiều vòng tay kim cương số lượng có hạn, cũng chọn cho Tần Tinh một đôi bông tai kim cương, lại chọn cho Mạc Hà và Mạc Vấn một đôi khuy tay áo kim cương, cô thuận tiện cũng mua cho Mạc Hà một đôi, kêu Mạc Hà có rảnh thì lấy đưa qua cho anh Hà.

Nhìn thấy số tiền hiện ra khi Mạc Yên quét thẻ, Bạch Yên đếm thẻ mà đã nhảy lên sáu con số, bà vẫn là không nhận được mà thậm chí oán giận Mạc Yên vài câu, cố chấp như vậy, tiêu quá nhiều tiền, cũng gần cả năm tiền lương của nhà bọn họ rồi.

Mạc Yên lại cười nói, “Có tiền không tiêu, thì giữ lại làm gì chứ!”

Sau đó cả nhà lại đi dạo vài vòng từ lầu dưới lên lầu trên, mua đủ thứ đồ, còn có quà biếu tết ối người mỗi nhà, quá nhiều thứ nên bây giờ bọn họ mới quyết định trở về nhà.

Khi Mạc Yên ngồi trên xe về nhà, mang theo chút cảm xúc nói, “Đi mua sắm này thật sự là còn mệt hơn phải sống cả tỷ năm, quá nhiều người nếu giống như mua sắm không cần tiền bạc vậy, mệt chết được. Bất quá đã lâu rồi con không được vui vẻ như vậy. Ha ha ha... thật là tốt!”

Tần Tinh cũng cười, “Đúng vậy, chỉ muốn au qua năm mới thôi, bình thường mọi người ăn mặc tiết kiệm, có nhiều thứ vẫn không dám mua, cũng nhân lúc năm mới này mới dám để mình phóng khoáng một chút, tiêu xài một phen.”

Mạc Hà cười nhẹ, “Các người nên cảm thấy vui mừng đi, các người đều là những người hạnh phúc, còn có nhiều người chỉ sợ đến cơm còn không có để ăn, mặc cũng không đủ ấm đấy.”

Mạc Hà nói làm Mạc Yên phải trầm mặc.

Một lát sau, Mạc Yên nói, “Anh hai, em muốn quyên chút tiền, anh xem thử có cách nào, có thể trực tiếp trợ giúp những người đó, mà không cần phải thông qua tổ chức nào hết không?”

Mắt Mạc Hà chợt lóe, “Em sợ số tiền đó không tới đúng người cần à?”

Mạc Yên gật đầu, “Không sai! Nếu em muốn lấy từ thiện trở thành công việc hạng nhất, có phải nên thành lập một quỹ từ thiện, rồi để chuyên gia tới xử lý có đúng hay không?”

Mạc Hà ừ một tiếng, “Nếu như có thể như vậy, đó là quá tốt rồi. Anh trở về sẽ giúp em tìm tư liệu về phương diện này, đến lúc đó sẽ nói cho em biết.”

“Được, cảm ơn anh hai.”

Mạc Hà cười nhẹ, “Khách sáo cái gì chứ, em có ý tốt này, chúng ta vui vẻ còn không kịp nữa là.”

Sau cuộc nói chuyện đó ‘Quỹ từ thiện Tinh Quang’ cũng được thành lập, khi bắt đầu các nhân viên công tác sẽ bắt định tiến hành viếng thăm, bởi vì có quá nhiều người cần trợ giúp, chuyện sau này thì hãy để nói sau.

Chờ đến khi Mạc Yên trở lại Vương phủ, Tần Thiên Nham cũng đã tới, anh đang ôm con trai của anh chơi đùa ở nơi đó, đùa đến mức Tiểu Dương Dương cười khanh khách không ngừng, ở xa đã nghe được tiếng cười vui vẻ của bé.

Tần Thiên Nham nhìn thấy Mạc Yên, nhìn thấy tài xế ở sau lưng cô đang cầm thứ đồ cô mua đầy cả hai tay, cười hỏi, “Tại sao lại mua nhiều đồ như vậy?”

Mạc Yên cười nói, “Thì chỉ mua chút quà ọi người trong nhà! Cho anh và Nam Tinh, còn có một bộ đồ cho Bảo Bảo. Còn đây là của Đường Thạch, đây là của Bạch Lăng, còn đây là của mẹ Tô.”

Mẹ Tô đang ở bên cạnh làm việc nghe được mình cũng có phần, miệng cũng cười toét cả ra, nói thẳng ra thì Mạc Yên quá khách khí rồi, trong lòng lại cảm thấy có bà chủ như vậy thì thật tốt, đều có quà cho những người làm như bọn họ.

Cô cũng cho Đường Thạch, Bạch Lăng và mẹ Tô thời gian nghỉ tết, mỗi người đều được bao lì xì lớn, Kêu bọn họ ngày sáu quay lại làm là được.

Tần Thiên Nham ở Vương phủ một đêm, sáng hôm sau liền dẫn Mạc Yên, Nam Tinh và Tiểu Dương Dương cùng nhau trở về nhà họ Tần.

Hôm nay nhà họ Tần thật đúng là náo nhiệt, bình thường đều là ai bận việc nấy, mỗi nhà đi ra khỏi cửa đều là đường ai nấy đi, muốn tụ tập thì cũng chỉ có ngày này hàng năm ở nhà họ Tần.

Nói ra nhà họ Tần ba thế hệ cũng không có nhiều người, anh cả là Tần Kiến Quốc chỉ có mỗi con trai độc đinh là Tần Thiên Nham, chú hai nhà họ Tần cũng chỉ có một đứa con, chú ba nhà họ Tần cũng chỉ có một đứa con gái là Tần Tinh.

Đến Tần Thiên Nham cũng chỉ có một đứa con trai là Tiểu Dương Dương, cũng khó trách trước đây Lương Mộc lan lúc nào cũng thúc giục bọn họ về vấn đề có cháu.

Khi mọi người thấy Tiểu Dương Dương mặc bộ quần áo đỏ trong ngày tết, nhìn thấy thẳng nhóc đáng yêu như thiên sứ nhỏ, trong lòng đã thật sự yêu thích, đây chính là cháu trai trưởng đời thứ tư của bọn họ! Một đám người lớn nhà họ Tần, vội vàng móc lì xì cho đứa nhỏ.

Sáng sớm Mạc Yên đã báo cho bọn họ Nam Tinh cũng tới, nên bọn họ cũng biết điều chuẩn bị một bao lì xì cho cậu.

Khi bọn họ biết được Nam Tinh chính là người thiết kế ra vũ khí tiên tiến nhất hiện tại, một đám thanh niên đẹp trai đều kinh ngạc không khép miệng được.

Tần Tinh xoay quanh Nam Tinh vài vòng, càng không ngừng nói, “Đứa nhỏ này thật sự là quá đẹp trai! Làm sao lại có thể lợi hại như vậy”

Nam Tinh ném cho cô một cái ánh mắt xem thường, trong lòng thầm nghĩ, cậu chính là thiết kế sư đến từ vũ trụ tương lai đó, hừ, cậu tùy tiện làm ra một cái gì đó, cũng đều tân tiến hơn bây giờ vài thập niên. Chẳng qua bản thiếu gia muốn khiêm tốn làm người thôi.

Nếu không phải cỡ mấy thời gian bị hỏng đưa cậu tới nơi này, cậu cũng không có duyên nhận Mạc Yên làm mẹ, không biết cậu còn cơ hội trở về hay không?

Thật ra cho dù không về được, cậu cũng không cảm thấy tiếc nuối, bởi vì ở nơi đó, cậu cũng chẳng còn người thân, mà ở nơi này cậu có người mẹ mà cậu yêu nhất, cô ở đâu thì hạnh phúc của cậu ở nơi đó.

Cả nhà cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên, cùng nhau chào mừng năm mới, sau đó mỗi người đều tự đi về nhà mình.

Mạc Yên và Nam Tinh ở lại nhà họ Tần hai buổi tối, khi đến mừng hai, Tần Thiên Nham và Mạc Yên mới trở về nhà mẹ đẻ của cô chúc tết.

Trong khoảng thời gian sau tết, Mạc Yên thường dẫn Nam Tinh và Tiểu Dương Dương trở về nhà họ Mạc, cũng thường hay nói chuyện tâm sự với nhóm Mạc Hàn và Mạc Hà, tình cảm anh em trong lúc đó, trải qua mấy năm khó khăn và sống chết, thì cũng ngày càng chắc chắn hơn.

Vì sự quan tâm và lo lắng của mọi người, Mạc Hàn và Mạc Hà cũng bắt đầu nói chuyện yêu đương.

Cô dâu của Mạc Hàn là một vị quân y, tên là Tôn Tiểu Nhi, bọn họ cũng chuẩn bị đính hôn và ngày một tháng năm này.

Mạc Yên lại hỏi ngày kết hôn của Mạc Hà, anh nói anh vẫn chưa gấp, trước tiên cứ chờ Mạc Hàn xong đám cưới rồi mới nói tới chuyện mình.

Nhìn thấy bọn họ ai cũng tìm được nửa kia, trong lòng Mạc Yên cũng đỡ lo hơn rất nhiều. Tâm tình sau khi trở lại Luân Đôn cũng thoải mái và vui vẻ hơn rất nhiều so với lúc trước khi đi.

Sáu năm sau.

Nam Tinh đã trở thành một anh chàng đẹp trai nhẹ nhàng, anh đã mười tám tuổi, cứ nghiêm túc đi học mỗi ngày, cũng đã lấy được học vị tiến sĩ về Công Trình Học máy móc.

Tập đoàn Kinh Thế ở trong tay anh, đã trở thành một tập đoàn mạnh nhất trong một trăm tập đoàn mạnh trên toàn cầu.

Còn tập đoàn Nam thị, bởi vì tinh lực của Nam Bác Thao có hạn, cũng chính thức giao lại cho Mạc Yên tiếp quản kinh doanh.

Tiểu Dương Dương cũng đã hơn sáu tuổi.

Ngày ngày ông cụ Tần đều gọi điện cho Tiểu Dương Dương, “Bảo bối, ba của cháu còn chưa có thu phục được mẹ của cháu sao?”

Tiểu Dương Dương ngọt ngào ngây thơ nói, “Dạ còn chưa, hôm qua cháu có nghe lén bọn họ nói chuyện, mẹ nói ba còn chưa cầu hôn đủ một ngàn lần, mẹ dự định khi ba cầu hôn đủ một ngàn lần mẹ mới đồng ý.”

“Vậy bây giờ ba cháu đã cầu hôn bao nhiêu lần rồi?”

“Dạ, hình như là 888 lần !”

“Xem ra ba cháu cần phải cố gắng nhanh lên mới được.”

“Dạ tất nhiên rồi, ba cháu nói, trước năm nay ba nhất định sẽ thu phục được mẹ. Nếu như không làm được, cho dù kéo cũng phải kéo mẹ vào lễ đường, để mẹ chính thức trở thành bà Tần!”

“Ha ha ha...” Ông cụ Tần cao giọng cười to.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-hon-doc-ai>